

5

47482

आनन्दाश्रमसंस्थान्थावलिः ।

अध्यायः ४२

पदपाठयुक्तः

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता ।

(तत्र प्रथमकाण्डस्यादिमप्रपाठकत्रयं प्रथमकाण्डस्यचतुर्थप्रपाठकान्तर्गतद्वादशानुवाकाश्चेत्येवंरूपः प्रथमो भागः)

एतत्पुस्तकम्

वे० शा० रा० रा० “काशीनाथशास्त्री आगाशे” इत्येते
संशोधितम् ।

तच्च

हरि नारायण आपटे

इत्यनेन

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

शालिग्रहसंस्कृतानुवादः १८२२

ख्रिस्ताब्दाः १९००

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुमारेण स्वायत्तीकृताः)

मूल्यं रूपकषट्कम् (रु० ६) ।

47488

1.9.62

M.B.

ack

ack

ac

✓

आदर्शपुस्तकालेखपरिचयः ।

अथास्याः श्रीमत्सायणाचार्यविरचितस्यसमेतायाः पदपाठयुतायाः कृष्णयजुर्वेदसंहितायाः पुस्तकानि येः परहितैकपरतया संस्करणार्थं प्रदत्तानि तेषां नामादीनि पुस्तकानां संज्ञाश्च कृतज्ञतया प्रकाशयन्ते—

क. इति संज्ञितम्—भाष्यं संपूर्णम् ।

ख. इति संज्ञितम्—समूलं भाष्यम्, कलिकातायां मुद्रितम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां डाक्टर इत्युपपदधारिणाम् “राम-कृष्ण गोपाळ भाण्डारकर” इत्येतेषाम् ।

ग. इति संज्ञितम्—भाष्यं मुद्रितम्, एतत्पुस्तकं दक्षिणापथवर्तिविद्यालयग्रन्थसंग्रहालयस्थम् ।

घ. इति संज्ञितम्—भाष्यं प्रथमकाण्डस्थप्रथमपपाठकरहितम्, एतत्पुस्तकं पुण्य-पत्तननिवासिनां श्रीयुत “बालासाहेब नातु” इत्येतेषाम् ।

ङ. इति संज्ञितम्—भाष्यं पूर्णम्, तत्र २, ३, ७ काण्डपरिमितं माताराग्रामनि-वासिनां वे० शा० रा० रा० “वासुदेवशास्त्री अभ्यं-कर” इत्येतेषाम् । तथा १, ४, ५ काण्डपरिमितं वैराटः ग्रामनिवासिभिः वे० शा० रा० रा० “जनुकाका अभ्यं-कर” इत्येतैः प्रदत्तम् ।

च. इति संज्ञितम्—समूलं भाष्यं पूर्णम्, एतत्पुस्तकम्, अष्टग्रामनिवासिनां रा० रा० “गोविन्दराव लिमये” इत्येतेषाम् ।

छ. इति संज्ञितम्—संहिताभाष्यं पूर्णम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां कैला-सवासिनां वे० शा० रा० रा० “दामोदरशास्त्री साठे” इत्येतेषाम् ।

ज. इति संज्ञितम्—संहिताभाष्यं पूर्णम्, मोहमठ्यां तत्त्वविवेचक-नाम्नि पुट्टणा-लये मुद्रितम्, एतत्पुस्तकम्, आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थ-संग्रहालयस्थम् ।

- झ. इति संज्ञितम्—संहितामात्रं पूर्णम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां वे०
शा० रा० रा० “ रामभट्ट खरे ” इत्येतेषाम् ।
- ञ. इति संज्ञितम्—पदपाठमात्रं पूर्णम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां वे०
शा० रा० रा० “ रामभट्ट खरे ” इत्येतेषाम् ।
- ट. इति संज्ञितम्—पदपाठमात्रमपूर्णम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां वे०
शा० रा० रा० “ गोपाळ रामचन्द्रशास्त्री बापट ” इत्ये-
तेषाम् ।
- ठ. इति संज्ञितम्—संहितामात्रमपूर्णम्, एतत्पुस्तकं पुण्यपत्तननिवासिनां वे०
शा० रा० रा० “ गोपाळ रामचन्द्रशास्त्री बापट ” इत्ये-
तेषाम् ।

समाप्तेयमादर्शपुस्तकोल्लेखपत्रिका ।

तत्सद्भूषणे नमः ।

पदपाठयुता

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

श्रीसंस्तायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता ।

आदिमं काण्डम् ।

(तत्र प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः)

(भाष्यकारोपोद्घातः)

(अगजवदनमचिन्त्यं तीक्ष्णदन्तं त्रिनेत्रं

बृहदुदरविशेषं भूतराजं पुराणम् ।

अमरवरसुपत्यं अक्तवर्णं सुगन्धं

पशुपतिमुनमीशं विप्रराजं नमामि ॥ १ ॥

मूलाधारे चतुष्पत्रे पञ्चकिञ्जल्कशोभिते ।

दाडिमीकुमुमपरुये तरुणादित्यसंनिधे ॥ २ ॥

भगारुये कुण्डलीचक्रे पूजयेत्परमेश्वरीम् ।

अङ्कुशं चाक्षसूत्रं च पाशपुस्तकधारिणीम् ॥

मुक्ताहारसमायुक्तां देवीं ध्यायेच्चतुर्भुजाम् ॥ ३ ॥

कपिलैसटपुदञ्चत्कर्णमपीन्द्रिनासं

विवृतवदनविष्णुजिह्वमुत्फुल्लनासम् ।

अरिदरकरयुग्मं योगपट्टाङ्गानु-

स्थितकरमरुणांश्चिं धीनृसिंहं नतोऽस्मि ॥ ४ ॥

नमामि विष्णुं विधियङ्गुर्षं सरस्वतीं चापि तदीयजिह्वाम् ।

त्रैविद्यवृद्धान्विबुधो गुरुश्च +बोधायनाचार्यपदद्वयं च ॥ ५ ॥)

* धनुश्चिह्नान्तर्गतो ग्रन्थः क. पुस्तके तास्ति । + पुस्तकेषु प्रायो यत्र यत्र बोधायनपदमा-
नत्र तत्र कश्चिद्वैवायनेति कश्चिच्च बोधायनस्युभयाविधं वर्तते । अस्मान्निस्तु सर्वत्र बोधायने-
विषयैव स्थापितम् ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
 यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ ६ ॥
 यस्य निःसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
 निर्ममे तमहं वेदे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ ७ ॥
 तत्कटाक्षेण तद्गूढं दधद्बुक्कमहीपतिः ।
 अन्वशान्माधवाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने ॥ ८ ॥
 *स प्राह नृपतिं राजसायणार्यो ममानुजः ।
 सर्वं वेदेषु वेदानां व्याख्यातृत्वे नियुज्यताम् ॥ ९ ॥
 इत्पुक्तो माधवार्येण वीरबुक्कमहीपतिः ।
 अन्वशात्सायणाचार्यं वेदार्थस्य प्रकाशने ॥ १० ॥
 ये पूर्वोत्तरमीमांसे ते व्याख्यायातिसंग्रहात् ।
 कृपालुर्माधवाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः ॥ ११ ॥
 ब्राह्मणं कल्पसूत्रे द्वे मीमांसां व्याकृतिं तथा ।
 उदाहृत्याथ तैः सर्वैर्वेदार्थः स्पष्टमीर्यते ॥ १२ ॥

ननु कोऽयं वेदो नाम किं च तल्लक्षणं के वा तस्य विषयसंबन्धप्रयोजनार्थि-
 कारिणः कथं वा तस्य प्रामाण्यं न खल्वेतस्मिन्सर्वस्मिन्नपि वेदो व्याख्यान-
 योग्यो भवति । अत्रोच्यते—इष्टप्राप्त्यनिष्टपरिहारयोरलौकिकप्रमाणं यो
 ग्रन्थो वेदयति स वेदः । अलौकिकपदेन प्रत्यक्षानुमाने व्यावर्त्यते । अनुभूय-
 मानसूत्रचन्दनवनितादेरिष्टप्राप्तिहेतुत्वमौषधसेवादेर्निष्टपरिहारहेतुत्वं च प्रत्य-
 क्षतः सिद्धम् । स्वेनानुभविष्यमाणस्य पुरुषान्तरगतस्य च तथात्वभनुमानग-
 म्यम् । एवं तर्हि भाविजनमगतसुखादीनामप्यनुमानगम्यतेति चेत् । न । तद्वि-
 शेषस्यानवगमात् । न खलु ज्योतिष्टोमादिरिष्टप्राप्तिहेतुः कलञ्जभक्षणवर्जना-
 दिरनिष्टपरिहारहेतुरित्यमुमर्थं वेदव्यतिरेकेणानुमानसहस्रेणापि तार्किकशिरो-
 मणिरप्यनुमानं शक्नोति । तस्मादलौकिकोपायबोधको वेद इति न लक्षण-
 स्यातिव्याप्तिः ।

अत एवोक्तम्—

“ प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तुपायो न बुध्यते ।
 एनं विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदता ” इति ॥

* एतत्प्रभृति श्लोकद्वयं ख. पुस्तके नास्ति ।

प्रपा० १ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(भाष्यकारोद्घातः)

स एवोपायो वेदस्य विषयः । तद्धोध एव प्रयोजनम् । तद्धोधार्थी चाधि-
कारी । तेन सहोपकार्योपकारकभावः संबन्धः । नन्वेवं सति स्त्रीशुद्धमहिताः
सर्वेऽधिकारिणः स्युः । इष्टं मे भवत्वनिष्टं मे मा भूदित्यादिषुः सर्वजनीन-
त्वात् । यैर्वै । स्त्रीशुद्धयोः सत्पुपायबोधार्थित्वे हेतुवन्तरेण वेदाधिकारप्रतिषे-
धात् । उपनीतस्यैवाध्ययनाधिकारं ब्रुवन्ननुपनीतयोस्तयोर्वैवाध्ययनमनिष्ट-
प्राप्तिहेतुरिति बोधयति । कथं तर्हि तयोस्तदुपायावगमः । पुराणादिभिरिति
ब्रूमः ।

अत एवोक्तम्—

“ स्त्रीशुद्धादिजबन्धुर्ना त्रयी न भुतिगोचरा ।

इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृतम् ” इति ॥

तस्मादुपनीतेरेव त्रैवर्णिकैर्वेदस्य संबन्धः । तत्प्रामाण्यं तु बोधकस्त्रात्स्वत
एव सिद्धम् । पौरुषेयवाक्यं तु बोधकमपि सत्पुरुषगतध्रान्तिमूलत्वसंबन्धाच्च-
त्परिहाराय मूळप्रमाणमपेक्षते न तु वेदस्तस्य नित्यत्वेन वक्तृदोषशङ्कानुदायात् ।
एतदेव जैमिनिना सूत्रितम्—“ तत्प्रमाणं वादरायणस्यापेक्षितत्वात् ”
[जै० मी० अ० १ पा० १ अ० ४ सू० ५] इति । ननु वेदोऽपि कालि-
दासादिवाक्यवत्पौरुषेय एव ब्रह्मकार्यत्वश्रवणात् । “ ऋचः सामानि जज्ञिरे ।
छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद्यजुस्तस्मादजायत ” इति श्रुतेः । अत एव भगवा-
न्वादरायणः “ शास्त्रयोनित्वात् ” [ब्र० सू० १-१-३] इति सूत्रे ब्रह्मणो
वेदकारणत्वमवाचत् । यैवम्, भुतिस्मृतिभ्यां नित्यत्वावगमात् । “ वाचा
विरूपनित्यया ” इति श्रुतिः । “ अनादिनिधना नित्या वागुत्पृष्टा स्वयं-
भुवा ” इति स्मृतिः । वादरायणोऽपि देवताधिकरणे सूत्रयामास “ अत
एव च नित्यत्वम् ” [ब्र० सू० १-३-२९] इति । तर्हि परस्परविरोधः
इति चेत् । न । नित्यत्वस्य व्यावहारिकत्वात् । मृष्टेरूर्ध्वं संहारात्पूर्वं
व्यवहारकालः । तस्मिन्नुत्पादविनाशादर्शनात् । कालाकाशादयो यथा
नित्या एवं वेदोऽपि व्यवहारकाले कालिदासादिवाक्यवत्पुरुषविर-
चितत्वाभावेन नित्यः । आदिष्टृष्टौ तु कालाकाशादिवदेव ब्रह्मणो
सकाशाद्देवात्पचिराम्नायते । अतो विषयभेदान्न परस्परविरोधः । ब्रह्मणो
निर्दोषत्वेन वेदस्य वक्तृदोषासंभवात्स्वतः सिद्धं प्रामाण्यं तदवस्थम् ।
तस्माद्ब्रह्मणममाणसद्भानाद्विषयप्रयोजनसंबन्धाधिकारिस्त्वाच्च प्रामाण्यस्य
मुस्यितत्वाद्देदो व्याख्यातव्य एव । यथोक्तविषयादिसद्भावमभिप्रेत्य
“ स्वाध्यायोऽध्येतव्यः ” इत्यध्ययनं विधीयते । एतन्मात्रस्याध्ययनशब्दना-

च्यत्वेनार्थोवबोधस्याविहितत्वाद्देदव्याख्यानमप्रसक्तमिति चेत् । न । विशेष-
बोधपर्यवसायित्वात् । एतच्च भट्टमतानुसारिभिर्बहुधा प्रपञ्चितम् ।

आम्नायते च—

“येदधीतमविज्ञातं निगदेनैव शब्द्यते ।

अनघाविव शुष्कैधो न तच्छ्वलति कश्चित्” १ ।

“स्थाणुरयं भारद्वाजः किलाभूत् । अधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम् ।
योऽर्थम् इत्सकलं भद्रमभुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा” २ ।

“ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः पदज्ञो वेदोऽधैयो ज्ञेयश्च” इति। एवं तर्हि ज्ञानस्य
पृथग्विधानादध्ययनं तस्य पाठमात्रमिति चेत् । अस्तु नाम, वर्णयन्ति चैवमेव
शांकरदर्शनानुसारिणः । ऋतुविधिभिरेवानुष्ठानान्यथानुपपत्त्या वेदार्थज्ञानस्य
प्रापितत्वाच्चैतद्विधेयमिति चेत् । तर्हि तद्विधिवलाद्देदनमात्रेण स्वतन्त्रं किञ्चिद-
पूर्वमस्तु । श्रूयते ह्यनुष्ठानज्ञानयोः स्वतन्त्रं पृथक्फलम्—“सर्वं पाप्मानं तरति
तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजेते य उ चैनमेवं वेद” इति । अल्पप्रयास-
साध्येन वेदनेन तत्सिद्धौ बह्वायाससाध्यमनुष्ठानं व्यर्थं स्यादिति चेन्न । तर-
णीयाया ब्रह्महत्याया मानसवाचिकत्वादिभेदेन तारतम्योपपत्तेः । मनसा संक-
ल्पिता वाचाऽभ्यनुज्ञाता परहस्तेन कारिता स्वयंकृता पुनः पुनः कृता चेत्येवं
तारतम्येन व्यवस्थिता ब्रह्महत्याऽनेकविधा । अतस्तत्तरणमप्यनेकविधम्,
पथा स्वर्गो बहुविधस्तद्वत् । “अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः” “दर्शपूर्ण-
मासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत” “ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत”
इत्याद्युच्चावचकर्मणामेकविधफलासंभवात्स्वर्गो बहुविधः । यत् कर्मानु-
ष्ठानकालीनं वेदनं तत्कर्मफल एवातिशयं जनयति । “उषोः कुरुतो
यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद” इति विद्वद्विद्वत्प्रयोगौ प्रकृत्य “यदेव विद्यया
करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवति” इत्याम्नानात् । अङ्गोपस्तिविषय-
मेतद्वाच्यमिति चेत् । न । न्यायस्य समानत्वात् । अस्ति ह्यस्यार्थो तोपोद्भूतकं
लिङ्गम् । प्रजापतिः किल सोमयागेभ्योऽर्वाचीनानग्निहोत्रपौर्णमासं चामावास्य-
नामकान्परस्परमुच्चावचान्यज्ञान्ससर्ज । सोमयागांश्चाग्निहोत्रादिभ्यः श्रेष्ठान-
ग्निष्टोमोक्थयातिरात्रनामकान्परस्परमुच्चावचान्मृष्ट्या प्रथममृष्टेवग्नि-
त्रादिष्व-
भिमानविशेषेण वर्गद्वयं तुल्योदमिमीत । एवं वृत्तान्तं जानतोऽग्नि-
त्रादिभि-
रग्निष्टोमादिफलं भवति । तथा च ब्राह्मणमाम्नायते—“प्रजापतिः
त्रादिष्व-
ताग्निहोत्रं चाग्निष्टोमं च पौर्णमासीं चोक्थ्यं चामावास्यां चातिरात्रं च तानु-

(भाष्यकारोपोद्घातः)

दमिमीत यावदग्निहोत्रमासीत्तावानग्निष्टोमो यावती पौर्णमासी तावानुक्थयो यावत्यमावास्या तावानतिरात्रो य एवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति यावदग्निष्टोमे-
नोपाप्नोति तावदुपाप्नोति य एवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते यावदुक्थयेनोपाप्नोति य एवं विद्वानमावास्यां यजते यावदतिरात्रेणोपाप्नोति तावदुपाप्नोति ” इति ।
तदेतद्वेदनस्य सर्वत्र स्वतश्च फलत्वे लिङ्गम् । किं च तत्तद्विधिसमीपे “ य एवं वेद ” इति वचनानि वेदनादेव फलं भ्रूयते । तान्यर्थवार्द इति चेत् । अस्तु नाम, सहामह एवैतमपराधं तेषां वचनानां विधेयार्थप्रशंसापरत्वात् । तर्हि यत्परः शब्दः स शब्दार्थ इति न्यायेन स्वार्थे प्रामाण्यं नास्तीति चेन्न । महातात्पर्यस्य विधेयविषयत्वेऽप्यवान्तरतात्पर्यस्य स्वार्थविषयत्वानिवारणात् । “ ग्रावाणः प्लुवन्ते ” इत्यर्थवादस्यापि स्वार्थे प्रामाण्यं प्रसज्येतेति चेन्न । प्रमाणान्तरबाधितत्वात् । “ द्विः संवत्सरस्य सस्यं पच्यते ” इत्याद्यर्थवादस्य तु बाधाभावेऽप्यनुवादत्वाच्च स्वार्थे प्रामाण्यम् । वेदनफलवचनानि तु नानुवाद-
कानि । नापि बाध्यानि । तस्मादर्थवादत्वेऽप्यस्त्येषां स्वार्थे प्रामाण्यम् । अन्यथा मन्त्रार्थवादादिभ्यो देवानां विग्रहादिमन्त्रं न सिध्येत् ।

अत एवोक्तम्—

“ विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारिते ।

भूतार्थवैदस्तद्दानादर्थवादस्त्रिधा मतः ” इति ॥

किं बहुना विद्यत एवावश्यं वेदनमात्रादपूर्वमतो वेदनाय वेदो व्याख्यायते । योऽयं विषयरूप इष्टप्राप्त्यनिष्टपरिहारोपायः सामान्यतो निर्दिष्टः स विशेषेण स्पष्टी क्रियते । वेदस्तावत्काण्डद्वयात्मकः । तत्र पूर्वत्र काण्डे नित्य-
नैमित्तिककाम्यनिषिद्धरूपं चतुर्विधं कर्म प्रतिपाद्यम् । “ यावज्जीवम-
ग्निहोत्रं जुहोति ” इत्यादिकं नित्यं तस्य नियतनिमित्तत्वात् । “ यस्य गृहान्द-
हत्यप्रये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् ” इत्यादि नैमित्तिकं तस्यानियत-
निमित्तत्वात् । “ चित्रया यजत पशुकामः ” इत्यादि काम्यम् । “ तस्मान्मल्लवद्वा-
ससा न संवदेत न सहाऽऽसीत ” इत्यादि निषिद्धम् । तेषु नित्यनैमित्तिकानु-
ष्ठानेन तदकरणे प्रत्यवायरूपमनिष्टं परिह्रियते ।

स च प्रत्यवायो याङ्गवल्क्येन स्मर्यते—

“ विहितस्थाननुष्ठानान्निन्दितस्य च सेवनात् ।

अनिग्रहाच्चेन्द्रियाणां नरः पतनमृच्छति ” इति ॥

यावज्जीवादिवाक्येष्वनुक्तोऽप्यवर्जनीयतया स्वाभीष्टः स्वर्गः प्राप्यते ।
तथा चाऽऽपस्तम्बः—“ तद्यथाऽऽग्ने फलार्थे निमित्ते छायागन्धावनृत्पद्येते
एवं धर्ममपि चर्यमाणमर्थो अनृत्पद्यन्ते ” इति । काम्यस्येष्टफलहेतुत्वं तद्वि-
धिवाक्ये स्पष्टमेव । इष्टविघातरूपमनिष्टं चार्थात्परिह्रियते । निषिद्धवर्जनाच्च
रागप्राप्तानुष्ठानजन्यो नरकः परिह्रियते । न केवलं नित्यनैमित्तिकाभ्यामा-
नुषङ्गकस्वर्गप्राप्तिः किं तु धीशुद्ध्या विविदिपोत्पादनद्वारा ब्रह्मज्ञानहेतुत्वमपि
तयोरस्ति । तथा च वाजसनेयिनः समामनन्ति—“ तमेतं वेदानुवचनेन
ब्राह्मणा विविदिपन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ” इति । एवं तर्हि पूर्व-
काण्ड एवाशेषपुरुषार्थमिद्वेः कृतमुत्तरकाण्डेनेति चेन्न । अपुनरावृत्तिलक्ष-
णस्याऽऽत्यन्तिकपुरुषार्थस्य तत्रासिद्धेः । अत एवाऽऽध्वर्षणिकाः कर्मिणो
दक्षिणमार्गेण चन्द्रप्राप्तिं पुनरावृत्तिं चाऽऽमनन्ति—“ स सोमलोके विभूति-
मनुभूय पुनरावर्तेते ” इति । अत उत्तरकाण्डेस्तदर्थको द्रष्टव्यः । आत्य-
न्तिकपुरुषार्थश्च द्विविधः सद्योमुक्तिः क्रममुक्तिश्चेति । वर्तमानदेहपातानन्त-
रमेव सिध्यति सद्योमुक्तिः । उत्तरमार्गेण गत्वा ब्रह्मलोके चिरं भोगाननुभूय
तत्रोत्पन्नज्ञानस्य ब्रह्मलोकावसाने भिद्यति क्रममुक्तिः । तस्मादुत्तरकाण्डे
ब्रह्मोपदेशो ब्रह्मोपास्तिश्चेत्युभयं प्रतिपाद्यते । ब्रह्मोपास्तिप्रसङ्गेन ब्रह्मदृष्ट्या
प्रतीकमुपास्यत्वेन सांभारिकफलकामिनमुद्दिश्य प्रतिपाद्यते । ब्रह्मोपासक-
प्रतीकोपासकयोः समानेऽप्युत्तरमार्गे प्रतीकोपासकस्य विद्युल्लोकादूर्ध्वं ब्रह्मलो-
कगमनाभावेन क्रममुक्तेरप्यमिद्धत्वादस्ति पुनरावृत्तिः । एतच्च “अप्रतीकाल-
म्बनाच्चयति” [ब्र० सू० ४ ३ १५] इत्यधिकरणे द्रष्टव्यम् । नन्वस्त्वेवं
पूर्वोत्तरकाण्डयोर्विषयविशेषः प्रयोजनविशेषश्च तथाऽपि पूर्वकाण्डस्याऽऽदौ
कर्मान्तरं परित्यज्य दर्शपूर्णमासेष्टिरेव कुतः प्रतिपाद्यत इति चेत् । प्रकृति-
त्वाभिरपेक्षत्वाच्चेति ब्रूमः । प्रकर्षेणाङ्गोपदेशो यत्र क्रियते सा प्रकृतिः ।
कृत्स्नाङ्गविषयत्वमुपदेशस्य प्रकर्षः । विकृतिषु तु विशेषाङ्गोपदेश एव क्रियते ।
अङ्गान्तराणि तु प्रकृतेरतिदिश्यन्ते । अतोऽतिदेशस्य प्रकर्षाभावः । प्रकृ-
तिस्त्रिविधा—अग्निहोत्रमिष्टिः सोमश्चेति । त्रिष्वप्येतेष्वन्यनैरपेक्षेण स्वाङ्ग-
जातं सर्वमुपदिष्टम् । तत्र सोमयागस्य स्वरूपान्यान्यनैरपेक्षेऽप्यङ्गेषु दीक्ष-
णीयाप्रायणीयादिषु दर्शपूर्णमासापेक्षत्वान्न पूर्वभाषित्वं युक्तम् । इष्टेस्तु
सोमयागनिरपेक्षत्वात्सोमात्प्राचीनत्वं युक्तम् । यद्यप्यग्निहोत्रस्य स्वरू-
पेऽङ्गेषु वा नान्यापेक्षा तथाऽप्यग्निसिद्ध्यपेक्षत्वादाहवनीयाद्यग्नीनां च

(भाष्यकारोपोद्घातः)

पावमानेष्टिसाध्यत्वात्पावमानेष्टीनां च दर्शपूर्णमासत्रिकृतित्वात्परस्परयाऽ-
भिहोत्रस्य दर्शपूर्णमासापेक्षाऽस्तीति प्रथमभावित्वं न युक्तम् । दर्शपूर्ण-
मासयोरप्यभिसाध्यत्वाद्भिसाधकमाधानं प्रथमतो वक्तव्यमिति चेन्नैवम् ।
नाऽऽधानमात्रेणाग्नयः सिध्यन्ति किं तु पवमानेष्टिभिरपि । ताश्चे-
ष्टयो दर्शपूर्णमासत्रिकृतित्वात्साक्षादेव दर्शपूर्णमासावपेक्षन्ते । दर्शपूर्णमासौ
त्वभिर्घोनिद्वारा पवमानेष्टिमापेक्षावपि न साक्षात्पवमानेष्टीरपेक्षेते । अतो
निरपेक्षत्वाद्दर्शपूर्णमासेष्टिरेव प्रथमं वक्तव्या । ऋग्वेदशामवेदयोरादौ दर्श-
पूर्णमासेष्टिरनाम्नातेति चेद्भाट्टम् । यजुर्वेदमपेक्ष्य दर्शपूर्णमासयोरादित्वमुक्तं
कर्मकाण्डविषये यजुर्वेदस्यैव प्रधानत्वात् । आनुपूर्व्यान्कर्मणां स्वरूपं यजुर्वेदे
समाम्नातम् । तत्र तत्र विशेषापेक्षायामपेक्षिता याज्यानुवाक्यादय ऋग्वेदे
समाम्नायन्ते । स्तोत्रादीनि तु सामवेदे । तथा सति भित्तिस्थानीयो यजुर्वेद-
श्चित्रस्थानीयावितरौ । तस्मात्कर्मसु यजुर्वेदस्यैव प्राधान्यम् । तस्मिंश्च दर्श-
पूर्णमासेष्टिरादौ समाम्नाता । यद्यपि मन्त्रब्राह्मणात्मको वेदस्तथाऽपि ब्राह्म-
णस्य मन्त्रव्याख्यानरूपत्वान्मन्त्रा एवाऽऽदौ समाम्नाताः । ते च त्रिविधा ऋचः
सामानि यजूंषि चेति । तत्र यजुषामध्वर्युर्वेदे बहुलत्वात्कचिद्दृचां सज्जत्वेऽपि
यजुर्वेद इत्येवाऽऽख्यायते । अध्वर्युवेदत्वं चास्यानादिमिद्धयात्तिकममाख्य-
याऽवगन्तव्यम् । अस्मिन्वेदे समाम्नाता दर्शपूर्णमासेष्टिमन्त्रास्त्रिविधा आध्वर्यवा
याजमाना हौत्राश्चेति । “इपे त्वा” इत्यादौ प्रपाठके पठिता आध्वर्यवाः । “सं
त्वा सिञ्चामि” इत्यादौ पठिता याजमानाः । “सत्यं प्रपद्ये” इत्यादौ पठिता
हौत्राः । एतेषां मध्ये याजमानानां हौत्राणां च चित्रस्थानीयत्वाद्भित्तिस्था-
नीयानामेवाऽऽध्वर्यवाणामादौ पाठो युक्तः । ते चाप्याध्वर्यवाः “इपे त्वा”
इत्यादिषु त्रयोदशस्वनुवाकेष्वाम्नाताः । तत्र प्रथमेऽनुवाके वत्सापाकरणार्था
मन्त्राः । द्वितीये बर्हिःसंपादनार्थाः । तृतीये दोहनार्थाः । चतुर्थे हविर्निर्वा-
पार्थाः । पञ्चमे व्रीह्यवघातार्थाः । षष्ठे तण्डुलपेपणार्थाः । सप्तमे कपालोपधा-
नार्थाः । अष्टमे पुरोडाशनिष्पादनार्थाः । नवमे वेदिकरणार्थाः । दशमे प्राधा-
न्येनाऽऽज्यग्रहणार्थाः, प्रमङ्गात्पन्नीमंनहनार्थाः । एकादशे प्राधान्येनेधमसं-
नहनार्था बर्हिरास्तरणाद्यार्थाश्च । द्वादशे आघारार्थाः । अत्र सामिधेनीप्रया-
जाज्यभागप्रधानयागादिमन्त्राणां प्राप्तवसरत्वेऽपि तेषां हौत्रत्वान्तानुपेक्षयो-
परितनप्रयोगाङ्गभूता आध्वर्यवाः स्तुग्व्यूहनादिमन्त्रास्त्रयोदशे समाम्नाताः ।

एतत्सर्वं विनियोगसंग्रहकारेणेत्यं संगृहीतम्—

“ ये दर्शपूर्णमासाङ्गमन्त्रा एते समासतः ।

इषेत्वाद्यनुवाकेषु त्रयोदशसु वर्णिताः ॥

वत्सापाकरणं बर्हिर्दोहो निर्वापकण्डमे ।

पेषणं च कपालानि पुरोडाशश्च वेदिका ॥

आज्यग्रहेधमसंनाहावाघारोपरितन्त्रके ।

इत्युक्ता अनुवाकार्थाः प्रतिमन्त्रं क्रियोच्यते ” इति ॥

किमिदं वत्सापाकरणं कथं वा तस्य प्राथम्यमिति चेत्, उच्यते—सन्ति दर्श-
यागे त्रीणि प्रधानानि हवींषि पूर्णमासयागे च त्रीणि । आग्नेयोऽष्टाकपाल
ऐन्द्रं दध्यैन्द्रं पय इति दर्शयागे । आग्नेयोऽष्टाकपाल आज्येन प्राजापत्य उपांशु-
यागोऽग्नीषोमीय एकादशकपाल इति पूर्णमासे । तत्र प्रतिपदिने दधिहोमे
दधिसंपादनार्थममावास्यायां रात्रौ गावो दोग्धव्याः । तद्दोहार्थं प्रातःकाले
लौकिकदोहादूर्ध्वं स्वमातृभिः सह संचरन्तो वत्सा मातृभ्योऽपाकरणियाः ।
तदिदं वत्सापाकरणं, यथोक्तरीत्या तस्य प्राथम्यं च । तत्र वत्सापाकरणं
सद्यच्छिन्नपलाशशाखया कर्तव्यमिति तच्छेदनाय “इषे त्वा” इति मन्त्र आदौ
समाभ्यायते । तस्य च मन्त्रस्य तच्छेदनाङ्गत्वं ब्राह्मणे द्रष्टव्यम् । अत एव
सब्राह्मणो मन्त्रो ज्ञातव्य इति च्छन्दोगा अधीयते—“यो ह वा अविदिताप्ये-
यच्छन्दोदैवतब्राह्मणेन मन्त्रेण यजति याजयति वाऽध्यापयति वा स्थापुं
वर्च्छति गीतं वा पात्यते प्रधीयते वा पापीयान्भवति तस्मादेतानि मन्त्रे
विद्यात् ” इति । आर्षेय ऋषिभिः संबन्धः । अतीन्द्रियार्थद्रष्टारो हि ऋषयः ।
तेषां वेदद्रष्टृत्वं स्मर्यते—

“ युगान्तेऽन्तर्हितान्वेदान्सेतिहासान्महर्षयः ।

लेभिरे तपसा पूर्वमनुज्ञाताः स्वयंभुवा ” इति ॥

इषेत्वादीनां मन्त्राणां प्रजापतिर्ऋषिः । तथा च काण्डानुक्रमणिकाया-
मुक्तम्—

“ शाखादिं याजमानं च होतृन्हौत्रं च दार्शिकम् ।

तद्विधीन्पितृमेधं च नवाऽऽहुः कस्य तद्विदः ” इति ॥

शाखादिः “ इषे त्वा ” इत्यादिः प्रपाठकः । याजमानाः “ सं त्वा
सिञ्चामि ” इत्याद्यनुवाकपट्टकमन्त्राः । होतारः “ चित्तिः स्रुकु ” इत्यादयो
मन्त्राः । “ सत्यं प्रपद्ये ” इत्यादिकं दार्शिकं हौत्रम् । तद्विधयः प्रोक्तानां

प्रपा० १ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

९

(भाष्यकारोपोद्घातः)

चतुर्विधमन्त्राणां चत्वारि ब्राह्मणानि । पितृमेधः “परे युनाऽसम्” इति । तान्ये-
तानि नव काण्डानि प्रजापतिना दृष्टानि । छन्दोविशेषाश्च वेदाङ्गभूते छन्दो-
नामके ग्रन्थे द्रष्टव्याः । मन्त्रपदव्याख्यानादेव तत्प्रतिपाद्यार्थरूपा देवता विज्ञा-
यते । ब्राह्मणविशेषस्तु तत्तन्मन्त्रव्याख्यानावसर एवोदाह्रियते । यद्यपि
मन्त्रविनियोगा ब्राह्मणे सर्वेऽपि नाऽऽन्नातास्तथाऽपि कल्पसूत्रकारैर्ब्राह्मणा-
न्तरपर्यालोचनया ते सर्वेऽभिहिताः । अतो बौधायनादिसूत्रोदाहरणपूर्वकं
ब्राह्मणानुसारेण मन्त्रार्थं योजयामः ॥

इति भाष्यकारोपोद्घातः ।

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(तत्र प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

इ॒षे त्वा॒र्जे त्वा॒ वा॒यवः॑ स्था॒पा॒यवः॑ स्थ
दे॒वो वः॑ स॒विता॑ प्रा॒र्षय॑तु श्रेष्ठ॑तमा॒य कर्म॑ण
आ॒ प्या॑यध्वम॒ग्नि॒या दे॒वभा॒गमूर्ज॑स्वतीः प॒र्य-
स्वतीः॑ प्र॒जाव॑तीर॒नमी॒वा अ॒यक्ष॑मा मा वः स्तेन
ई॒शत॑ माऽघ॑श॒सो रु॒द्रस्य॑ हे॒तिः परि॑ वो
वृ॒णक्तु॑ ध्रु॒वा अ॒स्मिन्गो॑प॒तौ स्या॑त ब॒ह्वी-
र्य॑ज॒मान॑स्य प॒शून्पा॑हि ॥

(इ॒षे त्रि॑च॒त्वारि॑शत् ॥)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां *प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

* वैदिकप्रसिद्धाऽयमष्टकशब्दः । वस्तुतस्तु भाष्यानुरोधेन काण्डशब्द एव युक्तः ।

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठः ।

(तत्र प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ।)

इ॒षे । त्वा । ऊ॒र्जे । त्वा । वा॒यवः । स्थ । उ॒पा॒-
य॒व इत्यु॑प—आ॒यवः । स्थ । दे॒वः । वः । स॒वि॒ता ।
प्रे॒तिं । अ॒र्प॒य॒तु । श्रे॒ष्ठ॒त॒मा॒येति॑ श्रे॒ष्ठ—त॒मा॒य । क॒र्म॒णे ।
ए॒तिं । प्या॒य॒ध्वम् । अ॒ग्नि॒याः । दे॒व॒भा॒ग॒मि॒तिं दे॒व—
भा॒गम् । ऊ॒र्ज॒स्व॒तीः । प॒य॒स्व॒तीः । प्र॒जा॒व॒ती॒रि॒तिं
प्र॒जा—व॒तीः । अ॒न॒मी॒वाः । अ॒य॒क्ष॒माः । मा । वः ।
स्ते॒नः । ई॒श॒त । मा । अ॒घ॒शं॒स इत्य॑घ—शं॒सः ।
रु॒द्र॒स्यं । हे॒तिः । प॒री॒तिं । वः । वृ॒ण॒क्तु । ध्रु॒वाः ।
अ॒स्मिन् । गो॒प॒ता॒वि॒ति गो—प॒तौ । स्या॒त । ब॒ह्वीः ।
य॒ज॒मान॑स्य । प॒शून् । पा॒हि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

इषे त्वोर्जे त्वा—

दर्शयागं चिकीर्षुरमावास्यायां प्रातरग्निहोत्रं हुत्वा दर्शयागार्थं “ममाग्ने
वर्चेः” इत्यादिभिर्मन्त्रैर्वाह्येषु समिदाधानरूपमन्वाधानं कृत्वा वत्सापाकरणार्थ-
मन्त्रेण पलाशाशाखां छिन्द्यात् ।

तदाह बौधायनः—“ तामाच्छिनत्तीषे त्वोर्जे त्वा ” इति ।

आपस्तम्बस्तु तदेतदभिधाय मन्त्रभेदपक्षमपि कंचिदाश्रित्य विनियोगभे-
दमाह—“ इषे त्वोर्जे त्वेति तामाच्छिनत्त्यपि वेषे त्वेत्याच्छिनत्त्यूर्जे त्वेति
संनमयत्यनुमाष्टि वा ” इति ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

संनमनमृजुकरणम् । अनुमार्जनमानुलोभ्येन संलग्नभूल्याद्यपनयनम् । सोऽयं मन्त्रभेदपक्षो जैमिनिना द्वितीयाध्यायप्रथमपादे स्वीकृतः । तत्र पलाशशाखायाः प्राशस्त्वं ब्राह्मणे समान्नातम्—“ तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीत् । तं गायत्र्याहरत् । तस्य पर्णमच्छिद्यत । तत्पर्णोऽभवत् । तत्पर्णस्य पर्णत्वम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । घुशब्दस्याऽऽकाशे प्रसिद्धत्वात्तत्परित्यागेन स्वर्लोकविवक्षां दर्शयितुमितः पृथिवीत आरभ्य तृतीयस्यां दिवि सोमलता पूर्वमासीदित्युक्तम् । गायत्र्याः सोमाहरणं “ कद्रुश्च वै सुपर्णा च ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इत्यनुवाके “ सोमो वै राजा गन्धर्वेष्वासीत् ” इति बह्वृचब्राह्मणे च प्रपञ्चितम् । तदाहरणाभिघातेन सोमस्य पर्णं भूमौ पतितम् । पक्षिरूपाया गायत्र्याः पक्षः पतित इति केचित् । पतितस्य पलाशरूपेणाऽऽविर्भावात्तस्य वृक्षस्य पर्णनाम संपन्नम् । न चात्र पर्णस्य कथं वृक्षत्वं संपन्नमिति विस्मयितव्यं विधातुरीश्वरस्याचिन्त्यशक्तित्वात् । अन्यथा बीजावृक्ष इत्यत्रापि क्व बीजं क्व वृक्ष इत्यपि विस्मयः केन वार्येत । सर्वत्र पर्णेभ्यो वृक्ष इत्ययमतिप्रसङ्गोऽपीश्वरसंकल्पाभावेन परिहर्तव्यः । स च संकल्पः कार्यैकसमधिगम्यः । तस्माद्देवार्थे कुतर्केन चोदनीयम् । शाखया वत्सापाकरणं विधत्ते—“ ब्रह्म वै पर्णः । यत्पर्णशाखया वत्सानपाकरोति । ब्रह्मणैवैनानपाकरोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । यथा जगन्निष्पादकं ब्रह्म प्रशस्तं तथा यागनिष्पादकस्य पलाशस्य प्रशस्तत्वाद्ब्रह्मत्वेन स्तुतिः । वैशब्देनार्थवादान्तरापपादिता पलाशस्य ब्रह्मसंबन्धप्रसिद्धिः सूच्यते । देवेषु परस्परं ब्रह्मतत्त्वं निरूपयत्सु पलाशवृक्षस्तत्त्वमशृणोदित्येतादृशो ब्रह्मसंबन्धः । औपानुवाक्यकाण्डे जुहाः पर्णमयीत्वविधिशेषेऽर्थवादे भ्रूयते—“ देवा वै ब्रह्मन्नवदन्त । तत्पर्णं उपाशृणोत् । सुश्रवा वै नाम । यस्य पर्णमयी जुहुर्भवति । न पाप* श्लोक* शृणोति ” इति । एवं यत्र पत्रार्थवादे प्रसिद्धिसूचका वैशब्दहिशब्दादयः पठ्यन्ते तत्र सर्वत्र सति संभवे लौकिकप्रसिद्धिः । अन्यथाऽर्थवादान्तरप्रसिद्धिरिति द्रष्टव्यम् । वत्सापाकरण इव गोप्रस्थापनेऽपि शाखां विनियुङ्क्ते—“ गायत्रो वै पर्णः । गायत्राः पशवः । तस्माद्गीणि त्रीणि पर्णस्य पलाशानि । त्रिपदा गायत्री । यत्पर्णशाखया गाः प्रार्पयति । स्वयैवैना देवतया प्रार्पयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । पर्णस्य गायत्रीसंबन्धो वेदगम्यः सोमाहरणद्वारतः पूर्वमुदाहृतः । अनुमानगम्योऽप्यपरः संबन्धोऽस्ति गायत्रीपादेऽपि व पलाशपर्णेऽपि

भ्रित्वावगमात् । पशूनां च गायत्री देवतेत्ययमर्थोऽन्यत्र द्रष्टव्यः । छेद्यायां पलाशशाखायां बहुपर्णत्वमाग्नत्वादिगुणान्विधत्ते—“ यं कामयेतापशुः स्यादिति । अपर्णां तस्मै शुष्काग्रामाहरेत् । अपशुरेव भवति । यं कामयेत पशुमान्तस्यादिति । बहुपर्णां तस्मै बहुशाखामाहरेत् । पशुमन्तमेवैनं करोति । यत्प्राचीमाहरेत् । देवलोकमभिजयेत् । यदुदीचीं मनुष्यलोकम् । प्राचीमुदीचीमाहरति । उभयोलोकयोरभिजित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । यं यजमानमुद्दिश्याध्वर्युः कामयेत । स्पष्टमन्यत् । यथोक्तशाखाछेदने कं मन्त्रं पठेदित्याशङ्क्योदाहरति—“इषे त्वोर्जे त्वेत्याह” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । अस्मिन्मन्त्रे विनियोगानुसारेण च्छिनन्तीति पदमध्याहृत्य वाक्यं पूरणीयम् । इदित्यन्नं सर्वैः प्राणिभिरिष्यमाणत्वात् । ऊर्ज्वलहेतुरसः । “ऊर्जं बलप्राणनयोः” इति धातुः । ऊर्ज्यते बलं संपाद्यतेऽनया रसरूपयेत्यूर्क । हे पलाशशाखे देवानां भागरूपदध्यर्थं त्वामाच्छिनन्मि । तस्य देवस्य बलप्रदरसार्थं त्वामाच्छिनन्तीति वाक्यार्थः । मन्त्रद्वित्वपक्षे विनियोगानुसारेणोर्जे त्वामनुमाज्मीत्यध्याहार्यम् । एतन्मन्त्रस्तावकमर्थवादमाह—“ इषमेवोर्जे यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । एतन्मन्त्रपाठेनाध्वर्युर्भोजनायान्नं बलाय च रसं यजमाने संपादयति । न चात्र प्रत्यक्षविरोध आशङ्कनीयः । ग्रावाणः प्लवन्त इत्यादिवदस्यार्थवादस्य प्रशंसारूपगुणवादत्वाङ्गीकारात् ॥

वायवः स्थोपायवः स्थ—

मन्त्रान्तरविनियोगमाह बौधायनः—“ तथा वत्सानपाकरोति वायवः स्थोपायवः स्थेति ” इति ।

वान्ति गच्छन्तीति वायवो गन्तारः । उप समीपे यजमानशृहे पुनरायन्त्यागच्छन्तीत्युपायवः । हे वत्सास्तृणभक्षणाय प्रथमं मातृसकाशादपेत्य स्वेच्छयैवारण्ये गन्तारो भवत । सायं पुनर्यजमानशृहे समागन्तारो भवत । अथ वा वत्सानां परम्परया वायुदेवताकत्वात्तदभेदाविवक्षया वायुरूपत्वं ब्रुवन्नध्वर्युस्तद्रक्षार्थं वत्सान्वायुदेवतार्थं समर्पयति । अनेनैव प्रकारेण मन्त्रस्य पूर्वभागो ब्राह्मणेन व्याख्यायते—“ वायवः स्थेत्याह । वायुर्वा अन्तरिक्षस्याध्यक्षाः । अन्तरिक्षदेवत्याः खलु वै पशवः । वायव एवैनान्परिददाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । अध्यक्षा इति वचनव्यत्ययः । वायुः स्वप्रचारेणान्त-

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

रिक्षमधितिष्ठति । अन्तरिक्षे च विस्त्रम्भसंचाराय बहुलमवकाशं प्रयच्छन्व-
त्साल्लालयति । सेयं प्रत्यक्षप्रसिद्धिरर्थवादान्तरगतः स्वस्वामिभावो वाखलु-
वैशन्दैर्योत्यते । तस्यैव मन्त्रभागस्य प्रकारान्तरेणाभिप्राय आम्नायते—“प्र वा
एनानेतदाकरोति । यदाह । वायवः स्थेति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १]
इति । अध्वर्युरिमं भागमुच्चारयति यदेतेनोच्चारणेन वत्सान्वायुतादात्म्यलक्षण-
प्रकृष्टाकारवतः करोति । उत्तरभागं व्याचष्टे—“ उपायवः स्थेत्याह । यजमा-
नायैव पशूनुपह्वयते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति ॥

देवो वः सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण
आप्यायध्वमग्नि्या देवभागमूर्जस्वतीः पय-
स्वतीः प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा मा वः
स्तेन ईशत माऽघशःसो रुद्रस्य हेतिः परि
वो वृणक्तु—

विनियोगमाह बौधायनः—“ अथैषां मातृः प्रेरयति देवो वः सविता
प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मण आप्यायध्वमग्नि्या देवभागमूर्जस्वतीः पयस्वतीः
प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा मा वः स्तेन ईशत माऽघशःसो रुद्रस्य हेतिः परि
वो वृणक्तिवति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु त्रीनेतान्मन्त्रानभिप्रेत्य विनियोगत्रयमाह—“ देवो वः सविता
प्रार्पयत्विति शाखया गोचराय गाः प्रस्थापयति, प्रस्थितानामेकां गां शाख-
योपस्पृशति दर्भैर्दर्भपुञ्जीलैर्वा—आप्यायध्वमिति, रुद्रस्य हेतिः परि वो वृण-
क्तिवति प्रस्थिता अनुमन्त्रयते ” इति ।

हे गावः प्रेरको देवोऽन्तर्यामी परमेश्वरोऽत्यन्तश्रेष्ठार्थेन्द्रदधिरूपाय कर्मणे
युष्मानरण्ये घासमत्तुं प्रार्पयतु प्रेरयत्विति प्रथममन्त्रार्थः । तस्य मन्त्रस्य पूर्व-
भागे स्थितस्य सवितृपदस्य तात्पर्यं व्याचष्टे—“ देवो वः सविता प्रार्पयत्वित्-
त्याह प्रसूत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । प्रेरणायेत्यर्थः ।
उत्तरभागं व्याचष्टे—“ श्रेष्ठतमाय कर्मण इत्याह । यज्ञो हि श्रेष्ठतमं कर्म ।
तस्मादेवमाह ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । द्वितीयमन्त्रस्याय-
मर्थः—हेऽग्नि्या गावो देवस्येन्द्रस्य दधिरूपं भागमाप्यायध्वं प्रभूतघासभक्ष-
णेन प्रवृद्धं कुरुत । युष्मानपाहर्तुं स्तेनश्चोरो मेशत शक्तो मा भूत् । कीदृशीर्यु-

ष्मानत्यन्तरसा अधिकक्षीरा बहुपत्याः क्रिमिदोषरहिता रोगान्तरहीनाश्च ।
अघशस्सो भक्षणादिना तीव्रपापेन घातको व्याघ्रादिरपि शक्तो मा भूदिति ।
अस्य मन्त्रस्य प्रथमभागे देवभागमिति पदस्य तात्पर्यं व्याचष्टे—“ आप्या-
यध्वमग्निं देवभागमित्याह । वत्सेभ्यश्च वा एताः पुरा मनुष्येभ्यश्चाऽऽ-
प्यायन्त । देवेभ्य एवैना इन्द्रायाऽऽप्याययति ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० १] इति । यागार्थप्रवृत्तेः पूर्वं गोब्रासेन वत्सभागो
मनुष्यभागश्च प्रवृद्धो भवति । ऊर्ध्वं तु क्षीराज्यरूपो देवान्तरभागो दधि-
रूप इन्द्रभागश्च प्रवर्धते । एवकारेण मनुष्यभागव्यावृत्तिः । द्वितीयं
भागमुपपादयति—“ ऊर्जस्वतीः पयस्वतीरित्याह । ऊर्जस् हि पयः संभरन्ति ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । प्रभूतघासभक्षणेन रसाधिक्यसंपा-
दनं क्षीराधिक्यसंपादनं च लौकिकदोहे प्रसिद्धमिति हिशब्दस्यार्थः । तृतीय-
भागस्य प्रयोजनमाह—“ प्रजावतीरनमीवा अयक्ष्मा इत्याह प्रजात्यै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० १] इति । वन्ध्यात्वेन क्रिमिदोषेण रोगान्तरेण च नास्ति
प्रजोत्पत्तिः । तदभावे तु विद्यते । चतुर्थभागस्य प्रयोजनमाह—“ मा वः स्तेन
ईशत माऽघशस्स इत्याह गुप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति ।
चोरव्याघ्रादेरशक्तौ गावो रक्षिता भवन्ति । तृतीयमन्त्रस्यायमर्थः—रुद्रनाम-
कस्य क्रूरदेवस्याऽऽयुधं युष्मान्परिहरत्विति । एतन्मन्त्रपाठफलमाह—“ रुद्रस्य
हेतिः परि वो वृणक्तिवत्याह । रुद्रादेवैनास्त्रायते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० १] इति ॥

ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात बह्वीः—

बौधायनः—“ ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात बह्वीरिति यजमानमीक्षते ” इति ।
आपस्तम्बः—“ ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात बह्वीरिति यजमानस्य गृहान-
नभिपर्यावर्तते ” इति ।

हे गावो भवत्यो भवत्स्वामिनि यजमाने स्थिरा भवत, प्रीतिदानानपहा-
रागुर्भिर्यजमानं मा त्यजत, अपत्यपरम्परया बहुयश्च भवत । एतन्मन्त्रपाठं
प्रशंसति—“ ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात बह्वीरित्याह । ध्रुवा एवास्मिन्बह्वीः
करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति ॥

यजमानस्य पशून्पाहि ॥

बौधायनः—“ अथैतां शास्त्रामग्नेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य पूर्वया द्वारा
प्रपाद्य जघनेन गार्हपत्यमग्निष्ठेऽनस्युत्तरार्धे वाऽऽन्यागारस्योद्गृहति यजमानस्य
पशून्पाहीति ” इति ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

आपस्तम्बः—“यजमानस्य पशून्पाहीत्यग्निष्टेऽनस्यग्न्यगारे वा पुरस्तात्पतीची* शाखापुपगूहति पश्चात्पार्ची वा ” इति ।

अग्निष्टमनो त्रीहिरूपस्य हविषो वाहकं शकटम् । मन्त्रपाठप्रयोजनमाह—
“ यजमानस्य पशून्पाहीत्याह । पशूनां गोपीथाय । तस्मात्सायं पशव उपसमावर्तन्ते ” [ब्रा०का० ३ प्र० २ अ० १] इति । गोपीथो रक्षणं तस्माच्छाखाया रक्षितत्वाच्छाखाया भूमौ स्थापनं निवार्यते । निवारणं तत्फलं चाऽऽह—
“ अनधः सादयति । गर्भानां धृत्या अपपादाय । तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपावुकाः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १] इति । उच्चदेशस्थापनं तत्फलं चाऽऽह—
“ उपरीव निदधाति । उपरीव हि सुवर्गो लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै ” [ब्रा० का ३ प्र० २ अ० १] इति । इवशब्द एवकारार्थः । समष्टिः सम्यग्व्याप्तिः ॥

अस्मिन्ननुवाके स्थितानां मन्त्राणां विनियोगः संगृह्यते—

“ इषे शाखां छिन्नर्यूर्जे माष्टि वायेति वत्सकान् ।

अपाकृत्याथ देवो गाः प्रस्थाप्याऽऽप्येति गाः स्पृशेत् ॥

रुद्रस्येत्यभिमन्त्र्यैता ध्रुवेति गृहमात्रजेत् ।

यजेति शाखोपगूह इत्यष्टावनुवाकगाः ” इति ॥

सूत्रद्वयं ब्राह्मणं च विबोधार्थमुदाहृतम् ।

संदेहस्यापनुस्यर्थं मीमांसाऽप्यत्र वर्ण्यते ॥

लोके तावद्विचारेण संदेहनिवृत्तिः प्रसिद्धा । वेदेऽपि तत्र तत्र तत्त्वविचारपूर्वकं संदेहापनयनमुपलभामहे । तथा ह्यग्न्युपस्थानविषये विवादे विचारः प्रथमकाण्डे पञ्चम[प्र]पाठके नवमेऽनुवाके श्रूयते—“उपस्थेयोऽग्नीर्नोपस्थेयाः इत्याहुर्मनुष्यायेकै योऽहरहराहृत्याथैनं याचति स इकवै तमुपाच्छेत्तथ को देवानहरहर्याचिष्यतीति तस्मान्नोपस्थेयोऽथो खल्वाहुराशिषे वै कं यजमानो यजत इत्येषा खलु वा आहिताग्नेराशीर्यदग्निमुपतिष्ठते तस्मादुपस्थेयः ” इति । अस्यायमर्थः—प्रतिदिनं सायं प्रातरग्निहोत्रमनुष्ठाय “ उप प्रयन्तो अध्वरम् ” इत्यादिभिर्मन्त्रैरग्निप्रार्थनलक्षणमुपस्थानं कर्तव्यं न वेति संशयः । न कर्तव्यमिति तावत्प्राप्तम् । कुतः, उपस्थानेनाग्नेरुपद्रवप्रसङ्गात् । तथा हि—
“ आयुर्दा अग्नेऽस्यायुर्मे देहि वर्चोदा अग्नेऽसि वर्चो मे देहि तनूपा अग्नेऽसि तनुवं मे पाहि ” इत्यादिपूपस्थानमन्त्रेष्वायुरादीनि बहूनि याच्यन्ते । तत्र यजमानः स्वल्पं हविर्दत्त्वा बहूनि याचमानः कथमग्निं न बाधेत । लोके हि यः कश्चिद्विद्रो मनुष्यो यत्किञ्चिज्जम्बीरफलादिकं मनुष्यायैव

राज्ञे प्रतिदिनमुपायनमानीय दत्त्वा तं राजानं प्रति सहस्रसंख्याकधनं याचति । स याचकस्तं राजानं पीडयत्येव । स च राजा तं कुप्यति(?) । यदा मनुष्येष्वप्येवं तदा को नामाग्न्यादिदेवानमेयप्रभावान्प्रतिदिनं याचितुं घृष्टो भवेत् । तस्मादग्निर्नोपस्थेय इति पूर्वपक्षे प्राप्ते राद्धान्तोऽभिधीयते— इदं मे भूयादिदं मे भूयादित्येवं स्वाभीष्टमखिलमाशासितुमेव यजमानः प्रजापतिरूपमिममग्निं यजते । आहिताग्नेर्यजमानस्य मन्त्रैरुपस्थानमेवाऽऽशीः । न चात्र हविषोऽल्पत्वं शङ्कनीयं मन्त्रसामर्थ्येन वर्धमानत्वात् । तथा च भ्रूयते—“धान्यमसि धिनुहि देवानित्याह । एतस्य यजुषो वीर्येण । यावदेका देवता कामयते यावदेका । तावदाहुतिः प्रथते । न हि तदस्ति । यत्तावदेव स्यात् । यावज्जुहोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । तस्मान्मनुष्याणां क्रयविक्रयाविव यजमानदेवतयोर्योगतत्फले विश्रम्भेण व्यवहर्तुं शक्यते ।

अत एव भगवद्गीतायां तृतीयाध्याये कर्मानुष्ठानप्रसङ्गेन स्मर्यते—

“ देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु षः ।

परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ” इति ॥

तस्माद्धविषो जम्बीरफलादिवैषम्येणोक्तदोषाभावादाग्निरुपस्थेय एवेति सिद्धान्तः । एतदेव द्रढयितुं वाक्यशेषे राज्ञ इव देवतायाः कोपप्रसङ्गो नास्तीत्यभिप्रेत्य श्रूयते—“ न तत्र जाम्यस्तीत्याहुयोऽहरहरूपतिष्ठते ” इति । तथा पञ्चमकाण्डस्य पञ्चमप्रपाठके प्रथमानुवाकेऽग्निचयनगतस्य कस्यचित्पशोर्देवताविशेषो विचारितः—“वायव्यः कार्या ३ः प्राजापत्या ३ इत्याहुयद्वायव्यं कुर्यात्प्रजापतेरियात् ” इति । तत्रैव तृतीयानुवाके चीयमानस्याग्नेरधोमुखत्वमूर्ध्वमुखत्वं वेति विचारितम्—“ब्रह्मवादिनो वदन्ति न्यङ्ङग्निश्चेतव्या ३ उत्ताना ३ इति ” । षष्ठकाण्डस्य प्रथमप्रपाठके चतुर्थानुवाके होमो विचारितः—“ब्रह्मवादिनो वदन्ति होतव्यं दीक्षितस्य गृहा ३ इ न होतव्या ३ मिति” इति । तत्रैव नवमानुवाके केतव्ये सोमे पतिततृणादिकमपनेयं न वेति विचारितम्—“ब्रह्मवादिनो वदन्ति विचित्यः सोमा ३ न विचित्या ३ इति” इति । तस्मिन्नेव काण्डे तृतीयप्रपाठकेऽष्टमानुवाकेऽध्वर्युयजमानयोः पशुस्पर्शो विचारितः—“ ब्रह्मवादिनो वदन्त्यन्वारभ्यः पशू ३ नीन्वारभ्या ३ इति ” इति । तस्यैव पञ्चमे प्रपाठके नवमानुवाके सोमयागस्य तृतीयसवने हारियोजननामकग्रहं प्रति होमो विचारितः—“ तं व्यचिकित्सज्जुह्वानी ३ मा हौषा ३ मिति ” इति । तत्रैव षष्ठप्रपाठके द्वितीयानुवाके देवभागनामकं मुनिं प्रति सात्यहव्य-

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

नामको मुनिः पप्रच्छ । यज्ञाङ्गे “देवा गातुविदः” इत्येतन्मन्त्रहोमे भोमयागं समापितवानमि यजमाने वेति प्रश्नार्थः । स प्रश्न एवं श्रूयते—“वासिष्ठो ह सात्यहव्यो देवभागं पप्रच्छ यत्सृज्यान्वहुयाजिनोऽधीयजो यज्ञे यज्ञं प्रत्यति-
ष्टिपा ३ यज्ञपता ३ विति स होवाच यज्ञपताविति ” इति । सप्तमकाण्डस्य प्रथम-
प्रपाठके गर्गत्रिरात्रनामकस्य यागस्य दक्षिणारूपे गोसहस्रे चरमधेनोरनुगमनं
न वेति विचारितम्—“सहस्रं सहस्रतम्यन्वेती ३ सहस्रतमीं सहस्रा ३मिति”
इति । तत्रैव पञ्चमप्रपाठके सप्तमानुवाके गवामयनविकृतिरूपस्योत्सर्गिणामयनस्य
संबन्धि किंचिदहः परित्याज्यं न वेति विचारितम्—“उत्सृज्यां ३ नोत्सृज्या ३
मिति मीमांसन्ते ब्रह्मवादिनस्तद्वाहुस्तृज्यमेवेत्यमानास्यायां च पौर्णमास्यां
चात्सृज्यमित्याहुः ” इति । एवं ब्राह्मणान्तरेऽपि विचारा उदाहरणीयाः ।
तदेवं वेदवादिनां विचारपूर्वकेऽर्थनिर्णये तात्पर्यातिशयदर्शनात्सर्वोऽपि वेदार्थो
विचार्य निर्णेतव्य इत्यवगम्यते । तथा सति पुनः संशयो नोद्देष्टव्यति । अन्यथा
कदाचित्स्वबुद्धौ पूर्वपक्षयुक्तिप्रतिभाने सति विपरीतनिर्णयः संशयो वा
प्रसज्येत ।

अत एवोक्तम्—

“ धर्मो प्रमीयमाणे हि वेदेन करणात्मना ।

इतिकर्तव्यताभागं मीमांसा पूरयिष्यति ” इति ॥

स्मृतिरपि—

“ आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना ।

यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः ” इति ॥

आर्षं ब्रह्मज्ञानम् । तस्य जैमिनिवादरायणाभ्यां मीमांसा प्रवर्तिता । येषु
वाक्येषु संशयो नास्ति तेष्वपि मीमांसया किंचिदपूर्वं व्यज्यते ।

अत एव स्मर्यते—

“ यश्च व्याकुरुते वाचं यश्च मीमांसतेऽश्वरम् ।

तावुभौ पुण्यकर्माणौ पङ्कपावनपावनौ ” इति ॥

तस्मादस्माभिस्तत्तदनुवाकेषु संभावितमीमांसोदाहियते । प्रथमं तावत्सर्व-
वेदसाधारणान्विचारानुदाहरिष्यामः । यदुक्तमलौकिकार्थबोधको वेद इति ।
तत्र वेदार्थो द्विविधो धर्मो ब्रह्म च । तयोर्धर्मं प्रति विचारितम्—

“ प्रत्यक्षादिभिरप्येव गम्यते विधिनाऽथ वा ।

अक्षादीनां प्रमाणत्वान्मेयो धर्मोऽवभासते ॥

वर्तमानैकविषयमक्षं धर्मस्तु भाव्यते ।

अक्षमूलोऽनुमानादिस्तेन विध्यकमेयता ” इति ॥

स्पष्टोऽर्थः ।

ब्रह्मतत्त्वं प्रत्यपि विचारितम्—

अस्त्यन्यमेयताऽप्यस्य किं वा वेदैकमेयता ॥

घटवत्सिद्धवस्तुत्वाद्ब्रह्मान्येनापि मीयते ।

रूपलिङ्गादिराहित्यान्नास्य मान्तरयोग्यता ॥

तं त्वौपनिषदेत्यादौ प्रोक्ता वेदैकमेयता ” इति ॥

“ तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि ” इति याज्ञवल्क्यः शाकल्यं पप्रच्छ ।
तत्रोपनिषत्स्वेवाधिगतः पुरुष औपनिषदः । आदिशब्देन “ नावेदविन्मनुते
तं बृहन्तम् ” इति श्रुतिर्विवक्षिता । तस्मादलौकिकार्थबोधको वेदः ।

तस्य प्रामाण्यं विचारितम्—

“ वेदवाक्यममानं स्यान्मानं वा नास्य मानता ।

पृथक्संकेतवीक्षायामनपेक्षत्ववर्जनात् ॥

वेदेऽपि लोकवन्नैव वाक्यार्थे संगतिः पृथक् ।

ग्रहीतव्या ततो वाक्यं प्रमाणं नैरपेक्ष्यतः ” इति ॥

“अग्निमीले पुरोहितम्” “इषे त्वा” इत्यादिपदानां पृथक्संकेतापेक्षैः स्वार्थैः सह
संगतिवृद्धव्यवहारैर्गृहीतेति पदार्था बुध्यन्ते । ज्योतिष्टोमादिवाक्यस्य सत्यज्ञा-
नादिवाक्यस्य च स्वार्थाभ्यां धर्मब्रह्मभ्यां संगतेरगृहीतत्वादस्ति पृथक्संकेता-
पेक्षेत्यनपेक्षत्वलक्षणं प्रामाण्यं नास्तीति चेन्मैवम् । लोके तावद्वादिपदानामेव
स्वार्थे संगतिर्गृह्यते न तु गामानयेत्यादिवाक्यानां तथाऽपि वाक्यार्थो बुध्यत
एव । तद्वदेऽपि बोधसंभवादस्त्येव नैरपेक्ष्यम् । वृद्धव्यवहारे लौकिकयोरेव
पदपदार्थयोः संगतिर्गृह्यते न तु वैदिकयोरिति शङ्कां निवारयितुं विचार्यते ।

इदं विचारितम्—

“ लोके पदपदार्थौ यौ न तौ वेदेऽथ वाऽत्र तौ ।

रूपभेदात्पदं भिन्नपुत्तानादिभिदा स्फुटा ॥

वर्णैकत्वात्पदैकत्वं काचित्की रूपभिन्नता ।

प्रायिकेण पदैक्येन पदार्थैक्यं तथाविधम् ” इति ॥

(वत्सापाकरणार्था मन्त्रः)

वैदिकौ पदपदार्थौ लौकिकाभ्यां भिन्नौ । कुतः, रूपभेदात् । ब्राह्मणा इति लौकिकपदस्य रूपं वेदे ब्राह्मणासः पितर इत्याम्नायते । अर्थभेदोऽप्यस्ति । अवाचो लौकिका गावो वहन्ति वेदे तु “उत्तानां हि देवगवा वहन्ति” इति श्रुतम् । अत्रोच्यते—य एव लौकिकाः पदपदार्थास्त एव वैदिकाः । कुतः, प्रत्यभिज्ञानात् । यथा प्रयोक्तृणां पुरुषाणां भेदेऽप्येकैकपुरुषस्य बहुकृत्व उच्चारणभेदेऽपि त एवैते वर्णा इत्यवाधितप्रत्यभिज्ञानाद्दर्शकत्वं तन्नित्यत्ववादिभिरभ्युपगतम् । तथा गवाग्न्यादिपदानां लोकवेदयोरवाधितप्रत्यभिज्ञानात्पदैकत्वम् । काचित्को रूपभेदो बहुतरप्रत्यभिज्ञया बाध्यते । उत्तानवहनाद्यर्थभेदश्च काचित्कः । क्वचिदुत्तानशब्दवहनशब्दयोस्तदर्थयोश्च भेदो नास्ति । तस्माद्भेदे पृथग्व्युत्पत्तिर्नापेक्षिता । तथा चोक्तम्—

“ लोकावगतसामर्थ्यः शब्दो वेदेऽपि बोधकः ” इति ॥

कर्तृदोषेणाप्रामाण्यं निवारयितुमिदं विचारितम्—

“ पौरुषेयं न वा वेदवाक्यं स्यात्पौरुषेयता ।

काठकादिसमाख्यानान्द्राक्यत्वाच्चान्यवाक्यवत् ॥

समाख्यानं प्रवचनाद्वाक्यत्वं तु पराहतम् ।

तत्कर्तृनुपलम्भेन स्यात्ततोऽपौरुषेयता ” इति ॥

वाल्मीकीयं वैयासिकमित्यादिसमाख्यानान्द्रामायणभारतादिकं यथा पौरुषेयं तथा काठकं कौथुमं तैत्तिरीयमित्यादिसमाख्यानान्द्रेदः पौरुषेयः । किं च वेदवाक्यं पौरुषेयं वाक्यत्वात्कालिदासादिवाक्यवदिति चेन्मैवम् । संप्रदायप्रवृत्त्या समाख्यानोपपत्तेः । वाक्यत्वहेतुस्त्वनुपलब्धिविरुद्धकालात्ययापदिष्टः । यथाव्यासवाल्मीकिप्रभृतयोऽत्र तत्तद्ग्रन्थनिर्माणान्तरे केश्विदुपलब्धा अन्यैरप्यविच्छिन्नसंप्रदायेनोपलभ्यन्ते न तथा वेदकर्ता पुरुषः क्वचिदुपलब्धः । प्रत्युत वेदस्य नित्यत्वं श्रुतिस्मृतिभ्यां पूर्वमुदाहृतम् । परमात्मा तु वेदकर्ताऽपि न लौकिकः पुरुषः । तस्मात्कर्तृदोषाभावान्नास्याप्रामाण्यशङ्का । तेष्वेतेषु विचारेषु ब्रह्मणो मानान्तरागोचरत्वं वैयासिके शास्त्रे प्रथमाध्यायप्रथमपादे “शास्त्रयोनित्वात्” [ब्र० सू० अ० १ पा० १ सू० ३] इत्यस्य सूत्रस्य द्वितीयवर्णकेऽभिहितम् । अवशिष्टं तु जैमिनीये । तत्रापि लोकवेदाधिकरणं प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे । इतरप्रथमपादे । तस्यैतस्य प्रमाणभूतस्य वेदस्य भागद्वयं

कल्पसूत्रकारकृतं मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयमिति । तयोर्मध्ये मन्त्रसामान्यस्य मन्त्रविशेषाणामृगादीनां च लक्षणं द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे विचारितम्—

“अहेबुध्निय मन्त्रं म इति मन्त्रस्य लक्षणम् ।
नास्त्यस्ति वाऽस्य नास्त्येतदव्याप्त्यादेरवारणात् ॥
याज्ञिकानां समाख्यानं लक्षणं दोषवर्जितम् ।
तेऽनुष्ठानस्मारकादौ मन्त्रशब्दं प्रयुञ्जते ” इति ॥

आधानप्रकरण इदमाम्नायते—“अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय” इति । तत्र मन्त्रस्य लक्षणं नास्ति । कुतः । अव्याप्त्यतिव्याप्त्योर्वीरयितुमशक्यत्वात् । विहितार्थस्याभिधायको मन्त्र इत्युक्ते “वसन्ताय कपिञ्जलानालभेत” इत्यस्य मन्त्रस्य विधिरूपत्वादव्याप्तिः । मननहेतुर्मन्त्र इत्युक्ते ब्राह्मणेऽतिव्याप्तिरिति चेन्मैषम् । याज्ञिकसमाख्यानस्य निर्दोषलक्षणत्वात् । तच्च समाख्यानमनुष्ठानस्मारकादीनां मन्त्रत्वं गमयति । “उरु प्रथस्व” इत्यादयोऽनुष्ठानस्मारकाः । “अग्निमीळे पुरोहितम्” इत्यादयः स्तुतिरूपाः । “इषे त्वा” इत्यादयस्त्वान्ताः । “अग्न आयाहि वीतये” इत्यादय आमन्त्रणोपेताः । एवमन्येऽप्युदाहार्याः । ईदृशेष्वत्यन्तविजातीयेषु समाख्यानमन्तरेण नान्यः कश्चिदनुगतो धर्मोऽस्ति यस्य लक्षणत्वमुच्येत । तस्मात्समाख्यानं मन्त्रलक्षणम् ।

ऋगादिलक्षणे पूर्वोत्तरपक्षावाह—

“नक्सामयजुषां लक्ष्म सांकर्यादिति शङ्किते ।
पादश्च गीतिः प्रश्निष्ठपाठ इत्यस्त्वसंकरः ” इति ॥

इदमाम्नायते—“अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय । यमृपर्येस्त्रैविदा विदुः । ऋचः सामानि यजूंषि” इति । त्रीन्वेदान्विदन्तीति त्रिविदस्त्रिविदां संवन्धिनोऽध्येतारस्त्रैविदाः । ते च यं मन्त्रभागमृगादिरूपेण त्रिविधं विदन्ति तं गोपायेति योजना । त्रिविधानामृकसामयजुषां व्यवस्थितं लक्षणं नास्ति । कुतः । सांकर्यस्य दुष्परिहार्यत्वात् । अध्यापकप्रमिद्वेष्वेदादिषु पठितो मन्त्र ऋगादिरिति हि लक्षणं वक्तव्यम् । तच्च संकीर्णम् । तथाहि—“अग्नये मध्यमानाया-नुब्रूहि” “हविर्धानाभ्यां प्रोह्यमाणाभ्यामनुब्रूहि” इत्यादीनि यजूंषि ऋग्वेदे समाम्नातानि । “देवो वः सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः ” इत्ययं मन्त्रो यजुर्वेदे संप्रतिपन्नयजुषां मध्ये पठितः । न च तस्य यजुष्टमस्ति । ऋग्नस्त्वेन तद्ब्राह्मणे व्यवहृतत्वात् । “सावित्र्यर्चा” इति हि

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

ब्राह्मणम् । “एतत्साम गायन्नास्ते” इति प्रतिज्ञाय “हा ३वु हा ३वु” इत्यादिकं साम यजुर्वेदे गीतम् । “अक्षितमसि” “अच्युतमसि” “प्राणसंशितमसि” इति त्रीणि यजूंषि सामवेदे समाम्नायन्ते । तस्मान्नास्ति लक्षणमिति चेन्न । पादादीनामसंकीर्णलक्षणत्वात् । पादेनार्धर्चेन चोपेता वृत्तवद्धा मन्त्रा ऋचः । गीत्युपेता मन्त्राः सामानि । वृत्तगीतिवर्जितत्वेन प्रक्षिष्टपठिता मन्त्रा यजूंषीति व्यवस्थितं लक्षणम् ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे मन्त्रेष्वन्यद्विचारितम् —

“ मन्त्रा उरु प्रथस्वेति किमदृष्टैकहेतवः ।

यागेषूत पुरोडाशप्रथनादेश्च भासकाः ॥

ब्राह्मणेनापि तद्भानान्मन्त्राः पुण्यैकहेतवः ।

न तद्भानस्य दृष्टत्वाद्दृष्टं वरमदृष्टतः ” इति ॥

“उरु प्रथस्व” इत्ययं कश्चिन्मन्त्रः । तस्यायमर्थः—भोः पुरोडाश त्वमुरु विपुलं यथा भवति तथा कपालेषु प्रथस्व प्रसरेति । ईदृशा मन्त्रा यागप्रयोगेषूच्चार्यमाणा अदृष्टमेव जनयन्ति न त्वर्थप्रकाशनाय तदुच्चारणम् । पुरोडाशप्रथनरूपार्थस्य ब्राह्मणवाक्येनापि सिद्धेः । “उरु प्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति” इति हि ब्राह्मणवाक्यमिति चेत् । नैतद्युक्तम् । अर्थप्रत्यायनस्य दृष्टप्रयोजनस्य संभवे सति केवलाददृष्टस्य कल्पयितुमशक्यत्वात् । तस्माद्दृष्टमर्थानुस्मरणमेव यागप्रयोगे मन्त्रोच्चारणस्य प्रयोजनम् । ब्राह्मणवाक्येनाप्यर्थानुस्मरणसंभवे मन्त्रैवानुस्मरणीयमिति यो नियमस्तस्यादृष्टं प्रयोजनमस्तु । ननु मन्त्रस्यानुष्ठेयार्थस्मारकत्वं काचिदनुपपन्नम् । तथा हि—“दिवो वा विष्णवुत वा पृथिव्या महो वा विष्णवुत वाऽन्तरिक्षाद्धस्तौ पृणस्व बहुभिर्बसव्यैराप्रयच्छ दक्षिणादोत सव्यात् ” इत्यस्मिन्मन्त्रे धनमाशास्त इत्यर्थः प्रतीयते । अनुष्ठेयार्थस्तु शकटस्थापनायाऽऽधारभूतकाष्ठस्थापनम् । तत्तु ब्राह्मणेन विधीयते—“ दिवो वा विष्णवुत वा पृथिव्या इत्याशीर्पिदयर्चा दक्षिणस्य हविर्वर्धानस्य मेथीं निहन्ति” इति । नायं दोषः । अस्याधिकरणस्य लिङ्गविनियोगविषयत्वात् । उदाहृतस्तु मन्त्रः श्रुत्या विनियुज्यते ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमे पादे मन्त्रेष्वन्यद्विचारितम् ।

“ देवांश्च याभिर्यजत इत्याख्यातं तु मन्त्रगम् ।

विधायकं न वाऽन्येन समंत्वात्तद्विधायकम् ॥

१ ख. गीतिरूपा । २ ख. भागमानत्वात् । ३ न. चिदव्यभिचारितम् । ४ क. ड. च.

यच्छब्दादेः क्षीणशक्तिर्न विधिसिद्धिविधं ततः ।

आख्यातमभिधानं च प्रधानगुणकर्मणी ” इति ॥

अयं मन्त्र आम्नायते—“ देवाश्च याभिर्यजते ददाति च ज्योगित्ताभिः सचते गोपतिः सह ” इति । अयमर्थः—गोपतिर्यजमानो याभिर्गोभिर्देवान्यजते याश्च गा ब्राह्मणेभ्यो ददाति चिरमेव ताभिः सह परलोकेऽवतिष्ठत इति । तत्र यथा ब्राह्मणगतमाख्यातपदं प्रधानगुणकर्मणोरन्यतरस्य विधायकं तथा मन्त्रगतमपीति चेन्मैवम् । यच्छब्दादिना विधिशक्तेः क्षीणत्वात् । सति हि यच्छब्दे तस्य वाक्यस्यानुवादकत्वं प्रतीयते न तु विधायकत्वम् । यच्छब्दादेरित्यादिशब्देनाऽऽमन्त्रणोत्तमपुरुषादयः । “वायवः स्थोपायवः स्थ” इत्यामन्त्रणम् । “अग्नये जुष्टं निर्वपामि” इत्युत्तमपुरुषः । तस्मादाख्यातस्य प्रधानकर्मविधायकत्वं गुणकर्मविधायकत्वं चेत्येवं द्वावेव प्रकारौ न भवतः किं त्वविधायकत्वमिति तृतीयोऽपि प्रकारः । ततो मन्त्रगतमाख्यातं न विधायकम् । प्रधानगुणकर्मणोस्तु लक्षणं वक्ष्यते । एवमेतैर्विचारैरयं निर्णयः प्रकृते संपन्नः । “इषे त्वोर्जे त्वा” “ब्रह्मविदाप्नोति परम्” इति काण्डद्वयप्रतिपाद्यार्थो न मानान्तरगम्यः । काण्डद्वयगतवाक्यस्य नास्ति पृथक्संकेतापेक्षा । तत्रत्यौ पदपदार्थौ लौकिकावेव । तद्वाक्यं च न पौरुषेयम् । अभियुक्तसमाख्यानं मन्त्रस्य लक्षणम् । प्रश्निष्ठपाठो मन्त्रविशेषस्य यजुषो लक्षणम् । निर्दोषत्वान्मन्त्रस्य स्वार्थानुष्ठानकाले स्वार्थस्मारकत्वं प्रयोजनम् । मन्त्रगतं च वायवः स्थ सविता प्रार्थयतु इत्यादिकं न विधायकमिति ।

इत्थं मन्त्रे सामान्यं विचार्य विशेषो विचार्यते—

“इषेत्वादिर्मन्त्र एको भिन्नो वैकः क्रियापदे ।

असत्यर्थास्मारकत्वादेकादृष्टस्य कल्पनात् ॥

छेदने मार्जनं चैतौ विनियुक्तौ क्रियापदे ।

अध्याहृते स्मारकत्वान्मन्त्रभेदोऽर्थभेदतः ” इति ॥

“इषे त्वोर्जे त्वा” इत्यत्र क्रियापदाभावेन “उरु प्रथस्व” इति मन्त्रवदर्थस्मारकत्वाभावाददृष्टार्थत्वे सत्येकादृष्टकल्पने लाघवादेक एव मन्त्र इति चेन्मैवम् । शाखान्तरे “इषे त्वेत्याच्छिनस्यूर्जे त्वेत्यनुमाष्टि” इति विनियोगभेदश्रवणात् । तदनुसारेणैषे त्वेत्याच्छिनस्यूर्जे त्वेत्यनुमाज्जाति क्रियापदेऽध्याहृते सति क्रियाभेदाद्भिन्नोऽयं मन्त्रः ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

अथ ब्राह्मणविषयविचाराः । तल्लक्षणं द्वितीयाध्यायप्रथमपादे विचारितम्—

“ नास्त्येतद्ब्राह्मणेत्यत्र लक्षणं विद्यनेऽथ वा ।
नास्तीयन्तो वेद भागा इति ऋत्वेगभावतः ॥
मन्त्रश्च ब्राह्मणं चेति द्वौ भागौ तेन मन्त्रतः ।
अन्यद्ब्राह्मणमित्येतद्भवेद्ब्राह्मणलक्षणम् ” इति ॥

चातुर्मास्येष्विदमाम्नायते—“ एतद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींश्चि ” इति । तत्र ब्राह्मणस्य लक्षणं नास्ति । कुतः । वेदभागानामियत्तानवधारणेन ब्राह्मणभागे-
ष्वन्यभागेषु च लक्षणस्याव्याप्त्यतिव्याप्त्योर्निराकर्तुमशक्यत्वात्, इति चेन्न ।
भागद्वयाङ्गीकारेण मन्त्रव्यतिरिक्तो भागो ब्राह्मणमिति लक्षणस्य निर्दोषत्वात् ।
ननु ब्रह्मयज्ञप्रकरणे मन्त्रब्राह्मणव्यतिरिक्ता इतिहासादयोऽपि भागा आम्ला-
यन्ते—“ यद्ब्राह्मणानीतिहासानपुराणानि कल्पान्गाथा नाराशंसीः ” इति ।
मैवम् । विप्रपरिव्राजकन्यायेन ब्राह्मणाद्यवान्तरभेदानामेवेतिहासादीनां पृथग-
भिधानात् । “ देवासुराः संयत्ता आसन् ” इत्यादय इतिहासाः । “ इदं वा अग्रे
नेव किंचनाऽऽसीत् ” “ न द्यौरासीत् ” इत्यादिकं जगतः प्रागवस्थामुपक्रम्य
सर्गप्रतिपादकं वाक्यजातं पुराणम् । कल्पस्त्वारुणकेतुकचयनप्रकरणे समाम्ला-
यते—“ इति मन्त्राः, कल्पोऽन उर्ध्वं, यदि बलिं हरेत् ” इति । अग्निचयने
“ यमगाथाभिः परिगायति ” इति विहिता मन्त्रविशेषा गाथाः । मनुष्यवृत्तान्त-
प्रतिपादिका ऋचो नाराशंस्यः । तस्मान्मन्त्रब्राह्मणव्यतिरिक्तभागाभावाल्लक्षणं
सुस्थितम् । तत्र ब्राह्मणं द्विविधं विधिरूपमर्थवादरूपं चेति । “ यत्पर्णशाखया
वत्सानपाकरोति ” इति विधिः । “ तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीत् ” इत्या-
दिकोऽर्थवादः ।

तत्र विधेः प्रामाण्यं प्रथमाध्याये प्रथमपादे प्रतिपादितम्—

“ अबोधको बोधको वा न तावद्बोधको विधिः ।
शक्तेरलौकिके धर्मे ग्रहणं दुर्यटं यतः ॥
समभिव्याहृते धर्मे शक्तिग्रहणसंभवात् ।
बोधकस्य विधेर्मात्वमनपेक्षतया स्थितम् ” इति ॥

धर्मो नामानुष्ठानजन्यापूर्वं तद्धेतुर्यागो वा । तस्यालौकिकत्वेन गवाद्यर्थ-
वृद्धव्यवहारविषयत्वात्संगतिग्रहणं नास्ति । ततो विधेरबोधकत्वादप्रामा-
ण्यमिति चेन्मैवम् । प्रसिद्धार्थैः पर्णशाखादिपदैः समभिव्याहृतस्यापाकरोतीति

पदस्यापूर्वपर्यवसायिन्यर्थे शक्तिग्रहणसंभवात् । यथा प्रभिन्नरुमलोदरे मधु-
करो मधूनि पिवतीत्यत्र मधुकरशब्दस्यार्थमज्ञानान इतरपदार्थानामर्थमवगत्य
तत्समभिव्याहारात्कमलमध्यगते मधुपानं कुर्वति भ्रमरे मधुकरशब्दस्य शक्तिं
शृङ्गाति तद्रत् । अतो वाधकत्वान्मूलप्रमाणानपेक्षत्वाच्च विधिः स्वत एव प्रमा-
णम् । न च “वत्सानपाकरोति” इत्यत्र विधायकानां लिङ्गलोद्भवप्रत्ययानाम-
भावादविधित्वमिति शङ्कनीयम् । कत्वङ्गोपवीतवदपूर्वार्थत्वे सति पञ्चमलकारा-
श्रयणेन विधित्वसंभवात् ।

एतच्च तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे विचारितम्—

“ उपव्यानेऽनुवादो वा विधिर्वाऽऽद्यो यतः स्मृतौ ।

प्राप्तं मैत्रमपूर्वत्वात्कृतौ लेटा विधीयते ” इति ॥

दर्शपूर्णमासप्रकरणे कत्वङ्गत्वेन वस्त्रस्योपवीतत्वमाश्रयते—“देवानामुप-
व्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुते ” इति । तदिदं वाक्यमुपवीतत्वस्यानुवादकं वा
विधायकं वेति संशयः । “नित्योदकी नित्ययज्ञोपवीती” इति स्मृत्या प्राप्तत्वाद्दि-
धायकानां लिङ्गादीनामभावाच्चानुवादकमिति प्राप्ते ब्रूमः—पुरुषार्थस्य स्मृत्या
प्राप्तावपि कत्वर्थस्य प्राप्त्यभावात्पञ्चमलकारेण दर्शपूर्णमासाङ्गतया विधीयत
इति राज्ञान्तः । तेनैव न्यायेन “वत्सानपाकरोति” इत्ययं न प्रथमलकारः किं
तु पञ्चमलकारः । तस्य च विधायकत्वं “लिङ्गैर्लेट्” [पा० सू० अ० ३ पा०
४ सू० ७] इति सूत्रसिद्धम् । नन्वेवमपि “यत्पर्णशाखया” इत्यनुवादत्वगमकेन
यच्छब्देन विधिशक्तिप्रतिपातः “देवाश्च याभिर्यजते” इत्यादिवदिति चेन्मै-
त्रम् । उपरिधारणन्यायेन यच्छब्दस्य वाधितत्वात् ।

स च न्यायस्तस्मिन्नेव पादेऽभिहितः—

“ धारयत्युपरिष्ठाद्धि देवेभ्य इति संस्तवः ।

विधिर्वाऽऽद्यो धृतेः पित्र्ये प्रोक्तायाः पूर्ववत्स्तुतिः ॥

ऊर्ध्वं विधारणं प्राप्तं समिधो नान्यमानतः ।

अतो हिशब्दसंत्यागादपूर्वार्थो विधीयते ” इति ॥

प्रेताग्निहोत्रे श्रूयते—“ अथस्तात्समिधं धारयन्ननुद्रवेदुपरिष्ठाद्धि देवेभ्यो
धारयति ” इति । अत्र पित्र्यं हविर्होतुं हस्ते धारयन्त्यदा मन्त्रं पठति तदानी-
मुद्धृतस्याधस्तात्समिधं धारयेत्, इति यद्विधीयते तदेतद्विकेनोपरिधारणेन
स्तूयते । कुतः । हिशब्दादनुवादत्वप्रतीतेः । तत्रत्ये पूर्वधिकरणे—“प्राची-

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

नावीती दोहयेद्यज्ञोपवीती हि देवेभ्यो दोहयति ये पुगेदञ्चो दर्भोस्तान्दक्षि-
णाग्रान्स्त्रुणीयात् ” इत्यस्मिन्नुदाहरणद्रये यज्ञोपवीतित्वोदगप्रत्नवाक्ययोर्हि-
शब्दयच्छब्दयुक्तयोर्विधायकत्वमपोद्यार्थवादत्वं निर्णीतं तद्द्रव्यापीति प्राप्तं
ब्रूमः—विषमो दृष्टान्तः । दैविके यज्ञोपवीतित्वोदगप्रत्वयोर्मानान्तरप्राप्तत्वा-
द्धिशब्दयच्छब्दाववाधित्वा तत्रार्थवादत्वं वक्तुमुचितम् । उपरिधारणे त्वप्रा-
प्तत्वाद्धिशब्दं परित्यज्य विधिरेवाभ्युपगन्तव्यः । एवं सति वत्सापाकरणस्या-
प्यपूर्वार्थत्वाद्यच्छब्दपरित्यागेन विधिरेव युक्तः । ननु लोके सायंदोहार्थिभिः
प्रातर्वत्सा गोभ्योऽपाक्रियन्तेऽतो लोकत एव प्राप्तवान्न वत्सापाकरणं विधे-
यमिति चेन्मैवम् । अवघातवन्नियमापूर्वेहेतुत्वेन विधेयत्वात् ।

अवघातन्यायश्च द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे वर्णितः—

“ अवघातादिनाऽपूर्वमुत्पाद्यं विद्यते न वा ।
यजत्यादिवदस्त्येव वाक्यवैयर्थ्यमन्यथा ॥
दृष्टे तुषविमोकेऽस्ति नापूर्वं द्रव्यतन्त्रता ।
स्याद्यजत्यादिवैषम्यं नियमापूर्वकृद्द्रव्यः ” इति ॥

यथा “समिधो यजति” इत्यत्र यागजन्यमपूर्वमस्ति तथा “व्रीहीनवहन्त्यात्”
इत्यत्रापि तद्भ्युपेयमन्यथा विधिववाक्यवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति चेन्न । दृष्टे संभवत्यह-
ष्टकल्पनस्यान्यादयत्वात् । न चात्र यजत्यादिविधिसाम्यमस्ति, गुणकर्मत्वे-
नावघातस्य द्रव्यतन्त्रत्वात् । यागस्तु प्रधानकर्म । अयं च कर्मणां भेदो जैमि-
निना सूत्रत्रयेण स्पष्टीकृतः—“तानि द्वैधं गुणप्रधानभूतानि । यैस्तु द्रव्यं चिकी-
र्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयते तस्य द्रव्यप्रधानत्वात् । यैस्तु द्रव्यं न चिकीर्ष्यते
तानि प्रधानभूतानि द्रव्यस्य गुणभूतत्वात् ” इति । यैस्तु कर्मभिर्द्रव्यमुत्पाद-
यितुं संस्कर्तुं वेद्यते तेषु कर्मसु गुणत्वम् । कुतः । तस्य कर्मणो द्रव्यप्रधानत्वात् ।
द्रव्यं प्रधानमस्येति बहुव्रीहिः । “ यूपं तक्षति ” “ आहवनीयमादधाति ”
इत्यादौ यूपआहवनीयादि द्रव्यमुत्पादयितुमिष्यते । “ व्रीहीनवहन्ति ”
“तण्डुलान्पिनष्टि” इत्यत्र व्रीह्यादि द्रव्यं संस्कर्तुमिष्टम् । “ आज्येन
प्रयाजा इज्यन्ते ” इत्यादिषूक्तवैपरीत्यात्प्रधानकर्मत्वम् । अतो यजतिवै-
षम्यान्नावघातोऽपूर्वजनकः । न च विधिववाक्यवैयर्थ्यं, नखविदलनादि-
नाऽपि तण्डुलनिष्पात्तिसंभवे सत्यवघातेनैव तण्डुला निष्पादनीया इति
तन्नियमजन्यमपूर्वं बोधयितुं विधेरपेक्षितत्वात् । तद्द्रव्यास्त्रीयापाकरणेनैव
सायं दोहः संपादनीय इति नियमविधिरस्तु । उक्तेषु विधिसामा-

न्यविचारेष्वन्ते निर्णयाः संपन्नाः—विधिरलौकिकधर्मबोधकः । पञ्चमलकारा-
श्रयणेन विधायकत्वम् । अप्राप्तार्थे यच्छब्दादयो न विधिबाधकाः । संस्कार-
कर्म दृष्टार्थसंभवेऽपि नियमापूर्वार्थमपीति ।

शाखाहरण एव चतुर्थाध्याये विचारितं किञ्चिद्वितीयपादे—

“ प्राचीमाहरतीत्यत्र दिक्शाखा वाऽस्तु दिक्श्रुतेः ।

आहार्यत्वं दिशो नास्ति शाखा तेनोपलभ्यते ” इति ॥

“ यत्प्राचीमाहरेत् ” इति वाक्ये प्राचीशब्देन मुख्या दिग्विबक्षितेति
चेन्न । दिश आहर्तुमशक्यत्वेन दिक्संबन्धिन्याः शाखाया उपलक्षणीयत्वात् ।

तस्मिन्नेव पादेऽन्यद्विचारितम्—

“ शाखां छिच्चोपवेपं च मूले कुर्वीत शाखया ।

नुदेद्वत्सान्कपालानि स्थापयेदुपवेपतः ॥

द्वयं प्रयोजनं छित्तेर्वत्सापाकृतिरेव वा ।

आद्योऽग्रमूलयोरत्र विभज्य विनियोगतः ॥

उपवेपं करोतीति साकाङ्क्षोऽन्यार्थमूलतः ।

पूर्यतेऽतोऽनुनिष्पादी स तस्माद्युज्यतेऽन्तिमः ” इति ॥

इदमाम्नायते—“मूलतः शाखां परिव्रास्योपवेपं करोति” इति। अस्यायमर्थः—
येयम् “इषे त्वा” इति मन्त्रेणावच्छिन्ना शाखा तां पुनर्मूले छिन्वा तं मूलभागमु-
पवेपं कुर्यादिति । अत्र तयोर्मूलाग्रयोः पृथग्विनियोग आम्नायते—“उपवेपेण
कपालान्युपदधाति शाखया वत्सानपाकरोति” इति । अत्र कपालोपधानं
वत्सापाकरणं चेत्युभयं शाखालेदनस्य प्रयोजकम् । कुतः । अग्रमूलयोः साम्येन
विभज्य विनियोगात्, इति चेन्मैवम् । उपवेपं करोतीत्ययं विधिरुपवेपस्य
प्रकृतिद्रव्यमपेक्षते । सा चापेक्षा मूलेन पूर्यते । तच्च मूलं शाखार्थम् । “इषे
त्वोर्जे त्वेति तामाच्छिनत्ति” इत्यत्र छिन्नायाः समूलायाः शाखायाः सौकर्यार्थं
परिवासनवाक्येन पुनर्मूलापादानकं लेदनं श्रूयते । न चासति मूले मूलापा-
दानकं लेदनं संभवति । तस्माच्छाखार्थमेव मूलं न तूपवेपार्थम् । अतोऽन्या-
र्थमूलानुनिष्पन्नोपवेपेण क्रियमाणं कपालोपधानं न शाखालेदनस्य प्रयोजकं,
किं तु वत्सापाकरणमेव तत्प्रयोजकम् । तथा सति यत्र शाखायाः प्रथमच्छेद-
नेनैव सौकर्यं संपद्यते तत्रोपवेपसिद्धये पुनः प्रयत्नेन मूलं न संपादनीयं, किं
तु लौकिकेन केनचित्काष्ठेन कपालान्युपधेयानीति विचारस्य फलं सिद्धम् ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

ब्राह्मणे विधिभागस्य सामान्यविशेषविचाराः प्रकाशिताः ।

अथार्थवादविचाराः प्रदर्श्यन्ते—

“ वायुर्वा इत्येवमादेरर्थवादस्य मानता ।
 न विधेयेऽस्ति धर्मे किं किं वाऽसौ तत्र विद्यते ॥
 विध्यर्थवादशब्दानां मिथोपेक्षापरिक्षयात् ।
 नास्त्येकवाक्यता धर्मे प्रामाण्यं संभवेत्कुतः ॥
 विध्यर्थवादौ साकाङ्क्षौ प्राशस्त्यपुरुषार्थयोः ।
 तेनैकवाक्यता तस्माद्वादानां धर्ममानता ” इति ॥

काम्यपशुकाण्डे विध्यर्थवादौ श्रूयते—“वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः”
 इति विधिः । “वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता” इत्यर्थवादः । तत्र वायव्यादिशब्दा
 अर्थवादशब्दनैरपेक्ष्येणैव विशिष्टमर्थं विदधते । अर्थवादशब्दाश्चेतरनैरपेक्ष्येणैव
 शीघ्रगामिदेवतालक्षणं सिद्धार्थमाचक्षते । अत एवैकवाक्यत्वाभावात्प्राशस्त्यर्था-
 दानां धर्मे प्रामाण्यामिति चेन्न । पदैकवाक्यत्वाभावेऽपि वाक्यैकवाक्यत्वात् ।
 विधिवाक्येन पुरुषप्रवृत्तिसिद्धये स्तावकमर्थवादवाक्यमपेक्ष(क्ष्य)ते । अर्थवाद-
 वाक्यस्यापि पुरुषार्थपर्यवसानाय विधिवाक्यापेक्षा । अतो वाक्ययोः परस्पर-
 मन्वयादेकवाक्यत्वे सति विधिभागवदर्थवादभागेऽपि धर्मे प्रामाण्यम् । अने-
 नैव न्यायेन “तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीत्” इत्याद्यर्थवादस्य “यत्पर्ण-
 शाखया वत्सानपाकरोति” इत्येतद्विधिस्तावकत्वाद्विधिगम्ये नियमापूर्वे प्रामा-
 ण्यमस्ति । नन्वर्थवादस्य विधिस्तावकत्वं कचिच्चभिचरति “प्राचीमुदीचीमाह-
 रति । उभयोर्लोकयोरभिजित्यै” इत्यत्र फलविधिप्रतिभानादिति चेन्मैवम् ।
 औदुम्बराधिकरणन्यायेन स्तावकत्वात् ।

स च न्यायस्तस्मिन्नेव पादेऽभिहितः—

“ ऊर्जोऽवरुद्ध्या इत्येष विधिवन्निगदो न किम् ।
 यूपौदुम्बरातां स्तौति स्तौति वा तद्विधित्सया ॥
 चतुर्थ्या फलताभानाद्यूपौदुम्बराता फलम् ।
 ऊर्जोऽवरोधं कथयन्कथं स्तुतिपरो भवेत् ॥
 अस्तुतौदुम्बरात्त्वस्याविधानात्कस्य तत्फलम् ।
 अर्थद्वेषे वाक्यभेदस्तेन स्तावक एव सः ” इति ॥

इदमाम्नायते—“औदुम्बरो यूपो भवत्यूर्गवा उदुम्बरो ऊर्कपशव ऊर्जवासा
 ऊर्जे पशनामोत्यूर्जोऽवरुद्ध्यै ” इति । अत्रावरोधवाक्येन किं फलमेव विधि-

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

यते किं वा यूपौदुम्बरत्वमपि स्तूयते । नाऽऽद्यः । औदुम्बरत्वविध्यभावेन तत्फलकथनायोगात् । न चात्रौदुम्बरत्वस्य प्रत्यक्षो विधिरस्ति लिङ्गाद्यश्रवणात् । अतः स्तुत्यैवात्र विधिरुन्नेतव्यः । न चात्र स्तुतिमङ्गी करोषि । न द्वितीयः । अर्थभेदेनाऽऽट्टितिलक्षणवाक्यभेदापत्तेः । तस्माद्गर्वरोधः स्तावकः । तद्बुभयलोकाभिजयेनाप्यैशानदिकप्रवृद्धापेक्षणादिभिः(?) प्रवृत्ता शाखा विधानाय स्तूयते । तदेवं वेदसामान्यतद्विशेषयोर्मन्त्रब्राह्मणयोर्मन्त्रविशेषाणामृगादीनां ब्राह्मणविशेषयोर्विध्यर्थवादयोश्चापेक्षिताः सामान्यविशेषविचारा अस्मिन् अनुवाक उदाहृताः । वक्ष्यमाणानुवाकेष्वपि ते सर्वे यथायोगमुदाहरणीयाः ।

उदाहृत्यात्र मीमांसां प्रकृतिप्रत्ययस्थितिम् ।

अर्थं व्याकरणे सिद्धं बोद्धुं तत्प्राक्रियोच्यते ॥

न च व्याकरणप्रामाण्ये तत्प्रयोजने वा विवदितव्यं तत्प्रामाण्यस्य स्मृतिपादे निर्णीतत्वात् । तत्प्रयोजनस्य च कात्यायनेनाभिहितत्वात् ।

तथा हि—

“ गोगाव्यादिषु साधुत्वे प्रयोगे वा न कश्चन ।
नियमोऽत्रास्ति वा नास्ति व्याकृतेर्मूलवर्जनात् ॥
साधूनेव प्रयुञ्जीत गवाद्या एव साधवः ।
इत्यस्ति नियमः पूर्वपूर्वव्याकृतिमूलतः ” इति ॥

निर्मूलत्वेन विगीतत्वादयः पूर्वपक्षहेतवोऽप्युपलक्ष्यन्ते—

“ निर्मूलत्वाद्विगीतत्वादौ फल्यद्वेदबाधनात् ।
पूर्वापरविरोधाच्च नास्य प्रामाण्यसंभवः ” ॥

इति हेतव उक्ताः ।

व्याकरणस्य पौरुषेयत्वान्मूलप्रमाणमपेक्षितम् । अत एव बुद्धादिवाक्यानां प्रामाण्यं दूषितम्—

“ प्रायेणानृतवादित्वात्पुंसां भ्रान्त्यादिसंभवात् ।
चोदनानुपलब्धेश्च श्रद्धामात्रात्प्रमाणैता ” इति ॥

न तावत्प्रत्यक्षं मूलं गवादिशब्दा एव साधवो न गाव्यादिशब्दाः, साधूनेव प्रयुञ्जीत नापशब्दानित्यर्थद्वयस्य केनापीन्द्रियेण ग्रहीतुमशक्यत्वात् । योगिप्रत्यक्षस्यातीन्द्रियत्वाच्चद्वाहकत्वमिति चेन्न ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

“ यत्रास्यातिशयो हृष्टः स स्वार्थानतिलङ्घयनात् ।

अयोग्यं नेन्द्रियग्राह्यं न रूपे श्रोत्रवृत्तिता ” ॥

इत्याचार्योक्तेः ।

विगीतत्वमपि व्याकरणे बहुश उपलभ्यते । अनादिसिद्धेऽभियुक्तव्यवहारे गृहीतसंगतिका गवादिशब्दा एव साधव इति भगवतो मतम् । पाणिनिस्तु शास्त्रस्याऽऽमूलचूडं तद्विपरीतानेव शब्दाञ्जगौ । “ अइउण् ” “ घेङिति ” “ स्तोश्चुना श्चुः ” “ षुना षुः ” इत्यादिप्रयोगात् । न च धर्मार्थकाममोक्षादिषु किञ्चित्फलं व्याकरणस्य पश्यामः । वेदस्तु प्रयत्नेन व्याकरणं बाधते “ तस्माद्वाह्येण न म्लेच्छित्तवै नापभाषितवै म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्दः ” इति । परस्परविरोधश्च भूयानस्ति त्रिमुनिव्याकरणमित्यभ्युपगच्छन्ति । यत्पाणिनिना प्रयुक्तम् “ इन्द्रिभवतिभ्यां च ” [पा० १-२-६] “ कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः ” [पा० ३-१-८७] इति, तत्काल्यायनो दूषयति— “ इन्धेऽइन्द्रोविषयत्वाद्भुवो बुको नित्यत्वात्ताभ्यां लिटः किद्वचनानर्थक्यं, सिद्धं तु भ्राक्तनकर्मत्वात् ” इति । क्वचित्तु पाणिनिना स्वोक्तं स्वयमेव दूषयते— “ तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात् ” [पा० १-२-५३] इति । तस्मान्न व्याकरणं प्रमाणमिति प्राप्ते भ्रमः— न तावदिदं निर्मूलं पूर्वव्याकरणानामेव मूलत्वात् । सन्ति हि तानि, पाणिनिनैव तत्तन्मतानामुदाहृतत्वात् । “ वृषिपृषिकृपेः काश्यपस्य ” [पा० १-२-२५] “ ऋतो भारद्वाजस्य ” [पा० ७-२-६३] “ त्रिप्रभृतिषु शाकटायनस्य ” [पा० ८-४-५०] “ लोपः शाकल्यस्य ” [पा० ८-३-१९] “ ओतो गार्ग्यस्य ” [पा० ८-३-२०] इति ह्युदाहृतम् । तच्च व्याकरणानां पूर्वपूर्वव्याकरणमूलत्वेऽपि बीजाङ्कुरवदनादित्वेन मूलक्षयाभावान्नानवस्थादोषः । न च “ घेङिति ” इत्यादेरपशब्दत्वं, सांकेतिकानामपि गवादिपदवत्स्वविषये सुशब्दत्वात् । अन्यथा “ ववरः प्रावाहणिरकामयत ” इत्यादेरपशब्दः स्यात् । नापि निष्फलत्वम् । “ एकः शब्दः सम्यग्ज्ञातः सुप्रयुक्तः स्वर्गे लोके कामधुग्भवति ” इति साधुशब्दावगमतत्प्रयोगाभ्यां धर्मोत्पत्तिश्रवणात् । नापि वेदवाचः, “ न म्लेच्छित्तवै ” इत्यादेर्गोव्याद्यपशब्दविषयत्वादिनाऽभ्युपगत्तेः । “ नानुध्यायाद्ब्रह्मशब्दान्वाचो विग्लापनं हि तत् ” इति निषेधः समार्थनिष्ठब्रह्मयोगिविषयः । नापि परस्परविरोधः । उक्तानुक्तदुरुक्तचिन्तारूपं वार्तिकं कुर्वतः काल्यायनस्य क्वचित्क्वचिदूषयितुमुचितत्वात् । नापि स्वोक्तव्याहृतिः । पूर्वोत्तरपक्षाभिप्रायेण तदुपन्यासात् । तस्मात्प्रमाणभूतव्याकरणानुसारेण गवादिशब्दा एव साधवस्तानेव

प्रयुञ्जीतेति नियमद्वयं सिद्धम् । प्रकृतिप्रत्ययविभागोऽपि ज्ञातव्य इत्यनेनैवा-
भिप्रायेण वेदे तत्र तत्र शब्दनिर्वचनमुदाह्रियते । तथा हि ब्राह्मणे प्रथमकाण्डे
प्रथमप्रपाठके श्रूयते—“प्रजापती रोहिण्यामग्निमसृजत । तं देवा रोहिण्यामाद-
धत । ततो वै ते सर्वाञ्चोहानरोहन् । तद्रोहिण्यै रोहिणित्वम्” इति । तत्रैव
तृतीयेऽनुवाके प्रजापतिं प्रस्तुत्य श्रूयते—“स वराहो रूपं कृत्वोपन्यमज्जत् । स
पृथिवीमथ आच्छत् । तस्या उपहृत्योदमज्जत् । तत्पुष्करपर्णेऽप्रथयत् । यद-
प्रथयत् । तत्पृथिव्यै पृथिवित्वम् । अभूद्रा इदमिति । तद्भूम्यै भूमित्वम्” इति ।
एवं सर्वत्रोदाहार्यम् । व्याकरणपूर्वकस्य पदार्थज्ञानस्यावश्यंभावित्वादेव देवैः
प्रार्थित इन्द्रो व्याकरणं निर्ममे । एतच्च षष्ठ्याण्डे चतुर्थप्रपाठके ऐन्द्रवायवग्रह-
ब्राह्मणे श्रूयते—“वाग्वै पराच्यव्याकृताऽवदत्ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं
व्याकुर्विति सोऽब्रवीद्वरं वृणै ममं चैवैष वायवे च सह गृह्यता इति तस्मा-
दैन्द्रवायवः सह गृह्यते तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं
व्याकृता वागुच्यते” इति । पराची प्रकृतिप्रत्ययविभागरहिता । मध्यतोऽ-
वक्रम्य विभागं कृत्वेत्यर्थः । आथर्वणिकास्तु ऋग्वेदादिव्याकरणमपि वेदि-
तव्यमित्यामनन्ति—“द्वे विद्ये वेदितव्ये इति ह स्म यद्ब्रह्मविदो वदन्ति पराचै-
वापरा च । तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिक्षाकल्पो व्याक-
रणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति । अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते”
इति । कात्यायनोऽपि व्याकरणप्रयोजनान्युदाजहार—“रक्षोहागमलघ्वसं-
देहाः प्रयोजनम्” इति । स्वरवर्णविपर्यासरूपो विप्रवो वेदस्य मा भूदिति
व्याकरणेन वेदो रक्षणीयः ।

47488

विप्रवे तु बाधं पठन्ति—

“मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो न तमर्थमाह ।

स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात्” इति ।

इन्द्रस्त्वष्टुः पुत्रं विश्वरूपाख्यं जघानेति त्वष्टा सोमयागे नेन्द्रमुपाह्वयत् ।
इन्द्रश्च यज्ञविघ्नं कृत्वा बलात्सोमं पीत्वा जगाम । अवशिष्टेन सोमरसे-
नेन्द्रस्याभिचारं कर्तुं [त्वष्टा] “स्वाहेन्द्रशत्रुर्वधस्व” इत्यनेन मन्त्रेणाजुहोत् ।
तत्र शत्रुशब्दो घातकमाचष्टे । भो उत्पत्स्यमानपुरुषेन्द्रस्य घातकस्त्वं वर्धस्वेति
विवक्षित्वा मन्त्रमुच्चारितवान् । तदानीं तत्पुरुषसमासत्वादान्तोदात्तेन भवि-
तव्यम् । प्रमादात्चनेनाऽऽयुदात्तो मन्त्रः प्रयुक्तः । स च स्वरो बहुव्रीहौ
समासे लभ्यः । ततश्चेन्द्रो घातको यस्येत्यर्थे पर्यवसानादिन्द्रेण वर्धयो वृत्र उद-

(वत्सापाकरणार्थो मन्त्राः)

पद्यत । तस्माच्च वेदस्य रक्षा कर्तव्या । तथा प्रकृतौ दर्शपूर्णमासेष्टौ “अग्नये जुष्टं निर्वपामि” इति मन्त्र आम्नातः । स च विकृतावैन्द्राग्नेष्टावतिदिष्टः । तत्र कर्मसम-
वेतार्थप्रकाशनायाग्निपदं परित्यज्य “इन्द्राग्निभ्यां जुष्टं निर्वपामि” इत्यूहनीयः ।
स चोहो व्याकरणानभिज्ञेन कर्तुमशक्यः । तथा “वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च” इत्यागमेन
ज्ञेयत्वं विहितम् । तच्च प्रकृतिप्रत्ययादिनिर्णयं विना न संभवति । तथा बृहस्प-
तिनाऽध्याप्यमान इन्द्रो दिव्यं वर्षसहस्रमधीयानोऽपि यदा शब्दानामन्तं न
जगाम तदानीमिन्द्रादिभिर्धोतुप्रातिपदिकप्रत्ययादेशादिरूपा उपायाः कल्पि-
ताः । उपायमन्तरेण सर्वे शब्दाः कथं ज्ञातुं शक्यन्ते । तथा “स्थूलपृषतीमा-
लभेत” इत्यत्र स्थूला चासौ पृषती चेति विग्रहे पशुशरीरगतं स्थौल्यमुक्तं
भवति, स्थूलानि पृषन्ति यस्यामित्यत्र शरीरगतवर्णविशेषरूपाणां विन्दूनां
स्थौल्यमुक्तं भवतीत्ययं संदेहः स्वरनिर्णयमन्तरेण नापैति । तस्माद्भो-
हादीनि पञ्च प्रयोजनानि । तस्मात्प्रमाणत्वात्सप्रयोजनत्वाच्च व्याकरणमा-
रब्धव्यम् ।

इषेत्वेत्यादिशब्दानां प्रक्रियां शब्दसंग्रहे ।

अवोचं स्वरमात्रं तु वैशद्याय पुनर्भुवे ॥

इषि प्रातिपदिके गत इकारः “फिषोऽन्त उदात्तः” [फि० पा०
१ सू० १] इत्युदात्तः । फिडिति प्रातिपदिकसंज्ञा । इषित्यत्र पका-
रस्यान्तिमत्वेऽपि “स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवद्भवति” इत्युक्तत्वा-
दिकार एवान्तिमः । एकारस्य सुप्त्वात् “अनुदात्तौ सुप्तिता”
[पा० ३-१-४] इत्यनुदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादः “सावेकाचस्तृ-
तीयादिर्विभक्तिः” [पा० ६-१-२६८] इति । सप्तमीवहुवचने परतः
स्थिते तत्प्रातिपदिकमेकाचकं तस्मादुत्तरा तृतीयादिर्विभक्तिरुदात्ता भवति ।
“अनुदात्तं पदमेकवर्जम्” [पा० ६-१-१५८] उदात्तः स्वरितो वा यस्य
वर्णस्य विधीयते तं वर्जयित्वा शिष्टं पदमनुदात्तं भवति । तत्रास्मिन्पद एकार-
स्योदात्तत्वविधानादिकारोऽनुदात्तः । नन्विकारस्यापि पूर्वमुदात्तत्वं विहितं
ततस्तं वर्जयित्वा विभक्तेरनुदात्तत्वमस्तिवति चेन्न । प्रथमतः प्रातिपदिकस्व-
रेऽवस्थिते सति पश्चाद्विधीयमानत्वेन विभक्तिस्वरस्य प्रवलत्वात् । सति
शिष्टस्वरो बलवानिति हि मर्यादा । तस्मादनुदात्तादिकमुदात्तान्तमिष इति
पदम् । त्वेति पदमनुदात्तम् । युष्मच्छब्दस्याऽऽष्टमिकापादादावादेशत्वात् ।
“अनुदात्तं सर्वमपादादौ” [पा० ८-१-१८] इति हि तत्रानुवर्तते ।
संहितायामुदात्तादेकारादुत्तरत्वेन तस्य “उदात्तादनुदात्तस्य स्वरितः”

[पा० ८-४-६६] इति स्वरितत्वम् । ततः स्वरितान्तमिदं वाक्यम् । एवमूर्जे त्वेति वाक्यं योज्यम् । तयोर्वाक्ययोः संहितायाम् “ आद्रुणः ” [पा० ६-१-७] इत्योकारे गुणे स्वरिते प्राप्ते “ पूर्वत्रासिद्धम् ” [पा० ८-१-१] इति स्वरितत्वाभिद्ध्याऽनुदात्तयोः पूर्वोत्तरवगयोः स्थाने विहित ओकारोऽनुदात्तः । तस्योदात्तादुत्तरत्वेन स्वरितत्वे प्राप्ते तदपवादः “ उदात्तस्वरितप-रस्य सन्नतरः ” [पा० १-२-४०] इति । यस्मादनुदात्तात्परत उदात्तः स्वरितो वा वर्तते तस्यानुदात्तस्यातिनीचोऽनुदात्तो भवति । एतावता यथाम्ना-नमिषे त्वोर्जे त्वेति सिद्धम् । “ उणादीन्यव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानि ” इतिमते वायुशब्दस्य फिद्स्वरेणान्तोदान्तत्वादवशिष्ट आकारोऽनुदात्तः । विभक्तेः सुप्त्वादनुदात्तत्वे सत्युदात्तादुत्तरत्वेन स्वरितत्वम् । स्थशब्दस्य “ तिङ्ङ-तिङ्ङः ” [पा० ८-१-२८] इति [निघातः] । अतिङ्ङन्तात्परं तिङ्ङन्ते निहन्यते । निघातो नामानुदात्तः । “ स्वरितात्संहितायामनुदात्तानाम् ” [पा० १-२-३९] इति स्थशब्दगतस्यानुदात्तस्य स्वरितादुत्तरत्वेनैकश्रुतिर्भवति । तां प्रचय इत्याक्षतेऽध्यापकाः । एवमुपायत्रः स्थेति वाक्यं योज्यम् । तयोर्वाक्ययोः संहितायामोकारः प्रचयः । प्रचयानुदात्तयोरुभयोः स्थाने विहितस्यापि द्वैरू-प्यस्य युगपदसंभवात्पर्यायेण तर्थात्थात्वे स्थानिवद्भावादवैकस्मिन्पक्षे प्रचयः । पक्षान्तरे तु स्थानिवद्भावादनुदात्तत्वे स्वरितात्संहितायामिति प्रचयः । पाशब्दस्य सन्नतरत्वम् । देवशब्दस्य फिद्स्वरेणान्तोदात्तत्वात्संहितायामोका-रोऽप्युदात्तः । युष्मच्छब्दादेशश्चानुदात्तः । संहितायां स्वरितः । “ चितः ” [पा० ६-१-१६६] चित्प्रत्यययुक्तस्य समुदायस्यान्त उदात्तः स्यात् । ततः सन्नितृशब्दे तृचप्रत्ययस्य चकारेच्चात्सन्नितृदस्य कृदन्तत्वेन प्रातिपदिकत्वा-द्वाऽन्तोदात्तत्वम् । संहितायां सेत्यस्य प्रचयः । विशब्दस्योदात्तपरत्वादि-कारः सन्नतरः । “ उपसर्गाश्चाभिवर्जम् ” अभिव्यतिरिक्ता उपसर्गाश्चाऽ-द्युदात्ता इति प्रशब्द उदात्तः । अर्पयत्वित्यस्य निघाते “ एकादेश उदात्ते-नोदात्तः ” [पा० ८-२-५] उदात्तेन सह य एकादेशः स उदात्तः स्यादि-ति सवर्णदीर्घ उदात्तः । तस्मादुत्तरेषां स्वरितप्रचयौ । तुशब्दस्य संहितायां सन्नतरत्वम् । श्रेष्ठतमायेत्यत्र “ जिन्यादिर्नित्यम् ” [पा० ६-१-९७] जिति निति च प्रत्यये परतः पूर्वस्याऽऽदिरुदात्तः स्यादिति श्रेष्ठशब्दगतस्ये-ष्टप्रत्ययस्य निश्वाच्छ्रेष्ठशब्दस्याऽऽदिरुदात्तः । ष्टेत्यस्यानुदात्तस्वरितौ । तमपः पिश्वादिभक्तेः सुप्त्वाच्चानुदात्तत्वे सति पश्चात्प्रचयसन्नतरत्वं पूर्ववत् ।

(वत्सापाकरणार्था मन्त्राः)

“ नञ्विषयस्यानिसन्तस्य ” इसन्तव्यतिरिक्तस्य नपुंसकलिङ्गविषयस्य प्रातिपादिकस्याऽऽदिरुदात्तः स्यादित्यनेन कर्मशब्दस्याऽऽदिरुदात्तः । इतर-
योर्यथायोगमनुदात्ते सति स्वरितप्रचयौ सन्नतरत्वं च पूर्ववत् । आप्यायध्व-
मित्यत्रोपसर्ग उदात्तः । शिष्टस्यानुदात्तत्वे सति स्वरितप्रचयौ । “ आमन्त्रि-
तस्य च ” [पा० ८-१-१९] पदादुत्तरस्य च संबोधनान्तस्य सर्वस्यानुदात्तः
स्यादिति अग्निशास्त्रस्य निघाते सति संहितायां पूर्वाभ्यां प्रचयाभ्यां सह
प्रचयः । देवभागशब्दे “ समासस्य ” [पा० ६-१-२२३] इत्यन्तोदात्ते
सति विभक्त्या सहैकादेशस्वरः । संहितायामाद्यौ द्वौ प्रचयौ । तृतीयः सन्न-
तरः । ऊर्जःपयःशब्दयोर्नपुंसकत्वादाद्युदात्तत्वम् । मतुषो ङीपश्च पिच्चा-
दनुदात्तत्वम् । ततो यथायोगं स्वरितप्रचयसन्नतराः । प्रजाशब्दे प्रातिपदि-
कमन्तोदात्तं टावनुदात्तस्तयोरैकादेश उदात्तः । शेषं पूर्ववत् । “ नञ्मु-
भ्याम् ” [पा० ६-२-१७२] बहुव्रीहिसमासे नञ्मु इत्येताभ्यामुत्तरस्य
पदस्यान्त उदात्तः स्यादित्यनमीवायक्ष्मशब्दयोरन्तोदात्तत्वे सति शेषमुन्ने-
यम् । न चात्र समासस्येत्यन्तोदात्तत्वं सिध्यति “ बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्व-
पदम् ” [पा० ६-२-१] इत्युक्तपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वमपवादितुं नञ्मुभ्या-
मिति सूत्रस्यापेक्षितत्वात् । निपाता आद्युदात्ता इति माशब्द उदात्तः । व
इत्येतत्पूर्ववत् । स्तेनशब्दस्य फिट्स्वरः । ईशतेत्यस्य निघातः । मेति पूर्व-
वत् । अघेन क्रौर्येण शंसो विशसनं वधो यस्य सोऽयमघशंसः । ततो बहु-
व्रीहिस्वरेणाघ इत्यन्तोदात्तः । रुद्रहेतिशब्दयोः फिट्स्वरः । परिशब्दो
निपातत्वादाद्युदात्तः । वो वृणक्तिवतिशब्दावनुदात्तौ । ध्रुवशब्दस्य फिट्-
स्वरे सति टाप्प्रत्ययेन विभक्त्या सहैकादेशस्वरः । अस्मिन्नित्यत्र विभक्तेः
“ सावेकाचः ” [पा० ६-१-१६८] इत्युदात्तत्वम् । गोपतावित्यत्र
“ पत्यावैश्वर्ये ” [पा० ६-२-१८] [इति] ऐश्वर्यार्थे पतिशब्दे परतः पूर्वपदस्य
प्रकृतिस्वरत्वं भवति । ततो गोशब्दस्योदात्तत्वे सति शिष्टस्यानुदात्तस्वरित-
प्रचयाः । स्यातेत्यस्य निघातप्रचयौ । वहीरिति ङीप्प्रत्ययस्योदात्तत्वे सव-
र्णदीर्घोऽप्युदात्तः । यजमानस्येत्यत्र “ धातोः ” [पा० ६-१-१६२]
धातोरन्त उदात्तः स्यादिति जकारात्पूर्वाकार उदात्तः । शपः पिच्चादनु-
दात्तत्वम् । शानचः “ चितः ” [पा० ६-१-६३] इत्यन्तोदात्तत्वे
प्राप्ते तदपवादः “ तास्यनुदात्तेन्दिद्वुपदेशाल्लसार्धधातुकमनुदात्तमह्विङ्गोः ”
[पा० ६-१-१८६] तासिप्रत्ययादनुदात्तेतो धातोङितो धातोरकारोपदे-
शाच्चोत्तरस्य लकारस्य स्थाने विहितं यत्सार्धधातुकं तदनुदात्तं भवति हनुङ्,
अपह्वे, इङ्, अध्ययने, इत्येतौ धातू वर्जयित्वा । अत्र शबन्तस्य यजेत्यस्या-

बुपदेशत्वात्तदुत्तरः शानजनुदात्तः । पशून्तियत्र फिट्स्वर एकादेशस्वरश्च ।
पाहीत्यस्य निघाते सति स्वरितमचरौ ।

संबन्धश्च श्रुतिव्याख्यामीमांसाव्याकृतिस्वरैः ।

चतुष्प्रकारैराद्योऽयमनुवाकः समापितः ॥ १ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

यज्ञस्यं घोषदमि प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा
अरातयः प्रेयमंगाद्विषणा बहिरच्छ मनुना
कृता स्वधया वितृष्टा त आ वंहन्ति कवयः
पुरस्ताद्देवेभ्यो जुष्टमिह बहिरासदे देवानां
परिषूतमसि वर्षवृद्धमसि देवबहिर्मा त्वाऽन्वङ्-
मा तिर्यक्पर्वं ते राध्यासमाच्छेत्ता ते मा रिषं
देवबर्हिः शतवल्शां वि रोह सहस्रवल्शाः (१)
वि वयः रंहेम पृथिव्याः संपृचः पाहि सुसं-
भृतां त्वा सं भंराम्यदित्यै रास्नाऽसीन्द्राण्यै
संनहनं पूषा ते ग्रन्थिं ग्रन्थानु स ते माऽऽ
स्थादिन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छे बृहस्प-
तेर्मूर्धां हंराम्युर्वन्तरिक्षमन्विहि देवंगममसि ॥

(सहस्रवल्शा अष्टात्रिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

यज्ञस्य । घोषत् । असि । प्रत्युष्टमिति प्रति—
 उष्टम् । रक्षः । प्रत्युष्टा इति प्रति—उष्टाः । अरांतयः ।
 प्रेति । इयम् । अगात् । विषणा । बर्हिः । अच्छ ।
 मनुना । कृता । स्वधयेति स्व—धया । वितष्टेति
 वि—तष्टा । ते । एति । वहन्ति । कवयः । पुर-
 स्तात् । देवेभ्यः । जुष्टम् । इह । बर्हिः । आसद्
 इया—सदे । देवानाम् । परिषूतमिति परि—सूतम् ।
 असि । वर्षवृद्धमिति वर्ष—वृद्धम् । असि । देवबर्हि-
 रिति देव—बर्हिः । मा । त्वा । अन्वक् । मा ।
 तिर्यक् । पर्व । ते । राध्यासम् । आच्छेत्तेया—छेत्ता ।
 ते । मा । रिषम् । देवबर्हिरिति देव—बर्हिः ।
 शतवंलशमिति शत—वलशम् । वीति । रोह ।
 सहस्रंवलशा इति सहस्रं—वलशाः । (१) वीति ।
 वयम् । रुहेम । पृथिव्याः । संपृच इति सं—पृचः ।
 पाहि । सुसंभृतेति सु—संभृता । त्वा । समिति ।
 भरासि । अदित्यै । रास्ना । असि । इन्द्राण्यै । संनह-
 नमिति सं—नहनम् । पूषा । ते । ग्रन्थिम् ।
 ग्रथ्नातु । सः । ते । मा । एति । स्थात् । इन्द्रस्य ।
 त्वा । बाहुभ्यामिति बाहु—भ्याम् । उदिति । यच्छे ।

बृहस्पतेः । मूर्धा । हरामि । उरु । अन्तरिक्षम् ।
अन्विति । इहि । देवंगममिति देवं—गमम् ।
असि ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

प्रथमानुवाके वत्सापाकरणमुक्तम् । द्वितीये बर्हिराहरणमुच्यते । तयोरनु-
क्रमे पाठः प्रमाणमिति मीमांसिष्यते । पौर्णमास्यैः सांनाय्याभावे वत्सापाक-
रणाभावादन्वाधानस्यानन्तरमवास्यायामसंनयतोऽपि बर्हिरेव प्रथमं संपाद-
नीयम् । अत एव बौधायनः—“यद्यु वै न संनयति बर्हिः प्रतिपदेव भवति”
इति । अस्मिन्ननुवाके यज्ञस्य घोषदसीत्ययमाद्यो मन्त्रः । ब्राह्मणेन तु तस्मा-
त्पूर्वमन्यो मन्त्रः शाखान्तरादिन्यायेन व्याख्यातस्तस्य विनियोगमाह बौधा-
यनः—“ अथ जघनेन गार्हपत्यं तिष्ठन्नसिदं वाऽश्वपर्शुं वाऽऽदत्ते देवस्य
त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामादद इति ” इति ।
आपस्तम्बः—“ उत्तरेण गार्हपत्यमसिदोऽश्वपर्शुरनहुत्पर्शुर्वा विहितो भवति
देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यसिदमश्वपर्शुं वाऽऽदत्ते तूष्णीमनहुत्पर्शुम् ”
इति । असिदो दर्भच्छेदनसाधनं शस्त्रम् । पर्शुः पार्श्वगतास्थिखण्डम् । तच्च
तीक्ष्णधारत्वाच्छ्वनसमर्थम् । मन्त्रार्थस्तु—भो लवनसाधन प्रेरकस्य देवस्य प्रेरणे
सति देवतासंबन्धिभ्यां बाहुभ्यां हस्ताभ्यां च त्वां स्वी करोमीति । मणिवन्धाद-
धस्तनौ बाहु उपरितनौ हस्तौ । अत्र ब्राह्मणम्—“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्य-
श्वपर्शुमादत्ते प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु
आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २]
इति । यतिर्नियतिः । यद्यज्ञसाधनमुपादेयं तत्सर्वं पोषकस्य देवस्य
हस्ताभ्यामेवेति नियमः । अश्वपर्शुना सह बर्हिः प्राप्तुं गच्छेदिति सार्थवादेन

१ ख. “येऽनुवाके व” । २ ख. “स्यां तु सा” । ३ ख. “रणप्रयोजनामा” । ४ ख. “णे तु” ।
५ ख. “दिहाऽऽनीय ये” । ६ ख. “सिदमश्व” । ७ ख. पार्श्वस्थि तच्च खड्गवत्तीक्ष्णं ।

(बर्हिराहरणम्)

वाक्येन विधिरुन्नीयते, “ यो वा ओषधीः पर्वशो वेद । नैनाः स हिनस्ति । प्रजापतिर्वा ओषधीः पर्वशो वेद । स एना न हिनस्ति । अश्वपश्वा बर्हिर-
च्छैति । प्राजापत्यो वा अश्वः सयोनित्वाय । ओषधीनामहिंसायै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० २] इति । प्रजापत्यक्षिपरिणामोऽश्व इत्यश्वमधविधौ
श्रूयते—“प्रजापतेरश्वश्वयत् । तत्परापतत् । तदश्वोऽभवत् । यदश्वयत् । तद-
श्वस्याश्वत्वम् ” इति । ततोऽश्वस्य प्राजापत्यत्वात्प्रजापतेश्चौषधीषु तत्तत्पर्वा-
भिज्ञत्वेन पर्वणोः संधौ छेतुं प्रवृत्तस्य पर्वभङ्गकत्वाभावेनाश्वपश्वा प्रजापति-
रूपया दर्भच्छेदे हिंसा न भवतीति । द्रव्यान्तरपरित्यागेनाश्वपशुस्वीकारस्त-
द्योनिभूतप्रजापतिसाहित्यार्थम् । अस्ति च तत्साहित्यं कारणस्य कार्येऽनुगत-
त्वात् । तस्मात्प्रजापतिद्वारेण कर्तुर्हिंसादोषाभाव उपपद्यते ॥

यज्ञस्य घोषदसि—

अश्वपश्वभिमन्त्रणे प्रथममन्त्रं विनियुक्ते बौधायनः—“ आदायाभिमन्त्रयते
यज्ञस्य घोषदसीति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु ब्रूते—“ यज्ञस्य घोषदसीति गार्हपत्यमभिमन्त्रय ” इति ।

घोषदिति धनस्य नाम । भो अश्वपशो त्वं यज्ञस्य साधनं द्रव्यमसि ।
भो गार्हपत्येति वा योजनीयम् । अत्र ब्राह्मणम्—“यज्ञस्य घोषदसीत्याह ।
यजमान एव रयिं दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ।
रयिं धनम् ॥

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातयः—

बौधायनः—“ गार्हपत्ये प्रतितपति प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इति ”
इति ।

आपस्तम्बस्तु “ प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये
वासिदं प्रतितपति न पशुम् ” इति ।

अस्मिन्नुवनसाधने निगूढं रक्षसामथ वैरिणां च स्वरूपमत्यन्तं दग्धं भवतु ।
मन्त्रप्रयोजनमाह—“ प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याह । रक्षसामपहत्यै ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

प्रेयमगाद्धिषणा बर्हिरच्छ मनुना कृता
स्वधया वितष्टा त आ वहन्ति कवयः
पुरस्ताद्देवेभ्यो जुष्टमिह बर्हिरासदे—

बौधायनः—“आहवनीयमभिप्रैति प्रेयमगाद्धिषणा बर्हिरच्छ मनुना कृता स्वधया वितष्टा त आवहन्ति कवयः पुरस्ताद्देवेभ्यो जुष्टमिति ” इति । स एव मन्त्रशेषं पृथग्विनियुक्ते—“ इह बर्हिरासद् इति वेदिं प्रत्यवेक्षते ” इति । आपस्तम्बस्तु कृत्स्नमन्त्रस्यैकमेव विनियोगमाह—“ प्रेयमगादित्युक्त्वोर्वन्तरिक्षमन्विहीति प्राचीमुदीचीं वा दिशमभिप्रव्रज्य यतः कुतश्चिद्दर्भमयं बर्हिराहरति ” इति ।

इयमश्वपशुर्विद्यारूपत्वेनाभिज्ञानवती बर्हिरामुं गच्छति । कीदृशी सा । प्रजापतिरूपेण मनुना स्वचक्षुषो निर्भिता । अश्वभक्षितान्नलक्षणया स्वधया विशेषेण तीक्ष्णीकृता । यस्मात्ते पूर्वे कवयो विद्रांसोऽनुष्ठातारः पूर्वस्या दिशो बर्हिरानयन्ति तस्मादियं भ्रागगच्छति । हविर्भुग्भ्यः प्रियं बर्हिरिह वेद्यामासादयितव्यम् । अस्य मन्त्रस्य प्रथमभागे पदार्थं तात्पर्यं चाऽऽह—“प्रेयमगाद्धिषणा बर्हिरच्छेत्याह । विद्या वै धिषणा । विद्ययैवैनदच्छैति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । द्वितीयभागस्यार्थं श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिमनुमानप्रसिद्धिं चाऽऽह—“ मनुना कृता स्वधया वितष्टेत्याह । मानवी हि पशुः स्वधाकृता ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । अन्नेनास्थ्याद्युपचयोऽन्वयव्यतिरेकसिद्धः । तृतीयभागे पदार्थं पुरस्ताच्छब्दतात्पर्यं चाऽऽह—“ त आवहन्ति कवयः पुरस्तादित्याह । शुश्रुवांसो वै कवयः । यज्ञः पुरस्तात् । मुखत एव यज्ञमारभते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । होमाधारस्याऽऽहवनीयस्य पूर्वदिक्स्थत्वाद्यज्ञः पुरस्ताद्वर्तते इत्युच्यते । तच्छब्दपाठेन पुरस्तादेव यज्ञ आरंभो भवति । अपि च तत्पाठे दिगन्तरप्रयुक्तं वैकल्यं नास्तीत्याह—“ अथो यदेतदुक्त्वा यतः कुतश्चाऽऽहरति । तत्पाच्या एव दिशो भवति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । चतुर्थभाग आसद् इत्यस्य तात्पर्यमाह—“देवेभ्यो जुष्टमिह बर्हिरासद् इत्याह । बर्हिपः समृद्धयै । कर्मणोऽनपराधाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । आसादयितव्यमित्युक्ते यावद्देद्यास्तरणस्य युक्तं पर्याप्तं तावतः सूचितत्वादेतत्पदोच्चारणं समृद्धयै संपद्यते । ततो न्यूनत्वलक्षणः कर्मणोऽपराधो न भविष्यति ॥

देवानां परिषूतमसि वर्षवृद्धमसि—

बौधायनः—“ दर्भस्तम्बं शृङ्गीते यावन्तमलं प्रस्तरणाय मन्यते देवानां परिषूतमसीत्यथैनमूर्ध्वमुन्माष्टि वर्षवृद्धमसीति ” इति ।

१ ख. 'नः' 'अथाऽऽह' । २ ख. 'सुं प्राचीं ग' । ३ ख. 'प्राह्मुखी गच्छ' । ४ क. 'रन्ध्रयो भ' । ५ ख. 'परिष्ठाति' । ६ ख. 'स्तराय ।

(बहिराहरणम्)

आपस्तम्बस्तु द्वयोरेकमध्वत्वमभिप्रेत्यैकमेव विनियोगमाह—“ देवानां परिषूतमसि वर्षवृद्धमसीति दर्भान्परिषौति ” इति ।

भो दर्भजात त्वं देवानामर्थे परिगृहीतमसि न तु मया स्वगृहाच्छादनाद्यर्थमतो न मे लवनदोषोऽस्ति । वर्षेण पुनर्वृद्धिसंभवात्तवापि न हानिः । परिगृहीतस्य सर्वस्य देवार्थत्वं न त्वेकदेशस्येत्येवं मन्त्राभिप्रायं दर्शयति—“ देवानां परिषूतमसीत्याह । यद्वा इदं किंच । तद्देवानां परिषूतम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । अपि च यथा लोके कश्चिद्द्रव्यो राजनियोगाद्गामेषु गत्वा बलाद्गृह्यमाणं दधितीरादिद्रव्यं वसुमत्तमाय राज्ञे न तु मदर्थमिति प्रजानामग्रे प्रतिपोच्य निर्भयः सर्वथेदं हरिष्यामीति ब्रूते तद्गृह्यमित्यभिप्रायान्तरमाह—“अथो यथा वस्यसे प्रतिपोच्याऽऽहेदं करिष्यामीति । एवमेव तदध्वर्युर्देवेभ्यः प्रतिपोच्य बर्हिर्दाति । आत्मनोऽहिःसायै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । स्तम्बस्य स्वीकार्यस्यैकत्वं कृत्स्नलवनं च विधत्ते—“ यावतः स्तम्बान्परिदिशेत् । यत्तपायुच्छिष्यात् । अति तद्यज्ञस्य रचेयेत् । एकं स्तम्बं परिदिशेत् । तं सर्वं दद्यात् । यज्ञस्यानतिरेकाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । यज्ञस्य संबन्धि यद्द्रव्यं तस्य यज्ञाद्बर्हिर्भावेऽतिरेकः स त्वयुक्तः । अकृष्टपचयानां दर्भादीनां तटाकाद्युदकमनपेक्ष्य वर्षेण वृद्धिः प्रसिद्धेत्याह—“ वर्षवृद्धमसीत्याह । वर्षवृद्धा वा ओषधयः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

देवबर्हिर्मा त्वाऽन्वङ्मा तिर्यक्पर्व ते राध्यासम्—

बौधायनः—“ असिदेनोपयच्छति देवबर्हिर्मा त्वाऽन्वङ्मा तिर्यक्पर्व ते राध्यासमिति ” इति ।

विनियोगद्वयमाहाऽऽपस्तम्बः—“ देवबर्हिर्मा त्वाऽन्वङ्मा तिर्यगिति संयच्छति पर्व ते राध्यासमित्यसिदमधिनिदधाति ” इति ।

हे देवबर्हिस्त्वाऽन्वगपि मा हिंसिषं तिर्यगपि मा हिंसिषं किं तु ते तव पर्व पुनःप्ररोहस्थानमविनष्टं यथा स्यात्तथा संपादयामि । हिंसाया अन्वक्त्वं दैर्घ्येण द्वैधीभावः । तिर्यक्त्वं ह्रस्वानां खण्डानां सौदनम् । बर्हिषो देवसंबन्धस्तादर्थ्यरूप इत्यभिप्रायमाह—“देवबर्हिरित्याह । देवेभ्य एवैनत्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । निषेधो दोषपरिहाररायेत्याह—“ मा त्वाऽन्वङ्मा तिर्यगित्याहाहिःसायै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २]

इति । पुनः प्ररोहसमृद्धयर्थं पर्वसादनमित्याह—“ पर्वं ते राध्यासमित्याहर्द्ध्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

आच्छेत्ता ते मा रिषम्—

बौधायनः—“ आच्छिनन्ति आच्छेत्ता ते मा रिषमिति ” इति ।

तद्द्रवापस्तम्बोऽपि ! इत ऊर्ध्वं यत्र द्रयोविशेषाभावस्तत्रान्यतरस्यैव विनियोग उदाहरिष्यते । हे देववर्हिस्तवाहमाच्छेत्ताऽपि मन्त्रसामर्थ्यान्मा हिंसिषम् । अत्र मा रिषमित्येतं मन्त्रं पठतस्तदर्थाभिज्ञस्य च स्वकीयं किमपि न विनश्यतीत्याह—“ आच्छेत्ता ते मा रिषमित्याह । नास्याऽऽत्मनो मीयते । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

देववर्हिः शतवल्शं वि रोह—

कल्पसूत्रम्—“ देववर्हिः शतवल्शं विरोहेत्यालवानभिमृशति ” इति ।

लूनावशिष्टमूलान्यालवाः । शतवल्शमनन्तशाखम् । वर्हिषः पुत्रादिवहुपकारकत्वात्तत्प्ररोहार्थं यत्नः पुत्रोत्पत्त्यै भवतीति व्याचष्टे—“ देववर्हिः शतवल्शं विरोहेत्याह । प्रजा वै वर्हिः । प्रजानां प्रजननाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

सहस्रवल्शा वि वयं रुहेम्—

कल्पः—“ सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्यात्मानं प्रत्यभिमृशति ” इति ।

मन्त्रस्याऽऽशीः परत्वं स्पष्टमित्याह—“ सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ।

पृथिव्याः संपृचः पाहि—

कल्पः “ पृथिव्याः संपृचः पाहीत्यनधो निदधाति ” इति ॥

भोस्तृणकाष्ठाद्याधार पृथिव्याः संपर्कादिमं दर्भं रक्ष । द्रव्यान्तरस्योपरि स्थापने प्रयोजनमाह—“ पृथिव्याः संपृचः पाहीत्याह प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । यदि लूनामिमं दर्भं पृथिव्यां निदध्यात्तदानीमुच्छिष्टादिस्पर्शेन त्याज्यत्वे सति दर्भोऽप्रतिष्ठितः स्यात् । पूर्वं प्रस्तरारूपस्य दर्भमुष्टेः समन्त्रकलवनं प्रपञ्चितम् । इदानीं मुख्यन्तराणां मन्त्रमन्तरेणैव लवनं विधत्ते—“ अयुङ्गायुङ्गान्मुष्टील्लुनोति । मिथुनत्वाय प्रजात्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । अयुङ्गत्वं युग्मरूपसमसंख्याराहित्यम् । अत्र विषमसंख्या-

प्रपा० १ अनु० २। कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४१

(बहिराहरणम्)

पक्षार्णा बहुविधत्वाद्देशेपार्थसंग्रहार्था व्रीष्मा । तान्पक्षान्दर्शयति व्रीष्मयानः—
“ तूष्णीमत ऊर्ध्वमयुजो मुद्गील्लुंताति त्रीन्वा पञ्च वा सप्त वा नवैकादश
वा ” इति । अमन्नकलवने ब्राह्मणान्तरमुदाजहाराऽऽपस्तम्बः—“ प्रस्तरमेव
मन्त्रेण दाति तूष्णीमितरदिति वाजसनेयकम् ” इति । समन्नकामन्नकयोश्च
लवनयोर्द्वित्वेन मिथुनत्वं तेन च लौकिकस्त्रीपुरुषरूपमिथुनस्मरणात्तद्वाराऽऽ-
त्मप्रजोत्पत्तये लवनद्वयं संपद्यते ॥

सुसंभृता त्वा संभराम्यदित्यै रास्नाऽसि—

अथ दर्भमयं शुल्वं भूमौ प्रसार्य तस्मिँल्लुना मुष्टयो निधातव्याः । तत्र
पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति न्यायेन मन्त्रद्वयस्य व्यत्यासेन विनियोगः
कल्पे दर्शितः—

“ अदित्यै रास्नाऽसीत्युदग्रं त्रितय सुसंभृता त्वा संभरामीति तस्मि-
न्निधनानि संभृत्य ” इति ।

हे रज्जो त्वं भूमेः काञ्ची गुणस्थानीया रशनाऽसि । हे दर्भमुष्टिसमुदाय
त्वां मुष्टु संग्रहितुं योग्यया रशनया संगृह्णामि । ब्राह्मणं तु पाठक्रमेणैव
व्याचष्टे—“ सुसंभृता त्वा संभरामीत्याह । ब्रह्मणैवेनत्संभरति । अदित्यै
रास्नाऽऽसीत्याह । इयं वा अदितिः । अस्या एवैनद्रास्नां करोति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० २] इति । दर्भमयत्वेन प्रशस्तत्वाद्दृज्जोर्ब्रह्मत्वम् । एन-
दर्भजातम् । एनदेनां रशनाम् ॥

इन्द्राण्यै संनहनम्—

कल्पः—“ इन्द्राण्यै संनहनमिति संनहति ” इति^१ ।

शुल्वमूलाग्रयोर्भेखलारूपं बन्धनं संनहनम् । तस्येन्द्राणीप्रियत्वं विशद-
यति—“ इन्द्राण्यै संनहनमित्याह । इन्द्राणी वा अग्रे देवतानां समनहति ।
साऽऽर्धोत् । ऋद्धयै संनहति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ।
येयमिदानीमिन्द्राणीन्द्रपत्नी देवतानां मध्ये श्रेष्ठा वर्तते सा पूर्वस्मिञ्जन्मनि
शतसंख्याकान्क्रतून्नुतिष्ठता यजमानेन तत्तत्कतौ योक्त्रेण बद्धाऽभूत्तद्वन्धन-
सामर्थ्यादिन्द्राणीत्वरूपां समृद्धिं प्राप्तवती । तस्मात्समुद्ग्रथमेवाध्वयुर्दग्धैः
संनहति । किं च बर्हिषः प्रजारूपत्वादिदं संनहनं प्रजानामपरावापाय भवति ।
तस्माद्ब्रह्मसृष्टावपि प्रजा धमनीभिर्व्याप्ता जायन्त इत्याह—“ प्रजा वै बर्हिः ।
प्रजानामपरावापाय । तस्मात्स्त्वावसंतताः प्रजा जायन्ते ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० २] इति ॥

१ ख. 'ल्लुंताति' । २ क. ग. संभरति । ३ क. 'ति । दर्भशु' । ४ ख. 'मशैवित्याय ।

पूषा ते ग्रन्थि ग्रथ्नातु—

कल्पः—“ पूषा ते ग्रन्थि ग्रथ्नात्विति ग्रन्थि करोति ” इति ।

हे संनद्धरज्जो तव ग्रन्थि पोषको देवः करोतु । हे दर्भेति वा योज्यम् । देवताविवक्षायां पूषशब्दस्यैव प्रयोगेऽभिप्रायमाह—“पूषा ते ग्रन्थि ग्रथ्नात्वित्याह । पुष्टिमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

स ते माऽऽ स्थात्—

कल्पः—“ स ते माऽऽ स्थादिति पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्थिमुपगूहति पश्चात्प्राञ्चं वा ” इति ।

हे दर्भे तव निर्वन्धकारी स रज्जुग्रन्थिश्चिरं मा तिष्ठतु । दर्भो-पद्रवपरिहाररूपनिषेधफलमाह—“ स ते माऽऽ स्थादित्याहाहिःसायै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । गूहनं विधत्ते—“पश्चात्प्राञ्चामुपगूहति । पश्चाद्देवास्मै प्राचीनः रेतो दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति । तं ग्रन्थिशेषं रज्जोरग्रतो द्विगुणीकृत्य रज्जुवेष्टनस्थानात्पश्चादाकृष्य यथा प्रागग्रं भवति तथोपगूहेत् । पुरुषोऽपि पश्चादवस्थाय प्राचीनः रेतः सिञ्चति । तस्मादीदृशं गूहनमपत्याधियजमानार्थं रेतःसिञ्चनरूपेण पर्यवस्यति ॥

इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छे—

कल्पः—“ इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छे इत्युद्यच्छेते ” इति ।

इन्द्रशब्दप्रयोगेणेंद्रदत्तस्य सामर्थ्यस्य सिद्धिं दर्शयति—“ इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छे इत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

बृहस्पतेर्मूर्धा हरामि—

कल्पः—“ बृहस्पतेर्मूर्धा हरामीति शर्षिन्नधिनिधत्ते ” इति ।

प्राशस्त्याद्ब्रह्मत्वेन बृहस्पतिं स्तौति—“बृहस्पतेर्मूर्धा हरामीत्याह । ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैन्द्ररति” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

उर्वन्तरिक्षमन्विहि—

कल्पः—“ एत्युर्वन्तरिक्षमन्विहीति ” इति ।

एत्यागच्छेदित्यर्थः । हे दर्भे निस्तीर्णत्वाद्दन्तरिक्षं गमनायानुकूलमतस्त्वं

(बर्हिराहरणम्)

गच्छ । इहीत्यस्य शब्दस्य विवक्षां दर्शयति—“उर्वन्तरिक्षमन्विहीत्याह गत्यै”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० २] इति ॥

देवंगममसि ॥

कल्पः—“ एत्योत्तरेण गार्हपत्यमनधः सादयति देवंगममसीति ” इति ।
असीत्यस्याभिप्रायमाह—“देवंगममसीत्याह । देवानेवैनद्रमयति” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० २] इति । पलाशशाखाया इव बर्हिपो भूमौ स्थापनं
निपिधोच्चप्रदेशस्थापनं विधत्ते—“ अनधः सादयति । गर्भाणां धृत्या अम-
पादाय । तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपादुकाः । उपरीव निदधाति । उपरीव हि
सुवर्गो लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ०
२] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

यज्ञस्येत्यग्निमामच्छय प्रत्यु दात्रस्य तापनम् ।
प्रेयं जपति देवानां दर्भसीमाऽथ मुष्टितः ॥
देवेति दर्भान्संयम्य पर्व संस्थाप्य दात्रकम् ।
आच्छेच्छिन्द्यादेव मूलं स्पृशेत्स्वं च सहेत्यतः ॥
पृथिव्युपर्यवस्थाप्यादित्यै रज्जुं प्रसारयेत् ।
सुसंभृद्गर्भाः संभार्या इन्द्राण्या इति बन्धनम् ॥
पूपा ग्रन्थिः स ते गूह इन्द्रोद्यम्य बृहस्पतेः ।
मूर्ध्न्याधार्योर्वेत्य चोर्ध्वं स्थापयेद्देवमित्यतः ।
अनुवाके द्वितीयेऽस्मिन्मुक्ता एकोनविंशतिः ॥

अथ मीमांसा—

तत्र पाठस्यानुक्रमे प्रामाण्यमित्ययमर्थः पञ्चमाध्यायस्य प्रथमपादे विचारितः—

“ प्रयाजेषु क्रमो नास्ति विद्यते वा न विद्यते ।

श्रुत्यर्थाभावतो मैवं क्रमः पाठान्नियम्यते ” इति ॥

यथा “ अध्वर्युर्गृह्णति दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति तत उद्गातारं ततो
होतारम् ” इत्यत्र क्त्वाश्रुत्या पञ्चमीश्रुत्या च क्रमः प्रतीयते न तथा प्रया-
जेषु श्रुतिरस्ति । “ समिधो यजति ” “ तनूनपातं यजति ” इत्यत्र समि-
द्यागतनूनपाद्यागयोः क्रमवाचिनः शब्दस्यादर्शनात् । यथा वा “ अग्निहोत्रं
जुहोति ” “ यवामूं पचति ” इत्यत्र यवाग्वा होमसाधनत्वेन पूर्वभावित्वमा-
धिकं न तथा समिद्यागस्येतरयागसाधनत्वमस्ति । अतोऽर्थापत्तेरप्यभावा-

आस्ति क्रम इति चेत् । मैवम् । वाक्यपाठेन प्रतीतस्य क्रमस्य बाधकाभावे-
नाभ्युपेयत्वात् । अनेनैव न्यायेन प्रथमद्वितीयाभ्यामनुवाकाभ्यामुक्तयोर्वि-
त्सापाकरणवर्हिःसंपादनयोः क्रमो द्रष्टव्यः ।

पाठादर्थक्रमो बलीयानित्येतदपि तत्रैव विचारितम्—

“ अग्निहोत्रं जुहोतीति यवागूं पचनीति च ।

क्रमः पाठादर्थतो वा पाठात्सर्वत्र दर्शनात् ॥

होमद्रव्यसमुत्पत्त्यै पूर्वं पाकोऽवगम्यते ।

यवाग्नेति श्रुता होमद्रव्यताऽतोऽर्थतः क्रमः ” इति ॥

“ यवाग्नाऽग्निहोत्रं जुहोति ” इति होमद्रव्यत्वं श्रुतम् । अनेनैव न्यायेन
“ अदित्यै रास्ताऽसि ” इति मन्त्रेण रज्जुऽसारणं पूर्वभावि “ सुसंभृता
त्वा संभरामि ” इति मन्त्रेण दर्भसंभरणं पश्चाद्भावीति द्रष्टव्यम् ।

धिषणा बर्हिरच्छेत्त्यादौ बर्हिःशब्दार्थो विचारितः प्रथमाध्यायस्य चतु-
र्थपादे—

“ बर्हिराज्यपुरोडाशशब्दाः संस्कारवाचिनः ।

जात्यर्था वा शास्त्ररूढेस्ते स्युः संस्कारवाचिनः ॥

जातिं त्यक्त्वा न संस्कारे प्रयुक्ता लोकवन्दयोः ।

विनाऽपि संस्कृतिं लोके दृष्टत्वाज्जातिवाचिनः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ बर्हिर्लुनात्याज्यं विलापयति पुरोडाशं पर्यग्नि
करोति ” इति । तत्र बर्हिराज्यादिशब्दानां शास्त्रे सर्वत्र संस्कृतेष्वेव तृणादिषु
प्रयोगात्पीलवादिशब्देषु शास्त्रीयरूढिभावव्यस्योक्तत्वाच्चूपाहवनीयादिशब्दव-
त्संस्कारवाचिनो बर्हिरादिशब्दा इति चेत् । मैवम् । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां
जातिवाचित्वात् । यत्र यत्र बर्हिरादिशब्दप्रयोगस्तत्र तत्र जातिरित्यस्या
व्याप्तेर्लौकिके वेदे च नास्ति व्यभिचारः । संस्कारव्याप्तेस्तु लौकिकप्रयोगे
व्यभिचारो दृश्यते । क्वचिदेशविशेषे लौकिकव्यवहारे जातिमात्रमुपजीव्य
विना संस्कारं ते शब्दाः प्रयुज्यन्ते । बर्हिरादाय गावो गर्ताः, गव्यमाज्यं,
पुरोडाशेन मे माता प्रहेलकं ददातीति । तस्माज्जातिवाचिनः । विचारप्रयो-
जनं तु बर्हिषा यूपावटमवस्तृणातीत्यत्र विना संस्कारेणाऽऽस्तरणसिद्धिः ॥

अथ व्याकरणम्—

यज्ञस्येत्यत्र फिद्स्वरशेषानुदात्तसुबनुदात्तस्वरिताः । घोषदित्यत्र फिद्स्व-

(बर्हिराहरणम्)

रानुदात्तसन्नतराः । असीत्यत्र निघातस्वरितप्रचयसन्नतराः । अथ विशेषमेव वदामः—प्रत्युष्टमित्यत्र “समासस्य” [पा० ६-१-२२३] इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादेनाव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं प्राप्तम् । तस्याप्यपवादः “गतिकारकोपपदात्कृत्” [पा० ६-२-१३९] तत्पुरुषसमासे गतेः कारकाहुपपदाच्चोत्तरं कृत्प्रत्ययान्तं पदं प्रकृतिस्वरं भवतीत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तस्याप्यपवादः “गतिरनन्तरः” [पा० ६-२-४९] कर्मवाचिनि क्तान्त उत्तरपदे परतः प्रत्यासन्नः पूर्वभाविगतिसंज्ञकः शब्दः प्रकृतिस्वरो भवतीति । प्रतिशब्दस्योपसर्गाश्चाभिवर्जमित्याद्युदात्तः प्रकृतिस्वरः । रक्ष इत्यत्र नञ्विषयस्येत्याद्युदात्तः । रातयो धनस्य दातारस्तद्विपरीता अरातयो धनापहारिणः शत्रवः । “तत्पुरुषे तुल्यार्थतृतीयासप्तम्युपमानाव्ययद्वितीयाकृत्याः” [पा० ६-२-२] तत्पुरुषसमासे तुल्यार्थतृतीयान्तं सप्तम्यन्तमुपमानवाचकमव्ययं द्वितीयान्तं कृत्यप्रत्ययान्तं च यत्पूर्वपदं तत्प्रकृतिस्वरं भवतीति पूर्वपदस्य प्रकृतिस्वरत्वम् । तच्च समासस्वरस्यापवादः । नञश्च निपाता आयुदात्ता इति आयुदात्तः । धिपणेत्यत्र “वृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्” [पा० ६-३-१०९] इति मध्योदात्तत्वम् । बर्हिःशब्दस्येसन्तत्वेन नपुंसकस्वराभावेन फिट्स्वर एव । अच्छेति निपातस्वरः । मनुनाशब्दो “वृषादीनां च” [पा० ६-१-२०३] इत्याद्युदात्तः । वितष्टेति प्रत्युष्टवत् । पुरस्तादित्यत्र “आद्युदात्तश्च” [पा० ३-१-३] यः प्रत्ययः स आद्युदात्तो भवतीत्यस्तातिप्रत्ययस्याऽऽदिरुदात्तः । जुष्टशब्दस्य “नित्यं मन्त्रे” [पा० ६-१-२१०] इति मन्त्रविषये “जुष्टार्पिते च च्छन्दसि” [पा० ६-१-२०९] इति जुष्टार्पितशब्दौ नित्यमाद्युदात्तौ भवत इत्याद्युदात्तत्वम् । इहशब्दे इप्रत्यय उदात्तः । आसद् इत्यत्र आसादपितव्यमित्यस्मिन्कृत्यप्रत्ययस्यार्थे विहितस्य केन्प्रत्ययस्य नित्वात्सद् इत्येतत्पदमाद्युदात्तम् । ततः समासान्तोदात्तत्वं वाधित्वा तत्पुरुषे पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपोद्य गतेरुत्तरस्य कृदन्तस्य प्रकृतिस्वरत्वम् । परिपूतमित्यत्र परिशब्दो निपातत्वादाद्युदात्तः । घृत्शब्दः “घृ प्रेरणे” इत्यतो धातोरूपन्नः क्तप्रत्ययान्तः । “धातोः” [पा० ६-१-१६२] धातोरन्त उदात्तः । क्तप्रत्ययोऽपि “आद्युदात्तश्च” [पा० ३-१-३] इत्युदात्तः । सति शिष्टत्वादयमेव शिष्यते । ततः “समासस्य” [पा० ६-१-२२३] इत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादत्वेन तत्पुरुषे तुल्यार्थेति सूत्रेणाव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं प्राप्तं तदपोद्य गतिकारकेति सूत्रेण कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तन्निवार्य “गतिरनन्तरः” [पा० ६-२-४९] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादः “परेरभितोभावि मण्डलम्” [पा०

६-२-१८२] परिशब्दादभितोभाव्यर्थवाचकं पदं मणहलपदं चान्तोदात्तं स्यात् [इति] । परितोऽभितः सर्वतः सूतं स्वीकृतमिति हि तस्य पदस्यार्थ इति । वर्षवृद्धमित्यत्र कारकादुत्तरस्य कृदन्तस्य प्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादः “ तृतीया कर्मणि ” [पा० ६-२-४८] कर्मवाचिनि कान्त उत्तरपदे तृतीयान्तं पूर्वपदं प्रकृतिस्वरं स्यात् [इति] । देववर्हिर्इत्यत्र षष्ठाध्यायोक्तेन “ आमन्नितस्य च ” [पा० ६-१-१९८] इति सूत्रेणाऽऽद्युदात्तः । पूर्वानुवाकगतस्याग्निष्या इत्यस्य पदात्परत्वेनाष्टमाध्यायोक्तेन “ आमन्नितस्य च ” [पा० ८-१-१९] इति सूत्रेण निघातः । इह तु वाक्यादित्वान्न पदात्परत्वम् । आच्छेतेति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । शतवल्शमित्यत्र “ बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम् ” [पा० ६-२-१] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । शतशब्दस्य फिट्-स्वरः । सहस्रशब्दः पृषोदरादित्वान्मध्योदात्तः । पृथिवीशब्दे ङीष्ः प्रत्ययस्वरः । “ उदात्तयणो हलपूर्वात् ” [पा० ६-१-१७४] उदात्तस्य स्थाने यो यणहलपूर्वस्तस्मादुत्तरस्य नदीसंज्ञकस्य प्रत्ययस्याजादिविभक्तेश्चोदात्तस्वरत्वं स्यात् । संपृच इत्यत्र क्तिप्रत्ययान्तत्वेन कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तद्वत्सु-संभृतेति शब्देऽपि । दितिः खण्डिता न दितिरदितिः । तत्पुरुषे तुल्यार्थेत्यव्यय-पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । रास्नाशब्दो वृषादिः । इन्द्राण्या इत्यत्रोदात्तयण इति विभक्तिरुदात्ता । संनहनमित्यत्र “ लिति ” [पा० ६-१-१९३] इत्संज्ञकलकारोपेते प्रत्यये परतः पूर्वमुदात्तं स्यात् । नह्यतिधातोरुपरि ल्युट्प्रत्ययस्यानादेशोऽपि लिङ्गवति । ततः कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । इन्द्रशब्दो वृषादिः । बृहस्पतेरित्यत्र “ उभे वनस्पत्यादिषु युगपत् ” [पा० ६-२-१४०] वनस्पत्यादिषु समासेषु पूर्वोत्तरपदे युगपत्प्रकृतिस्वरे भवतः । बृहच्छब्दः पतिशब्दश्च वृषादिः । मूर्ध्नेत्यत्र “ अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोपः ” [पा० ६-१-१६१] इति विभक्तिरुदात्ता । अन्तरिक्षशब्दः पृषोदरादिः । सर्वत्रागतिक आद्युदात्तो वृषादिः । अगतिकमध्योदात्तः पृषोदरादिरिति द्रष्टव्यम् । देवंगममित्यत्र प्रातिपदिकत्वात्समासत्वात्कृदुत्तरपदत्वाद्वाऽन्तो-दात्तत्वम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्वीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(सोदनायां मन्त्राः)

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

शुन्ध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्यायै मात-
रिश्वनो घर्मोऽसि द्यौरसि पृथिव्यसि विश्व-
धाया असि परमेण धाम्ना दृहस्व मा ह्यार्व-
सूनां पवित्रमसि शतधारं वसूनां पवित्रमसि
सहस्रधारं हुतः स्तोको हुतो द्रप्सोऽग्रये
बृहते नाकाय स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यां सा
विश्वायुः सा विश्वव्यचाः सा विश्वकर्मा सं पृ-
च्यध्वमृतावरीरूमिणीर्मधुमत्तमा मन्द्रा धनस्य
सातये सोमेन त्वाऽऽ तनचमीन्द्राय दधि
विष्णो हव्यं रक्षस्व ॥

(सोमेनाष्टौ च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

शुन्ध्वम् । दैव्याय । कर्मणे । देवयज्याया इति
देव—यज्यायै । मातरिश्वनः । घर्मः । असि । द्यौः ।
असि । पृथिवी । असि । विश्वधाया इति विश्व-
धायाः । असि । परमेण । धाम्ना । दृहस्व । मा ।

ह्वाः । वसूनाम् । पवित्रम् । अ॒सि । श॒त॒धा॒र॒मि॒ति
 श॒त—धा॒र॒म् । वसू॒नाम् । प॒वि॒त्रम् । अ॒सि । स॒ह-
 स्र॒धा॒र॒मि॒ति स॒हस्र—धा॒र॒म् । हु॒तः । स्तो॒कः । हु॒तः ।
 द्र॒प्सः । अ॒ग्नये॑ । बृ॒हते॑ । ना॒काय॑ । स्वाहा॑ । द्यावा-
 पृथि॒वीभ्या॒मि॒ति द्यावा—पृथि॒वीभ्या॑म् । सा । विश्वा-
 यु॒रि॒ति विश्व—आ॒युः । सा । विश्व॒व्य॒चा इति॑
 विश्व—व्य॒चाः । सा । विश्व॒क॒र्मेति॑ विश्व—क॒र्मा ।
 समि॒ति । पृ॒च्य॒ध्वम् । ऋ॒ता॒वरी॑रि॒त्यृत—वरीः॑ ।
 ऊ॒र्मि॒णीः । मधु॑मत्त॒मा इति॑ मधु॑मत्—त॒माः ।
 म॒न्द्राः । धन॑स्य । सा॒तये॑ । सो॒मेन॑ । त्वा । ए॒ति ।
 तन॒च्चि॒म् । इन्द्रा॑य । दधि॑ । विष्णो॑ इति॑ । ह॒व्यम् ।
 र॒क्ष॒स्व ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

द्वाभ्यामनुवाकाभ्याममावास्यायामहनि यत्कर्तव्यं तदुक्तम् । तृतीयेन रात्रौ
 कर्तव्यो दोह उच्यते । आदौ तावद्ब्राह्मणेन बर्हिषः कालो विधीयते—“ पूर्वे-
 घुरिध्माबर्हिः करोति । यज्ञमेवाऽऽरभ्य गृहीत्वोपवसति ” [ब्रा० का० १
 प्र० २ अ० ३] इति । यद्यपि दर्शपूर्णमासेष्टिः प्रतिपदि कर्तव्या तथाऽपि
 पर्वण्येवेधं बर्हिश्च संपादयेत् । तावता यज्ञः प्रारब्ध एव भवति । न केवलं
 प्रारम्भः किं तु देवताश्च गृहीत्वा तासां समीपे निवासः कृतो भवति । अनेन

(दोहनार्था मन्त्राः)

देवतापरिग्रहस्यापि पूर्वेषु रोवे काल इति सूच्यते । तत्प्रकारस्तु याजमानकाण्डे वक्ष्यते । इधममन्त्रास्तु “यत्कृष्णां रूपं कृन्वा” इत्येवमादयः । ते चान्यत्राऽऽघ्ना-
तत्वात्तत्रैव व्याख्यास्यन्ते । अथ दोहनार्थं कुम्भीद्वयं विधत्ते—“प्रजापतिर्यज्ञ-
मसृजन । तस्योखे अस्रसेताम् । यज्ञो वै प्रजापतिः । यत्सानाययोखे भवतः ।
यज्ञस्यैव तदुखे उपदधात्यप्रस्रसाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३]
इति । यज्ञो दर्शष्टिः । सांनाय्यमिति दधिपयसोर्नाम । यज्ञसंबन्धिन्योः
कुम्भयोर्नाशे यज्ञस्य नष्टत्वात्सद्गुः प्रजापतेरपि नाशः । कुम्भयोः संपादने
यज्ञस्य संपादितत्वात्प्रजापतेरेवाविनाशायैतत्संपद्यते । यदुखे भवत इति
यदस्ति तत्तेनोखासंपादनेनेति योज्यम् ॥

शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्यायै—

बौधायनः—“ उत्तरेण गार्हपत्यं तृणानि सस्तीर्य तेषु चतुष्टयं संसा-
दयति दोहनं पवित्रं सांनाय्यतपन्यौ स्थाल्याविति, अथैनान्यद्भिः प्रोक्षति
शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्याया इति त्रिः ” इति ।

आपस्तम्बः—“ सांनाय्यपात्राणि प्रक्षालयोत्तरेण गार्हपत्यं दर्भान्स-
स्तीर्य द्वंद्वं न्यञ्चि पात्राणि प्रयुनक्ति कुम्भीं शाखापवित्रमभिधानीं निदाने
शसपात्रं दोहनमयस्पात्रं दारुपात्रं वा पिधानार्थमग्निहोत्रहवणीमुपवेपं पर्ण-
ालकं च तृणं च, शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे इति त्रिः प्रांक्षति ” इति ।

हे पात्राणि देवयज्यात्मने दैव्याय कर्मणे शुन्धध्वं शुद्धानि भवत ।
वेशेपेण प्रयोजनमाह—“ शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्याया इत्याह ।
[देवयज्याया एवैनानि शुन्धति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३]
ति । शोधयतीत्यर्थः । तेन दानवतादिरूपं स्मार्तमपि कर्म दैविकमस्ति तन्मा
[इति विशेषणम् ॥

मातरिश्वनो घर्मोऽसि द्यौरसि पृथिव्यसि विश्व-

धाया असि परमेण धाम्ना दृहस्व मा ह्वाः—

बौधायनः—“ अथ जघनेन गार्हपत्यमुपविश्योपवेपेणोदीचोऽङ्गारान्निरू-
ति मातरिश्वनो घर्मोऽसीति तेषु सांनाय्यतपनीमधिश्रयति द्यौरसि पृथि-
वसि विश्वधाया असि परमेण धाम्ना दृहस्व मा ह्वारिति ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वेकमन्त्रत्वमाश्रित्याऽऽह—“ मातरिश्वनो घर्मोऽसीति तेषु
म्भीमधिश्रयति ” इति ।

हे कुम्भ त्रयोः संचारस्थानप्रदानेन दीपको योऽन्तरिक्षलोकस्तद्रूपस्त-
मसि । तत्रोदरेऽप्यन्तरिक्षमद्भावात् । किं च द्युलोकजन्यवृष्ट्युदकाद्भूलोकस्त-
मृत्तिकायाश्च संपादितत्वेन लोकद्वयरूपोऽसि । किं च विशदेन बहुक्षीरधारण-
सामर्थ्येन विश्वधारकवृष्टिरूपोऽसि ततो दृढो भव भग्नो मा भूः । यथोक्तार्थो ब्राह्म-
णेन विशदी क्रियते—“मातरिश्वनो घर्मोऽसीत्याह । अन्तरिक्षं वै मातरिश्व-
नघर्मः । एषां लोकानां विधृत्यै । यौरसि पृथिव्यसीत्याह । दिवश्च ह्येषा पृथिव्याः
संभृता । यदुखा । तस्मादवमाह । विश्वधाया असि परमेण धाम्नेत्याह । वृष्टि-
वै विश्वधायाः । वृष्टिमवावरुन्धे । दृग्ह्रस्व मा ह्यारित्याह धृत्यै ” [ब्रा० का
३ प्र० २ अ० ३] इति । यौरसि पृथिव्यसीति द्वयोर्लोकयोर्वाचकशब्देनो-
पात्तत्वात्साहचर्येण घर्मशब्देऽन्तरिक्षपरे सति कुम्भे त्रयाणां लोकानां विशे-
षेण धारणं सिध्यति । विश्वधाया इत्युच्चारणाद्दृष्टेः वरोधः स्वाधीनत-
भवति ॥

वसूनां पवित्रमसि शतधारं वसूनां पवित्रमसि सहस्रधारम्—

कल्पः—“ तस्यां प्राचीनाग्रं शाखापवित्रं निदधाति वसूनां पवित्रमसि
शतधारं वसूनां पवित्रमसि सहस्रधारमिति ” इति ।

भोः शाखापवित्रं कुम्भीमुखेऽवस्थापितं त्वं प्राणनिवासहेतूनां वसूना-
पवित्रं शोधकमसि । त्वद्व्यवधानेन तृणपर्णादीनां क्षीरेण सह कुम्भ्यां पतत
प्रतिवध्यमानत्वात् । न च क्षीरमप्येवं प्रतिवध्येतेति शङ्कनीयम् । सूक्ष्मै-
पवित्रच्छिद्रैः कुम्भ्यां पतन्तीनां शतसहस्रसंख्यानां क्षीरधाराणां सद्भा-
वात् । शोधकत्वमादर्तुं वसूनां पवित्रमसीति द्विरुक्तिः । वसुशब्दात्
पृष्ठभिप्रेतं संबन्धविशेषं चाऽऽह—“ वसूनां पवित्रमसीत्याह । प्राण-
वै वसवः । तेषां वा एतद्भागधेयम् । यत्पवित्रम् । तेभ्य ए-
नन्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । धनवाचिन-
वसुशब्देनेह विवक्षितानां क्षीरावयवानां प्राणनिवासलक्षणजीवनहेतुत्वात्प्राण-
रूपत्वम् । शोधकं पवित्रमिति यदस्ति तत्प्राणानामेव संबन्धि कुतः प्राणार्थ-
मेव हि सर्वो जनः पिपीलिकामक्षिकाद्यपनयनेन क्षीरशोधनं करोति । शतस-
हस्रशब्दसूचितमर्थमाह—“ शतधारं सहस्रधारमित्याह । प्राणेष्वेवाऽऽयुर्द-
धाति सर्वत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । शतायुर्धैव सह

(दोहनार्था मन्त्राः)

स्नायुर्भवेत्येवमाशीर्वादो लोके प्रसिद्धः । स चापमृन्युपरिहारेणाऽऽयुषः
 कात्स्नर्याय संपद्यते । गुगत्रयविशिष्टं पवित्रं विधत्ते — “ त्रिवृतपलाशशाखायां
 दर्भमयं भवति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । क्रमेण त्रीनर्थ-
 वादानाह — “ त्रिवृद्वै प्राणः । त्रिवृतमेव प्राणं मध्यतो यजमाने दधाति ।
 सौम्यः पर्णः सयोनित्वाय । साक्षात्पवित्रं दर्भाः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
 अ० ३] इति । प्राणापानव्याननामकैरूर्ध्वार्धोमध्यवृत्तिलक्षणैरवान्तरभेदैः
 प्राणवायोस्त्रिवृत्त्वम् । कार्यं पलाशे कारणस्य सोमस्यानुगतिर्षोनिःसहितत्वम् ।
 तदर्थमेवात्र पलाशशाखायामादरः । दर्भास्तु साक्षादेव शुद्धिहेतवो न तु
 द्रव्यान्तरसंपादनेन । एतच्च संधावन्दनादिशास्त्रेषु प्रसिद्धम् । शाखापवि-
 त्रस्य निर्माणप्रकारः सूत्रे दर्शितः — “ त्रिवृद्दर्भमयं पवित्रं कृत्वा वसूनां पवित्र-
 मसीति शाखायां शिथिलमवसृजति मूले मूळान्यग्रेऽग्राणि न ग्रन्थि करोति ”
 इति । तस्य शाखापवित्रस्य कालभेदेन कुम्भीमुखे स्थापनप्रकारभेदं विधत्ते —
 “ प्राक्सायमधिनिदधाति । तत्प्राणापानयो रूपम् । तिर्यक्प्रातः । तद्दर्शस्य
 रूपम् । दार्श्यं ह्येतदहः । अन्नं चै चन्द्रमाः । अन्नं प्राणाः । उभयमेवांपैत्य-
 जामित्वाय । तस्मादयं सर्वतः पवते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३]
 इति । अमावास्यादिने सायं देहि कुम्भ्या उपरि शाखापवित्रं प्रागग्रं पश्चान्मूलं
 निदध्यात् । तथा सति प्राणापानसदृशं भवति । प्राणवायुः पूर्वरूपे मुखद्वारे
 निःसरति । अपानवायुः पश्चिमरूपेऽधोद्वारे मूलं निःसारयति । तस्मादस्ति
 सादृश्यम् । प्रतिपदि प्रातर्देहि तिर्यङ्निदध्यात् । प्रागग्रत्वस्य दीर्घत्वादुद-
 गग्रत्वं तिर्यक्त्वम् । तच्च दर्शनविषयेण चन्द्रेण सदृशम् । दृश्यते हि शुक्रपक्षे
 द्वितीयादिषु दक्षिणोत्तरवर्तिशृङ्गद्वयोपेतश्चन्द्रमाः । यद्यपि प्रतिपदि न दृश्यते
 तथाऽप्येकया कलया चन्द्रोत्पत्तेः शास्त्रसिद्धत्वेन दर्शनयोग्यत्वादेतदहश्चन्द्र-
 दर्शनसंबन्धि भवति । न च चन्द्रप्राणरूपत्वे प्रयोजनाभावः । तयोन्नरूपत्वेन
 सप्रयोजनत्वात् । ओषधीरनुगृह्णानश्चन्द्रमास्तद्वारेणान्नं भवति । प्राणस्याप्यन्ने-
 नोपचीयमानत्वाद्भ्रन्त्वम् । तर्ह्युभयोरपि कालयोः प्रागग्रत्वमेवास्तु तावतैवान्न-
 त्वसिद्धेरिति चेत् । मैवम् । अनालस्याय विलक्षणयोः प्रागग्रत्वोदगग्रत्वयोः
 कर्तव्यत्वात् । यस्मादालस्यमवश्यं त्याज्यं तस्मादेवायं वायुरनलसः सर्वेषु
 देशेषु सर्वेषु कालेषु पवते ॥

हुतः स्तोको हुतो द्रप्सोऽग्नये बृहते

नाकाय स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याम्—

बौधायनः—“ दोह्यमानामनुमन्त्रयते हुतः स्तोको हुतो द्रप्सोऽग्नये वृहते नाकाय स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु दुग्धस्य क्षीरस्य कुम्भ्यां शाखापवित्रे सेचनकाले वहिः पततां विन्दूनामभिमन्त्रणं मन्त्रं विनियुक्ते—“ हुतः स्तोको हुतो द्रप्स इति विप्रुपोऽनुमन्त्रयते ” इति ।

अल्पो विन्दुः स्तोकः प्रौढो विन्दुर्द्रप्सः । तदुभयं नाकनाम्ने स्वर्गवासिने प्रौढायाग्नये हुतमस्तु । तथा द्यावापृथिवीभ्यामपि स्वाहा हुतमस्तु । अत्र हुतशब्दप्रयोगाद्द्विष्टेन प्रतिप्रतिष्ठति । ततः स्कन्नदोषो न भवतीत्याह—“ हुतः स्तोको हुतो द्रप्स इत्याह प्रतिष्ठित्यै । हविषोऽस्कन्दाय । न हि हुतः स्वाहाकृतः स्कन्दति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । हविषोऽग्नौ प्रक्षिप्तत्वं हुतत्वम् । देवतोद्देशपूर्वकत्यागवाचकस्वाहाशब्दप्रयोगेण विषयीकृतत्वं स्वाहाकृतत्वम् । न च स्वाहाकारमन्तरेण हविष्प्रक्षेपो नास्तीति शङ्कनीयम् । वषट्कारेणापि तत्प्रक्षेपात् । अत एव वाजसनेयिनो वाग्धेनोरुपास्तौ समामनन्ति—“ तस्यै द्वौ स्तनौ देवा उपजीवन्ति स्वाहाकारं च वषट्कारं च ” [बृ० ५-८-१] इति । विकल्पश्च तयोः शास्त्रे चिन्तितः । एवं च सति द्विधाऽपि देवतानामुपयुक्तयोर्हुतस्वाहाकृतयोर्नास्ति नाशदोषः । न खलु लोके कश्चिदपि भुक्तमन्त्रं नष्टमिति ब्रूते । नाकीयविप्रुपां होममुपपादयति—“ द्विवि नाको नामाग्निः । तस्य विप्रुपो भागधेयम् । अग्नये वृहते नाकायेत्याह । नाकमेवाग्निं भागधेयेन समर्पयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । नाकस्य भागः कथं द्यावापृथिवीभ्यां दत्त इत्याशङ्क्य न तयोर्नाकवद्भोक्तृत्वं किं तु स्थित्याधारत्वेन पालकत्वमित्याह—“ स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामित्याह । द्यावापृथिव्योरैवैतत्प्रतिष्ठापयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । सपवित्रे कुम्भे क्षीरसेचनं विधत्ते—“ पवित्रवत्यानयति । अपां चैवौषधीनां च रसः सञ्जति । अथो ओषधीष्वेव पशून्प्रतिष्ठापयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । वर्षधाराभिरागतानामपां रसो दर्भः । गोभिर्भक्षितानामोषधीनां रसः क्षीरम् । तदुभयमत्र संसृष्टं भवत्येव । किं च दर्भोपलक्षितासोषधीषु क्षीरोपलक्षितान्पशून्प्रतिष्ठापयत्येव । दोहनकाले कुम्भीस्पर्शनपूर्वकं मौनं विधत्ते—“ अन्वारभ्य वाचं यच्छति । यज्ञस्य धृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । पवित्रधारणं विधत्ते—“ धारयन्नास्ते । धारः

(दोहनार्था मन्त्राः)

यन्त इव हि दुहन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । लोके दोगधारो वामहस्तेन वा जानुभ्यां वा पात्रं धारयन्त एव दुहन्ति । तथा पवित्रं धारयन्नेवाऽऽसीत् । कुम्भीस्पर्शपवित्रधारणयोर्विकल्पः सूत्रे दर्शितः— “ कुम्भीमन्वारभ्य वाचं यच्छति पवित्रं वा धारयन्नास्ते ” इति । गां दुग्ध्वा कुम्भीं प्रति क्षीरमानयन्तं दोगधारं पृच्छेदिति विधत्ते—“ कामधुक्ष इत्याहाऽऽ तृतीयस्यै । त्रय इमे लोकाः । इमानेव लोकान्यजमानो दुहे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । विद्यमानानां गवां मध्ये कां गां दुग्धवानसि । सोऽयं प्रश्नस्तृतीयलोकपर्यन्तः । गोभूरादिलोकरूपत्वाद्गवां त्रित्वेन लोकत्रयदोहो लभ्यते । दोगधुक्त्तरं विधत्ते—“ अमूमिति नाम गृह्णाति । भद्रमेवाऽऽसां कर्माऽऽविष्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । अमूमित्यङ्गुल्या निर्दिश्य तदीयं व्यावहारिकं नाम गृह्णीयात् । सन्ति हि गवां व्यवहाराय तत्तत्स्वामिभिः संकेतितानि गङ्गायमुनासरस्वतीत्यादीनि नामानि । तत्तन्नामग्रहणाद्बहुक्षीरप्रदानलक्षणमासां भद्रं कर्माऽऽविष्कृतं भवति । अथ वा मन्त्रद्वयमच्छद्रकाण्डे समाम्नातम्—“ कामधुक्षः प्र णो ब्रूहीन्द्राय हविरिन्द्रियम् ” इति । “ अमूं यस्यां देवानां मनुष्याणां पयो हितम् ” इति च । तयोस्त्र प्रश्नोत्तरवाक्याभ्यां प्रतीकग्रहणमस्तु । आपस्तम्बेन तयोः पठितत्वात् ॥

सा विश्वायुः सा विश्वव्यचाः सा विश्वकर्मा—

कल्पः “ अथ पुरस्तात्प्रत्यगानयन्तं पृच्छति कामधुक्ष इति । अमूमितीतरः प्रत्याह । तामनुमन्त्रयते सा विश्वायुरिति । द्वितीयमानयन्तं पृच्छति कामधुक्ष इति । अमूमित्येवेतरः प्रत्याह । तामनुमन्त्रयते सा विश्वव्यचा इति । तृतीयमानयन्तं पृच्छति कामधुक्ष इति । अमूमित्येवेतरः प्रत्याह । तामनुमन्त्रयते सा विश्वकर्मेति ” इति ।

विश्वं कृत्स्नमायुर्यस्याः सा विश्वायुः । विश्वस्य व्यचो व्याप्तिर्यस्याः सा विश्वव्यचाः । विश्वानि कर्माणि यस्याः सा विश्वकर्मा । पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकाभिमानिदेवतानां क्रमेणोक्तगुणोपेतत्वात्तदभेदेन गावः स्तूयन्त इत्यमुं मन्त्राभिप्रायं दर्शयति—“ सा विश्वायुः सा विश्वव्यचाः सा विश्वकर्मेत्याह । इयं वै विश्वायुः । अन्तरिक्षं विश्वव्यचाः । असौ विश्वकर्मा । इमानेवैताभिलोकान्यथापूर्वं दुहे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । दुग्ध इत्यर्थः । किं च

बहुक्षीरप्रदानेन संतुष्टो विश्वायुष्टादिकमाशीर्वादं प्रयुङ्क्ते इत्यभिप्रायान्तरमाह—
 “अथो यथा प्रदात्रे पुण्यमाशास्ते । एवमेवैना एतदुपस्तौति । तस्मात्प्रादा-
 दित्युत्तरीय वन्दमाना उपस्तुवन्तः पशून्दुहन्ति” [ब्रा० का० ३ प्र० २
 अ० ३] इति । यथा लोके प्रभूतं धनं दत्तवते राज्ञे चिरं जीवेत्याशीर्वादं
 पुरोधाः करोति । एवमेवैतेन मन्त्रेण गाः स्तौति । यस्माच्छास्त्रीयदोहने स्तुति-
 राम्नायते तस्माच्छौकिकदोहनेऽपि प्रभूतं क्षीरं पूर्वेद्युरदादिति निश्चित्य हस्तेन
 वन्दमाना वाचा मम माता मम भगिनीत्येवं गाः स्तुवन्तो दुहन्ति । एतत्काण्डगतेषु
 मन्त्रेष्वनाम्नातं कंचिन्मन्त्रमुत्पाद्य विनियुङ्क्ते—“बहु दुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हवि-
 रिति वाचं विसृजते । यथादेवतमेव प्रसीति । दैव्यस्य च मानुषस्य च
 व्यावृत्त्यै” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । हे दोग्धस्त्वमिन्द्राय तद्-
 नुचरेभ्यश्च देवेभ्यः पर्याप्तं बहु क्षीरं संपादयितुं तिमृभ्य उत्तरा गा दुग्धि ।
 तत्र समन्त्रकं गोत्रयदोहनमिन्द्रार्थममन्त्रकमितरगोदोहनं तदीयानुचरेभ्य इति
 यथादेवतत्वं प्रभूतत्वेन मानुषदोहनाच्चावृत्तिः । कल्पे त्वच्छिद्रकाण्डोक्त एव
 तत्समानार्थो मन्त्रो विनियुक्तः—“बहु दुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हव्यमाप्यायतां
 पुनः । वत्सेभ्यो मनुष्येभ्यः पुनर्दोहाय कल्पतामिति त्रिर्वाचं विसृजेत्” इति ।
 ब्राह्मणेऽप्येतस्यैव मन्त्रस्य प्रतीकमस्तु । अर्थतो निर्देशाद्भविरिति पदं पाठभेदः ।
 मन्त्रावृत्तिं विधत्ते—“त्रिराह । त्रिपत्या हि देवाः” [ब्रा० का० ३ प्र० २
 अ० ३] इति । त्रिरुक्ते सत्यत्वबुद्धिर्येषां ते त्रिपत्याः । मौनं कुम्भीस्पर्शनं
 च विनैव तिसृभ्योऽधिका गा दोहयेदिति विधत्ते—“अवाचंयमोऽनन्वारभ्यो-
 उत्तराः । अपरिमितमेवावरुन्धे” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति ।
 उत्तरासामपि गवां दोहने बहुदेवसहितायेन्द्रायापरिमितं क्षीरं संपादितं
 भवति । तूष्णीमुत्तरा दोहयित्वेत्यमन्त्रकदोहनं कल्पे दाशतम् । पूर्वपक्षत्वेन
 दारुपात्रं निषेधति—“न दारुपात्रेण दुह्यात् । अग्निवद्वै दारुपात्रम् । यद्दारुपात्रेण
 दुह्यात् । यातयाम्ना हविषा यजेत” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति ।
 मन्थनेनाभिव्यज्यमानोऽग्निः पूर्वं गूढो दारुणि वर्तत इत्यग्निसहितं दारुपात्रं
 तत्रत्येनाग्निना क्षीरस्य स्वीकृतत्वाद्द्विषो गतरसत्वम् । सिद्धान्तरूपत्वेन
 तत्पात्रं विधत्ते—“अथो खलवाहुः । पुरोडाशमुखानि वै हवीःपि । नेत इतः
 पुरोडाशं हविषो यामोऽस्तीति । काममेव दारुपात्रेण दुह्यात्” [ब्रा०
 का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । पूर्वं निषेधवादिनो हविषस्तत्त्वं न जानन्ति ।
 अतस्त्यावृत्त्यर्थमथोशब्दः । अभिज्ञास्त्वेवमाहुः । लोके तावदपूपौदनादीनां

(दोहनार्था मन्त्राः)

क्षुन्नित्वर्तकत्वेन प्राधान्यं दृष्टं दधिक्षीरादीनां तु सहकारित्वमेव । ततो यागे-
ष्वपि पुरोडाशचरुमांसान्येव सारवन्ति हवींषि न तु पुरोडाशादर्वाची-
नस्य क्षीरादिहविषः कश्चित्सारोऽस्ति योऽग्निना स्वी क्रियेत । तस्माद्द्वारुपात्र-
दोहनं न विरुध्यत इति । “ यदुपर्युपरि शिरो हरन् । प्राणान्निच्छन्त्यात् ।
अधोऽधः शिरो हरति ” इत्यादाविव नेत इतः पुरोडाशमिति वीप्सा द्वितीया
च चरुपुरोडाशादत्यन्तमर्वाचीनस्येत्यर्थे । पुनरप्यन्यं पूर्वपक्षमाह—“ शूद्र एव
न दुह्यात् । असतो वा एष संभूतः । यच्छूद्रः । अहविरेव तदित्याहुः ।
यच्छूद्रो दोग्धीति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । असतोऽधमा-
वयवात्पादाज्जातः । राद्धान्तमाह—“ अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छूद्रः । तद्धि नो-
त्पुनन्ति । यदा खलु वै पवित्रमत्येति । अथ तद्धविरिति ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० ३] इति । अग्निहोत्रहविष उत्पन्नभावात्नास्ति शूद्रस्पर्शशुद्धिः ।
इदं तु हविरूपवनस्य त्रिरावृत्त्या पवित्रमतिशयेन प्राप्नोतीति शुद्धमेव ॥

संपृच्यध्वमृतावरीरूर्मिणीर्मधुम-

त्तमा मन्द्रा धनस्य सातये—

कल्पः—“ दोहनेऽप आनीय संक्षालनमानयति संपृच्यध्वमृतावरीरूर्मिणी-
र्मधुमत्तमा मन्द्रा धनस्य सातय इति ” इति ।

ऋतशब्देन सत्यवाचिना जलेऽवश्यंभाविक्षालनसामर्थ्यमुपलक्ष्यते । हे
सामर्थ्यवत्य आपो ययं कुम्भीगतेन क्षीरेण संपृक्ता भवत । कीदृशयो य्यम् ।
जर्मिमत्त्वेनात्यन्तमाधुर्येण हर्षहेतुत्वेन च क्षीरसदृश्यः । किमर्थः संपर्कः, सांन-
य्यलक्षणधनलाभार्थः । सामर्थ्योर्मिमाधुर्यगुणोपन्यासादत्र रससंपर्को विव-
क्षितः । न तु द्रव्यसंपर्कमात्रमित्याह—“ संपृच्यध्वमृतावरीरित्याह । अपां
चैवौपधीनां च रसः संसृजति । तस्मादपां चौपधीनां च रसमुपजीवामः ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । दोहपात्रक्षालनेन स्वादुतमोऽपां
रसः । कुम्भीगतक्षीरस्वरूपमेव गोभिर्भक्षितानामोपधीनां रसः । तद्रसद्वयं
कुम्भ्यां संसृष्टम् । यस्मादुभयमेलनं प्रशस्तं तस्माद्वयं सर्वे तदुभयमुपजीवामः ।
एतच्च लोकप्रसिद्धम् । छन्दोगास्तूभयोपजीवनं विशदीकृत्याऽऽमनन्ति—
“ अन्नमशितं त्रेधा विधीयते तस्य यः स्थविष्ठो धातुस्तत्पुरीषं भवति यो
मध्यमस्तन्मांसं योऽणिष्ठस्तन्मनः । आपः पीतास्त्रेधा विधीयन्ते तासां यः
स्थविष्ठो धातुस्तन्मूत्रं भवति यो मध्यमस्तल्लोहितं योऽणिष्ठः स प्राणः” [छा०
६-५-१] इति । धनलाभोक्तिप्रयोजनं दर्शयति—“ मन्द्रा धनस्य सातय
इत्याह । पुष्टिमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति ॥

सोमेन त्वाऽऽ तनच्मीन्द्राय दधि—

कल्पः—“ अथैनत्तप्तवोदगुद्रास्य शीतं कृत्वा तिरःपवित्रं दध्नाऽऽतनक्ति सोमेन त्वाऽऽतनच्मीन्द्राय दधीति ” इति ।

हे क्षीर दधिरूपेण सोमेन त्वामातनचिमि । तेनाऽऽतनश्चनेन निष्पन्नं दधीन्द्राय होष्यते । नन्वत्र सोमशब्देन मुख्यं सोमं परित्यज्य कुतो दध्युपलक्ष्यते । ब्राह्मणान्तरबलादिति ब्रूमः । तत्र ह्यातश्चनद्रव्यविशेषैर्देवताविशेषाणां प्रीतिं ब्रुवती श्रुतिर्दध्ना इन्द्रमियत्वं दर्शयति—“ यत्पूर्तिकैर्वा पर्णवलकैर्वाऽऽतञ्च्यात्सौम्यं तद्यत्कलै राक्षसं तद्यत्तण्डुलैर्वैश्वदेवं तद्यदातश्चनेन मानुषं तद्यद्दध्ना तत्सेन्द्रं तद्दध्नाऽऽतनक्ति सेन्द्रत्वाय ” इति । अत्राऽऽतनश्चने मुख्यं दधिशब्दं परित्यज्य गौणस्य सोमशब्दस्योपादाने प्रयोजनमाह—“ सोमेन त्वाऽऽतनच्मीन्द्राय दधीत्याह । सोममेवैनत्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । सांनाय्यस्य सोमीकरणं प्रयोजनं तस्यापि प्रयोजनमाह—“ यो वै सोमं भक्षयित्वा । संवत्सरं सोमं न पिबति । पुनर्भक्ष्योऽस्य सोमपीथो भवति । सोमः खलु वै सांनाय्यम् । य एवं विद्वान्सांनाय्यं पिबति । अपुनर्भक्ष्योऽस्य सोमपीथो भवति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । सोमपीथः पातव्यत्वेन विहितः सोम इत्यर्थः । अग्निष्टोममनुष्ठाय संवत्सरमतिवाहयः सोमयागं न करोति तेनावश्यमसौ कर्तव्यः । “वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत” इति तद्विधानात् । यदि द्रव्याभावादिनिमित्तेन न प्रतिपद्येत तदा तद्भावनया सोमीकृतं सांनाय्यं पिबतस्तद्वैकल्यं परिह्रियते । अस्ति हानुष्ठातुमशक्तस्य सर्वत्र भावनया तत्पूर्तिः । अत एव बृहदारण्यके सृष्टिप्रकरणे ब्रह्मचारिणो गार्हस्थ्यधर्मं वाञ्छन्तस्तदसंभवे सत्युपासनया तत्पूर्तिराम्नायते—“ एकाकी कामयते जाया मे स्यादथ प्रजायेयाथ वित्तं मे स्यादथ कर्म कुर्वीयेति स यावदप्येतेषामकैकं न प्राप्नोत्यकृत्स्न एव तावन्मन्यते तस्यो कृत्स्नता मन एवास्याऽऽत्मा वाग्जाया प्राणः प्रजा चक्षुर्मानुषं वित्तं चक्षुषा हि तद्विन्दते श्रोत्रं दैवञ् श्रोत्रेण हि तच्छृणोत्यात्मैवास्य कर्माऽऽत्मना हि कर्म करोति ” [बृ० १-४-१७] इति । आत्मा देहः । वेदगम्यं मन्त्रादिकं दैवं वित्तम् । अतः सोमभावनया वैकल्यपरिहारो युज्यते । कुम्भ्याः पिधानाय पात्रविशेषं विधत्ते—“ न मृन्मयेनापिदध्यात् । यन्मृन्मयेनापिदध्यात् । पितृदेवत्यं स्यात् । अयस्पात्रेण वा दारुपात्रेण वाऽपिदध्याति । तद्धि सदेवम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । पितृणां मृत्पात्रमुदकुम्भश्राद्धादौ सिद्धम् । दारुपात्रस्य सदेवत्वं दोहनपात्रावगतं

(बोहनार्था मन्त्राः)

मन्त्रान्तराद्वा । तत्रैवामान्नायते—“ अमृन्मयं देवपात्रं यज्ञस्याऽऽयुषि प्रयुज्य-
ताम् ” इति । अयस्पात्रस्याप्येतद्द्रष्टव्यम् । पिधानपात्रस्य सोदकत्वं विधत्ते—
“ उदन्वद्भवति । आपो वै रक्षोघ्नीः । रक्षसामपहृत्यै ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० ३] इति । स्वाभिमानिदेवतामुखेनापां रक्षोघ्नत्वम् । पिधानाय
मन्त्रमुत्पाद्य व्याचष्टे—“ अदस्तमासि विष्णवे त्वेत्याह । यज्ञो वै विष्णुः ।
यज्ञायैवैनददस्तं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ३] इति । अदस्त-
मनुपक्षीणम् । कल्पे तु प्रतीकमिदमित्यभिप्रेत्याच्छिद्रकाण्डमन्त्रो विनियुक्तः—
“ अथैनतुदन्वता कःसेन चमसेन वाऽपिदधाति—अदस्तमासि विष्णवे त्वा
पज्ञायापिदधाम्यहम् । अद्भिररिक्तेन पात्रेण याः पूताः परिशेरते ” इति ।
प्रथमपक्षे हे सांनाय्य विष्णवे त्वाऽपिदधामीत्यध्याहारः ॥

विष्णो हव्यं रक्षस्व ॥

कल्पः—“ अथैतदुपरीव निदधाति यत्र गुप्तं मन्यते विष्णो हव्यं रक्ष-
स्वेति ” इति ।

अत्र रक्षणार्थमेव विष्णुसंबोधनं न त्विन्द्रवद्विःस्वीकारायेत्यमुमभिप्रायं
विशदयति—“ विष्णो हव्यं रक्षस्वेत्याह गुप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ३] इति । शाखावर्हिषोरिव सांनाय्येऽपि विधत्ते—“ अनधः साद-
यति । गर्भोणां धृत्या अपपादाय । तस्माद्गर्भाः प्रजानामप्रपादुकाः । उपरीव
निदधाति । उपरीव हि सुवर्गो लोकः । सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० ३] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ शुन्ध सांनाय्यपात्राणि प्रोक्ष्य मातेति कुम्भिकाम् ।
संस्थाप्याश्रौ वसू शाखापवित्रं तत्र निक्षिपेत् ॥ १ ॥
हुत विन्दून्सेति गाश्च दुग्धास्तिस्रोऽभिमन्त्रयेत् ।
संपृ संक्षालनं क्षिप्त्वा सोमे दध्नाऽऽतनक्ति हि ।
विष्णोऽनधो दधात्यस्मिंस्तृतीये दश वर्णिताः ॥ २ ॥

अथ मीमांसा—

तत्र तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे विचारितम्—

“ शुन्धध्वमिति मन्त्रोऽयं पौरोडाशिकशोधने ।
सांनाय्यपात्रशुद्धौ वा प्रथमोऽस्तु समाख्यया ॥

पौरोडाशिकमित्यत्र प्रकृत्या तद्धितेन वा ।
संनिध्यनुक्तितः कल्प्यः कृत्स्नत्वाच्चरमः क्रमात् ” इति ॥

“ शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे ” इत्ययं मन्त्रः पौरोडाशिकमिति याज्ञिकैः समाख्याते काण्डे पठितत्वात्समाख्यया पुरोडाशकाण्डोक्तानामुल्लखल्लजुहादीनां शोधनेऽङ्गमिति चेत् । मैवम् । पौरोडाशिकमिति समाख्यायां प्रकृतिः पुरोडाशमात्रमभिधत्ते । तद्धितप्रत्ययश्च तत्संबन्धिकाण्डम् । न चैतावता पुरोडाशपात्राणां मन्त्रसंनिधिः प्रत्यक्षो भवति किं त्वर्थापत्त्या कल्प्यते । यद्युक्तः संनिधिर्न स्यात्तदा मन्त्रग्रन्थस्य पौरोडाशिकसमाख्या न स्यात् । न ह्यप्रावसंनिहितानामपि त्वादिमन्त्राणामाप्येकाण्डसमाख्या भवति । संनिहितानां तु “ युञ्जानः प्रथमम् ” इत्यादिमन्त्राणां भवत्येपा समाख्या । तस्मात्काण्डसमाख्यया संनिधिं परिकल्प्य तत्संनिध्यन्यथानुपपत्त्या परस्पराकाङ्क्षारूपं पौरोडाशिकपात्रप्रकरणं कल्पयित्वा तद्द्वारा वाक्यलिङ्गश्रुतीः कल्पयित्वा तथा श्रुत्या विनियोग इति समाख्याया विप्रकर्षः । सांनाय्यपात्राणां शोधनमन्त्रसंनिधिस्तु प्रत्यक्षः । इध्मावार्हिःसंपादनस्य मुष्टिनिर्वापस्य चान्तरालं सांनाय्यपात्राणां देशः । उक्तमन्त्रश्चेध्मावार्हिर्निर्वापविषययोर्मन्त्रानुवाकयोर्मध्यमेऽनुवाके पठ्यते । तेन च प्रत्यक्षसंनिधिना प्रकरणादीनां चतुर्णामेव कल्पनात्संनिधिः संनिष्कृष्यते । तस्मात्क्रमेण समाख्यां बाधित्वा सांनाय्यपात्रशोधनशेषो मन्त्र इत्ययं चरमः पक्षोऽभ्युपेतव्यः ।

तस्मिन्नेवाध्याये षष्ठपादे विचारितम्—

“ शाखाच्छेदादयो दोहधर्माः सायं व्यवस्थिताः ।
प्रातश्च सन्ति वा सायं स्थानात्ते पूर्ववत्स्थिताः ॥
आनर्थक्यप्रतिहतिः पूर्ववन्नैव विद्यते ।
बलिनोऽतः प्रकरणात्प्रातर्दोहेऽपि सन्ति ते ” इति ॥

दर्शपूर्णमासप्रकरणे पलाशशाखाच्छेदनं तथा शाखया वत्सापाकरणमिल्यादयो दोहधर्माः समाम्नाताः । दोहौ च द्वौ विद्येते । अमावास्यायां रात्रावको दोहः । प्रतिपदि प्रातरपरो दोहः । तत्र पूर्वन्यायेन स्थानबलात्प्राथमिके सायं दोहे प्रथमश्रुतास्ते धर्मा व्यवतिष्ठन्त इति चेत् । मैवम् । वैपम्यात् । पूर्वत्र हि सोमं विशसनादिधर्माणामनन्वयात्प्रकरणमानर्थक्यप्रतिहतम् । अतोऽग्नीषोमीयपक्षं स्थानबलात्ते धर्मा व्यवस्थिताः । इह तु नास्त्यानर्थक्यप्रतिहतिः । ततः प्रकरणेन स्थानं बाधित्वा द्वयोर्दोहयोस्ते धर्मा अभ्युपेयाः ।

(दोहनार्था मन्त्राः)

दशमाध्यायस्याष्टमे पादे विचारितम्—

“ स्वाहेत्युक्तिर्द्विहोमे संहारः स्यान्न वाऽग्रिमः ।

पूर्वन्यायान्न तन्मध्ये स्वाहाकाराविधित्वतः ॥

विधित्वेऽपि नियत्यै स्यान्न व्यत्यासवपट्कृती ।

होमान्तरे वपट्कारस्वाहाकारविकल्पनम् ” इति ॥

अनारभ्य श्रूयते—“ वपट्कारेण स्वाहाकारेण वा देवेभ्योऽन्नं प्रदी-
यते ” इति । द्विहोमविशेषे श्रूयते—“ पृथिव्यै स्वाहाऽन्तरिक्षाय स्वाहा ”
इति । तत्र पूर्वाधिकरणे यथाऽनारभ्यविहितस्य साम्प्रदश्यस्य प्राकरणिकेन
साम्प्रदश्यविधिनोपसंहारे सति विकृत्यन्तरे साम्प्रदश्यं नास्ति तथेहाप्यनार-
भ्यवादेन विहितस्य स्वाहाकारस्य द्विहोमप्रकरणपठितमन्त्रगतेन स्वाहाश-
ब्देनोपसंहारे सति होमान्तरेषु नास्ति स्वाहाकार इति प्राप्ते ब्रूमः—“ पृथिव्यै
स्वाहा ” इति मन्त्रपाठोऽयम् । न त्वत्र स्वाहाकारोऽनारभ्याधीतब्राह्मणवा-
क्येनैव विधीयते । न खलु “ यमादित्या अश्नुमाप्याययन्ति ” इत्यादि-
याज्यामन्त्रगतादित्यादिशब्दाः कस्यचिदर्थस्य विधायका दृष्टाः । यथा सि-
द्धार्थवाचकादित्यशब्दो न विधत्ते यथा वा क्रियावाचित्वेऽपि वर्तमानार्थे
आप्याययन्तीति न विधायकस्तथा वैदिकहविर्विषयो देवस्य दत्तमित्यस्मिन्नर्थे
वर्तमानः स्वाहाशब्दो नोच्चारणं विदधाति । तथा सत्युपसंहार्योपसंहारकयो-
रेकविषयत्वशङ्काया अप्यभावान्नास्त्येवात्र पूर्वन्यायः । ननु प्रकरणादिना
मन्त्रस्य होमे विनियुक्तत्वात्स्वाहाकारविधिरर्थाल्लभ्यत इति चेत्, एवमपि
ब्राह्मणवाक्येन पक्षे प्राप्तः स्वाहाकारो नियम्यते—अस्मिन्नप्युपहोमे स्वाहा-
कारेणैवान्नं प्रदीयत इति । ततः पाक्षिको वपट्कारोऽर्थान्निवर्तते । किं च पुर-
स्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवा उपरिष्ठात्स्वाहाकारा अन्य इति ब्राह्मणोक्त-
न्यायेन स्वाहा पृथिव्या इत्यपि पाठः पक्षे प्राप्नोति । तत्र “ पृथिव्यै
स्वाहा ” इत्येव पठेदिति नियम्यते । अर्थाद्व्यासो निवर्तते । तस्मादविधि-
विधित्वयोरुपसंहाराभावेन होमान्तरेऽनारभ्य विहितो वपट्कारस्वाहा-
कारविकल्पः सुस्थितो भवति । एवं च सति “ हुतः स्तोत्रः ” “ स्वाहा
शावापृथिवीभ्याम् ” इति मन्त्रांशाभ्यां सूचितस्य स्वाहाकारविकल्पस्य न
त्वाच्चिदप्यनुपपत्तिः ।

प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादे किञ्चिद्विचारितम्—

“ तेन ह्यन्नमिति प्रोक्तो वादो हेतुरुत स्तुतिः ।

हिना श्रुता हेतुताऽतः शूर्पादन्यच्च साधनम् ॥

शूर्पसाधनता श्रौती नाश्रौतैः सा विकल्प्यते ।
 अतो निरर्थको हेतुः स्तुतिस्तु स्यात्प्रवर्तिका ” इति ॥

इदमाम्नायते—“ शूर्पेण जुहोति तेन ह्यन्नं क्रियते ” इति । अयमर्थवादो विधेयशूर्पे हेतुत्वेनान्वेति । हिशब्दस्य हेतुवाचित्वात् । यस्मादन्नसाधनं तस्माच्छूर्पेण होतव्यमित्युक्ते यद्यदन्नसाधनं दर्वीपिठरादिकं तेन सर्वेण होतव्यमिति लभ्यते । ततः पिठरादयः शूर्पेण सह विकल्प्यन्त इति प्राप्ते भ्रूमः— शूर्पस्य होमसाधनत्वं श्रौतं तृतीयया तद्वगमात्पिठरादीनां त्वानुमानिकमतोऽसमानबलत्वान्न विकल्पो युक्तस्ततो हेतुव्यर्थः । स्तुतिस्तु प्ररोचनायोपयुक्ता । तस्मात्स्तुतित्वेनान्वयः । अनेनैव न्यायेन प्रकृतेऽपि “ अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छुद्रः । तद्धि नोत्पुनन्ति ” इत्यत्र हिशब्दस्य हेतुत्वाद्यत्र यत्र नास्त्युत्पवनं तत्र तत्र शुद्रस्पर्शो निषिद्ध इति व्याप्तौ सत्यामुत्पवनरहितानां व्रीहियवादीनां कदाचिच्छूद्रेण स्पृष्टानां यागयोग्यत्वं न स्यादिति पूर्वः पक्षः । तद्धि नोत्पुनन्तीत्यस्यार्थवादस्य स्तावकत्वेन हेतुप्रतिपादकत्वाभावान्नोक्तो दोष इति राद्धान्तः ॥

अथ व्याकरणम्—

गुन्धध्वमित्यत्र धातुरुदात्तः । शप्प्रत्ययः पिच्चादनुदात्तः । अदुपदेशादुत्तरं लसार्वधातुकमप्यनुदात्तम् । दैव्यशब्दो यञन्तत्वेन ङ्नित्यादिरित्याद्युदात्तः । मातरिश्वशब्दो धिषणेतिवन्मध्योदात्तः । घर्मोऽसीत्योकारस्योदात्तानुदात्तयोरोकाराकारयोः स्थाने पतितत्वादेकादेशस्वरेण नित्यमुदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादः “ स्वरितो वाऽनुदात्तेऽपदादौ ” [पा०८-२-६] उत्तरपदस्याऽऽदावनुदात्ते परत उदात्तानुदात्तयोर्य एकादेशः स विकल्पेन स्वरितः स्यादित्योकारः स्वरितः । पृथिव्यसीत्यत्र “ उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितोऽनुदात्तस्य ” [पा० ८-२-४] उदात्तस्य वा स्वरितस्य वा स्थाने यो यत्तस्मादुत्तरस्यानुदात्तस्य स्वरितः स्यादित्यकारः स्वरितः । विश्वस्य धायो धारणं यस्या वृष्टेः सा विश्वधायाः । तत्र पूर्वपदप्रकृतिस्वरः प्राप्तः । विश्वशब्दश्च स्वत आद्युदात्तः । विश्वे देवा ऋतावृष इत्यादौ दर्शनात् । इह तु “ बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ” [पा० ६-२-१०६] इति विश्वमित्येतत्पूर्वपदमन्तोदात्तम् । परमशब्दो नपुंसकलिङ्गोऽपि नित्यनपुंसकत्वाभावात्किद्स्वरेणान्तोदात्तः । ह्स्वस्वेत्यत्र पृथग्वाक्यत्वेन पदात्परत्वाभावाच्च निघातः । किं तु धातुस्वरशप्स्वरलसार्वधातुकस्वराः । परमेण धाम्ना ह्स्वस्वैत्येकवाक्यत्वेऽपि

(दोहनार्थं मन्त्राः)

दृ० ह्रस्व मा ह्रांश्चेति समुच्चयविवक्षया चकारस्य लुप्तत्वेन “चादिलोपे विभाषा” [पा० ८-१-६३] इति निघातस्य विकल्पो द्रष्टव्यः । वसुशब्दो वृषादिः । पवित्रमित्यत्र “ पुवः संज्ञायाम् ” [पा० ३-२-१८५] इति पूरुधातो-रित्रप्रत्यये सतीकार उदात्तः । शतधारशब्दः शतवल्शशब्दवत् । द्रप्सोऽग्रय इत्यत्र घर्मोऽसीतिवदोकारः स्वरितः । बृहन्महोरूपसंख्यानमिति बृहच्छ-ब्दादुत्तरस्या अजादिविभक्तेरुदात्तत्वम् । कं सुखमकं दुःखं तन्न विद्यते यस्यासौ नाकः पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । स्वाहाशब्दो निपातः । घावापृथिवीश-ब्दस्य “ देवताद्वे च ” [पा० ६-२-१४१] इत्युभयपदप्रकृतिस्वरत्वादा-द्यन्ताबुदात्तौ । विश्वधाया इतिवद्विश्वायुरित्यादयः । ऋतावरीरामन्नितत्वा-न्निपातः । ऊर्मिशब्दस्य फिटस्वरः । ङीबनुदात्तः । मधुशब्दो वृषादिः । मतुप्त-मपावनुदात्तौ । धनशब्दो नपुंसकस्वरः । सोमेन्द्रविष्णुशब्दा वृषादिगताः । ह्रस्वस्य होमस्य योग्यं ह्र्यं प्रत्ययस्वरः ॥

इति श्रीमत्सायणान्नाथविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

कर्मणे वां देवेभ्यः शकेयं वेषाय त्वा प्रत्यु-
ष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरांतयो धूरंसि धूर्व धूर्वन्तं
धूर्व तं योऽस्मान्धूर्वति तं धूर्वयं वयं धूर्वा-
मस्त्वं देवानामसि सन्नितमं पप्रितमं जुष्टमं
वह्नितमं देवहूतममहूतमसि हविर्धानं दृ-
ह्रस्व मा ह्वाभिंत्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्षे मा
भेर्मा सं विकथा मा त्वा (१) हिंसिषमुरु
वाताय देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वा-
हुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्रये जुष्टं निर्वपाम्य-

ग्रीषोमाभ्यामिदं देवानामिदमुं नः सह
स्फात्यै त्वा नारात्यै सुवंरभि वि ख्येषं वैश्वा-
नरं ज्योतिर्दृहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योरु-
र्वन्तरिक्षमन्विद्यदित्यास्वोपस्थे सादयाम्यग्नें
हव्यं रक्षस्व (२) ॥

(मा त्वा पट्त्वंत्वारिश्शच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

कर्मणे । वाम् । देवेभ्यः । शक्यम् । वेपाय ।
त्वा । प्रत्युष्टमिति प्रति—उष्टम् । रक्षः । प्रत्युष्टा इति
प्रति—उष्टाः । अरांतयः । धूः । असि । धूर्व ।
धूर्वन्तम् । धूर्व । तम् । यः । अस्मान् । धूर्वति । तम् ।
धूर्व । यम् । वयम् । धूर्वामः । त्वम् । देवानाम् ।
असि । सस्त्रितममिति सस्त्रि—तम् । पप्रितममिति
पप्रि—तम् । जुष्टतममिति जुष्ट—तम् । वह्नितम-
मिति वह्नि—तम् । देवहूतममिति देव—हूतमम् ।
अह्नतम् । असि । हविर्धानमिति हविः—धानम् ।
दृहस्व । मा । ह्वाः । मित्रस्य । त्वा । चक्षुषा ।
प्रेति । ईक्षे । मा । भेः । मा । समिति । विक्थाः ।

(हविर्निर्वापार्था मन्त्राः)

मा । त्वा । (१) हि॒सि॒षम् । उ॒रु । वा॒ताय ।
 दे॒वस्य॑ । त्वा । स॒वितुः॑ । प्र॒सव॑ इति॒ प्र—स॒वे ।
 अ॒श्विनोः॑ । बा॒हुभ्या॑मिति॒ बा॒हु—भ्याम् । पू॒ष्णः ।
 ह॒स्ताभ्याम् । अ॒ग्नये॑ । जु॒ष्टम् । नि॒रिति॑ । व॒पामि॑ ।
 अ॒ग्नीषो॑माभ्या॒मित्यग्नी॑—सो॒माभ्याम् । इ॒दम् । दे॒वा॒नाम् । इ॒दम् । उ॒ । नः॑ । स॒ह । स्फा॒त्यै । त्वा ।
 न । अ॒रात्यै॑ । सु॒वंः । अ॒ग्नि । वी॒तिं । स्व्ये॒पम् ।
 वै॒श्वान॒रम् । ज्यो॒तिः । दृ॒हन्ता॑म् । दु॒र्याः । द्यावा॑—
 पृथि॒व्योरिति॑ द्यावा॑—पृथि॒व्योः । उ॒रु । अ॒न्तरि॑क्षम् ।
 अ॒न्विति॑ । इ॒हि । अ॒दि॒त्याः । त्वा । उ॒पस्थ॑ इत्यु॒प—
 स्थे॑ । सा॒द॒यामि॑ । अ॒ग्ने । ह॒व्यम् । र॒क्ष॒स्व (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

अनुवाकत्रयेण पर्वदिनकर्तव्यं समापितमुत्तरैर्दशभिरनुवाकैः प्रतिपदिन-
 कर्तव्यमभिधातव्यम् । तत्र प्रथमं तावदस्मिन्चतुर्थेऽनुवाके हविर्निर्वापोऽभि-
 धीयते ।

कर्मणे वां देवेभ्यः शकेयम्—

बौधायनः—“ अथ प्रातर्हुतेऽग्निहोत्रे हस्तौ संमृशते कर्मणे वां देवेभ्यः
 शकेयमिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ कर्मणे वां देवेभ्यः शकेयमिति हस्ताववनिज्य ” इति ।

हे हस्तौ देवानां संबन्धिने कर्मणे प्रक्षालितौ युवां प्रयोक्तुं शक्तौ भूया-
सम् । विनाऽपि प्रक्षालनं लौकिकशक्तेः सद्भावाच्छास्त्रीयशक्त्यर्थो मन्त्रः प्रक्षा-
लनहेतुरित्यभिप्रेत्याऽऽह—“ कर्मणे वां देवेभ्यः शक्यमित्याह शक्त्यै ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । कंचिन्मन्त्रमुत्पाद्य तृणास्तरणे विनि-
युक्ते—“ यज्ञस्य वै संततिमनु प्रजाः पशवो यजमानस्य संतायन्ते । यज्ञस्य
विच्छित्तिमनु प्रजाः पशवो यजमानस्य विच्छिद्यन्ते । यज्ञस्य संततिरसि
यज्ञस्य त्वा संतत्यै स्तृणामि संतत्यै त्वा यज्ञस्येत्याहवनीयात्संतनोति । यज-
मानस्य प्रजायै पशूनां संतत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ।
यज्ञस्य त्वा संतत्या इत्येषां पदानामादरार्थेन द्विरभ्यासेन भूमिर्यथा न
दृश्यते तथा स्तरणीयामिति सूच्यते । अत एवान्यत्राऽऽमन्नातम्—“अनतिदृश-
स्तृणाति” इति । स्तरणप्रदेशस्याऽऽद्यन्तौ कल्पे दर्शितौ—“गार्हपत्यात्प्रक्रम्य संत-
तामुलपराजीं स्तृणात्याहवनीयात् ” इति । उलपराजिस्तृणविशेषः । प्रण-
यनं विधत्ते—“ अपः प्रणयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ।
तत्प्रकारः कल्पे दर्शितः—“ अथोत्तरेण गार्हपत्यमुपविश्य कंसं वा चमसं वा
प्रणीताप्रणयनमानीय तस्मिं स्तिरःपवित्रमप आनयन्नाह ब्रह्मन्नपः प्रणे-
ष्यामि यजमान वाचं यच्छेति प्रसूतः समं प्राणैर्धारयमाणो विषिञ्चन्हृत्वोत्त-
रेणाऽऽहवनीयं दर्भेषु सादयित्वा ” इति । प्रणयनविधेरर्थवादमाह—
“ श्रद्धा वा आपः । श्रद्धामेवाऽऽरभ्य प्रणीय प्रचरति ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० ४] इति । अपां श्रद्धाजनकत्वेन श्रद्धारूपत्वमुपचर्चते । तज्ज-
नकत्वं च श्रुत्यन्तरे समाम्नातम्—“ आपो हास्मै श्रद्धां संनमन्ते पुण्याय
कर्मणे ” इति । दृश्यते च स्नानाचमनोपेतस्य श्रद्धातिशयः । पूर्वोक्तमेव प्रण-
यनविधिं पुनः पुनरनूद्य बहुधा स्तौति—“ अपः प्रणयति । यज्ञो वा
आपः । यज्ञमेवाऽऽरभ्य प्रणीय प्रचरति । अपः प्रणयति । वज्रो वा आपः ।
वज्रमेव भ्रातृव्येभ्यः प्रहृत्य प्रणीय प्रचरति । अपः प्रणयति । आपो वै
रक्षोघ्नीः । रक्षसामपहृत्यै । अपः प्रणयति । आपो वै देवानां प्रियं धाम ।
देवानामेव प्रियं धाम प्रणीय प्रचरति । अपः प्रणयति । आपो वै सर्वा देवताः ।
देवता एवाऽऽरभ्य प्रणीय प्रचरति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ।
यज्ञो यथाऽभीष्टस्वर्गसाधनं तद्वदपामभीष्टप्रीत्यादिसाधनत्वाद्यज्ञत्वम् । प्रणी-
ताभिरद्भिः पिष्टस्य संयवनं प्रचरणम् । यथा वज्रो वैरिणं वारयति तद्वदापः
शत्रुं वारयन्ति । रक्षोघ्नीत्वं पुरैवोक्तम् । वृष्ट्युदकस्य देवमियधाम्नो गुलोका-

(हविर्निर्वापार्या मन्त्राः)

दुत्पन्नत्वादपां तद्भापत्वम् । देवास्तावदग्निं प्रविश्य तद्भावं प्राप्ताः । तथा च श्रूयते—“ देवासुराः संयत्ता आसन् । ते देवा विभ्यतोऽग्निं प्राविशन् । तस्मादाहुरग्निः सर्वा देवता इति ” इति । स चाग्निरप्सु प्रविष्टः । “ स निलायत । सोऽपः प्राविशत् ” इति श्रुतेः । तस्मादपां सर्वदेवतात्वम् । ब्राह्मणान्तराद्वा तथात्वं द्रष्टव्यम् ॥

वेपाय त्वा—

कल्पः—“ आदत्ते दक्षिणेनाग्निहोत्रहवणीं सव्येन शूर्पं वेपाय त्वेति ” इति ।

तदेतदुभयं यज्ञायुधमध्यपाति । तानि यज्ञायुधान्यन्यत्रैवमान्नातानि—स्फयश्च कपालानि चाग्निहोत्रहवणी च शूर्पं च कृष्णाजिनं च शम्भा चोल्खलं च मुसलं च हृष्योपला चैतानि वै दश यज्ञायुधानि ” इति । तेषां प्रयोगप्रकारस्तत्रैव दर्शितः—“ उत्तरेण गार्हपत्याहवनीयौ दर्भान्सस्नीर्य द्वंद्वं न्यञ्चि पात्राणि प्रयुक्तं दशापराणि दश पूर्वाणि स्फयश्च कपालानि चेति यथासमाम्नातमपराणि प्रयुज्य स्रुवं जुह्वुषभृतं ध्रुवां वेदं पात्रीमाज्यस्थालीं प्राशिन्नहरणभिहापात्रं प्रणीताप्रणयनमिति पूर्वाणि तान्युत्तरेणावशिष्टान्यन्वाहार्यस्थालीं पदन्तीमुपवेपं प्रातर्दोहपात्राणीति प्रणीताप्रणयनं पात्रसंसादान्तापूर्वमेके समामन्ति ” इति । तत्राग्निहोत्रहवण्यादाने शाखान्तरमन्त्र उदाहृतः—“ वानस्पत्याऽसि दक्षाय त्वेत्यग्निहोत्रहवणीमादत्ते ” इति । तस्माद्वेपाय त्वेति मन्त्रेण शूर्पमादत्ते । वेपो व्याप्तिमान्यज्ञस्तदर्थं भोः शूर्पं त्वामाददे । अत्रार्थावशेषकाल एव वाक्यपूर्तये पदाध्याहारः । अनुष्ठानकाले तु न लौकिकं पदमव्याहर्तव्यम् । अनाम्नातस्योहादिवदमन्त्रत्वात् । अवबुद्धस्यार्थस्य वाक्यैकदेशेनापि संस्कारोद्धोषे सति स्मृत्युत्पत्तेः । अमन्त्रत्वादेव तद्धारकस्मृत्या नास्त्यष्टं किञ्चित् । सूर्याय जुष्टं निर्वपामीत्यूहादीनमन्त्रानपि प्रयुञ्जते । अन्यथाऽस्यै जुष्टमित्येवाम्नातस्यैव प्रयोगे सौर्धकर्मसमवेतस्यार्थस्य स्मृत्यभावमसङ्गात् । शूर्पस्य यज्ञार्थत्वं निर्वापावघातादौ प्रसिद्धमित्याह—“वेपाय त्वेत्याह । वेपाय ह्यनदादत्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातयः—

कल्पः—“ प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा तितप्य ” इति ।

१ क. “धान्यं” । २ ख. “कारः सूत्रे द” । ३ ख. “न्तीमश्मानम्” । ४ ख. “ददीत । वे” ।

व्याचष्टे—“ प्रत्युष्ट रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याह । रक्षसामपहृत्यै ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

धूरसि धूर्व धूर्वन्तं धूर्व तं योऽस्मा-
न्धूर्वति तं धूर्व यं वयं धूर्वामः—

कल्पः—“ जघनेन गार्हपत्यमाग्निप्रमनो भवति तस्यैत्योत्तरां युगधुरमभि-
मृशति धूरसि धूर्व धूर्वन्तं धूर्व तं योऽस्मान्धूर्वति तं धूर्व यं वयं धूर्वाम इति ”
इति ।

व्रीहिरूपहविर्धारकशकटसंबन्धिनो युगस्य बलीवर्दवहनप्रदेशे कश्चिद्विस-
कोऽग्निः शास्त्रदृष्टोऽस्ति तं प्रार्थयते—भो वहे त्वं हिंसकोऽसि । ततः पाप
रूपं हिंसकं विनाशय । किं च यो राक्षसादिर्यागविघ्नेनास्माज्जिघांसति तमा
विनाशय । यं वाऽऽस्त्रस्यादिरूपं वैरिणं वयं धूर्वामो जिघांसामस्तमपि विना
शय । वह्न्याधारभूताया युगधुरः संस्पर्शं विधत्ते—“ धूरसीत्याह । एष
धुर्योऽग्निः । तं यदनुपस्पृश्यातीयात् । अध्वर्युं च यजमानं च प्रदहेत् । उपस-
श्यात्येति । अध्वर्योश्च यजमानस्य चाप्रदाहाय ” [ब्रा० का० ३ प्र०
अ० ४] इति । तं धूर्वति वाक्ययोः पौनरुक्त्यभ्रमं निवारयति—“ धूर्व
योऽस्मान्धूर्वति तं धूर्व यं वयं धूर्वाम इत्याह । द्वौ वाव पुरुषौ ।
चैव धूर्वति । यश्चैनं धूर्वति । तावुभौ शुचाऽर्पयति ” [ब्रा० का० ३ प्र०
अ० ४] इति । शोकेन योजयतीत्यर्थः ॥

त्वं देवानामसि सस्मितं पप्रितमं जुष्टतमं वह्नि-
तमं देवहृतममहुतमसि हविर्धानं दृहस्व मा ह्वाः—

कल्पः—“ अनोऽभिमन्त्रयते त्वं देवानामसि सस्मितं पप्रितमं जुष्ट-
वह्नितमं देवहृतममहरुतमसि हविर्धानं दृहस्व मा हारिति ” इति ।

भोः शकटं त्वं देवानां संबन्धी भवसि । ततः शुद्धतमं व्रीहिभिः पूर्णं
प्रियतमं हविषो वाहकतमं देवानामाह्वारुतमं चासि । किं च व्रीहिभारापादि
वक्रत्वरहितं हविषो धारकमस्यतो दृढं भव भग्नं मा भूः । मन्त्रस्य प्रथमभ-
स्पष्टार्थत्वं दर्शयति—“ त्वं देवानामसि सस्मितं पप्रितमं जुष्टतमं वह्नि-
देवहृतममित्याह । यथायजुरेवैतत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति
मन्त्रपदैर्योऽर्थो यथा प्रतीयते स तथैव न त्वत्र कश्चिद्विषसाविशेषोऽसि
द्वितीयभागे व्रीहिभारप्रयुक्तं शैथिल्यं वार्यत इत्याह—“ अहरुतमसि हवि

(हविर्निर्वाणार्था मन्त्राः)

नमित्याहानार्थ्ये ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । तृतीयभागे स्वयमप्यारोढुं शकटस्य धैर्यं संपाद्यत इत्याह—“दृहस्व मा हारित्याह धृत्यै” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । अत एवाऽऽपस्तम्ब उत्तरस्य भागस्य मन्त्रान्तरत्वमभिप्रेत्याऽऽह—“अहस्तमसि हविर्धानमित्यारोहति” इति ॥

मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्षे मा भेर्मा

सं विक्था मा त्वा हिंसिषम्—

कल्पः—“अथ पुरोडाशीयान्प्रेक्षते मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्षे मा भेर्मा संविक्था मा त्वा हिंसिषमिति ” इति ।

हे व्रीहिसमूह जगन्मित्रस्य सूर्यस्य चक्षुषा त्वामवलोकयामि न तु वैरिचक्षुषा । ततो मा भैषीर्माऽत्र कम्पिष्ठाः । अहं तु त्वां न मारयामि । अनुकूलोऽयमितिबुद्ध्युत्पादनाय मित्रशब्दप्रयोग इत्याह—“मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्ष इत्याह मित्रत्वाय [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । भयकम्पयोरपि हिंसावान्तरभेदत्वमित्यभिप्रेत्याऽऽह—“मा भेर्मा संविक्था मा त्वा हिंसिषमित्याहाहिंसायै” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

उरु वाताय—

कल्पः—“उरु वातायेति परिणाहमपच्छाद्य ” इति ।

हे करिष्यमाणद्वार त्वमेतेन पिधानभूततृणाद्यपनयनेन वायुप्रवेशार्थं विस्तीर्णं भव । वायुप्रवेशे प्रयोजनमाह—“यद्वै किंच वातो नाभिवाति । तत्सर्वं वरुणदेवत्यम् । उरु वातायेत्याह । अवारुणमेवैतत्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । यद्रव्यमावृतत्वेन वायुर्न स्पृशति तस्य सर्वस्याऽऽवरको वरुणः स्वामी । तच्च स्वामित्वं वायुना निवर्त्यते ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां

पृष्णो हस्ताभ्यामग्नये जुष्टं निर्वपामि—

कल्पः—“अथ निर्वपति देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पृष्णो हस्ताभ्यामग्नये जुष्टं निर्वपामीति ” इति ।

तत्प्रकारः सूत्रे दर्शितः—“शूर्पे पवित्रे निधाय तस्मिन्नग्निहोत्रहवण्या हवीश्वि निर्वपति तथा वा पवित्रवत्या ” इति ।

व्याचष्टे—“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्या-

मित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्नै । अग्नये जुष्टं निर्वपामीत्याह । अग्नय एवैनाञ्जुष्टं निर्वपति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । एनान्त्रीहीन्प्रियं हविर्यथा भवति तथा निर्वपति । आवृत्तिं विधत्ते—“ त्रियंजुषा । त्रय इमे लोकाः । एषां लोकानामाप्त्यै । तूष्णीं चतुर्थम् । अपरिमितमेवावरुन्धे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

अग्नीषोमाभ्याम्—

आपस्तम्बः—“ एवमुत्तरं यथादेवतमग्नीषोमाभ्यामिति पौर्णमास्याम् ” इति ।

तदिदं स्पष्टी चकार बौधायनः—“ एतामेव प्रतिपदं कृत्वाऽग्नीषोमाभ्यामिति पौर्णमास्यामिन्द्राय वैमृध्वायेति चेन्द्राग्निभ्यामित्यमावास्यायामसनयत इन्द्रायेति संनयतो महेन्द्रायेति वा यदि महेन्द्रयाजी भवति ” इति ।

देवस्य त्वेत्येतमेव भागमुपक्रमं कृत्वा जुष्टं निर्वपामीत्युपसंहारं कृत्वा तयोर्मध्येऽग्नीषोमाभ्यामिति प्रयोक्तव्यम् । एतत्सर्वमभिप्रेत्याऽऽह—“ स एवमेवानुपूर्वम् हवींषि निर्वपति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

इदं देवानामिदमु नः सह—

कल्पः—“ इदं देवानामिति निरुप्तानभिमृशतीदमु नः सहेत्यवशिष्टान् ” इति ।

शूर्पे निरुप्तमिदं देवानामेव स्वमिदं तु शकटस्थं देवैः सहितानामस्माकं सं यागान्तराणामस्माभिः करिष्यमाणत्वाद्भोक्ष्यमाणत्वाच्च । भागयोरसौकर्याय मञ्चद्वयमित्याह—“ इदं देवानामिदमु नः सहेत्याह व्यावृत्तयै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

स्फात्यै त्वा नारात्यै—

कल्पः—“ स्फात्यै त्वा नारात्या इति निरुप्तानेवाभिमञ्चय ” इति । हे हविरभिवृद्धयै त्वामभिमञ्चयाभि । तत्राभिवर्धनमदानाय न भवति किं तु देवेभ्यो दातुमेव । सोऽयं मन्त्रो हविषोऽवस्कन्दनेन क्षयो मा भूदित्येवं रक्षार्थं इत्याह—“ स्फात्यै त्वा नारात्या इत्याह गुप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

(हविर्निर्वापार्या मन्त्राः)

सुवरभि विरुपेषं वैश्वानरं ज्योतिः—

बौधायनः—“ अथाऽऽहवनीयमीक्षते सुवरभि विरुपेषं वैश्वानरं ज्योतिरिति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु मन्त्रभेदमभिप्रेत्याऽऽह—“सुवरभि विरुपेषमिति सर्वं विहारमनुवीक्षते वैश्वानरं ज्योतिरित्याहवनीयम् ” इति ।

स्वर्गसाधनत्वेन स्वर्गरूपं सर्वयागप्रदेशमभितो विशेषेण पश्यामि । आहवनीयाग्निं स्वर्गप्रकाशकज्योतिःस्वरूपं पश्यामि । शकटस्योपरिभागे परितः कटवेष्टिते तमस्विनि प्रदेशेऽवस्थितस्य बहिरवलोकनमप्यपेक्षितमित्याह—“ तमसीव वा एषोऽन्तश्चरति । यः परीणहि । सुवरभि विरुपेषं वैश्वानरं ज्योतिरित्याह । सुवरैवाभि विपश्यति वैश्वानरं ज्योतिः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

दृहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योः—

बौधायनः—“अथ गृहानन्वीक्षते दृहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योरिति” इति ।

आपस्तम्बः—“ दृहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योरिति प्रत्यवैरुह्य ” इति ।

इहलोकपरलोकयोरस्मद्गृहा दृढी भवन्तु । अदार्यशङ्कायाः सद्भावादार्य-माशंसनीयमित्याह—“ द्यावापृथिवी हविषि गृहीत उदवेपेताम् । दृहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योरित्याह । गृहानां द्यावापृथिव्योर्धृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति । गृहीतहविष्कः किं बोद्धिष्य यक्ष्यतीत्यज्ञानाल्लोकयोर्भयेन कम्पः प्राप्तः । दृहन्तामित्युक्ते सत्येतद्विनाश उद्देश्यो न भवतीति निश्चयाद्धैर्यं भवति ॥

उर्वन्तरिक्षमन्विहि—

कल्पः—“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीति हरति ” इति ।

व्याचष्टे—“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीत्याह गत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामि—

कल्पः—“ एत्योत्तरेण गार्हपत्यमुपसादयत्यदित्यास्त्वोपस्थे सादयामीति ” इति ।

अदितिशब्दस्य भूतिरर्थ इत्याह—“ अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामीत्याह ।

इयं वा अदितिः । अस्या एवैनदुपस्थे सादयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ४] इति ॥

अग्ने हव्यं रक्षस्व ॥

कल्पः—“ गार्हपत्यमभिमन्त्रयते—अग्ने हव्यं रक्षस्वेति ” इति ।

अत्र हविषो रक्षामात्रं विवक्षितमित्याह—“ अग्ने हव्यं रक्षस्वेत्याह
गुप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ४] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

कर्मणे हस्तयोः शुद्धिर्वेषा शूर्पपरिग्रहः ।

प्रत्युष्टमिति संतप्य धूः स्पृशेच्छकटे धुरम् ॥ १ ॥

त्वमीषां संस्पृशेद्दृग्दृ शकटं त्वधिरोहति ।

उर्वन्तर्धिमपच्छाद्य मित्रेति हविरीक्षते ॥ २ ॥

देवेति निर्वपेदग्नीत्यपि पूर्वानुपञ्जनात् ।

इदं निरुप्ततच्छेषौ स्पृशेत्स्फात्यभिमन्त्रणम् ॥ ३ ॥

सुवर्षिहारं वीक्षयाथ वैश्वा पूर्वाग्निवीक्षणम् ।

दृग्दृहावरुहोरु गच्छेददि भूमौ हि सादयेत् ।

अग्नेऽभिमन्त्रणं मन्त्रा उक्ता एकोनविंशतिः ॥ ४ ॥

अथ मीमांसा—

तत्र केचित्सामान्यविचारा उच्यन्ते । यद्यपीषे त्वेत्यत्रैवैते वक्तव्यास्त-
थाऽपि सर्वत्र संचारव्युत्पत्तये तत्तदनुवाकेषु वर्ण्यन्ते ।

द्वादशाध्यायस्य तृतीयपादे विचारितम्—

“ अनध्याये मन्त्रपाठः क्रतौ नास्त्यस्ति वा न सः ।

तत्पाठस्य निषिद्धत्वादस्ति तत्रानिषेधतः ” इति ॥

“ पर्वणि नाध्येतव्यम् ” इति निषिद्धत्वादनध्यायेषु क्रतुप्रयोगे मन्त्रपाठो
नास्तीति चेत्, मैवम् । निषेधस्य ग्रहणार्थाध्ययनविषयत्वात्क्रतुप्रयोगे तदभा-
वात् । अन्यथा प्रतिपद्येवेष्वेष्टेर्विहितत्वेन मन्त्रपाठाभावे तदध्ययनमनर्थकं स्यात् ।
तस्मात्प्रतिपदि “ कर्मणे वाम् ” इत्यादयो मन्त्राः पठितव्याः ।

तत्रैवान्यद्विचारितम्—

“ स्वरो मन्त्रे भाषिकः किं स्यात्प्रावचनिकोऽथ वा ।

ब्राह्मणोक्तेरादिमोऽन्त्यस्तदुक्तेर्लक्षणत्वतः ” इति ॥

तत्तद्देशीयब्राह्मणस्वरो भाषिक इत्युच्यते । तदुक्तमाचार्यैः—

“ छन्दोगा बह्वृचाश्चैव तथा वाजसनेयिनः ।
उच्चनीचस्वरं प्राहुः स वै भाषिक उच्यते ” इति ॥

सोऽयं भाषिकः ऋतौ मन्त्रेषु प्रयोक्तव्यः । कुतः । ब्राह्मणोक्तत्वात् । मन्त्रस्य लिङ्गविनियोज्यतया स्वरविशेषविधानायैव ब्राह्मणे मन्त्र उपादीयत इति प्राप्ते ब्रूमः—न हि ब्राह्मणे मन्त्रः पठ्यते किं तु प्रवचनप्रसिद्धस्वराद्युपेतं मन्त्रकाण्डो-त्पन्नं मन्त्रमुपलक्षयितुं तदुपलक्षणसमर्थानि मन्त्रोपक्रमसदृशानि कानिचिदक्षरा-ण्युच्चार्यन्ते, यथा—“ इमामगृभ्णन्नशनामृतस्येत्यन्वाभिधानीमादत्ते ” इति । एतमेवाभिप्रायं द्योतयितुं क्वचिच्छब्दान्तरणोपलक्ष्यते, यथा—“ सावित्राणि जुहोति प्रसृत्यै ” इति । यत्र लिङ्गसिद्धो विनियोगस्तत्र ब्राह्मणमनुवादकमस्तु । तस्मात्प्रावचनिकः स्वरः ऋतौ कर्मणे वामित्यादिमन्त्राणां प्रयोक्तव्यः ।

तत्रैवान्यद्विचारितम्—

“ ब्राह्मणोत्पन्नमन्त्रस्य त्रैस्वर्यं भाषिकोऽथ वा ।
आद्योऽन्यमन्त्रवन्मैवं स्वरान्तरविवर्जनात् ” इति ॥

“ वानस्पत्योऽसि ” इत्ययं मन्त्रो ब्राह्मण एवोत्पन्नः । तस्याप्यन्यमन्त्र-वत्प्रावचनिकस्वर इति चेत् । मैवम् । मन्त्रकाण्डे तदपाठेन तत्स्वराभावात् । तस्माद्भाषिकस्वरः । यद्यपि “ यज्ञस्य संततिः ” इति तैत्तिरीयब्राह्मणोत्पन्नो मन्त्रत्रैस्वर्येणोऽऽन्नायते तथाऽपि “सोमाय राज्ञे क्रीताय प्रोह्यमाणायानुब्रूहि” इत्येवमादीनां बह्वृचब्राह्मणोत्पन्नमन्त्राणामयं भाषिकः स्वरः ।

अन्यदपि तत्रैव चिन्तितम्—

“ यदा कदाचिन्मन्त्रान्ते वा कर्मानियमाद्भवेत् ।
आद्यो मैवं कृत्स्नजन्यस्मृतेरङ्गत्वतोऽन्तितमः ” इति ॥

“ इषे त्वा ” इति मन्त्रः शाखाछेदे करणम् । “ इमामगृभ्णन् ” इति रशनादाने । तत्र संशयः—किं मन्त्रादौ कर्म कर्तव्यं किं वाऽगृभ्णन्नशनामित्येवं-विधस्य कर्मप्रकाशकमन्त्रस्योच्चारणकाले किं वा यस्य कस्यचित्पदस्योच्चारण-काल आहोस्विन्मन्त्रान्तेऽथ वा ततोऽपि किञ्चिद्विलम्बेनेति । तत्र नियामका-भावाद्यदाकदाचिदिति प्राप्ते ब्रूमः—कृत्स्नमन्त्रजन्यमर्थस्मरणं कर्मणोऽङ्गम् । तद्य मन्त्रसमाप्तेः पूर्वं नोदेति । विलम्बे तूत्पन्नं स्मरणं विनश्यतीति परिशेषात् “ कर्मणे वाम् ” इत्यादिमन्त्रान्ते कर्म संनिपतेत् ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे विचारितम्—

“ हस्तौ द्वाववनेनिके स्तृणान्युलपराजिकाम् ।
दर्भास्तरण एवाङ्गं हस्तशुद्धिरुताखिले ॥
तन्मात्राङ्गत्वमत्र स्यादानन्तर्यात्मकात्क्रमात् ।
लिङ्गप्रकरणाभ्यां तु सर्वानुष्ठानशेषता ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ हस्ताववनेनिके । उलपराजीः स्तृणाति ” इति । वेद्यामास्तरितुं संपादितः स्तम्ब उलपराजी । तत्र हस्तशुद्धिदर्भास्तरणवाक्ययोर्नैरन्तर्येण पाठात्क्रमप्रमाणेन हस्तशुद्धिरास्तरणमात्रस्याङ्गमिति चेन्मैवम् । अवनेजनं हस्तसंस्कारः । संस्कृतौ च हस्तौ सर्वानुष्ठानयोग्यावित्येतादृशं सामर्थ्यं लिङ्गम् । प्रकरणं च दर्शपूर्णमासयोः स्फुटम् । अतः प्रवलाभ्यां लिङ्गप्रकरणाभ्यां क्रमवाधात्सर्वशेषो हस्तशुद्धिः । अयं न्यायो वाग्यमेऽपि द्रष्टव्यः ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ मृन्मये प्रणयेत्कामी नित्येऽप्येतदुत्तरत् ।
आकाङ्क्षा संनिधिश्चास्ति तस्मान्नित्येऽपि मृन्मयम् ॥
कामार्थत्वादयोग्यत्वं सामान्यविहितेन च ।
आकाङ्क्षाया निवृत्तत्वान्नित्यार्थमितरद्भवेत् ” इति ॥

अपः प्रणयतीति प्रकृत्य श्रूयते—“ मृन्मयेन प्रतिष्ठाकामस्य प्रणयेत् ” इति । तत्रापां प्रणयनस्य नित्येऽपि प्रयोगे मृन्मयपात्रमेव साधनम् । कुतः, नित्येऽपि पात्रस्याऽऽकाङ्क्षितत्वात् । न च लोकसिद्धं किञ्चिन्पात्रमुपादीयत इति वाच्यम् । श्रौते कर्मण्यश्रुताच्छ्रुतस्य संनिहितत्वादिति प्राप्ते श्रूपः—कामार्थं मृन्मयमात्रात् । तच्च सति कामे योग्यम् । न हि पाक्षिकं कामं निमित्तीकृत्य प्रवृत्तं नित्यस्य योग्यं भवति । पात्राकाङ्क्षा तु सामान्यतो विहितेन निवर्तते । “ अपः प्रणयति ” इति हि पात्रमनुपन्यस्य विहितम् । तच्चान्यथाऽनुपपत्त्या पात्रं सामान्येनाऽऽक्षिपति । तस्मान्नित्यप्रयोगे तत्काम्यं मृन्मयं नान्वेति । किं त्वितरत्पात्रं किञ्चिदुपादेयम् । “ चमसेनापः प्रणयेत् ” इति नित्ये पात्रं विधीयत इति चेत्तर्हि कृत्वाचिन्ताऽस्तु ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ देवस्य त्वेति मन्त्रस्य भिन्नत्वमथ वैकता ।
एक्यप्रयोजकस्यात्र दुर्बोधत्वेन भिन्नता ॥

विभागे सति साकाङ्क्षस्यैकार्थत्वं प्रयोजकम् ।

तस्माद्वाक्यैक्यमेतेन यजुरन्तोऽवधार्यते ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोराम्नायते—“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूर्णो हस्ताभ्यामग्रये जुष्टं निर्वपामि ” इति । तत्र वाक्यानि भिन्नानि भवितुमर्हन्ति । कुतः । एकत्वनियामकस्य तुर्वोधत्वात् । अर्थैक्यं वाक्यैक्ये प्रयोजकमिति चेन्न । एकस्मिन्पदेऽतिव्याप्तेः । पदसमूहस्य वाक्यत्वे समूहानामत्र बहूनां संभवाद्वाक्यं नावधार्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—यद्विभागे साकाङ्क्षमविभागे चैकार्थं तदेकं वाक्यमिति नियामकम् । विभागे साकाङ्क्षमित्येवोक्तेऽतिव्याप्तिः स्यात् । “स्योनं ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि तस्मिन्त्सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेध सुमनस्यमानः ” इत्यत्र तस्मिन्त्सीदेत्यादिपदसमूहस्य साकाङ्क्षत्वमस्त्यतस्तद्भवच्छेतुमेकार्थमित्युक्तम् । न हि तत्रैकार्थत्वमस्ति । पूर्वसमूहस्य सदनकरणमर्थः । उत्तरसमूहस्य पुरोडाशप्रतिष्ठापनमर्थः । स्योनं समीचीनं सुशेवं सुष्टु सेवितुं योग्यमिति प्रथमवाक्यस्यार्थः । व्रीहीणां मेध व्रीहिसारभूत पुरोडाशेत्यर्थः । अत्र द्वयोः समूहयोर्वाक्यद्वयत्वमुभयवादिसिद्धं तदेकार्थमित्यनेन वार्यते । एकार्थमित्युक्तेऽतिव्याप्तिः । भगो वां विभजतु पूषा वां विभजत्वित्यनयोर्भिन्नमन्त्रत्वेन संमतयोः पदसमूहयोस्तात्पर्यविषयस्य द्रव्यविभागरूपस्यार्थस्यैकत्वात्तद्भवच्छेतुं विभागे साकाङ्क्षमित्युक्तम् । प्रकृतेऽग्रये जुष्टमित्यादिसमूहे पृथक्कृते पूर्वां देवस्य त्वेति समूहो न निराकाङ्क्षः । एकीकृते तु कृत्स्नस्यैक एवार्थो निर्वापः । एतेनैकवाक्यत्वनिर्णयेनानियतपरिमाणस्य यजुपोऽवसानं निश्चेतुं शक्यम् ।

तत्रैवान्यद्विचारितम्—

“ या ते अग्ने रजेत्यध्याहारो यद्वाऽनुषञ्जनम् ।

तनूरित्यन्यशेषत्वादध्याहारोऽत्र लौकिकः ॥

वेदाकाङ्क्षा पूरणीया वेदेनेत्यनुषञ्जनम् ।

अन्यशेषोऽपि बुद्धिस्थो लौकिकस्तु न तादृशः ” इति ॥

ज्योतिष्टोम उपसद्धोमेष्वेवाम्नायते—“ या ते अग्नेऽयाशया तनूर्वाषिष्ठा गृहरेष्टोम्रे वचो अपावधीं त्वेषं वचो अपावधीं स्वाहा । या ते अग्ने रजाशया । या ते अग्ने हराशया ” इति । अयमर्थः—अयसा रजतेन हिरण्येन च निर्मिता अग्नेस्तिस्त्रस्तनवः । तास्वाद्या येयमुक्ता साऽतिशयेन प्रवृद्धा गृहरे तीक्ष्णद्रव्ये लोहेऽवस्थिता तथा तन्वा क्षुत्पिपासे गोवधाद्युपपातकं गिरिहत्यादिकं च महापातकं हतवानस्मीति । तथा च ब्राह्मणम्—“ उग्रं

वचो अपावधीं त्वेषं वचो अपावधी* स्वाहेति । अशनयापिपासे ह वा उग्रं वचः । एनश्च वैरहृत्यं च त्वेषं वचः ” इति । तत्र स्वाहान्तः प्रथमो मन्त्रः संपूर्णवाक्यत्वाच्चिराकाङ्क्षः । द्वितीयतृतीयमन्त्रयोराकाङ्क्षां पूरयितुमुचितो लौकिको वाक्यशेषोऽध्याहृतव्यः । न हि तनूर्वाधिष्ठेत्यादिभागस्तयोरन्वेतुं योग्यः । तस्य प्रथममन्त्रशेषत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—वैदिकयोर्मन्त्रयोराकाङ्क्षा वैदिकेनैव वाक्यशेषेण पूरणीया । ततस्तनूर्वाधिष्ठेत्यादिभाग उत्तरयोर्मन्त्रयोरनुपज्यते । यद्यप्यसावन्यशेषस्तथाऽपि बुद्धिस्थः सन्कल्पनीयादध्याहारान्तं-निकृष्यते । तस्मादनुपङ्गः कर्तव्यः । एवं च सति प्रकृतेऽप्यग्नीषोमाभ्यामित्यस्मिन्मन्त्रे देवस्य त्वेत्यादिपूर्वभागो जुष्टमित्याद्युत्तरभागश्चानुपङ्गनीयः ।

नवमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ सवित्रश्च्यव्याहृहनीयं न वाऽर्थः संगतस्ततः ।

ऊहो नाविकृतस्यैव निर्वापान्वयसंभवात् ” इति ॥

“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे ” इत्यस्मिन्नेव मन्त्रे सवित्रश्विपूषशब्दाः कर्मसंगतं देवतारूपमर्थमभिधातुमर्हन्ति । तथा सति दृष्टप्रयोजनलाभात् । अग्निश्च कर्मसमवेता देवता । ततः कयाचिदपि व्युत्पत्त्या सवित्रादिशब्दैरग्निरभिधीयताम् । अथोच्यतेऽग्निशब्देनैवाग्नेरभिधानात्पुनस्तदभिधानं व्यर्थम् । किं च देवतान्तरेषु रूढास्ते शब्दा नाग्निमभिदध्युरिति । एवं तर्हि तास्मिन् देवता अग्निना सह कर्मणि विकल्प्यन्ताम् । ततः प्राकृतस्य मन्त्रस्य विकृति-ष्वतिदेशे सति सवित्रादिशब्दस्थाने तत्तद्देवतावाचकशब्द ऊहनीय इति प्राप्ते ब्रूमः—नात्रोहः कर्तव्यः । कुतः । अविकृतस्यैव मन्त्रस्य निर्वापशेषत्वेनान्वयसंभवात् । न हि प्रकृतावग्निना सह सवित्रादिदेवतानां विकल्पो वाक्यभेदादिदोषप्रसङ्गात् । तस्मान्निर्वापस्तावकानां सवित्रादिशब्दानां कर्मण्यसमवेतार्थत्वान्नास्त्यूहः ।

तत्रैवान्यचिन्तितम्—

“ तत्राग्निशब्दो नोह्यः स्यादूह्यो वा स्तावकत्वतः ।

सवित्रादिवदाद्यो नो समवेतार्थवर्णनात् ” इति ॥

तस्मिन्पूर्वोक्त एव मन्त्रेऽग्नये जुष्टमित्ययमग्निशब्दो विकृतिषु नोहनीयः । कुतः । देवतान्तरवाचिसवित्रादिशब्दवदग्निशब्दस्याप्यत्र निर्वापस्तावकत्वेन पाठादिति प्राप्ते ब्रूमः—विषमो दृष्टान्तः । कर्मण्यसमवेतार्थाः सवित्रादिशब्दाः । अग्निशब्दस्त्वाग्नेये कर्मणि समवेतमर्थं ब्रूते । नन्वत्र जुष्टशब्दोऽसमवेतार्थः । निर्वापात्पूर्वं हविषो जुष्टत्वाभावात् । तद्योगादग्निशब्दोऽपि तथा स्यादिति

चेत् । मैवम् । जुष्टं यथा भवति तथा निर्वपामीति क्रियाविशेषणत्वेन भविष्य-
ज्जोषणपरत्वे सति समवेतार्थत्वात् । तस्मात्सूर्ययागे सूर्याय जुष्टं निर्वपामीत्ये-
वमूहनीयम् । एवं च सति प्रकृतेऽपीन्द्राय वैमृधायेत्यायूहः कर्तव्यः ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ ऊहप्रवरनाम्नां किं मन्त्रताऽस्त्यथ वा न हि ।

मन्त्रास्तदेकवाक्यत्वान्न तल्लक्षणवर्जनात् ” इति ॥

“ अग्रये जुष्टं निर्वपामि ” इत्यस्य सौर्यचरौ सूर्याय जुष्टमित्येवं पदान्तर-
प्रक्षेप ऊहः । अदीक्षिष्टायं ब्राह्मण इत्यस्य मन्त्रस्य शेषत्वेन प्रयोगकाले देव-
दत्तोऽयमिति ब्राह्मणनामधेयविशेषं पठन्ति । तथा वरणमन्त्रेषु आङ्गिरसबार्ह-
स्पत्यभारद्वाजगोत्रं ब्राह्मणं त्वा वृणीमह इति प्रवरं पठन्ति । एतेषामूहप्रवर-
नामधेयानां मन्त्रत्वमस्ति । कुतः । मन्त्रेण सहैकवाक्यत्वात्, इति चेन्मैवम् ।
याज्ञिकप्रसिद्धिरूपस्य मन्त्रलक्षणस्योहादावभावात् । न ह्यध्येतार ऊहादीन्मन्त्र-
काण्डेऽधीयते । तस्मान्नास्ति मन्त्रत्वम् । तथा सतीन्द्राय वैमृधाय जुष्टमित्या-
द्युहस्य मन्त्रत्वाभावात्स्वरवैकल्येऽपि मन्त्रो हीन इत्यादिनोक्तो दोषो न भवि-
ष्यति । तदेवं मन्त्रसंभाविता विचारा दर्शिताः ॥

अथ व्याकरणम्—

कर्मणे वामित्यादिशब्देषु नञ्विपर्ययस्येत्यादिकं पूर्वोक्तं यथायोगमनुसंधेयम् ।
वेषशब्दो वृषादिः । प्रथमद्वितीययोर्धूर्वशब्दयोर्वाक्यादित्वेन पदात्परत्वं
नास्तीति निघाताभावः । तृतीयस्य तं धूर्वत्येवं पदादुत्तरत्वादस्ति निघातः ।
योऽस्मान्धूर्वति यं धूर्वाम इत्यनयोर्धूर्वशब्दयोर्वाक्यादित्वात् निषिद्धः । “ निपा-
तैर्यद्यदिहन्तकुविन्नेचेच्चण्कच्चिद्यत्रयुक्तम् ” [पा० ८-१-३] एतैर्यदादिभि-
र्धुक्तं न निहन्यते । सस्त्रिपप्रिशब्दयोः किन्प्रत्यस्य निच्वादाद्युदात्तः । जुष्ट-
शब्दो गतः । वह्निशब्दो वृषादिः । देवानाह्वयतीति देवहूरित्यत्र तत्पुरुषे तुल्या-
धेति द्वितीयान्तपूर्वपदप्रकृतिस्वरः प्राप्तः । स च कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरं
वाधयते । अह्रुतमित्यव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरः । हविर्धानमित्यत्र ल्युट्प्रत्ययात्पू-
र्वस्य धाशब्दस्योदात्तत्वात्समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः । इहस्वेति गतम् ।
प्रेक्ष इत्यत्रोत्तरपदादेरनुदात्तत्वेऽपि स्वरितो वाऽनुदात्त इत्यस्य विकल्पित-
त्वादेकादेश इत्युदात्तः । मां भेरित्यत्र चादिलोपसूत्रेण निघातस्य विकल्पित-
त्वाद्वातुस्वरः । वातशब्दो वृषादिः । सवितुरित्यत्र प्रातिपदिकान्तोदात्तस्य

विभक्त्या सहैकादेशे सत्युकार उदात्तः । प्रसव इत्यत्र सुधातोरप्त्यये सति तस्य पिश्वाद्धातुस्वर एव शिष्यते । ततः समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते तदपवादः “ थाथघञ्क्ताजवित्रकाणाम्” [पा० ६-२-१४४] गतेः कारका-
दुपपदाच्चोत्तरेषां थादीनामष्टानां प्रत्ययानामन्त उदात्तः स्यात् । पूषण इत्य-
त्रानुदात्तस्य च यत्रेति विभक्तिरुदात्ता । अग्नीषोमाभ्यामित्यग्निशब्दस्यान्तो-
दात्तत्वात्सोमशब्दस्य चाऽऽद्युदात्तत्वात्समासे देवताद्वेदे चेति युगपदुभयोः
प्रकृतिस्वरत्वम् । उशब्दस्यानुदात्तत्वं स्वरादिपाठे निपातितम् । सहशब्दस्य
निपातत्वाभावेन फिदस्वरः । स्फात्या इत्यत्र स्फायीधातोर्ण्यन्तादुत्तरस्य
क्तिन्प्रत्ययस्य निच्चेन स्फाशब्दस्योदात्तत्वप्राप्तावप्युदात्तस्य णिचो लुप्तत्वादु-
दात्तनिवृत्तिस्वरेण क्तिद्युदात्त इति उदात्तयण इति विभक्तिरुदात्ता । अरा-
तिशब्दस्य नञ्तत्पुरुषत्वादव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । सुवरिति वृषादिः ।
अभीति फिदस्वरः । वीत्युपसर्गस्वरः । दृहन्तामित्यत्र वाक्यादित्वान्निघाता-
भावः । यावापृथिव्योरित्यत्रोदात्तयण इति विभक्तिरुदात्ता । उपस्थशब्दः
पृषोदरादिः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

दे॒वो वः स॒वि॒तोत्पु॑ना॒त्वच्छि॑द्रेण प॒वित्रे॑ण वसोः
सूर्य॑स्य र॒श्मिभिरा॑पो दे॒वीर॑ग्रेषुवो अ॒ग्रेगु॑वोऽ-
ग्रं इ॒मं य॒ज्ञं न॑यताग्रे य॒ज्ञप॑तिं धत्त युष्मानि-
न्द्रोऽवृ॑णीत वृत्र॒तूर्ये॑ यू॒यमिन्द्र॑मवृणीध्वं वृत्र-
तूर्ये॑ प्रोक्षिताः स्था॒ग्नये॑ वो जुष्टं प्रोक्षा॒म्यग्नी-
षोमा॑भ्यां शु॒न्धध्वं॑ दे॒व्याय॑ कर्मणे दे॒वय॑-

(ग्राह्यवधातार्था मन्त्राः)

व्याया अवधूतः रक्षोऽवधूता अरांतयोऽ-
दित्यास्त्वर्गसि प्रति त्वा (१) पृथिवी वैच-
धिषवणमसि वानस्पत्यं प्रति त्वाऽदित्या-
स्त्वर्गवैचग्नेस्तनूरंसि वाचो विसर्जनं देववीतये
त्वा गृह्णाम्यद्रिरसि वानस्पत्यः स इदं देवेभ्यो
हव्यः सुशमिं शमिष्वेषमा वदोर्जमा वद
द्युमद्वदत वयः संघातं जेष्म वर्षवृद्धमसि प्रति
त्वा वर्षवृद्धं वेत्तु परापूतः रक्षः परापूता अरां-
तयो रक्षसां भागोऽसि वायुर्वो वि विनक्तु
देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रति
गृह्णातु (२) ॥

(त्वा भाग एकादश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

देवः । वः । सविता । उदिति । पुनातु । अच्छि-
द्रेण । पवित्रेण । वसोः । सूर्यस्य । रश्मिभिरिति
रश्मि—भिः । आपः । देवीः । अग्नेपुव इत्यग्ने—
पुवः । अग्नेगुव इत्यग्ने—गुवः । अग्ने । इमम् ।
यज्ञम् । नयत । अग्ने । यज्ञपतिमिति यज्ञ—पतिम् ।

धृत् । युष्मान् । इन्द्रः । अ॒वृ॒णी॒त । वृ॒त्र॒तूर्य॑ इति
 वृ॒त्र—तूर्य॑ । यू॒यम् । इन्द्र॑म् । अ॒वृ॒णी॒ध्वम् । वृ॒त्र-
 तूर्य॑ इति वृ॒त्र—तूर्य॑ । प्रो॒क्षिता॑ इति प्र—उ॒क्षिताः ।
 स्थ । अ॒ग्नेये॑ । वः । जुष्ट॑म् । प्रेति॑ । उ॒क्षामि॑ । अ॒ग्नी-
 षो॒माभ्या॑मित्यग्नी—सो॒माभ्याम् । शु॒न्धध्वम् ।
 दै॒व्याय॑ । कर्म॑णे । दे॒व॒य॒ज्याया॑ इति दे॒व—य॒ज्यायै॑ ।
 अ॒व॒धू॒तमित्य॑व—धू॒तम् । रक्षः॑ । अ॒व॒धू॒ता इत्य॑व—
 धू॒ताः । अ॒रा॒तयः॑ । अ॒दि॒त्याः । त्वक् । अ॒सि ।
 प्र॒तीति॑ । त्वा । (१) पृ॒थि॒वी । वे॒त्तु । अ॒धिष॑वण-
 मित्य॑धि—सर्व॑नम् । अ॒सि । वा॒न॒स्प॒त्यम् । प्र॒तीति॑ ।
 त्वा । अ॒दि॒त्याः । त्वक् । वे॒त्तु । अ॒ग्नेः । त॒नूः ।
 अ॒सि । वा॒चः । वि॒स॒र्ज॑नमिति॑ वि—स॒र्ज॑नम् । दे॒व-
 वी॒तय॑ इति दे॒व—वी॒तये॑ । त्वा । गृ॒ह्णामि॑ । अ॒द्रिः ।
 अ॒सि । वा॒न॒स्प॒त्यः । सः । इ॒दम् । दे॒वेभ्यः॑ । ह॒व्यम् ।
 सु॒श॒मीति॑ सु—श॒मिं । श॒मि॒ष्व । इ॒षम् । एति॑ ।
 व॒द् । ऊ॒र्जम् । एति॑ । व॒द् । द्यु॒म॒दिति॑ द्यु—म॒त् ।
 व॒द॒त । व॒यम् । सं॒घा॒तमिति॑ सं—घा॒तम् । जे॒ष्म ।
 वर्ष॑वृद्धमिति॑ वर्ष—वृद्ध॑म् । अ॒सि । प्र॒तीति॑ । त्वा ।
 वर्ष॑वृद्धमिति॑ वर्ष—वृद्ध॑म् । वे॒त्तु । परा॑पू॒तमिति॑
 परा॑—पू॒तम् । रक्षः॑ । परा॑पू॒ता इति॑ परा॑—पू॒ताः ।

(श्रीश्वघातार्था मन्त्राः)

अ॒रा॒तयः । रक्ष॑साम् । भ्रा॒गः । अ॒सि॒ । वा॒युः । वः ।
वी॒ति॑ । वि॒नक्तु॑ । दे॒वः । वः । स॒वि॒ता । हि॒र॑ण्यपाणि-
रि॒ति॒ हि॒र॑ण्य—पा॒णिः । प्र॒ती॒ति॑ । गृ॒ह्णा॒तु (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

चतुर्थानुवाके व्रीहिनिर्वापः प्रोक्तो निरुप्ते तुपस्य रक्षोभागत्वात्तदपनयना-
र्थोऽश्वघातः पञ्चमोऽनुवाकेऽभिधीयते । प्रोक्षितानामेव व्रीहीणामत्राश्वघातयो-
ग्यत्वात्प्रोक्षणस्य चोत्पूतोदकसाध्यत्वादुत्पवनमन्त्रस्य चाङ्गभूतस्याङ्गिन्युत्पवने
साकाङ्क्षत्वादुत्पवनमन्त्रव्याख्यानात्प्रागेवोत्पवनं विधत्ते—“ इन्द्रो वृत्रम-
हन् । सोऽपः । अभ्यञ्जियत् । तासां यन्मेध्यं यज्ञियञ् सदेवमासीत् । तदपो-
दक्रामत् । ते दर्भा अभवन् । यद्दर्भैरप उत्पुनाति । या एव मेध्या यज्ञियाः
सदेवा आपः । ताभिरेवैना उत्पुनाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । इन्द्रेण
हतस्य वृत्रस्योदकाभिमुख्येन मृतत्वादुदकस्य सारं निर्गतम् । तच्च सारं द्विविधं
दैवं मानुषं च । तत्र मलप्रक्षालनोपयुक्तं मानुषम् । दैवं च द्विविधं स्नानादिना
पापशोधकं प्रोक्षणादिना द्रव्यशोधकं च । तदुभयमत्र मेध्ययज्ञियशब्दाभ्यां विव-
क्षितम् । तच्च निर्गत्य भूमौ दर्भरूपेणाऽऽविर्बभूव । तस्माद्दर्भैरुत्पुनीयात् । दर्भसंख्यां
विधत्ते—“ द्वाभ्यामुत्पुनाति । द्विपाद्यजमानः प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० ५] इति । अनेन विधीयमानद्वित्वेन विरोधात्पूर्वास्मिन्वाक्ये
दर्भैरिति बहुवचनं जात्यभिप्रायं व्याख्येयम् । यजमानो ह्येकेन पादेनोत्तिष्ठ-
न्प्रतिष्ठां न लभते । द्वाभ्यां तु लभते । ततो दर्भद्वित्वमपि प्रतिष्ठित्यै भवति ॥

दे॒वो वः स॒वि॒तोत्पु॒ना॒त्त्वच्छि॒द्रेण॑ पवि-
त्रेण॑ वसोः सूर्य॑स्य रश्मिभिः—

कल्पः—“ अथैतस्यामेव स्रुचि तिरःपवित्रमप आनीयोदीचीनाग्राभ्यां
पवित्राभ्यां त्रिरुत्पुनाति दे॒वो वः स॒वि॒तोत्पु॒ना॒त्त्वच्छि॒द्रेण॑ पवित्रेण वसोः
सूर्य॑स्य रश्मिभिरिति पच्छः ” इति ।

अत्र स्रुवशब्देन निर्वापहेतुरग्निहोत्रहवणी विवक्षिता । सशूकायामग्निहोत्रह-
 वणमामप आनीयेत्यन्यत्राभिधानात् । हे आपोऽध्वर्युहृदयेऽवस्थितः प्रेरकोऽ-
 न्तर्यामी युष्मानूर्ध्वं पुनातु । केन साधनेन । आदित्यरूपत्वभावनाबलादच्छि-
 द्रेण दर्भपवित्रेण । पुनरपि केन । जगन्निवासहेतोः सूर्यस्य रश्मित्वेन भावि-
 तैर्दर्भवयवैः । यथोक्तं मन्त्रार्थं विशदयति—“ देवो वः सवितोत्पुनात्वित्याह ।
 सवितृप्रसूत एवैना उत्पुनाति । अच्छिद्रेण पवित्रेणेत्याह । असौ वा आदि-
 त्योऽच्छिद्रं पवित्रम् । तेनैवैना उत्पुनाति । वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरित्याह ।
 प्राणा वा आपः । प्राणा वसवः । प्राणा रश्मयः । प्राणैरेव प्राणान्त्संपृणक्ति”
 [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । उदकेनाऽऽप्यायिताः प्राणा इत्यपां
 प्राणत्वम् । आदित्याग्रधिष्ठातृदेवतानुग्रहैश्चक्षुरादीनां प्राणानां देहे वासित-
 त्वाद्दशुशब्दाभिधेयानां देवतानुग्रहाणां प्राणत्वम् । आदित्यरश्मीनां प्राणव्य-
 वहारोपकारित्वात्प्राणत्वम् । ततः सूर्यरूपप्राणत्वेन भावितैर्दर्भप्राणैः सहो-
 दकरूपाः प्राणा उत्पवनकाले संपृक्ता भवन्ति । मन्त्रस्य सवितेत्यनेन लिङ्गेन
 यत्सावित्रत्वं यच्च पादबद्धत्वाद्दृशूपत्वं तद्बुभयमत्र सप्रयोजनमित्याह—
 “ सावित्रियर्चा । सवितृप्रसूतं मे कर्मासदिति । सवितृप्रसूतमेवास्य कर्म
 भवति । पच्छो गायत्रिया त्रिष्णमृद्धत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५]
 इति । ममेदं कर्म निखिलं सवित्रा प्रेरितमस्त्वित्यभिप्रेत्य सावित्रमन्त्रेणोत्पुनी-
 यात् । तेन तत्तथैव संपद्यते । ऋशूपत्वेन तत्रत्यं छन्दो ज्ञातुं शक्यते । छन्द-
 सश्चात्र लक्षणतो गायत्रीत्वाद्गायत्र्याश्च त्रिपाच्चात्प्रतिपादमुत्पवने सति त्रिपा-
 दृश्या शुध्यति । अतिशयेन कर्मफलं समृद्धं भवति । आवृत्तिप्रकारः सूत्रे
 दर्शितः—“ देवो वः सवितोत्पुनात्विति प्रथममच्छिद्रेण पवित्रेणेति द्वितीयं
 वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरिति तृतीयम् ” इति ॥

आपो देवीरग्रेपुवो अग्रेगुवोऽग्र इमं यज्ञं नय-
 ताग्रे यज्ञपतिं धत्त युष्मानिन्द्रोऽवृणीत वृत्र-
 तूर्ये यूयमिन्द्रमवृणीध्वं वृत्रतूर्ये प्रोक्षिताः स्थ—

बौधायनः—“ अथैना उन्महयन्नुपोत्तिष्ठति आपो देवीरग्रेपुवो अग्रेगुवोऽग्र
 इमं यज्ञं नयताग्रे यज्ञपतिं धत्त युष्मानिन्द्रोऽवृणीत वृत्रतूर्ये यूयमिन्द्रमवृणीध्वं
 वृत्रतूर्ये इत्यङ्गिरेवापः प्रोक्षति प्रोक्षिताः स्थेति त्रिः ” इति ।

(श्रावणघातार्था मन्त्राः)

आपस्तम्बस्तु मन्त्रैक्यमभिप्रेत्याऽऽह—“ आपो देवीरग्रेषुव इत्यभि-
मन्त्रय ” इति ।

हे जलदेव्यो यूयमिमं यज्ञमविघ्नेन परिममार्तिं नयत । यजमानं च स्वर्गं प्रापयत । कीदृश्य आपः शुद्धिहेतूनां दर्भादीनामपि प्रोक्षणेन शोधकत्वाद्ग्रे पुनन्तीत्यग्रेषुवस्तेन यज्ञं समापयितुं समर्थाः । पुनः कीदृश्यः प्रवाहरूपेण शीघ्रगामित्वाद्दन्तृभ्यो मनुष्यादिभ्योऽप्यग्रे गच्छन्तीत्यग्रेषुवः । तेन यजमानं स्वर्गं नेतुं समर्थाः । किं च वृत्रासुरवधे युष्माकमिन्द्रस्य च परस्परमपेक्षा जाता । तत इन्द्रसमाना यूयं किं नाम कर्तुमसमर्थाः । अस्य मन्त्रस्य पूर्वभागे तत्रत्यशब्दस्वरूपमेवापां महिमानमभिधावृत्र्या स्पष्टयति । ततोऽत्र किञ्चिद्वा-
रूपेयं नास्तीत्याह—“ आपो देवीरग्रेषुवो अग्रेषुव इत्याह । रूपमेवाऽऽसा-
मेतन्महिमानं व्याचष्टे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । मध्यमभागे प्रार्थितं कार्यमापो नोपेक्षन्त इत्याह—“ अग्र इमं यज्ञं नयताग्रे यज्ञपतिमि-
त्याह । अग्र एव यज्ञं नयन्ति । अग्रे यज्ञपतिम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । ब्राह्मणान्तरप्रसिद्धं परस्परसापेक्षत्वमेव तृतीयभागे दर्शयती-
त्याह—“ युष्मानिन्द्रोऽवृणीत वृत्रतूर्ये यूयमिन्द्रमवृणीध्वं वृत्रतूर्य इत्याह ।
वृत्रं ह हनिष्यन्निन्द्र आपो वत्रे । आपो हेन्द्रं वत्रिरे । संज्ञामेवाऽऽसामेतत्सा-
मानं व्याचष्टे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । आपो वत्र इति
च्छान्दसो दीर्घः । वृत्राङ्गीतायेन्द्राय प्रजापतिर्वज्रमद्भिः प्रक्षाल्य ददावित्यसा-
विन्द्रस्योदकापेक्षत्वप्रसिद्धिर्वृत्रं हेतिशब्देन सूच्यते । अत एव श्रूयते—
“ तस्मादिन्द्रोऽविभेत्स प्रजापतिमुपाभावच्छत्रुर्भेऽजनीति तस्मै वज्रं सिक्त्वा
प्रायच्छदेतेन जहीति तेनाभ्यायत ” इति । प्रक्षालितस्यापि वज्रस्येन्द्रेण प्रयो-
ज्यत्वाद्पामिन्द्रापेक्षेत्येषा प्रसिद्धिरापो हेत्यत्र हशब्देन सूच्यते । आपो मम
सहकारिण्य इत्येतदिन्द्रस्य सम्यग्ज्ञानम् । इन्द्रोऽस्माकं सहकारीत्येतदुक्तदेव-
तानां सम्यग्ज्ञानम् । तामेतामपां संज्ञामिन्द्रेण समानां मन्त्रः प्रख्यापयति । दीर्घ-
व्यत्यासश्छान्दसः । मन्त्रपाठ एवापां प्रोक्षणमित्याह—“ प्रोक्षिताः स्येत्याह ।
तेनाऽऽपः प्रोक्षिताः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । अद्भिर्होव
होषीपि प्रोक्षति । ब्रह्मणाऽप इध्मावर्हिः प्रोक्षति ” इति श्रुत्यन्तरम् । ब्रह्म-
णाऽभिमन्त्रणमन्त्रेणेत्यर्थः ॥

अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यग्नीपोमाभ्याम्—

अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यग्नीपोमाभ्यामित्यस्य शेषं पूरयित्वा विनियोगः

कल्पे दर्शितः—“ अथ पुरोडाशीयान्प्रोक्षति देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽधि-
नोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्रये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यश्रीषोमाभ्याममुष्मा अमुष्मा
इति यथादेवतं त्रिः ” इति ।

इदमेव तात्पर्यं दर्शयति—“ अग्रये वो जुष्टं प्रोक्षाम्यश्रीषोमाभ्यामि-
त्याह । यथादेवतमेवैनान्प्रोक्षति [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ।
आवृत्तिं विधत्ते—“ त्रिः प्रोक्षति । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो रक्षसामपहृत्यै ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । तिस्र आवृत्तयो यस्य यज्ञस्यासौ
त्र्यावृत् । त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमामित्यादिश्रौतप्रसिद्धिं द्विशब्दो घोट-
यति । रक्षोघ्नत्वमपामसकृदुक्तम् ॥

शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्यायै—

कल्पः—“ उत्तानानि पात्राणि कृत्वा प्रोक्षति शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे
देवयज्याया इति त्रिः ” इति ।

पूर्ववद्वाचष्टे—“ शुन्धध्वं दैव्याय कर्मणे देवयज्याया इत्याह । देवय-
ज्याया एवैनानि शुन्धति । त्रिः प्रोक्षति । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो मेध्य-
त्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । मेध्यत्वं यज्ञार्हत्वम् ॥

अवधूतः रक्षोऽवधूता अरातयः—

कल्पः—“ कृष्णाजिनमादायावधूतः रक्षोऽवधूता अरातय इत्युत्करो
त्रिरवधूनोति ” इति ।

अवधूतं विनाशितम् । प्रत्युष्टमिति वद्वाचष्टे—“ अवधूतः रक्षोऽव-
धूता अरातय इत्याह । रक्षसामपहृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५]
इति ॥

अदित्यास्त्वगसि प्रति त्वा पृथिवी वेत्तु—

कल्पः—“ अथ हैनत्पुरस्तात्प्रतीचीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणात्यादित्यास्त्व-
गसि प्रति त्वा पृथिवी वेत्तिवति ” इति ।

हे कृष्णाजिन त्वं भूदेवतायास्त्वक्स्वरूपमसि । ततो भूमिस्त्वां प्रतिष्ट
मदीयेयं त्वमित्येवं जानातु । मन्त्रस्योक्तार्थपरत्वं दर्शयति—“ अदित्यास्त्वग-
सीत्याह । इयं वा अदितिः । अस्या एवैनत्त्वचं करोति । प्रति त्वा पृथिवी
वेत्तिवत्याह प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । यदि
स्वकीयत्वग्रूपेण न स्वी कुर्यात्तदानीमपसारयेत् । ततो न प्रतितिष्ठेत् । अत

(ब्रीह्यवघातार्थो मन्त्राः)

प्रतिष्ठार्थोऽयं स्वीकारः । देशादिगुणविशिष्टमास्तरणं विधत्ते—“ पुरस्तात्प्र-
तीचीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणाति मेध्यत्वाय । तस्मात्पुरस्तात्प्रत्यञ्चः पशवो
मेधमुपतिष्ठन्ते । तस्मात्प्रजा मृगंग्राहकाः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५]
इति । यस्मादाहवनीयस्य पूर्वभागे कृष्णाजिनं पश्चिमशिरस्कृष्णूर्ध्वलोमकमा-
स्तृतं तस्मात्तादृशा एव सन्तो यूषे बद्धाः पशवो यज्ञं सेवन्ते । यस्मादयं
शुभिः सेव्यो यज्ञस्तस्मादेव प्रत्यवायभयरहिताः सत्यः प्रजा यज्ञार्थं मृगग्र-
हणशीला भवन्ति । कृष्णाजिनस्याऽऽदरे हेतुं ब्रुवंस्तद्विशिष्टमवघातं विधत्ते—
“ यज्ञो देवेभ्यो निलायत । कृष्णो रूपं कृत्वा । यत्कृष्णाजिने हविरध्यव-
हन्ति । यज्ञादेव तद्यज्ञं प्रयुक्ते । हविषोऽस्कन्दाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ५ इति । यज्ञपुरुषः केनापि निमित्तेन देवेभ्यो विमुखोऽगात्तदा तिरो-
राय स्वयं कृष्णमृगो भूत्वा तदीयरूपमात्मनः संपूर्णं कृतवान् । ततः कृष्णाजि-
नस्योपरि हविरध्यवहन्तीति यदस्ति तेन यज्ञशरीरात्कृष्णाजिनादादाय हवी-
स्यो यज्ञः प्रयुक्तो भवति । किञ्चिद्धः पतितमपि विहितत्वात्कृष्णाजिनेनाव-
द्भत्वाद्भविरस्कन्ममेव भवति ॥

अधिषवणमसि वानस्पत्यं प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्तु—

कल्पः—“ तस्मिन्नुल्लखलमधिर्वतयत्यधिषवणमसि वानस्पत्यं प्रति त्वाऽ-
दित्यास्त्वग्वेत्तिवति ” इति ।

हे उल्लखल त्वमधिषवणस्यावघातस्याऽऽधारभूतं वनस्पतिजन्यं चासि ।
इदं त्वां कृष्णाजिनरूपेयं भूमेस्त्वक्प्रतिगृह्य मदीयमिति जानातु । अवघा-
तधारं कर्तुमधिषवणविशेषणमित्याह—“ अधिषवणमसि वानस्पत्यमि-
त्याह । अधिषवणमेवैनत्कराति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ।
विरोधेन संबन्धायेयमाशीरित्याह—“ प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्तिवत्याह
यत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । सयः संबन्धवान् । पिञ्-
न्धन इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नत्वात् ॥

अग्नेस्तनूरसि वाचो विसर्जनं देववीतये त्वा गृह्णामि—

कल्पः—“ तस्मिन्पुरोडाशीयानावपत्यग्नेस्तनूरसि वाचो विसर्जनं देववी-
तये त्वा गृह्णामीति ” इति ।

भोः पुरोडाशीयत्रीहिसमूह त्वमग्नेः शरीरमसि । यतो दाह्यं काष्ठमिव त्वां
कित्स्योदराग्निराहवनीयाग्निश्चोपचितवपुर्भवति । किञ्च, वाचः प्रवृत्तिकारण-

मासि । त्वदीयरसेनोपचिताया वाचः शब्दोच्चारणे प्रवृत्तत्वात् । अत ईदृशं त्वां देवभक्षणायाल्लखले प्रक्षिपामि । यथोक्तं मन्त्रार्थं दर्शयति—“ अग्नेस्तनूर-
सीत्याह । अग्नेर्वा एषा तनूः । यदोषधयः । वाचो विसर्जनमित्याह । यदा हि प्रजा ओपधीनामश्नन्ति । अथ वाचं विसृजन्ते । देववीतये त्वा गृह्णापी-
त्याह । देवताभिरैवैतत्समर्धयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ।
देवैर्भक्षितत्वे सति “ यावदेका देवता कामयते यावदेका । तावदाहुतिः प्रथते ” इति न्यायेनाभिवृद्धिः ॥

अद्रिरसि वानस्पत्यः स इदं देवेभ्यो

हव्यं सुशमि शमिष्व—

कल्पः—“ मुसलमवदधात्याद्रिरसि वानस्पत्यः स इदं देवेभ्यो हव्यं सुशमि शमिष्वेति ” इति ।

हे मुसलपदार्थं त्वं वनस्पतिजन्योऽपि दाह्येन पापाणोऽसि स त्वं देवार्थ-
मिदं हव्यं भक्षणविरोध्युग्रतुपापनयनेन सुष्टु शान्तं यथा भवति तथा शमय ।
एतदेवाभिप्रेत्याऽऽह—“ अद्रिरसि वानस्पत्य इत्याह । ग्रावाणमेवैतत्करोति ।
स इदं देवेभ्यो हव्यं सुशमि शमिष्वेत्याह शान्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ५] इति । मन्त्रमुत्पाद्य लिङ्गमूचितं त्रिनियोगं प्रकटयति—“ हविष्कृ-
देहीत्याह । य एव देवानां हविष्कृतः । तान्हयति । त्रिर्हयति । त्रिपत्या हि
देवाः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ॥

इषमा वदोर्जमा वद द्युमद्व-

दत वयं संघातं जेष्म—

कल्पः—“ अथ द्युपदुपले वृपारवेणोच्चैः समाहन्ति—इषमा वदोर्जमा वद
द्युमद्वदत वयं संघातं जेष्मेति ” इति ।

तत्प्रकारोऽन्यत्र स्पष्टीकृतः—“ आग्नीप्रोऽश्मानमादायेपमावदेति द्युपदुपले
समाहन्ति द्विर्दृपदि सकृदुपलायां त्रिः संचारयन्नवकृतवः संपादयति ” इति ।

हे पापाण हविःस्वरूपमिदमन्नं तदीयं स्वाद्दुतरं रसं च यजमान आने-
ष्यतीति देवेभ्यो वद । हे यज्ञायुधानि सर्वाणि यूयं रसाभिव्यक्तिमदिदं
हविरिति देवेभ्यो वदत । वयं त्वनेन पापाणघोषेणाविनीतं वैरिसंघातं
जेष्म । अनेन मन्त्रेणैष्टमाग्निमनिष्टपरिहारं च दर्शयति—“इषमा वदोर्जमा वद-
त्याह । इषमेवोर्जं यजमाने दधाति । द्युमद्वदत वयं संघातं जेष्मेत्याह । आग्-
न्याभिमूल्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । उपारूपानेन आग्-

(त्रीह्यवघातार्था मन्त्राः)

व्याभिभूतिं द्रहयति—“मनोः श्रद्धा देवस्य यजमानस्यासुरग्री वाक् । यज्ञा-
युधेषु प्रविष्टाऽऽसीत् । तेऽसुरा यावन्तो यज्ञायुधानामुद्रदतामुपाशृण्वन् । ते
पराभवन् । तस्मात्स्वानां मध्येऽवसाय यजेत । यावन्तोऽस्य भ्रातृव्या यज्ञा-
युधानामुद्रदतामुपशृण्वन्ति । ते पराभवन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५]
इति । श्रद्दालुत्वेन यागं कुर्वतो मनोः प्रभावादिदं सर्वं संपन्नम् । ततो ज्ञाती-
नामनुकूलानां प्रतिकूलानां च मध्ये य इमं वृत्तान्तं निश्चित्य श्रद्दालुर्थजेत
तस्य भ्रातृव्याः पराभवन्ति । प्रैषमन्त्रमुत्पाद्य विनियोगं तात्पर्यं च दर्शयति—
“ उच्चैः समाहन्त वा आह विजित्यै । वृङ्क एषामिन्द्रियं वीर्यम् । श्रेष्ठ एषां
भवति [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति । हे आशीध्र त्वदीयहस्तग-
तेन पापाणेन दृषदुपलायुगममुच्चैस्ताडनीयमिति मन्त्रार्थः । तं मन्त्रमध्वर्युः पठेत् ।
स च पापाणध्वनिर्विजयाय भवति । यजमानश्चैषां वैरिणामिन्द्रियं बलं च
विनाशयति । स्वयं चैषां ज्ञातीनां मध्ये श्रेष्ठो भवति ॥

वर्षवृद्धमसि—

कल्पः—“ अवहत्य वितुषान्कृत्वोत्तरतः शूर्पमुपयच्छति वर्षवृद्धमसीति ”
इति ।

हे शूर्प वर्षवृद्धं वेणुनिष्पन्नतया त्वमपि वर्षवृद्धमसि ॥

प्रति त्वा वर्षवृद्धं वेत्तु—

कल्पः—“ तस्मिन्पुरोडाशियानुद्रपति प्रति त्वा वर्षवृद्धं वेत्त्विति ” इति ।
हे त्रीहिसमूह वर्षवृद्धं त्वां स्वकीयत्वेन शूर्पं प्रतिमन्यताम् । मन्त्रद्वये वृद्ध-
शब्देन समृद्धिर्द्योत्यत इत्याह—“ वर्षवृद्धमसि प्रति त्वा वर्षवृद्धं वेत्त्वित्याह ।
वर्षवृद्धा वा ओषधयः । वर्षवृद्धा इषीकाः समृद्धयै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ५] इति । इषीका वेणवः ॥

परापूतं रक्षः परापूता अरातयः—

कल्पः—“ अथोदङ्पर्यावृत्य परापुनाति परापूतं रक्षः परापूता अरा-
तय इति ” इति ।

रक्षसोऽत्र प्रसङ्गमुपन्यस्य मन्त्रं व्याचष्टे—“ यज्ञं रक्षां स्यनुमाविशन् ।
तान्यस्ता पशुभ्यो निरवादनन्त । तुपैरोषधीभ्यः । परापूतं रक्षः परापूता
अरातय इत्याह । रक्षसामपहृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ।
देवाः पशुयागेषु रुधिरं तद्भागत्वेन बहिस्त्यक्त्वा पशुयागेभ्यो रक्षांसि
निष्कासितवन्तस्तुषत्यागेन चौषध्युपलक्षितेभ्यः ॥

रक्षसां भागोऽसि—

कल्पः—“ मध्यमे पुरोडाशकपाले तुपानोप्य रक्षसां भागोऽसीत्यथस्ता-
त्कृष्णाजिनस्योपवपत्युत्तरमपरमवान्तरदेशं हस्तेनोपवपतीति बह्वृचब्राह्मणम्”
इति ।

निष्कासनार्थं भागप्रदानमिति दर्शयति—“ रक्षसां भागोऽसीत्याह । तुषै-
रेव रक्षासि निरवदयते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ।
विधत्ते—“ अप उपस्पृशति मेध्यत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५]
इति ॥

वायुर्वो वि विनक्तु—

कल्पः—“ वायुर्वो वि विनक्तिति विविच्य ” इति ।

हे तण्डुला वो युष्मान्वायुः कणेभ्यः पृथक्करोतु । शुद्ध्यापादकत्वेन वा
वायावाद् इत्याह “ वायुर्वो वि विनक्तित्वत्याह । पवित्रं वै वायुः । पुनात्ये-
वैनान् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५] इति ॥

देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रति गृह्णातु ॥

कल्पः—“ देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रतिगृह्णात्विति पात्र्यां तण्डु-
लान्प्रस्कन्दयित्वा ” इति ।

हिरण्यमङ्गुलीयकं पाणौ यस्यासौ हिरण्यपाणिः । अन्तरिक्षात्पततां वर्षो-
पलादीनामिवोच्चस्थानस्थिताच्छूर्पात्पततां तण्डुलानामितस्ततः पाते सत्यप्रति-
ष्ठितत्वेन हविर्विनाशो मा भूदित्यभिप्रेत्य सवितुः प्रतिग्रह इत्याह—“ अन्त-
रिक्षादिव वा एते प्रस्कन्दन्ति । ये शूर्पात् । देवो वः सविता हिरण्यपाणिः
प्रतिगृह्णात्वित्याह प्रतिष्ठित्यै । हविषोऽस्कन्दाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ५] इति । प्रैषमन्नमुत्पादयति—“ त्रिण्फली कर्तवा आह । ज्यावृद्धि
यज्ञः । अथो मेध्यत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ५ इति । हे यजमा-
नपत्नि त्वया तण्डुलास्त्रिवारं फलीकर्तव्याः । श्वेत्याच्छादकतुषापनयनं
फलीकरणम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

देवो व उत्पुनात्यंशैस्त्रिभिरापोऽनुमन्नयेत् ।

अग्नयेऽग्नी हविः प्रोक्ष्य शुन्धोक्षेद्यागपात्रकम् ॥ १ ॥

अव चर्मोत्करे धुत्वा ह्यदित्याश्रमसंस्तुतिः ।
 अध्युल्लुखलमादध्यादग्नेस्तत्र हविः क्षिपेत् ॥ २ ॥
 अद्रिर्मुसलमादत्त इषं दृषादि वादनम् ।
 वर्षं शूर्पमुपोह्यात्र प्रति त्वा हविरावपेत् ॥ ३ ॥
 परा व्रीहीन्परापूय रक्षसामिति चर्मणः ।
 अधस्तुषं कपालेन क्षिपेद्वायुर्विविच्यते ॥
 देवः क्षिपेद्भविः पात्र्यां मन्त्राः सप्तदशेरिताः ॥ ४ ॥

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ हविष्कृदेहीति मन्त्रान्त्रिरवग्रन्समाह्वयेत् ।
 विनियोगोऽवघाते स्यादाह्वाने वाऽवघातके ॥
 ऐन्द्रीवन्मन्त्रमाह्वानं गौणं हन्तिवृथाऽन्यथा ।
 पाठेन प्रापितं त्रित्वं ह्यतेरुपचारगीः ॥
 त्रिरभ्यासो त्रिधातव्यो नित्यप्राप्तेरभावतः ।
 हन्तिना लक्षयते कालः प्राप्तोऽसौ ह्यतिस्तथा ॥
 विनियोगे वाक्यभेदो लिङ्गादाह्वानशेषता ।
 नैन्द्रीन्यायः श्रुत्यभावाद्बहिर्न्यायेन मुख्यगः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ हविष्कृदेहीति त्रिरवग्रन्नाह्वयति ” इति ।
 देवानामर्थं या हविः संपादयति सा हविष्कृत्, तामेनां संबोध्याध्वर्युरेहीति
 श्रूते । तथाचार्यं मन्त्रो ब्राह्मणेन व्याख्यायते—हविष्कृदेहीत्याह । य एव
 देवानां हविष्कृतः । तान्ह्वयति ” इति । तमिमं मन्त्रमुच्चार्याध्वर्युस्त्रिवारमवघातं
 कुर्वन्नाह्वयतीत्यर्थः । अनेन वाक्येन मन्त्रोऽवघाते विनियुज्यते न त्वा-
 ह्वाने । एहीत्येतन्मन्त्रगतं पदमाह्वाने समर्थं न त्ववघात इति चेत् । न ।
 तस्यावघातलक्षकत्वात् । यथा पूर्वोदाहृतायामैन्द्र्यामृचीन्द्रशब्दो गौणस्त-
 द्देहीति पदं मन्त्रगतत्वेनावघाते गौणं भविष्यति । अन्यथा मन्त्रब्राह्म-
 णयोरआह्वानपरत्वाच्छ्रूयमाणमवग्रन्नििति पदमनर्थकं स्यात् । प्राप्तमवघात-
 मुद्दिश्य तत्र मन्त्रस्य त्रित्वस्य च विधौ वाक्यभेद इति चेत् । न । त्रित्वस्य
 प्राप्तत्वेनानुवादकत्वात् । कस्यांचिच्छाखायामयं मन्त्रो मन्त्रकाण्डे त्रिवारमभ्य-
 स्याऽऽन्नातः । ह्वयतिपदं त्वेहीतिवदवघातपरतयोपचारेण नेयमिति प्राप्ते
 श्रूयः—त्रिरभ्यासस्य नित्यवत्प्राप्तिः पाठमात्रेण न सिध्यति कस्यांचिच्छा-

स्वार्थां द्विःपाटात्कस्यांचित्सकृत्पाठात् । अतोऽसौ नित्यवद्विधीयते । न चाव-
 घ्नन्नित्यस्य वैयर्थ्यं तस्य काललक्षकत्वात् । कालस्यापि विधौ वाक्यभेद इति
 चेन्न, प्राप्तत्वात् । न ह्यवघाते सहायाह्वानमन्यस्मिन्काले भवति । ततोऽर्थप्राप्तः
 कालः । आह्वानमपि मन्त्रसामर्थ्यादेव प्राप्तत्वान्न विधेयम् । न ह्येहीति मन्त्रपाठ
 आह्वानमन्तरेणोपपद्यते । मन्त्रव्याख्यानं चोदाहृतम् । तत्रायं वाक्यार्थः
 संपन्नः—अवघातकाले यदाह्वानं तस्य त्रिरभ्यासः कर्तव्य इति । अत एव
 शाखान्तरे विस्पष्टमाह्वानानुवादेनाभ्यासो विधीयते—“ त्रिह्वयति । त्रिषत्या
 हि देवाः ” इति । एवं सति मन्त्रस्यापि विनियोगे वाक्यभेदः स्यात् ।
 लिङ्गेन त्वाह्वाने विनियुज्यते नावघाते । न चैन्द्रीन्यायोऽत्र प्रसरति तृतीयाश्रु-
 त्यभावात् । बर्हिर्देवसदनं दाभीत्यत्रोक्तेन तु न्यायेन मुख्य एवाऽऽह्वाने
 लिङ्गेन मन्त्रविनियोगो न त्ववघातरूपे गौणाह्वाने । तस्मान्नावघातशेषोऽयं
 मन्त्रः ।

द्वादशाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ सवनीये पुरोडाशे स्यादाहृतिर्हविष्कृतः ।

न वाऽतिदेशात्स्यान्मैवं पश्वाह्वानात्प्रसक्तितः ” इति ॥

सवनीयपुरोडाशस्याऽऽग्नेयपुरोडाशविकृतिवत्प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येत्स-
 तिदेशेन हविष्कृदाह्वानं तत्र कर्तव्यमिति चेत् । मैवम् । पशौ कृतेन हविष्कृ-
 दाह्वानेन तत्कालीने पुरोडाशेऽपि प्रसङ्गसिद्धत्वात् । यद्यप्यौषधार्थं हविष्कृ-
 दाह्वानं पशौ नास्ति तथाऽप्येषा कृत्वाचिन्ता ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ अस्त्याहृतिश्चरौ सौम्ये नास्ति वा पशुपाकतः ।

निवृत्तत्वादस्ति मैवमनिवृत्तेः पुरोत्थितेः ” इति ॥

तृतीयसवनीये सौम्यचर्वादयस्तेषु हविष्कृदाह्वानं पुनः कर्तव्यं पशवाह्वान-
 यास्तस्याः पशुपाके निवृत्तत्वात्, इति चेत् । मैवम् । प्रकृतौ पत्नीसंयाजेभ्य
 ऊर्ध्वं हविष्कृतः पत्न्या उत्थानकालत्वेन पशावपि ततः पूर्वं निवृत्त्यभावात् ।
 तस्मात्तत्कालीनेषु सौम्यचर्वादिषु नास्ति पुनराह्वानम् ।

एकादशाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ अवघातः सकृद्भूयो वा सकृद्विधिसिद्धितः ।

दृष्टा तण्डुलनिष्पत्तिस्तदन्तोऽभ्यस्यतामयम् ” इति ॥

व्रीहीनवदन्तीत्यत्र सकृन्मुसलघातमात्रेण विधिप्रयुक्तस्यापूर्वस्य सिद्धेर्ना-

स्त्याष्टचिरिति चेत् । मैवम् । तण्डुलनिष्पत्तेर्दृष्टप्रयोजनत्वेन तत्पर्यन्तस्याभ्या-
सस्याश्रुतस्यापि कल्पनीयत्वात् । एवं तण्डुलपेपणादावापि द्रष्टव्यम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ सर्वौषधावघातः किमावर्त्यः सकृदेव वा ।

आवृत्तिः पूर्ववन्मैवं दृष्टार्थस्यात्र वर्जनात् ” इति ॥

अग्निचयने श्रूयते—“ औदुम्बरमुल्लूखलं सर्वौषधस्य पूरयित्वाऽवहन्त्यथै-
नदुपदधाति ” इति । अत्रादृष्टमात्रप्रयोजनत्वात्सकृदेवावघातः ।

एकादशाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ अवघातार्थमन्त्रः किमसकृत्सकृदेव वा ।

प्रहारभेदादावृत्तिः कर्मक्येन(ण) सकृद्भवेत् ” इति ॥

अवरक्षो दिवः सपत्नं वध्यासमित्यवहन्तीत्यवघाते विहितो मन्त्र आवर्त-
नीयः । कुतः । अवघातस्य प्रहाररूपत्वात् । प्रहाराणां च भिन्नत्वात्, इति
प्राप्ते ध्रूमः—तण्डुलनिष्पत्तिपर्यन्तत्वेनाऽऽक्षिप्तप्रहाराभ्यासयुक्तस्यावघातस्यैक-
त्वाच्च विनियुक्तस्यावघातोपक्रमे सकृदेव पाठः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ नानाबीजेषु तन्मन्त्रः सकृद्भूयोऽथ वा सकृत् ।

चिकीर्षं कयात्प्रयोगाणां भिन्नत्वादसकृद्भवेत् ” इति ॥

राजसूये नानाबीजेषुसमुदाये श्रूयते—“ अग्नये गृहपतये पुरोडाशमष्टाक-
पालं निर्वपति कृष्णानां व्रीहीणां सोमाय वनस्पतये इयामाकं चरुम् ”
इत्यादि । तत्र सोऽवघातमन्त्रः सकृदेव वक्तव्यः । कुतः । सर्वावघातविषया-
यामेकस्यां चिकीर्षायां प्रवृत्तत्वात्, इति प्राप्ते ध्रूमः—समन्त्रोऽवघातश्चोदका-
तिदेशेन बीजेषु युज्यते । तच्चद्वीजेषु तण्डुलनिष्पत्तौ स कृतार्थः संपन्नः । पुन-
र्बीजान्तरे तण्डुलनिष्पत्तये समन्त्रस्यावघातस्य प्रयोक्तव्यत्वादसकृन्मन्त्रपाठः ।

दशमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ अवघातः कृष्णलानामस्ति नो वाऽस्ति पाकवत् ।

प्रत्यक्षोकत्या चरेत्पाकमवघाते तु नास्ति सा ” इति ॥

विकृतिरूपाणां काम्येष्टीनां काण्डे पठ्यते—“ प्राजापत्यं घृते चरुं निर्वपे-
च्छतकृष्णलमायुष्कामः ” इति । कृष्णलशब्दः सुवर्णशकलवाची । प्रकृतौ
व्रीहीनवहन्तीतिपुरोडाशहेतूनां व्रीहीणामवघातो विहितः । सोऽत्र चरुहेतूनां
कृष्णलानां चोदकवशादस्ति नो वेति संशयः । अस्तीति पूर्वपक्षप्रतिज्ञा ।

वितुषीकरणं तत्कृतचरूपकारः । लुप्तेऽप्युपकारे तत्सत्तायां पाकवदिति निदर्शनम् । लुप्तेऽपि विकृद्दोषकारे पाकः प्रतिवादिनोऽभिमतः । तद्वदवघातोऽप्यस्तु । घृते श्रपयतीति प्रत्यक्षोक्त्या पाकोऽभ्युपगतः । अवघाते तु सोक्तिर्नास्तीति वैषम्यादवघातो नास्ति ।

नवमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ अवघाते त्रीहिरूपविवक्षोत न वा श्रुतेः ।

आद्यः साधनतामात्रमवर्ज्यत्वाद्विवक्षयते ” इति ॥

त्रीहीनवहन्तीत्यत्र त्रीहीणां स्वरूपं श्रूयमाणत्वाद्विवक्षितम् । तथा सति नैवारश्वरुर्भवतीत्यत्र नीवारानामत्रीहित्वादवघातो नास्तीत्यूहो नाऽऽरभ्येत । प्राकृतानामवघातविषयाणां त्रीहीणां परित्यागेन त्रीहिस्थानेऽवघातविषयत्वेन नीवारानां प्रयोग ऊहः । यदा त्रीहिष्वेव नियतोऽवघातो त्रीहिनितृचौ निवर्तते तदा कुत ऊहावसर इति प्राप्ते ब्रूमः—त्रीहिस्वरूपविवक्षायामपि त्रीहिगतोऽपूर्वसाधनत्वाकारो न वर्जयितुं शक्यः । अन्यथाऽवघातवैयर्थ्यापत्तेः । ततोऽपूर्वसाधनत्वाकारोऽवश्यं विवक्षितव्यः । तत्र त्रीहिरूपस्यापि विवक्षायामौचित्यं स्यात् । तद्विवक्षायामपि नीवारानामपि विहितत्वेनापूर्वसाधनत्वाकारसद्भावादवघातविषयत्वेनोहः सिध्यति ।

तत्रैवान्यचिन्तितम्—

“ मुसलाद्युक्षणं हत्यै स्यादपूर्वाय वोक्तिः ।

आद्यः प्रकरणादन्त्यो व्यर्थं तत्स्यादिहान्यथा ” इति ॥

“प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ति” इति श्रूयते । तत्र प्रोक्षणमुलूखलमुसलद्रव्यद्वाराऽवघातार्थम् । कुतः, वाक्येन तच्छेषत्वप्रतीतेरिति चेत् । मैवम् । प्रकरणेनापूर्वशेषत्वावगमात् । न च वाक्यं प्रकरणाद्गोचर्य इति वाच्यम् । अपूर्वशेषत्वाभावे वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । पूर्वपक्षे यत्रावघातस्तत्रैव प्रोक्षणम् । तथा सति नैर्ऋतचरौ कृष्णानां त्रीहीणां नखनिभिन्नानामिति श्रुतेषु नखेषु प्रोक्षणं नोद्यते । सिद्धान्ते त्वपूर्वस्य प्रयोजकत्वादस्ति तत्रोहः । तदेवमवघातसंबद्धा विचारा उदाहृताः ॥

अथ व्याकरणम्—

देवो व इत्यादिषु स्वरो गतः । अचिच्छद्रेणेत्यत्र बहुत्रीहिपक्षे “ नञ्सुभ्याम् ” [पा० ६-२-१७२] इत्युत्तरपदान्तोदात्तः प्राप्नोति । ततस्तत्पुरुष एव कर्तव्यः । छिद्रं छेदनापेतं न भवतीत्यच्छिद्रं तत्राव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । पवित्रशब्दे प्रत्ययस्वरः । वसुसूर्यशब्दा

वृषादी । आप इत्यत्र वाक्यादित्वान्नाऽऽमन्त्रितनिघातः । देवी-
रित्यादीनां सोऽस्ति । यज्ञपतिमित्यत्र “ पत्यावैश्वर्ये ” [पा० ६-२-१८]
इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । वृत्रस्तूर्यते हिंस्यतेऽस्मिन्निति वृत्रतूर्ये युद्धम् । तूरी-
धातोः स्वार्थण्यन्तस्याजन्तत्वेन “ अचो यत् ” [पा० ३-१-९७] इति यत्प्र-
त्यये सति प्रत्ययस्वरं बाधित्वा “ तित्स्वरितम् ” [पा० ६-१-१८५] इति
स्वरिते प्राप्ते तदपवादः “ यतोऽनावः ” [पा० ६-१-२१३] नौशब्दव्य-
तिरिक्तस्य यत्प्रयान्तस्याऽऽदिरुदाचो भवति । ततो वृत्रेत्युपपदसद्भावात्स-
मासान्तोदात्तत्वं बाधित्वा “ गतिकारकोपपदात्कृत् ” [पा० ६-२-१३९]
इत्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । प्रोक्षिता इत्यत्र “ गतिरनन्तरः ” [पा० ६-२-
४९] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अवधूतमित्यत्रापि तद्वत् । अधिपवणमि-
त्यत्र सवनशब्दस्य ल्युट्प्रत्ययान्तत्वेन “ लिति ” [पा० ६-१-१९३] इति
प्रत्ययात्पूर्वपदस्योदात्तत्वे सति समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वानस्पत्य-
मित्यत्र वनस्पतेर्विकार इत्यस्मिन्नर्थे विहितस्तद्धितप्रत्यय उदात्तः । वाच
इत्यत्र “ सावेकाचः ” [पा० ६-१-१६८] इति विभक्तिरुदात्ता । अधिप-
वणवद्विसर्जनम् । देववतिय इत्यत्र दासीभारादित्वात् “ दासीभाराणां च ”
[पा० ६-२-४२] इति सूत्रांशेन पूर्वपदप्रकृतिस्वरे सति समासस्वरो बाध्यते ।
सुशमीत्यत्रोत्तरपदस्य प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वात्कृदुत्तरपदत्वेनापि तथैव प्राप्तौ
“ परादिश्छन्दसि बहुलम् ” [पा० ६-२-१९९] इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।
धुमदित्यत्र मतुपः पिच्चादनुदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादः “ ह्रस्वमुद्भ्यां मतुप् ”
[पा० ६-१-१७६] ह्रस्वान्तादन्तोदात्ताष्टुडागमाच्चोत्तरो मतुबुदात्तः स्यात् ।
अवधूतवत्परापूतम् । हिरण्यपाणिरित्यत्र बहुव्रीहित्वात्पूर्वपदस्वरः । हिरण्यश-
ब्दश्चाऽऽद्युदात्तेषु निपातितः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

अवधूतः रक्षोऽवधूता अरांतयोऽदित्यास्त्व-
गंसि प्रति त्वा पृथिवी वेत्तु दिवः स्कम्भ-

निरसि प्रति त्वाऽदि॒त्यास्त्वग्वे॒त्तु धि॒षणा॑ऽसि
 पर्व॑त्या प्रति॒ त्वा दि॒वः स्क्र॑म्भनिर्वे॒त्तु धि॒ष-
 णा॑ऽसि पार्व॑तेयी प्रति॒ त्वा पर्व॑तिर्वे॒त्तु दे॒वस्य॑
 त्वा सवि॒तुः प्र॑सवेऽश्विनोर्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो
 हस्ता॑भ्यामधि॒ वपामि॑ धान्य॑मसि धिनु॒हि
 देवान्प्रा॑णाय॒ त्वाऽपा॑नाय॒ त्वा व्या॑नाय॒ त्वा
 दीर्घा॑मनु॒ प्रसि॑तिमायु॒षे धां दे॒वो वः॑ सवि॒ता
 हिर॑ण्यपाणिः प्रति॒ गृह्णा॑तु (१) ॥

(प्राणायं त्वा पञ्चदश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

अव॑धूत॒मित्य॑व—धू॒तम् । रक्षः॑ । अव॑धू॒ता इत्य-
 व—धू॒ताः । अरा॑तयः । अदि॑त्याः । त्वक् । अ॒सि ।
 प्रती॑तिं । त्वा । पृ॒थि॒वी । वे॒त्तु । दि॒वः । स्क्र॑म्भ॒निः ।
 अ॒सि । प्रती॑तिं । त्वा । अदि॑त्याः । त्वक् । वे॒त्तु ।
 धि॒षणा॑ । अ॒सि । पर्व॑त्या । प्रती॑तिं । त्वा । दि॒वः ।
 स्क्र॑म्भ॒निः । वे॒त्तु । धि॒षणा॑ । अ॒सि । पार्व॑तेयी ।
 प्रती॑तिं । त्वा । पर्व॑तिः । वे॒त्तु । दे॒वस्य॑ । त्वा ।

(तण्डुलपेपणार्था मन्त्राः)

स॒वि॒तुः । प्र॒स॒व इति॑ प्र—स॒वे । अ॒श्विनोः॑ । बा॒हु-
भ्या॒मिति॑ बा॒हु—भ्या॒म् । पू॒ष्णः । ह॒स्ता॑भ्या॒म् ।
अ॒धीति॑ । व॒पामि॑ । धा॒न्यम् । अ॒मि । धि॒नुहि॑ ।
दे॒वान् । प्रा॒णाय॑ति॑ प्र—अ॒नाय॑ । त्वा । अ॒पा॒नाये-
त्य॑प—अ॒नाय॑ । त्वा । व्या॒नायेति॑ वि—अ॒नाय॑ ।
त्वा । दी॒र्षाम् । अ॒न्विति॑ । प्र॒सि॑ति॒मिति॑ प्र—सि-
ति॒म् । आ॒यु॑षे । धा॒म् । दे॒वः । वः । स॒वि॒ता ।
हि॒र॑ण्यपा॒णिरिति॑ हि॒र॑ण्य—पा॒णिः । प्रती॑ति ।
गृ॒ह्णा॒तु (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

पश्चमेऽनुवाके व्रीह्यवघात उक्तः । अवहतानां च तण्डुलानां पेपणात्पूर्वं
कपालोपधानस्य निष्प्रयोजनत्वेन तदुपधानात्पूर्वं षष्ठे पेपणमभिधीयते ।

अवधूतं रक्षोऽवधूता अरातयोऽदित्या-
स्त्वगसि प्रति त्वा पृथिवी वेत्तु—

कल्पः—“ अथ प्रोक्षितेषु त्रिष्फलीकृतेषु तथैव कृष्णाजिनमवधूनोत्यूर्ध्व-
ग्रीवमुद्गावृत्त्यावधूतं रक्षोऽवधूता अरातय इति त्रिरथैनत्पुरस्तात्प्रतीची-
नग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणात्यादित्यास्त्वगसि प्रति त्वा पृथिवी वेत्त्विति ” इति ।

पूर्ववद्वाच्ये—“ अवधूतं रक्षोऽवधूता अरातय इत्याह । रक्षसामपहत्यै ।
अदित्यास्त्वगसीत्याह । इयं वा अदितिः । अस्या एवैनत्त्वचं करोति ।
प्रति त्वा पृथिवी वेत्त्वित्याह प्रतिष्ठित्यै । पुरस्तात्प्रतीचीनग्रीवमुत्तरलोमोप-

स्तृणाति मेध्यत्वाय । तस्मात्पुरस्तात्प्रत्यञ्चः पशवो मेधमुपतिष्ठन्ते । तस्मात्प्रजा मृगग्राहुकाः । यज्ञो देवेभ्यो निलायत । कृष्णो रूपं कृत्वा । यत्कृष्णाजिने हविरधिपिनष्टि । यज्ञादेव तद्यज्ञं प्रयुङ्क्ते । हविषोऽस्कन्दाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । अवघातस्येवात्र पेषणस्य विशिष्टविधिः ॥

दिवः स्कम्भनिरसि प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्तु—

कल्पः—“ तस्मिन्नुदीचीनकुम्वा० शम्यां निदधाति दिवः स्कम्भनिरसि प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्तिवति ” इति ।

गदया समानाकारो व्यामार्धपरिमितः काष्ठविशेषः शम्या । तां कृष्णाजिनस्योपर्युदीचीनशिरस्कां निदध्यात् । सा च पेषणहेतोर्दृषदः पश्चाद्भागधारणेन तद्भागस्थोन्नत्यं करोति । हे शम्ये त्वं द्युलोकस्य धारयिष्यसि । तस्मात्कृष्णाजिनरूपाया भूमेस्त्वगियं त्वामभिमन्यताम् । शम्याया द्युलोकाधारत्वमुपादयति—“ द्यावापृथिवीं सहाऽऽस्ताम् । ते शम्यामात्रमेकमहव्येता० शम्यामात्रमेकमहः । दिवः स्कम्भनिरसि प्रति त्वाऽदित्यास्त्वग्वेत्तिवत्याह । द्यावापृथिव्योर्वीत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । प्रजापतिना सृष्टे द्यावापृथिव्यौ पूर्वं जतुकाष्ठवत्परस्परं संश्लिष्टे अभूताम् । ते पश्चादेकस्मिन्दिने शम्याप्रमाणेन परस्परं वियुक्ते अभूताम् । प्रतिदिनं तथेति विवक्षया वीप्सोक्ता । तयोः पुनः संश्लेषे यागस्यावकाशो न स्यात् । ततो विश्लेषार्था दिवः स्कम्भनिरित्युच्यते ॥

धिषणाऽसि पर्वत्या प्रति

त्वा दिवः स्कम्भनिर्वेत्तु—

कल्पः—“ तस्यां प्राचीं दृषदमध्यहति धिषणाऽसि पर्वत्या प्रति त्वा दिवः स्कम्भनिर्वेत्तिवति ” इति ।

हे पेषणसाधनभूते दृषद्रूपे त्वं पेषुमभिज्ञतया धिषणाऽसि दृढतया पर्वतावस्थानमर्हसि । तादृशीं त्वां द्युलोकाधारिका शम्याऽभिमन्यताम् । सेयं दृषदृढतया लोकद्वयधारणाय कल्पत इत्याह—“ धिषणाऽसि पर्वत्या प्रति त्वा दिवः स्कम्भनिर्वेत्तिवत्याह । द्यावापृथिव्योर्विधृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति ॥

धिषणाऽसि पार्वतेयी प्रति त्वा पर्वतिर्वेत्तु—

(तण्डुलपेषणार्था मन्त्राः)

कल्पः—“ दृषद्युपलामध्यूहति धिषणाऽसि पार्वतेयी प्रति त्वा पर्वतिर्वे-
त्त्विति ” इति ।

पूर्ववत् । पर्वतिः पर्वतसंबन्धिनी दृषत् । तथैव व्याचष्टे—“धिषणाऽसि पार्व-
तेयी प्रति त्वा पर्वतिर्वेत्त्वित्याह । द्यावापृथिव्योर्धृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र०
२ अ० ६] इति ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो-
र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामधि
वपामि धान्यमसि धिनुहि देवान्—

बौधायनः—“ तस्यां पुरोडाशीयानुद्रपति देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो-
र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्रये जुष्टमधिवपाम्यग्नीपोमाभ्याममुष्मा अमुष्मा
इति यथादेवतमधिवपति धान्यमसि धिनुहि देवानिति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु धान्यमसीत्यनेन सहैकमन्त्रतामाश्रित्याऽऽह—“ देवस्य त्वेत्य-
नुद्रुत्याग्रये जुष्टमधिवपामीति यथादेवतं दृषदि तण्डुलानधिवपति त्रिर्यजुषा
तूर्ण्णां चतुर्थम् ” इति ।

अत्र वाक्यपूरणायामग्र इत्यादिकमध्याहृतमतो यथाज्ञातमेवानूय व्याचष्टे—
“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह ।
अश्विनो हि देवानामध्वर्यु आस्ताम् । पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । अधि-
वपामीत्याह । यथादेवतमेवैनानधिवपति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६]
इति । देवान्प्रीणयेति यदुक्तं तस्य नास्त्यनुपपत्तिः, आहुतीरूपस्य धान्य-
स्याल्पत्वेऽपि मन्त्रसामर्थ्येन तदभिवृद्धेरित्याह—“ धान्यमसि धिनुहि देवा-
नित्याह । एतस्य यजुषो वीर्येण । यावदेका देवता कामयते यावदेका । ताव-
दाहुतिः प्रथते । न हि तदस्ति । यत्तावदेव स्यात् । यावज्जुहोति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । वीप्सा सर्वत्रानुगमार्था । यदि द्रव्यं याव-
ज्जुहोति तावदेव देवान्प्राप्नुयात्, तदा कथमिदमल्पं देवान्प्रीणयेदित्याश-
ङ्क्येत, न तु तावदेवेति नियमोऽस्ति किं तु यावत्काम्यते तावत्प्रवर्धते । ततः
संभवत्येव प्रीणनम् ॥

प्राणाय त्वाऽपानाय त्वा व्यानाय त्वा—

बौधायनः—“पि०पनि प्राणाय त्वाऽपानाय त्वा व्यानाय त्वेति” इति ।

आपस्तम्बः—“ प्राणाय त्वेति प्राचीमुपलां प्रोहल्यपानाय त्वेति प्रतीचीं व्यानाय त्वेति मध्यदेशे व्यवधारयति प्राणाय त्वाऽपानाय त्वा व्यानाय त्वेति संततं पिनष्टि ” इति ।

उच्छ्वासनिश्वासतत्संधिगता वृत्तयः प्राणापानव्यानाः । अथ यः प्राणापानयोः संधिः स व्यान इति श्रुत्यन्तरात् । हे हविर्वृत्तित्रयं यजमाने चिरं स्थापयितुं त्वां पिनष्टि । एतदेव दर्शयति—“प्राणाय त्वाऽपानाय त्वेत्याह । प्राणानेव यजमाने दधाति” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति ॥

दीर्घामनु प्रसितिमायुषे धाम्—

बौधायनः—“अथ बाहू अन्ववेक्षते दीर्घामनु प्रसितिमायुषे धामिति” इति ।

आपस्तम्बः—“ प्राचीमन्ततोऽनुप्रोह ” इति ।

प्रसितिः प्रबन्धः कर्मसंतानः । यजमानस्याऽऽयुरभिवृद्धयर्थमिमामन्विच्छिन्नकर्मसंततिहेतुरूपासुपलां धारितवानस्मि । तदेतदाह—दीर्घामनु प्रसितिमायुषे धामित्याह । आयुरेवास्मिन्दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति ॥

देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रति गृह्णातु ॥

कल्पः—“ देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रति गृह्णात्विति कृष्णाजिने पिष्टानि प्रस्कन्दयति ” इति ।

पूर्ववद्वाचष्टे—“ अन्तरिक्षादिव वा एतानि प्रस्कन्दन्ति । यानि दृपदः । देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रति गृह्णात्वित्याह प्रतिष्ठित्यै । हविषोऽस्कन्दाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । पत्नीं दासीं वा प्रति प्रैषमन्नमुत्पाद्य व्याचष्टे—“ असंवपन्ती पि०पाणूनि कुरुतादित्याह मेध्यत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ६] इति । तथा च सूत्रितम्—“ असंवपन्ती पि०पाणूनि कुरुतादिति संप्रेष्यति दासीं पिनष्टि पत्नीं वाऽपि वा पत्न्यवहन्ति शूद्रा पिनष्टि ” इति । हे दासि तण्डुलेष्वन्यद्रव्यं किमप्यप्रवेशयन्ती पेषणं कुरु । तानि च पिष्टानि सूक्ष्माणि कुरु । तमिमं प्रैषमध्वर्युः पठेत् । पिष्टस्य सूक्ष्मत्वे पुरोडाशद्वारा यज्ञयोग्यता भवति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ अवेति पूर्ववत्तत्र शम्भ्यां स्थापयते दिवः ।

धिपणा द्वे तथाऽश्मानौ देवेत्यधिवपेद्धविः ॥ १ ॥

प्राणायेति त्रिभिः पिष्ट्वा दीर्घेत्यन्त उपोहति ।

देवोऽजिने स्क्रन्दयेत प्रोक्ता एकादश त्विह ॥ २ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

यद्यप्यत्र विशेषाकारेण विचारा बहवो नोपलभ्यन्ते तथाऽपि सामान्य-
विचाराः पूर्वोक्ता अनुसंधेयाः । इषे त्वेत्यत्र वाक्यपूर्तये यथाऽध्याहारस्तथै-
वाधिवपामीत्यत्राप्यग्नये जुष्टमित्यादिक्रमध्याहर्तव्यम् । अध्याहृतस्य चाना-
प्रातत्वेनामन्त्रत्वाद्ब्रूहादिष्विव स्वराद्यपराधो नास्ति । किं च नवमाध्यायस्य
प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ नोह्य ऊह्योऽथ वा धान्यशब्दो नासंगतोक्तिः ।

ऊह्यो लक्षणयाऽर्थस्य गोपानस्येव संगतेः ” इति ॥

इषदि पेषणाय तण्डुलावापेऽयं मन्त्रो विहितः—धान्यमसि धिनुहि देवानिति ।
षोऽयं धान्यशब्दोऽसमवेतार्थं ब्रूते निस्तुपाणां तण्डुलानां धान्यशब्दार्थ-
वाभावात् । तदयं सवित्रादिशब्दवन्नोहनीय इति चेत् । मैवम् । लक्षणा-
त्स्या धान्यशब्दस्य तण्डुलरूपेऽर्थे समवेतत्वात् । यथा गावः पीयन्त इत्यत्र
ऋष्यवृत्त्यभावेऽपि नासमवेतार्थत्वं लोका वर्णयन्ति किं तु पयो लक्षयित्वाऽर्थं
समवेतमेव प्रतीयन्ति तद्वत् । तस्माच्छाक्यानामयने पट्ट्विंशत्संवत्सरे धान्य-
शब्द ऊहनीयः । तत्र ह्येवाम्नायते—संस्थितेऽहनि गृहपतिर्भृगयां याति,
न तत्र यान्मृगान्हन्ति, तेषां तरसा सवनीयाः पुरोडाशा भवन्तीति । तत्र
ऽपि पेषणाय मांसमावपन्मांसमसि धिनुहि देवानित्येवं मन्त्रमूहेत् । न च
धान्यशब्दवल्लक्षको मृगशब्द ऊहे प्रयोक्तव्य इति वाच्यं, लक्षणावृत्तेः प्रकृ-
त्वार्थिकत्वेनातिदेशानर्हत्वात् । तस्मान्मांसमित्येव धान्यशब्दस्योहः ॥

अथ व्याकरणम्—

अवधूतमित्यादयो गताः । पर्वत्येत्यस्य पर्वतमर्हतीत्यस्मिन्नर्थे छन्दोविषये
काररहितस्य यप्रत्ययस्य विधानात्प्रत्ययस्वरः । पार्वतेयीत्यत्र ङीपुदात्तः ।
र्वतिरित्यत्र तदर्हतीत्यस्मिन्नर्थे छान्दस इकारप्रत्ययोऽप्युदात्तः । धान्यश-
दस्य तिल्यशिक्यमर्त्यकाश्मर्यधान्यकन्याराजन्यमनुष्याणामित्यन्तस्वरित-
म् । धिनुहीत्यत्र “ सेह्यपिच्च ” [पा० ३-४-८७] इति सिपः स्थान आदि-
स्य हिशब्दस्य पिच्चनिषेधात्प्रत्ययस्वरः । यद्यपि विकरणप्रत्ययस्योकारस्य
ऋः सतिशिष्टस्तथाऽपि व्यत्ययो द्रष्टव्यः । प्रसितिमित्यत्र कृदुत्तरपदप्रकृति-

स्वरे प्राप्ते तदपवादः “तादौ च निति कृत्यतौ” [पा० ६ २ ५०] तुप्रत्ययव्य-
तिरिक्ते तकारादौ निति कृति प्रत्यये परतः पूर्वपदं प्रकृतिस्वरं भवति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

धृष्टिरसि ब्रह्मं यच्छापाग्नेऽग्निमामादं जहि
निष्क्रव्यादं सेधाऽऽ देवयजं वह निर्दग्धं
रक्षो निर्दग्धा अरातयो ध्रुवमसि पृथिवीं
दृहाऽऽयुदृह प्रजां दृह सजातानस्मै यज-
मानाय पर्यूह धर्मस्यन्तरिक्षं दृह प्राणं
दृहापानं दृह सजातानस्मै यजमानाय पर्यूह
धरुणमसि दिवं दृह चक्षुः (१) दृह श्रोत्रं
दृह सजातानस्मै यजमानाय पर्यूह धर्मासि
दिशो दृह योनिं दृह प्रजां दृह सजाता-
नस्मै यजमानाय पर्यूह चितः स्थ प्रजामस्मै
रयिमस्मै संजातानस्मै यजमानाय पर्यूह भृगू-
णामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वं यानि धर्मे कपा-
लान्युपचिन्वन्ति वेधसः । पूष्णस्तान्यपि व्रत
इन्द्रवायू वि मुञ्चताम् (२) ॥

(चक्षुरष्टाक्षरिश्शच ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

घृष्टिः । अ॒सि । ब्र॒ह्म । य॒च्छु । अ॒पेति॑ । अ॒ग्ने ।
 अ॒ग्नि॒म् । आ॒माद॒मित्या॑म—अ॒द॒म् । ज॒हि । नि॒रिति॑ ।
 क॒व्याद॒मिति॑ क॒व्य—अ॒द॒म् । से॒ध । ए॒ति । दे॒व॒य॒ज॒मिति॑
 दे॒व—य॒ज॒म् । व॒ह । नि॒र्द॒ग्ध॒मिति॑ निः—द॒ग्ध॒म् ।
 र॒क्षः । नि॒र्द॒ग्धा॒ इति॑ निः—द॒ग्धाः । अ॒रा॒तयः । ध्रु॒-
 व॒म् । अ॒सि । पृ॒थि॒वीम् । दृ॒ह । आ॒युः । दृ॒ह ।
 प्र॒जा॒मिति॑ प्र—जा॒म् । दृ॒ह । स॒जा॒ता॒निति॑ स—जा॒-
 ता॒न् । अ॒स्मै । य॒ज॒मा॒नाय॑ । प॒रीति॑ । उ॒ह । ध॒त्र॒म् ।
 अ॒सि । अ॒न्त॒रि॒क्षम् । दृ॒ह । प्रा॒ण॒मिति॑ प्र—अ॒न॒म् ।
 दृ॒ह । अ॒पा॒न॒मि॒त्य॑प—अ॒न॒म् । दृ॒ह । स॒जा॒ता॒-
 निति॑ स—जा॒ता॒न् । अ॒स्मै । य॒ज॒मा॒नाय॑ । प॒रीति॑ ।
 ऊ॒ह । ध॒रु॒ण॒म् । अ॒सि । दि॒वं॒म् । दृ॒ह । च॒क्षुः । (१)
 दृ॒ह । श्रो॒त्र॒म् । दृ॒ह । स॒जा॒ता॒निति॑ स—जा॒ता॒न् ।
 अ॒स्मै । य॒ज॒मा॒नाय॑ । प॒रीति॑ । ऊ॒ह । ध॒र्म॑ । अ॒सि ।
 दि॒शः । दृ॒ह । यो॒नि॒म् । दृ॒ह । प्र॒जा॒मिति॑ प्र—
 जा॒म् । दृ॒ह । स॒जा॒ता॒निति॑ स—जा॒ता॒न् । अ॒स्मै ।
 य॒ज॒मा॒नाय॑ । प॒रीति॑ । ऊ॒ह । चि॒तः । स्थ । प्र॒जा॒-
 मिति॑ प्र—जा॒म् । अ॒स्मै । र॒यि॒म् । अ॒स्मै । स॒जा॒-
 ता॒निति॑ स—जा॒ता॒न् । अ॒स्मै । य॒ज॒मा॒नाय॑ । प॒रीति॑ ।

ऊह । भृगूणाम् । अङ्गिरसाम् । तपसा । तप्यध्वम् ।
यानि । घर्मे । कपालानि । उपचिन्वतीत्युप—चि-
न्वन्ति । वेधसः । पूष्णः । तानि । अपीति । व्रते ।
इन्द्रवायू इतीन्द्र—वायू । वीति । मुञ्चताम् (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठानुवाके पेषणमुक्तम् । यद्यप्यनन्तरं पुरोडाशो निष्पादनीयस्तथाऽप्यत-
सेषु कपालेषु पुरोडाशस्य श्रपयितुमशक्यत्वात्सप्तमे कपालोपधानमभिधीयते ।

धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छ—

कल्पः—“ धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्युपवेषमादाय ” इति ।

पलाशशाखामूले छिन्नः प्रादेशपरिमित उपवेषः । हे उपवेष त्वमङ्गाराणां
धर्षणे समर्थोऽसि । अतो ब्रह्मशब्दोदितं पुरोडाशरूपं देवान्नं प्रयच्छ । धृष्टि-
शब्दो धैर्यघ्नोतनायेत्याह—“धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्याह धृत्यै” [ब्रा० का०
३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

अपाग्नेऽग्निमामादं जहि निष्क्र-
व्यादꣳ सेधाऽऽ देवयजं वह—

कल्पः—“ अपाग्नेऽग्निमामादं जहीति गार्हपत्यादाहवनीयाद्वा प्रत्यञ्चाव-
ङ्गारौ निर्वर्त्य निष्क्रव्यादꣳ सेधेति तयोरन्यतरमुत्तरमपरमवान्तरदेशं वा
निरस्याऽऽ देवयजं वहेति दक्षिणमवस्थाप्य ” इति ।

हे गार्हपत्याग्ने योऽग्निः शास्त्रीयं पाकमन्तरेणाऽऽमं द्रव्यमत्ति न तु पाकार्थ-
स्थापितस्य पाकं करोति तमपनय मारय । यश्च लौकिकं मांसमत्ति तमपि
निषेधय । यस्तु देवान्यजति तमावह । यथोक्तस्याग्न्यानयनस्य कपालोपधा-
नार्थतां दर्शयन्प्रशंसति—“अपाग्नेऽग्निमामादं जहि निष्क्रव्यादꣳ सेधाऽऽ देव-
यजं वहेत्याह । य एवाऽऽमात्क्रव्यात् । तमपहत्य । मध्येऽग्नौ कपालमुपद-
धाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातयो ध्रुव-
 मसि पृथिवीं दृःहाऽऽयुर्दृःह प्रजां दृःह
 सजातानस्मै यजमानाय पर्यूह—

निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातयो ध्रुवमसि पृथिवीं दृःहाऽऽयुर्दृःह प्रजां
 दृःह सजातानस्मै यजमानाय पर्यूहेत्येतयोर्मन्त्रयोरर्थक्रमेण विनियोगः कल्पे
 दर्शितः—“ध्रुवमसीति तस्मिन्मध्येमं पुरोडाशकपालमुपदधाति निर्दग्धं रक्षो
 निर्दग्धा अरातय इति कपालेऽङ्गारमत्याधाय ” इति ।

हे कपाल त्वं दृढमस्यतः पृथिव्यादीन्दृढी कुरु । अस्य यजमानस्य ज्ञाती-
 न्परितः सेवकान्कुरु । अस्मिन्कपालेऽवस्थितं रक्षो निःशेषेण दग्धम् । आम्रा-
 नक्रमेण निर्दग्धमन्त्रमादौ व्याचष्टे—“ निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय
 इत्याह । रक्षां स्येव निर्दहति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ।
 कपालानामुपधानं विधत्ते—“ अग्निवत्युपदधाति । अस्मिन्नेव लोके ज्योति-
 र्धत्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति । यथोक्ताङ्गारयुक्ते प्रदेशे
 कपालमुपदध्यात् । कपालोपर्यन्यस्याङ्गारस्य स्थापनं विधत्ते—“ अङ्गारमधिव-
 र्तयति । अन्तरिक्ष एव ज्योतिर्धत्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ।
 कपालस्याध ऊर्ध्वं च स्थिताभ्यामङ्गाराभ्यां लोकद्वयस्य ज्योतिष्मत्त्वे ततोऽ-
 प्यूर्ध्वमङ्गारस्य स्थापनासंभवाद्दिवो ज्योतिर्न स्यादिति न शङ्कनीयमित्याह—
 “ आदित्यमेवामुष्मिँलोके ज्योतिर्धत्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७]
 इति । एतद्वृत्तान्तज्ञानं प्रशंसति—“ ज्योतिष्मन्तोऽस्मा इमे लोका भवन्ति ।
 य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

धर्ममस्यन्तरिक्षं दृःह प्राणं दृःहापानं दृःह
 सजातानस्मै यजमानाय पर्यूह धरुणमसि दिवं
 दृःह चक्षुर्दृःह श्रोत्रं दृःह सजाता-
 नस्मै यजमानाय पर्यूह धर्मासि दिशो दृःह
 योनिं दृःह प्रजां दृःह सजातानस्मै यजमा-
 नाय पर्यूह चितः स्थ प्रजामस्मै रयि-
 मस्मै सजातानस्मै यजमानाय पर्यूह—

बौधायनः—“ अथ पूर्वार्ध्यमुपदधाति धर्त्रमस्यन्तरिक्षं दृह प्राणं दृह हा-
पानं दृह सजातानस्मै यजमानाय पर्यहेत्यथ परार्ध्यमुपदधाति धरुणमसि
दिवं दृह चक्षुर्दृह श्रोत्रं दृह सजातानस्मै यजमानाय पर्यहेत्यथ दक्षि-
णार्ध्यमुपदधाति धर्मासि दृशो दृह योनिं दृह प्रजां दृह सजातानस्मै यज-
मानाय पर्यहेत्यथ पूर्वार्ध्यमुपदधाति चितः स्थ प्रजामस्मै रयिमस्मै सजाता-
नस्मै यजमानाय पर्यहेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ धर्त्रमसीति पूर्वं द्वितीयं सस्पृष्टं धरुणमसीति पूर्वं तृती-
यमिति धर्मासीति सप्तमं चितः स्थेत्यष्टमम् ” इति ।

तत्र धर्त्रधर्मधरुणशब्दा धारकत्वं ब्रुवन्तो दृढत्वं लक्षयन्ति । हेऽष्टमकपाल
त्वमुपचितरूपोऽसि । ततो यजमानस्य प्रजादिकं परितः संपादय । प्रजादेः
प्रत्येकमुपचयविवक्षया पृथग्वाक्यत्वं द्योतयितुमस्मा इति पदस्याऽऽवृत्तिः ।
चितः स्थेति बहुवचनमादरार्थम् । क्रमेण मन्त्रान्वयाच्चे—“ ध्रुवमसि पृथिवीं
दृहहेत्याह । पृथिवीमेवैतेन दृहति । धर्त्रमस्यन्तरिक्षं दृहहेत्याह । अन्तरिक्षमे-
वैतेन दृहति । धरुणमसि दिवं दृहहेत्याह । दिवमेवैतेन दृहति । धर्मासि
दिशो दृहहेत्याह । दिश एवैतेन दृहति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७]
इति । उपसंहरति—“ इमानेवैतैर्लोकान्दृहति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ७] इति । एतद्वेदनं प्रशंसति—“ दृहन्तेऽस्मा इमे लोकाः प्रजया पशुभिः ।
य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति । सर्वत्र विधेयार्थं
केनापि प्रकारेण स्तुत्वा श्रद्धोत्पादनीयेति व्युत्पादयितुं कपालोपधानं बहुधा
स्तौति । तत्रायमेकः प्रकारः—“ त्रीण्यग्रे कपालान्युपदधाति । त्रय इमे लोकाः ।
एषां लोकानामाप्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति । मध्यमपूर्वा-
परकपालगतं त्रित्वमपि प्रशस्तम् । अथापरः प्रकारः—“ एकमग्रे कपालमुपद-
धाति । एकं वा अग्रे कपालं पुरुषस्य संभवति । अथ द्वे । अथ त्रीणि । अथ
चत्वारि । अथाष्टौ । तस्मादष्टाकपालं पुरुषस्य शिरः ” [ब्रा० का० ३ प्र०
२ अ० ७] इति । प्रथमं ध्रुवमसीत्येकं कपालमुपधीयते । ततो धर्त्रमसीत्य-
नेन सह द्वे । धरुणमसीत्यनेन सह त्रीणि । धर्मासीत्यनेन सह चत्वारि ।
ततः केषांचिन्मते चितः स्थेत्यनेनैवोपरितनानि चत्वारीत्यष्टौ भवन्ति । पुरु-
षस्यापि गर्भे प्रथमं शिरोरूपमखण्डं कपालमुत्पद्यते । पश्चात्क्रमेण रेखाभि-
रष्टधा भिद्यते । कपालेषु संख्यां स्तुत्वा तदुपधानं स्तौति—“ यदेवं कपाला-
न्युपदधाति । यज्ञो वै प्रजापतिः । यज्ञमेव प्रजापतिः सस्क्रोति । आत्मा-
नमेव तत्सस्क्रोति । तं सस्क्रुतमात्मानम् । अमुष्मिँल्लोकेऽनुपरैति ”

(कपालोपधानार्थं मन्त्राः)

[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति । उपधानेन कपालेषु संस्कृतेषु तद्द्वारा तत्साध्यो यागः संस्क्रियते । यज्ञद्वारा तत्सप्तुः प्रजापतेः संस्कारः । तेन कपालयज्ञप्रजापतिसंस्कारेण तेषां संस्कृतत्वाद्यजमानः स्वयं संस्कृतो भवति । तं च संस्कृतं स्वर्गे लोके गच्छन्तमनु फलदानाय यज्ञः प्रजापतिरूपधारी कश्चिद्देवो गच्छति । अपरः प्रकारः—“ यदष्टानुपदधाति । गायत्रिया तत्संमितम् । यन्नव । त्रिवृता तत् । यद्दश । विराजा तत् । यदेकादश । त्रिष्टुभा तत् । यद्वादश । जगत्या तत् । छन्दःसंमितानि स उपदधत्कपालानि । इमाल्लोकानुपूर्वं दिशो विधृत्यै दृश्यति । अथाऽऽयुः प्राणान्प्रजां पशून्यजमाने दधाति । सजातानस्मा अभितो बहुलान्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति । त्रिवृच्छब्दः स्तोमवाची । स च स्तोम उपास्मै गायता नर इत्याद्यृग्भिर्नवभिः संपद्यते । छन्दःशब्दश्च स्तोममप्युपलक्षयति । गायत्रीविराट्त्रिष्टुब्जगतीनां चाष्टत्वाद्यक्षरसंख्या प्रसिद्धा । तथा संख्यया छन्दःसादृश्यम् । नन्वत्राऽऽग्नेयस्याष्टौ कपालान्यग्नीषोमीयस्य चैकादश न तु नवादिसंख्या लभ्यत इति चेद्वाढम् । तथाऽपि संख्याऽन्यत्र विद्यमाना प्रसङ्गादिह स्तूयते । त्रयोदशदिसंख्या न काप्यस्ति । एकादिका सप्तपर्यन्ता संख्याऽन्यत्रास्तीति चेत्तर्हि तस्या अप्यनेन न्यायेन स्तुतिरुन्नेया । ईदृशानि कपालान्युपदधानोऽध्वर्युरनुक्रमेण पृथिव्यादिलोकान्प्रागादिदिशश्च दृढी करोति । लोकबुद्ध्या कपालानां स्थापितत्वात् । अत इदमुपधानं लोकदृढ्यै भवति । किं चाऽऽयुरादीन्भ्रातृपुत्रांश्च यजमाने संपादितवान्भवति । क्रमप्राप्ते मन्त्रे स्पष्टार्थत्वं दर्शयति—“ चितः स्थेत्याह । यथायजुरेवैतत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वम्—

कल्पः—“ भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वमिति वेदेन कपालेष्वङ्गारानध्युम्न ” इति ।

हे कपालानि देवतातरूपेणानेनाग्निना तप्तानि भवत । इममेवार्थं दर्शयति—भृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वमित्याह । देवतानामेवैनानि तपसा तपति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

**यानि घर्मे कपालान्युपचिन्वन्ति
वेधसः । पूष्णस्तान्यपि व्रत
इन्द्रवायू वि मुञ्चताम् ॥ , इति ।**

अयं मन्त्रो यद्यपि यागसमाप्तौ पठनीयस्तथाऽपि कपालप्रसङ्गादिहाऽऽ-
 द्भ्रातः । तद्विनियोगः सूत्रे दर्शितः—“ यानि घर्मे कपालानीति चतुष्पदयर्चा
 कपालानि विमुच्य संख्यायोद्वासयति संतिष्ठेते दर्शपूर्णमासौ ” इति ।

अध्वर्युरूपा वेधसो यानि घर्मे कपालान्यादीप्ते वह्नौ ध्रुवमसीत्यादिमध्वैरु-
 पस्थापितवन्तः । पूजार्थं बहुवचनम् । तादृशान्यपि कपालानि विमोक्तुं सप-
 र्थाविन्द्रवायू पोषकस्य यजमानस्य यागरूपे ब्रते समाप्ते सति विमुञ्चताम् ।
 अनेकगुणविशिष्टं विमोकं विधत्ते—“ तानि ततः सःस्थिते । यानि घर्मे
 कपालान्युपचिन्वन्ति वेधस इति चतुष्पदयर्चा विमुञ्चति । चतुष्पादः पशवः ।
 पशुध्वेवोपरिष्ठात्प्रतितिष्ठति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ७] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ धृष्टिरादायोपवेषमपाङ्गारौ वियोजयेत् ।
 निष्क्रापसारयेदेकमा देवान्यं तु शेषयेत् ॥ १ ॥
 ध्रुवं कपालमाधाय निदीङ्गारं तथोपरि ।
 धर्त्रं द्वितीयं धरुणं तृतीयं धर्मं सप्तमम् ॥ २ ॥
 चितोऽष्टमं भृगू तेषु सर्वेष्वङ्गाररोपणम् ।
 यानि स्वकाले संप्राप्ते कपालानि विमुञ्चति ॥
 अनुवाके सप्तमेऽस्मिन्नुक्ता द्वादश मन्त्रकाः ॥ ३ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ श्रपणं तुषवापश्च कपालस्य प्रयोजकौ ।
 उत श्रपणमेवाऽऽद्यो वापार्थत्वात्तृतीयया ॥
 पुरोडाशकपालेति नाम्ना स्याच्छ्रपणार्थता ।
 प्रयुक्तस्य प्रयुक्तिर्नो तस्य वापे प्रसञ्जनम् ” इति ॥

कपालेषु श्रपयतीति श्रपणं पुरोडाशस्य श्रुतम् । तथा पुरोडाशकपालेन
 तुषानुपवपतीति कपाले तुषधारणं श्रुतम् । ते च तुषाः सकपाला रक्षसां
 भागोऽसीति मन्त्रेण कृष्णाजिनस्याधस्तादवस्थापनीयाः । तत्र श्रपणं यथा
 कपालसंपादनस्य प्रयोजकं तथा तुषवापोऽपि प्रयोजकः । एकहायन्येति तृती-
 यया यथा गोः क्रयार्थत्वं तथा कपालेनेति तृतीयया कपालस्य तुषवापार्थ-
 त्वावगमादिति चेन्मैवम् । नात्र कपालमात्रस्य तुषोपवापसाधनत्वं श्रुतं किं
 तर्हि यत्कपालं पुरोडाशश्रपणायोपात्तमासादितं च तस्यैव कपालस्य साधन-
 त्वम् । एतच्च पुरोडाशकपालेनेति सविशेषणनाम्ना तद्विधानादवगम्यते । तथा

(पुरोडाशनिष्पादनार्था मन्त्राः)

सति प्रथमं श्रपणेन कपालं प्रयुज्यते । न च प्रयुक्तस्य पुनस्तुषवापेन प्रयुक्तिः संभवति । तस्माच्छ्रापणेनैव प्रयुक्तं कपालं तुषोपवापेऽपि प्रसङ्गात्सिध्यति । ईदृशमेवाङ्गत्वं तृतीयाश्रुत्या बोध्यते ॥

अथ व्याकरणम्—

धृष्टिशब्दः क्तिन्प्रत्ययान्तत्वादाद्युदात्तः । आमाच्छब्दे कृत्स्वरः । तथैव देवयज्ञशब्दः । निर्दग्धमिति प्रत्युष्टवत् । सजातानित्यत्र समानं जातं जन्म येषां ते सजाताः । “ वा जाते ” [पा० ६-२-१७१] जातशब्द उत्तरपदे बहुव्रीहौ समासे विकल्पेनान्तोदात्तो भवति । भृग्वक्त्रिःशब्दौ वृषादी । उप-
चिन्वन्तीत्यत्र यानीत्यनेन यच्छब्दयोगान्निघाताभावः । विकरणप्रत्ययस्वरस्य सति शिष्टस्याप्यबलीयस्त्वेन “ उदात्तयणः ” [पा० ६-१-१७४] इति उपरितनस्याकारस्योदात्तः । पूष्ण इत्यत्र “ अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोपः ” [पा० ६-१-१६१] इति विभक्तिरुदात्ता । इन्द्रवायू इत्यत्र “ देवताद्वेदे च ” [पा० ६-२-१४१] इत्युभयपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादः—
“ नोत्तरपदेऽनुदात्तादावपृथिवीरुद्रपूषमन्थिषु ” [पा० ६-२-१४२] अनु-
दात्तादौ पृथिव्यादिव्यतिरिक्त उत्तरपदे देवताद्वंद्वस्वरो न भवति । ततः
समासस्येत्यन्तोदात्तः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

सं वपामि समापो अद्भिरेगमत समोषंधयो
रसेन स२ रेवतीर्जगतीभिर्मधुमतीर्मधुमतीभिः
सृज्यध्वमभ्यः परि प्रजाताः स्थ समद्भिः
पृच्यध्वं जनयत्यै त्वा सं यौम्यग्रये त्वाऽग्नी-
षोमाभ्यां मखस्य शिरोऽसि घर्मोऽसि विश्वा-
युरु रू प्रथस्वोरु ते यज्ञर्षतिः प्रथतां त्वचं

गृह्णीष्वान्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरांतयो देव-
स्त्वा सविता श्रंपयतु वर्षिष्ठे अधि नाकेऽ-
ग्निस्ते तनुवं माऽति धागग्ने हव्यं रक्षस्व सं
ब्रह्मणा पृच्यस्वैकताय स्वाहा द्विताय स्वाहा
त्रिताय स्वाहा (१) ॥

(सविता द्वाविंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

समिति । वपामि । समिति । आपः । अद्भिरित्य-
त्—भिः । अगमत । समिति । ओषधयः । रसेन । समिति ।
रेवतीः । जगतीभिः । मधुमतीरिति मधु—मतीः ।
मधुमतीभिरिति मधु—मतीभिः । सृज्यध्वम् । अभ्य
इत्यत्—भ्यः । परीति । प्रजाता इति प्र—जाताः ।
स्थ । समिति । अद्भिरित्यत्—भिः । पृच्यध्वम् ।
जनयत्यै । त्वा । समिति । यौमि । अग्नये । त्वा ।
अग्नीषोमाभ्यामित्यग्नी—सोमाभ्याम् । मखस्य ।
शिरः । अमि । घर्मः । अमि । विश्वायुरिति विश्व—
आयुः । उरु । प्रथस्व । उरु । ते । यज्ञपतिरिति

(पुरोडाशनिष्पादनार्था मन्त्राः)

य॒ज्ञ—प॒तिः । प्र॒थ॒ता॒म् । त्व॒च॒म् । गृ॒ह्णी॒ष्व । अ॒न्त-
रि॒त॒मि॒त्य॒न्तः—इ॒त॒म् । र॒क्षः । अ॒न्त॒रि॒ता इ॒त्य॒-
न्तः—इ॒ताः । अ॒रा॒त॒यः । दे॒वः । त्वा । स॒वि॒ता । श्र॒प-
य॒तु । व॒र्षि॒ष्ठे । अ॒धी॒ति । ना॒के । अ॒ग्निः । ते ।
त॒नु॒र्व॒म् । मा । अ॒ती॒ति । धा॒क् । अ॒ग्ने । ह॒व्य॒म् ।
र॒क्ष॒स्व । स॒मि॒ति । ब्र॒ह्म॒णा । पृ॒च्य॒स्व । ए॒क॒ता॒यं ।
स्वा॒हा । द्वि॒ता॒यं । स्वा॒हा । त्रि॒ता॒यं । स्वा॒हा (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

सप्तमे कपालोपधानमुक्तं ततस्तप्तेषु कपालेषु लब्धावसरत्वाद्दष्टमे पुरोडा-
शश्रवणमभिधीयते ।

सं वपामि—

संवपामीत्यस्याऽऽन्नातस्य मन्त्रस्य शेषं पूरयित्वा विनियोगः कल्पे
दर्शितः—“ अथोत्तरेण गार्हपत्यमुपविश्य वाचंयमस्तिरःपवित्रं पात्र्यां
हृष्णाजिनात्पिष्टानि संवपति देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां
पूणो हस्ताभ्यामग्रये जुष्टं संवपाम्यग्नीपोमाभ्याममुष्मा अमुष्मा इति ”
इति ।

अपेक्षितस्थाने प्रयोक्तव्य इत्येतमर्थं दर्शयितुमेव निर्वापपेषणयोर्देवस्य
वेति मन्त्रो द्विरान्नातः । अत्रानान्नातमप्यनेनैवाभिप्रायेण व्याचष्टे—“ देव-
य त्वा सवितुः प्रसव इत्याह प्रसूत्यै । अश्विनोर्बाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ
ह देवानामध्वर्यू आस्ताम् । पूणो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै । संवपामीत्याह ।
।थादेवतमेवैतानि संवपति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

समापो अद्भिरग्मत समोषधयो रसेन स५ रेवती- जगतीभिर्मधुमतीर्मधुमतीभिः सृज्यध्वम्—

बौधायनः—“ प्रणीताभ्यः स्रुवणोपहत्य वेदेनोपयम्य पाणिं चान्तर्धा-
यैवं मदन्तीभ्यस्ता उभयीरानीयमानाः प्रतिमन्त्रयते समापो अद्भिरग्मत समो-
षधयो रसेन स५ रेवतीर्जगतीभिर्मधुमतीर्मधुमतीभिः सृज्यध्वमिति ” इति ।

पूर्वं चमसे संगृहीता आपः प्रणीताः । तप्ता आपो मदन्त्यः । आपस्तम्बेन
तु प्रणीतामात्रेऽयं मन्त्रो विनियुक्तः—“स्रुवेण प्रणीताभ्य आदाय वेदेनोपयम्य
समापो अद्भिरग्मतेति पिष्टेष्वाणयति ” इति । प्रणीता आपो मदन्तीभिरद्भिः
संगच्छन्ताम् । पिष्टरूपा ओषधयो द्विविधोदकरसेन संगच्छन्ताम् । किं च हे
आपो यूयं सर्वैसस्याभिवृद्धिहेतुत्वात्तद्द्वारा धनवत्यः स्वभावतो माधुर्यवत्यश्च ।
ओषधयोऽपि जङ्गमरूपपश्वभिवृद्धिहेतुतया पशुरूपधनयुक्ताः स्वभावसिद्धस्वा-
दुत्वेन माधुर्यवत्यश्च । ततः पिष्टरूपाभिस्ताभिरोषधीभिः संसृष्टा भवत ।
मन्त्रस्य पूर्वभागे जलौषधिसंगमस्य फलमाह—“ समापो अद्भिरग्मत समो-
षधयो रसेनेत्याह । आपो वा ओषधीर्जिन्वन्ति । ओषधयोऽपो जिन्वन्ति ।
अन्या वा एतासामन्या जिन्वन्ति । तस्मादेवमाह ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ८] इति । जिन्वन्ति प्रीणयन्ति । यद्यप्यचेतनानामपामोषधीनां च
नास्ति प्रीतिस्तथाऽपि पुरोडाशरूपेण देवप्रियहेतुत्वात्तदुपचारः । न हि केव-
लेन जलेन पिष्टेन वा पुरोडाशः संभवति किं त्वन्योन्यमेलनरूपेण प्रीणनेन ।
यस्मात्तासामपामोषधीनां च मध्येऽन्या आपोऽन्या ओषधीः प्रीणयन्ति ।
अन्याश्चौषधयोऽन्या अपः प्रीणयन्ति । तस्मान्मन्त्रः समोषधयो रसेनेत्येवं
ब्रूते । उत्तरभागे माधुर्यसंपादनं फलमाह—“ स५ रेवतीर्जगतीभिर्मधुमतीर्म-
धुमतीभिः सृज्यध्वमित्याह । आपो वै रेवतीः । पशवो जगतीः । ओषधयो
मधुमतीः । आप ओषधीः पशून् । तानेवास्मा एकधा स५सृज्य । मधुमताः
करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

अभ्यः परि प्रजाताः स्थ समद्भिः पृच्यध्वम्—

बौधायनः—“ अथानुपरिष्ठावयत्यद्भ्यः परि प्रजाताः स्थ समद्भिः पृच्य-
ध्वमिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ अद्भ्यः परि प्रजाता इति तप्ताभिरनुपरिष्ठाव्य ” इति ।

(पुरोडाशनिष्पादनार्थं मन्त्राः)

परिप्लावनं पिष्टस्य सर्वत आर्द्राकरणम् । हे पिष्टरूपा ओषधयो यूयं पूर्व-
मद्ग उत्पन्नाः स्थ । ततोऽद्याप्यद्भिः संपृक्ता भवत । मन्त्रेण परिप्लावनं
विधत्ते—“ अद्भिः परि प्रजाताः स्थ समद्भिः पृच्यध्वमिति पर्याप्लावयति ।
यथा सुवृष्ट इमामनुविष्टत्य । आप ओषधीर्महयन्ति । तादृगेव तत् ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । यथा पर्जन्ये सुवृष्टे सत्यापो भूमिमनुप्रवि-
श्यौषधीर्वर्धयन्ति तथाविधमिदं परिप्लावनं जलेन पिष्टे सर्वतः प्लाविते सति
पुरोडाशनिष्पत्तेः ॥

जनयत्यै त्वा सं यौमि—

कल्पः—“ सं यौति जनयत्यै त्वा सं यौमीति ” इति ।

हे परिप्लावित पिष्ट त्वां हस्ताङ्गुलिमर्दनेन सम्यङ्मिश्री करोमि । एतच्च
यजमानस्य शुक्रशोणितमिश्रणेनैव प्रजोत्पत्तये संपद्यते । एतदेव विशदयति—
“ जनयत्यै त्वा सं यौमीत्याह । प्रजा एवैतेन दाधार ” [ब्रा० का० ३ प्र०
२ अ० ८] इति ॥

अग्नये त्वाऽग्नीषोमाभ्याम्—

कल्पः—“ संयुत्य व्यु(व्यु)ह्याभिमृशत्यग्नये त्वाऽग्नीषोमाभ्याममुष्पा अ-
मुष्पा इति यथादेवतम् ” इति ।

त्वामहं स्पृशामीति शेषः । असांकर्यं मन्त्रद्वयप्रयोजनमित्याह—“ अग्नये
त्वाऽग्नीषोमाभ्यामित्याह व्यावृच्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

मखस्य शिरोऽसि—

कल्पः—“ पिण्डं करोति मखस्य शिरोऽसीति ” इति ।

विशदीकृत्य व्याचष्टे—“ मखस्य शिरोऽसीत्याह । यज्ञो वै मखः । तस्यै-
तच्छिरः । यत्पुरोडाशः । तस्मादेवमाह ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ०
८] इति ॥

घर्मोऽसि विश्वायुः—

कल्पः—“ घर्मोऽसि विश्वायुरित्याग्नेयं पुरोडाशमष्टासु कपालेष्वधिश्रयत्ये-
वमुत्तरमुत्तरेषु ” इति ।

हे पुरोडाश त्वं तप्तकपालावस्थानेन दीप्तो देवतायोग्यत्वेन कृत्स्नायुः-
मदश्नासि । विश्वामायुर्यस्येति बहुव्रीहेरायुष्पदस्त्वमित्येवात्रार्थ इत्याह—

“ घर्मोऽसि विश्वायुरित्याह । विश्वमेवाऽऽयुर्यजमाने दधाति ” [ब्रा० का०
३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथताम्—

कल्पः—“ उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामिति पुरोडाशं प्रथयन्स-
र्वाणि कपालान्यभिप्रथयत्यनुङ्गमनपूपाकृतिं कूर्मस्येव प्रतिकृतिमश्वशफमात्रं
करोति ” इति ।

हे पुरोडाश त्वं बहु यथा भवति तथा विस्तीर्णो भव । त्वदीयो यज्ञ-
मानोऽपि प्रजादिभिः प्रथितोऽस्तु । यज्ञपतेर्विस्तारं दर्शयति—“ उरु
प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामित्याह । यजमानमेव प्रजया पशुभिः प्रथयति ”
[ब्रा० का ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

त्वचं गृह्णीष्व—

कल्प—“ त्वचं गृह्णीष्वेत्यद्भिः श्लक्ष्णी करोत्यनभिक्षारयन् ” इति ।

हे पुरोडाश त्वमद्भिः श्लक्ष्णीभूतां त्वचं स्वी कुरु । निम्नोन्नतभावपरिहा-
रेण त्वक्सादृश्ये सति पुरोडाशः सदेहो भवतीत्याह—“ त्वचं गृह्णीष्वेत्याह ।
सर्वमेवैनं सतनुं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । श्लक्ष्णीकरणं
विधत्ते—“ अथाप आनीय परिमाष्टि । मांस एव त्वचं दधाति । तस्मा-
त्त्वचा मांसं छन्नम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । तत्तेन मार्ज-
नेन पिष्टरूपे मांस एव श्लक्ष्णत्वरूपत्वचं स्थापयति । ततो लोके साऽपि
तथा दृश्यते ॥

अन्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातयः—

कल्पः—“ अन्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातय इति सर्वाणि हवीःपि त्रिः
पर्यग्निं कृत्वा ” इति ।

दर्भेर्दीप्तैः पुरोडाशस्य परितो रक्षसां संशोधनं पर्यग्निकरणम् । अनेन पर्य-
ग्निकरणेन राक्षसजातिर्व्यवहिता । शत्रवोऽपि व्यवहिताः । तदेतद्विधत्ते—
घर्मो वा एषोऽशान्तः । अर्धमासेऽर्धमासे प्रवृज्यते । यत्पुरोडाशः । स ईश्वरो
यजमानं शुचाऽप्रदहः । पर्यग्निं करोति । पशुमेवैनमकः । शान्त्या अप्रदाहाय ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । पुरोडाशो योऽस्ति स एष दीप्य-
मानोऽग्निर्भूत्वा कदाचिदपि न शाम्यति प्रतिपक्षं तप्तकपालैः संतप्यमान-
त्वात् । स च तापेन यजमानं प्रदग्धुं समर्थः । तत्र पशुप्रचारेण पर्यग्निकरणेन

(पुरोडाशनिष्पादनार्था मन्त्राः)

पुरोडाशे पशौ कृते सति प्रदीप्ताग्निरूपपरित्यागेन शान्तो भूत्वा यजमानं न प्रदहति । आवृत्तिं विधत्ते—“ त्रिः पर्यग्निं करोति । त्र्यावृद्धिं यज्ञः । अथो रक्षसामपहत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । मन्त्रं व्याचष्टे—“ अन्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातय इत्याह । रक्षसामन्तर्हित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

देवस्त्वा सविता श्रपयतु वर्षिष्ठे अधि नाकेऽग्निस्ते तनुवं माऽति धाक्—

बोधायनः—“ पुरोडाशं श्रपयति देवस्त्वा सविता श्रपयतु वर्षिष्ठे अधि नाकेऽग्निस्ते तनुवं माऽति धागिति ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रभेदमाह—“ देवस्त्वा सविता श्रपयत्वित्युल्लुक्कैः प्रतित-
पत्यग्निस्ते तनुवं माऽति धागिति दर्भैरभिज्वलयति ” इति ।

हे पुरोडाश प्रवृद्धे नाकनामन्यशौ त्वामधिश्रित्य सविता देवः पक्कं करोतु । अयमग्निस्तव शरीरस्य भस्मीभावरूपमतिदाहं मा करोतु । सवितृपदस्य नाक-
पदस्य माऽतिधागित्यस्य चाभिप्रायमाह—“पुरोडाशं वा अधिश्रितं रक्षा-
स्यजिघांसन् । दिवि नाको नामाग्नी रक्षोहा । स एवास्माद्रक्षास्यपाहनं ।
देवस्त्वा सविता श्रपयत्वित्याह । सवितृप्रसूत एवैनं श्रपयति । वर्षिष्ठे
अधि नाक इत्याह । रक्षसामपहत्यै । अग्निस्ते तनुवं माऽति धागित्याहानति-
दाहाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ॥

अग्ने हव्यं रक्षस्व—

बोधायनः—“ गार्हपत्यमभिमन्त्रयतेऽग्ने हव्यं रक्षस्वेति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु पूर्वमन्त्रस्यैव शेषं मन्यते । पूर्ववच्चाचष्टे—“ अग्ने हव्यं
रक्षस्वेत्याह गुप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ।
आग्नीध्रं प्रति प्रैषमन्त्रमुत्पाद्य व्याचष्टे—“ अविदहन्तः श्रपयतेति वाचं
विसृजते । यज्ञमेव हवीं ष्यभिव्याहृत्य प्रतनुते । पुरोरुचमविदाहाय
शुल्यं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । संव-
पनकाले यो वाङ्मनियमस्तमिदानीं परित्यजेत् । विशेषेण दाहो भस्मीभावस्तं
परित्यज्य सम्यक्पाकं श्रपणं कुरुत । अत एवाऽऽन्नायते—“ यो विदग्धः
स नैर्ऋतो योऽश्रुतः स रौद्रो यः श्रुतः स सदेवस्तस्मादविदहता शृतं कृत्यः
सदेवत्वाय ” इति । अविदहन्त इति बहुवचनं पूजार्थम् । अस्मिन्काले वाग्वि-

मोके सति यज्ञमेवाभिलक्ष्य तत्रापि प्रधानभूतानि हवींष्यभिलक्ष्य वाचमु-
च्चार्य यज्ञं विस्तारितवान्भवति । किं च विशेषेण दाहनिवृत्त्यै सम्यक्पाकगुण-
सिद्धये चैनं प्रैषमुच्चारयन्हविःस्वीकारात्पुरैव देवेभ्यो रुचिं कृतवान्भवति ।
पुरोडाशाच्छादनं विधत्ते—“ मस्तिष्को वै पुरोडाशः । तं यन्नाभिवासयेत् ।
आविर्मस्तिष्कः स्यात् । अभिवासयति । तस्माद्गुहा मस्तिष्कः ” [ब्रा० का०
३ प्र० २ अ० ८] इति । मस्तिष्कः शिरस्यवस्थितो मेदसः खण्डो गुहा
गूढ आच्छादित इत्यर्थः । छादनयोग्यं द्रव्यं विधत्ते—“ भस्मनाऽभिवास-
यति । तस्मान्मांसेनास्थि छन्नम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति ।
यस्मान्मेदःस्थानीयः पुरोडाशो मांसस्थानीयेन भस्मनाऽऽच्छादितस्तस्माल्लो-
केऽप्यस्थिसंश्लिष्टं मेदो मांसेन च्छन्नं भवति । पुरोडाशस्योपरि भस्मनोऽध्यू-
हने साधनं विधत्ते—“ वेदेनाभिवासयति । तस्मात्केशैः शिरश्छन्नम् ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । दर्भमुष्टिनिर्मितो वेदिसंमार्जनहेतु-
र्वेदः । तस्मिन्दर्भाणां केशैः साम्प्यम् । एतद्वेदनं प्रशंसति—“ अखलतिभा-
वुको भवति । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । केशर-
हितशिरयुक्तः खलतिस्तद्भवनशीलो न भवति ॥

सं ब्रह्मणा पृच्यस्व—

कल्पः—“ सं ब्रह्मणा पृच्यस्वेति वेदेन पुरोडाशे साङ्गारं भस्माध्यू-
हति ” इति ।

हे पुरोडाश मन्त्रेण संपृक्तो भव । समञ्जस्त्वप्रकाशकं मन्त्रमन्वयव्यतिरे-
काभ्यां व्याचष्टे—“ पशवै प्रतिमा पुरोडाशः । स नायजुष्कमभियास्यः ।
वृथेव स्यात् । ईश्वरा यजमानस्य पशवः प्रमेतोः । सं ब्रह्मणा पृच्यस्वेत्याह । प्राणा
वै ब्रह्म । प्राणाः पशवः । प्राणैरेव पशून्संपृणक्ति । न प्रमायुका भवन्ति ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । पर्यशिकरणेन पुरोडाशस्य पशुकृतत्वा-
त्पशोश्च मन्त्रसंस्कार्यत्वाद्यजुषा विनाऽभिवासनमनर्थकं स्यात् । न केवलं
वैयर्थ्यं किं तु यजमानस्य पशवश्च मर्तुं समर्था भवन्ति । सोऽयं व्यतिरेकः ।
उक्तदोषपरिहाराय मन्त्रेण संपृच्यस्वेत्येवमयं मन्त्रो ब्रूते । तत्र संपर्कप्रतियोगी
मन्त्रः पशून्मरणात्पालयतीति प्राणस्वरूपः । पशवश्च प्राणाधारत्वात्प्राणस्व-
रूपाः । अतो योग्यत्वात्संपर्के सति पशवो मरणशीला न भवन्ति । सोऽय-
मन्वयः । मन्त्रेण यथा संपर्कस्तथा भस्मनाऽपि संपर्को युक्त एवेत्याह—

प्रपा० १ अनु० ८] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

११३

(पुरोडासानिष्पादनार्थं मन्त्राः)

“ यजमानो वै पुरोडाशः । प्रजा पशवः पुरीषम् । यदेवमभिवासयति । यज-
मानमेव प्रजया पशुभिः समर्थयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८]
इति । पुरीषं भस्म ॥

एकताय स्वाहा द्विताय स्वाहा त्रिताय स्वाहा ॥

कल्पः—“ अत्रैतत्पात्रीसंक्षालनं गार्हपत्याङ्गारेणाभितप्य हृत्वाऽन्तर्वेदि
प्रतीचीनं तिसृषु लेखासु निनयत्येकताय स्वाहा द्विताय स्वाहा त्रिताय
स्वाहेति ” इति ।

तेभ्य इदं पात्रीपक्षालनोदकं हुतमस्तु । एकतादीनामुत्पत्तिप्रकारमाह—
“ देवा वै हविर्भूत्वाऽब्रुवन् । कस्मिन्निदं भ्रक्षयामह इति । सोऽग्निरब्रवीत् ।
मयि तनूः संनिधद्ध्वम् । अहं वस्तं जनयिष्यामि । यस्मिन्भ्रक्षयध्व इति ।
ते देवा अग्नौ तनूः संन्यदधत । तस्मादाहुः । अग्निः सर्वा देवता इति ।
सोऽङ्गारेणापः । अभ्यपातयत् । तत एकतोऽजायत । स द्वितीयमभ्यपातयत् ।
ततो द्वितोऽजायत । स तृतीयमभ्यपातयत् । ततस्त्रितोऽजायत । यदद्भ्योऽ-
जायन्त । तदाप्यानामाप्यत्वम् । यदात्मभ्योऽजायन्त । तदात्म्यानामात्म्य-
त्वम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । देवाः पूर्वं व्रीह्यवघातादिना
हविः संपाद्य वीजवधादिपापलेपः कस्मिन्पुरुषे मार्जनीय इति विचार्याग्निवच-
नेन स्ववीर्यमग्नौ स्थापितवन्तः । ततः सोऽग्निः सर्वदेववीर्यधारिणाऽङ्गारेणा-
द्देवतामभिलक्ष्य तद्वीर्यमपातयत् । तस्मादुत्पन्नानामेकतादिनामकानां देववि-
शेषाणामापो मातरो देवा आत्मानः पितर इत्याप्यनामकत्वमात्म्यनामकत्वं च
युक्तम् । स च लेपः परम्परया व्रीह्यवघातिनि पुरुषे पर्यवसित इत्याह—
“ ते देवा आप्येष्वमृजत । आप्या अमृजत सूर्याभ्युदिते । सूर्याभ्युदितः सूर्याभि-
निष्पुक्ते । सूर्याभिनिष्पुक्तः कुनाखिनि । कुनखी श्यावदति । श्यावदन्नग्रदधिषौ ।
अग्रदधिषुः परिव्रित्ते । परिव्रित्तो वीरहणि । वीरहा ब्रह्महणि । तद्ब्रह्महणं
नात्यच्यवत ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । आप्या एकतादयः ।
उद्यास्तमयकालयोः सुप्तौ पुरुषावभ्युदिताभिनिष्पुक्तौ । तथा चोक्तम्—

“ सुप्ते यस्मिन्नस्तमेति सुप्ते यस्मिन्नुदेति च ।

अंशुमानभिनिष्पु(र्मु)क्ताभ्युदितौ तौ यथाक्रमम् ” इति ।

नखवक्रत्वं दन्तमालिन्यं चात्र रोगविशेषकृतम् । ज्येष्ठायामनू-
श्यां कनिष्ठामूढ्वाऽवस्थितोऽग्रदधिषुः । ऊढवति कनिष्ठे सति विवाहर-
हितो ज्येष्ठः परिव्रित्तः । वीरस्य क्षत्रियस्य हन्ता वीरहा । ब्राह्मणस्य हन्ता

ब्रह्महा । एतेष्व्याप्यानामेकतादीनां देवानां पापलेपमार्जनायैव सृष्टत्वात्तेषु तन्मार्जनमुचितम् । सूर्याभ्युदितादीनां ब्रह्महान्तानां पापप्रवणत्वाभिन्नागामिनो जलस्यैव लेपस्यापि तेषु प्रवाहो युक्तः । ब्रह्महत्यायाः पापाधिक्यतारतम्यविश्रान्तिभूमित्वात्तेषु ब्रह्महणं नातिक्रामति । प्रक्षालनोदकस्य लेखासु निनयनं विधत्ते—“ अन्तर्वेदि निनयत्यवरुद्ध्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । एतेन निनयनेन कर्मफलप्रतिबन्धकपापलेपस्यापनीतत्वात्फलसंपादनायेदं निनयनं संपद्यते । तस्य जलस्य बद्धितापं विधत्ते—“ उल्मुकेनाभिगृह्णाति शृतत्वाय । शृतकामा इव हि देवाः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ८] इति । शृतं पक्वम् । यः शृतः स सदेव इति पूर्वमुदाहृतम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ संवपामि हविर्वापः समा तत्र जलं क्षिपेत् ।
अद्भ्यः संप्लान्य तप्ताभिर्जलं (न) संयौत्यशेषतः ॥ १ ॥
अग्राग्नी निर्दिशेद्भागौ मख पिण्डं करोति हि ।
घर्मः कपाले निक्षिप्य प्रथयेदुरुमन्त्रतः ॥ २ ॥
त्वचं श्लक्ष्णी करोत्यद्भिरन्तः पर्यग्नये कृतिः ।
श्रपयत्युल्मुकैर्देवो ह्यग्निस्ते ज्वालयते कुशैः ॥ ३ ॥
सं वेदेन च साङ्गारभस्मनाऽऽच्छादयेद्धविः ।
एकान्तर्वेदि लेखासु क्षालनं निनयेत्त्रिभिः ॥
अनुवाकेऽष्टमे सप्तदश मन्त्राः प्रकीर्तिताः ॥ ४ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

अत्राविदहन्तः श्रपयतेति कश्चिन्मन्त्र उक्तः । शृतकामा इव हि देवा इत्यर्थादत्र । एतद्विषये ब्राह्मणान्तरवाक्यमपि यो विदग्ध इत्यादिकमुदाहृतम् ।

तत्र किञ्चित्तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ परुषि च्छिन्नमित्युक्त्वा बर्हिषस्तु समूलताम् ।
घृतं दैवं मस्तु पित्र्यमित्युक्त्वा नवनीतकम् ॥
यो विदग्धः स इत्युक्त्वा पुरोडाशस्य पक्वताम् ।
स्तौति पूर्वोत्तरौ पक्षौ योजनीयौ निवीतवत् ” इति ॥

चानुर्मास्येषु महापितृयज्ञे श्रूयते—“ यत्परुषि दितं तद्देवानाम् । यदन्तरा तन्मनुष्याणाम् । यत्समूलं तत्पितृणाम् । समूलं बर्हिर्भवति व्यावृत्त्यै ” इति । परुः पर्व । दितं खण्डितम् । ज्यातिष्टोमे दीक्षाभ्यङ्गे श्रूयते—“ घृतं देवानां मस्तु पितृणां निष्पकं मनुष्याणां तद्वा एतत्सर्वदेवत्वं यन्नवनीतं यन्नवनीतं

नाभ्यङ्गे सर्वा एव देवताः प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति । मस्तु दधिभवं मण्डम् । निष्पकं शिरसि प्रक्षेप्तुमीषद्विलीनं नवनीतं तक्रं वा । दर्शपूर्णमासयोः पुरोडाशश्रवणे श्रूयते—“ यो विदग्धः स नैर्ऋतो योऽशृतः स रौद्रो यः शृतः स सदेवस्तस्मादविदहता शृतं कृत्यः सदेवत्वाय ” इति । विदग्धोऽतिपकः । अशृतोऽपकः । तत्र बर्हिषि समूलच्छेदनस्याभ्यङ्गे नवनीतस्य पुरोडाशे यथोचितपाकस्य च विधेयतया सर्वमवशिष्टं स्तावकम् । अत्र पूर्वोत्तरपक्षौ न प्रपञ्चितौ । अस्यैव पादस्य प्रथमाधिकरणे निवीतवाक्ये प्रोक्तयोरेवात्रापि योजनीयत्वात् । तस्यैवाधिकरणस्योदाहरणवाहुल्यमनेनैवाधिकरणेन प्रपञ्च्यते ॥

अथ व्याकरणम्—

संवपामीत्यादौ स्वरा गताः । आप इत्यत्र फिट्स्वरः । अद्भिरित्यत्र “ऊडिदं-पदाद्यपुंरैद्युभ्यः” [पा० ६-१ १७१] ऊडादेशादिदंशब्दात्पइन्त्रियाद्यादेशेभ्योऽ-प्यशब्दात्पुंशब्दाद्देशब्दाच्चोत्तरमसर्वनामस्थानमुदात्तं भवति । यद्यपि “ सावेकाचस्तृतीयादिः ” [पा० ६-१-१६८] इति सूत्रेणैतत्सिद्धं तथाऽपि द्वितीयाबहुवचनार्थमस्य सूत्रस्य वक्तव्यत्वादानेन विशेषसूत्रेणोदात्तो विधेयः । रेवतीरित्यत्र रेशब्दाच्चोपसंख्यानमिति मतुवाद्युदात्तः । प्रजाता इत्यत्रान्तर्भावितण्यर्थात्कर्मणि निष्ठायां “ गतिरनन्तरः ” [पा० ६-२-४९] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । जनयत्या इत्यत्र क्तिन्प्रत्ययान्तत्वेन “ जिनत्यादि-नित्यम् ” [पा० ६-१-१९७] इत्याद्युदात्तः । उरुशब्दस्य नित्यनपुंसकत्वाभावात्फिट्स्वरः । यज्ञपतिरित्यत्र “ पत्यावैश्वर्ये ” [पा० ६-२-१८] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अन्तरितमित्यत्रान्तःशब्दस्य गतित्वात् “ गतिरनन्तरः ” [पा० ६-२-४९] इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । वर्षिष्ठ इत्यत्रेष्टन्प्रत्ययस्य निच्वादाद्युदात्तः । एवं सर्वमुन्नेयम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

आ दंद् इन्द्रस्य बाहुंरसि दक्षिणः सहस्र-

भृष्टिः शततेजा वायुरंसि तिग्मतेजाः पृथिवि
 देवयजन्योषध्यास्ते मूलं मा हिंसिषमपह-
 तोऽरुः पृथिव्यै व्रजं गच्छ गोस्थानं वर्षतु
 ते द्यौर्बिधान देव सवितः परमस्यां परा-
 वति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
 द्विष्मस्तमतो मा मौगपहतोऽरुः पृथिव्यै
 देवयजन्यै व्रजम् (१) गच्छ गोस्थानं वर्षतु
 ते द्यौर्बिधान देव सवितः परमस्यां परावति
 शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म-
 स्तमतो मा मौगपहतोऽरुः पृथिव्या अदेव-
 यजनो व्रजं गच्छ गोस्थानं वर्षतु ते द्यौर्बि-
 धान देव सवितः परमस्यां परावति शतेन
 पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो
 मा (२) मौगरुस्ते दिवं मा स्कान्वस-
 वस्त्वा परिं गृह्णन्तु गायत्रेण छन्दसा रुद्रा-
 स्त्वा परिं गृह्णन्तु त्रैश्रुभेन छन्दसाऽऽदि-
 त्यास्त्वा परिं गृह्णन्तु जागतेन छन्दसा देवस्य
 सवितुः सवे कर्म कृण्वन्ति वेधसं ऋतमस्यूतसदं-
 नमस्यूतश्रीरंसि धा असि स्वधा अस्युर्वी चासि
 वस्वी चासि पुरा क्रूरस्य विसृपो विरप्शिन्नुदा-

दायं पृथिवीं जरिदानुर्यामैर्यञ्चन्द्रमसि स्वधा-
 भिस्तां धीरांसो अनुदृश्यं यजन्ते (३) ॥

(देवयजन्यै ब्रजं तमतो मा विरिप्शिन्नेकादश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयसैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

एति । ददे । इन्द्रस्य । बाहुः । असि । दक्षिणः ।
 सहस्रभृष्टिरिति सहस्र—भृष्टिः । शततेजा इति
 शत—तेजाः । वायुः । असि । तिग्मतेजा इति
 तिग्म—तेजाः । पृथिवि । देवयजनीति देव—यजनि ।
 ओषध्याः । ते । मूलम् । मा । हिंसिषम् । अपहृत
 इत्यप—हृतः । अरुः । पृथिव्यै । ब्रजम् ।
 गच्छ । गोस्थानमिति गो—स्थानम् । वर्षतु । ते ।
 द्यौः । बधान । देव । सवितः । परमस्याम् । परा-
 वतीति परा—वति । शतेनं । पार्श्वैः । यः । अस्मान् ।
 द्वेष्टि । यम् । च । वयम् । द्विष्मः । तम् । अतः ।
 मा । मौक् । अपहृत इत्यप—हृतः । अरुः ।
 पृथिव्यै । देवयजन्या इति देव—यजन्यै । ब्रजम् ।
 (१) गच्छ । गोस्थानमिति गो—स्थानम् । वर्षतु ।
 ते । द्यौः । बधान । देव । सवितः । परमस्याम् ।

प॒रा॒व॒ती॒तिं॑ प॒रा—व॒तिं । श॒तेन॑ । पा॒शैः । यः ।
 अ॒स्मान् । द्वेष्टिं॑ । यम् । च । व॒यम् । द्विष्मः॑ । तम् ।
 अ॒तः । मा । मौक् । अ॒प॒ह॒त॒ इत्य॑प—ह॒तः ।
 अ॒र॒हः । पृ॒थि॒व्याः । अ॒दे॒व॒य॒जन॒ इत्य॑दे॒व—य॒जनः ।
 ब्र॒जम् । ग॒च्छ । गो॒स्थान॑मि॒तिं गो—स्थान॑म् ।
 व॒र्ष॒तु । ते । द्यौः । ब॒धान॑ । दे॒व । स॒वि॒तः । प॒र-
 म॒स्याम् । प॒रा॒व॒ती॒तिं॑ प॒रा—व॒तिं । श॒तेन॑ । पा॒शैः ।
 यः । अ॒स्मान् । द्वेष्टिं॑ । यम् । च । व॒यम् । द्विष्मः॑ ।
 तम् । अ॒तः । मा । (२) मौक् । अ॒र॒हः । ते ।
 दि॒वंम् । मा । स्का॒न् । व॒स॒वः । त्वा । प॒री॒तिं ।
 गृ॒ह्ण॒न्तु । गा॒य॒त्रेण॑ । छ॒न्द॑सा । रु॒द्राः । त्वा । प॒री॒तिं ।
 गृ॒ह्ण॒न्तु । त्रैष्टु॑भेन । छ॒न्द॑सा । आ॒दि॒त्याः । त्वा ।
 प॒री॒तिं । गृ॒ह्ण॒न्तु । जा॒ग॒तेन॑ । छ॒न्द॑सा । दे॒व॒स्य॑ ।
 स॒वि॒तुः । स॒वे । क॒र्म । कृ॒ण्व॑न्ति । वे॒ध॒सः । ऋ॒त॒म् ।
 अ॒सि॑ । ऋ॒त॒स॒द॑न॒मित्य॑त—स॒द॑नम् । अ॒सि॑ । ऋ॒त॒श्री-
 रि॒त्य॑त—श्रीः । अ॒सि॑ । धाः । अ॒सि॑ । स्व॒धे॒तिं
 स्व—धा । अ॒सि॑ । उ॒र्वी । च । अ॒सिं । व॒स्वी । च ।
 अ॒सि॑ । पु॒रा । कू॒र॒स्य॑ । वि॒सृ॒प॒ इति॑ वि—सृ॒पः ।
 वि॒र॒प्शि॒न्निति॑ वि—र॒प्शि॒न् । उ॒दा॒दा॒येत्यु॑त्—आ-
 दा॒य॑ । पृ॒थि॒वीम् । जी॒र॒दा॒नु॒रिति॑ जी॒र—दा॒नुः ।

याम् । ऐरंयन् । चन्द्रमसि । स्वधाभिरिति स्व—
धाभिः । ताम् । धीरांसः । अनुदृश्येत्यनु—दृश्य ।
यजन्ते (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

अष्टमे पुरोडाशश्रवणमुक्तम् । अथ पक्षस्य हविषो वेद्यामासादनीयत्वान्न-
वमे वेदिरुच्यते ।

आददे—

आदद इत्याम्नातस्य मन्त्रस्य शेषं पूरयित्वा विनियोगः कल्पे दर्शितः—
“ अथ जघनेन वेद्यास्तिष्ठन्स्फयमादत्ते देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वा-
हुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामादद इति ” इति ।

यथोक्तमादानं विधत्ते—“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति स्फयमादत्ते
प्रसृत्यै । अश्विनोर्वाहुभ्यामित्याह । अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु आस्ताम् ।
पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति ॥

इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिणः सहस्रभृष्टिः

शततेजा वायुरसि तिग्मतेजाः—

वैधायनः—“ आदायाभिमन्त्रयत इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिणः सहस्रभृष्टिः
शततेजा इत्यथैनं बर्हिषा सञ्श्यति वायुरसि तिग्मतेजा इति ” इति ।

सञ्श्यति सम्यक्तनू करोति ।

एकमन्त्रत्वमाहाऽऽपस्तम्बः—“ इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिण इत्यभिमन्त्रयते ”
इति ।

हे स्फय त्वमिन्द्रस्य दक्षिणो बाहुरिव समर्थोऽसि । कीदृशो बाहुः
सहस्रसंख्यानां शत्रूणां भृष्टिः पाको मारणं यस्यासौ सहस्रभृष्टिः ।
पुनः कीदृशः । शतसंख्याकान्यायुधानि तेजोयुक्तानि यस्यासौ शत-
तेजाः । न केवलमिन्द्रबाहुसदृशः किं तु वायुसदृशोऽप्यसि । यथा

वायुस्तीक्ष्णामग्निज्वालासुत्पादयंस्तिग्मतेजास्तथा स्फयोऽपि वक्ष्यमाणस्तम्ब-
च्छेदरूपं तीव्रं कर्म कुर्वेस्तिग्मतेजा इत्युच्यते । मन्त्रस्य प्रथमभाग इन्द्र-
शब्दविवक्षामाह—“ आदद इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिण इत्याह । इन्द्रियमेव
यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । अत्राऽऽदद
इति पदं पूर्वमन्त्रस्वरूपम् । तच्च स्पष्टार्थम् । इन्द्रस्येति मन्त्रादिः । द्वितीय-
भागे मन्त्रगतशब्दस्वरूपमेव बाहुसदृशस्य स्फयस्य महिमानं ख्यापयतीत्याह—
“ सहस्रभृष्टिः शततेजा इत्याह । रूपमेवास्यैतन्महिमानं व्याचष्टे ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । तृतीयभागे तेजोजनकतया तेजोरूपेण
वायुना स्फयरूप उपमिते सति यजमाने तेजो भवतीत्याह—“ वायुरसि तिग्म-
तेजा इत्याह । तेजो वै वायुः । तेज एवास्मिन्दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र०
२ अ० ९] इति ॥

पृथिवि देवयजन्योषध्यास्ते मूलं मा हिंसिषिषम्—

कल्पः—“ अथान्तर्वेद्युदीचीनाग्रं दर्भं निधाय तस्मिन्स्फयेन प्रहरति
पृथिवि देवयजन्योषध्यास्ते मूलं मा हिंसिषिमिति ” इति ।

हे देवयागाश्रयभूते पृथिवि त्वदीयाया ओषध्या मूलं मा विना-
शयामि । अत्र देवयजनीति विशेषेण वान्तिलोहिताभ्यामापादितमशुचित्वं
निवारयतीत्याह—“ विषाद्वै नामासुर आसीत् । सोऽविभेत् । यज्ञेन मा
देवा अभिभविष्यन्तीति । स पृथिवीमभ्यवमीत् । साऽमेध्याऽभवत् । अथो
यदिन्द्रो वृत्रमहन् । तस्य लोहितं पृथिवीमनु व्यधावत् । साऽमेध्याऽभवत् ।
पृथिवि देवयजनीत्याह । मेध्यामेवैनां देवयजनीं करोति ” [ब्रा०का० ३
प्र० २ अ० ९] इति । विषमतीति विषात् । इतरभागप्रयोजनमाह—
“ ओषध्यास्ते मूलं मा हिंसिषमित्याह । ओषधीनामहिंसायै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० ९] इति ॥

अपहतोऽरुः पृथिव्यै—

कल्पः—“ अपहतोऽरुः पृथिव्या इति स्फयेन सनृणान्यासूनपा-
दाय ” इति ।

अररुर्नामकोऽसुरः । सोऽत्र रजोपनयनेन पृथिव्याः सकाशादपहतः ॥

व्रजं गच्छ गोस्थानम्—

कल्पः—“ व्रजं गच्छ गोस्थानमिति हरति ” इति ।

अस्तु श्रौषडित्यनेन मन्त्रेणाऽऽग्नीध्रः प्रत्याश्रावणं बक्ति । सेयं वागव

प्रपा० १ अनु० ९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

१२१

(वेदिकरणार्था मन्त्राः)

गोशब्देन विवक्षिता । तस्या वाचः स्थानभूत उत्करदेशो व्रजः । हे तृणसहि-
र्तासो तं व्रजं गच्छ । अपहतोऽररुः पृथिव्या इत्येवं पूर्वं मन्त्रं स्पष्टार्थत्वाद्दु-
पेक्ष्योत्तरं मन्त्रं व्याचष्टे—“ व्रजं गच्छ गोस्थानमित्याह । छन्दांसि वै व्रजो
गोस्थानः । छन्दांस्येवास्मै व्रजं गोस्थानं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ९] इति । गायत्र्यादीनि छन्दांस्येव गोशब्दाभिधेयानां वाचामवस्थान-
योग्यो व्रजशब्दाभिधेयो देशविशेषः । तत्रार्थद्वयसाधारणशब्दापेक्षं मन्त्रं पठ-
त्त्वरदेशं छन्दोरूपं संपादितवानभवति ॥

वर्षतु ते द्यौः—

कल्पः—“ वर्षतु ते द्यौरिति वेदिं प्रत्यवेक्षते ” इति ।

हे वेदे तवाऽऽप्यायनाय द्युशब्दोपलक्षितः पर्जन्यो वर्षतु । पर्जन्याधारतया
इन्द्रपत्नोपचारो दिव इत्याह—“ वर्षतु ते द्यौरित्याह । वृष्टिर्वै द्यौः । वृष्टि-
र्वावरुन्धे ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । वर्षतीति वृष्टिः
र्जन्यः ॥

बधान देव सवितः परमस्यां परा-
वति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं
च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौक्—

कल्पः—“ हृत्वोत्करे निवपति बधान देव सवितः परमस्यां परावति
तेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौगिति ” इति ।

हे सवितर्देवानेन सतृणपांसुरूपेणावस्थितं द्वेष्टारं द्वेष्ट्यं च पाशशतेनात्यन्त-
रदेशे बधान तं पुरुषद्वयमतो बन्धनान्मा मुञ्च । अत्र योऽस्मान्यं चेति न
नरुक्तिर्द्वेषं प्रति कर्तृत्वेन कर्मत्वेन च पुरुषभेदादित्याह—“ बधान देव
वितः परमस्यां परावतीत्याह । द्वौ वाव पुरुषौ । यं चैव द्वेष्टि । यश्चैनं द्वेष्टि ।
बुभौ बध्नाति । परमस्यां परावति शतेन पाशैः । योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्मस्तमतो मा मौगित्याहानिष्कल्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९]

ते । परावति दूरभूयौ । अनिष्क्रितरनिर्मोक्षः । व्याख्यातामन्त्रत्रयात्पूर्व-
वी यो मन्त्रः स्पष्टार्थबुद्ध्योपेक्षितस्तं पुनः सिंहावलोकनन्यायेन स्मृत्वा
वाचष्टे—“ अररुर्वै नामासुर आसीत् । स पृथिव्यामुपम्लुप्तोऽशयत् । तं
॥ अपहतोऽररुः पृथिव्या इति पृथिव्या अपाग्नन् । भ्रातृव्यो वा अररुः ।
इतोऽररुः पृथिव्या इति यदाह । भ्रातृव्यमेव पृथिव्या अपहन्ति ”
[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । उपम्लुप्तस्तिरोहितः । यज्ञविधाताय

गूढरूपेण भूमौ शयानत्वात् । अत एवायं भ्रातृव्यः शत्रुः । तं च देववन्म-
ञ्चोच्चारणपूर्वकेण सतृणानां पांसूनामपनयनेनापहन्ति ॥

अपहतोऽरुः पृथिव्यै देवयजन्यै ब्रजं गच्छ
गोस्थानं वर्षतु ते द्यौर्बधान देव सवितः
परमस्यां परावति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि
यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौगपहतोऽ-
रुः पृथिव्या अदेवयजनो ब्रजं गच्छ
गोस्थानं वर्षतु ते द्यौर्बधान देव सवितः
परमस्यां परावति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि
यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौक्—

कल्पः—“ द्वितीयं प्रहरति पृथिवि देवयजन्योपध्यास्ते मूलं मा हिंसि-
पमित्यपहतोऽरुः पृथिव्यै देवयजन्या इत्यादत्ते ब्रजं गच्छ गोस्थानमिति
हरति वेदिं प्रत्यवेक्षते वर्षतु ते द्यौरिति हृत्वोत्करे निवपति बधान देव सवि-
तः परमस्यां परावति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा
मौगिति तृतीयं प्रहरति पृथिवि देवयजन्योपध्यास्ते मूलं मा हिंसिपमित्यप-
हतोऽरुः पृथिव्या अदेवयजन इत्यादत्ते ब्रजं गच्छ गोस्थानमिति हरति
वेदिं प्रत्यवेक्षते वर्षतु ते द्यौरिति हृत्वोत्करे निवपति बधान देव सवितः पर-
मस्यां परावति शतेन पाशैर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मस्तमतो मा मौगिति ”
इति ।

यद्यप्यपहत इत्यनयोर्द्वितीयतृतीययोः पृथिवि देवयजनीत्ययमाद्यमन्त्रो
नाऽऽन्नातस्तथाऽपि प्रथमपर्यायादनुपञ्जनीयः । यथा वाक्यस्य परिपूर्वै
शब्दान्तरमनुपज्यते तथा प्रयोगपरिसमाप्त्यर्थं मन्त्रानुपङ्गो न्यायः । अरु-
शयनेनोपहतवेदिभूमिपांसवः कियन्तोऽपि प्रथमपर्यायेऽपनीतास्तावता वेदि-
भूम्येकदेशो यागयोग्यः संपन्नः । अनेनैवाभिप्रायेण द्वितीयपर्यायेऽपहतोऽरुः
पृथिव्यै देवयजन्या इति पृथिवी विशेष्यते । तृतीयपर्याये तु अदेवयजन
इत्यरुविशेषणम् । तदेवमुपहतास्तृणपांसवो यज्ञभूमेरुद्धृत्य यस्मिन्नुद्देशे
निरस्यन्ते स उत्कर उच्यते ॥

अरुस्ते दिवं मा स्कान्—

(वेदिकरणार्था मन्त्राः)

कल्पः—“ अररुस्ते दिवं मा स्कानिति व्युत्प्रमाग्नीध्रोऽञ्जलिनाऽभिगृह्णाति ” इति ।

हे पांसुसमूहरूपोत्कर तव संबन्धी योऽररुः स स्वर्गं मा गच्छतु । द्वितीयतृतीयपर्याययोः प्रथमव्याख्ययाऽवबोद्धुं शक्यतया तावुपेक्ष्य मन्त्रमेतं व्याचष्टे—“ तेऽमन्यन्त । दिवं वा अयमितः पतिष्यतीति । तपररुस्ते दिवं मा स्कानिति दिवः पर्यवाधन्त । भ्रातृव्यो वा अररुः । अररुस्ते दिवं मा स्कानिति यदाह । भ्रातृव्यमेव दिवः परिवाधते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । ते देवाः केनाप्युपायोनाररुर्वन्धं छित्त्वा फलविघाताय स्वर्गं गमिष्यतीति मत्वा मन्त्रेण बन्धनं दृढीकृत्य दिवः सकाशाद्यथा परितो वाधितो भवति तथा यत्नं कृतवन्तः । तस्मादाग्नीध्राञ्जलिना पांसुराशौ निरुद्धे सति भ्रातृव्यः स्वर्गवाधितो भवति । मन्त्रान्व्याख्यायानुष्ठानं विधत्ते—“ स्तम्बयजुर्हरति । पृथिव्या एव भ्रातृव्यमपहन्ति । द्वितीयं हरति । अन्तरिक्षादेवैनमपहन्ति । तृतीयं हरति । दिव एवैनमपहन्ति । तूष्णीं चतुर्थं हरति । अपरिमितादेवैनमपहन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । यजुर्मन्त्रेण च्छिन्नो दर्भः स्तम्बयजुः । तच्च स्तम्बरूपं स्फयेन च्छित्तोत्कारदेशे हरेत् । त्रिवारमेवं हरणेन लोकैभ्यो भ्रातृव्यो हतो भवति । अमन्त्रकेण चतुर्थहरणेनापरिमिताद्ब्रह्माण्डात्सर्वस्माद्भ्रातृव्यावघातः ॥

वसवस्त्वा परि गृह्णन्तु गायत्रेण छन्दसा
रुद्रास्त्वा परि गृह्णन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसाऽऽ-
दित्यास्त्वा परि गृह्णन्तु जागतेन छन्दसा—

कल्पः—“ अथ पूर्वं परिग्राहं परिगृह्णाति वसवस्त्वा परि गृह्णन्तु गायत्रेण छन्दसेति दक्षिणतो रुद्रास्त्वा परि गृह्णन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसेति पश्चादादित्यास्त्वा परि गृह्णन्तु जागतेन छन्दसेत्युत्तरतः ” इति ।

आहवनीयगार्हपत्ययोर्मध्ये वेदिं खनितुं वेदिमानाय स्फयेन दिक्त्रये रेखात्रयं कर्तव्यम् । सोऽयं वेदेः परिग्राहः । परिग्रहीताऽध्वर्युर्दिक्त्रये क्रमेण भावनया वस्वदिरूपः । परिग्राहसाधनभूतः स्फयश्च च्छन्दस्त्रयरूपः । तमिमं परिग्राहं विधत्ते—“ असुराणां वा इयमग्र आसीत् । यावदासीनः परापश्यति । तावद्देवानाम् । ते देवा अब्रुवन् । अस्त्वेव नोऽस्यामपीति । क्यन्नो दास्यथेति ।

यावत्स्वयं परिगृह्णीथेति । ते वसवस्त्वेति दक्षिणतः पर्यगृह्णन् । रुद्रास्त्वेति पश्चात् ।
आदित्यास्त्वेत्युत्तरतः । तेऽग्निना प्राञ्चोऽजयन् । वसुभिर्दक्षिणा । रुद्रैः प्रत्यञ्चः ।
आदित्यैरुदञ्चः । यस्यैवं विदुषो वेदिं परिगृह्णन्ति । भवत्यात्मना । पराऽस्य भ्रातृ-
व्यो भवति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । पुरा कदाचिदसु-
राणां विजये सति एषा पृथिवी कृत्स्नाऽपि तेषामेव स्वभूताऽऽसीत् । देवानां
कोऽपि भूम्यंशभूतो नाभूत् । किं तु यो देवो यत्र यदोपविष्टो यावद्देशं पश्यति
तत्र तावान्देशस्तस्य देवस्य तदा स्वाधीनोऽभवत् । ततो देवा असुरानया-
चन्त युष्मदधीनायामस्यां पृथिव्यां कोऽप्यंशोऽस्माकं नियतोऽपेक्षितस्तत्र
कियद्भूस्थानमसमभ्यं दास्यथेति । ततोऽसुरैरनुज्ञाता देवा मन्त्रैर्वेदिं स्वकीयत्वेन
स्वीकृतवन्तः । तस्याश्च वेदेः प्राच्यामाहवनीयोऽग्निः पालको दक्षिणादिपु-
वस्वादयः । ततश्चतुर्दिक्ष्ववस्थितानां देवानामग्न्यादिमुखेन विजय एव ।
तस्मादेवं विदुषो यस्य यजमानस्याध्वर्यवो यथोक्तमन्त्रैर्वेदिं परिगृह्णीयुः स
यजमानः स्वेनैव रूपेणाभिप्रख्यातो भवति । तस्य भ्रातृव्यः पराभवति ।
परिगृह्णन्तीति बहुवचनं पूजार्थं प्रयोगभेदाभिप्रायेण वा ॥

देवस्य सवितुः सवे कर्म कृण्वन्ति वेधसः—

बौधायनः—“ अथ प्राचीं स्फयेन वेदिमुद्धन्ति देवस्य सवितुः सवे कर्म
कृण्वन्ति वेधस इति ” इति ।

आपस्तम्बस्तु शाखान्तरमन्त्रेण भूमेरुपरिभागावस्थितायास्तृणसहिताया मृद-
उद्धननमभिधाय ब्रूते—“ देवस्य सवितुः सव इति खनति ” इति ।

परमेश्वरस्यानुज्ञायां सत्यां वेधसः समाना अध्वर्यव इदमुद्धननरूपं खनन-
रूपं वा कर्म कुर्वन्ति । ईश्वरानुज्ञया सर्वैर्जनैः स्वाभीष्टं कर्म क्रियत इत्येतदि-
दुषां प्रतिद्वमित्याह—“ देवस्य सवितुः सव इत्याह प्रसून्यै । कर्म कृण्वन्ति
वेधस इत्याह । इपित० हि कर्म क्रियते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९]
इति । वेदेर्दिग्द्वये निम्नतां विधत्ते—“पृथिव्यै मेध्यं चामेध्यं च व्युदक्राम-
ताम् । प्राचीनमुदीचीनं मेध्यम् । प्रतीचीनं दक्षिणा मेध्यम् । प्राचीमुदीचीं
प्रवर्णां करोति । मेध्यामेवैनां देवयजनीं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ९] इति । व्युदक्रामतां विभागमामुताम् । अंसाकारेण श्रोण्याकारेण च
कोणेषु चतुर्वैर्बल्यं विधत्ते—प्राञ्चो वेद्य० सावुन्नयति । आहवनीयस्य परि-
गृहीत्यै । प्रतीची श्रोणी । गार्हपत्यस्य परिगृहीत्यै । अथो मिथुनत्वाय ”

(वेदिकरणार्थो मन्त्राः)

[ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । अंसयोः श्रोण्योश्च प्रत्येकं युग्मतया मिथुनत्वम् । यद्वा पुमानंसो योषिच्छ्रोणिरिति मिथुनत्वम् । भूमेरूर्ध्वभागस्य त्वनस्थानीयस्य स्फयेनापसारणं विधत्ते—“ उद्गन्ति । यदेवास्या अमेध्यम् । तदपहन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । तमेव विधिमनुद्यार्थ-वादान्तरमाह—“ उद्गन्ति । तस्मादोपधयः पराभवन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । तस्मादुद्गननाद्भूमिष्ठास्तृणस्तम्बा वहिरास्तरणहविरासादनविरोधिनो विनश्यन्ति । भूमावत्यन्तं निरूढानां तृणमूलानामुद्गननमात्रे-णापगमाभावात्पृथग्यत्नेन छेदनं विधत्ते—“ मूलं छिनत्ति । भ्रानृत्यस्यैव मूलं छिनत्ति । मूलं वा अतितिष्ठद्रक्षाः स्यन्त्पिपते ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । वैरिणो मूलं निवासाधिकरणं गृहादिकम् । यदि तृणमूलं भूमिमतीत्य किञ्चिदवतिष्ठेत् तदा तदनु रक्षाः स्युद्भवेयुः । तस्मान्मूलं छेदनीयम् । छेदनसा-धनं विधत्ते—“ यद्गस्तेन छिन्द्यात् । कुनखिनीः प्रजाः स्युः । स्फयेन छिनत्ति । वज्रो वै स्फयः । वज्रेणैव यज्ञाद्रक्षाः स्यपहन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । स्फयस्य वज्रत्वमन्यत्र स्पष्टमाह्नातम्—“ इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत् । स त्रेधा व्यर्भवत् । स्फयस्तृतीयम् । रथस्तृतीयम् । यूपस्तृतीयम् ” इति । प्रादेशपरिमितं वेदिस्वगनं विधत्ते—“ पितृदेवत्याऽतिखाता । इयतीं खनति । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमिताम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । यदेयं वेदिः प्रादेशपरिमाणमतीत्य खाता स्यात्तदा पितृदेवत्व्यादियं दैविकी न भवेत् । इयतीमिति प्रादेशपरिमाणाभिनयः । प्रजापतिस्मृष्टतया तद्रूपं यज्ञपुरुषस्य मुखम् । तच्च प्रादेशपरिमितम् । अतस्तत्संमितां वेदिं खनेत् । पक्षान्तरं विधत्ते—“ वेदिर्देवेभ्यो निलायत । तां चतुरङ्गुलेऽन्वविन्दन् । तस्माच्चतुरङ्गुलं खेया ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । केनापि निमि-त्तेन देवेभ्यो विमुखांभूता वेदिदेवता भूमौ निलीना सती चतुरङ्गुलमात्रं खन-नेन लब्धा । तस्माच्चतुरङ्गुलं खनेत् । तं विधिमनुद्यार्थवादान्तरमाह—“ चतुर-ङ्गुलं खनति । चतुरङ्गुले होपधयः प्रतितिष्ठन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । ओषधिमूले भूमेरन्तश्चतुरङ्गुलं प्रसृते सति ता ओषधयो वायुना नोन्मूल्यन्ते । पक्षान्तरं विधत्ते—“ आ प्रतिष्ठायै खनति । यजमान-मेव प्रतिष्ठां गमयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । यदि चतुर-ङ्गुलपरमाणेन प्रादेशपरमाणेन वा सिकतादिप्रयुक्तशैथिल्याद्भूमिर्न लभ्येत तदा तद्वाभपर्यन्तं खनेत् । दक्षिणस्यां दिश्यान्नत्यं विधत्ते—“ दक्षिणतो वर्षीयसीं

करोति । देवयजनस्यैव रूपमकः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । प्राचीमुदीचीं प्रवणां करोतीत्यनेनैव सिद्धेऽप्यौन्नत्ये पुनरपि कुड्याकारेण मृत्तिकाप्रक्षेपोऽत्र विधीयते । अकः कृतवान्भवति । लोष्टभावरहितां सिकतया सदृशीं मृदं वेद्यां सर्वत्र विकिरोदित्याह—“ पुरीषवर्ती करोति । प्रजा वै पशवः पुरीषम् । प्रजयैवैनं पशुभिः पुरीषवन्तं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति ॥

ऋतमस्यृतसदनमस्यृतश्रीरसि—

कल्पः—“ उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति ऋतमसीति दक्षिणत ऋतसदनमसीति पश्चाद्वत्श्रीरसीत्युत्तरतः ” इति ॥

ऋतं सत्यम् । तच्च सत्यत्वं त्रिष्वस्ति वेद्यां हविषि फले च । असुरदानात्पूर्वमासीनो देवो यावन्तं भूदेशं पश्यति न तस्य देवयजनत्वं नियतम् । अतोऽनृतत्वम् । वेदेरदत्तत्वात्तन्न पुनः परावर्तत इत्यृतत्वम् । ततो हे वेदे त्वमृतमसि । हविषः फलहेतुत्वं न कदाचिद्भ्रमिचरतीत्यस्ति सत्यत्वम् । तच्च सत्यं हविरस्यां वेद्यां सीदति । ततो हे वेदे त्वमृतसदनमसि । फलस्यावश्यंभावित्वादस्त्यृतत्वम् । तच्च फलं हविर्द्वारेण वेद्यां श्रीयते । ततो हे वेदे त्वमृतश्रीरसि । विधत्ते—“ उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति । एतावती वै पृथिवी । यावती वेदिः । तस्या एतावत् एव भ्रातृव्यं निर्भज्य । आत्मन उत्तरं परिग्राहं परिगृह्णाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । वेदिव्यतिरिक्ताया भूमेरासुरत्वेन कर्मण्यनुपयोगानुपयुक्ता भूमिर्वेदिरेव । तथा सति पूर्वपरिग्राहेण महाभूमेः संबन्धिनो वेदिरूपादेव तावतः प्रदेशाद्वैरिणं निःसार्थं स्वार्थमुत्तरपरिग्राहं कुर्यात् । मन्त्रार्थो मन्त्रपदेष्वेवाभिव्यक्त इत्याह—“ ऋतमस्यृतसदनमस्यृतश्रीरसीत्याह । यथायजुरेवैतत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति ॥

धा असि स्वधा अस्युर्वी चासि वस्वी
चासि पुरा क्रूरस्य विसृपो विरप्शिश्रु-
दादाय पृथिवीं जीरदानुर्यामैरयञ्चन्द्रमसि
स्वधाभिस्तां धीरासो अनुदृश्य यजन्ते—

बौधायनः—“ अथ प्रतीचीं स्फयेन वेदिं योयुष्यते धा असि स्वधा

(वेदिकरणार्था मन्त्राः)

अस्युर्वी चासि वस्वी चासि पुरा क्रूरस्य विसृपो विरप्शिश्रुदादाय पृथिवीं जीरदानुर्गामैरयञ्चन्द्रमसि स्वधाभिस्तां धीरासो अनुदृश्य यजन्त इति” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रभेदमाह—“ धा असि स्वधा असीति प्रतीचीं वेदिस्फयेन योयुप्यते, उदादाय पृथिवीं जीरदानुरिति वेदिमनुवीक्षते ” इति ।

योयुप्यते समी करोति । विविधं रपणं शब्दनमुच्चैरुपांशुत्वादिभेदेन मन्त्रोच्चारणं विरप् । तद्वन्त ऋत्विजो विरप्शाः । लोमशशब्दवद्द्रव्यम् । विरप्शा ऋत्विजो यस्यां वेद्यां सा वेदिविरप्शिनी । तस्याः संबोधनं छान्दसं विरप्शिनिति । हे वेदे क्रूरस्योत्करे पार्श्वेद्भस्वाररोर्विसर्पणान्निर्गमात्पुरा त्वं दैविकहविषां धारयिष्यसि । स्वधाशब्देनैतत्ते तत्त ये च त्वामन्वित्यादिनोक्तं पृथक्पिण्डादिकमुपलक्ष्यते । तेनापि युक्ताऽसि । अत एव कृत्स्नधारणाद्विस्तीर्णा चासि । पुरोडाशादिरूपधनवस्वाद्भस्वी चासि । द्रव्यवत्यसि । जीरा जीवनशीला दानवो हविषां दातारो यावज्जीवादिशास्त्रप्रेरिता यजमाना यस्यां पृथिव्यां सा पृथिवी जीरदानुः । द्वितीयार्थे प्रथमा । यद्वा जीराश्च ते दानवश्च । छान्दसो वचनव्यत्ययः । तादृशाः पूर्वे यजमाना वेदिरूपां यां पृथिवीं कृत्स्नभूमेरासुर्याः सकाशाद्भूर्वमादाय चन्द्रमस्यमृतकिरणैः सार्धं स्थापितवन्तः, इदानीं तनास्तु धीमन्तस्तामिमां वेदिं मनसाऽनुचिन्त्य तस्यां यजन्ते । समीकरणं विधत्ते—“ क्रूरमिव वा एतत्करोति । यद्वेदिं करोति । धा असि स्वधा असीति योयुप्यते शान्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । विशेषणद्वयेन कृत्स्नभूमिरूपत्वमशेषधनोपेतत्वं च संपाद्यत इत्याह—“ उर्वी चासि वस्वी चासीत्याह । उर्वीमेवैनां वस्वीं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । विसृपः पुरेत्युक्त्याऽररुप्रयुक्तमशुचित्वं निवार्यत इत्याह—“ पुरा क्रूरस्य विसृपो विरप्शिनित्याह मेध्यत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । चन्द्रमस्यैरयन्नित्यनुसंधानस्य प्रयोजनमाह—“ उदादाय पृथिवीं जीरदानुर्गामैरयञ्चन्द्रमसि स्वधाभिरित्याह । यदेवास्या अमेध्यम् । तदपहत्य । मेध्यां देवयजनीं कृत्वा । यददश्चन्द्रमसि मेध्यम् । तदस्यामेरयति” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । एरयति आनयतीत्यर्थः । अनुदृश्येति पदस्याभिप्रायमाह—“तां धीरासो अनुदृश्य यजन्त इत्याहानुख्यात्यै” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । अनुसंधानायेत्यर्थः । आग्नीध्रं प्रति प्रेषमुत्पादयति—प्रोक्षणीरासादय । इध्मावर्हिरुपसादय । स्रुवं च स्रुचश्च संमृद्दि । पत्नीस् संनह्य । आज्येनोदेहीत्याहानुपूर्वतायै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । बह्वर्थविषयप्रैपोऽनुक्रमेणानुष्ठानायोपयुज्यते । आग्नी-

ध्रस्यानुष्ठानं विधत्ते—“ प्रोक्षणीरासादयति । आपो वै रक्षोघ्नीः । रक्षसाप-
पहृत्यै । स्फ्यस्य वर्त्मन्त्सादयति । यज्ञस्य संतत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २
अ० ९] इति । प्रोक्षणीनामपां बाहुल्यं विधत्ते—“ उवाच हासितो दैवतः ।
एतावतीर्वा अमुष्मिँल्लोक आप आसन् । यावतीः प्रोक्षणीरिति । तस्माद्ब्रह्मी-
रासाद्याः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० ९] इति । अस्मिन्पागे यावत्यः
प्रोक्ष्य आसाद्यन्ते तावत्य एवामुष्मिँल्लोक आपो भवन्तीति देवलेनोक्तत्वा-
द्बाहुल्यमत्र कर्तव्यम् । उत्करे स्फ्यस्य परित्यागं ध्यानविशिष्टं विधत्ते—
“ स्फ्यमुदस्यन् । यं द्विष्यात्तं ध्यायेत् । शुचैवैनमर्पयति ” [ब्रा० का० ३
प्र० २ अ० ९] इति । यथोक्तप्रैपकाले स्फ्यस्य तिर्यग्धारणं विधत्ते—
“ वज्रो वै स्फ्यः । यदन्वञ्चं धारयेत् । वज्रेऽध्वर्युः क्षणीत । पुरस्तात्तिर्यञ्चं
धारयति । वज्रो वै स्फ्यः । वज्रेणैव यज्ञस्य दक्षिणतो रक्षाऽस्यपहन्ति ।
अग्निभ्यां प्राचश्च प्रतीचश्च । स्फ्येनोदीचश्चाधराचश्च । स्फ्येन वा एष वज्रे-
णास्यै पाप्मानं भ्रातृव्यमपहृत्य । उत्करेऽधि प्रवृश्नति । यथोपधाय वृश्नत्ये-
वम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १०] इति । स्फ्यस्य वज्रत्वप्रतिपादकं
श्रुत्यन्तरं पूर्वमुदाहृतम् । अन्वञ्चमभिमुखम् । क्षणीत म्रियेत । तत्परिहाराय
वेद्यां पूर्वभागे तिर्यञ्चं धारयेत् । तथा सति दक्षिणाग्रत्वेन वेदेर्दक्षिणादिश्यव-
स्थितानि रक्षांसि हतानि भवन्ति । आहवनीयाग्निना पूर्वदिगवस्थितानसुरा-
न्हन्ति । गार्हपत्याग्निना पश्चिमदिगवस्थितान् । स्फ्यस्य मूलेनोत्तरदिगवस्थि-
तानसुरान्हन्ति । स्फ्यस्याधोधारणयाऽधस्तनान् । ऊर्ध्वधारणयोपरितनानि-
त्यपि द्रष्टव्यम् । एवं तिर्यञ्चं धारयन्नध्वर्युः पापरूपं वैरिणमस्या वेदेरपहृत्यो-
त्करे छिनत्ति । यथा काष्ठं कस्मिंश्चिदाधारिऽवस्थाप्य लोकाश्छिन्दन्ति तद्वत् ।
हस्तप्रक्षालनं विधत्ते—“ हस्ताववनेनिक्ते । आत्मानमेव पवयते ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० १०] इति । स्फ्यस्यापि तद्विधत्ते—“ स्फ्यं प्रक्षाल-
यति मेध्यत्वाय । अथो पाप्मन एव भ्रातृव्यस्य न्यङ्गं छिनत्ति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० २ अ० १०] इति । प्रक्षालितः स्फ्यो यज्ञयोग्यो भवति । किं
चानेन पापरूपस्य वैरिणः शरीरं छिन्नं भवति । आग्नीध्रस्यानुष्ठानं विधत्ते—
“ इध्मावर्हिरुपसादयति युक्त्यै । यज्ञस्य मिथुनत्वाय । अथो पुरो रुचमेवैतां
दधाति । उत्तरस्य कर्मणोऽनुख्यात्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १०]
इति । इध्मस्य वर्हिरुपशोभयोः सहैव सादनं परस्परं योगाय । तेन च योगेन
यज्ञसंबन्धि मिथुनं भवति । किं चैतामुपसादनरूपां दीप्तिं पुरः करोति । तथा
दीप्त्योत्तरं कर्तव्यं ख्यापितं भवति । तयोरुपसादने प्रागग्रत्वं विधत्ते—“ न
पुरस्तात्प्रत्यगुपसादयेत् । यत्पुरस्तात्प्रत्यगुपसादयेत् । अन्यत्राऽऽहुतिपथा-

दिधं प्रतिपादयेत् । प्रजा वै बर्हिः । अपराध्रुयाद्बर्हिषा प्रजानां प्रजननम् ।
 आत्प्रागुपसादयति । आहुतिपथेनेधं प्रतिपादयति । संपत्येव बर्हिषा
 प्रजानां प्रजननमुपैति ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ० १०] इति । इधमस्याऽऽ-
 हुतिपथः प्रागग्रत्वम् । प्रत्यगग्रेण बर्हिषा प्रजानामुत्पत्तिर्विनश्येत् । ततः स्वयं
 पश्चादवस्थायोभयं प्रागग्रमुपसादयेत् । तथा सतीधमस्याऽऽहुतिपथो नापैति ।
 संपत्येव समीचीनेन बर्हिषा प्रजोत्पत्तिं प्राप्नोति । इधमबर्हिषोः परस्परं दिग्भेदं
 विधत्ते—“ दक्षिणमिधमम् । उत्तरं बर्हिः । आत्मा वा इधमः । प्रजा बर्हिः ।
 प्रजा ह्यात्मन उत्तरतरा तीर्थे । ततो मेधमुपनीय । यथादेवतमेवैनप्रतिष्ठापि-
 यति । प्रतिष्ठितिं प्रजया पशुभिर्यजमानः ” [ब्रा० का० ३ प्र० २ अ०
 १०] इति । पितुर्यजमानस्य दक्षिणभागो युक्तः । प्रजाया उत्तरभागः । तथा
 सन्तुभयं तीर्थं योग्यस्थाने संपद्यते । ततस्तदुभयं यज्ञं नीत्वा तत्तदेवतामनति-
 क्रम्य स्थापितवान्भवति । एतेन यजमानस्य प्रजापशुसमृद्धिर्भवति ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ आददे स्फ्यं समादत्त इन्द्रस्येत्यभिमन्त्रयेत् ।
 पृथिवि स्तम्बयजुश्छित्त्वा ह्यपगृह्णाति भूरजः ॥ १ ॥
 व्रजं गच्छेदुदग्देशं वर्ष वेदिं समीक्षते ।
 वधा धूलिं क्षिपेदेवं पुनः स्तम्बहृतिद्वयम् ॥ २ ॥
 अथात्र पूर्ववन्मन्त्रा अराऽऽग्नीध्रोऽञ्जलौ धरेत् ।
 वसत्रिभिर्ग्रहो वेदेदेव वेदिं खनेदमूम् ॥ ३ ॥
 ऋतोत्तरपरिग्राहो धा असीति समीकृतिः ।
 उदादायेति वेदीक्षा मन्त्रोक्ताः पञ्चविंशतिः ॥ ४ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ मुख्याङ्गतैव वेद्यादेः प्रयाजाद्यङ्गताऽपि वा ।
 तद्वाक्यं प्रक्रियान्युक्तं मुख्याङ्गत्वस्य बोधकम् ॥
 मुख्याङ्गस्यापि वेद्यादेः प्रयाजादिषु चाङ्गता ।
 मुख्यार्थत्वात्प्रयाजादेश्चापूर्वव्यवधानतः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—वेद्यां हवींष्यासादयति बर्हिषि हवींष्यासाद-
 तीति । तथा तद्धर्माः श्रूयन्ते “ वेदिं खनति बर्हिर्लुनाति ” इत्यादयः ।
 ख्यानि हवींष्याग्रेयपुरोडाशादीनि । अमुख्यहवींषि तु प्रयाजाद्यर्थानि । तत्र
 वस्वधर्मसहितानि वेद्यादीनि प्रकरणवलान्मुख्यहविषामेवाङ्गानि । वेद्यां हवीं-

ष्यासादयतीति वाक्यात्सर्वहविरङ्गतेति चेन्न । प्रकरणेन वाक्यस्य संकोचनीयत्वात् । यदि वाक्यं प्रकरणनैरपेक्ष्येण स्वतन्त्रं स्यात्, तदा सादनमात्रपर्यवसानेन यागाभावे वैयर्थ्यं स्यात् । सौमिकहविषामप्येतद्वेद्यासादनं प्रसज्येत । तस्मान्मुख्यं हविरङ्गं वेद्यादिकमिति प्राप्ते ब्रूमः—अस्तु वैयर्थ्यातिप्रसङ्गपरिहारेण प्रकृतापूर्वसाधनभूतहविःपु वेद्यादेरङ्गत्वम् । प्रयाजादिहवींष्यपि स्वकीयान्तरापूर्वद्वारा मुख्यापूर्वसाधनान्येवेति तदङ्गत्वमपि वेद्यादेर्युक्तम् । एवं सति वाक्यस्यात्यन्तसंकोचो न भविष्यति ।

पञ्चमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ पुरोडाशाभिवासान्तस्यापकर्षोऽस्ति दर्शके ।

न वाऽऽद्योऽस्त्वपकृष्टाया वेदेर्वैगुण्यहानये ॥

अभिवासात्परा वेदिरिति तक्रमवोधतः ।

प्रागेव विहिता दर्शे वेदिर्नातोऽपकर्षणम् ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः पुरोडाशस्य कपालेषु श्रपितस्याऽऽच्छादनमाम्नातम्—भस्मनाऽभिवासयतीति । तत ऊर्ध्वं वेदिराम्नाता । तेनैव क्रमेण पौर्णमासीयागे प्रतिपद्यनुष्ठानं कृतम् । दर्शयागे तु वेदेरपकर्ष आम्नातः—“ पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोति ” इति । तत्र वेदेः पूर्वभाविनोऽभिवासनान्तस्याङ्गसमूहस्यापकर्षः कर्तव्योऽन्यथा वेदेर्वैगुण्यप्रसङ्गादिति प्राप्ते ब्रूमः—यदि दर्शः पूर्णमासीविकारः स्यात्तदा पौर्णमास्यां ऋतुः क्रमो दर्शोऽतिदिश्येत । न त्वसौ विकारः । तस्मात्कश्चित्क्रमोऽत्र स्यात्तद्वेगोन्नयः । क्रमोन्नयनं च सर्वेषु धर्मेष्वाम्नातेषु पश्चात्पाठादिभिः संपद्यते । वेदिपदार्थश्चाभिवासनादूर्ध्वं दर्शपूर्णमाससाधारण्येनाऽऽम्नातः । विशेषतस्तु दर्शयागे पूर्वेद्युरेवाऽऽम्नायते । तथा सत्यभिवासानवेद्योः क्रमवोधत्प्रागेव दार्शिकवेदेः पूर्वदिनसंबन्धावगमात्तदेव तस्यां स्थानमिति वेदेरपि तावन्नापकर्षः । तत्कुतोऽभिवासनान्तस्याङ्गसमूहस्यापकर्षः ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ प्रोक्षणीः संस्कृतिर्जातिर्योगो वा सर्वभूमिषु ।

तथोक्तेः संस्कृतिर्जातिः स्याद्ब्रूहेः प्रबलत्वतः ॥

अन्योन्याश्रयतो नाऽऽद्यो न जातिः कल्पयशक्तितः ।

योगः स्यात्ऋतुशक्तित्वात्ऋत्विर्व्याकरणाद्भवेत् ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ प्रोक्षणीरासादयति ” इति । तत्र प्रोक्षणीशब्दस्याभिमन्त्रणासादनादिसंस्कृतिः प्रवृत्तिनिमित्तम् । कुतः । सर्वेषु वैदिकप्रयोगप्रदेशेषु संस्कृतानामेषां प्रोक्षणीशब्देनोच्यमानत्वादित्येकः पक्षः । लोके जलक्रीडायां प्रोक्षणीभिरुद्देजिताः स्म इत्यसंस्कृतास्वप्सु प्रयोगाद्ब्रह्मिणादिशब्दवजातौ रूढत्वादुदकत्वजातिः प्रवृत्तिनिमित्तम् । न च प्रकर्षेणोक्ष्यते सिच्यत आभिरिति योगोऽत्र शङ्कनीयो रूढेः प्रबलत्वादिति पक्षान्तरम् । तत्र न तावत्संस्कारो युक्तोऽन्योन्याश्रयत्वात् । विहितेष्वभिमन्त्रणादिसंस्कारेष्वनुष्ठितेषु पश्चात्संस्कृतास्वप्सु प्रोक्षणीशब्दप्रवृत्तिः । तत्प्रवृत्तौ सत्यां प्रोक्षणीशब्देनापोऽनुष्ठ्याभिमन्त्रणादिविधिरित्यन्योन्याश्रयत्वम् । नापि जातिपक्षो युक्तः । उदकजातौ प्रोक्षणीशब्दस्य वृद्धव्यवहारे पूर्वमकृतत्वेनेतः परं कल्पनीयत्वात् । ततो गोशब्दवदश्वकर्णशब्दवच्च रूढो न भवति । योगस्तु व्याकरणेन कृप्तः सोपसर्गाद्धातोः करणे ल्युट्प्रत्ययेन व्युत्पादनात् । तस्मात्प्रोक्षणीशब्दो यौगिकः । घृतादेः प्रोक्षणीत्वं प्रयोजनम् ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ प्रोक्षणीरासादयेति निगदस्त्रिविधाद्बहिः ।

यजुर्वोचैस्त्वधर्मस्य भेदादस्य चतुर्थता ॥

परप्रत्यायनार्थत्वादुचैस्त्वं यजुरेव सः ।

तल्लक्षणेन युक्तत्वाच्चैविध्यमिति सुस्थितम् ” इति ॥

प्रोक्षणीरासादयेध्मावर्हिरुपसादयाग्नीदग्नीन्विहर बर्हिः स्तृणीहीत्यादयो निगदा आम्राताः । परसंबोधनार्था मन्त्रा निगदाः । ते च पूर्वभ्य ऋग्यजुःसामभ्यो बहिर्भूताश्चतुर्थप्रकाराः । कुतः । पादगीत्योर्ऋक्सामलक्षणयोरभावात्प्रश्निप्रपाठस्य यजुर्लक्षणस्य सत्त्वेऽपि धर्मभेदेन यजुष्यन्तर्भावानुपपत्तेः । उपांशु यजुषोचैर्निगदेनेति हि धर्मभेद इति प्राप्ते ब्रूमः—वर्हिर्ब्राह्मणा भोज्यन्तां परिव्राजकास्त्वन्तरित्यत्र सत्येव परिव्राजकानां ब्राह्मण्ये पूजानिमित्तो विशेषो यथा तथा निगदानां यजुर्लक्षणोपेतत्वाद्यजुषामेव सतां परप्रत्यायननिमित्त उचैस्त्वं धर्मः । ततो मन्त्राणां त्रैविध्यं सुस्थितम् ॥

अथ व्याकरणम्—

आदद इत्यादौ स्वराः प्रसिद्धाः । दक्षिण इत्यत्र स्वाङ्गाख्यायामादिर्वेत्यादिनाः । पृथिवीत्यत्र वाक्यादित्वेन षाष्ठिकामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । अररुरि-

त्यत्रातिधातोररुप्रत्यय आद्युदात्तः । गोस्थानमित्यत्र कृत्तत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते तदपवादे “ मन्किन्व्याख्यानशयनासनस्थानयाजकादिक्रीताः ” [पा० ६-२-१५१] मन्न्तं क्तिन्नन्तं व्याख्यानादिचतुष्टयं याजकादिगणः क्रीतशब्दश्चोत्तरपदमन्तोदात्तं भवतीत्यन्तोदात्तत्वे प्राप्ते “ परादिश्छन्दसि बहुलम् ” [पा० ६-२-१९९] इत्युत्तरपदाद्युदात्तः । वर्षीत्विति वाक्यादिः । तथा वधानेर्त्यपि । तत्र शानजादेशस्य चिच्चादन्तोदात्तः । पाशशब्दो घञन्तः । द्वेष्टीत्यत्र यच्छब्दयोगान्न निघातः । गायत्रशब्दस्य तृचप्रत्ययान्तत्वात्प्रत्ययस्वरः । त्रैष्टुभजागतशब्दयोरत्रप्रत्यये सत्याद्युदात्तः । उर्वीशब्दो ङीपन्तः । वस्वीशब्दो वृषादिः । पुराशब्दस्य निपातत्वाभावादन्तोदात्तः । विसृष्ट इत्यत्रोत्तरपदस्य कसुन्प्रत्ययान्तत्वादाद्युदात्तः । उदादायेत्यत्र ल्यपः पिच्चाद्वातुस्वरावशेषे कृत्स्वरः । जीरदानुशब्दो दासीभारादिः । ऐरयन्नित्यत्र यच्छब्दयोगान्निघाताभावे सति आडागमस्य विहितमुदात्तत्वं सति शिष्टम् । चन्द्रपसीति पृषोदरादिः । अनुदृश्येति कृत्स्वरः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेद-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरांतयोऽग्नेर्वस्तेर्जि-
ष्टेन तेर्जसा निष्टपामि गोष्ठं मा निर्मृक्षं
वाजिनं त्वा सपत्नसाहं सं मांर्जिम वाचं
प्राणं चक्षुः श्रोत्रं प्रजां योनिं मा निर्मृक्षं वाजि-
नीं त्वा सपत्नसाहीं सं मांज्मर्याशासाना
सौमनसं प्रजां सौभाग्यं तनूम् । अग्नेरनु-
व्रता भूत्वा सं नद्ये सुकृताय कम् । सुप्रज-

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्थं मन्त्राः)

सस्त्वा वयं सुपत्नीरूपं (१) सेदिम । अग्ने
सपत्नदम्भनमदब्धासो अदाभ्यम् । इमं वि
ष्यामि वरुणस्य पाशं यमबध्नीत सविता
सुकेतः । धातुश्च योनौ सुकृतस्य लोके स्योनं
मं सह पत्यां करोमि । समायुषा सं प्रजया
समग्ने वर्चसा पुनः । सं पत्नी पत्याऽहं गच्छे
समात्मा तनुवा मम । महीनां पयोऽस्योषधी-
नां रसस्तस्य तेऽक्षीयमाणस्य निः (२)
वपामि महीनां पयोऽस्योषधीनां रसोऽद-
ब्धेन त्वा चक्षुषाऽवेक्षे सुप्रजास्त्वाय तेजोऽसि
तेजोऽनु प्रेत्यग्निस्ते तेजो मा वि नैदग्नेर्जिह्वाऽ-
सि सुभूर्देवानां धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे
भव शुक्रमसि ज्योतिरसि तेजोऽसि देवो वः
सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य
रश्मिभिः शुक्रं त्वां शुक्रायां धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो
यजुषेयजुषे गृह्णामि ज्योतिस्त्वा ज्योतिष्यर्चि-
स्त्वाऽर्चिषि धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे
गृह्णामि (३) ॥

(उपनी रश्मिभिः शुक्रं षोडश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

प्रत्युष्टमिति प्रति—उष्टम् । रक्षः । प्रत्युष्टा इति
 प्रति—उष्टाः । अरांतयः । अग्नेः । वः । तेजिष्ठेन ।
 तेजसा । निरिति । तपामि । गोष्ठमिति गो—स्थम् ।
 मा । निरिति । मृक्षम् । वाजिनम् । त्वा । सपत्नसाह-
 मिति सपत्न—साहम् । समिति । मार्जिम ।
 वाचम् । प्राणमिति प्र—अनम् । चक्षुः । श्रोत्रम् ।
 प्रजामिति प्र—जाम् । योनिम् । मा । निरिति ।
 मृक्षम् । वाजिनीम् । त्वा । सपत्नसाहीमिति सप-
 त्न—साहीम् । समिति । मार्जिम । आशासानेत्यां—
 शासाना । सौमनसम् । प्रजामिति प्र—जाम् ।
 सौभाग्यम् । तनूम् । अग्नेः । अनुव्रतेत्यनु—व्रता ।
 भूत्वा । समिति । नद्ये । सुकृतायेति सु—कृताय ।
 कम् । सुप्रजम् इति सु—प्रजसः । त्वा । वयम् ।
 सुपत्नीरिति सु—पत्नीः । उपेति । (१) सेदिम् ।
 अग्ने । सपत्नदम्भनमिति सपत्न—दम्भनम् । अदं-
 ष्धासः । अदाभ्यम् । इमम् । वीति । स्यामि ।
 वरुणस्य । पाशम् । यम् । अबध्नीत । सविता ।
 सुकेत इति सु—केतः । धातुः । च । योनौ । सुकृ-
 तस्येति सु—कृतस्य । लोके । स्थोनम् । मे । सह ।

(आख्यादिहविर्भ्रहणार्था मन्त्राः)

पत्या । करोमि । समिति । आयुषा । समिति ।
 प्रजयेति प्र—जया । समिति । अग्ने । वर्चसा ।
 पुनः । समिति । पत्नी । पत्या । अहम् । गच्छे ।
 समिति । आत्मा । तनुवा । मम । महीनाम् । पर्यः ।
 असि । ओषधीनाम् । रसः । तस्य । ते । अक्षीयमाणस्य ।
 निरिति । (२) वपामि । महीनाम् । पर्यः । असि ।
 ओषधीनाम् । रसः । अदब्धेन । त्वा । चक्षुषा ।
 अवेति । ईक्षे । सुप्रजास्त्वायेति सुप्रजाः—त्वाय ।
 तेजः । असि । तेजः । अनु । प्रेति । इहि । अग्निः ।
 ते । तेजः । मा । वीति । नैत् । अग्नेः । जिह्वा ।
 असि । सुभ्ररिति सु—भूः । देवानाम् । धाम्नेधाम्न इति
 धाम्ने—धाम्ने । देवेभ्यः । यजुषेयजुष इति यजुषे—
 यजुषे । भव । शुक्रम् । असि । ज्योतिः । असि ।
 तेजः । असि । देवः । वः । सविता । उदिति ।
 पुनातु । अच्छिद्रेण । पवित्रेण । वसोः । सूर्यस्य ।
 रश्मिभिरिति रश्मि—भिः । शुक्रम् । त्वा । शुक्रा-
 याम् । धाम्नेधाम्न इति धाम्ने—धाम्ने । देवेभ्यः ।
 यजुषेयजुष इति यजुषे—यजुषे । गृह्णामि । ज्योतिः ।
 त्वा । ज्योतिषि । अर्चिः । त्वा । अर्चिषि । धाम्ने-

धाम्न इति धाम्ने—धाम्ने । देवेभ्यः । यजुषेयजुष इति
यजुषे—यजुषे । गृह्णामि (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

नवमे वेदिरुक्ता । दशमे वेद्यामासादनीयस्याऽऽज्यादिहविषो ग्रहणमभि-
धीयते ।

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातयोऽग्ने-
र्वस्तेजिष्टेन तेजसा निष्टपामि—

बोधायनः—“ अथैताः स्रुचः समादत्ते दक्षिणेन स्रुवं जुहूपभृतौ सव्येन
ध्रुवां प्राशित्रहरणं वेदपरिवासनानीति गार्हपत्ये प्रतितपाति प्रत्युष्टं रक्षः
प्रत्युष्टा अरातयोऽग्नेर्वस्तेजिष्टेन तेजसा निष्टपामीति ” इति ।

आपस्तम्बस्य मते प्रत्युष्टमग्नेर्व इत्येतौ द्वौ मन्त्रौ । तौ च संमार्जनात्प्राक्प-
श्चाच्च क्रमेण स्रुचां तापने विनियुज्येते । प्रत्युष्टमन्त्रो व्याख्यातः । हे स्रुचो
युष्मानतितीक्ष्णेनाग्नेस्तेजसा निःशेषेण तपामि । अनिष्टपरिहारार्थेष्टसिद्धये
चोभौ मन्त्रावित्याह—“ प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याह । रक्षसामप-
हृत्यै । अग्नेर्वस्तेजिष्टेन तेजसा निष्टपामीत्याह मेध्यत्वाय ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० १] इति ॥

गोष्ठं मा निर्मृक्षं वाजिनं त्वा सपत्नसाहं सं
मार्ज्मि वाचं प्राणं चक्षुः श्रोत्रं प्रजां योनिं मा
निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसाहीं सं मार्ज्मि—

कल्पः—अथ स्रुवं संमार्ष्टि गोष्ठं मा निर्मृक्षं वाजिनं त्वा सपत्नसाहं
संमार्ज्मीत्यथ जुहू संमार्ष्टि वाचं प्राणं मा निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसाहीं
संमार्ज्मीत्यथोपभृतं संमार्ष्टि चक्षुः श्रोत्रं मा निर्मृक्षं वाजि त्वा सपत्नसाहं
संमार्ज्मीत्यथ ध्रुवां संमार्ष्टि प्रजां योनिं मा निर्मृक्षं वाजिनीं त्वा सपत्नसा-
हीं संमार्ज्मीति ” इति ।

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्था मन्त्राः)

हे स्तुव गवां स्थानं मा विनाशयामीत्यभिप्रेत्यान्नवन्तं वैरिणमभिभवितारं
त्वां सम्यक्शोधयामि । एवमन्येषु योज्यम् । द्वितीयतृतीयमन्त्रयोर्मा निर्घृक्ष-
मित्यादिरनुषज्यते । मन्त्राणां स्पष्टार्थत्वमभिप्रेत्य तद्व्याख्यानमुपेक्षयानुष्ठानं
विधत्ते—“ स्तुचः संमाष्टि ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । तत्र
क्रमं विधत्ते—“ स्तुवमग्रे । पुमांसमेवाऽऽभ्यः सऽइयति मिथुनत्वाय ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । स्तुवः पुमाञ्जुहाद्याः स्त्रियः । तत-
स्ताभ्यः पूर्वभावित्वं स्तुवस्य युक्तम् । सऽइयति सम्यक्तनु करोति विवाहार्थं
संस्करोतीत्यर्थः । जुहादीनां पौर्वापर्यं विधत्ते—“ अथ जुह्वम् । अथोपभृतम् ।
अथ ध्रुवाम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । प्रशंसति—“ असौ
वै जुह्वः । अन्तरिक्षमुपभृत् । पृथिवी ध्रुवा । इमे वै लोकाः स्तुचः । वृष्टिः
संमार्जनानि । वृष्टिर्वा इमाँल्लोकाननुपूर्वं कल्पयति । ते ततः कृप्ताः समेधन्ते ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । क्रमावस्थानसाम्येन स्तुचां लोक-
त्वम् । संमृज्यन्ते स्तुचो यैर्वेदाग्रैस्तानि संमार्जनानि । पूर्वं दर्भैर्वेदं कृत्वा
तदग्राणि परिवास्य तानि वेदपरिवासनानि स्तुचां संमार्जनाय स्थापितानि ।
तेषां वृष्टिजन्यतया वृष्टिरूपत्वम् । वृष्टिरूपैर्वेदाग्रैर्लोकरूपाणां जुहादीनां क्रमेण
संमार्जने सति वृष्टिरेवानुक्रमवर्तिनो लोकान्धान्यादिसंपन्नान्करोति । ततस्ते
लोकाः संपन्नाः सम्यगभिवर्धन्ते । वेदनं प्रशंसति—“ समेधन्तेऽस्मा इमे
लोकाः प्रजया पशुभिः । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १]
इति । वेदपरिवासनानामग्रमूलावयवयोर्व्यवस्थां दर्शयति—“ यदि कामयेत
वर्षुकः पर्जन्यः स्यादिति । अग्रतः संमृज्यात् । वृष्टिमिव नियच्छति । अवा-
चीनाग्रा हि वृष्टिः । यदि कामयेतावर्षुकः स्यादिति । मूलतः संमृज्यात् ।
वृष्टिमवोद्यच्छति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । नियच्छति
न्यग्भावेन प्रवर्तयति । उद्यच्छत्यूर्ध्वीकारेण वारयति । तस्मिन्नेव विषये संप-
दायविदां मतमाह—“ तद् वा आहुः । अग्रत एवोपरिष्ठात्संमृज्यात् । मूल-
तोऽथस्तात् । तदनुपूर्वं कल्पते । वर्षुको भवतीति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० १] इति । उपरिष्ठादिति स्तुचो बिलभागः । अधस्तादिति तद्गण्डभागः ।
एवं सति परिवासनानां स्तुवस्तुचां चाग्रमग्रेण संबध्यते मूलं मूलेनेत्यानुपूर्वी
समा भवति । पर्जन्यश्च वर्षति । बिलभागे विशेषमाह—“ प्राचीमभ्याकारम् ।
भ्रैरन्तरतः । एवमिव हन्नमद्यते । अथो अग्राद्वा ओपधीनापूर्जं प्रजा उपजी-
न्ति । ऊर्ज एवाच्चाद्यस्यावरुद्धौ ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति ।

विलभागे पश्चिमोपक्रमां प्रागवसानां स्रुक्संमार्जनक्रियां कृत्वा विलस्याभ्यन्तरे सर्वत आकृष्याऽऽकृष्य संमृज्यात् । यथा भुञ्जानः पुमान्हस्तं पुरतः पात्रे प्रसार्याभितो भोज्यान्प्राकृष्याऽऽकृष्य मुखविले प्रक्षिपति तद्वत् । किं च प्रजा ओषधीनामग्रभागादानीय रसमुपजीवन्ति तद्वत् । अत्र परिवासनाग्रैः संमार्जनं रसरूपस्यात्तुं योग्यस्यान्नस्य प्राप्त्यै भवति । दण्डभागे विशेषमाह— “अधस्तात्प्रतीचीम् । दण्डमुत्तमतः । मूलेन मूलं प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । अधस्तादवस्थितं दण्डं प्रति प्रागुपक्रमां पश्चिमावसानां संमार्जनक्रियामुत्तमेन दर्भभागेन(ण) कुर्यात् । तथा सति दर्भमूलेन स्रुचो मूलं संबध्यते । तच्च प्रतिष्ठित्यै भवति । विलदण्डयोरुक्तां व्यवस्थां लौकिकलिङ्गेन द्रवयति— “तस्मादरत्नौ प्राञ्च्युपरिष्ठाष्टोमानि । प्रत्यञ्च्यधस्तात् । स्रुग्ध्येपा ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । मणिवन्धादूर्ध्वं सूक्ष्मरोमाणि प्राञ्च्युखान्यधस्तात्तु प्रत्यञ्च्युखानि । एषा हि लौकिकी स्रुक्द्रुष्टान्तेन वैदिक्यामपि स्रुचि यथोक्तप्रकारो द्रष्टव्यः । अत्र केचिदाहुः— ऊर्ध्वविलत्वेन हस्तधृतायाः स्रुच ऊर्ध्वाधोभागौ कृत्स्नावप्युपरिष्ठादधस्ताच्छब्दाभ्यां विवक्षितौ न तु विलभागदण्डभागौ । एवं धारकहस्तेऽप्यूर्ध्वाधोदेशौ । तथा सत्युक्तं लोमलिङ्गमनुकूलमिति । तर्हि तथैवास्तु । स्रुवस्य प्रथमतः संमार्जनं रूपककल्पनायोपपादयति— “प्राणो वै स्रुवः । जुहूर्दक्षिणो हस्तः । उपभृत्सव्यः । आत्मा ध्रुवा । अन्नं संमार्जनानि । मुखतो वै प्राणोऽपानो भूत्वा । आत्मानमन्नं प्रविश्य । बाह्यतस्तनुवत् शुभयति । तस्मात्स्रुवमेवाग्रे संमार्ष्टि । मुखतो हि प्राणोऽपानो भूत्वा । आत्मानमन्नमाविशति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । आत्मा हस्तयोर्मध्यवर्तिशरीरम् । मुखसंचारिणो वायोः प्राणापानाभिधेये द्वे वृत्तौ । उच्छ्वासरूपेण वह्निर्निर्गच्छन्ती प्राणवृत्तिः । निःश्वासरूपेणान्तः प्रविशैत्यपानवृत्तिः । तत्र प्राणरूपो वायुः प्राणतां परित्यज्य स्वयमपानो भूत्वा मुखे प्रक्षिप्तमन्नग्रासं मध्यशरीरे प्रवेश्य बाह्यं हस्तादिरूपं शरीरं पुष्ट्या शोभितं करोति । तस्मादन्नरूपैर्वेदाग्रैः प्राणरूपस्य स्रुवस्याऽऽदौ संमार्जनं कर्तव्यम् । तथा कृते सति प्रथमतोऽन्नप्रवेशः पश्चाद्बाह्यस्तरूपस्य जुहादेः शोभेत्येतदुपपन्नम् । प्रसङ्गात्प्राणापानवेदनं प्रशंसति— “तौ प्राणापानौ । अव्यर्धुकः प्राणापानाभ्यां भवति । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १] इति । प्रकर्षेण वहिरनितीति प्राणः । अपकर्षेणांतरनितीत्यपानः । इत्येवं वृत्तिभेदाच्चौ प्राणापानौ संपन्नाविति वेदितुरक्लेशे

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्था मन्त्राः)

प्राणापानाभ्यां त्रियोगो मृत्युरूपो न भवति । मन्त्रमुत्पाद्य त्रिनिगुक्ते—“दिवः शिल्पमवततम् । पृथिव्याः ककुभि श्रितम् । तेन वयं सहस्रवल्शेन । सपत्नं नाशयामसि स्वाहेति । स्रुक्संमार्जनान्यग्नौ प्रहरति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । दिवः सकाशाद्दृष्टिरूपेणाग्नेः प्रसृतमिदं दर्भरूपं चित्रं वधु भूमेरुपर्याश्रितं शतशाखेन तेन दर्भेण वयं वैरिणं नाशयामः । इदं दर्भरूपं हुतमस्तु । अनेन मन्त्रेण वेदपरिवासनान्यग्नौ प्रक्षिपेत् । अस्मिन्मन्त्रे संमार्जनानि न प्रतीयन्त इति शङ्कां वारयति—“ आपो वै दर्भाः । रूपमेवैपामेतन्महिमानं व्याचष्टे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । दिवोऽवततमित्यनेन दृष्टिरूपा आपः प्रतीयन्ते । आपश्च दर्भरूपाः । दर्भरूपेणोत्पत्तिः पूर्वमेवोत्पवनब्राह्मणे दर्शिता । तस्मादेतन्मन्त्रगतशब्दस्वरूपमेवैषां दर्भाणां दिवः शिल्पत्वादिलक्षणं महिमानं प्रख्यापयति । अस्य मन्त्रस्यानुष्टुप्छन्दस्त्वमृत्पत्वं चानुसंधेयमित्याह—“अनुष्टुभर्चा” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । संमृज्यादिति शेषः । विधेयमनुष्टुप्त्वं स्तौति—“ आनुष्टुभः प्रजापतिः । प्राजापत्यो वेदः । वेदस्याग्रं स्रुक्संमार्जनानि । स्वेनैवैनानि छन्दसा । स्वया देवतया समर्थयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । जगत्सृष्टौ प्रजापतेरनुष्टुप्सहकारिणीति तापनीयोपनिपदि श्रूयते—“ स एतं मन्त्रराजं नारासिंहमानुष्टुभमपश्यत् । तेन वै सर्वमिदमसृजत ” इति । तस्मात्प्रजापतेरानुष्टुभत्वम् । “ प्रजापतेर्वा एतानि श्मश्रूणि । यद्रेदः ” इति वक्ष्यति । तस्माद्देवस्य प्राजापत्यत्वम् । तथा सति वेदाग्रस्य स्वकीयं छन्दः स्वकीया च देवतेत्युभयं समृद्धिहेतुर्भवति । न केवलं छन्दसः प्राशस्त्यं किं तु ऋचोऽपीत्याह—“ अथो ऋग्वाव योपा । दर्भो वृषा । तन्मिथुनम् । मिथुनमेवास्थ तथज्ञे करोति प्रजननाय । प्रजायते प्रजया पशुभिर्यजमानः ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । वृषा सेचनसमर्थः पुमान् । अत्र स्रुक्संमार्जनानामुक्तमन्त्रेणाग्नौ प्रक्षेप इत्येकः पक्षः । अद्भिः प्रक्षाल्योत्करे परित्यजेदित्यपरः पक्षः । अत एव सूत्रकारोऽग्नौ प्रहरतीत्युक्त्वा पुनरप्याहोत्करे वा न्यस्यतीति । विमिं पक्षं विधत्ते—“ तान्येके वृथैवापास्यन्ति । तत्तथा न कार्यम् । आरभ्यस्य यज्ञियस्य कर्मणः स विदोहः । यद्येनानि पशवोऽभित्तिष्टेयुः । न त्पशुभ्यः कम् । अद्भिर्मार्जयित्वोत्करे न्यस्येत् । यद्वै यज्ञियस्य कर्मणोऽन्यत्सद्दुतीभ्यः संतिष्ठते । उत्करो वाव तस्य प्रतिष्ठा । एतां हि तस्मै तिष्ठां देवाः समभरन् । यदद्भिर्मार्जयति । तेन शान्तम् । यदुत्करे न्यस्यति ।

प्रतिष्ठाभेदेनानि तद्गमयति । प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिर्यजमानः ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । केचिदद्भिः प्रक्षालनमकृत्वैव यत्र-
कापि परित्यजन्ति तदयुक्तम् । य एषोऽनुष्ठानप्रकारः स कर्मणो विपरीतं
फलं दोग्धि । अप्रक्षालितदर्भाक्रमणेन पशूनां रोगोत्पत्त्या सुखं न भवेत् ।
मार्जनेन तच्छान्तं भवति । आहुतिव्यतिरिक्तस्य यज्ञियद्रव्यस्योत्करः समा-
प्तिस्थानमिति देवैः संपादितत्वात्तत्रैव परित्यागे प्रतिष्ठा भवति । अग्निप्रहर-
णपक्षमेव द्रव्यितुमुत्करे परित्यागं दूषयति—“ अथो स्तम्बस्य वा एतद्रूपम् ।
यत्सुक्त्रसंमार्जनानि । स्तम्बशो वा ओपधयः । तासां जरत्कक्षे पशवो न
रमन्ते । अप्रियो हेषां जरत्कक्षः । यावदप्रियो ह वै जरत्कक्षः पशूनाम् ।
तावदप्रियः पशूनां भवति । यस्यैतान्यन्यत्राग्नेर्दधति ” [ब्रा० का० ३ प्र०
३ अ० २] इति । अथोशब्द उत्करपक्षव्यावृत्त्यर्थः । ओपधयो द्विविधाः
स्तम्बरूपा-नवदाव्यरूपाश्च । कोमलवृणाभावादस्वादुर्जरत्कक्षः स्तम्बः । दावा-
ग्निद्रव्यप्रदेशे वृष्ट्या समुत्पन्नः कोमलस्वादुतृणसमूहो नवदाव्यः । तत्र सुक्त्रसं-
मार्जनानि स्तम्बलूनतया स्तम्बरूपाणि । यद्येतान्यग्नेरन्यत्रोत्करे त्यजे(ज्ये)-
रंस्तदा तत्र तत्र विकीर्णानि तानि बहुस्तम्बा ओपधयः संपद्यन्ते । तासामो-
षधीनां संवन्धिनि जरत्कक्षे प्रीत्यभावाज्जरत्कक्षवद्यजमानोऽपि पशूनामप्रिय
इत्यपशुरेव स्यात् । अग्निप्रहरणपक्षं द्रवयति—“ नवदाव्यासु वा ओपधीषु
पशवो रमन्ते । नवदावो हेषां प्रियः । यावत्प्रियो ह वै नवदावः पशूनाम् ।
तावत्प्रियः पशूनां भवति । यस्यैतान्यग्नौ प्रहरन्ति । तस्मादेतान्यग्नावेव प्रह-
रेत् । यतरस्मिन्तसंमृज्यात् । पशूनां धृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २]
इति । नवः प्रत्यासन्नपूर्वकालभावी दावाग्नेर्यस्य कोमलस्यौषधिसमूहस्य
सोऽयं नवदावः । तादृशौषधिवद्यजमानोऽपि संमार्जनानामग्नौ प्रहरणे पशूनां
प्रियो भवति । तस्मादाहवनीये गार्हपत्ये वा यस्मिन्नग्नौ सुचः प्रतितप्य सं-
ष्टास्तस्मिन्नेव प्रहरणं यजमानगृहे पशूनां बहूनां धारणाय भवति । सुक्त्रसंमार्ज-
नप्रसङ्गादग्निसंमार्जनानामपि कंचिन्मन्त्रमुत्पाद्य विनियुक्ते—“ यो भूतानाम-
धिपतिः । रुद्रस्तन्तिचरो वृषा । पशूनस्माकं मा हिंसीः । एतदस्तु हुतं तव
स्वाहेत्यग्निसंमार्जनान्यग्नौ प्रहरति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति ।
तन्तिः कर्मसंतानं तत्र चरतीति तन्तिचरः । वृषा देवेषु श्रेष्ठः । हे रुद्र म
त्वमस्माकं पशून्मा हिंसीः । एतदग्निसंमार्जनद्रव्यं तव हुतमस्तु । तस्यैवार्थ-
स्यानुवादकः स्वाहेति शब्दः । यैर्दभैरिध्मः संनद्धस्तैरेवाग्निं संमृज्य स्वकाळे
संप्राप्ते तानि संमार्जनान्यग्नौ प्रहरेत् । प्रथमतोऽग्नौ संमृष्टे प्रधानयागादूर्ध्वम-
न्वाहार्यरूपायां दक्षिणायामृत्विग्भ्यो दत्तायामनुयाजहोमात्पूर्वं द्वितीयमग्नौ

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्थं मन्त्राः)

संमृष्टे सति तत्प्रहरणकालः । अग्निदग्धप्रदेशे पुनरुत्पद्य सम्यग्वर्धमानत्वादग्नौ दर्भाणां प्रहरणं युक्तमित्याह—“ एषा वा एतेषां योनिः । एषा प्रतिष्ठा । स्वामैवैतानि योनिम् । स्वां प्रतिष्ठां गमयति । प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिर्भ्य-जमानः ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० २] इति । एषा वह्निरूपा । न चाग्निप्रहरणे रुद्रविषयो मन्त्रो व्यधिकरण इति वाच्यम् । अग्रेरेवात्र रुद्रत्वात् । “ रुद्रो वा एषः । यदग्निः । स एतर्हि जातः ” इति श्रुत्यन्तरात् । यदरो-दीत्तद्गुद्रस्य रुद्रत्वमिति निर्वचनाच्च ॥

आशासाना सौमनसं प्रजाः सौभाग्यं तनूम् ।

अग्रेरनुव्रता भूत्वा सं नह्ये सुकृताय कम् ॥

कल्पः—“ अथैनां पत्नीमन्तरेण वेद्युत्करौ प्रपाद्य जघनेन दक्षिणेन गार्ह-पत्यमुदीचीमुपवेश्य योक्त्रेण संनहति आशासाना सौमनसं प्रजाः सौभाग्यं तनूम् । अग्रेरनुव्रता भूत्वा सं नह्ये सुकृताय कमिति ” इति ।

या पत्नी बह्वेरनुसारिणी भूत्वा सौमनस्याद्याशासाना वर्तते तामेतां शोभ-नकर्मणे सुखं यथा भवति तथा बध्नामि । योक्त्रबन्धनाय गार्हपत्यसमीपे पत्न्या उपवेशनं विधत्ते—“ अयज्ञो वा एषः । योऽपत्नीकः । न प्रजाः प्रजायेरन । पत्न्यन्वास्ते । यज्ञमेवाकः । प्रजानां प्रजननाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । अकः कृतवान्भवति । बन्धनकालेऽ-प्युपवेशनमेव न तूत्थानमित्याह—“ यत्तिष्ठन्ती संनह्येत । प्रियं ज्ञातिरु-न्ध्यात् । आसीना संनह्यते । आसीना ह्येषा वीर्यं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । रुन्ध्यान्नाशयेत् । चिरमप्यवस्थातुं शक्यत्वादासीनायाः सामर्थ्यमस्ति । दिग्देशौ विधत्ते—“ यत्पश्चात्प्राच्यन्वासति । अनया समदं दधीत । देवानां पत्निया समदं दधीत । देशादक्षिणत उदीच्यन्वास्ते । आत्मनो गोपीथाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । समदः कलहः । गार्ह-पत्यस्य पश्चाद्गगे प्राङ्मुखत्वे सति प्राचीनप्रवणया वेदिरूपया पृथिव्या सह कलहः स्यात् । पत्नीसंयाजहोमेषु तृतीयाहुतेर्या देवता देवपत्नी तस्या अपि तदेव स्थानमिति तयाऽपि सह कलहं कुर्यात् । अतो दक्षिणदेशे स्वरक्षार्थ-मुद्बुखी तिष्ठेत् । ननु सर्वा अपि योषितः सौमनस्यादिकामानाशासते तत्र तो विशेषोऽस्या इत्याशङ्क्य मन्त्रे पूर्वार्धस्याभिप्रायमाह—“ आशासाना सौमनसमित्याह । मेध्यामेवैनां केवलीं कृत्वा । आशिषा समर्धयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । देवयजनप्रवेशेन यज्ञयोग्यां पापक्षयेण

केवलीं कृत्वाऽऽशासानेति ब्रुवन्सत्ययाऽऽशिपा समृद्धां करोति । अनुव्रतसू-
चितमर्थमाह—“ अग्नेरनुव्रता भूत्वा संनह्ये सुकृताय कमित्याह । एतद्वै पत्नि-
यै व्रतोपनयनम् । तेनैवैनां व्रतमुपनयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३]
इति । पत्न्याः स्वातन्त्र्येण कर्माधिकाराभावात्पत्न्या सह तदधिकारे सत्ये-
देव योक्त्रं तस्या अनुव्रतस्वीकरणलिङ्गम् । यथा विवाहे स्त्रियाः कण्ठे मङ्गल-
सूत्रं लिङ्गं तद्वत् । अस्मिन्नर्थे लौकिकवैदिकप्रसिद्धिं दर्शयति—“तस्मादाहुः ।
यश्चैवं वेद यश्च न । योक्त्रमेव युते । यमन्वास्ते । तस्यामुष्मिँलोके भवतीति
योक्त्रेण ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । यस्मात्सूत्रधारणं लोकवे-
दयोर्नियमस्वीकारे लिङ्गम् । लोके हि दूरदेशवर्तिदेवतादर्शनं संकल्पयन्तः सूत्रं
वध्नन्ति । वेदेऽप्युपनयनव्रते मौर्द्ध्वा वध्नन्ति । तस्माद्यो यागं जानाति यश्च न
जानाति तादृशाः सर्वेऽप्येवमाहुः । इयं पत्नी योक्त्रमवश्यं युते मिश्रयति वध्नाति
यं पतिमन्वेपा व्रतं स्वीकृत्याऽऽस्ते तस्य संवन्धिना मङ्गलसूत्रेणामुष्मिँलोके युक्ता
भवति । प्रकारान्तरेण योक्त्रं स्तौति—“यद्योक्त्रम् । स योगः । यदास्ते । स
क्षेमः । योगक्षेमस्य ऋष्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । अपा-
प्तस्य वस्तुनः प्राप्तियोगः । प्राप्तस्य रक्षणं क्षेमः । अतो योक्त्रवन्धनमुद्बुखा-
सनं चोभयसिद्धये भवति । मनसि किमभिप्रेत्यासौ बध्यत इत्याशङ्क्याऽऽह-
“ युक्तं क्रियाता आशीः कामे युज्यता इति । आशिपः समृद्ध्यै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । मया शास्त्रीयं कर्म क्रियतेऽतः सौमनस्या-
दिरूपा ममेयमाशीः फले युज्यताम् । अनेनाभिप्रायेणाऽऽशीः समृद्धा भव-
ति । विधत्ते—“ ग्रन्थिं ग्रन्थिना । आशिप एवास्यां परिगृह्णाति । पुमान्
ग्रन्थिः । स्त्री पत्नी । तन्मिथुनम् । मिथुनमेवास्य तद्यज्ञे करोति प्रजननाय ।
प्रजायते प्रजया पशुभिर्यजमानः । अथो अर्धो वा एष आत्मनः । यत्पत्नी ।
यज्ञस्य धृत्या अशिथिलंभावाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । सौम-
नस्याद्याशिपः सर्वा अपि योक्त्रग्रन्थिना तस्यां परिगृहीता भवन्ति । यज्ञक-
र्तुरर्धस्वरूपभूता पत्नी । ततस्तदीयग्रन्थिना यज्ञो ध्रियते न तु शिथिलो
भवति ॥

सुप्रजसस्त्वा दयः सुपत्नीरूप सेदिम ।

अग्ने सपत्नदम्भनमदब्धासो अदाभ्यम् ॥

कल्पः—“ जघनेन गार्हपत्यमुपैसीदति सुप्रजसस्त्वा दयः सुपत्नीरूपसे-
दिम । अग्ने सपत्नदम्भनमदब्धासो अदाभ्यमिति ” इति ।

(आज्यादिहविर्प्रदणार्था मन्त्राः)

हेऽग्ने वयं त्वामुपसीदामः । कीदृश्यो वयं सुप्रजसः शोभनप्रजोपेताः । शोभनः पतिर्यासां ताः सुपत्न्यः । त्वत्प्रसादाद्दब्धासः केनाप्यतिरस्कृताः । कीदृशं त्वां सपत्नदम्भनं वैरिविनाशिनमद्राभ्यं केनाप्यतिरस्कार्यम् । पत्न्या उपसी(स)दने प्रयोजनं दर्शयति—“ सुप्रजसस्त्वा वयं सुपत्नीरुपसेदिमेत्याह । यज्ञमेव तन्मिथुनी करोति । ऊनेऽतिरिक्तं धीयाता इति प्रजात्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३] इति । शोभनः पतिर्यस्या इत्यभिधानाद्यज्ञं मिथुनवन्तं करोति । तस्मिन्मिथुने पत्या कर्मण्यनुष्ठीयमाने सति यज्ञाङ्गं तेनानुष्ठितं सद्वृत्तं भवति । तत्रोनप्रदेशे तदङ्गमतिरिक्तं तेनानुष्ठितमनया पत्न्या ध्रियतेऽनुष्ठीयते । अत एव पत्नीकर्तव्यं पूर्णपात्रनिनयनमाम्नायते—“ अञ्जलौ पूर्णपात्रमानयति । रेत एवास्यां प्रजां दधाति ” इति । एवमन्यदपि तत्कर्तव्यमुदाहार्यम् । अत ऊनं पत्नी परिपूरयतीति प्रयोजनेन पत्न्याः प्रवेशने सति तन्मिथुनं प्रजननाय संपद्यते ॥

यथा सप्तमेऽनुवाके कपालोपधानप्रसङ्गेन तद्विमोचनमन्त्रोऽप्याम्नात एवमत्रापि योक्त्रवन्धनप्रसङ्गेन योक्त्रविमोकमन्त्र आम्लायते—

इमं वि ष्यामि वरुणस्य पाशं यमवध्रीत
सविता सुकेतः । धातुश्च योनौ सुकृतस्य
लोके स्योनं मे सह पत्या करोमि ॥ , इति ।

विष्यामि विमुञ्चामि । सुकेतः सुज्ञानः । सवित्रा वद्धेऽस्मिन्योक्त्ररूपे वरुणपाशे विमुक्ते सति धातुब्रह्मणो योनौ स्थानेऽनुष्ठितस्य कर्मणः फलभूते लोके पत्या सह मे सुखं करोमि ।

अस्य च योक्त्रस्य विमोक्षः स्वकाले कर्तव्यः । पिष्टलेपफलीकरणहोमाभ्यामूर्ध्वं प्रायश्चित्तहोमेभ्यः पूर्वमस्य स्वकालः । अत एव कल्पसूत्रकारस्तस्मिन्प्रदेशे पठति—“ इमं विष्यामीति पत्नी योक्त्रपाशं मुञ्चते तस्याः सयोक्त्रेऽञ्जलौ पूर्णपात्रमानयति समायुषा सं प्रजयेत्यानीयमाने जपति ” इति ॥

सोऽपि मन्त्रोऽत्रैवानन्तरमाम्नातः—

समायुषा सं प्रजया समग्ने वर्चसा पुनः । सं पत्नी
पत्याऽहं गच्छे समात्मा तनुवा मम ॥ , इति ।

हेऽग्नेऽहमायुषा संगच्छे, प्रजया संगच्छे, पातित्रत्यलक्षणेन वर्चसा संग-

च्छे । अनेन पत्या पुनः पुनः पत्नी भूत्वा संगच्छे वियोगः कदाचिदपि
मा भूदित्यर्थः । मम शरीरेण जीवात्मा चिरं संगच्छताम् ॥

महीनां पयोऽस्योषधीनां रसस्तस्य तेऽक्षीयमाणस्य निर्वपामि—

कल्पः—“ महीनां पयोऽस्योषधीनां रसस्तस्य तेऽक्षीयमाणस्य निर्व-
पामि देवयज्याया इति तस्यां पवित्रान्तर्हितायामाज्यं निरूप्य ” इति ।

यद्यप्यत्र मन्त्रकाण्डे देवयज्याया इति पदं नाऽऽम्नातं तथाऽपि ब्राह्मणानु-
सारेण तत्पठितव्यम् । महीशब्दस्य गौरित्यर्थः । अत एव सप्तमकाण्डे गां
प्रस्तुत्याऽऽम्नायते—“ तस्या उपोत्थाय कर्णमाजपेदिडे रन्तेऽदिते सरस्वति
प्रिये प्रेयसि महि विश्रुत्येतानि ते अग्निye नामानि ” इति । हे आज्य त्वं महीनां
गवां पयोऽसि साक्षात्तज्जन्यत्वात् । ओषधीनां रसश्चासि परम्परया तज्जन्य-
त्वात् । तादृशस्य क्षयेण रहितस्य तव स्वरूपं देवयागार्थं पात्र्यां निर्वपामि ।
इमं वि ष्यामि समायुपेत्यस्य मन्त्रद्वयस्यात्राप्रसङ्गिकत्वात्तन्नाख्यानमुपेक्ष्यान-
न्तरस्य मन्त्रस्य पूर्वभागे स्पष्टार्थतां दर्शयति—“ महीनां पयोऽस्योषधीनां रस
इत्याह । रूपमेवास्यैतन्महिमानं व्याचष्टे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ३]
इति । उत्तरभागस्य तेऽक्षीयमाणस्येतिपदस्याभिप्रायमाह—“ तस्य तेऽक्षीयमा-
णस्य निर्वपामि देवयज्याया इत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते ” [ब्रा० का०
३ प्र० ३ अ० ३] इति । आज्यैभागाङ्गतां विधत्ते—“ घृतं च वै मधु च प्रजाप-
तिरासीत् । यतो मध्वासीत् । ततः प्रजा असृजत । तस्मान्मधुषि प्रजननमि-
वास्ति । तस्मान्मधुषा न प्रचरन्ति । यातयाम हि । आज्येन प्रचरन्ति । यज्ञो
वा आज्यम् । यज्ञेनैव यज्ञं प्रचरन्त्ययातयामत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ४] इति । प्रजापतिः पूर्वं यागसाधनं सृष्टिसाधनं चाभिप्रेत्य स्वयमेव
सत्यसंकल्पतया घृतमधुरूपेण परिणतोऽभूत् । यस्माद्दुत्पत्तिवीजत्वमभिप्रेत्य
मध्वभूत्तस्मान्मधुवीजेन प्रजा असृजत । अत एव मधुना नानाबीजोत्पादनं
विद्यते । तेनोत्पादनेन यतो गतसारं ततो मधुना यागं न कुर्वन्ति । सारव-
त्त्वादाज्येन यागं कुर्युः । सर्वयज्ञहेतुत्वादाज्यस्य यज्ञत्वं तद्देतुत्वं च वक्ष्यते—
“ सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते । यद्भुवायामाज्यम् ” इति । अतो यज्ञयो-
गसाधनेनैव यज्ञस्यानुष्ठानान्नास्ति गतसारत्वदोषः ॥

१ ख. 'यामाज्यस्थाल्यामा' । २ ख. 'तम् । ३ ख. 'ज्यस्य यागा' । ४ ख. 'धुनि नामा-
जन्तव्या' ।

महीनां पयोऽस्योषधीनां रसोऽदब्धेन त्वा चक्षुषाऽवेक्षे सुप्रजास्त्वाय—

कल्पः—“ अथैनामाज्यमवेक्षयति महीनां पयोऽस्योषधीनां रसोऽद-
 ब्धेन त्वा चक्षुषाऽवेक्षे सुप्रजास्त्वायेति ” इति ।

अदब्धेन रोगानुपहतेन । विधत्ते—“ पत्न्यवेक्षते । मिथुनत्वाय प्रजात्यै ।
 यद्वै पत्नी यज्ञस्य करोति । मिथुनं तत् । अथो पत्निय एवैष यज्ञस्यान्वार-
 म्भोऽनवच्छिद्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । यज्ञस्य पुरुषत्वा-
 च्चेन सह पत्न्या मिथुनत्वम् । किं च पत्न्या आज्यावक्षणरूप एष एव यज्ञ-
 मानमनु यज्ञारम्भः । दंपत्योर्द्वयोरप्यारम्भे सति यज्ञो न विच्छिद्यते ॥

तेजोऽसि तेजोऽनु प्रेत्यग्निस्ते तेजो मा वि नैत्—

कल्पः—“ अथैनद्गार्हपत्येऽधिश्रयति तेजोऽसीति समिधमुपयत्य प्राग्ग-
 रति तेजोऽनुप्रेहीत्यथैनदाहवनीयेऽधिश्रयत्यग्निस्ते तेजो मा वि नैदिति ” इति ।

हे आज्य त्वं तेजोरूपमसि तेजोरूपमाहवनीयमनुप्रवेष्टुं गच्छ । अयमाह-
 वनीयोऽग्निस्त्वदीयं तेजो माऽपनयतु । अनुष्ठानविधिपूर्वकं भस्त्रं व्याचष्टे—
 अमेध्यं वा एतत्करोति । यत्पत्न्यवेक्षते । गार्हपत्येऽधिश्रयति मेध्यत्वाय ।
 आहवनीयमभ्युद्भवति । यज्ञस्य संतत्यै । तेजोऽसि तेजोऽनु प्रेहीत्याह । तेजो
 वा अग्निः । तेज आज्यम् । तेजसैव तेजः समर्धयति । अग्निस्ते तेजो मा
 वि नैदित्याहादिःसायै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति ॥

अग्नेर्जिह्वाऽसि सुभूर्देवानां धाम्ने- धाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे भव—

बौधायनः—“ अथैनद्यथाहृतं प्रति परिहृत्योत्तरार्धे वेद्यै निधायार्धव्युरवे-
 षते अग्नेर्जिह्वाऽसि सुभूर्देवानां धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे भवेति ”
 इति ।

आपस्तम्बः—“ अग्नेर्जिह्वाऽसीति स्फ्यस्य वर्त्मन्सादयति ” इति ।

आहवनीये स्थितस्याऽऽज्यस्योद्गदेशे समानेतुं स्फ्येन कांचिद्रेखां कृत्वा
 सांसादयेत् । हे आज्य ज्वालारूपाया जिह्वाया उत्पादकत्वादग्नेर्जि-
 हाऽसि । देवानां सुखाय भवतीति सुभूः । ईदृशं त्वं तत्तदाहुतिस्थानाय

१ ख. मन्त्रान्ध्याजं । २ ख. दृशस्त्वमसि । विधत्ते—“ स्फ्यस्य वर्त्मन्सादयति । यज्ञस्य
 त्वे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । तं ।

तत्तन्मन्त्रपूर्वकग्रहणाय पर्याप्तं भवं । व्याचष्टे—“ अग्नेर्जिह्वाऽसि सुम्-
देवानामित्याह । यथायजुरेवैतत् । धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे भवे-
त्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति ॥

शुक्रमसि ज्योतिरसि तेजोऽसि—

कल्पः—“ अथैनदुदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां पुनराहारमुत्पुनाति शुक्रमसीति
प्रथमं ज्योतिरसीति द्वितीयं तेजोऽसीति तृतीयम् ” इति ।

शुक्रं दीप्तिमत् । आज्यस्योत्पवनं विधत्ते—“ तद्वा अतः पवित्राभ्यामेवो-
त्पुनाति । यजमानो वा आज्यम् । प्राणापानौ पवित्रे । यजमान एव प्राणा-
पानौ दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । यतो योषिद्वीक्षणे-
नामेध्यस्याऽऽज्यस्य मेध्यत्वाय गार्हपत्याद्यधिश्रयणं कृतमत एवात्यन्तशुद्ध-
र्थमुत्पुनीयात् । प्रकारविशेषं विधत्ते—“ पुनराहारम् । एवमिव हि प्राणा-
पानौ संचरतः ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । आज्यस्थापिते पवि-
त्रे प्राच्यां प्रोह्य पुनः पश्चादाहृत्य मध्याद्भूर्ध्वमुत्पुनीयात् । एवं त्रिवारमित्यभि-
प्रायेण वीप्सार्थो णमुत्पत्ययः प्रयुक्तः । मन्त्राणां स्पष्टार्थतां दर्शयति—“ शुक्र-
मसि ज्योतिरसि तेजोऽसीत्याह । रूपमेवास्यैतन्माहिमानं व्याचष्टे ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । प्रतिमन्त्रक्रियां विधत्ते—“ त्रिर्यजुषा ।
त्रय इमे लोकाः । एषां लोकानामाप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४]
इति । त्रित्वमन्त्रार्थवादान्तरमाह—“ त्रिः । त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो मेध्य-
त्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति ॥

देवो वः सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवि- त्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः—

कल्पः—“ अथ प्रोक्षणीरूत्पुनाति देवो वः सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवि-
त्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरिति पच्छः ” इति ।

तदेतदुत्पवनं पवित्रविशिष्टं विधत्ते—“ अथाऽऽज्यवतीभ्यामपः । रूपमे-
वाऽऽसामेतद्वर्णं दधाति । अपि वा उताऽऽहुः । यथा ह वै योषा सुवर्णः
हिरण्यं पेशलं विभ्रती रूपाण्यास्ते । एवमेता एतर्हीति ” [ब्रा० का० ३ प्र०
३ अ० ४] इति । याभ्यां पवित्राभ्यामाज्यमुत्पूतं ताभ्यामेवाऽऽज्यलिप्ता-
भ्यामप उत्पुनीयात् । व्यत्ययेन स्त्रीलिङ्गत्वम् । एतदाज्यं स्वविन्दुभिरासाम-

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्था मन्त्राः)

पां वर्णविशेषोपेतं रूपं संपादयति । अपि च ताम्रादिकालुष्यराहित्येन शोभ-
नवर्णोपेतं कटकाद्याकारसौकर्येण पेशलं हिरण्यं विभ्रती योपेवेमा आप
आज्यविन्दुयुक्ता नेत्रप्रिया भवन्ति । मन्त्रगतच्छन्दःप्रभृत्यनुसंधेयतया
विधत्ते—“ आपो वै सर्वा देवताः । एषा हि विश्वेषां देवानां तनूः । यदा-
ज्यम् । तत्रोभयोर्मीमांसा । जाभि स्यात् । यद्यजुपाऽऽज्यं यजुपाऽप उत्पुनी-
यात् । छन्दसाऽप उत्पुनात्यजामित्वाय । अथो मिथुनत्वाय । सावित्रि-
यर्वा । सवितृप्रसूतं मे कर्मासदिति । सवितृप्रसूतमेवास्य कर्म भवति । पच्छो
गायत्रिया त्रिः पमृद्धत्वाय । अद्भिरेवौषधीः संनयति । ओषधीभिः पशून् ।
पशुभिर्यजमानम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । उदकरूपेण
वीर्येण देवताशरीरमुत्पद्यते । आहुतिरूपेणाऽऽज्येन तत्पोष्यते । तस्मादाज्यो-
दकयोः सर्वदेवतारूपत्वे समे सति किमेतदुभयं यजुषैवोत्पुनीयादुताप ऋचेति
मीमांसायामालस्यनिवारणार्थमृचेति युक्तम् । ऋग्यजुर्भ्यां मिथुनत्वमपि संप-
द्यते । त्रिवारमुत्पूतास्वप्स्वादरातिशयात्ताभिरद्भिः क्रमेणौषधीपशुयजमानाः
समृद्धा भवन्ति ॥

शुक्रं त्वा शुक्रायां धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषे-
यजुषे गृह्णामि ज्योतिस्त्वा ज्योतिष्यर्चिस्त्वाऽ-
र्चिषि धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे गृह्णामि ॥

कल्पः—“ आदत्ते दक्षिणेन स्रुवं सव्येन जुहुं वेदे प्रतिष्ठाप्य तस्यां गृह्णीते
शुक्रं त्वा शुक्रायां धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे गृह्णामीत्येतेन यजुषा चतुर्गु-
हीतं गृहीत्वा समृश्योत्पयच्छति । अथोपभृति गृह्णीते ज्योतिस्त्वा ज्योतिषि
धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे गृह्णामीत्येतेन यजुषाऽगृहीतं गृहीत्वा
स्यसो ग्रहान्गृह्णानः कनीय आज्यं गृह्णीते, तथैव समृश्योत्पयच्छति । अथ
शुक्रायां गृह्णीतेऽर्चिस्त्वाऽर्चिषि धाम्नेधाम्ने देवेभ्यो यजुषेयजुषे गृह्णामीत्ये-
तेन यजुषा चतुर्गुहीतं गृहीत्वाऽभिपूर्य तथैव समृश्योत्पयच्छति ” इति ।

अत्र मध्यममन्त्रे धाम्नेधाम्ने इत्यादिकमनुपज्यते । हे आज्य दीप्तं त्वां
शुक्रायां तत्तन्मन्त्रपूर्वकग्रहणाय तत्तद्धोमस्थानाय पर्याप्तं गृह्णाति । एवमितर-
णोऽप्यज्यम् । त्रिष्वपि मन्त्रेषु धामयजुःशब्दयोर्वीप्सायास्तात्पर्यमाह—“ शुक्रं
वा शुक्रायां ज्योतिस्त्वा ज्योतिष्यर्चिस्त्वाऽर्चिषीत्याह सर्वत्वाय । पर्याप्त्या
तन्तरायाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ४] इति । आहुतिवाहुल्यं

सर्वत्वम् । एकैकस्यामाहुतावाज्यवाहुल्यं पर्याप्तिः । आहुतेः कस्या अप्यलो-
पोऽनन्तरायः । यदेतदाज्यवेक्षणं पूर्वमुक्तं तत्र विशेषं वक्तुं तत्प्रस्तौति—
“ देवासुराः संयत्ता आसन् । स एतमिन्द्र आज्यस्यावकाशमपश्यत् । तेनाव-
क्षत । ततो देवा अभवन् । पराऽसुराः । य एवं विद्वानाज्यमवेक्षते । भवत्या-
त्मना । पराऽस्य भ्रातृव्यो भवति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति ।
अवकाशः प्रकाशको मन्त्रः । स चाग्नेर्जिह्वाऽसीत्यादिकः । अभिघारणरूपत्व-
कथनेनावेक्षणं प्रशंसति—“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति । यदाज्येनान्यानि हवींष्य-
भिघारयति । अथ केनाऽऽज्यमिति । सत्येनेति ब्रूयात् । चक्षुर्वै सत्यम् ।
सत्येनैवैनदभिघारयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । वक्तुर्विप्र-
लम्भसंभवाच्छ्रुतोऽर्थः कदाचिद्भ्रमिचरत्यपि दृष्टस्तु न तथेति । चक्षुः सत्यं,
शुक्तिरजतरज्जुसर्पव्यभिचारस्तु काचकामलादिदोषप्रयुक्तः । अवेक्षणे निमील-
नरूपं विशेषं विधत्ते—“ ईश्वरो वा एषोऽन्धो भवितोः । यश्चक्षुषाऽऽज्यमवे-
क्षते । निमीलयावेक्षते । दाधाराऽऽत्मन्चक्षुः । अभ्याज्यं घारयति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । आज्यस्याऽऽदित्यमण्डलवत्तेजस्वित्वाच्चा-
न्तर्यवीक्षणेनान्धो भवितुं प्रभुर्भवति । तत्र निमीलनेन स्वात्मपविष्टाचक्षुषो
धारणादन्धो न भवति । वीक्षणेनाऽऽज्यमभिघारयति । विधत्ते—“ आज्यं
गृह्णाति । छन्दांसि वा आज्यम् । छन्दांस्येव प्रीणाति ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० ५] इति । आज्यस्य यज्ञसाधनत्वेन च्छन्दःसादृश्यम् । सुग्वि-
शेषेणाऽऽवृत्तिविशेषं विधत्ते—“ चतुर्जुह्वां गृह्णाति । चतुष्पादः पशवः ।
पशून्वावरुन्धे । अष्टावुपभृति । अष्टाक्षरा गायत्री । गायत्रः प्राणः । प्राणमेव
पशुषु दधाति । चतुर्ध्रुवायाम् । चतुष्पादः पशवः । पशुष्वेवोपरिष्ठात्प्रति-
ष्ठति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । गायत्र्या रक्षितत्वात्प्राणो
गायत्रः । तथा वाजसनेयिनः समामनन्ति—“ प्राणा वै गयास्तत्प्राणांस्रं
तद्यद्गयांस्रं स्तत्रे तस्माद्गायत्री नाम ” इति । स्वाधीनत्वेनावरुद्धेषु पशुषु पश्वान्म
योगेण प्रतिष्ठति । ग्राह्यस्याऽऽज्यस्य सुग्विशेषेणाल्वाधिकपरिमाणं विधत्ते—
“ यजमानदेवत्या वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योपभृत् । चतुर्जुह्वां गृह्णन्भूयो गृह्णी-
यात् । अष्टावुपभृति गृह्णन्कनीयः । यजमानायैव भ्रातृव्यमुपास्ति करोति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । उप समीपे भृत्यत्वेनास्ति तिष्ठतीत्युपास्तिः ।
संख्यां पुनः प्रकारान्तरेण स्तौति—“ गौर्वै स्रुचः । चतुर्जुह्वां गृह्णाति । तस्मा-
च्चतुष्पदी । अष्टावुपभृति । तस्मादष्टाशफा । चतुर्ध्रुवायाम् । तस्माच्चतुस्तना ।

(आज्यादिहविर्ग्रहणार्था मन्त्राः)

गामेव तत्संस्कारोति । साऽस्मै सऽस्कृतेषमूर्जे दुहे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । अभिमतदोहनात्सुचां गोरूपत्वं संख्यया तदवयवसाम्यं च । ततः सुचामाज्यपूर्णरूपो यः संस्कारस्तेन गामेव संस्कारोति । सा च गौः पयोरूपमन्नमाज्यरूपं रसं च दुग्धे । गृहीतस्याऽऽज्यस्य यथोचितमाहुत्यङ्गत्वं दर्शयति—“ यज्जुह्वां गृह्णाति । प्रयाजेभ्यस्तत् । यदुपभृति । प्रयाजान्प्रयाजेभ्यस्तत् । सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते । यद्भ्रुनायामाज्यम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ५] इति । पञ्चसु प्रयाजेषु त्रयं जौहवाज्येन निष्पाद्यं, द्वयं त्वौपभृताधेन, शिष्टेन त्वनूयाजाः । यत्र द्रव्यापेक्षा तत्र सर्वत्र ध्रौवम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ प्रत्यु सुचस्तपेदग्नेर्मृष्टेरुर्ध्वं पुनस्तपेत् ।

गोष्ठं वाचं तथा चक्षुः प्रजां माष्टिं क्रमात्सुचः ॥ १ ॥

जुहूपभृद्भ्रुवा आशा पत्नीं योक्त्रेण नहति ।

सुप्रेति पत्न्युपविशेदिमं काले विमोचनम् ॥ २ ॥

समा पत्नी पूर्णपात्रं जपेदथ मही द्रयात् ।

घृतं निरुप्य वीक्षित तेजोऽधिश्रित्य पश्चिमे ॥ ३ ॥

अग्नौ तेजो हरेदग्निः पूर्वाग्नावधिसंश्रयेत् ।

अग्नेः स्फयवर्त्मनि क्षिप्त्वा गुज्योतेत्रिभिराज्यकम् ॥ ४ ॥

उत्पूय देवो जलमुत्पुनात्याज्यपवित्रतः ।

गुज्योचिस्त्रिभिराज्यस्य ग्रहो जुहादिके त्रये ॥

दशमे त्वनुवाकेऽस्मिन्स्त्रयोविंशतिरिरीताः ॥ ५ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ संमाष्टिं सुच इत्यत्र किं प्रधानाख्यकर्मता ।

गुणकर्मत्वमथ वा दृष्टाभावेऽवघातवत् ॥

गुणत्वं न हि संभाव्यं प्राधान्यं तु प्रयाजवत् ।

अदृष्टकल्पनेनापि गुणत्वं स्याद्वितीयया ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोजुहादीनां दर्भैः संमार्जनमाश्रायते—सुचः संमाष्टीति । तत्र संमार्जनं प्रधानकर्म । कुतो गुणकर्मलक्षणरहितत्वात्प्रधानकर्मलक्षणयुक्तत्वाच्च । तथा हि—अवघातेन व्रीहीणां तुपविमोको दृष्टः संस्कारः । तथा संमार्जनेन जुहादिषु कंचिदतिशयं न पश्यामः । अतोऽवघातवद्गुणकर्मत्वं नास्ति । यैस्तु द्रव्यं चिकीर्षते गुणस्तत्र प्रतीयेतेति गुणकर्मलक्षणस्याभावात् । प्रयाजादिवददृ-

ष्टार्थत्वेन प्रधानकर्मत्वमस्ति । यैस्तु द्रव्यं न चिकीर्ष्यते तानि प्रधानभूतानी-
त्येतस्य प्रधानकर्मलक्षणस्य सद्भावादिति प्राप्ते ब्रूमः—स्रुच इति द्वितीया कर्म-
कारके विहिता । कर्मत्वं चेप्सिततमत्वे सति भवति । “ कर्तुरीप्सिततमं
कर्म ” [पा० १-४-४९] इति कर्मसंज्ञाविधानात् । क्रतुसाधनत्वेन च स्रुचां
युक्तमीप्सिततमत्वम् । अतः प्रधानभूताः स्रुचः । तथा सति संमार्जनक्रियाया
गुणकर्मत्वमवघातवद्भविष्यति । यदि स्रुक्षु दृष्टार्थो न स्यात्तर्ह्यपूर्वं कल्पनीयम् ।

द्वादशाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ पत्नीसंनहनं कार्यं चोदकादिति चेन्न तत् ।

बन्धवासोधरणयोर्योक्त्रबन्धनसिद्धितः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासविकारेण सौमिकेषु प्रायणीयादिषु चोदकातिदेशात्पत्नीसंन-
हनं कार्यमिति चेन्मैवम् । प्रसङ्गसिद्धत्वात् । यद्यदृष्टाय बन्धो यदि वा वासो-
धारणं दृष्टं प्रयोजनमुभयथाऽपि सौमिकेन योक्त्रबन्धेनैव तत्सिध्यति । योक्त्रेण
पत्नी संनह्यतीति हि सोमे विधीयते । तस्मादैष्टिकं पत्नीसंनहनं पृथङ्ग-
कार्यम् ।

नवमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ पत्नीमिति द्विपत्न्यादावृह्यं नो बोद्धतेऽर्थतः ।

नोपदेशस्य सामान्यादतिदेशाप्रवृत्तितः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोर्मन्त्र आम्नायते—पत्नी संनह्येति । तत्रैकपत्नीकस्य यजमा-
नस्य प्रयोगे समवेतार्थं एकवचनान्तः पत्नीशब्दः । स च द्विपत्नीकस्य बहु-
पत्नीकस्य च प्रयोगेऽर्थवशाद्बहूनीय इति चेन्मैवम् । किमुपदेशप्राप्तस्योहोऽति-
देशप्राप्तस्य वा । नाऽऽद्यः । उपदेशस्य सर्वप्रयोगसाधारणत्वात् । यद्येकपत्नी-
कप्रयोगार्थमेवायं मन्त्रोपदेशः स्यात्तदानीमेकवचनं विवक्ष्येत । न त्वेवमस्ति ।
अन्यथा द्विवहुपत्नीकप्रयोगयोर्मन्त्र एव नोपदिश्येत । तत्र कुत ऊहानूहचि-
न्तावकाशः । साधारणोपदेशे सर्वप्रयोगसमवेतार्थतया पत्नीमिति पदे प्राति-
पदिकं कर्मकारकविभक्तिश्चेत्युभयमेव विवक्षितम् । एकवचनं त्वदृष्टार्थतया
सर्वप्रयोगेषु यथावस्थितमेव पठनीयम् । नाप्यतिदेशप्राप्तस्योह इति द्वितीयः
पक्षः । द्विवहुपत्नीकप्रयोगयोरविकृतित्वेनातिदेशायोगात् । तस्मादत्र नास्त्यूहः ।
तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ ऊहो नो वैष विकृतावृह्योऽर्पाठेन पाशवत् ।

नादृष्टच्छान्दसत्वाभ्यां पौशे छान्दसता न हि ” इति ॥

एष एकवचनान्तः पत्नीमन्त्रो विकृतौ द्विवहुपत्नीकप्रयोगयोरर्थानुसारेणो-
हनीयः । कुतः । पाठाभावात् । प्रकृतावर्थानुसारेण प्राप्तोऽप्यूहः सर्वप्रयोगसा-
धारणेन मन्त्रपाठेन बाधितः । विकृतौ तु बाधकस्य पाठस्याभावेनास्मदायत्ते
प्रयोगेऽर्थानुसारेणोहो युक्तः । अत एव पूर्वत्र द्विपशुयुक्तायां विकृतावदितिः
पाशं प्रमुमोक्तवदितिः पाशान्प्रमुमोक्तवत्येकवचनान्तो बहुवचनान्तश्च पाश-
मन्त्र ऊहित इति चेन्मैवम् । पत्नीमित्येकवचनस्याविवाक्षितत्वेन प्रकृतावदृष्टार्थ-
तया यथावस्थितपाठे सति विकृतावप्यदृष्टार्थं यथावस्थितस्यैव पठितव्यत्वात् ।
अथोच्येत प्रकृतौ छान्दसत्वेनैकवचनमेव व्यत्ययेन द्वित्ववहुत्वयोरर्थयोर्वर्तत
इति । एवं तर्हि विकृतावप्यहमन्तरेणैव द्वित्ववहुत्ववाचित्वान्मा भूद्दहः । न
चैवं पाशेऽप्यूहो मा भूदिति शङ्कनीयम् । प्रकृतावेकवचनवहुवचनयोरैकस्मिन्नेव
पाशे वैदिकप्रयोगदर्शनाद्वित्वे तु तदभावात् । तस्मात्पाशस्योहो विकृतावस्ति
न तु पत्नीशब्दस्य । यद्यप्यस्मिन्ननुवाके पत्नीं संनद्येत्ययं प्रैपमन्त्रो नाऽऽम्ना-
तस्तथाऽपि पूर्वानुवाकब्राह्मणे तदाम्नानादिह पत्नीसंनहनप्रसङ्गेन विचारद्वयं
दर्शितम् ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ जुहुपभृद्भ्रुवास्वाज्यं सर्वार्थं वा व्यवस्थितम् ।

सर्वार्थमविशेषात्स्यात्प्रयाजार्थं हि जौहवम् ॥

प्रयाजान्प्रयाजहेतुः स्यादौपभृतमाज्यकम् ।

ध्रौवमन्यार्थमित्येषा व्यवस्था वचनैर्मता ” इति ॥

चतुर्भुजां गृह्णात्यष्टावुपभृति चतुर्भुवायामित्येषु ग्रहणवाक्येषु एतदर्थमिति
विशेषनियामकस्याश्रवणात्पात्रत्रयगतमाज्यं सर्वार्थमिति चेन्मैवम् । यजुर्भां
गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तदित्यादिवाक्यैर्व्यवस्थावगमात् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ अष्टावुपभृतीत्यत्र किमष्टैकग्रहे विधिः ।

चतुर्द्वयं ग्रहे वाऽऽद्यः स्यादष्टश्रुतिमुख्यतः ॥

चतुर्गृहीतं होमाङ्गं फलवत्त्वान्न बाध्यते ।

चतुर्द्वित्वं लक्ष्यतेऽतः सहानीत्यर्थमष्टता ” इति ॥

ग्रहणवाक्ये चतुर्भुजां गृह्णातीत्यत्र यथा चतुःसंख्याविशिष्टमेकहविर्ग्रहणं
विशक्षितं तथैवाष्टावुपभृतीत्यत्राप्यष्टसंख्याविशिष्टमेकहविर्ग्रहणं विधातव्यम् ।

तथा सत्यष्टत्वश्रुतेर्मुख्यत्वलाभात् । अष्टसंख्यावयवभूतयोश्चतुःसंख्ययोर्विधाने सत्यष्टशब्दस्यावयवलक्षणा प्रसज्येतेति प्राप्ते ब्रूमः—प्रसज्यतां नाम लक्षणा । मुख्यार्थस्वीकारे होमवाक्यविरोधापत्तेः । चतुर्गृहीतं जुहोतीत्यनारभ्य श्रुतं वाक्यं होममात्रोद्देशेन चतुर्गृहीतं विदधाति । यद्यप्येतत्सर्वहोमविषयतया सामान्यरूपमौपभृतं तु प्रयाजानूयाजविषयतया विशेषरूपं तथाऽपि होमस्य फलवत्त्वेन प्राधान्याद्ग्रहणस्य होमार्थत्वेनोपसर्जनत्वान्प्रधानानुसारेण चतुर्गृहीतमेव युक्तं न तूपसर्जनानुसारेणाष्टगृहीतम् । तस्मादुपभृति चतुर्गृहीतद्वयं विधीयते । तत्रैकं चतुर्गृहीतं हविश्चतुर्थपञ्चमप्रयाजार्थमपरं त्वनूयाजार्थम् । नन्वेवं सति चतुर्गृहीतस्यैव हविष्ठाच्चतुरूपभृतीत्येव विधातव्यं न त्वष्टानुपभृतीति विधिर्युक्त इति चेन्मैत्रम् । तथा सत्यनूयाजार्थं द्वितीयं चतुर्गृहीतं न सिध्येत् । अथ तदपि वाक्यान्तरेण विधीयते तदानीमुपभृतः प्रथमेन चतुर्गृहीतेनावरुद्धत्वाद्धितीयस्मै पात्रान्तरमन्विष्येत । यद्युपभृति चतुर्गृहीतं विधीयते तदा चतुर्गृहीतद्वयस्य पृथगेवानुष्ठानानुपभृत्येकप्रयत्नेनाऽऽनयनं न सिध्येत् । अत उभयस्य सहोपभृत्यानयनार्थमष्टानुपभृतीत्युच्यते । तस्मात्साहित्यार्थमष्टशब्दप्रयोगेऽपि हविष्ठासिद्धये द्वे चतुर्गृहीते अत्र विधीयते ॥

अथ व्याकरणम्—

प्रत्युष्टमित्यादिषु स्वरा गताः । वाजिनमित्यत्र प्रत्ययस्वरः । सपत्नान्त-
हत इति सपत्नसाह इत्यत्राणि प्रत्ययान्तत्वात्प्रत्ययस्वरः । सपत्नसाहीमित्य-
त्रादात्तनिवृत्तिस्वरेण ङीप उदात्तत्वम् । आशासानेत्यत्र शानचश्चिच्चादन्तो-
दात्तत्वे प्राप्ते लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरशेषे समासे कृत्स्वरः । सौभा-
ग्यशब्दस्य व्यञ्जप्रत्ययान्तस्य ञित्स्वरः । व्रतमनुगताऽनुव्रतेत्यत्राव्ययपूर्वपदप्र-
कृतिस्वरः । सुकृतायेत्यत्र “गतिरनन्तरः” [पा० ६-२-४९] इति गतिस्वरत्वे
प्राप्ते तदपवादः—“सूपमानात्कः” [पा० ६-२-१४२] सु इत्येत-
स्मादुपमानात्परं क्तान्तमुत्तरपदमन्तोदात्तं भवति । सुप्रजस इत्यत्रासिचप्रस-
यान्तस्य चित्स्वरे समासे कृत्स्वरः । शोभनः पतिर्यासां ताः सुपत्नीरित्यत्र
“नञ्मुभ्याम्” [पा० ६-२-१७२] इत्युत्तरपदान्तोदात्तस्यापवादः—
“आद्युदात्तं ब्यञ्जन्दसि” [पा० ६-२-११९] आद्युदात्तं ब्यञ्जकं यदुत्त-
पदं तद्बहुव्रीहौ समासे सोरुत्तरमाद्युदात्तं भवति । सुकेत इत्यत्रापि तद्वत् ।
महीनामित्यत्र “ङ्याश्छन्दसि बहुलम्” [पा० ६-१-१७८] ङ्यन्ताच्छ-
न्दसि विषये बहुलं नामुदात्तो भवति । धाम्नेधान्न इत्यत्र “अनुदात्तं च”

प्रपा० १ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

१५३

(प्राधान्येनेध्मसंनहनार्था बहिरास्तरणाद्यर्थाश्च मन्त्राः)

[पा० ८-१-३] इत्याम्नेडितमनुदात्तम् । ज्योतिरित्यत्रेसुनप्रत्ययान्तत्वात्त्रि-
त्स्वरः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

कृष्णोऽस्याखरेष्टोऽग्नये त्वा स्वाहा वेदि-
रसि बर्हिषे त्वा स्वाहा बर्हिरसि सुग्भ्यस्त्वा
स्वाहा दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा
स्वधा पितृभ्य ऊर्गभेव बर्हिषभ्य ऊर्जा पृथिवीं
गच्छत विष्णोः स्तूपोऽस्यूणीभ्रदसं त्वा
स्तृणामि स्वासस्थं देवेभ्यो गन्धर्वोऽसि विश्वा-
वसुर्विश्वस्मादीषतो यजमानस्य परिधिरिड
ईडित इन्द्रस्य बाहुरसि (१) दक्षिणो यज-
मानस्य परिधिरिड ईडितो मित्रावरुणौ त्वो-
त्तरतः परि धत्तां ध्रुवेण धर्मणा यजमानस्य
परिधिरिड ईडितः सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पातु
कस्यांश्चिदभिशस्या वीतिहोत्रं त्वा कवे द्युम-
न्तः समिधीमद्यग्ने बृहन्तमध्वरे विशो यन्त्रे
स्थो वसूनाः रुद्राणामादित्यानाः सदसि सीद
जुहूरुपभृद्भुवाऽसि घृताची नाम्नां प्रियेण
नाम्नां प्रिये सदसि सीदता असदन्त्सुकृतस्यं

लोके ता विष्णो पाहि पाहि यज्ञं पाहि यज्ञ-
पतिं पाहि मां यज्ञनियम् (२) ॥

(बाहुरसि प्रिये सदर्शि पञ्चदश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

कृष्णः । असि । आस्वरेष्ट इत्यास्वरे—स्थः ।
अग्र्ये । त्वा । स्वाहा । वेदिः । असि । बर्हिषे ।
त्वा । स्वाहा । बर्हिः । असि । स्रुग्भ्य इति
स्रुक्—भ्यः । त्वा । स्वाहा । दिवे । त्वा । अन्त-
रिक्षाय । त्वा । पृथिव्यै । त्वा । स्वयेति स्व—धा ।
पितृभ्य इति पितृ—भ्यः । ऊर्क् । भव । बर्हिषभ्य
इति बर्हिषत्—भ्यः । ऊर्जा । पृथिवीम् । गच्छत ।
विष्णोः । स्तूपः । असि । ऊर्णाम्रदसमित्यूर्णा—म्रदसम् ।
त्वा । स्तृणामि । स्वासस्थमिति सु—आसस्थम् ।
देवेभ्यः । गन्धर्वः । असि । विश्वावसुरिति विश्व—
वसुः । विश्वस्मात् । ईषंतः । यज्ञमानस्य ।
परिधिरिति परि—धिः । इडः । ईडितः । इन्द्रस्य ।
बाहुः । असि । (१) दक्षिणः । यज्ञमानस्य ।

(प्राधान्येनेधमसंनहनार्थो वहिरास्तरणायार्थाश्च मन्त्राः)

परिधि॒रिति॑ परि—धिः । इडः । ईडितः । मि॒त्राव-
रु॒णा॒विति॑ मि॒त्रा—वरु॒णौ । त्वा । उ॒त्तर॒त इत्यु॒त्र—
त॒रतः । प॒रीति॑ । ध॒त्ता॒म् । ध्रु॒वेण॑ । ध॒र्मणा॑ । य॒ज्ञ-
मा॒नस्य॑ । परिधि॒रिति॑ परि—धिः । इडः । ईडितः ।
सूर्यः । त्वा । पु॒रस्ता॑त् । पा॒तु । क॒स्याः । चि॒त्र ।
अ॒भि॒श॒स्त्या इत्य॒भि—श॒स्त्याः । वी॒तिहो॑त्रमिति॑
वी॒ति—हो॒त्रम् । त्वा । क॒वे । द्यु॒मन्त॑मिति॑ द्यु—
न्त॑म् । स॒मिति॑ । इ॒धी॒महि॑ । अ॒ग्ने । बृ॒हन्त॑म् ।
अ॒ध्वरे॑ । वि॒शः । य॒न्त्रे इति॑ । स्थः । व॒सू॒नाम् ।
रु॒द्राणा॑म् । आ॒दि॒त्याना॑म् । स॒द॒सि । सी॒द । जु॒हूः । उ॒प-
भृ॒दि॒त्यु॒प—भृ॒त् । ध्रु॒वा । अ॒सि । घृ॒ताची॑ । ना॒म्ना । प्रि॒येण॑ ।
ना॒म्ना । प्रि॒ये । स॒द॒सि । सी॒द । ए॒ताः । अ॒स॒द॒न् ।
सु॒कृत॑स्येति॑ सु—कृत॑स्य॑ । लो॒के । ताः । वि॒ष्णो
इति॑ । पा॒हि । पा॒हि । य॒ज्ञम् । पा॒हि । य॒ज्ञप॑तिमिति॑
य॒ज्ञ—प॑तिम् । पा॒हि । मा॒म् । य॒ज्ञ॒निय॑मिति॑ य॒ज्ञ-
निय॑म् (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

दशमेऽनुवाक आज्यहविषो ग्रहणमुक्तम् । एकादश इध्मावर्हिःपूर्वकं वेद्यां

(प्राधान्येनेध्मसंनहनार्था बाहिरास्तरणाद्यर्थाश्च मन्त्राः)

हविरासादनमुच्यते । तत्र कृष्णोऽस्याखरेष्टोऽग्रय इत्याद्यो मन्त्रः । ततः पूर्वमापो देवीरित्ययमुदकाभिमन्त्रणमन्त्र आम्नातव्य इत्याभिप्रेत्य पूर्ववद्वाचष्टे—
 “ आपो देवी रग्नेपुवो अग्नेगुव इत्याह । रूपमेवाऽऽसामेतन्महिमानं व्याचष्टे अग्र इमं यज्ञं नयताग्ने यज्ञपतिमित्याह । अग्र एव यज्ञं नयन्ति । अग्ने यज्ञपतिम् । युष्मानिन्द्रोऽवृणीत वृत्रतूर्ये यूयमिन्द्रमवृणीध्वं वृत्रतूर्य इत्याह । वृत्रहनिष्यन्निन्द्र आपो वव्रे । आपो हेन्द्रं वव्रिरे । संज्ञामेवाऽऽसामेतत्सामान्यव्याचष्टे । प्रोक्षिताः स्थेत्याह । तेनाऽऽपः प्रोक्षिताः । ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ।

कृष्णोऽस्याखरेष्टोऽग्रये त्वा स्वाहा—

कल्पः—“अथेध्मं विस्रस्य प्रोक्षति कृष्णोऽस्याखरेष्टोऽग्रये त्वा स्वाहेति” इति ।

हे इध्म त्वं वह्निप्रियतमत्वात्तदभेदोपचारेण कृष्णो मृगोऽसि । तय वनस्पतिस्थोऽसि । अतोऽग्रये प्रियं त्वां प्रोक्षामि । तदेतत्कर्तव्यमिदं स्वकीया सरस्वती ब्रूते । सोऽयमर्थः स्वाहाशब्दवाच्यः । अत एवाग्निदेव ब्राह्मणे प्रजापतेः स्वकीयया वाचा सह संवाद एवमाप्नायते—“तं वाग्भ्यवदञ्जुभीति । सोऽब्रवीत् । कस्त्वमसीति । स्वैव ते वागित्यब्रवीत् । सोऽजुहोत्स्वाहेति ” इति । अथ वा नानार्थवाची स्वाहाशब्दः प्रोक्षणं ब्रूते अथोक्तमन्त्रार्थं दर्शयति—“अग्निदेवेभ्यो निलायत । कृष्णो रूपं कृत्वा । वनस्पतीन्प्राविशत् । कृष्णोऽस्याखरेष्टोऽग्रये त्वा स्वाहेत्याह । अग्रय एतं जुष्टं करोति । अथो अग्नेरेव मेधमव्रुन्धे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

वेदिरसि बर्हिषे त्वा स्वाहा—

कल्पः—“वेदिं प्रोक्षति वेदिरसि बर्हिषे त्वा स्वाहेति ” इति ।

हे वेदे त्वं लब्धाऽसि । “तदिमामविन्दन्त यदिमामविन्दन्त तद्वैवे वेदित्वम्” इति श्रुतेः । अतो बर्हिर्धारयितुं त्वां प्रोक्षामि । रूपक्रेणाऽऽधाराधेयभावं दर्शयति—“वेदिरसि बर्हिषे त्वा स्वाहेत्याह । प्रजा वै बर्हिः । पृथिवी वेदिः प्रजा एव पृथिव्यां प्रतिष्ठापयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ।

बर्हिरसि सुग्भ्यस्त्वा स्वाहा—

कल्पः—“बर्हिः प्रोक्षति बर्हिरसि सुग्भ्यस्त्वा स्वाहेति ” इति ।

हे दर्भ वेदेस्त्वं बृंहणमसि । अतस्त्वयि सुचः स्थापयितुं त्वां प्रोक्षामि

(प्राधान्येनेधमसंनहनार्था बर्हिरास्तरणायथाश्च मन्त्राः)

पूर्ववदाधारत्वं दर्शयति—“बर्हिरसि सुग्भ्यस्त्वा स्वाहेत्याह । प्रजा वै बर्हिः । यजमानः सुचः । यजमानमेव प्रजासु प्रतिष्ठापयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा—

कल्पः—“ अन्तर्वेदि पुरोग्रन्थि बर्हिरासाद्य दिवे त्वेत्यग्रं प्रोक्षति, अन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं पृथिव्यै त्वेति मूलम् ” इति ।

बर्हिष्येव लोकत्रयं भावयित्वा लोकार्थता प्रोक्षणस्येत्याह—“ दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेति बर्हिरासाद्य प्रोक्षति । एभ्य एवैनल्लोकेभ्यः प्रोक्षति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । विधत्ते—“ अथ ततः सह सुचा पुरस्तात्प्रत्युक्ष्यं ग्रन्थि प्रत्युक्षति । प्रजा वै बर्हिः । यथा सूर्यै काल आपः पुरस्ताद्यन्ति । तादृगेव तत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । अग्रादित्रयप्रोक्षणानन्तरं यः शेषस्तेन प्रोक्षणशेषेणोदकेन स्वयं हस्तस्थितप्रोक्षणपात्रेण सह बर्हिषः पुरस्ताद्धस्तं प्रसार्योदकं यथा प्रत्युक्षसिच्यते तथोदक्षिपेत् । यथा मनुष्याणां गवादीनां च प्रसूतिकाले प्रथमतः आपो निर्गच्छन्ति तत्प्रोक्षणं तादृगेव भवति ॥

स्वधा पितृभ्य ऊर्गर्भव बर्हिषभ्य ऊर्जा पृथिवीं गच्छत—

कल्पः—“ अतिशिष्टाः प्रोक्षणीर्निनयति दक्षिणायै श्रोणरोत्तरस्यै श्रोणेः स्वधा पितृभ्य ऊर्गर्भव बर्हिषभ्य ऊर्जा पृथिवीं गच्छतेति ” इति ।

हे जल मया त्वं पितृभ्यो दत्तमसि । अतो बर्हिष्यवस्थितेभ्यः पितृभ्यो समरूपं भव । हे जलावयवा भवदीयोद्भूतरसरूपेण पृथिवीं गच्छत । मन्त्रव्याख्यानपूर्वकं विधत्ते—“ स्वधा पितृभ्य इत्याह । स्वधाकारो हि पितृणाम् । ऊर्गर्भव बर्हिषभ्य इति दक्षिणायै श्रोणरोत्तरस्यै निनयति संतत्यै । मासा वै पितरो बर्हिषदः । मासानेव प्रीणाति । मासा वा ओपधीर्वर्धयन्ति । मासाः पचन्ति समृद्धयै । अनतिस्कन्दन्ह पर्जन्यो वर्षति । यत्रैतदेवं क्रियते । ऊर्जा पृथिवीं गच्छतेत्याह । पृथिव्यामेवोर्जं दधाति । तस्मात्पृथिव्या ऊर्जा भुञ्जते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । स्वधाकारः पितृणां मिय इत्यर्थो वाजसनेयिनां प्रसिद्धः । देवा उपजीवन्ति स्वाहाकारं च वषट्कारं च हन्तकारं मनुष्याः स्वधाकारं पितर इति श्रुतिः पूर्वमुदाहृता । वेदेर्दक्षिणश्रोणिमारभ्योत्तरश्रोणिपर्यन्तं निनयनेन यजमानस्यात्रिच्छन्ना प्रजा भवति । मासाभिमानिदेवा एव बर्हिषदः पितर इति तत्प्रीतौ सत्यामभि-

मन्तव्यकालात्मका मासा ओषधीर्वर्धयित्वा फलं संपादयन्ति । ततोऽ-
न्नसमृद्धिः । यस्मिन्देश एतन्निनयनमेवं क्रियते तस्मिन्देशे पर्जन्योऽतिवृष्ट्या
सस्यमविनाशयन्यथाकालं यथोचितं वर्षति । उदकैरसस्य पृथिवीगतत्वात्पृथि-
वीजन्येनान्नरसेन जना भोगं संपादयन्ति । शैथिल्यं विधत्ते—“ ग्रन्थि
विस्रंसयति । प्रजनयत्येव तत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ।
बन्धनरूपे गर्भेऽवस्थितस्य बहिपो विस्रंसनमेवोत्पादनम् । शिथिलस्य विमो-
चनं विधत्ते—“ ऊर्ध्वं प्राञ्चमुद्वृढं प्रत्यञ्जमायच्छति । तस्मात्प्राचीनं रेतो
धीयते । प्रतीचीः प्रजा जायन्ते ” [ब्रा० का ३ प्र० ३ अ० ६] इति ।
पश्चात्प्राञ्चमुपगूहतीति हि पूर्वं विहितस्य प्राञ्चमुद्वृढस्य ग्रन्थेरग्रं धृतवोर्ध्वमुत्कृष्य
प्रत्यङ्मुखत्वेन कर्षेत् ॥

विष्णोः स्तूपोऽसि—

कल्पः—“ विष्णोः स्तूपोऽसीति कर्षन्निवाऽऽहवनीयं प्रति प्रस्तरमुपा-
दत्ते ” इति ।

हे प्रस्तर त्वं व्यापिनो यज्ञस्य संघातरूपो धारकोऽसि । तदेतद्दर्शयति—
“ विष्णोः स्तूपोऽसीत्याह । यज्ञो वै विष्णुः । यज्ञस्य धृत्यै ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० ६] इति । विधत्ते—“ पुरस्तात्प्रस्तरं गृह्णाति । मुख्यमेधनं
करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । वेदेः पूर्वभागे ब्रह्मा यज्ञ-
मानो वा प्रस्तरं धारयेत् । तच्च सूत्रेऽभिहितम्—“ ब्रह्मा प्रस्तरं धारयति
यजमानो वा ” इति । धारणाय सुखसमानमौन्नत्यं हस्तेनाभिनीय विधत्ते—
“ इयन्तं गृह्णाति । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमितम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ६] इति । वेदिखननवाक्य इवायमभिनयः प्रादेशमात्रपरत्वेन व्याख्ये-
यः । तदेवानूद्य प्रशंसति—“ इयन्तं गृह्णाति । यज्ञपरुषा संमितम् । इयन्तं
गृह्णाति । एतावद्वै पुरुषे वीर्यम् । वीर्यसंमितम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ६] इति । परुः पर्व । तच्च यज्ञपुरुषस्य हस्तकूर्परयोरुभयतः प्रादेशमात्रं
भवति । प्रसारितयोरङ्गुष्ठकनिष्ठिकयोरङ्गुल्योर्यावन्मध्यं तावदेव पुरुषे
सामर्थ्यं, हानोपादानाद्यशेषव्यापाराणां तत्रैव निष्पत्तेः । पक्षान्तरं विधत्ते—
“ अपरिमितं गृह्णाति । अपरिमितस्यावरुद्धं ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ६] इति । यावत्पौन्नत्ये स्वस्य सौकर्यं तावदेव गृह्णीयात् । तस्यापरिमि-
तसंपत्तये भवति । उत्पन्नहेत्वोः पवित्रयोः प्रस्तरे स्थापनं विधत्ते—“ तस्मि-

(प्राधान्येनेध्मसनहनार्था बर्हिंरास्तरणाद्यर्थाश्च मन्त्राः)

पवित्रे अपिसृजति । यजमानो वै प्रस्तरः । प्राणापानौ पवित्रे । यजमान एव प्राणापानौ दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । प्रस्तरस्य यजमानवद्यज्ञसिद्धिहेतुतया तदभेदोपचारः ॥

उर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामि स्वासस्थं देवेभ्यः—

कल्पः—“ बर्हिर्वेद्यां स्तृणाति देवबर्हिरूणाम्रदसं त्वा स्तृणामि स्वासस्थं देवेभ्य इति ” इति ।

अत्र शाखान्तरानुसारेण देवबर्हिरित्येतत्पदं पूरितम् । हे देवबर्हिस्त्वं कम्ब-
लवन्मदुरूपं, देवानां सुखेनाऽऽसितुं स्थानरूपं त्वां वेद्यां स्तृणामि । व्याचष्टे—
“ ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामीत्याह । यथायजुरेवैतत् । स्वासस्थं देवेभ्य इत्याह ।
देवेभ्य एवैनत्स्वासस्थं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ।
विधत्ते—“ बर्हिः स्तृणाति । प्रजा वै बर्हिः । पृथिवी वेदिः । प्रजा एव
पृथिव्यां प्रतिष्ठापयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । तत्रैव
विशेषं विधत्ते—“ अनतिदृशं स्तृणाति । प्रजयैवेनं पशुभिरनतिदृशं करो-
ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । भूमिस्वरूपमत्यन्तं यथा न
दृश्यते तथा बहुलं स्तृणीयात् । बहुप्रजापश्वावृतो यजमानोऽपि वैदेशिकैरदृ-
श्यमानः प्रभुर्भवति ॥

**गन्धर्वोऽसि विश्वावसुर्विश्वस्मादीपतो यजमा-
नस्य परिधिरिड ईडित इन्द्रस्य बाहुरसि (१)
दक्षिणो यजमानस्य परिधिरिड ईडितो मित्रा-
वरुणौ त्वोत्तरतः परि धत्तां ध्रुवेण
धर्मणा यजमानस्य परिधिरिड ईडितः—**

कल्पः—“ अथ प्रस्तरपाणिः प्रागभिसृप्य परिधीन्परिदधाति गन्धर्वोऽसि
विश्वावसुर्विश्वस्मादीपतो यजमानस्य परिधिरिड ईडित इति मध्यममिन्द्रस्य
बाहुरसि दक्षिणो यजमानस्य परिधिरिड ईडित इति दक्षिणं मित्रावरुणौ
त्वोत्तरतः परि धत्तां ध्रुवेण धर्मणा यजमानस्य परिधिरिड ईडित इत्युत्त-
रम् ” इति ।

हे मध्यमपरिधे त्वं विश्वावसुनामा गन्धर्वोऽसि तद्द्रक्षकत्वात् । तेन सर्व-
स्माद्दिसकाद्यजमानस्य परिपोषकोऽन्नरूपः स्तुतो भव । एवमुत्तरयोर्ब्रह्मण्यम् ।
ध्रुवेण धर्मणाऽनुष्ठीयमाननित्यकर्मनिमित्तम् । विधिपूर्वकं व्याचष्टे—“ धारय-

नप्रस्तरं परिधीन्परिदधाति । यजमानो वै प्रस्तरः । यजमान एव तत्स्वयं परिधी-
न्परिदधाति । गन्धर्वोऽसि विश्वावसुरित्याह । विश्वमेवाऽऽयुर्यजमाने दधाति ।
इन्द्रस्य बाहुरसि दक्षिण इत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति । मित्रावरु-
णौ त्वोत्तरतः परि धत्तामित्याह । प्राणापानौ मित्रावरुणौ । प्राणापानावेवा-
स्मिन्दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पातु कस्याश्चिदभिशस्त्याः—

बौधायनः—“ अथ सूर्येण पुरस्तात्परिदधाति सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पातु
कस्याश्चिदभिशस्त्या इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ आहवनीयमभिमन्त्र्य ” इति ।

कस्याश्चिदभिशस्त्याः सर्वस्या अपि हिंसायाः । अनेनैवाभिप्रायेण
व्याचष्टे—“ सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पात्वित्याह । रक्षसामपहत्यै । कस्याश्चिदभि-
शस्त्या इत्याह । अपरिमितादेवैनं पाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ६] इति ॥

वीतिहोत्रं त्वा कवे द्युमन्तः समिधीमह्यग्रे बृहन्तमध्वरे—

कल्पः—“ ऊर्ध्वं आघारसमिधात्रादधाति वीतिहोत्रं त्वा कवे द्युम-
न्तः समिधीमह्यग्रे बृहन्तमध्वर इति ” इति ।

हे विद्वन्नग्रे त्वामध्वरं निमितीकृत्य समिधीमहि । कीदृशं त्वां वीतये व्याप्तये
समृद्धये होत्रं होमो यस्य तं वीतिहोत्रम् । एतमेवार्थं दर्शयति—“ वीतिहोत्रं
त्वा कवे इत्याह । अग्निमेव होत्रेण समर्थयति । द्युमन्तः समिधीमहीत्याह
समिद्ध्यै । अग्रे बृहन्तमध्वर इत्याह वृद्ध्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ६] इति ॥

विशो यन्त्रे स्थः—

कल्पः—“ अन्तर्वेद्युदीचीनाग्रे विधृती तिरश्ची आसादयति विशो यन्त्रे स्थ
इति ” इति ।

हे दर्भरूपे विधृत्यौ युवां प्रजाया नियामिके भवथः । एतदेव दर्शयति—
“ विशो यन्त्रे स्थ इत्याह । विशां यत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६]
इति । विधत्ते—“ उदीचीनाग्रे निदधाति प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र०
३ अ० ६] इति ॥

वसूनाः रुद्राणामादित्यानाः सदासि सीद—

कल्पः—वसूनाः रुद्राणामादित्यानाः सदासि सीदिति तयोः प्रस्तरमभ्या-
दधाति ” इति ।

विधृतिद्वयमेव सद इत्यभिप्रेत्याऽऽह—“ वसूनाः रुद्राणामादित्यानाः
सदासि सीदित्याह । देवतानामेव सद्ने प्रस्तरः सादयति ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० ६] इति ॥

जुहूरुपभृद्भुवाऽसि घृताची नाम्ना प्रियेण नाम्ना प्रिये सदासि सीद—

कल्पः—“प्रस्तरे जुहूः सादयति जुहूरसि घृताची नाम्ना प्रियेण नाम्ना
प्रिये सदासि सीदित्युत्तरामुपभृतमुपभृदासि घृताची नाम्ना प्रियेण नाम्ना प्रिये
सदासि सीदित्युत्तरां ध्रुवां ध्रुवाऽसि घृताची नाम्ना प्रियेण नाम्ना प्रिये
सदासि सीदिति ” इति ।

प्रथमद्वितीययोरसि घृताचीत्यादिकमनुषज्यते । व्याचष्टे—“जुहूरसि घृताची
नाम्नेत्याह । असौ वै जुहूः । अन्तरिक्षमुपभृत् । पृथिवी ध्रुवा । तासामेतदेव
प्रियं नाम । यद्घृताचीति । यद्घृताचीत्याह । प्रियेणैवैना नाम्ना सादयति ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

एता असदन्त्सुकृतस्य लोके ता विष्णो पाहि पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं पाहि मां यज्ञनियम् ॥

कल्पः—“ अथ स्रुचः सन्ना अभिमृशत्येता असदन्त्सुकृतस्य लोके ता
विष्णो पाहि पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं पाहि मां यज्ञनियमिति ” इति ।

लोकेऽवश्यंभावि फलं तद्रूपत्वेन भाविते प्रस्तरे स्रुचोऽवस्थिताः । एत-
व दर्शयति—“ एता असदन्त्सुकृतस्य लोक इत्याह । सत्यं वै सुकृतस्य
गोकः । सत्य एवैनाः सुकृतस्य लोके सादयति । ता विष्णो पाहीत्याह ।
ज्ञो वै विष्णुः । यज्ञस्य घृत्यै । पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिं पाहि मां यज्ञनिय-
मत्याह । यज्ञाय यजमानायाऽऽत्मने । तेभ्य एवाऽऽशिपमाशास्तेऽनात्थै ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ६] इति । धृतिर्यज्ञपुरूपकर्तृकं स्रुचां पोषणम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ कृष्ण इध्मं वेदिर्वेदिं बर्हिर्वर्हिः समुक्षति ।

दिवेत्रिभिर्वर्हिषोऽग्रमध्यमूलानि चोक्षति ॥ १ ॥

स्वधा शेषं क्षिपेद्भूमौ विष्णोः प्रस्तरमुन्नयेत् ।
 ऊर्णा बर्हिस्तृतिर्गन्धत्रिभिस्त्रीन्यरिधीन्क्षिपेत् ॥ २ ॥
 सूर्योऽभिमन्त्र्य पूर्वाग्निं वीत्याघारसमितिस्थितिः ।
 विशो आधाय विधृती वसू प्रस्तरसादनम् ॥ ३ ॥
 जुहूपधुभिरासाद्य स्रुच एतास्तु मन्त्रयेत् ।
 एकादशानुवाकेऽस्मिन्नीरिता मन्त्रविंशतिः ॥ ४ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“यजमानः प्रस्तरोऽत्र गुणो वा नाम वा स्तुतिः ।
 सामानाधिकरण्येन स्यादेकस्यान्यनामता ॥
 गुणो वा यजमानोऽस्तु कार्ये प्रस्तरलक्षिते ।
 अंशांशित्वाद्यभावेन पूर्ववन्नात्र संस्तुतिः ॥
 अर्थभेदादनामत्वं गुणश्चेत्प्रहियेत सः ।
 यागसाधकताद्वारा विधेयप्रस्तरस्तुतिः” इति ॥

इदमाम्नायते—“यजमानः प्रस्तरः” इति । तत्र यजमानस्य प्रस्तरशब्दो नामधेयं प्रस्तरस्य वा यजमानशब्दो नामधेयम् । कुतः । उद्भिदा यागेनेत्यादावित् सामानाधिकरण्यादित्येकः पक्षः । गुणविधिरेव इत्यपरः । तथाऽपि यजमानकार्ये जपादौ प्रस्तरस्याचेतनस्य सामर्थ्याभावात्प्रस्तरकार्ये स्रुग्धारणादौ यजमानस्य शक्तत्वाद्यजमानरूपो गुणो विधीयते । एवं सति पश्चाच्छ्रुतस्य प्रस्तरशब्दस्य कार्यलक्षकत्वेऽपि प्रथमश्रुतो यजमानशब्दो मुख्यवृत्तिर्भविष्यति न चात्र पूर्वन्यायेन स्तुतिः संभवति । अष्टाकपालद्वादशकपालयोरित् प्रस्तरयजमानयोरंशांशित्वाभावात् । “ वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता । “ ऊर्जोऽत्ररुद्रै ” इत्यादिवस्तुतिरिति चेन्न । क्षिप्रत्वादिधर्मवत्कस्यचिदुत्कर्षस्याप्रतीतेः । तस्मान्नामगुणयोरन्यतरत्वमिति प्राप्ते ब्रूमः—गोमहिपयोरिवार्थभेदस्यात्यन्तप्रसिद्धत्वान्न नामत्वं युक्तम् । गुणपक्षे त्वग्नौ प्रहरणस्य प्रस्तरत्रिषयत्वाद्यजमाने प्रहृते सति कर्मलोपः स्यात् । तस्माद्विधेयप्रस्तरो यजमानशब्देन स्तूयते । यथा सिंहो देवदत्त इत्यत्र सिंहगुणेन शौर्यादिनोपेतो देवदत्तः सिंहशब्देन स्तूयते तथा यजमानगुणेन यागसाधनत्वेन युक्तः प्रस्तरो यजमानशब्देन स्तूयते । एवं “ यजमानो वा एककपालः ” इत्यादिषु द्रष्टव्यम् ॥

अथ व्याकरणम् —

कृष्णस्य मृगाख्या चेदिति कृष्णशब्दस्याऽऽद्युदात्तः । आखरेष्ठ इत्यत्र प्रातिपदिकस्वरेण वा समासस्वरेण वा कृत्स्वरेण वा कृत्प्रत्ययान्तत्वेन थाथा-दिस्वरेण वाऽन्तोदात्तत्वम् । वेदिशब्दस्येन्प्रत्ययान्तत्वेन नित्स्वरः । विष्णुशब्दो नुप्रत्ययान्तः । स्तूपशब्दो वृषादिः । ऊर्णाशब्दस्य वृषादित्वादाद्युदात्तत्वे सन्त्युपमानपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । स्वासस्थमित्यत्र “ नञ्मुभ्याम् ” [पा० ६-२-१७२] इत्यन्तोदात्तः । विश्वावसुरित्यत्र “ बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम् ” [पा० ६-२-१०६] इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । ईपतो यजमानस्येत्युभयत्र लसार्वधातुकस्वरः । मित्रावरुणावित्यत्र देवताद्वंद्वस्वरः । उत्तरत इत्यत्रातमुच्चप्रत्ययान्तत्वेन चित्स्वरः । धर्मणेत्यत्र मनिन्प्रत्ययान्तत्वाच्चित्स्वरः । सूर्यशब्दे निपातनादाद्युदात्तः । कस्या इत्यत्र सावेकाच इति विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते “ न गोश्वन्साववर्णराडङ्कुङ्कृद्भ्यः ” [पा० ६-१-१८२] इति प्रथमैकवचने साववर्णान्तत्वेन निषिध्यते । अभिशस्त्या इत्यत्र तादौ चेति गतेः प्रकृतिस्वरः । वीतिहोत्रमित्यत्र “ मन्त्रे वृषेपपचमनविदभूवीरा उदात्तः ” [पा० ३ ३-९६] इति वीधातोरुदात्तत्वे क्तिन्प्रत्यये सति बहुव्रीहिस्वरः । घृताचीत्यत्र कृत्स्वरः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवविये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
 दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके
 एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

भुवनमसि वि प्रथस्वाम्ने यष्टरिदं नमः ।
 जुह्वेद्यग्निस्त्वा ह्वयति देवयज्याया उपभृदेहिं
 देवस्त्वा सविता ह्वयति देवयज्याया अग्ना-
 विष्णू मा वामवं क्रमिषं वि जिहाथां मा मा
 सं तांसे लोकं मे लोककृतौ कृणुतं विष्णोः
 स्थानमसीत इन्द्रो अकृणोद्दीर्याणि समार-

भ्यो॒र्ध्वो॑ अ॒ध्वरो॑ दि॒वि॒स्पृश॑म॒हुतो॑ य॒ज्ञो य॒ज्ञप॑-
तेरिन्द्रा॑वान्त्स्वाहा॑ बृह॒द्गाः पा॒हि मां॑ऽग्ने॒ दुश्व॑-
रि॒तादा॑ मा सु॒चरि॑ते भज॒ म॒खस्य॑ शिरो॑ऽमि
सं ज्योति॑षा॒ ज्योति॑रङ्क॒ताम् (१) ॥

(अह॑रं॒ एक॑विंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

भु॒वंन॑म् । अ॒सि॒ । वी॒तिं । प्र॒थ॒स्व । अ॒ग्ने । य॒ष्टः ।
इ॒दम् । नमः॑ । जु॒हुं । ए॒तिं । इ॒हि । अ॒ग्निः । त्वा ।
ह्व॒यति॑ । दे॒व॒य॒ज्याया॑ इति॑ दे॒व—य॒ज्यायै॑ । उ॒प॒भृदि॑-
त्यु॒प—भृ॒त् । ए॒तिं । इ॒हि । दे॒वः । त्वा । स॒वि॒ता ।
ह्व॒यति॑ । दे॒व॒य॒ज्याया॑ इति॑ दे॒व—य॒ज्यायै॑ । अ॒ग्ना-
वि॒ष्णू इत्य॒ग्ना—वि॒ष्णू । मा । वा॒म् । अ॒वे॒तिं । क॒मि-
ष॑म् । वी॒तिं । जि॒हा॒था॒म् । मा । मा । स॒मि॒तिं ।
ता॒प्त॑म् । लो॒क॑म् । मे । लो॒क॒कृ॒ता॒वि॒तिं लो॒क—
कृ॒तौ । कृ॒णु॒त॑म् । वि॒ष्णोः । स्था॒न॑म् । अ॒सि॒ ।
इ॒तः । इन्द्रः॑ । अ॒कृ॒णो॒त् । वी॒र्या॑णि । स॒मा॒र॒भ्ये॒तिं
स॒म्—आ॒र॒भ्य॑ । ऊ॒र्ध्वः । अ॒ध्व॒रः । दि॒वि॒स्पृश॑मि॒तिं
दि॒वि—स्पृश॑म् । अ॒हु॒तः । य॒ज्ञः । य॒ज्ञप॑ते॒रिति॑

य॒ज्ञ—प॒तेः । इन्द्रा॑वा॒नितीन्द्रं—वा॒न् । स्वाहा॑ ।
बृ॒हत् । भाः । पा॒हि । मा । अ॒ग्ने । दु॒श्चरि॑ता॒दिति॑
दुः—च॒रि॒तात् । ए॒ति । मा । सु॒चरि॑त॒ इति॑ सु—च॒-
रि॒ते । भ॒ज । म॒खस्य॑ । शि॒रः । अ॒सि । स॒मिति॑ ।
ज्योति॑षा । ज्योतिः॑ । अ॒ङ्काम् (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

एकादशेऽनुवाक इध्मावर्हिःस्रुचां प्रोक्षणादितन्ममुक्तम् । तत्राऽऽज्यहविषा
पूर्णानां स्रुचां यदासादनमुक्तं तेन पुरोडाशसानाद्ययोरपि वेद्यासादादनमुप-
लक्ष्यते । ते मन्त्रास्त्वच्छिद्रकाण्डादौ द्रष्टव्याः । सर्वेषु हविःप्लासादितेष्वग्ना-
वभ्याहितानामिध्मकाष्ठानामुपरि होतुमाघारो द्वादशे विधीयते ।

भुवनमसि वि प्रथस्वाग्ने यष्टरिदं नमः ।

कल्पः—“ अथाग्नेण जुहूपभृतौ प्राञ्चमञ्जलिं करोति भुवनमसि वि प्रथ-
स्वाग्ने यष्टरिदं नम इति ” इति ।

जुहूपभृद्भ्यां पूर्वास्मिन्देश आहवनीयं प्रत्ययमञ्जलिः । हे यागनिष्पादकाग्ने त्वं
भुवनमसि, भवन्त्यस्माद्भूतानीति भुवनम् । अतो भूतकारणत्वाद्भिस्तृतो भव । तुभ्य-
मिदमञ्जलिरूपं नमोऽस्तु । अस्य मन्त्रस्य द्वितीयाघारशोपत्वादमन्त्रकस्य प्रथमा-
घारस्य पूर्वमनुष्ठेयत्वात्तं विधित्सुस्ततः पूर्वं होतारं प्रति प्रथममनुत्पादयति—
“ अग्निना वै होत्रा । देवा असुरानभ्यभवन् । अग्ने समिध्यमानायानुद्धी-
त्याह भ्रातृव्याभिभूत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । हे होत-
रिध्मकाष्ठैः समिध्यमानस्याग्नेरनुरूपान्मन्त्रान्द्रुहि । तमिमं प्रथमध्वर्युर्ब्रूयात् । देवाः
पूर्वं स्वकीयेषु यागेषु बर्हिं होतारं कृत्वा तन्मुखेनासुरानजयन् । अतोऽद्यापि
वैरितिरस्काराय समन्त्रकैः काष्ठैरग्निः प्रज्वलितः कार्यः । संख्याविशिष्टमिध्मं
विधत्ते—“ एकविंशतिमिध्मदारूणि भवन्ति । एकविंशो वै पुरुषः ।

पुरुषस्याऽऽप्त्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । दश हस्त्या
अङ्गुलयो दश पाद्या आत्मैकविंश इत्यन्यत्राऽऽम्नातम् । होत्रा प्र वो वाजा
अभिद्यव इत्यादिष्टुक्षु सामिधेनीसंज्ञकास्वनूच्यमानासु काष्ठानामग्नौ प्रक्षेपं
विधत्ते—“ पञ्चदशेध्मदारूण्यभ्यादधाति । पञ्चदश वा अर्धमासस्य रात्रयः ।
अर्धमासशः संवत्सर आप्यते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७]
इति । कियत्संख्यैरर्धमासैश्चतुर्विंशतिसंख्याकैरित्यर्थः । अत्रशिष्टानां पण्णां
काष्ठानां विनियोगमाह—“ त्रीन्परिधीन्परिदधाति । ऊर्ध्वे समिधावाद-
धाति । अनूयाजेभ्यः समिधमतिशिनष्टि । पदसंपद्यन्ते । पद्वा ऋतवः । ऋतू-
नेव प्रीणाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । गन्धर्वोऽस्तीत्या-
दयः परिधिमन्त्राः । वीतिहोत्रमित्यादिरूर्ध्वसमिधमन्त्रः । ते च पूर्वोनुवाकेऽभि-
हिताः । अग्निप्रज्वलनाय वायूत्पादनं विधत्ते—“ वेदेनोपवाजयति । प्राजा-
पत्यो वै वेदः । प्राजापत्यः प्राणः । यजमान आहवनीयः । यज-
मान एव प्राणं दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७]
इति । वेदस्य प्रजापतिश्मश्रुत्वात्प्राजापत्यत्वम् । प्राणवायोः प्रजापति-
सृष्टतया प्राजापत्यत्वम् । आहवनीयस्य प्रस्तरन्यायेन यजमानत्वम् । आहुतिं
विधत्ते—“ त्रिरुपवाजयति । त्रयो वै प्राणाः । प्राणानेवास्मिन्दधाति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । प्राणोऽपानो व्यानश्चेति प्राणानां त्रित्वम् ।
अनेकगुणविशिष्टं प्रथमाघारं विधत्ते—“ वेदेनोपयत्य स्रुवेण प्राजापत्यमाघारमा-
घारयति । यज्ञो वै प्रजापतिः । यज्ञमेव प्रजापतिं मुखत आरभते । अथो प्रजापतिः
सर्वा देवताः । सर्वा एव देवताः प्रीणाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति ।
उपयत्य वेदस्योपरि स्रुवमवस्थाप्येत्यर्थः । आहुतीनामादित्वादयमाघारो यज्ञस्य
मुखम् । तस्मिन्मुखे यज्ञस्रष्टृत्वेन यज्ञरूपं प्रजापतिमेवाऽऽरब्धवान्भवति । प्रजा-
पतेः सर्वदेवतारूपत्वोपपादनं वाजसनेयिन एवमामन्ति—“ तद्यदिदमाहु-
रभुं यजामुं यजेत्येकैकं दैवमेतस्यैव सा विष्टिरेप उ ह्येव सर्वे देवाः ” इति ।
आग्नीध्रं प्रति प्रैषमन्त्रमुत्पादयति—“ अग्निमग्नीत्रिस्त्रिः संमृड्डीत्याह ।
त्र्यावृद्धि यज्ञः । अथो रक्षसामपहृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७]
इति । यैर्दर्भैरिध्मः पूर्व संनद्धस्तैरग्निज्वालायां संमार्जनमभिनेतव्यम् । हे-
ग्नीदिति संवोध्य तत्रासौ प्रेष्यते । त्रिस्त्रिरिति वीप्सा परिधिसंमार्जनापेक्षा ।
तद्विधत्ते—“ परिधीन्त्संमार्ष्टि । पुनात्येवैनान् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ७] इति । प्रतिपरिधि त्रिरावृत्तिं विधत्ते—“ त्रिस्त्रिः संमार्ष्टि । त्र्यावृद्धि
यज्ञः । अथो मेध्यत्वाय । अथो एते वै देवाश्वाः । देवाश्वानेव तत्संमार्ष्टि ।
सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । देवा-

(आघारार्थो मन्त्राः)

श्वत्वेन भाविताः स्वर्गप्राप्तये भवन्ति । द्वयोराघारयोः क्रमेण गुणभेदं विधत्ते—
 “आसीनोऽन्यमाघारमाघारयति । तिष्ठन्नन्यम् । यथाऽनो वा रथं वा
 युञ्ज्यात् । एवमेव तदध्वर्युर्यज्ञं युनक्ति । सुवर्गस्य लोकस्याभ्यूह्यै ” [ब्रा०
 का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । शकटस्य प्राथमिकं बलीवर्दयुगमुपर्यासी-
 नेन प्रेर्यते । द्वितीयतृतीयादिकं तु भूमौ स्थितेन । तद्दाघाररथः स्वर्गलोक-
 मभिलक्ष्य वहनाय भवति । एतद्रथवेदनं प्रशंसति—“वहन्त्येनं ग्राम्याः
 पशवः । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । बलीवर्दा-
 श्वादयो ग्राम्याः । तिष्ठन्नन्यमिति विहितस्य द्वितीयाघारस्य संबन्धिषु मन्त्रेषु
 प्रथमं मन्त्रं व्याचष्टे—“भुवनमसि वि प्रथस्वेत्याह । यज्ञो वै भुवनम् । यज्ञ एव
 यजमानं प्रजया पशुभिः प्रथयति । अग्ने यष्टरिदं नम इत्याह । अग्निर्वै देवानां
 यष्टा । य एव देवानां यष्टा । तस्मा एव नमस्करोति ” [ब्रा० का० ३
 प्र० ३ अ० ७] इति । पूर्वोक्तनिर्वचनेन भूतोत्पात्तिकारणत्वाद्दृश्यभिन्नो यज्ञो
 भुवनम् । यष्टा देवपूजकः । अग्निश्च हव्यवहनेन देवान्पूजयति ॥

जुह्वेह्यग्निस्त्वा ह्वयति देवयज्याया उपभृदेहि

देवस्त्वा सविता ह्वयति देवयज्यायै—

कल्पः—“अथाऽऽदत्ते दक्षिणेन जुह्वं जुह्वेह्यग्निस्त्वा ह्वयति देवयज्याया
 इति सव्येनोपभृतमुपभृदेहि देवस्त्वा सविता ह्वयति देवयज्याया इति ”
 इति ।

अनयोर्भ्रयोरग्निसवितृव्यवस्था युक्तेत्याह—“जुह्वेह्यग्निस्त्वा ह्वयति देव-
 यज्याया उपभृदेहि देवस्त्वा सविता ह्वयति देवयज्याया इत्याह । आग्नेयी
 वै जुह्वः । सावित्र्युपभृत् । ताभ्यामेवैने प्रसूत आदत्ते ” [ब्रा० का० ३
 प्र० ३ अ० ७] इति । अग्निसवितारौ जुह्वपभृतोः स्रुचोरभिमानिदेवते ॥

अग्नाविष्णू मा वामव क्रमिपं वि जिहाथां मा

मा सं तासं लोकं मे लोककृतौ कृणुतम्—

बौधायनः—“अत्याक्रामञ्जपत्यग्नाविष्णू मा वामव क्रमिपं वि जिहाथां
 मा मा सं तासं लोकं मे लोककृतौ कृणुतमिति ” इति ।

अत्याक्रमणप्रकार आपस्तम्बेन दर्शितः—“अग्नाविष्णू मा वामव क्रमिप-
 मित्यग्रेण स्रुचोऽपरिण मध्यमं परिधिमेवक्रामन्प्रस्तरं दक्षिणेन पदा दक्षिणाऽति-
 क्रामत्युदकसव्येन” इति ।

मध्यमपरिधेः पुरतोऽवस्थित आहवनीयोऽग्निस्ततः पश्चात्क्षुचामग्रभागे शास्त्रदृष्ट्याऽवस्थितो यज्ञाभिमानी विष्णुः । हेऽग्नाविष्णू आघारहोमार्थं युवयोर्मध्ये गच्छन्नप्यहं पादेन युवां माऽवक्रमिषं मम गमनावकाशाय युवां वियुक्तौ भवतम् । मां प्रति संतापं मा कुरुतम् । किं च स्थानकारणौ युवां मम गमनस्थानं कुरुतम् । यथोक्तमर्थं दर्शयति—“ अग्नाविष्णू मा वामव क्रमिषमित्याह । अग्निः पुरस्तात् । विष्णुर्यज्ञः पश्चात् । ताभ्यामेव प्रतिप्रोच्यात्याक्रामति । वि जिह्वार्थं मा मा सं ताप्तमित्याहाहिःसायै । लोकं मे लोककृतौ कृणुतमित्याह । आशिपमेवैतामाशास्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति ॥

विष्णोः स्थानमसि—

बौधायनः—“ स्थानं कल्पयति विष्णोः स्थानमसीति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ विष्णोः स्थानमसीत्यवतिष्ठतेऽन्तर्वेदि दक्षिणः पादो भवत्यवघ्नः सव्योर्ध्वंस्तिष्ठन्दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववहृत्य ” इति ।

हे भूपदेश त्वं यज्ञपुरुषस्य स्थानमसि । यज्ञपुरुषप्रयुक्तमतिशयं दर्शयति—“ विष्णोः स्थानमसीत्याह । यज्ञो वै विष्णुः । एतत्स्वलु वै देवानामपराजितमायतनम् । यद्यज्ञः । देवानामेवापराजित आयतने तिष्ठति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । देवयजनभूव्यतिरिक्तभूमेरसुराधीनतया तत्र देवानां पराजयेऽपि यज्ञप्रदेशोऽपराजितः ॥

इत इन्द्रो अकृणोद्वीर्याणि समारभ्योर्ध्वो अध्वरो दिविस्पृशमहृतो यज्ञो यज्ञपतेरिन्द्रावान्त्स्वाहा—

बौधायनः—“ अन्वारब्धे यजमाने मध्यमे परिधौ संस्पृशन्नृजुस्तिष्ठन्नृजुः [माघार]माघारयति संततं प्राञ्चमव्यवच्छिन्दन्नित इन्द्रो अकृणोद्वीर्याणि समारभ्योर्ध्वो अध्वरो दिविस्पृशमहृतो यज्ञो यज्ञपतेरिन्द्रावान्त्स्वाहेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“समारभ्योर्ध्वो अध्वर इति प्राञ्चमुदञ्चमृजुः संततं ज्योतिष्मत्याघारमाघारयन्सर्वाणीध्मकाष्ठानि सः स्पर्शयति ” इति ।

अस्य मत इत इन्द्र इति वाक्यं पूर्वमन्त्रशेषः । इतो देवयजनस्थानबलादिन्द्रोऽसुरवधरूपाणि वीर्याण्यकरोत् । यज्ञपतेर्यजमानस्य यज्ञ आघारः स्वाहा देवतायै दत्तः । कीदृशो यज्ञः । इन्द्रदेवताकत्वेनेन्द्रवान्नैर्कृती राक्षसी दिवं

(आघारार्था मन्त्राः)

समारभ्योर्ध्वो दीर्घोऽध्वरो हिंसारूपेण विच्छेदेन रहित ऐशानीं दैविकीं दिशं स्पृशति । अह्रुतोऽकुटिलः । इन्द्रशब्दसूचितं दर्शयति—“ इत इन्द्रो अकृष्णोद्दीर्याणीत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । ऊर्ध्वशब्देन वृद्धिः सूचितेत्याह—“ समारभ्योर्ध्वो अध्वरो दिविस्पृशमित्याह वृद्धौ ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । समारभ्येतिपदसूचितं दर्शयति—“आघारमाघार्यमाणमनु समारभ्य । एतस्मिन्काले देवाः सुवर्गं लोकमायन् । साक्षादेव यजमानः सुवर्गं लोकमेति । अथो समृद्धेनैव यज्ञेन यजमानः सुवर्गं लोकमेति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । देवाः स्वयं यागं कुर्वन्तोऽध्वर्युमनु तमाघारं स्पृष्ट्वा विलम्बमन्तरेण स्वर्गं गताः । साक्षादेवाविलम्बेनैव । किं च सम्यगारभ्येत्यनेन समृद्धिः सूचिता । अह्रुतशब्दार्थं दर्शयति—“ अह्रुतो यज्ञो यज्ञपतेरित्याहानार्थे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । इन्द्रशब्दार्थमाह—इन्द्रावान्त्स्वाहेत्याह । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति ॥

बृहद्गाः—

कल्पः—“ बृहद्गा इति स्त्रुचमुवृह्णाति ” इति ।

अनेनाऽऽघारेण ज्वालारूपं यथा बृहद्भवति तथाऽयमग्निर्भासते । ततो जुहूर्मा दह्यतामित्युवृह्णाति । अधिकभासनेन स्वर्गः स्मार्यत इत्याह—“ बृहद्गा इत्याह । सुवर्गो वै लोको बृहद्गाः । सुवर्गस्य लोकस्य समर्थे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति ॥

पाहि माऽग्ने दुश्चरितादा मा सुचरिते भज—

कल्पः—“ अथासंस्पर्शयन्स्त्रुचावुदङ्कृत्याक्रामञ्जपति पाहि माऽग्ने दुश्चरितादा मा सुचरिते भजेति ” इति ।

भज स्थापय । जुहूपभृतोः परस्परमसंस्पर्शयन्नविशिष्टं प्रतिनिवृत्त्याऽऽगमनं विधत्ते—“ यजमानदेवत्या वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योपभृत् । प्राण आघारः । यत्संस्पर्शयेत् । भ्रातृव्येऽस्य प्राणं दध्यात् । असंस्पर्शयन्नत्याक्रामति । यजमान एव प्राणं दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । यजमानव्यागे प्रत्यासन्नत्वाज्जुहूर्यजमान इति मन्यते । औपभृतस्याऽऽज्यस्य जुहूद्वारा होम इति व्यनहितत्वमुपभृतः । ततो भ्रातृव्यो द्वेवता । अर्थवादा-

न्तरे वा एतदेव द्रष्टव्यम् । मन्त्रस्य पदार्थवाक्यार्थौ दर्शयति—“ पाहि माऽग्ने
दुश्चरितादा मा सुचरिते भजेत्याह । अग्निर्वाव पवित्रम् । वृजिनमनृतं दुश्चरि-
तम् । ऋजुर्कर्म सत्यं सुचरितम् । अग्निरेवैनं वृजिनादनृताद्दुश्चरितात्पाति ।
ऋजुर्कर्म सत्ये सुचरिते भजति । तस्मादेवमाशास्ते । आत्मनो गोपीथाय ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । काथिकं निषिद्धाचरणं वृजिनं,
विहिताचरणमृजुर्कर्म, वाचिके सत्यानृते ॥

मखस्य शिरोऽसि सं ज्योतिषा ज्योतिरङ्काम् ॥

कल्पः—“ जुहा ध्रुवां समनक्ति मखस्य शिरोऽसि सं ज्योतिषा ज्योति-
रङ्कामिति त्रिः ” इति ।

हे आघारशेष त्वं यज्ञस्य शिरोवदुत्तममङ्गमसि । अतस्त्वद्रूपेण ज्योतिषा
ध्रौवाज्यरूपं ज्योतिः समङ्गां संयुज्यताम् । समञ्जनं विधत्ते—“ शिरो वा
एतद्यज्ञस्य । यदाघारः । आत्मा ध्रुवा । आघारमाघार्यं ध्रुवा स समनक्ति ।
आत्मन्नेव यज्ञस्य शिरः प्रतिदधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७]
इति । गलाधस्तनो देह आत्मा । पूर्वपक्षत्वेन द्विरावृत्तिं विधत्ते—“ द्विः सम-
नक्ति । द्वौ हि प्राणापानौ ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति ।
सिद्धान्तमाह—“ तदाहुः । त्रिरेव समञ्ज्यात् । त्रिधातु हि शिर इति ।
शिर इवैतद्यज्ञस्य । अथो त्रयो वै प्राणाः । प्राणानेवास्मिन्दधाति ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । त्वगसृगस्थिरूपा विस्पष्टास्त्रयो धातवो यस्य
तत्रिधातु । मन्त्रगतज्योतिःशब्दविवक्षां दर्शयति—“ मखस्य शिरोऽसि सं
ज्योतिषा ज्योतिरङ्कामित्याह । ज्योतिरेवास्मा उपरिष्ठादधाति । सुवर्गस्य
लोकस्यानुख्यात्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ७] इति । अस्य ध्रौवा-
ज्यशेषस्योपरि स्थापितेनाऽऽघारशेषाज्येनात्युज्ज्वलसत्प्रदीपेनैव स्वर्गलोकः
प्रकाशितो भवति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ भुवाग्नेरञ्जलिं कृत्वा जूपद्वाभ्यां तयोर्ग्रहः ।

अग्रा दक्षिणदिग्गामी विष्णोः स्थित्वा समाहृतिः ॥ १ ॥

वृहद्भाः स्रुचमुद्रुह्य पाहि प्रतिनिवर्तते ।

मख ध्रुवामनक्ति त्रिर्नव मन्त्रा इहेरिताः ॥ २ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा—

अग्ने यष्टरिदं नमः, अग्निर्वै देवानां यष्टेत्यनयोर्मन्त्रब्राह्मणयोरग्निदेवताया

यागाधिकारः प्रतीयते तदयुक्तं नवमाध्यायप्रथमपादोक्तदेवताधिकरणविरोध-
प्रसङ्गात् ।

तत्र ह्येवं चिन्तितम्—

“ देवः प्रयोजकोऽपूर्वं वाऽऽद्योऽस्य फलदत्वतः ।

न विधेये गुणो ह्येषोऽपूर्वस्य फलितोचिता ” इति ॥

“ आग्नेयोऽष्टाकपालः ” इत्यादिषु सर्वेषु कर्मसु मन्त्रतन्त्ररूपाणामनुष्ठेयाना-
मङ्गानामग्न्यादिर्देवः प्रयोजकः । कुतः । यागेन पूजिताया देवतायाः फलप्र-
दत्वात् । संभवति च फलप्रदत्वं मन्त्रार्थवादादिभ्यो विग्रहादिपञ्चकावगमात् ।
विग्रहो हविःस्वीकारस्तद्भोजनं तृप्तिः प्रसादश्चेत्येतच्चेतनस्योचितं पञ्चकम् ।
सहस्राक्षो गोत्रभिद्रज्जवाहुरिति विग्रहः । अग्निरिदं हविरजुपतेति हविःस्वी-
कारः । अद्धीदिन्द्र प्रस्थितेमा हवीं पीति हविर्भोजनम् । तृप्त एवैनमिन्द्रः
प्रजया पशुभिस्तरपयतीति तृप्तिप्रसादौ । ततः सेवितराजादिवत्पूजितदेवतायाः
फलप्रदत्वेन प्राधान्यात्सैवाङ्गानां प्रयोजिकेति प्राप्ते ब्रूमः—किं देवतायाः
फलप्रदत्वलक्षणं प्राधान्यं शब्दादापाद्यते वस्तुसामर्थ्याद्वा । नाऽऽद्यः । स्वर्ग-
कामो यजेतेति शब्दे विधेयस्य यागस्यैव फलप्रदत्वावगमात् । द्रव्यदेवते तु
सिद्धत्वेन विधेयनर्हं । तत्र यथा द्रव्यस्य विधेयं प्रति गुणभावस्तथा देवताया
अपि । यदि यागस्य कालान्तरभाविफलं प्रति व्यवहितत्वं तर्हि तत्साधन-
भूता देवता ततोऽपि व्यवहिता । का तर्हि फलस्य गतिः । अपूर्वमिति वदामः ।
तच्च श्रुत्या श्रुतार्थापत्त्या वा प्रतीयमानत्वाच्छाब्दमिति तस्य फलप्रदत्वमुचि-
तम् । नापि वस्तुसामर्थ्याद्देवस्य फलप्रदत्वं विग्रहादिपञ्चकप्रतिपादकयोर्मन्त्रा-
र्थवादयोः स्वार्थं तात्पर्याभावात् । अन्यथा वनस्पतिभ्यः स्वाहा मूलेभ्यः
स्वाहा तूलेभ्यः स्वाहेत्यादिमन्त्रेष्वपि देवत्वं विग्रहादियुक्तं कल्प्येत । तच्च
प्रत्यक्षविरुद्धम् । अतो न राजादिवत्फलप्रदत्वम् । किं च विग्रहादिमद्देवता-
वाद्यपि न विना कर्मणा फलमभ्युपगच्छति । ततः प्राप्तप्राप्तविवेकेनोभयवा-
दिसिद्धस्य यागस्यैव फलप्रदत्वमस्तु । किं च मातापितृगुर्वादिशुश्रूपाया
देवतां विनैव फलप्रदत्वमुभयवादिसिद्धम् । तस्मात्फलप्रदमपूर्वमेवाङ्गानुष्ठाने
प्रयोजकम् । देवस्य प्रयोजकत्वे सत्याग्नेययाग उपदिष्टानि प्रयाजाद्यङ्गानि
गौर्यादियागेष्वग्न्यभावादनूहानि । अपूर्वस्य प्रयोजकत्वे तत्सच्चाद्दृष्टानतीति
वेशेपः । तदिदं देवताधिकरणमग्न्यादिदेवानां कर्माधिकारे विरुध्यते । अत
एव वैयासिकदेवताधिकरणसूत्रेषु जैमिनिपक्ष एवमुपन्यस्तः—“ मध्वादिष्वसं-
त्वादनधिकारं जैमिनिः ” [ब्र० सू० १-३-३१] इति । अस्यायमर्थः—

अस्ति हि काचन मधुविद्या छन्दोगैराम्नातत्वात् । तस्यामादित्यो मधुन्वेन ध्यातव्यः । वसवो रुद्रा आदित्या मरुतः साध्याश्चेत्येते देवगणाः परित उपविश्य तन्मधूपजीवन्ति । ईदृशेनोपासनेन वस्वादिमहिमानं प्राप्नुवन्तीति ध्रूयते । तस्यां विद्यायां मनुष्याणामधिकारः संभवति । वस्वादिदेवतास्तु कानन्यान्वस्वादीनुपासीरन्कं चान्यं वस्वादिमहिमानं प्राप्नुयुः । आदित्यश्च कमन्यमादित्यं मधुत्वेनोपासीत । तस्माद्देवानामधिकारं जैपि निर्मन्यत इति । तर्हि विद्यान्तरेऽधिकारोऽस्त्वित्याशङ्क्योत्तरमेवं सूचितम्—“ ज्योतिषि भावाच्च ” [ब्र० सू० १-१-३२] इति । न खल्व्वादित्यो नाम कश्चिच्चेतनो विग्रहवान्देवोऽस्ति । किं त्वस्मिन्दृश्यमाने ज्योतिर्षण्डले भवत्यादित्यशब्दप्रयोगः । एवमङ्गारेष्वग्निशब्दः । यदि विग्रहवती देवता स्यात्तदानीमृत्विगादिवत्कर्मण्युपलभ्येत । किं चैकस्य यजमानस्य यागे हविः स्वीकर्तुं गत्वा तदानीमेवान्येषां यागेषु गन्तुं न शक्नुयात् । अत एवाऽऽम्नायते—“ कस्य वा ह देवा यज्ञमागच्छन्ति कस्य वा न वह्नां यजमानानाम् ” इति । किं च विग्रहवत्सु देवेषु मृतेषु वैदिकानामग्नीन्द्रादिशब्दानामभिधेयाभावान्नेदस्याप्रामाण्यं प्रसज्येत । तस्मान्मृगतृष्णादिवाक्येष्विव सहस्राक्षो गोत्रभिदित्यादिवाक्येषु कश्चिद्विकल्पप्रत्ययो जायते । “शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः” इति तल्लक्षणम् ।

“ मृगतृष्णाम्भसि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः ।

एष वन्द्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः ” ॥

इत्यत्र विनैव बाह्यवस्तुना यथा कश्चिदाकारविशेषो मनसि प्रतिभासते तथैव देवतावाक्येषु । तस्मादधिर्वै देवानां यष्टेतिवाक्यवलाद्देवानां यागाधिकारो वक्तुं न शक्यः । अत्रोच्यते—देवानामधिकाराभावः कुत इति वक्तव्यम् । देहाद्यभावाद्वा सत्यपि देहादावर्थित्वसामर्थ्यविद्यारूपाणामधिकारहेतूनामभावाद्वा सत्स्वपि तेषु शास्त्रेण निषिद्धत्वाद्वा । प्रथमपक्षेऽपि देहाद्यभावः कुत इति वाच्यम् । प्रमाणाभावाद्वा बाधकसद्भावाद्वा । नाऽऽग्रे मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणयोगिप्रत्यक्षलोकप्रसिद्धीनां तत्प्रमाणत्वात् । “देवो वः सविता प्रार्पयतु” “रुद्रस्य हेतिः परि वो वृणक्तु” इत्यादयश्चेतनोचितव्यवहाराभिधायिनो वहवो मन्त्राः पूर्वमुदाहृताः । “अग्ने यष्टरिदं नमः” “इत इन्द्रो अकृणाद्रीर्याणि” इत्यादय उदाह्रियन्ते । “अथा सपत्नानिन्द्राग्नी मे विपूचीनान्वयस्यताम्” “अग्ने त्वं सु जाग्रहि” इत्यादय उदाहरिष्यन्ते । तं गायत्र्याहरत् । पुरुषं वै देवाः पशुमालभन्त । देवासुराः संयत्ता आसन्नित्यादयोऽर्थवादाः । इतिहासो

भारतादिः । पुराणं ब्राह्मपान्नवैष्णवादि । योगिप्रत्यक्षं योगशास्त्रे “मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम्” इत्यादिसूत्रेषु प्रसिद्धम् । लोकप्रसिद्धिश्च चित्रकारादितत्तन्मूर्ति-
लेखनादिभिर्द्रष्टव्या । नापि द्वितीयो बाधकस्यानुपलम्भात् । वनस्पतितन्मू-
लादीनामपि विग्रहादिमन्त्रप्रसङ्गो बाधक इति चेन्न । तस्येष्टत्वात् । प्रत्यक्ष-
विरोध इति चेन्न । स्थावररूपस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि तदभिमानिदेवतानामप्रत्यक्ष-
त्वात् । सन्ति हि सर्वेषु वस्तुष्वभिमानिदेवताः । अत एव श्रूयते—“अन्त-
रिक्षदेवत्याः खलु वै पशवः । यजमानदेवत्या वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योप-
श्रुत्” इति । नात्र दृश्यमाना अन्तरिक्षयजमानभ्रातृव्या विवक्षिताः किं तु
तदभिमानिदेवताः । एवं च सत्यभिमानिनीभिः सहाभेदविवक्षया “वायवः
स्थापायवः स्थ ” “जुहे ह्यग्निस्त्वा ह्ययति देवयज्याया उपभृदेहि देवस्त्वा
सविता ह्ययति ” इत्यादीनि चेतनोचितानि संबोधनान्युपपद्यन्ते । किंनि-
मित्तोऽयं देवताभिव्यक्त्यभिनिवेश इति चेत् । तत्र किंनिमित्तोऽयं देवताप्रद्वेषा-
भिनिवेशः । ज्योतिषि भावाच्चेति जैमिनिमतस्य सूत्रितत्वादिति चेत् । किं
वादरायणस्य मतं न पश्यसि । स ह्येवं सूत्रयामास—“अभिमानिव्यपदेशस्तु
विशेषानुगतिभ्याम्” [ब्र० सू० २-१-५] इति । अस्यायमर्थः—वाक्च-
क्षुरादीन्द्रियाणां परस्परकलहश्रुतिषु “मृदब्रवीत्” “आपोऽब्रुवन्” इत्या-
दिश्रुतिषु चाभिमानिदेवता व्यपदिश्यन्ते । इन्द्रियसंवादवाक्यस्याऽऽदावे-
वाऽऽहैता देवता इति देवताशब्देन विशेषितत्वात् । अन्यत्र च “अग्निर्वा-
ग्भृत्वा मुखं प्राविशत् । वायुः प्राणो भृत्वा नासिके प्राविशत् । आदित्यश्चक्षुर्भू-
त्वाऽक्षिणी प्राविशत् ” इत्यादिना सर्वेष्वेवेन्द्रियेषु देवतानुगतिश्रवणादिति ।
बाधकान्तरं तु वादरायण एवाऽऽशङ्क्य निराचष्टे । तदीयं सूत्रमेतत्—
“विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात्” [ब्र० सू० १-३-२७]
इति । ऋत्विग्दृष्टान्तेन यः कर्मणि विरोधः सोऽपि नास्त्येकस्य युगपद्बहुपृह-
भोजनासंभवेऽपि बहुकर्तृकनमस्कारस्वीकारः संभवतीत्यनेकप्रकारदर्शनात् ।
इह च यागस्योद्देशत्यागात्मकत्वान्नमस्कारन्यायेन बहवो यजमाना युगपदेकां
देवतामुद्दिश्य हवींषि त्यजेयुः । अथ वा देवतानां योगसामर्थ्याद्युगपदनेकश-
रीरप्राप्तिः श्रुतिस्मृत्योर्दृश्यते । तैश्च शरीरैर्युगपद्बहुषु यागेषु युगपद्ब्रूयुः । न
शानुभवविरोधस्तासामन्तर्धानादिशक्तिमन्त्रेनायोग्यानुपलब्धेः । नापि विग्रह-
नीषु देवव्यक्तिषु मृतासु वैदिकशब्दस्यार्थाभावो जातेरेव शब्दार्थत्वात् ।
अतो वनस्पतिमूलजुहूपभृदाद्यचेतनद्रव्येषु सर्वेष्वभिमानिनीनां विग्रहवतीनां
तनानां देवतानामभ्युपगमेऽपि न बाधः कश्चित् । मृगतृष्णिक्साखपुष्पादि-
वपि वनस्पत्यादिष्वेव देवताभ्युपगमः प्रसज्येनेति चेन्न । यदा मृगतृष्णायै

स्वाहा स्वपुण्याय स्वाहेति वेदवाक्यं दर्शयिष्यासि तदाऽभ्युपगमिष्यामः । अतः प्रमाणसद्भावाद्वाधकाभावाच्च सन्त्येव देवतानां विग्रहादयः । नाप्यर्थित्वाद्यधिकारकारणाभावादिति द्वितीयः पक्षो युक्तः । आदित्यवस्वादीनां स्वस्वपदस्य प्राप्तत्वेन तत्प्राप्तिहेतावुपासने यागे वाऽर्थित्वाभावेऽपि फलान्तरहेतौ तत्संभवात् । सत्यसंकल्पानां तेषां संकल्पादेव फलसिद्धौ न यागादिप्रवृत्तिरिति चेन्न । संकल्प इव यागादावपि प्रयासबुद्ध्यभावेन प्रवृत्तिसंभवात् । श्रूयन्ते हि बहुशो वेदवाक्यानि—“अग्निष्टोमेन वै प्रजापतिः प्रजा अमृजत । ता अग्निष्टोमेनैव पर्यगृह्णात्” इति । “बृहस्पतिरकामयत । श्रमे देवा दधीरन् । गच्छेयं पुरोधामिति । स एवं चतुर्विंशतिरात्रमपश्यत् । तमाहरत् । तेनायजत । ततो वै तस्मै श्रद्देवा अदधतागच्छत्पुरोधाम्” इति । इदानीं मनुष्य एव सत्रे भाविसंज्ञया प्रजापतिवृहस्पत्यादिशब्दैरुच्यत इति चेत् । अस्त्वेवं नक्षत्रेणैव । तत्र हि यजमानो देवता चेत्युभयमेकेनैव शब्देन व्यवहृतम्—“अग्निर्वा अकामयत । अन्नादो देवानां स्यामिति । स एतमग्नये कृत्तिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निरवपत्” इति । इह तु वौधकाभावान्मुख्या एव प्रजापतिवृहस्पत्यादयः । अन्यथा वसिष्ठविशेषणं विरुद्ध्यैत । तच्चैवमाह्वयते—“वसिष्ठो हतपुत्रोऽकामयत विन्देय प्रजाम्” इति । तस्मादर्थिनो देवा यागादिषु प्रवर्तेरन् । सामर्थ्यमपि धनवैत्तं तेषामस्त्येव । उपनयनपूर्वकाध्ययनाभावेऽपि स्वयंभातत्वाद्देवानामस्त्येव विद्या । निषेधं च न पश्यामस्तस्माच्छूद्रो यज्ञेऽनवकृप्त इतिवद्देश अनवकृप्ता इत्यश्रवणात् । प्रत्युत “देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत” इति बहुशः श्रुतम् । आधारब्राह्मणेऽपि श्रूयते—“देवा वै सामिधेनीरनुच्य यज्ञं नान्वपश्यन्त्स प्रजापतिस्तूष्णीमाधारमाधारयत्ततो वै देवा यज्ञमन्वपश्यन्” इति । “असुरेषु वै यज्ञ आसीत्तं देवास्तूष्णीं होमेनावृज्जत” इति । सर्वोऽप्ययमर्थवाद इति चेद्भाह्वम् । न खलु त्रयमप्येतमनर्थवादं ब्रूमः । महातात्पर्येण विधिं प्रशंसतोऽवान्तरतात्पर्येण स्वार्थेऽपि प्रामाण्याद्भूतार्थवादत्वे का तत्र हानिः । यदा प्रजापतिरमन्नकं प्रथममाधारं प्राजापत्यमनुतिष्ठति तदा कमन्यं प्रजापतिं मनसा ध्यायेदिति चेत्पूर्वकल्पेऽतीतं ब्रह्माण्डान्तरे वर्तमानं वा ध्यायतु । यथा देवदत्तः स्वयमन्यस्य पिताऽपि सन्विद्याधनादिभिः स्वपित्रा समानोऽपि सन्स्वपितरं नमस्करोति । यथा वा ब्राह्मणकर्तृके श्राद्धे ब्राह्मणान्तरं भोज्यते तद्वत् । यदि तत्र स्वसमानस्य पितुर्ब्राह्मणान्तरस्य च पूजया तुष्टः परमेश्वरः फलं दद्यात्तर्हि स किमस्य प्रजापतेः फलदाने विस्मरिष्यति

निद्रास्यति वा । “तप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तरपयति” इत्यत्रापिन्द्रविग्रहेऽव-
स्थितोऽन्तर्याम्येव फलस्य दाता । अत एव बादरायणः—“ फलमत उपपत्तेः ”
[ब्र० सू० १-३-३८] इति सूत्रयामास । ईश्वरस्य फलदातृत्वेऽपि नापूर्ववै-
यर्थ्यं फलविशेषे तत्तारतम्ये चापूर्वस्यैव नियामकत्वात् । जैमिनिश्चापूर्वाङ्गी-
कारेण परितुष्टो न देवतां द्वेष्टि । तावतैव स्वापेक्षितोहाध्यायस्याऽऽरम्भ-
सिद्धेः । न च प्रजापतिकर्तृके याग ऋत्विजामभावः । देवतान्तराणामृत्वि-
कत्वात् । नन्वात्विज्यं विप्रस्यैव । तथा च द्वादशाध्यायस्यावसाने चिन्तितम्—

“ आत्विज्यं किं त्रिवर्णस्थं विप्रगाम्येव वाऽग्निम् ।

विद्यावत्त्वान्न तद्युक्तं ब्राह्मणस्यैव तत्स्मृतेः ” इति ।

“प्रतिग्रहोऽधिको विप्रे याजनाध्यापने तथा” इति स्मृतिः । नायं दोषः । तत्र
क्षत्रियवैश्ययोरात्विज्यं नास्तीत्येतावदेव विवक्षितं न तु देवानां तन्निवार्यते
मन्त्रब्राह्मणयोस्तदवगमनात् । “ पृथिवी होता । द्यौरध्वर्युः । रुद्रोऽग्नीत् ।
बृहस्पतिरुपवक्ता । अग्निर्होता । अश्विनाऽध्वर्युः । त्वष्टाऽग्नीत् । मित्र उप-
वक्ता ” इति मन्त्राः । “अश्विनौ हि देवानामध्वर्यु आस्ताम्” इति ब्राह्मणम् । त्रैव-
णिकानामेव वसन्तादिकालेष्वधाध्वानविधानाद्देवानां वर्णाश्रमभावान्नास्त्याधान-
मिति चेन्न । तद्विधानस्य मनुष्यविषयत्वात् । वर्णाश्रमप्रयुक्ता विधयो मनुष्याणा-
मेव सन्ति । देवास्तु न वर्णाश्रमधर्ममनुतिष्ठन्ति । किं तु काम्यकर्मण्याधानमपि
देवानामाम्नातम्—“ प्रजापती रोहिण्यामग्निमसृजत । तं देवा रोहिण्यामाद-
धत । तं पूषाऽऽधत्त । तं त्वष्टाऽऽधत्त । तं मनुराधत्त । तं धाताऽऽधत्त ”
इति । तदेवं देवानां यागाधिकारे विघ्नाभावात् “अग्निर्वै देवानां यष्टा” इत्येत-
दिह सुस्थितम् । सर्वत्र च मन्त्रब्राह्मणेतिहासपुराणादिवादाः सुतरामुज्जीविताः ।

प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ अग्निहोत्रं जुहोत्याघारमाघारयतीत्यमू ।

विधेयौ गुणसंस्कारावाहोस्वित्कर्मनामनी ॥

अग्नये होत्रमन्त्रेति बहुव्रीहिगतोऽनलः ।

गुणो विधेयो नामत्वे रूपं न स्यात्क्षरदृष्टेते ॥

संस्क्रियाऽऽघारमाघारयतीत्युक्ता द्वितीयया ।

आघारेत्यग्निहोत्रेति यौगिके कर्मनामनी ॥

अग्निज्योतिरिति प्रोक्तो मन्त्राद्देवस्तथा घृतम् ।

चतुर्गृहीतवाक्योक्तं द्वितीयायास्त्वियं गतिः ॥

नासाधिते हि धात्वर्थे करणत्वं ततोऽस्य सा ।

साध्यतां वक्ति संस्कारो नैवाऽऽशङ्क्यः क्रियात्वतः” इति ॥

“अग्निहोत्रं जुहोति” इत्यग्निहोत्रशब्दस्य कर्मनामत्वे द्रव्यदेवतयोरभावाद्यागस्य स्वरूपमेव न सिध्येत् । ततोऽग्निदेवतारूपो गुणोऽनेन दर्विहोमे विधीयते । आधारशब्दश्च “घृ क्षरणदीप्तयोः” इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नः क्षरद्घृतमाचष्टे । तस्मिंश्च घृते द्वितीयाविभक्त्या संस्कार्यत्वं प्रतीयते । तच्च संस्कृतं घृतमुपांशुयागे द्रव्यं भवति । तस्मादग्निहोत्राधारशब्दौ गुणसंस्कारयोर्विधायकाविति प्राप्ते ब्रूमः—अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायं जुहोति । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातरिति विहितेन मन्त्रेण प्राप्तत्वाद्देवता न विधेया । ततोऽग्निर्सूर्यदेवताकस्य सायंप्रातःकालौ योनियमेनानुष्ठेयस्य कर्मणोऽग्निहोत्रमिति यौगिकं नामधेयम् । योगश्च बहुव्रीहिणा दर्शितः । चतुर्गृहीतं वा एतद्बुक्तस्याऽऽधारमाधार्येत्याज्यद्रव्यस्य प्राप्ततया क्षरद्घृतसंस्कारस्याविधेयत्वादाधारशब्दोऽपि यौगिकं कर्मनामधेयम् । यस्मिन्कर्मणि नैर्ऋतीं दिशमारभ्यैशानीं दिशमवधिं कृत्वा संतत्या घृतं क्षार्यते तस्य कर्मण एतन्नाम । ननु नामत्वे सति “उद्भिदा यजेत” “ज्योतिष्टोमेन यजेत” इत्यादाविव धात्वर्थेन करणेन सामानाधिकरण्यायाग्निहोत्रेण जुहोत्याधारेणाऽऽधारयतीति तृतीयया भवितव्यम् । नैष दोषः । अनुष्ठानाद्दूर्ध्वं धात्वर्थस्य सिद्धत्वाकारेण करणत्वेऽपि ततः पूर्वं साध्यत्वाकारं वक्तुमग्निहोत्रमाधारमिति द्वितीयाया युक्तत्वात् । न चात्र द्वितीयानुसारेण व्रीहीन्प्रोक्षतीत्यादाविव संस्कारः शङ्कनीयः । व्रीहिशब्दवदग्निहोत्राधारशब्दयोः प्रसिद्धद्रव्यवाचकत्वाभावेन क्रियावाचित्वाभ्युपगमात् । तस्मादग्निहोत्राधारशब्दौ दर्विहोमोपांशुयागयोर्गुणसंस्कारविधायिनौ न भवतः किं तु कर्मान्तरयोर्नामनी ।

द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ अग्निहोत्राधारवाक्यमनुवादोऽथ वा विधिः ।

अरूपत्वात्तु दध्यादिवाक्येनोक्तमनूद्यते ॥

गुण्यसिद्धौ न दध्यादिगुणो दुष्टा विशिष्टता ।

रूपं दध्यादिमन्त्राभ्यामतोऽसौ गुणिनो विधिः ” इति ॥

इदमाम्नायते—“अग्निहोत्रं जुहोति” इति, “दध्ना जुहोति” इति, “पयसा जुहोति” इति [च] । इदमपरमाम्नायते—“आधारमाधारयति” इति, “ऊर्ध्व-

माधारयति” इति, “ऋजुमाधारयति” इति च । तत्राग्निहोत्रवाक्यं दध्यादि-
वाक्यविहितस्य कर्मसमुदायस्यानुवादः । आधारवाक्यं तूर्ध्वादिवाक्यविहितस्य
तस्येति । न त्वेतद्वाक्यद्वयं कर्मविधायकम् । कुतः । द्रव्यदेवतालक्षणस्य यागरूप-
स्याभावादिति चेत्तत्र वक्तव्यम् । किं दध्यादिवाक्येन गुणमात्रं विधीयते किं वा
गुणविशिष्टं कर्म । नाऽऽद्यः । अग्निहोत्रादिवाक्यस्य त्वन्मते कर्मविधायकत्वा-
भावेन गुणिनः कस्यचिदसिद्धौ गुण्यनुवादपुरःसरस्य गुणमात्रविधानस्यासं-
भवात् । द्वितीये विधिगौरवं स्यात् । तच्च सत्यां गतावयुक्तम् । अतोऽग्निहो-
त्रादिवाक्यं कर्मविधायकम् । तत्र द्रव्यं दध्यादिवाक्यैर्लभ्यते देवता तु मात्रव-
णिकी । आधारेऽप्येवं द्रव्यदेवते उन्नेतव्ये ।

दशमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ हिरण्यगर्भ आधारे पूर्वस्मिन्नुत्तरेऽथ वा ।

लिङ्गादाद्ये समं लिङ्गं कृत्स्नकार्यत्वतोऽन्तिमे ” इति ॥

वायव्यपशौ “ हिरण्यगर्भः समवर्तताग्र इत्याधारमाधारयति ” इति
धुनो मन्त्रः पूर्वस्मिन्नाधारे स्यात् । कुनो मन्त्रलिङ्गात् । प्रकृतौ प्राजापत्यः पूर्व
आधारः । अस्मिन्नपि मन्त्रे हिरण्यगर्भशब्देन प्रजापतिरभिधीयते । “प्रजापतिर्वै
हिरण्यगर्भः” इति वाक्यशेषादिति प्राप्ते ब्रूमः—अन्तिम आधारेऽयं मन्त्रः कृत्स्-
नकार्यत्वात् । प्रकृतावमन्त्रकः प्रथम आधारः प्रजापतिं मनसा ध्यायन्नाधार-
यतीति ध्यानमात्रस्याभिधानात् । तूष्णीमाधारयतीत्यमन्त्रत्वं साक्षादेव श्रुतम् ।
द्वितीये त्वाधार ऊर्ध्वो अध्वर इत्याद्यैन्द्रो मन्त्रो विहितः । अतो मन्त्रकार्यं तत्र
कृत्स्नम् । तस्माद्वितीयाधारे हिरण्यगर्भमन्त्रविधिः । यत्तु प्रजापतिदेवतालिङ्गं
दिन्द्रेऽपि समानम् । इन्द्रोऽपि हि प्रजानां पतिः । तस्मादूर्ध्वो अध्वर इति
शब्दं बाधित्वा हिरण्यादिमन्त्रस्तत्र विधीयते ।

तृतीयाध्यायस्याष्टमे पादे चिन्तितम्—

“ मा मा सं ताप्तमित्येतत्कस्मिन्स्यादिति पूर्ववत् ।

अध्वर्यावस्तु तर्चेन स्वाधिकर्मोपयोगतः ” इति ॥

मा मेतिमन्त्रोक्तं संतापाभावरूपं फलं यजमाने स्यादध्वर्यां वेति संदेहः ।
वाधिकरणे ममाग्रे वर्च इत्यध्वर्युणा पठ्यमानेऽपि मन्त्रे ममेति शब्दोऽध्वर्यु-
शामिनं यजमानं लक्षयति । स्वर्गकामो यजेतेत्यात्मनेपदेन साङ्गयागफलस्य
वर्गस्य यजमानगामिताया अवगमात् । ततो यथा वर्चो यजमाने भवति तथा

संतापाभावोऽपि यजमानगामीति प्राप्ते ब्रूमः—अध्वर्यावसंतप्त सत्यविघ्नेन स्वामिनः कर्म समाप्यते । तस्मादध्वर्युगतोऽपि संतापाभावो यजमानस्यैव फलमिति नात्र पूर्ववदस्योपचारः ॥

अथ व्याकरणम्—

भुवनशब्दो नियतनपुंसकलिङ्गत्वादाद्युदात्तः । अग्र इत्यत्र वाक्यादित्वात्तन्निघातः । “ आमञ्चितं पूर्वमविद्यमानवत् ” [पा० ८-१-७२] इति तस्याविद्यमानवद्भावाद्यष्टरित्येतस्य पदात्परत्वाभावान्न निघातः किं तु पाठमापञ्चिताद्युदात्तत्वम् । अग्राविष्णू इत्यत्रापि तद्वत् । न विद्यते ध्वरो विघ्नो यस्य सोऽध्वरः । “ नञ्सुभ्याम् ” [पा० ६-२-१७२] इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । दिविस्पृशमित्यत्र कृत्स्वरः । अह्रूत इत्यत्राव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरः । दुश्चरितादित्यत्रापि तद्वत् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्ववीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ।)

वाजस्य मा प्रसवेनोद्ग्राभेणोदग्रभीत् ।
अथा सपत्नाः इन्द्रो मे निग्राभेणाधराः
अकः । उद्ग्राभं च निग्राभं च ब्रह्म देवा
अवीवृधन् । अथा सपत्नानिन्द्राग्नी मे विपूची-
नान्व्यस्यताम् । वसुभ्यस्त्वा रुद्रेभ्यस्त्वाऽऽदि-
त्येभ्यस्त्वाऽक्तः रिहाणा वियन्तु वयः । प्रजां
योनिं मा निर्मृक्षमा प्यायन्तामाप ओषधयो
मरुतां पृषतयः स्थ दिवंम् (१) गच्छ ततो
नो वृष्टिमेरय । आयुष्पा अग्नेऽस्यायुर्मे पाहि

(भाध्वर्थवाः सुगन्धूहनादिमन्त्राः)

चक्षुष्पा अग्नेऽसि चक्षुर्मे पाहि ध्रुवाऽसि यं
 परिधिं पर्यधत्था अग्नें देव पणिभिर्वीर्यमाणः ।
 तं तं एतमनु जोषं भरामि नेदेष त्वदपचेतयाते
 यज्ञस्य पाथ उप समितः सःस्त्रावभागाः
 स्थेषा बृहन्तः प्रस्तरेष्टा बर्हिषदश्च (२) देवा
 इमां वाचमभि विश्वे गृणन्त आसद्यास्मिन्ब-
 र्हिषि मादयध्वमग्नेर्वामपन्नगृहस्य सदासि साद-
 यामि सुम्रायं सुमिनी सुम्रे मां धत्तं धुरि
 धुर्यां पातमग्नेऽदब्धायोऽशीततनो पाहि माऽद्य
 दिवः पाहि प्रसित्यै पाहि दुरिष्ट्यै पाहि दुर्-
 द्रान्यै पाहि दुश्चरितादविषं नः पितुं कृणु
 सुषदा योनिः स्वाहा देवां गातुविदो गातुं
 वित्त्वा गातुमित मनसस्पत इमं नो देव देवेषु
 यज्ञः स्वाहा वाचि स्वाहा वाते धाः (३) ॥

(दिवं च वित्त्वा गातुं त्रयोदश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 प्रथमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ।)

वाजस्य । मा । प्रसवेनेति प्र—सवेन । उद्ग्राभे-

णेत्युत्—ग्राभेण । उदिति । अग्रभीत् । अर्थ । सप-
 त्नान् । इन्द्रः । मे । निग्राभेणेति नि—ग्राभेण ।
 अधरान् । अकः । उद्ग्राभमित्युत्—ग्राभम् । च ।
 निग्राभमिति नि—ग्राभम् । च । ब्रह्म । देवाः ।
 अवीवृधन् । अर्थ । सपत्नान् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र-
 अग्नी । मे । विषूचीनान् । वीति । अस्यताम् । वसु-
 भ्य इति वसु—भ्यः । त्वा । रुद्रेभ्यः । त्वा । आदि-
 त्येभ्यः । त्वा । अक्तम् । रिहाणाः । वियन्तु । वयः ।
 प्रजामिति प्र—जाम् । योनिम् । मा । निरिति ।
 मृक्षम् । एति । प्यायन्ताम् । आपः । ओषधयः ।
 मरुताम् । पृषतयः । स्थ । दिवम् । (१) गच्छ ।
 ततः । नः । वृष्टिम् । एति । ईरय । आयुष्पा इत्या-
 युः—पाः । अग्ने । असि । आयुः । मे । पाहि । चक्षुष्पा
 इति चक्षुः—पाः । अग्ने । असि । चक्षुः । मे ।
 पाहि । ध्रुवा । असि । यम् । परिधिमिति परि-
 धिम् । पर्यधत्था इति परि—अधत्थाः । अग्ने । देव ।
 पाणिभिरिति पाणि—भिः । वीयमाणः । तम् । ते ।
 एतम् । अन्विति । जोषम् । भरामि । न । इत् ।
 एषः । त्वत् । अपचेतयाता इत्यप—चेतयाते ।
 यज्ञस्य । पार्थः । उर्प । समिति । इतम् । स-

(भाध्वर्यवाः सुरव्यहनादिमन्त्राः)

स्त्रावभागा इति सस्त्राव—भागाः । स्थ । इषाः ।
 बृहन्तः । प्रस्तरेष्ठा इति प्रस्तरे—स्थाः । बर्हिषद्
 इति बर्हि—सदः । च । (२) देवाः । इमाम् ।
 वाचम् । अभीति । विश्वे । गृणन्तः । आसद्येत्यां—
 सद्य । अस्मिन् । बर्हिषि । मादयध्वम् । अग्नेः ।
 वाम् । अपन्नगृहस्येत्यपन्न—गृहस्य । सदसि । साद-
 यामि । सुम्रायं । सुमिनी इति । सुम्ने । मा ।
 धत्तम् । धुरि । धुर्यौ । पातम् । अग्ने । अदब्धायो
 इत्यदब्ध—आयो । अशीततनो इत्यशीत—तनो ।
 पाहि । मा । अद्य । दिवः । पाहि । प्रसित्या इति
 प्र—सिस्यै । पाहि । दुरिष्ट्या इति दुः—इष्ट्यै ।
 पाहि । दुरद्वन्या इति दुः—अद्वन्यै । पाहि । दुश्च-
 रितादिति दुः—चरितात् । अविषम् । नः । पितुम् ।
 कृणु । सुषदेति सु—सदा । योनिम् । स्वाहा ।
 देवाः । गातुविद् इति गातु—विद्ः । गातुम् ।
 वित्त्वा । गातुम् । इत । मनसः । पते । इमम् ।
 नः । देव । देवेषु । यज्ञम् । स्वाहा । वाचि ।
 स्वाहा । वाते । धाः (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

प्रथमप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

द्वादशोऽनुवाक आधारावुक्तौ । अथ पञ्च प्रयाजाः । द्वावाज्यभागौ । त्रयः प्रधानयागाः । एकः स्विष्टकृत् । इडाभागभक्षणम् । त्रयोऽनूयाजा इत्येतावै-
दनुग्रातव्यम् । तन्मन्त्रास्तु ह्रौत्रत्वाध्वर्युकाण्ड एतस्मिन्नाऽऽम्राताः । उपरि-
तनास्तु स्रुग्व्यूहनादिमन्त्रा आध्वर्यवत्वादिह त्रयोदशोऽनुवाक आम्रायन्ते ।

वाजस्य मा प्रसवेनोद्गाभेणोदग्रभीत् । अथा
सपत्ना० इन्द्रो मे निग्राभेणाधरा० अकः ।
उद्गाभं च निग्राभं च ब्रह्म देवा अवीवृधन् । अथा
सपत्नानिन्द्राग्नी मे विषूचीनान्व्यस्यताम् ॥

कल्पः—“अथोदङ्कध्वर्युः प्रत्याक्रम्य यथायतनं स्रुचौ सादयित्वा वाजव-
तीभ्यां स्रुचौ व्यूहति वाजस्य मा प्रसवेनोद्गाभेणोदग्रभीदिति दक्षिणेन जुहुमु-
दृह्वात्यथा सपत्ना० इन्द्रो मे निग्राभेणाधरा० अकारिति सव्येनोपभृतं निगृह्वा-
त्युद्गाभं च निग्राभं च ब्रह्म देवा अवीवृधन्नििति प्राचीं जुहुमुहत्यथा सपत्ना-
निन्द्राग्नी मे विषूचीनान्व्यस्यतामिति प्रतीचीमुपभृतं प्रत्यूहति ” इति ।

अन्नस्य प्रसवहेतुना मुष्ट्या जुह्वा ऊर्ध्वग्रहणेनेतो मामूर्ध्वमग्रहीत् । अथोपभृतो
नीचग्रहणेन मम वैरिणो निकृष्टान् रुद्धानकरोत् । परं ब्रह्म देवाश्च ममो-
त्कर्षं वैरिणो निकर्षं च वर्धितवन्तः । अथेन्द्राग्नी मम सपत्नान्विष्व-
गतयः स्वस्थानभ्रष्टा यथा भवन्ति तथा विशेषेण प्रवर्तयेताम् । एत-
न्मन्त्रव्याख्यानात्पूर्वमिडाभक्षणादिकं विधीयते तस्य स्रुग्व्यूहनात्प्रागनुष्ठेय-
त्वात् । तत्रेडाभागस्य पुरोडाशादपच्छेदं विधत्ते—“ धिष्णिष्या वा
एते न्युप्यन्ते । यद्ब्रह्मा । यद्दोता । यदध्वर्युः । यदग्नीत् । यद्यज-
मानः । तान्यदन्तरेयात् । यजमानस्य प्राणान्तसंकर्षेत् । प्रमा-
युक्तः स्यात् । पुरोडाशमपगृह्य संचरत्यध्वर्युः । यजमानायैव तल्लोकं
शि० षति । नास्य प्राणान्तसंकर्षति । न प्रमायुक्तो भवति ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० ८] इति । धिष्णिष्यनामकाः केचन देवाः सोमरक्षकाः । तथा च
श्रूयते—“ धिष्णिष्या वा अमुष्मिँल्लोके सोमरक्षन् ” इति । ते च धिष्णिष्याः
सोमयागे वेदिकासदृशा मृन्मैया आम्रायन्ते । “चात्वालाद्धिष्णिष्यानुपवपति”

१ ख. 'वद्वक्तव्यं' । २ ख. 'भं चेति जुहुमुयच्छति निग्राभं चेत्युपभृतं त्र' । ३ ख.
'न्मयाः क्रिय' ।

(आध्वर्यवाः कृग्व्यहनादिमन्त्राः)

इति धृतेः । तेषां च धिष्णिगयानामतिक्रमणं तत्रैव निषिद्धम्—“प्राणा वा एते यद्धिष्णिगया यदध्वर्युः प्रत्यङ्धिष्णिगयानतिसर्पेत्प्राणान्तसंकर्षेत् ” इति । तद्व-
दप्राणीडाभागभक्षणाय वेद्या उत्तरभागे स्थितानां ब्रह्मादीनां मध्ये संचारे
प्राणापहारं बाधकमुपन्यस्य तत्परिहाराय भक्ष्यं पुरोडाशभागमपच्छिद्य तेभ्यः
प्रदानाय हस्ते धृत्वा संचरेदिति विधीयते । तेन यज्ञविघ्नाभावाद्यजमानस्य
स्वर्गं लोकमवशेषयति । इहलोकेऽपि प्राणवाधो न भवति । अत्र सूत्रम्—
“इडापात्रं उपस्तीर्य सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडामवद्यति ” इति । अवान्तरेडां
विधत्ते—“पुरस्तात्प्रत्यङ्कासीनः । इडाया इडामादधाति । हस्त्यां होत्रे ।
पशवो वा इडा । पशवः पुरुषः । पशुष्वेव पशुन्प्रतिष्ठापयति । इडायां वा एषा
प्रजातिः । तां प्रजातिं यजमानोऽनु प्रजायते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ८] इति । पात्रस्थिताया इडायाः पूर्वभागे प्रत्यङ्मुख उपविश्य सर्वसा-
धारण्या इडायाः सकाशाद्धोत्रे विभज्य प्रदातुं तद्वस्तयोग्यामलपामिडामवदाय
होतृहस्त आदध्यात् । “गौर्वा अस्यै शरीरम् ” इतीडाभिमानिदेवतारूपश्रवणात्प-
शुत्वम् । नरमेधे पुरुषस्याऽऽलभ्यत्वात्सोऽपि पशुः । महत्या इडाया एषाऽ-
वान्तरेडा प्रजाता । ततो यजमानस्य प्रजा भवति । अत्र सूत्रम्—“पुरस्ता-
त्प्रत्यङ्कासीन इडाया होतुर्हस्तेऽवान्तरेडामवद्यति ” इति । होतुः प्रदेशि-
न्या द्वयोः पर्वणोराज्येनाञ्जनं विधत्ते—“द्विरङ्गुलावन्क्ति पर्वणोः । द्विपाद्य-
जमानः प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । द्वाभ्यां पादा-
भ्यां स्थैर्येणावस्थानं प्रतिष्ठितिः । अवान्तरेडायां प्रकारविशेषं विधत्ते—
“सकृदुपस्तृणाति । द्विरादधाति । सकृदभिधारयति । चतुः संपद्यते ।
चत्वारि वै पशोः प्रतिष्ठानानि । यावानेव पशुः । तमुपहयते ” [ब्रा० का०
३ प्र० ३ अ० ८] इति । प्रतिष्ठानं पादः । अनेन चतुरवत्तेन तं चतुष्पादं
पशुमुपहयते । इडाभागभक्षणायानुज्ञापितवान्भवति । अत्र चतुरवत्तं पुरोडाश-
भागं होता हस्ते धृत्वा भक्षणानुज्ञार्थं हौत्रकाण्डे पठितमनुवाकमुपहृतं रथं
तरमित्यादि पठेत् । तन्मध्येऽध्वर्युर्यजमानश्च प्रत्युपहानरूपं मन्त्रान्तरं पठेत् ।
तदिदं विधत्ते—“मुखमिव प्रत्युपहयते । संमुखानेव पशुनुपहयते ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । होतुर्मुखमेवाभिवीक्ष्य पठेदित्यर्थः । अध्वर्यु-
यजमानयोर्होतृहस्तगतेडास्पर्शनं विधत्ते—“पशवो वा इडा । तस्मात्साऽन्वा-
रभ्या । अध्वर्युणा च यजमानेन च ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८]
इति । पाठ्यं मन्त्रान्तरमुत्पादयति—“उपहृतः पशुमानसानीत्याह । उप

ज्ञेनौ हयते होता । इडाथै देवतानामुपहवे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । अहमध्वर्युर्देवैरनुज्ञातस्तत इडाभक्षणेन पशुमान्भवानि । यजमानेऽप्येवं योज्यम् । कस्मिन्कालेऽयं मन्त्रपाठः । इडार्थं देवतानामनुज्ञापने होत्रा क्रियमाणे सति तन्मध्ये एनावध्वर्युयजमानौ यदोपह्वयते तदा पठेत् । दैव्या अध्वर्यव उपहृता उपहृतोऽयं यजमान इति मन्त्रावयवाभ्यामाभ्यां तयोरुपहवः । तदनन्तरं पठेदित्यर्थः । तद्वेदनं प्रशंसति—“ उपहृतः पशुमान्भवति । य एवं वेद ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । अवान्तरेडाया अवदानं तदुपाह्वानं च वाक्प्राणदेवतयोः प्रियमिति स्तौति—“ यां वै हस्त्यामिडायादधाति । वाचः सा भागधेयम् । यामुपह्वयते । प्राणानां सा । वाचं चैव प्राणांश्चावरुन्धे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । पुरोडाशस्य बर्हिषि स्थापनं विधातुं प्रस्तौति—“ अथ वा एतर्ह्युपहृतायामिडायाम् । पुरोडाशस्यैव बर्हिषदो मीमांसा ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । इडावदानानन्तरं होत्रा तस्यामिडायामुपहृतायां सत्यामवशिष्टस्य पुरोडाशस्यैतस्मिन्नेव काले बर्हिस्थापनसंबन्धिनी काचिन्मीमांसा भवति । किं पुरोडाशो बर्हिषि स्थापनीयो न वेति । तत्र प्रयोजनाभावादस्थापनमिति प्राप्तं प्रयोजनं देवतानां सभागत्वमिति मत्वा विधत्ते—“ यजमानं देवा अब्रुवन् । हविर्नो निर्वपेति । नाहमभागो निर्वपस्यामीत्यब्रवीत् । न मयाऽभागयाऽनुवक्ष्यथेति वागब्रवीत् । नाहमभागा पुरोनुवाक्या भविष्यामीति पुरोनुवाक्या । नाहमभागा याज्या भविष्यामीति याज्या । न मयाऽभागेन वपद्कारिष्यथेति वपद्कारः । यजमानभागं निधाय पुरोडाशं बर्हिषदं करोति । तानेव तद्भागिनः करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । यजमानवागाद्यभिमानिदेवता भागरहिताः स्वस्वव्यापारं न कुर्वन्ति । ततो यजमानस्यैकं पुरोडाशभागं पृथङ्निधायानुशिष्टं पुरोडाशं बर्हिषि स्थापयेत् । तेन स्थापनमात्रेण वयं भागिन इति देवानां तुष्टिर्भवति । स्थापितस्य विभागं विधत्ते—“ चतुर्धा करोति । चतस्रां दिशः । दिक्ष्वेव प्रतितिष्ठति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । पुनः पूर्वविधिमनूय प्रशंसति—“ बर्हिषदं करोति । यजमानो वै पुरोडाशः । प्रजा बर्हिः । यजमानमेव प्रजामु प्रतितिष्ठापयति । तस्मादस्थनाऽन्याः प्रजाः प्रतितिष्ठन्ति । मांसेनान्याः ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । यस्मान्कठिनस्य बर्हिषि स्थापितस्य पुरोडाशस्य मृदुनो बर्हिषश्च संयोगस्तस्मात्कृशदेहाः काश्चित्कठिनेनास्थना प्रतितिष्ठन्ति स्थूलकायास्तु मांसेन । प्रकारान्तरेण तपेन विधिं प्रशंसन्ति—“ अथो खल्वद्दुः । दक्षिणा वा एता हविर्यज्ञस्यान्तर्वेद्यः बरुध्यन्ते । यत्पुरोडाशं बर्हिषदं करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८]

(आश्वर्यवाः सुगन्धुहनादिमन्त्राः)

इति । पुरोडाशहविष्को हविर्यज्ञः । तस्य बर्हिषि पुरोडाशस्थापनं यत्, एता-
स्तृत्विजां वेदिमध्ये दक्षिणा एवावरुद्धाः । विध्यन्तरमनुय प्रशंसति—
“ चतुर्धा करोति । चत्वारो ह्येते हविर्यज्ञस्यार्त्विजः । ब्रह्मा होताऽध्वर्युरग्रीत् ”

[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । तत्तद्भागस्य निर्देशं विधत्ते—
“ तमभिमृशेत् । इदं ब्रह्मणः । इदं होतुः । इदमध्वर्योः । इदमग्रीथ इति ।
यथैवादः सौम्येऽध्वरे । आदेशमृत्विग्भ्यो दक्षिणा नीयन्ते । तादृगेव तत् ”

[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । यथा सोमयागे माध्यंदिनसवने
दक्षिणार्थानि द्रव्याणि वेद्यां कृष्णाजिने प्रसार्येदमस्येदमस्येत्यादिश्य दक्षिणा
नीयन्ते तद्वदिदं निर्देशनं द्रष्टव्यम् । निर्दिष्टानां भागानां यौगपद्यनिवारणाय
क्रमं विधत्ते—“ अग्रीथे प्रथमायाऽऽदधाति । अग्निमुखा ह्यग्निः । अग्निमुखा मेवर्द्धि
यजमान ऋध्नोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । अग्निः कृत्स्नयागहेतु-

त्वात्समृद्धिहेतुः । तमग्निमिन्ध इत्यग्रीत् । ततोऽस्य प्राथम्यं युक्तम् । आग्री-
धस्य हस्ते भागाधानप्रकारं विधत्ते—“ सकृदुपस्तीर्य द्विरादधत् । उपस्तीर्य
द्विरभिघारयति । पदसंपद्यन्ते । पड्वा ऋतवः । ऋतूनेव प्रीणाति ” [ब्रा०

का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । अस्य विधेस्तात्पर्यं वौधायन एकप्रकारे-
णाऽऽह—“ उपहूतायामिडायामग्रीथ आदधाति पडवत्तमुपस्तृणात्यादधात्य-
भिघारयति ” इति । आपस्तम्बस्त्वन्यथा ब्रूते—“ द्विरुपस्तृणाति । द्विराद-
धाति । द्विरभिघारयति ” इति । विधत्ते—“ वेदेन ब्रह्मणे ब्रह्मभागं परिह-
ति । प्राजापत्यो वै वेदः । प्राजापत्यो ब्रह्मा । सविता यज्ञस्य प्रसूत्यै ”

[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । परिहारः प्रदानम् । यथा प्रजाप-
तेरन्तर्यामितया प्रेरक एवं ब्रह्माऽपि तदा तदाऽनुज्ञया यज्ञस्य प्रवर्तक इति
ब्रह्मणः प्राजापत्यत्वम् । वेदव्यतिरिक्तसाधनेन येन केनापि प्रकान्तपात्रेण

भागान्तरं देयमित्याह—“ अथ काममन्येन ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ०
८] इति । होतुर्ब्रह्मानन्तर्यं विधत्ते—“ ततो होत्रे । मध्यं वा एतद्यज्ञस्य ।
ज्ञोता । मध्यत एव यज्ञं प्रीणाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८]

इति । सामिधेनीरारभ्योपरिष्ठादेव होतुर्व्यापाराद्यज्ञमध्यत्वम् । अध्वर्योर्हो-
नन्तर्यं विधत्ते—“ अथाध्वर्यवे । प्रतिष्ठा वा एषा यज्ञस्य । यदध्वर्युः ”

[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । प्रतिष्ठा समाप्तिः । समिष्टयजुर्हो-
र्यन्तं यज्ञमध्वर्युः समापयति । आग्रीध्रमारभ्याध्वर्युपर्यन्तं क्रममन्वाहार्यादि-
क्षिणायामतिदिशति—“ तस्माद्धविर्यज्ञस्यैतामेवाऽऽवृतमनु । अन्या दक्षिणा
यन्ते । यज्ञस्य प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति ।

वृत्प्रकारः । आग्रीध्रं प्रति प्रैपमुत्पादयति—“ अग्निमग्रीत्सकृत्सकृत्संमृद्धी-

(आध्वर्यवाः सुग्व्यूहनादिमन्त्राः)

स्याह । पराङ्ख्व ह्येतर्हि यज्ञः” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । वीपसया परिधिसंमार्जनमपि लभ्यते । अस्मिन्काले समाप्तप्रायत्वाद्यज्ञः पराङ्ख्व इव वर्तते । ततः सकृत्संमार्जनं पर्याप्तम् । अथ होतारं प्रत्यस्ति कश्चित्पैषमन्त्रः—
 “ इषिता दैव्या होतारो भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकाय सूक्ता ब्रूहि ” इति । भद्रं फलं तस्य वाच्यं वचनं तदर्थमभिर्होतेत्यादिश्रुतिसिद्धा दैव्या होतारः परमेश्वरेण प्रेषिताः । इदं व्यावापृथिवी भद्रमभूदित्याद्यनुवाकः सूक्तं तस्य वाको वचनं तदर्थं मानुषो होता प्रेषितः । अतो हे होतस्त्वं तत्सूक्तं ब्रूहि । तमिमं मन्त्रमुत्पाद्य तत्रेषितपदस्य भद्रवाच्यायेति पदस्य च तात्पर्यं व्याचष्टे—“ इषिता दैव्या होतार इत्याह । इषितः हि कर्म क्रियते । भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकाय सूक्ता ब्रूहीत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । अस्ति होतारं प्रत्यपरः प्रैषमन्त्रः—
 “ स्वगा दैव्या होतृभ्यः स्वस्तिर्मानुषेभ्यः शंयोर्ब्रूहि ” इति । दैव्यानां होतृणा-
 मयं यज्ञः स्वाधीनो मानुषेभ्यो होतृभ्यः स्वस्त्यस्तु । हे होतस्त्वं शंयुदेवस्य संबन्धिनं तच्छंयोरावृणीमह इत्यनुवाकं ब्रूहि । अस्मिन्मन्त्रे स्वगाशब्दस्वस्ति-
 शब्दशंयुशब्दानामभिप्रायं क्रमेण दर्शयति—“ स्वगा दैव्या होतृभ्य इत्याह । यज्ञमेव तत्स्वगा करोति । स्वस्तिर्मानुषेभ्य इत्याह । आशिषमेवैतामाशास्ते । शंयोर्ब्रूहीत्याह । शंयुमेव वार्हस्पत्यं भागधेयेन समर्थयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ८] इति । शंयुर्ब्रूहस्पतेः पुत्रः । इत्यमिडाभागाद्यनुष्ठानं विधा-
 यास्मिन्काण्डे आम्नाताभ्यां वाजस्य मत्प्रेताभ्यामृग्भ्यां सुग्व्यूहनं विधे-
 “ अथ सूचावनुष्ठुभ्यां वाजवतीभ्यां व्यूहति । प्रतिष्ठा वा अनुष्ठुक् । अत्र वाजः प्रतिष्ठित्यै । अन्नाद्यस्यावरुद्धौ ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । चतुर्भिः पादैर्गवादीनां प्रतिष्ठितत्वात्तद्दनुष्ठुभः प्रतिष्ठाहेतुत्वम् । वाजश-
 ब्दस्यान्नवाचित्वात्तद्व्यावृत्तावचुं योग्यस्यान्नस्यावरोधाय भवतः । साण-
 न्याकारेण विहितं सुग्व्यूहनं विशेषाकारेण विशदयति—“ प्राचीं जुहुमहति ।
 जातानेव भ्रातृव्यान्प्रणुदते । प्रतीचीमुपभृतम् । जनिप्यमाणानेव प्रतिनुदते ।
 स विपूच एवापोह सपत्नान्यजमानः । अस्मिँँके प्रतितिष्ठति ” [ब्रा०
 का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । वैरिणः परस्परवियुक्ता विविधादिकपला-
 यिता एव यथा भवन्ति तथा तानपोह प्रतितिष्ठति । वाजवतीभ्यामिति द्वि-
 चनार्थमनूय प्रशंसति—“ द्वाभ्याम् । द्विप्रतिष्ठो हि ” [ब्रा० का० ३ प्र०
 ३ अ० ९] इति । द्वाभ्यां पादाभ्यां प्रतिष्ठा यस्यासौ द्विप्रतिष्ठः ।

वसुभ्यस्त्वा रुद्रेभ्यस्त्वाऽऽदित्येभ्यस्त्वा—

कल्पः—“ जुह्वा परिधीननक्ति वसुभ्यस्त्वेति मध्यमं, रुद्रेभ्यस्त्वेति दक्षिणम्, आदित्येभ्यस्त्वेत्युत्तरम् ” इति ।

त्रिध्वप्यनजमीत्यध्याहारः । स्पष्टार्थतां दर्शयति—वसुभ्यस्त्वा रुद्रेभ्यस्त्वाऽऽदित्येभ्यस्त्वेत्याह । यथायजुरेवैतत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

अक्तः रिहाणा वियन्तु वयः ।

प्रजां योनिं मा निर्मृक्षम्—

बोधायनः—“ स्रुक्षु प्रस्तरमनक्त्यक्तः रिहाणा इति जुह्वामग्राणि, वियन्तु वय इत्युपभृति मध्यानि, प्रजां योनिं मा निर्मृक्षमिति ध्रुवायां मूलानि ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वाद्यद्वितीयमन्त्रावेकीकृत्याऽऽह—“ अक्तः रिहाणा वियन्तु वय इति जुह्वामग्रं, प्रजां योनिं मा निर्मृक्षमित्युपभृति मध्यमा प्यायन्तामाप ओषधय इति ध्रुवायां मूलम् ” इति ।

पक्षिण आज्येनाक्तं प्रस्तराग्रं लेलिहाना विविधं मार्गं गच्छन्तु । अहं तु प्रजां तत्कारणं च मा विनाशयामि । आज्यरूपा आपः प्रस्तरमूलरूपा ओषधीराप्याययन्तु । विधत्ते—“ स्रुक्षु प्रस्तरमनक्ति । इमे वै लोकाः स्रुचः । यजमानः प्रस्तरः । यजमानमेव तेजसाऽनक्ति । त्रेधाऽनक्ति । त्रय इमे लोकाः । एभ्य एवैनं लोकेभ्योऽनक्ति । अभिपूर्वमनक्ति । अभिपूर्वमेव यजमानं तेजसाऽनक्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अभिमुखमग्रं पूर्वं यथा भवति तथा प्रस्तरमञ्जुयात् । यजमानोऽपि मुख एव सभासु वकृत्वेन तेजस्वी भवति । मन्त्रगतस्याक्तशब्दस्याभिप्रायमाह—“ अक्तः रिहाणा इत्याह । त्रैजो वा आज्यम् । यजमानः प्रस्तरः । यजमानमेव तेजसाऽनक्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । विशब्दसूचितं दर्शयति—“ वियन्तु वय इत्याह । वय एवैनं कृत्वा । सुवर्गं लोकं गमयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । मन्त्रे प्रथमाबहुवचनान्तो विशब्दः पक्षिवाची ब्राह्मणे तु द्वैतीयैकवचनान्तो वयःशब्दः । मा निर्मृक्षमित्येतस्याभिप्रायमाह—प्रजां योनिं निर्मृक्षमित्याह । प्रजायै गोपीथाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । ओषधय इत्यत्र द्वितीया विवक्षितेत्याह—“ आ प्यायन्तामाप ओष-

धय इत्याह । आप एवौषधीराप्याययति” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अत्र बहुवचनं द्रष्टव्यम् ॥

आ प्यायन्तामाप ओषधयो मरुतां पृष-
तयः स्थ दिवं गच्छ ततो नो वृष्टिमेरय ॥

बौधायनः—“ तमुपरीव प्रहरति नात्यग्रं प्रहरति न पुरस्तात्प्रत्यस्यति न प्रतिशृणाति न विष्वक्त्रं वियौत्यूर्ध्वमुच्चौत्या प्यायन्तामाप ओषधयो मरुतां पृषतयः स्थ दिवं गच्छ ततो नो वृष्टिमेरयेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ अनूच्यमाने सूक्तवाके मरुतां पृषतयः स्थेति सह शाखया प्रस्तरमाहवनीये प्रहरति ” इति ।

अत्र प्रस्तरप्रहृतौ नात्यग्रमित्यादयो नियमविशेषाः । आहवनीयात्यया प्रस्तराग्रस्य न कार्यः । प्रस्तरस्य पुरस्तादन्यत्किमपि न प्रक्षिपेत् । दर्भस्य कस्यचिच्छेदरूपा हिंसा न कार्या । दर्भाणां परस्परत्रियोगो न कार्यः । किं कृत्स्नं प्रस्तरमुद्यच्छेत् । आपस्तम्बस्य तु मरुतामिति प्रस्तरमन्त्रादिः । सह शाखया वत्सापाकरणहेतुभूतया । हे प्रस्तरावयवा दर्भा यूयं वायुपेरितवृष्टिजन्यतया वायूनां विन्दवः स्थ । हे प्रस्तर त्वं दिवं गत्वा वृष्टिं प्रेरय । व्याचष्ट— “ मरुतां पृषतयः स्थेत्याह । मरुतो वै वृष्ट्या ईशते । वृष्टिमेवावरुन्धे । दिवं गच्छ ततो नो वृष्टिमेरयेत्याह । वृष्टिर्वै द्यौः । वृष्टिमेवावरुन्धे ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

आयुष्पा अग्नेऽस्यायुर्मे पाहि
चक्षुष्पा अग्नेऽसि चक्षुर्मे पाहि—

कल्पः—“ अथोपोत्थायाऽऽहवनीयमुपतिष्ठते—आयुष्पा अग्नेऽस्यायुर्मे पाहि चक्षुष्पा अग्नेऽसि चक्षुर्मे पाहीति ” इति ।

आयुश्चक्षुषोः पालनीयतां दर्शयति—“ यावद्वा अध्वर्युः प्रस्तरं प्रहरति । तावदस्याऽऽयुर्मीयते । आयुष्पा अग्नेऽस्यायुर्मे पाहीत्याह । आयुरेवाऽऽप्यन्धत्ते । यावद्वा अध्वर्युः प्रस्तरं प्रहरति । तावदस्य चक्षुर्मीयते । चक्षुष्पा अग्नेऽसि चक्षुर्मे पाहीत्याह । चक्षुरेवाऽऽत्पन्धत्ते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

ध्रुवाऽसि—

कल्पः—“ ध्रुवाऽसीत्यन्तर्वेदि पृथिवीमभिमृशति ” इति ।

(आश्वयेवाः सुरुव्यूहनादिमन्त्राः)

व्याचष्टे—“ध्रुवाऽसीत्याह प्रतिष्ठित्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९]
इति ॥

यं परिधिं पर्यधत्था अग्ने देव पणिभिर्वीय-
माणः । तं त एतमनु जोषं भ्रामि नेदेष
त्वदपचेतयातै यज्ञस्य पाथ उप समितम्—

कल्पः—“मध्यमं परिधिमनुप्रहरति यं परिधिं पर्यधत्था अग्ने देव पणिभि-
र्वीयमाणः । तं त एतमनु जोषं भ्रामि नेदेष त्वदपचेतयाता इत्यथेतरानुपसम-
स्यति यज्ञस्य पाथ उपसमितमिति” इति ।

भो अग्ने देव स्तुतिभिः प्राप्यमाणस्त्वं स्वयं यं मध्यमपरिधिं पश्चिमे भागे
स्थापितवानसि । तवानुकूलतया प्रियं तमेतं परिधिं त्वयि भ्रामि । एष
त्वत्तोऽपरक्तो नैव । हे दक्षिणोत्तरपरिधी यज्ञस्य फलरूपमन्नं युवामुपसंप्राप्नु-
तम् । पर्यधत्था इत्येतत्सत्यमित्याह—“ यं परिधिं पर्यधत्था इत्याह । यथाय-
जुर्वैतत् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । परिधावग्नेः प्रीत्युत्पादना-
यागिसंबोधनमित्याह—“अग्ने देव पणिभिर्वीयमाण इत्याह । अग्रय एवैनं जुष्टं
करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अनुशब्देन ज्ञातीनामनु-
रक्तत्वं सूच्यत इत्याह—“ तं त एतमनु जोषं भ्रामीत्याह । सजातानेवास्मा
अनुकान्करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अपरागनिषेध
आनुकूल्यार्थं इत्याह—“ नेदेष त्वदपचेतयाता इत्याहानुख्यात्यै ” [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अनेकयोः परिध्योः सह कथनं बहुदिव्यानु-
कूल्यायेत्याह—“ यज्ञस्य पाथ उपसमितमित्याह । भूमानमेवोपैति [ब्रा०
का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । विधत्ते—परिधीन्प्रहरति । यज्ञस्य समि-
ध्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । समिष्टिः संपूर्तिः ॥

सःस्त्रावभागाः स्थेषा बृहन्तः प्रस्तरेष्ठा
बर्हिषदश्च देवा इमां वाचमभि विश्वे
गृणन्त आसद्यास्मिन्बर्हिषि मादयध्वम्—

कल्पः—“अथैतान्सःस्त्रावेषाभिजुहोति जुह्वामुपभृतं सः स्त्रावयति सः-
स्त्रावभागाः स्थेषा बृहन्तः प्रस्तरेष्ठा बर्हिषदश्च देवा इमां वाचमभि विश्वे
गृणन्त आसद्यास्मिन्बर्हिषि मादयध्वमिति ” इति ।

हे विश्वे देवा यूयं संस्त्रावभागाः स्थ । जुहूपभृद्भ्यां सिच्यमान आज्यशेषः संस्त्रावः । स एव भागो येषां ते संस्त्रावभागाः । कीदृशा देवास्तं भागं लब्धुमिच्छावन्तो बृहन्तो महान्तः सर्वैराराधनीयाः । तत्र केचित्प्रस्तरमुष्टौ तिष्ठन्ति । अन्ये त्वास्तीर्णे बर्हिषि सीदन्ति । अस्माभिः क्रियमाणामिमां स्तुतिमभिवीक्ष्य समीचीनेयमिति गृणन्तो यूयमस्मिन्यज्ञ उपाविश्य हृष्टा भवत । विधत्ते— “स्रुचौ संपस्त्रावयति । यदेव तत्र क्रूरम् । तत्तेन शमयति । जुहामुपभृतम् । यजमानदेवत्या वै जुहूः । भ्रातृव्यदेवत्योपभृत् । यजमानायैव भ्रातृव्यमुपसि करोति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । व्याचष्टे— “संस्त्रावभागाः स्थेत्याह । वसवो वै रुद्रा आदित्याः संस्त्रावभागाः । तेषां तद्गागधेयम् । तानेव तेन प्रीणाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अस्मिन्मन्त्रे देवतासंबन्धमृचच्छन्दोविशेषं च प्रशंसति— “वैश्वदेव्यर्चा । एते हि विश्वे देवाः । त्रिष्टुभवति । इन्द्रियं वै त्रिष्टुक् । इन्द्रियमेव यजमाने दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । एते वस्वादिरूपाः ॥

अग्नेर्वामपन्नगृहस्य सदसि सादयामि सुम्नाय
सुम्निनी सुम्ने मा धत्तं धुरि धुर्यौ पातम्—

बौधायनः—अथ प्रदक्षिणमावृत्य प्रत्यङ्गानुत्य धुरि स्रुचौ विमुञ्चत्यग्नेर्वा-
मपन्नगृहस्य सदसि सादयामि सुम्नाय सुम्निनी सुम्ने मा धत्तं धुरि धुर्यौ
पातमिति ” इति ।

हे जुहूपभृतौ युवामविनश्वरगृहस्य पृथिव्यभिमानिनो वहेः स्थाने शकट-
रूपे यजमानस्य सुखाय स्थापयामि । हे सुखवत्यौ सुखे मां स्थापयतं यज्ञभा-
रवाहिनावेतौ दंपती रक्षतम् । यथोक्तं मन्त्रार्थं दर्शयति— “अग्नेर्वामपन्नगृ-
हस्य सदसि सादयामीत्याह । इयं वा अग्निरपन्नगृहः । अस्या एवने सदने
सादयति । सुम्नाय सुम्निनी सुम्ने मा धत्तमित्याह । प्रजा वै पशवः सुम्नम् ।
प्रजामेव पशूनात्मन्धत्ते । धुरि धुर्यौ पातमित्याह । जायापत्योर्गोपीधाय ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । अत्राऽऽपस्तम्बो मन्त्रभेदमाश्रित्याग्नेर्वा-
मिति शकटस्य पूर्वभागे स्रुचौ सादयित्वा धुरि धुर्याविति युगधुरोः प्रोहेदिति
मन्यते ॥

अग्नेऽदब्धायोऽशीततनो पाहि माऽद्य
दिवः पाहि प्रसित्यै पाहि दुरिष्ट्यै

(आध्वयैवाः सुगन्धनादिमन्त्राः)

पाहि दुरन्न्यै पाहि दुश्चरितादविषं नः पितुं कृणु सुषदा योनिं स्वाहा—

कल्पः—“ अपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वाऽन्वाहार्यपचन एवेधममत्रश्चनान्यभ्या-
धाय फलीकरणानोप्य फलीकरणाञ्जुहोत्यग्नेऽदब्धायोऽशीततनो पाहि माऽद्य
दिवः पाहि प्रसित्यै पाहि दुरिष्ठ्यै पाहि दुरन्न्यै पाहि दुश्चरितादविषं नः
पितुं कृणु सुषदा योनिं स्वाहेति ” इति ।

तण्डुलेषु गृहे क्रियमाणेष्वपनेया मालिन्यांशाः फलीकरणाः । हेऽग्ने मां
दिवः पाहि द्युलोकवासिनो देवा मय्यपराधं यथा न गृह्णन्ति तथा कुरु ।
अदब्धायोऽर्हिसितजीवित । अशीततनो, उष्णशरीर, प्रसित्यै प्रकृष्टाद्दब्धा-
त्फलविघ्नात्पाहि । दुरिष्ठ्यै दुष्टादयथाशास्त्रानुष्ठानात्पाहि । दुरन्न्यै यागाधि-
कारविरोधिदुष्टवस्तुभोजनात्पाहि । दुश्चरितान्निषिद्धाचरणात्पाहि । पितुमन्नम-
सदीयमविषममृतं कुरु । सुषदा सुखोपवेशनेन निमित्तेन योनिं स्थानं कुरु ।
इदं फलीकरणद्रव्यं तुभ्यं स्वाहा हुतमस्तु । मन्त्रव्याख्यानपूर्वकं होमं विधत्ते—
“ अग्नेऽदब्धायोऽशीततनो इत्याह । यथायजुरेवैतत् । पाहि माऽद्य दिवः
पाहि प्रसित्यै पाहि दुरिष्ठ्यै पाहि दुरन्न्यै पाहि दुश्चरितादित्याह । आशि-
पमेवैतामाशास्ते । अविषं नः पितुं कृणु सुषदा योनिं स्वाहेतीधमसंवृश्चना-
न्यन्वाहार्यपचनेऽभ्याधाय फलीकरणहोमं जुहोति । अतिरिक्तानि वा
इधमसंवृश्चनानि । अतिरिक्ताः फलीकरणाः । अतिरिक्तमाज्योच्छेषणम् ।
अतिरिक्त एवातिरिक्तं दधाति । अथो अतिरिक्तेनैवातिरिक्तमाप्त्वाऽवर्ण्ये ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । इधमे शास्त्रोक्तप्रमाणेन चिह्न्ये सति
तच्छेषकाष्ठानीधमसंवृश्चनानि । तानि दक्षिणाग्नौ प्रक्षिप्य तेषामुपरि जुहूग-
ताज्ये स्थापितान्फलीकरणाञ्जुहुयात् । यज्ञोपयुक्तद्रव्यादधिकत्वमतिरिक्तत्वम् ।
अधिकद्रव्यहोमेनाधिकं फलं प्राप्य तत्स्वाधीनं करोतीत्यर्थः । इत्थं फलीक-
रणहोमे निष्पन्ने सत्यनन्तरं पत्न्याः समीपे वेदप्रासनं विधातव्यम् । तद्विधौ
बुद्धिस्थे सति तत्प्रसङ्गाद्देवस्य प्रशंसकः कश्चिन्मन्त्र उत्पाद्यते । स च प्रदेशा-
न्तरविषयतया विनियुज्यते—“ वेदिर्देवेभ्यो निलायत । तां वेदेनान्वविन्दन् ।
वेदेन वेदिं विविदुः पृथिवीम् । सा पप्रथे पृथिवी पार्थिवानि । गर्भं विभर्ति
भुषनेष्वन्तः । ततो यज्ञो जायते विश्वदानिरिति पुरस्तात्स्तम्भयजुषो वेदेन
वेदिं संपार्थ्वनुविच्यै । अथो यद्वेदश्च वेदिश्च भवतः । मिथुनत्वाय प्रजात्यै ”

ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । केनापि कारणेन देवेभ्यस्तिरोहितां
 वेद्यभिमानिदेवतां वेदाभिमानिदेवतामुखेन देवा अलभन्त । तमेतं वेदस्य
 महिमानं वेदेनेत्यादिको मन्त्रः प्रकाशयति । अस्यायमर्थः—असुरैर्दत्तां पृथिवीं
 देवाः पूर्वोत्तरभागाभ्यां संस्कृत्य वेदिमकुर्वन् । तां च वेदिं देवाः पुनर्वेदेना-
 लभन्त । सा च वेदिः पृथिवीरूपा सती पार्थिवानि व्रीह्यादीनि विस्तारित-
 वती । किं च सा पृथिवीदेवता सर्वेषु भुवनेष्वन्तरुदरान्तर्धरे(रे) गर्भं विभर्ति ।
 तस्माद्गर्भात्सर्वस्य फलस्य दाता यज्ञपुरुष उत्पन्न इति । अनेन मन्त्रेणाष्टमानु-
 वाकोक्तात्पुरोडाशनिष्पादनादूर्ध्वं नवमानुवाके वक्ष्यमाणात्स्तम्बयजुर्हरणात्पु-
 रस्ताद्गर्भमयेन वेदेन वेदिस्थानं संमृज्यात् । तच्च वेदिलाभाय । किं च वेदवे-
 दिरूपं मिथुनं प्रजननाय भवति । प्रासाङ्गिकं समाप्य प्रकृतमनुसरति—“प्रजा-
 पतेर्वा एतानि श्मश्रूणि । यद्रेदः । पत्निया उपस्थ आस्यति । मिथुनमेव
 करोति । विन्दते प्रजाम् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९] इति । पत्नी-
 समीपे प्रास्तस्य वेदस्य पुनरास्तरणं विधत्ते—“ वेदः होताऽऽहवनीयात्सृ-
 णन्नेति । यज्ञमेव तत्संतनोत्योत्तरस्मादर्धमासात् । तः संततमुत्तरेऽर्धमास
 आलभते । तं कालेकाल आगते यजते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९]
 इति । वेदस्य बन्धनं विमुच्य गार्हपत्यमारभ्याऽऽहवनीयपर्यन्तास्तरणेनाऽऽ-
 गामिपर्वपर्यन्तं यज्ञः संततो भवति । पुनः पर्वण्यन्वाधानादिकं कृत्वा प्रतिपदि
 तं संततं यज्ञं कर्तुमारभते । एवं पुनः पुनस्तत्काले समागते सति यजत इत्य-
 विच्छिन्नो यज्ञो भवति ॥

देवा गातुविदो गातुं वित्त्वा गातुमित
 मनसस्पत इमं नो देव देवेषु यज्ञः
 स्वाहा वाचि स्वाहा वाते धाः ॥

बौधायनः—“ अथोत्थाय दक्षिणेन पदा वेदिमवक्रम्य ध्रुवया समिष्टय-
 जुर्जुहोति देवा गातुविदो गातुं वित्त्वा गातुमित मनसस्पत इमं नो देव देवेषु
 यज्ञः स्वाहा वाचि स्वाहा वाते धाः स्वाहेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ देवा गातुविद इत्यन्तर्वेद्यूर्ध्वंस्तिष्ठन्ध्रुवया समिष्टयजु-
 र्जुहोति मध्यमे स्वाहाकारे वर्धिरनुप्रहरति ” इति ।

अन्तेऽपि बौधायनेन स्वाहाकारस्याध्याहृतत्वात्तेनावशिष्टं सर्वं होतव्य-

(आध्वर्यवाः सुगन्धूहनादिमन्त्राः)

मिति लभ्यते । जुहादीनि तु यजमानेन यावदायुः संभार्याणि । तमाहिताग्नि-
मग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चेति शास्त्रात् । हे गातुविदो मार्गविदो देवाः पूर्वं यं
गातुं मार्गं लब्ध्वा समागताः पुनः प्रतिनिवृत्त्य तं गातुं मार्गं गच्छत । हे
मनसस्पते देव भवतोक्तेषु देवेष्विमं नो यज्ञं निधेहि । इदमाज्यं हुतमस्तु ।
सर्वक्रियाप्रवर्तके वायौ निधेहि । इदमाज्यं हुतमस्तु । वायुविपयेणानेन मन्त्रेण
यज्ञसमाप्तिमुपपादयति—“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति । स त्वा अध्वर्युः स्यात् ।
यो यतो यज्ञं प्रयुञ्जे । तदेनं प्रतिष्ठापयतीति । वाताद्वा अध्वर्युर्यज्ञं प्रयुञ्जे ।
देवा गातुविदो गातुं विच्वा गातुमितेत्याह । यत एव यज्ञं प्रयुञ्जे । तदेनं प्रतिष्ठा-
पयति । प्रतितिष्ठति प्रजया पशुभिर्यजमानः” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ९]
इति । योऽध्वर्युर्यस्माद्देवाद्यज्ञमुपक्रमते तस्मिन्नेव देवे यदि यज्ञं समापयेत्तर्हि
स एव मुख्योऽध्वर्युः स्यादिति ब्रह्मवादिनामुक्तिः । अत्राप्यध्वर्युः सर्वक्रि-
याप्रवर्तकाद्वायोरेव यज्ञमुपक्रमते । “देवा गातुविदो गातुं यज्ञाय विन्दत । मन-
सस्पतिना देवेन वाताद्यज्ञः प्रयुज्यताम्” इत्येतस्याच्छिद्रकाण्डगतस्य मन्त्रस्य
प्रथमं जपितत्वात् । अतः समाप्तावपि देवा गातुविद इत्येव वायुविपयो मन्त्रो
युक्तः । यद्यप्येतावता त्रयोदशानुवाकोक्तानां मन्त्राणां व्याख्यानं समाप्तं
तथाऽपि दशमानुवाके पत्नीसंनहनप्रसङ्गेन पत्नीविपयौ द्वौ मन्त्रावाप्नोतौ ।
तदानीमनुपयोगाद्ब्राह्मणेन तौ तत्र न व्याख्यातौ । उपवेपत्यागार्थं मन्त्रोत्प-
त्तिरपि कर्तव्येति तदुभयमत्र व्याक्रियते । प्रथमं तावद्योक्त्रविमोकमन्त्रस्य
पूर्वार्थं व्याचष्टे—“ यो वा अयथादेवतं यज्ञमुपचरति । आ देवताभ्यो
वृक्ष्यते । पापीयान्भवति । यो यथादेवतम् । न देवताभ्य आवृक्ष्यते । वसी-
यान्भवति । वारुणो वै पाशः । इमं वि ष्यामि वरुणस्य पाशमित्याह । वरुण-
पाशादेवैर्ना मुञ्चति । सवितृप्रसूतो यथादेवतम् । न देवताभ्य आवृक्ष्यते ।
वसीयान्भवति” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । योक्त्रपाशस्य वरुणो
देवता, तद्बन्धस्य च सविता देवता । ततो वरुणस्य पाशं यमवप्रीत सवितेति
पदाभ्यां यथादेवतं यज्ञोपचारान्न देवताभ्य आवृक्ष्यते न विच्छिन्नो भवति ।
नापि दरिद्रो भवति । सवितृप्रसूतो यथादेवतमुपचरतीति शेषः । तृतीयपादे
पदार्थवाक्यार्थौ दर्शयति—“ धातुश्च योनौ सुकृतस्य लोक इत्याह । अग्निर्वै
शात । पुण्यं कर्म सुकृतस्य लोकः । अग्निरेवैनां धाता । पुण्ये कर्मणि सुक-
ृतस्य लोके दधाति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । दुःखना-
शाय सुखप्राप्तये च चतुर्थपादोक्तिरित्याह—“ स्योनं मे सह पत्या करोमी-

त्याह । आत्मनश्च यजमानस्य चानात्थै संत्वाय ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । पत्न्याः पूर्णपात्रविमोकार्थो यो मन्त्रस्तं व्याचष्टे—समा-
युषा सं प्रजयेत्याह । आशिपमेवैतामाशास्ते पूर्णपात्रे ” [ब्रा० का० ३ प्र०
३ अ० १०] इति । समानीयमान इति शेषः । मन्त्रगतं छन्दः प्रशंसति—
“ अन्ततोऽनुष्टुभा । चतुष्पद्वा एतच्छन्दः प्रतिष्ठितं पत्नियै पूर्णपात्रे भवति ।
अस्मिँल्लोके प्रतितिष्ठानीति । अस्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठति ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० १०] इति । पत्नीकर्तव्यस्यावसाने विहितं यदिदं पूर्णपात्राभि-
मन्त्रणमनुष्टुभा क्रियते तदिदं छन्दः पादचतुष्टयोपेतत्वाद्द्वारिव प्रतिष्ठितं
भवति । कस्मिन्विषये । पत्न्याः संवन्धिनि पूर्णपात्रे विषये । मन्त्रं जपन्त्याः
कोऽभिप्रायः । इह लोके प्रतिष्ठिता स्यामित्यभिप्रायः । तत्र मन्त्रसामर्थ्यात्सा
प्रतितिष्ठत्येव । प्रकारान्तरेण प्रशंसति—“ अथो वाग्ना अनुष्टुक् । वाञ्छियु-
नम् । आपो रेतः प्रजननम् । एतस्माद्द्वै मिथुनाद्विद्योतमानः स्तनयन्वर्षति ।
रेतः सिञ्चन् । प्रजाः प्रजनयन् ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति ।
न केवलमनुष्टुभश्छन्दोरूपत्वं किं तु वाञ्छित्वमप्यस्ति । सा च वाग्योपिच्छ-
न्दोरूपेण पुरुषेण सह मिथुनं संपद्यते । यास्तु पूर्णपात्रगता आपस्ताः प्रजो-
त्पत्तिसाधनं रेतः । एतस्मादेव यागानुष्ठानगतान्मिथुनादुत्पन्न आदित्यपेरितो
मेघो वृष्टिद्वारेण प्रजोत्पत्तौ पर्यवस्यति ।

तथा च स्मर्यते—

“ अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ।

आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ” इति ॥

विमुक्तयोक्त्रस्य पूर्णपात्रोदकस्य च सहकारः पत्न्या कर्तव्य इत्याह—
“ यद्वै यज्ञस्य ब्रह्मणा युज्यते । ब्रह्मणा वै तस्य विमोकः । अद्भिः शान्तिः ।
विमुक्तं वा एतर्हि योक्त्रं ब्रह्मणा । आदायैनत्पत्नी सहाप उपगृहीते शान्त्यै”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । यथा मन्त्रेणोपहितानां कपात्यानां
मन्त्रेणैव विमोकः कर्तव्यस्तथा योक्त्रस्यापि योगविमोक्त्वत्या रज्ज्वा कृतस्यो-
पद्रवस्याद्भिः शान्तिर्युक्ता । योक्त्रं चेदानां मन्त्रेण मुक्तमतोऽञ्जलौ तद्योक्त्रमा-
दाय तेन सहापो गृहीयात् । तद्ब्रह्मणायाऽऽनयनं विधत्ते—“ अञ्जलौ पूर्ण-
पात्रमानयति । रेत एवास्यां प्रजां दधाति । प्रजया हि मनुष्यः पूर्णः”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । शोभत इति शेषः । पूर्णपात्रोदकेन
पत्न्या मुखप्रक्षालनं विधत्ते—“ मुखं विमृष्टे । अवभृथस्यैव रूपं कृत्वोत्प-
ष्टति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० १०] इति । उत्तिष्ठेदिति विधिः ।

(आध्वर्यवाः क्षुप्रव्यूहनादिमन्त्राः)

अथोपवेपां मन्त्रेण परित्यक्तव्योऽतः प्रस्तौति—“ परिवेषो वा एष वनस्पती-
नाम् । यदुपवेपः ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति । पलाशशाखा-
मूले त्यक्तो भाग उपवेपः । स च सर्वेषां वनस्पतीनां परितो व्याप्नोति ।
वनस्पतिभिर्दुःसाध्यस्याङ्गारवियोजनतप्तकपालोपधानादेरनेन कृतत्वात् ।
वेदनं प्रशंसति—“ य एवं वेद । विन्दते परिवेष्टारम् ” [ब्रा० का० ३
प्र० ३ अ० ११] इति । सेवकजनमित्यर्थः । मन्त्रोत्पादनपूर्वकमुपवेपत्यागं
विधत्ते—“ तमुत्करे । यं देवा मनुष्येषु । उपवेपमधारयन् । ये अस्मदपचे-
त्सः । तानस्मभ्यमिहाऽऽकुरु । उपवेपोपविद्दहि नः । प्रजां पुष्टिमथो धनम् ।
द्विपदो नश्चतुष्पदः । ध्रुवाननपगान्कुर्विति पुरस्तात्प्रत्यञ्जमुपगृहति । तस्मा-
त्पुरस्तात्प्रत्यञ्चः शूद्रा अवस्यन्ति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११]
इति । तमुत्कर उपगृहतीत्यन्वयः । यमित्यादिर्मन्त्रः । यं पलाशशाखामूलभागं
देवा मनुष्यसंबन्धियज्ञेषु कपालोपधानाद्युत्कर्षकारिणमुपवेपमकल्पयन्,
हे उपवेप स त्वं ये पुत्रभार्यादयोऽस्मत्तोऽपरक्तास्तानस्मदर्थमिहाऽऽनीयानुरक्ता-
न्कुरु । हे उपवेपास्माकं समीपे प्रजादिकं विद्दहि व्याप्तं कुरु । मनुष्यान्पशून्श्च
चिरजीविनो वियोगरहितांश्च कुरु । अनेन मन्त्रेण तमुपवेपमुत्करे मृत्खननादि-
रूपे तृणादित्यागस्थाने पूर्वभागे प्रत्यङ्मुखं गूढं कुर्यात् । यस्मादेवं तस्माद्धो-
केऽप्युपवेपवत्कर्मकराः शूद्राः स्वाम्यभिमुखाः स्वामिनः पुरस्तात्सर्वदाऽवति-
ष्ठन्ते । निःशेषेण गूहनं विधत्ते—“ स्थविमत उपगृहति । अप्रतिवादिन
पवैनान्कुरुते ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति । अग्रमुत्करे प्रवेश्य
मूले वह्निरविशेषयेत् । किं तु स्थविष्ठान्मूलादारभ्य कृत्स्नं प्रवेशयेत् । तथा
सत्येतान्मृत्यानप्रतिवादिन उक्तकारिणः कुरुते । अभिचाराय मन्त्रान्तरमुत्पा-
दयितुं प्रस्तौति—“ ष्ट्रिष्टिर्वा उपवेपः । शुचर्तो वज्रो ब्रह्मणा सञ्शितः ”
[ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति । अयमुपवेपः स्वत एव धार्ष्ट्ययु-
क्तोऽत ऊर्ध्वं वह्निसंतापेन युक्तः । पुनरपि मन्त्रेण तीक्ष्णीकृतत्वाद्ब्रजः संप-
शोऽतोऽभिचारयोग्यः । तत्र मन्त्रमुत्पाद्य विनियुक्ते—“ योपवेपे शुक् । साऽमु-
दृच्छतु यं द्विष्म इति । अथास्मै नाम गृह्य प्रहरति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३
अ० ११] इति । शुक्संतापः । अमुमित्यत्र यो द्वेष्यस्तस्य नाम गृहीत्वा तमु-
पवेपमग्नौ प्रहरेत् । पुनरप्यृचां त्रयमाभिचारार्थमुत्पादयति—“ निरमुं नुद
सोऽसः । सपत्नो यः पृतन्याति । निर्याध्येन हविषा । इन्द्र एणं पराशरीत् ।
हि तिस्रः परावतः । इहि पञ्चजनाञ्जति । इहि तिस्रोऽतिरोचना यावत् ।
यो असद्विधि । परमां त्वा परावतम् । इन्द्रो नयतु वृत्रहा । यतो न पुन-
रपसि । शश्वतीभ्यः समाभ्य इति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११]

इति । यः शत्रुर्युगुंसति अयं स्वगृहाच्चं निःसारय । निःशेषं जगद्भाध्यं येन तन्निर्वाध्यं तादृशं हविरुपवेपरूपं तेनेन्द्र एनं शत्रुं पराकृत्य हिंसितवान् । परावच्छब्दो दूरदेशवाची स्त्रीलिङ्गः । हे शत्रो त्वं त्रिभ्यो लोकेभ्यो निर्गत्य श्रीन्दूरदेशान्ब्राह्मणादीनतिक्रम्य चाण्डालादिषु गच्छ । यावत्सूर्यो दिव्यस्ति तावन्तं कालमग्निस्मर्यचन्द्ररूपास्तिस्रो दीप्तीरतिक्रम्य महत्यन्धकारे गच्छ । वृत्रहेन्द्रस्त्वामत्यन्तदूरदेशं नयतु । यस्माद्दूरदेशादनेकेभ्यः संवत्सरेभ्य ऊर्ध्वमपि न पुनरागमिष्यसि । एताभिस्तिष्ठभिर्ऋग्भिरुपवेपं गृहाद्दूरतो निरस्यदित्येवं विधि(धिं) स्तावकेनार्थवादेनोन्नयति—“त्रिवृद्रा एष वज्रो ब्रह्मणा सः शितः । शुचैर्वैनं विद्धवा । एभ्यो लोकेभ्यो निर्णुद्य । वज्रेण ब्रह्मणा स्तृणुते” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति । मन्त्रत्रयेण तीक्ष्णीकृत एष उपवेपरूपो वज्रस्त्रिगुणो भवति । एतन्निष्ठेन शोकेनैनं वैरिणं लोकत्रयान्निःसार्य मन्त्रात्मकेन वज्रेणाभिहिन्ति । त्रिभूमिं खात्वा तत्रोपवेपं प्रतिक्षेप्तुं यजुर्द्वयरूपं मन्त्रमुत्पादयति—“हतोऽसाववधिष्मामुमित्याह स्तृत्यै ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति । स्तृतिर्हिंसा । अत्र सूत्रम्—“ पञ्चभिर्निरस्येन्निसनेद्रा ” इति । उपवेपस्याग्नौ क्षेपणे दूरदेशे निरसने भूमौ खनने च ध्यानं विधत्ते—“ यं द्विष्यात्तं ध्यायेत् । शुचैर्वैनमर्पयति ” [ब्रा० का० ३ प्र० ३ अ० ११] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ वाजद्राभ्यां स्रुचोर्व्यूहो वस्वञ्ज्यात्परिधींस्त्रिभिः ।
 अक्तमाप्या त्रिभिः स्रुक्षु प्रस्तराग्रादिकाञ्जनम् ॥ १ ॥
 मरु प्रस्तरहोमोऽयमायुरग्न्यभिमन्त्रणम् ।
 ध्रुवा भूमिं स्पृशेद्यं प मध्यस्य परिधेर्हुतिः ॥ २ ॥
 यज्ञान्ययोर्द्वयोर्होमः संस्त्राव स्रावकाहुतिः ।
 अग्नेः स्रुचौ सादयित्वा धुरि ते प्रोहयेत्स्रुचौ ॥ ३ ॥
 अग्ने फलीकृतेर्होमो देवा इष्टयजुर्हुतिः ।
 वाचि बर्हिर्हुतिर्वाते सर्वहोमोऽत्र त्रिंशतिः ॥ ४ ॥

अथ मीमांसा ।

दशमाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ क्रयाय प्रतिपत्तयै वा चमसेडादिभक्षणम् ।
 क्रयाय पूर्ववन्मैवं यागीये स्वत्ववर्जनात् ॥

अक्रीतयजमानस्य भक्षसस्वाच्च तेन सा ।
प्रतिपत्तिः संस्कृतित्वात्सत्रेषु न निवर्तते ” इति ॥

अस्ति सोमे चमसभक्षः । अस्ति चेष्टात्रिडाप्राशिन्नादिभक्षः । तत्र भक्षेण क्रीतानामृत्विजां स्वाधीनत्वसंभवात् । दक्षिणेव क्रयार्थं भक्ष इति पूर्वः पक्षः । यागदेवतायै संकल्पिते द्रव्ये स्वत्वमलभमानो यजमानो न तेन क्रेतुं शक्नोति । किं च यजमानपञ्चमाः समुपद्रूयेडां प्राश्नन्तीत्यक्रीतस्यापि यजमानस्य भक्षः श्रूयते । तत्साहचर्यादृत्विजामपि भक्षणं न क्रयार्थमिति गम्यते । तस्मात्प्रतिपत्त्यर्थो भक्षः । तेन क्रयार्थत्वाभावेन परिशिष्यमाणा सा प्रतिपत्तिर्यागोपयुक्तद्रव्यसंस्कारत्वेन सत्रेषु न बाध्यते ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ चतुर्धा कार्यं आग्नेयः पुरोडाश इतीरितम् ।
चतुर्धा करणं सर्वशेषो वाऽऽग्नेयमात्रंगम् ।
उपलक्षणताऽऽग्नेये युक्ताऽतः सर्वशेषता ॥
अग्नीषोमीय ऐन्द्राग्ने यतोऽस्त्याग्नेयता ततः ।
नाऽऽग्नेयत्वं तयोर्मुख्यं केवलाग्न्यनुपाश्रयात् ॥
तेनैकस्मिन्पुरोडाशे चतुर्धाकरणस्थितिः ” इति ।

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ आग्नेयं चतुर्धा करोति ” इति । तत्राऽऽग्नेयवद्वेन्द्राग्नीषोमीययोरपि पुरोडाशयोरग्निसंबन्धादाग्नेयशब्देन पुरोडाशत्रयमुपलक्ष्यते । ततस्त्रयाणां शेष इति चेन्मैवम् । न ह्याग्नेय इत्ययं तद्धितः संबन्धमाग्नेऽभिहितः किं तु देवतासंबन्धे । अग्निश्च केवलो द्विदेवत्ययोः पुरोडाशयोर्न देवता । अतो देवतैकदेशेन कृत्स्नदेवतोपलक्षणादाग्नेयत्वं तयोर्न मुख्यमिति मुख्य एवाऽऽग्नेये चतुर्धाकरणं व्यवतिष्ठते ।

तत्रैव चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ इदं ब्रह्मण इत्युक्तिः क्रयार्था भक्षणाय वा ।
भक्षाश्रुतेः क्रयार्थाऽतो यथेष्टं तैर्नियुज्यताम् ॥
देवतायै समस्तस्य कृत्स्नत्वात्स्वामिता न हि ।
शेषस्य प्रतिपत्त्यर्थं भक्षणं तत्र युज्यते ” इति ॥

चतुर्धाकृतस्य पुरोडाशस्य भागान्यजमान एव निर्दिशेत्—“इदं ब्रह्मणः ।
इदं होतुः । इदमध्वर्योः । इदमग्नीधः ” इति । सोऽयं निर्देशो न भक्षणार्थः ।

भक्षणस्याश्रुतत्वात् । ततो भृतिदानेन तावृत्विजः परिक्रेतुमयं निर्देशः । क्रयश्च तदङ्गीकारानुसारेण स्वल्पेनाप्युपपद्यते । तस्मात्स्वकीयभागास्तैरिच्छ-
योपयोक्तुं शक्या इति प्राप्ते ब्रूमः—अग्रये जुष्टं निर्वपामीति कृत्स्नस्य हविषो
देवतार्थं संकल्पितत्वेन तत्र यजमानस्य स्वामित्वाभावान्न युक्तः परिक्रयः ।
भक्षणं तु प्रतिपत्त्यर्थत्वाद्युक्तम् । अवशिष्टस्य यः कोऽप्युपयोगः प्रतिपत्तिः ।
पुरोडाशस्य भक्षणार्हत्वाद्भक्षणेन कर्मकराणामुत्साहजननाच्च तद्भक्षणार्थो
निर्देशो युज्यते ।

तत्रैवाष्टमपादे चिन्तितम्—

“ वाजस्य मेल्यमुं ब्रूयादेको द्वौ वा कृतार्थतः ।

एकः काण्डद्वये पाठादध्वर्युस्वामिनावुभौ ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोर्वाजस्य मेल्यं मन्त्रोऽध्वर्युकाण्डे यजमानकाण्डे चाऽऽ-
म्नातः । तत्रैकेन पठिते सति मन्त्रस्य चरितार्थत्वादितरस्तं न पठेदिति चेन्नै-
वम् । काण्डान्तरपाठवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तस्मादुप्राभ्यां पठनीयः । तयोः पठो-
राशयभेदोऽस्ति । अनेन मन्त्रेण प्रकाशितमथेमनुष्ठास्यामीत्यध्वर्युर्मनुते । अत्र
न प्रमदिष्यामीति यजमानः ।

चतुर्थस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ प्रस्तरं शाखाया सार्धं प्रहरेत्प्रहृतिस्त्वियम् ।

शाखाया अर्थकर्म स्यात्प्रतिपत्तिरुतोचिता ॥

प्रहृतिः प्रस्तरे यागः शाखायाः साहचर्यतः ।

तथात्वादर्थकर्मत्वे हृतिः शाखां प्रयोजयेत् ॥

हरतिर्यागवाची नो प्रतिपत्तिस्ततो भवेत् ।

पौर्णमास्यां ततो नैव हृतिः शाखां प्रयोजयेत् ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—“ सह शाखाया प्रस्तरं प्रहरति ” इति । तत्र
शाखाप्रहरणमर्थकर्म । कुतः । प्रहृतिशब्देन यागस्याभिधानात् । एतच्च सूक्त-
वाकेन प्रस्तरं प्रहरतीत्येतद्वाक्यमुदाहृत्य चिन्तितम् । प्रस्तरप्रहरणस्य यागत्वे
तत्साहचर्याच्छाखाप्रहरणमपि याग एवेत्यर्थकर्म स्यात् । अर्थाय क्रतुसाकल्य-
प्रयोजनाय क्रियमाणमर्थकर्म । ततः प्रहरणेन पौर्णमास्यामपि पलाशशाखा
प्रयुज्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीत्यत्र हरतिधातोर्यागवा-
चित्वं नोक्तं किं तु मात्रवर्णिकदेवतामुपलभ्य द्रव्यदेवताभ्यां यागः कल्पितः ।
शाखाप्रहरणे तु नास्ति देवता । ततो यागस्य कल्पयितुमशक्यतया हरति-
धातुरत्र स्ववाच्यार्थपरित्यागमेवाऽऽचष्टे । तथा सति वत्सापाकरण उपयु-

क्तायाः पलाशशाखाया उपयोगान्तराभावाद्यागदेशेऽवकाशलाभाय यत्र
क्वाप्यवश्यं परित्यागे प्राप्ते शास्त्रेणाऽऽहवनीये त्यागो नियम्यते । तेन च
शास्त्रीयत्यागेन शाखायाः प्रतिपत्तिर्भवति । प्रतिपत्तिर्नाम संस्काररूपो दृष्टार्थः ।
यथा राज्ञा चर्चितस्य ताम्बूलस्य सौवर्णे पतद्गृहे प्रक्षेपस्तद्गत् । ततः प्रहरणं
प्रतिपत्तिकर्मतया तदभावे क्रतुवैकल्याभावात्पौर्णमास्यां स्वसिद्धयहेतुभूतां
शाखां न प्रयोजयति ।

पष्ठाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ स्त्रिया नास्ति स्वामिभावः पुंलिङ्गेन तदीरणात् ।
प्रकृत्यर्थतया लिङ्गं संख्यावन्नाविवक्षितम् ॥
अस्त्युद्देश्यगतत्वेन संख्यया सदृशत्वतः ।
टाविविभक्तिविकारादेरर्थस्तत्प्रकृतेर्न तु ” इति ॥

स्वर्गकामो यजेतेति पुंलिङ्गशब्देनाधिकारिणो विधानात्सोऽधिकारः स्त्रिया
नास्ति । न च ग्रहैकत्ववलिङ्गमविवक्षितमिति वाच्यम् । एकत्ववलिङ्गस्य प्रत्य-
यार्थत्वाभावात्प्रकृत्यर्थतया तु ग्रहत्ववद्विवक्षितं पुंलिङ्गमिति प्राप्ते ब्रूमः—अस्ति
स्त्रियाः कर्मस्वधिकारः । कुतः । पुंलिङ्गस्याविवक्षितत्वात् । न ह्येकत्वस्य प्रत्य-
यार्थत्वमविवक्षायां निमित्तं किं तुद्देश्यगतत्वम् । इहापि यः स्वर्गकामः स
यजेतेति वचनव्यक्तौ पुंलिङ्गस्याद्देश्यगतत्वेनैकत्वसदृशत्वाच्चास्ति विवक्षित-
त्वम् । न च प्रकृत्यर्थो लिङ्गम् । स्त्रीलिङ्गं तावद्वादिभिः स्त्रीप्रत्ययैरभिधी-
यते । पुंलिङ्गं तु वृक्षानित्यास्मिन्द्वितीयावद्बुवचने विभक्तिविकारेण नकारादेश-
लक्षणेनाभिव्यज्यते । एवं कुलमित्यास्मिन्प्रथमैकवचने नपुंसकाभिव्यक्तिः ।
तस्माल्लिङ्गस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावाद्बुद्देश्यगतत्वेनाविवक्षितत्वाच्च स्त्रिया अस्य-
धिकारः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ दंपतिभ्यां पृथक्कार्यं सह वाऽऽख्यातसंख्यया ।
पृथग्मैवमवैगुण्यात्कर्त्रेक्यं देवतैक्यवत् ” इति ॥

यजेतेत्याख्यातप्रत्ययगतायाः संख्याया उद्देश्यगतत्वाभावेन विवक्षाया
वारयितुमशक्यत्वादेककर्तृत्वाय दंपतिभ्यां पृथगेव कर्मानुष्ठेयमिति चेन्मैवम् ।
वैगुण्यप्रसङ्गात् । कर्माणि तत्र तत्र पत्न्यवेषणं यजमानावेषणं चेत्युभयमप्याभ्रा-
तम् । तत्र यजमानप्रयोगे पत्न्यवेषणं लुप्येत पत्नीप्रयोगे यजमानावेषणं
लुप्येतेत्यवैगुण्याय द्वयोः सहाधिकारः । न च यजेतेत्येकवचनं विरुद्धम् ।

अग्नीषोमौ देवतेत्यत्र यथा व्यासक्तयोर्देवत्वाद्देवतैक्यं तथा दंपत्योरेकमेव कर्तृत्वमित्यङ्गीकारात् । तस्मादंपत्योः सहाधिकारः । तथा सत्यूनेऽतिरिक्तं धीयाता इति वाक्येन कर्मणि न्यूनाङ्गपूरणं पत्न्या क्रियत इति यदुक्तं तन्मु- स्थितम् ॥

अथ व्याकरणम्—

वाजस्येत्यत्र “ वज व्रज गतौ ” इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नः कर्मणि घञन्तः, [वाजशब्दः] । ततो त्रिच्वादाद्युदात्तः । प्रसवशब्दोऽप्पत्ययान्तः । ततस्तत्र थाथादिस्वरः । एवं सर्वं यथायोग्यमुन्नेयम् ॥

इषे त्वाद्या यजुर्मन्त्राः काचित्काचिदगीरिता ।

तासामृचां विविच्याथ वच्मि च्छन्दोऽवबुद्धये ॥

सावित्रियर्चा, अनुष्टुभर्चा, वैश्वदेव्यर्चेति ब्राह्मणेन व्याख्यातत्वात्सर्वय- जुषां मध्ये समान्नाता ऋचः । देवो वः सविता प्रार्पयत्विति द्विपदा विरा- द्गायत्री । आप्यायध्वमिति मध्येज्योतिस्त्रिष्टुप् । रुद्रस्य हेतिरित्येकपदा त्रिष्टु- प् । ध्रुवा अस्मिन्नित्यापि तद्वत् । प्रेयमगादिति त्रिष्टुप् । सहस्रवल्शा इत्येक- पदा त्रिष्टुप् । उर्वन्तरिक्षमित्येकपदा गायत्री । संपृच्यध्वमिति गायत्री । देवो वः सवितोत्पुनात्विति गायत्री । अवधूतमित्येकपदा गायत्री । परापूतमित्यापि । दीर्घामन्वित्येकपदा त्रिष्टुप् । यानि घर्म इत्यनुष्टुप् । समापो अद्भिरित्युपरि- ष्टाद्ब्रूहती । अद्भ्यः परीत्येकपदा गायत्री । अन्तरितमित्येकपदा गायत्री । देवस्य सवितुः सव इति द्विपदा गायत्री । पुरा क्रूरस्येत्येकपदा त्रिष्टुप् । उदा- दायेति त्रिपदा त्रिष्टुप् । आशासाना सुप्रजसस्त्वेत्यनुष्टुभौ । इमं वि प्यामीति त्रिष्टुप् । समायुपेत्यनुष्टुप् । देवो वः सवितोत्पुनात्विति गायत्री । वीतिहोत्र- मिति गायत्री । एता असदन्नित्येकपदा त्रिष्टुप् । अग्रे यष्टरित्येकपदा गायत्री । पाहि माऽग्र इति द्विपदा गायत्री । वाजस्य मोद्गाभं चेत्यनुष्टुभौ । यं परि- धिमिति पुरस्ताज्ज्योतिस्त्रिष्टुप् । सःस्रावभागा इति त्रिष्टुप् । नन्वितरेपामपि मन्त्राणामनेन न्यायेनाक्षरमात्रासंख्याविशेषमुपजीव्य यत्किञ्चिच्छन्दः कल्प्य- तामिति चेन्न । यजुषां छन्दःकल्पने श्रुतिविरोधप्रसङ्गात् । तथा च ब्राह्मणं पूर्वमेवोदाहृतम्— “ तत्रोभयोर्मीमांसा । जामि स्यात् । यद्यजुषाऽऽज्यं यजु- षाऽप उन्पुनीयात् । छन्दसाऽप उत्पुनात्यजामित्वाय ” इति । तत्र यजुर्भि- षेध्य च्छन्दोऽभिधीयते । ततो यजुषां छन्दो न श्रुतेरभिमतम् । तथा सति

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२०१

(वरीपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

स्वशक्त्या किञ्चिन्नूतनं छन्दः कल्पयितुं न शक्यते । किं तु पूर्वसिद्धसंपदाया-
गतं छन्दोलक्षणं यत्र यत्रास्ति तस्यां तस्यामृचि च्छन्दो जानीयात् । ऋचा-
मेव च्छन्दोविधानात् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके
त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

उ॒भा वा॑मिन्द्रा॒ग्नी आ॒हु॒व॒ध्यां उ॒भा रा॑धंसः
स॒ह मा॑द॒य॒र्ध्वे । उ॒भा दा॑ता॒रां॒वि॒षां र॑यीणा-
मु॒भा वा॑ज॒स्य सा॒तये॑ हु॒वे वा॑म् । अश्र॑व॒ं हि
भूरि॑दा॒व॒त्तरा॑ वां विजा॑मातुरु॒त वां वा॑ स्या॒ला-
त् । अथा॑ सोम॒स्य प्र॑य॒ती यु॒व॒भ्यामिन्द्रा॑ग्नी
स्तोमं॑ जनयामि नव्य॑म् । इन्द्रा॑ग्नी नवतिं
पुरो॑ दा॒स॒र्प॒त्नीर॑भूनुतम् । सा॒कमे॑के॒न कर्म॑णा ।
शुचि॑ नु स्तोमं॑ नवजा॒तम॑द्येन्द्रा॒ग्नी वृ॒त्रह॑णा
जुषे॑थांम् । (१) उ॒भा हि वा॑ सु॒हवा॑ जोहं-
वीमि॑ ता वाज॑ स॒द्य उ॑शते धेष्ठा । व॒यमुं॑ त्वा
पथ॑स्पते॒ रथं॑ न वाज॑सातये । धिये॑ पृष॒न्नयु॑-
ज्माहि॑ । प॒थस्प॑थः परि॑पतिं व॒च॒स्या का॑मे॒न
कृ॒तो अ॒भ्या॑न॒डर्क॑म् । स नो॑ रा॒सच्छु॑रु॒ध्वंश्च॒-
न्द्रा॒ग्ना धि॑यं॒धिय॑ स॒पिधा॑ति प्र पू॒षा । क्षे॒त्रस्य॑

१ क. ग. 'त्. ३' ।

पतिना वयं हितेनैव जयामसि । गामश्वं
 पोषयित्वा स नः (२) मृडातीदृशे । क्षेत्रस्य
 पते मधुमन्तमूर्मि धेनुरिव पयो अस्मासु
 धुक्च । मधुश्रुतं घृतमिव सुप्रतमृतस्य नः
 पतयो मृडयन्तु । अग्ने नय सुपथां राये
 अस्मान्विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् । युयो-
 ध्यंस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्ति
 विधेम । आ देवानामपि पन्थामगन्म यच्छ-
 क्रवांम तदनु प्रवोढुम् । अग्निर्विद्वान्त्स यजात् (३)
 सेदु होता सो अध्वरान्त्स ऋतून्कल्पयाति ।
 यद्वाहिष्ठं तदग्नें बृहदर्चं विभावसो । महि-
 षीव त्वद्रयिस्त्वद्वाजा उदीरते । अग्ने त्वं
 पारया नव्यो अस्मान्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि
 विश्वा । पृथ्वी बहूला न उर्वी भवां
 तोकाय तनयाय शं योः । त्वमग्ने व्रतपा असि
 देव आ मर्येष्व । त्वं यज्ञेष्वीड्यः । यद्वा वयं
 प्रमिनाम व्रतानि विदुषां देवा अविदुष्टरासः ।
 अग्निष्टद्विश्वमापृणाति विद्वान्येभिर्देवाः ऋतुभिः
 कल्पयाति (४) ॥

(जुपेथामा स नो यजादा त्रयोविंशतिश्च ।)

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२०३

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके

प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

इषे त्वा यज्ञस्य शुन्धध्वं कर्मणे देवोऽवधूतं धृष्टिः सं वषाम्या ददे प्रत्युष्टं
कृष्णोऽसि भुवनमसि वाजस्योभा वां चतुर्दश ॥ १४ ॥

इषे दृंह भुवनमष्टाविंशतिः ॥ २८ ॥ हरिः ॐ ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके

प्रथमः प्रपाठकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

उभा । वाम् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र—अग्नी । आहु-
वध्यै । उभा । राधंसः । सह । मादयध्यै । उभा ।
दातारौ । इषाम् । रयीणाम् । उभा । वाजस्य ।
सातये । हुवे । वाम् । अश्रवम् । हि । भूरिदावत्त-
रेति भूरिदावत्—तरा । वाम् । विजांमानुरिति वि-
जामातुः । उत । वा । घ । स्याल्लात् । अथ ।
सोमंस्य । प्रयतीति प्र—यती । युवभ्यामिति युव-
भ्याम् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र—अग्नी । स्तोमम् । जन-
यामि । नव्यम् । इन्द्राग्नी इतीन्द्र—अग्नी । नव-
तिम् । पुरं । दासपत्नीरिति दास—पत्नीः । अभू-
नुत् । साकम् । एकैः । कर्मणा । शुचिम् । नु ।
स्तोमम् । नवजातमिति नव—जातम् । अद्य ।
इन्द्राग्नी इतीन्द्र—अग्नी । वृत्रहणेति वृत्र—हना ।
जुषेथाम् । (१) उभा । हि । वाम् । सुहवेति

सु—हवा । जोहवीमि । ता । वाजम् । सद्यः ।
 उशते । धेष्ठा । वयम् । उ । त्वा । पथः । पते ।
 रथम् । न । वाजसातय इति वाज—सातये । धिये ।
 पूषन् । अयुज्महि । पथस्पथ इति पथः—पथः ।
 परिपतिमिति परि—पतिम् । वचस्या । कामेन ।
 कृतः । अभीति । आनद् । अर्कम् । सः । नः ।
 रासत् । शुरुधः । चन्द्राग्रा इति चन्द्र—अग्राः ।
 धियंधियमिति धियं—धियम् । सीषधाति । प्रेति ।
 पूषा । क्षेत्रस्य । पतिना । वयम् । हितेन । इव ।
 जयामसि । गाम् । अश्वम् । पोषयित्तु । एति ।
 सः । नः । (२) मृडाति । ईदृशं । क्षेत्रस्य । पते ।
 मधुमन्तमिति मधु—मन्तम् । ऊर्मिम् । धेनुः । इव ।
 पयः । अस्मासु । धुक्ष्व । मधुश्रुतमिति मधु—
 श्रुतम् । घृतम् । इव । सुपूतमिति सु—पूतम् ।
 ऋतस्य । नः । पतयः । मृडयन्तु । अग्ने । नयं ।
 सुपथेति सु—पथा । राये । अस्मान् । विश्वानि ।
 देव । वयुनानि । विद्वान् । युयोधि । अस्मत् ।
 जुहुराणम् । एनः । भूरिष्ठा । ते । नमउक्तिमिति
 नमः—उक्तिम् । विधेम । एति । देवानाम् । अपीति ।
 पन्थाम् । अगन्म । यत् । शक्रवाम । तत् ।

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

अन्विति । प्रवोदुमिति प्र—वोदुम् । अग्निः ।
विद्वान् । सः । यजात् । (३) सः । इत् । उ ।
होता । सः । अध्वरान् । सः । ऋतून् । कल्प-
याति । यत् । वाहिष्ठम् । तत् । अग्नये । बृहत् ।
अर्च । विभावसो इति विभा—वसो । महिषी ।
इव । त्वत् । रयिः । त्वत् । वाजाः । उदिति ।
ईरते । अग्ने । त्वम् । पारय । नव्यः । अस्मान् ।
स्वस्तिभिरिति स्वस्ति—भिः । अतीति । दुर्गानीति
दुः—गानि । विश्वा । पूः । च । पृथ्वी । बहुला ।
नः । उर्वी । भवं । तोकार्य । तनयाय । शम् ।
योः । त्वम् । अग्ने । व्रतपा इति व्रत—पाः ।
आसि । देवः । एति । मर्येषु । आ । त्वम् । यज्ञेषु ।
ईद्व्यः । यत् । वः । वयम् । प्रभिनामेति प्र—मि-
नाम । व्रतानि । विदुषाम् । देवाः । अविदुष्टरास
इत्यविदुः—तरासः । अग्निः । तत् । विश्वम् । एति ।
पृणाति । विद्वान् । येभिः । देवान् । ऋतुभिरित्यू-
तु—भिः । कल्पयाति (४) ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथ-

माष्टके प्रथमः प्रपाठकः ॥ १ ॥

अयोर्दशानुवाके दर्शपूर्णमासमन्त्राः समाप्ताः । अथ तद्विकृतिमन्त्रा वक्तव्याः । विकृतिषु चाऽऽध्वर्यवमन्त्राणामतिदेशे वैधप्रामत्वाद्वात्रा एवानुविष्यन्ते । ततः प्रपाठकानामन्त्यानुवाकेषु काम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्याः क्रमेणोच्यन्ते । ताश्चेष्टयो द्वितीयकाण्डस्य द्वितीयतृतीयचतुर्थप्रपाठकेषु क्रमेण विधीयन्ते । तत्रास्मिन्ननुवाके द्वितीयकाण्डस्थद्वितीयप्रपाठकस्य सार्धप्रथमानुवाकोक्तकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्या उच्यन्ते । काम्या याज्या इति याज्ञिकसमाख्याबलादिष्टिकाण्डस्य याज्याकाण्डस्य च परस्परं संबन्धः । इष्टिविशेषमन्त्रविशेषसंबन्धस्तु लिङ्गक्रमाभ्यामवगन्तव्यः । यद्यप्येकैक एव मन्त्रः स्वस्वदेवताप्रकाशकस्तथाऽपि दर्विहोमत्वव्यावृत्तये प्रतीष्टि मन्त्रद्वयं प्रयोक्तव्यम् । एतच्च वास्तोष्पतीयहोमप्रस्तावे समाम्नास्यते—“ यदेकया जुहुयाद्दर्विहोमं कुर्यात् । पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति सदेवत्वाय ” इति । एतयोश्च लक्षणमाज्यभागब्राह्मणे पठिष्यते—“ पुरस्ताल्लक्ष्मा पुरोनुवाक्या भवति । जातानेव भ्रातृव्यामप्रणुदते । उपरिष्टाल्लक्ष्मा याज्या जनिष्यमाणानेव प्रतिनुदते ” इति । यस्या ऋचः पूर्वार्धे देवतालिङ्गं सा पुरोनुवाक्या । उत्तरार्धे तल्लिङ्गं चेद्याज्या सा भवति । एतस्य लक्षणस्य प्रदर्शनार्थत्वात्कचिदेतन्नभिरिति । तत्र सर्वत्राऽऽम्नानक्रमो नियामकः । पुरस्तादान्नाताः पुरोनुवाक्याः, पश्चादान्नाता याज्याः । तस्मादिष्टिक्रमं मन्त्रक्रमं च परीक्ष्यैकैकस्यामिष्टावैकैकं मन्त्रयुगं प्रयोज्यम् । ननु यत्र युग्मादधिकस्तद्युग्मसमानलिङ्गको मन्त्र आम्नायते तत्र क्रमानुसारेणोत्तरेष्टौ मन्त्रयोजने लिङ्गं बाध्यते, पूर्वैष्टौ तद्योजने क्रमो बाध्यतेति चेन्न । बाध्यतां नाम क्रमोऽस्य दुर्बलत्वात् । यदि न पूर्वैष्टौ तृतीयमन्त्रस्य पृथक्प्रयोजनता तर्हि तत्र याज्या विकल्पताम् । यत्र तु युग्मान्तं पूर्वयुग्मेन(ण) समानलिङ्गं तत्र याज्यापुरोनुवाक्यायुग्मस्यैव विकल्पोऽस्तु । यद्द्विद्विष्टैक्ये मन्त्रयुग्माधिक्ये युग्मविकल्पस्तद्मन्त्रयुग्मस्यैकत्वे सति तदीयदेवताविषयाणामिष्टीनामाधिक्ये ता इष्टयोऽपि विकल्पन्ताम् । तद्यथा । इहैव तावत्तादृशमुल्लभ्यते । उभा वामिन्द्राग्नी इत्यादय इन्द्राग्निलिङ्गाश्चत्वारो मन्त्राः । ऐन्द्राग्नेष्टयस्तु फलभेदेन षडान्नाताः । तत्र प्रथममन्त्रयुग्मविषये तिस्र आद्या इष्टयो विकल्पन्ते ।

१ ख. 'दशभिरनुवाकैर्दर्श' । २ क. ग. काम्यया' । ३ क. ग. 'तीये हो' । ४ ह. क्रमस्य ।

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२०७

(दशपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

तासु तिसृषु प्रथमामिष्टिं विधातुं प्रस्तौति—

“ प्रजापतिः प्रजा असृजत ताः सृष्टा इन्द्राग्नी अपागूहता* सोऽचायत्प्र-
जापतिरिन्द्राग्नी वै मे प्रजा अपाघुक्षतामिति स एतमैन्द्राग्रमेकादशकपाल-
मपश्यत्तं निरवपत्तावस्मै प्रजाः प्रासाधयताम् ” [तै० सं० का० २ प्र० २
अ० १] इति ।

अपागूहतामाच्छादितवन्तौ । अचायदचिन्तयत् । प्रासाधयतां प्रकटी-
कृतवन्तौ ।

प्रस्तुतामिष्टिं विधत्ते—

“ इन्द्राग्नी वा एतस्य प्रजामपगूहतो योऽलं प्रजायै सन्प्रजां न विन्दत
ऐन्द्राग्रमेकादशकपालं निर्वपेत्प्रजाकाम इन्द्राग्नी एव स्वेन भागधेयेनो-
पधावति तावेवास्मै प्रजां प्रसाधयतो विन्दते प्रजाम् ” [सं० का० २ प्र० २
अ० १] इति ।

यः पुरुषो यौवनादिना प्रजोत्पादनसमर्थोऽपि प्रजां न लभते तस्येन्द्राग्नी
प्रतिबन्धकौ । तयोरुक्तः पुरोडाशो भागस्तेन तौ सेवते ।

द्वितीयामिष्टिं विधत्ते—

“ ऐन्द्राग्रमेकादशकपालं निर्वपेत्सर्धमानः क्षेत्रे वा सजातेषु वेन्द्राग्नी एव
स्वेन भागधेयेनोपधावति ताभ्यामेवेन्द्रियं वीर्यं भ्रातृव्यस्य वृक्के वि पाप्मना
भ्रातृव्येण जयते ” [सं० का० २ प्र० २ अ० १] इति ।

सजाताः समानजन्मानो बन्धुभृत्यादयः । अचेतनं क्षेत्रविषयं चेतनं
भृत्यविषयं च वैरिणो यत्सामर्थ्यं तदुभयमिन्द्राग्नी बलाद्विनाशयतः । स्वयं तु
पापिष्ठेनैव वैरिणा विरुध्यमानो जयं प्राप्नोति ।

तृतीयामिष्टिं विधत्ते—

“ अप वा एतस्मादिन्द्रियं वीर्यं क्रामति यः सङ्ग्राममुपप्रयात्यैन्द्राग्रमे-
कादशकपालं निर्वपेत्सङ्ग्राममुपप्रयास्यन्निन्द्राग्नी एव स्वेन भागधेयेनोपधा-
वति तावेवास्मिन्निन्द्रियं वीर्यं धत्तः सहेन्द्रियेण वीर्येणोपप्रयाति जयति तश्च
सङ्ग्रामम् ” [सं० का० २ प्र० २ अ० १] इति ।

युद्धार्थं परसैन्यसमीपं प्रयास्यतो भयावेशाद्दस्तपादादीन्द्रियगता शक्तिर-
पक्रामति । इन्द्राग्नी तस्य धैर्यमुत्पाद्येन्द्रियशक्तिं समाधत्तः ।

एतासु तिसृष्विष्टिषु पुरोनुवाक्यामाह—

उभा वामिन्द्राग्नी आहुवध्या उभा राधसः

सह मादयध्वै । उभा दाताराविषां रथी-
णामुभा वाजस्य सातये हुवे वाम् ॥, इति ।

हे इन्द्राग्नी युवामुभौ हुव आहयामि । किमर्थम् । आहुवध्वै साकल्पेन
होतुम् । न चात्राश्वमेधपुरुषमेधादावश्वदेरिव युवयोर्होमद्रव्यत्वं शङ्कनीयम् ।
अस्ति ह्यत्र राधःशब्दवाच्यं पुरोडाशद्रव्यरूपमन्नम् । तेनाग्नेन युवामुभौ पर-
स्परं युक्तौ हर्षयितुमाहयामि । हृष्टाभ्यामात्राभ्यां किं तवेति चेत् । युवामुभा-
वन्नानां धनानां च दातारावतोऽन्नस्य लाभाय युवामुभावाहयामि ॥

अथ याज्यामाह—

अश्रवः हि भूरिदावत्तरा वां विजामातुरुत
वा वा स्यालात् । अथा सोमस्य प्रयती युव-
भ्यामिन्द्राग्नी स्तोमं जनयामि नव्यम् ॥, इति ।

लोके हि स्वदुहितुरत्यन्तप्रियो विशिष्टो जामाता दौहित्रादिरूपाः प्रजा
बह्वीर्ददाति, स्यालश्च स्वयं दक्षो भगिनीस्नेहेन गृहधनरक्षणाय दासदासी-
रूपाः प्रजा बह्वीः प्रददाति । ताभ्यामपि वां भूरिदावत्तरावतिशयेन बहु-
प्रजाप्रदौ युवामित्यृणवम् । अथाऽतो हे इन्द्राग्नी युवभ्यां युवाभ्यां सोमस्य
प्रयती सोमसदृशस्य पुरोडाशस्य प्रदानेन भवदीये चित्ते नूतनं हर्षरूपचित्तवृ-
त्तीनां स्तोमं संपादयामि । अत्रोदाहृतयोरान्यो मन्त्रः पुरोनुवाक्या । यागात्पु-
रस्तादेवताह्वानायाध्वर्युप्रैषमनु होत्रा वक्तव्यत्वात् । इन्द्राग्निभ्यामनुब्रूहीत्येता-
दृशोऽध्वर्युप्रैषः । द्वितीयो मन्त्रो याज्या । इज्यतेऽनयेति तद्व्युत्पत्तिः । अत
एवात्र यजेति प्रैषः पठ्यते ॥

उत्तरासु तिसृष्विष्टेषु प्रथमां विधत्ते—

“ वि वा एष इन्द्रियेण वीर्येणध्वते यः सङ्ग्रामं जयत्यैन्द्राग्रमेकादशकपालं
निर्वेपेत्सङ्ग्रामं जित्वेन्द्राग्नी एव स्वेन भागधेयेनोपधावति तावेवास्मिन्नि-
न्द्रियं वीर्यं धत्तो नेन्द्रियेण वीर्येण व्यूध्वते ” [सं० का० २ प्र० २ अ०
१] इति ।

युद्धश्रमेणेन्द्रियगतस्य वीर्यस्य व्यृद्धिः ।

द्वितीयाभिष्टिं विधत्ते—

“ अप वा एतस्मादिन्द्रियं वीर्यं क्रामति य एति जनतामैन्द्राग्रमेकाद-

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२०९

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

शक्रपालं निर्वपेज्जनतामेष्पन्निन्द्राग्नी एष स्वेन भागधेयेनोपधावति तावेवा-
स्मिन्निन्द्रियं वीर्यं धत्तः सहेन्द्रियेण वीर्येण जनतामेति ” [सं० का० २ प्र०
२ अ० १] इति ।

विजिगीषुकथामु स्वविद्याप्रकटनाय वा सभां जिगमिपोर्धैर्यभ्रंशरूपं
वीर्यापक्रमणं भवति । तृतीया त्वेन्द्राग्रेष्टिः पौष्णचरुक्षेत्रपत्यचरुभ्यामुपरि-
ष्टाद्विधास्यते ॥

तामु तिसृष्विष्टिषु पुरोनुवाक्यामाह—

इन्द्राग्नी नवतिं पुरो दासपत्नीरधू-
नुतम् । साकमेकेन कर्मणा ॥, इति ।

दासाः प्रजानामुपक्षपयितारस्तस्करप्रभवस्ते पतयो यासां पुरीणां ता
दासपत्न्यः । हे इन्द्राग्नी तादृशीर्नवतिसंख्याकाः पुरो युगपदेकेनैव प्रहारक-
र्मणा युवां क्षपयतम् ॥

याज्यामाह—

शुचिं नु स्तोमं नवजातमद्येन्द्राग्नी वृत्रहणा
जुपेथाम् । उभा हि वाꣳ सुहवा जोह-
वीमि ता वाजꣳ सद्य उशते धेष्ठा ॥, इति ।

हे वृत्रहणाविन्द्राग्नी अद्य स्तोमं जुपेथां सेवेताम् । कीदृशं शुचिं निर्दोषं
नैवैरन्नविशेषैर्जातं जन्म यस्य तं नवजातं सुहवा रोपगर्वादिरहिततया सुखेन
होतुं शक्यौ युवामुभौ यस्माज्जोहवीम्याह्वयामि तस्मात्तावुभौ युवां कामयमा-
नाय यजमानाय वाजं सद्यो धत्तम् । तदिदमुत्तरार्धोक्तमन्नं न स्तोत्रम् ॥

यथोक्तकर्मप्रयोगान्तःपातिनमपरं यागं विधत्ते—“ पौष्णं चरुमनु निर्व-
पेत्पूषा वा इन्द्रियस्य वीर्यस्यानुप्रदाता पूषणमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स
एवास्मा इन्द्रियं वीर्यमनु प्रयच्छति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० १] इति ।

वीर्यं प्रददानाविन्द्राग्नी अनु पूषा प्रयच्छति ॥

तत्र पुरोनुवाक्यामाह—

वयमु त्वा पथस्पते रथं न वाज-
सातये । धिये पूषन्नयुज्महि ॥, इति ।

२१०

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता— [१प्रथमकाण्डे-

(दशपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

हे सुमार्गपते पूषन्वयमेव त्वां रथमिव योजयामः । किमर्थम् । धिये धीय-
तेऽनुष्ठीयत इति धीः कर्म । कीदृश्यै धिये । वाजस्यान्नस्य सातिर्लाभो यस्याः
सा वाजसातिस्तस्यै ॥

याज्यामाह—

पथस्पथः परिपतिं वचस्या कामेन कृतो
अभ्यानदर्कम् । स नो रासच्छुरुधश्चन्द्राग्रा
धिर्यंधियः सीषधाति प्र पूषा ॥, इति ।

फलकामेन प्रेरितोऽहं तस्य तस्य मार्गस्य परिपालकं पूषापरपर्यायमर्कं
स्तोत्ररूपेण वचसाऽभिव्याप्तवानस्मि । सोऽस्मभ्यं शोकनिरोधिका रासत्प्रय-
च्छतु । कास्ताः । चन्द्राग्राश्चन्द्रवर्दाह्लादनसाधनमग्रं यासां ता ओषधीः ।
किं च पूषा धिर्यंधियं तत्तद्विषयां प्रज्ञां प्रसीषधाति प्रकर्षेण साधयतु ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ क्षेत्रपत्यं चरुं निर्वपेज्जनतामागत्येयं वै क्षेत्रस्य पतिरस्यामेव प्रति-
ष्ठति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० १] इति ।

क्षेत्राणां भूभागत्वाद्भूमेः क्षेत्रपतित्वम् । अर्थवादगतप्रतिष्ठाकामोऽप्राधि-
कारी ॥

तत्र पुरोनुवाक्यामाह—

क्षेत्रस्य पतिना वयः हितेनेव जयामसि ।
गामश्वं पोषयित्वा स नो मृडातीदृशे ॥, इति ।

हितेन पुत्रादिना यथा गवादिजयस्तथा क्षेत्रस्य पतिना गामश्वं पोषक-
न्नादिकं च वयमा समन्ताज्जयामः । स क्षेत्रस्य पतिरीदृशे गवादींषां
सुखयतु ॥

याज्यामाह—

क्षेत्रस्य पते मधुमन्तमूर्ध्नि धेनुरिव पयो
अस्मासु धुक्ष्व । मधुश्रुतं घृतमिव सुपू-
तमृतस्य नः पतयो मृडयन्तु ॥, इति ।

हे क्षेत्रस्य पते धेनुः पय इव त्वमस्मासु माधुर्यरसोपेतमूर्ध्निवत्पुनः पुनरा

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२११

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापरोनुवाक्यामन्त्राः)

स्युपेतं द्रव्यान्तरेष्वपि स्वमायुर्यस्त्रात्रिणं घृतवत्पर्युपितत्वदोषाभावेन सुपूतं नालिकेरफलेक्षुखण्डगुडादिभोग्यपदार्थसमूहं धुस्व । यज्ञस्य पतयोऽस्मान्मृदयन्तु ॥

अवशिष्टामैन्द्राग्नेष्टिं विधत्ते—

“एन्द्राग्नेकादशकपालमुपरिष्टान्निर्वपेदस्यामेव प्रतिष्टायेन्द्रियं वीर्यमुपरिष्टा-
दात्मन्धत्ते ” [सं० का० २ प्र० २ अ० १] इति ।

सैत्रपत्यचरोरूर्ध्वमियमिष्टिः । अत्रापि वीर्यकामोऽधिकारी । जनतामागत्येति
सैत्रपत्यस्य काल उपरिष्टादित्यस्य कालः । अत्र याज्यानुवाक्ये पूर्वमेवोक्ते ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये पथिकृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यो दर्शपूर्णमासयाजी सन्नमा-
वास्यां वा पौर्णमासीं वाऽतिपादयेत्पथो वा एषोऽध्यपथेनैति यो दर्शपूर्णमा-
सयाजी सन्नमावास्यां वा पौर्णमासीं वाऽतिपादयत्यग्निमेव पथिकृतस्त्वेन
भागधेयेनोपधावति स एवैनमपथात्पन्थामपि नयत्यनङ्गान्दक्षिणावर्ही ह्येष
समृद्धयै ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

पर्वणि पर्वण्यप्रमादेन तदिष्टेरनुष्ठानं विद्यमानं पन्थाः । कस्मिंश्चित्पर्वणि
प्रमादेनानुष्ठानाभावोऽपथः । अस्मिन्निपथे प्रायश्चित्तरूपेयमिष्टिः । यस्मादे-
षोऽनङ्गान्भारं वहति तस्मात्समृद्धयै भवति ॥

तत्र पुरोनुवाक्यामाह—

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्विश्वानि
देव वयुनानि विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहु-
राणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम ॥, इति ।

हेऽग्ने त्वं दर्शपूर्णमासेष्टिफलरूपाय धनायास्मानतिपाददोपरहितेन सुमा-
गं नय । हे देव त्वं विश्वान्मार्गान्वेत्सि । नरकहेतुत्वेन कुटिलमतिपादरूपं
पापमस्मत्तो वियोजय । बहुतमां नमस्कारोक्तिं तव करवाम ॥

तत्र याज्यामाह—

आ देवानामपि पन्थामगन्म यच्छक्रवाम
तदनु प्रवोढुम् । अग्निर्विद्वान्त्स यजात्मेदु
होता सो अध्वरान्त्स ऋतून्कल्पयाति ॥, इति ।

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

यस्मात्पथो वयं पूर्वं भ्रष्टास्तपि देवानां पन्थानमिदानीमागताः । किं कर्तुं, यत्कर्मानुष्ठानं शक्नुमस्तदनुक्रमेण प्रबोद्धुम् । अविच्छेदेनानुष्ठानं प्रवाहः । यद्यप्यहं न जानामि तथाऽप्ययं पथिकृद्गिरपरार्थं समाधातुं वेत्ति । अतः सोऽस्मदर्थं यक्षयति । स एव देवानामाहाता । स एवातिपन्नान्यङ्गानृत्वादि-
कालांश्च कल्पयिष्यति ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये व्रतपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्य आहिताग्निः सन्नव्रत्यमिव चरेदग्निमेव व्रतपतिः स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैनं व्रतमालम्भयति व्रत्यो भवति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

अत्रत्यं यागव्रतविरोध्यनृतवादादिकं सोऽग्निरेवैनमव्रत्यचारिणं व्रतं प्रापयति । तत् उत्तरेषु यागव्रतेषु योग्यो भवति । अत्र मन्त्रकाण्डे पथिकृत्लिङ्गं मन्त्रयुग्मं पूर्वमान्नातमुदाहृतम् । व्रतलिङ्गमुपर्युदाहरिष्यते । मध्यवर्ति तु युग्मे विशेषलिङ्गाभावेऽप्युभयसाधारणलिङ्गदर्शनात्पूर्वत्र विकल्पितमित्याहुः केचित् । अपरे तूत्तरत्र विकल्पितमिति मन्यन्ते । आचार्यास्तु पूर्वत्रैव स्विकृतः संयाज्ये इति मन्यन्ते ॥

तत्र पुरोनुवाक्यामाह—

यद्वाहिष्ठं तदग्नये बृहदर्चं विभावसो ।

महिषीव त्वद्रयिस्त्वद्वाजा उदीरते ॥, इति ।

यत्प्रायणीयं हविस्तदग्नये बृहद्भवतु । हे विभावसो फलप्रदानेन मां पूजय । यथा महिषी मया दत्तं कार्पासवीजं तिलपिष्टादिकं भक्षयित्वा बहुक्षीरादिनां पूजयति तद्वत् । तथा सति त्वदनुग्रहाद्धनं लभ्यतेऽन्नानि चोत्कर्षेण संपद्यन्ते ॥

याज्यामाह—

अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्स्वस्ति-

भिरति दुर्गाणि विश्वा । पूश्च पृथ्वी बहुला

न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शं योः ॥, इति ।

हेऽग्ने मदीयापराधपरिहारायेदानीं प्रवृत्तत्वाच्चूतनस्त्वमस्मान्फलपर्यन्तानां कर्मणां पारं नय । किं कृत्वा । स्वस्तिभिर्यथाशास्त्रानुष्ठानैरनिपादरूपाण्यवत्रत्यरूपाणि वा दुर्गाणि पापानि विश्वान्यतिक्रमय । किं चास्माकं निवासाय नगरी

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता । २१३

(दर्शपूर्णमासविकृतिभूतकाम्येष्टीनां याज्यापुरोनुवाक्यामन्त्राः)

विस्तृता भवतु । सस्यसंपत्त्यर्थमुर्वी बहुला भवतु । किं च त्वमस्मदीयाय पुत्राय दुहितृरूपापत्याय च सुखप्रदो भव ॥

अथ व्रातपत्ययागस्यासाधारणे युग्मे पुरोनुवाक्यामाह—

त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ
मर्त्येष्व । त्वं यज्ञेष्वीद्व्यः ॥ , इति ।

हेऽग्ने त्वमागत्य मनुष्येषु व्रतपालको देवोऽसि । आ समन्ताद्यज्ञेषु त्वं
स्तुत्योऽसि ॥

याज्यामाह—

यद्वा वयं प्रमिनाम व्रतानि विदुषां देवा
अविदुष्टरासः । अग्निष्टद्विश्वमापृणाति विद्वा-
न्येभिर्देवाः ऋतुभिः कल्पयाति ॥, इति ।

हे देवा विदुषां युष्माकं संवन्धीन्यस्मदनुष्ठेयव्रतान्यत्यन्तमविद्रांमो वयं
प्रकर्षेण विनाशायाम इति यत्तत्सर्वं विद्वानग्निरापूरयतु । यैर्ऋतूपलक्षितकाल-
विशेषैर्देवान्हविर्भोक्तुं कल्पयति तैः कालविशेषैर्व्रतं पूरयतु ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ अन्त्यानुवाके याज्यानुवाक्याः काम्येष्टिसंगताः ।
काण्डस्य तु द्वितीयस्य द्वितीये प्रश्न इष्टयः ॥ १ ॥
उभैन्द्राग्नत्रये युग्ममिन्द्रैन्द्राग्नत्रये तथा ।
वयं पौष्णे चरौ क्षेत्र क्षेत्रपत्यचरौ तथा ॥ २ ॥
अग्ने पाथिकृते यद्वा व्रातपत्ये द्वियुग्मकम् ।
विकल्पेनेति मन्त्राः स्युरनुवाके चतुर्दश ॥ ३ ॥ ”

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ ऐन्द्राग्नादीष्टयः काम्या याज्या अप्युदिताः क्रमात् ।
काण्डयोस्ता यथालिङ्गं संचार्या नियमोऽथ वा ॥
लिङ्गं क्रमसमाख्याभ्यां प्रबलं तद्वशादप्यु ।
अकाम्यास्त्रपि संचार्या याज्याः सर्वत्र का क्षतिः ॥
समाख्यानात्काण्डयोगः क्रमादिष्टिषु योजनम् ।
अपेक्षते दै(दे)वमार्त्रसक्तिः काम्यैकगास्ततः ” इति ॥

काम्येष्टयस्तत्काण्डे क्रमेणाऽऽम्नाताः—“ ऐन्द्राग्रमेकादशकपालं निर्वपे-
द्यस्य सजाता वि(वी)युः” इत्यादिना । सजाता ज्ञातयो वि(वी)युर्विमता विप्र-
तिपन्ना इत्यर्थः । इन्द्राग्नी रोचनेत्यादिके मन्त्रकाण्डे याज्यानुवाक्याः क्रमे-
णाऽऽम्नाताः । तत्रेदं काम्ययाज्यानुवाक्याकाण्डमिति याज्ञिकानां समाख्य-
याऽवगम्यते । तयोरिष्टिकाण्डमन्त्रकाण्डयोः प्रथमायामिष्टौ प्रथमपठिते याज्या-
नुवाक्ये इत्यादिव्यवस्था । कर्मस्वरूपमात्रप्रकाशनं लिङ्गम् । न च तावन्मा-
त्रेण मन्त्रकर्मणोरङ्गाङ्गिभावः । ततः समाख्यावलान्मन्त्रकाण्डकर्मकाण्डयोः
संबन्धावगमेन सामान्येन मन्त्रकर्मणोः संबन्धोऽवगम्यते । विशेषतस्त्वस्मिन्प्र-
थमे कर्मण्ययं मन्त्र इति क्रमादवगम्यते । ऐन्द्राग्रैष्टावैन्द्राग्रमन्त्रौ वैश्वानरेष्टौ
वैश्वानरमन्त्र इत्येतादृशो विशेषो लिङ्गादवगम्यत इति चेन्न । लिङ्गसाधारण्ये
क्रमापेक्षणात् । ऐन्द्राग्रमेकादशकपालं निर्वपेद्वातृव्यवानिति द्वितीयेष्टिरपि ।
तत्रेन्द्राग्नी पठितौ । मन्त्रकाण्डेऽपीन्द्राग्नी नवतिमित्यादिकमपरमैन्द्राग्रं याज्या-
नुवाक्यायुगुलमाप्नातम् । न हि तत्र क्रममन्तरेण निर्णेतुं शक्यम् ।
न च क्रमैणैव तत्सिद्धैर्लिङ्गप्रयोजकमिति वाच्यम् । क्वचिद्विद्वि-
स्यैव व्यवस्थापकत्वात् । ऐन्द्रावाहस्पत्येष्टिरेकैवाऽऽम्नाता—“ यं काम-
येत राजन्यमनपोब्धो जायेत वृत्रान्प्रश्चरेदिति तस्मा एतमैन्द्रावा-
हस्पत्यं चरुं निर्वपेत् ” इति । यं राजपुत्रं जायमानं राज्ञः पुरोहितस्य वा
काम एवं भवति । अयं मातृगर्भे देवकृतविघ्नेन केनाप्यप्रतिबद्धो जायतां
जातश्च शत्रून्मारयन्संचरेदिति । तद्राजपुत्रार्थेयमिष्टिः । मन्त्रकाण्डे तदिष्टि-
क्रमे याज्यापुरोनुवाक्ये ऐन्द्रावाहस्पत्ये द्विविधे आम्नाते । इदं वामास्ये हवि-
रित्येकं युगुलम् । अस्मे इन्द्रावृहस्पती इत्यादिकमपरम् । तयोः प्रथमयुगुलस्य
क्रमेण विनियोगेऽपि द्वितीययुगलं लिङ्गेनैव विनियोक्तव्यम् । तस्मात्क्रमस-
माख्यासहकृतेन लिङ्गेन काम्येष्टिष्वेवैता याज्या नियम्यन्ते ।

द्वादशाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ इदं वांयुगमयोः किं स्यात्साहित्यं वा विकल्पनम् ।

साहित्यं पूर्ववन्मैवं देवताबोधनैक्यतः ” इति ॥

ऐन्द्रावाहस्पत्ये कर्मणि “ इदं वामास्ये हविः प्रियमिन्द्रावृहस्पती ” इति
याज्यानुवाक्ये द्विविधे आम्नाते । तयोः सारस्वत्यादिवत्समुच्चयः । यथा
सारस्वतीमनूच्य वाग्यन्तव्या वैष्णवीमनूच्य वाग्यन्तव्येत्यत्रादृष्टार्थत्वा-

त्समुच्चयस्तद्वदिति चेन्मैवम् । दृष्टप्रयोजनस्य देवताबोधनस्यैकत्वात् ।
तस्माद्विकल्पः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ पुरोनुवाक्यया याज्या विकल्प्या वा समुच्चिता ।

पुरेवाऽऽद्यः समाख्यानाद्वचनात्तु समुच्चयः ” इति ॥

देवताप्रकाशनरूपकार्यस्यैकत्वाद्युगमयोर्यथा न समुच्चयः किं तु विकल्प एव तथैवैक्युगमगतयोरिति चेन्मैवम् । पुरोनुवाक्येति समाख्याया उत्तरकालीनयाज्यामन्तरेणानुपपत्तेः । किं च पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोतीति प्रत्यक्षवचनेन देवतोपलक्षणहविःप्रदानकार्यभेदोक्तिपुरःसरं साहित्यं विधीयते । तस्मात्समुच्चयः ।

दशमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ पर्यायेणापि देवोक्तिर्वैधेनैव पदेन वा ।

अर्थाभेदादादिमोऽन्त्यः शब्दपूर्वान्वयित्वतः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासयोर्ये नियमास्तेष्वग्न्यादिदेवताः किं पावकशुच्यादिना येन केनापि पर्यायेणाभिधातव्याः किं वा तत्तद्विशुद्देशगतेनाग्न्यादिपदेनैवेति संशयः । तत्र शब्दस्यार्थप्रत्यायनार्थत्वात्पर्यायाणां स्वरूपेण भेदेऽप्यर्थाभेदाद्येन केनाप्यभिधानमिति पूर्वपक्षः । यत्र ह्यर्थे कार्यमासाद्यते तत्र शब्दोऽर्थप्रत्यायनार्थो भवति । यत्र पुनः शब्द एव कार्यं तत्र कार्यसंबन्धार्थं शब्द एव प्रत्याययितव्यः । तद्यथा देवदत्ते गौरवातिशयमापादयितुं राजसभायामाचार्योपाध्यायादिशब्दैस्तं व्यवहरन्ति । पितृमातृमातुलादयश्च तत्संबन्धविशेषवाचिशब्देन यथा तुष्यन्ति तथा न नामग्रहणेन । प्रत्युत कुप्यन्ति, अद्भुतप्यग्न्यादिवैधशब्द एव कार्यमासक्तं विधिं विना यागदेवतयोः संबन्धाभावात् । विधिकृते तु तत्संबन्धे वैधशब्दस्य प्रयोजकत्वं दुर्वारम् । अत रवायाद्स्वाहाकारोऽज्जित्यादिनिगमेषु नियमेन वैधा एवाग्न्यादिशब्दाः तुष्यन्ते “ अयादग्नेः प्रिया धामानि, अयात्सोमस्य प्रिया धामानि, स्वाहाऽग्निं स्वाहा सोमम्, अग्नेरहमुज्जितिमनूज्जेपं, सोमस्याहमुज्जितिमनूज्जेपम् ” इत्यादिना । तस्माद्वैधपदैरेव तत्तद्देवताभिधानम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ निगमे पावकाग्नयोः किमाग्निः स्यादथ बोभयम् ।
अग्निश्चोदकतो मैवं वैधोऽग्निः सगुणो यतः ” इति ॥

आधाने ध्रूयते—“अग्नये पवमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदग्नये पाव-
कायाग्नये शुचये ” इति । तत्र गुणगुणिनोः पावकाग्नयोर्मध्येऽग्निशब्द एव
निगमेषु प्रयोक्तव्यः । कुतः । तस्यैव चोदकप्राप्तमध्रपठितत्वात् । मैवम् ।
पावकगुणयुक्तस्याग्नवैधत्वेन सर्वप्रयोगेषु तथैव प्राप्तत्वात् । तस्माच्छब्दद्वयं
पठितव्यम् । अनेन न्यायेन प्रकृतेऽप्येन्द्राग्नयाग इन्द्राग्निशब्देनैव निगदेषु
देवताऽभिधातव्या । पाथिकृतयागे त्वग्निपथिकृच्छब्दद्वयेनेति द्रष्टव्यम् ॥

अथ व्याकरणम् ।

उभेत्यत्रं पूर्वसवर्णैकादेशस्वरौ । इन्द्राग्निशब्दे त्वाष्टमिकामश्चितनिघातः ।
आहुवध्या इत्यत्र तुमर्थे विहितस्य कर्ध्वप्रत्ययस्याऽऽदिरकार उदात्तः । ततः
समासे कृत्स्वरः । एवं सर्वमुन्नेयम् । अस्मिन्प्रथमप्रपाठके शब्देऽस्वरप्रक्रिया
केशतः प्रदर्शिता । साकल्येन तु प्रकृतिप्रत्ययविकरणतत्त्वादेशादिपरिज्ञानम-
न्तरेण पुर्वोधत्वात्तस्य च सर्वस्यास्माभिर्वेदिकशब्दप्रकाशे निरूपितत्वाद्वापि
तस्मिन्प्रथमप्रपाठके सर्वमवगन्तव्यम् । तदिदं याज्याकाण्डं वैश्व-
देवम् । तथा चानुक्रमणिकायामुक्तम्—

“ राजसूयः सत्राह्वणः पशुबन्धः सहेष्टिकः ।
उपानुवाक्यं याज्याश्च अश्वमेधः सत्राह्वणः ॥
सत्रायणं च होमाश्च सूक्तानि च सहेष्टिभिः ।
सौत्रामणी सहाच्छिद्रैः पशुर्मेधश्च षोडश ” इति ॥

अनुमत्यै पुरोडाशमित्यादिको मन्त्रकाण्डस्थोऽष्टमप्रपाठको राजसूयः ।
अनुमत्या इत्यादिका विधिकाण्डस्थाः षष्ठसप्तमाष्टमप्रपाठकास्त्रयो राजसूयस्य
ब्राह्मणम् । वायव्यं श्वेतमालभेतेत्यादिप्रपाठकोक्ताः पशुबन्धाः । प्रजापतिः
प्रजा असृजतेत्यादिप्रपाठकत्रयोक्ता इष्टयः । प्रजापतिरकामयत प्रजाः सृजेय-
त्यादिकमुपानुवाक्यम् । उभा वामिन्द्राग्नी इत्यादयो याज्याः । जीमूतस्वेत्या-
दिकस्तत्र तत्रोक्तोऽश्वमेधः । सांग्रहण्येष्ट्या, इत्यादिकं तद्ब्राह्मणम् । प्रजननं
ज्योतिरित्यादिप्रपाठकपञ्चकं सत्रायणम् । जुष्टो दमूना इत्यादिप्रपाठकद्वयोक्ता
मन्त्रा होमाः । पीवोऽन्ना रयिवृधः सुमेधा इत्यादिसार्धप्रपाठकोक्तानि

प्रपा० २ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२१७

(यजमानकर्तृकप्रारंभप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

सूक्तानि । अग्निर्वा अकामयतेत्याद्यर्धप्रपाठकोक्ता इष्टयः । स्वादीं त्वा स्वादुने-
त्यादिः सौत्रामणी । सर्वांन्वा एषोऽग्नौ कामान्प्रवेशयतीत्यादीन्पच्छिद्राणि ।
अञ्जन्ति त्वामित्यादिकः पशुः । ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभत इत्यादिर्मेषः । अत्र
याज्यानां विश्वे देवा ऋपयः । उभा वामिति द्वे त्रिष्टुभौ । इन्द्राग्नी नवति-
मिति गायत्री । शुचिं नु स्तोममिति त्रिष्टुप् । वयमु त्वेति गायत्री । पथस्पथ
इति त्रिष्टुप् । क्षेत्रस्य पतिनेत्यनुष्टुप् । क्षेत्रस्य पत इति तिस्रस्त्रिष्टुभः । यद्रा-
हिष्ठमित्यनुष्टुप् । अग्ने त्वमिति त्रिष्टुप् । त्वमग्ने व्रतपा इति गायत्री । यद्रो
यमिति त्रिष्टुप् । देवतास्तु तत्तन्मन्त्रव्याख्यानेनैव प्रकाशिताः । ता एता
ऋषिच्छन्दोदेवता अनुष्ठानकाले स्मरणीयाः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे प्रथमप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीमद्विद्यातीर्थमहेश्वरापरावतारस्य श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरस्य
श्रीवीरबुक्कमहाराजस्याऽऽज्ञापारिपालकेन माधवाचार्येण विर-
चिते वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये
प्रथमकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

आपं उन्दन्तु जीवसे दीर्घायुत्वाय वर्चस
ओषधे त्रायस्वैनः स्वधिते मेनः हिंसीर्देव-
श्रूरेतानि प्र वपे स्वस्त्युत्तराण्यशीयाऽऽषो

१ ख. दिनेरमेधः । २ क. ग. अतो ।

अस्मान्मातरः शुन्धन्तु घृतेन नो घृतपुवः
 पुनन्तु विश्वमस्मत्प्र वंहन्तु रिप्रमुदाभ्यः शुचि-
 रा पूत एमि सोमस्य तनूरंसि तनुवं मे पाहि
 महीनां पयोऽसि वर्चोधा असि वर्चः (१)
 मयि धेहि वृत्रस्य कनीनिकाऽसि चक्षुष्पा
 असि चक्षुर्मे पाहि चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्प-
 तिस्त्वा पुनातु देवस्त्वां सविता पुनात्वच्छि-
 द्रेण पवित्रेण वसोः मूर्यस्य रश्मिभिस्तस्य ते
 पवित्रपते पवित्रेण यस्मै कं पुने तच्छकेयमा
 वो देवास ईमहे सत्यधर्माणो अध्वरे यद्दो
 देवास आगुरे यज्ञियासो हवामह इन्द्राग्नी
 द्यावांष्टथिवी आप ओषधीस्त्वं दीक्षाणामधि-
 पतिरसीह मा सन्तं पाहि (२) ॥

(वर्च ओषधीरष्टौ च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

आपः । उन्दन्तु । जीवेसं । दीर्घायुत्वायेति

(यजमानकर्तृकप्राग्वंशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

दीर्घायु—त्वार्य । वर्चसे । ओषधे । त्रायंस्व । ए॒नम् ।
 स्वर्धित इति स्व—धिते । मा । ए॒नम् । हि॒ंसीः ।
 दे॒वश्रू॒रिति॑ दे॒व—श्रूः । ए॒तानि॑ । प्रेति॑ । व॒पे । स्व॒स्ति ।
 उत्त॑रा॒णीत्यु॒त्—तरा॒णि । अ॒शीय॑ । आपः । अ॒स्मान् ।
 मा॒तरः । शु॒न्धन्तु॑ । घृ॒तेन॑ । नः । घृ॒तपु॒व इति॑
 घृ॒त—पु॒वः । पु॒नन्तु॑ । वि॒श्वम् । अ॒स्मत् । प्रेति॑ ।
 व॒हन्तु॑ । रि॒प्रम् । उ॒दिति॑ । आ॒भ्यः । शु॒चिः । एति॑ ।
 पृ॒तः । ए॒मि । सोम॑स्य । त॒नूः । अ॒सि । त॒नुवं॑म् । मे ।
 पा॒हि । म॒हीना॑म् । प॒यः । अ॒सि । व॒र्चो॒धा इति॑
 व॒र्चः—धाः । अ॒सि । व॒र्चः । (१) म॒रि॒य । धे॒हि ।
 वृ॒त्रस्य॑ । क॒नी॒निका॑ । अ॒सि । च॒क्षुष्पा॑ इति॑ च॒क्षुः—
 पाः । अ॒सि । च॒क्षुः । मे । पा॒हि । चि॒त्पति॑रिति॑
 चि॒त्—पतिः॑ । त्वा । पु॒नातु॑ । वा॒क्पति॑रिति॑ वा॒क्—
 पतिः॑ । त्वा । पु॒नातु॑ । दे॒वः । त्वा । स॒वि॒ता । पु॒नातु॑ ।
 अ॒च्छि॒द्रेण॑ । प॒वि॒त्रेण॑ । व॒सोः । सूर्य॑स्य । र॒श्मि॒भि॒-
 रिति॑ र॒श्मि—भिः॑ । तस्य॑ । ते । प॒वि॒त्रप॒त इति॑
 प॒वि॒त्र—प॒ते । प॒वि॒त्रेण॑ । य॒स्मै । कम् । पु॒ने । तत् ।
 श॒के॒यम् । एति॑ । वः । दे॒वा॒सः । ई॒महे॑ । स॒त्य॒ध॒र्माण॑
 इति॑ स॒त्य—ध॒र्माणः॑ । अध्व॑रे । यत् । वः । दे॒वा॒सः ।
 आ॒गुर इत्या॑—गुरे । यज्ञि॑यासः । ह॒वामहे॑ । इन्द्रा॑ग्नी

इतीन्द्रं—अग्नी । द्यावापृथिवी इति द्यावा—पृथिवी ।
 आपः । ओषधीः । त्वम् । दीक्षणांम् । अधिपति-
 रित्यधि—पतिः । असि । इह । मा । सन्तम् ।
 पाहि (२) ।

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

आद्यप्रपाठके दर्शपूर्णमासेष्टिरीरिता ।

प्रपाठकत्रयेणाथ सोमयागः प्रवक्ष्यते ॥ २ ॥

तदिदं सौम्यकाण्डम् । तथा चानुक्रमणिकायामुक्तम्—

“ अध्वरप्रभृतित्रीणि तद्विधिर्वाजपेयकौ ।

सवाः शुक्रियकाण्डे च नवेन्द्रोरिति धारणा ” इति ॥

आप उन्दन्त्वित्यादिकमध्वरकाण्डम् । आ ददे प्रावाऽसीत्यादिकं ग्रहका-
 ण्डम् । उदु त्यं जातवेदसमित्यादिकं दक्षिणाकाण्डम् । तान्येतानि त्रीणि ।
 प्राचीनवक्षं करोतीत्यादिकं त्रयाणामेतेषां विधिः । देव सवितः प्र सुवेत्या-
 दिकं वाजपेयस्य मन्त्रकाण्डम् । देवा वै यथादर्शं यज्ञानाहरन्तेत्यादिकं वाज-
 पेयस्य विधिकण्डम् । त्रिवृत्स्तोमो भवतीत्यादिकाः सवाः । नमो वाचे वा
 चोदितेत्यादिकं शुक्रियमन्त्रकाण्डम् । देवा वै सत्रमासतेत्यादिकं तद्विधिका-
 ण्डम् । तान्येतानि नवसंख्याकानि चन्द्रस्य काण्डानि । अतस्तेषु चन्द्रं कृपि-
 रिति ध्यायेत् ।

“ सोमाङ्गे दीक्षणीयादौ दर्शमन्त्रातिदेशनात् ।

दर्शोर्ध्वत्वं तत्र युक्तमग्निष्टोमोऽत्र वर्ण्यते ” ॥

(यजमानकर्तृकप्राग्वाशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

त्रिविधः सोमयाग एकाहाहीनसत्रनामकः । एकस्मिन्नेवाहनि सवनत्रयेण निष्पाद्य एकाहः । द्विरात्रमारभ्यैकादशरात्रपर्यन्ता अहीनाः । त्रयोदशरात्र-
मारभ्य सहस्रसंवत्सरपर्यन्तानि सत्राणि । द्वादशाहस्तु द्विरूपः । तत्राहीनरू-
पेण द्विरात्रादीनां प्रकृतिः, सत्ररूपेण त्रयोदशरात्रादीनाम् । तस्य च द्वादशा-
हस्यैकाहरूपो ज्योतिष्टोमः प्रकृतिः । अत एवाऽऽम्नायते—“एष वाव प्रथमो
यज्ञो यज्ञानां यज्ज्योतिष्टोमः” इति । यद्यपि सप्तसंस्थो ज्योतिष्टोमोऽग्निष्टो-
मोऽत्यग्निष्टोम उक्त्यर्थः षोडशयतिरात्रोऽप्तोर्यामो वाजपेयश्चेति, तथाऽप्यग्निष्टोमे
कृन्ताङ्गजातस्योपदिष्टत्वात्स एवतरेषां प्रकृतिः । अतः प्रथमं स एवाभिधी-
यते । तत्र प्रपाठकत्रयस्यानुवाकानां चार्थभेदो विनियोगसंग्रहे दर्शितः—

“द्वितीयप्रश्नमारभ्य प्रश्नत्रय उदीर्यते ।

सोमयागे मन्त्रजातं तत्रावान्तरभेदतः ॥ १ ॥

क्रयः पर्शुग्रहश्चेति प्रश्नभेदोऽवगम्यताम् ।

क्रयप्रश्नेऽनुवाकाः स्युरर्थभेदाच्चतुर्दश ॥ २ ॥

प्राग्वांशवेशनं दीक्षा स्याद्देवयजनग्रहः ।

सोमक्रयण्यानयनं तदीयपदसंग्रहः ॥ ३ ॥

सोमोन्मानं क्रयस्तस्य शकटारोपणं गतिः ।

आतिथ्योपसदस्तद्भवेदुत्तरवेदिका ॥

हविर्धानं काम्ययाज्या इत्यर्था अनुवाकगाः ॥ ४ ॥” इति ।

तत्र प्रथमानुवाके क्षौरादिभिः संस्कृतस्य यजमानस्य प्राचीनवंशाख्यशा-
शप्रवेशोऽभिधीयते । आप उन्दन्तिवत्यादयः क्षौरमन्त्राः । क्षौरात्प्रागेव
शाला निर्मातव्या । ततो वौधायनो दीक्षासाधनद्रव्यसंपादनपूर्वकं शालानि-
ष्णमाह—“अग्निष्टोमेन यक्ष्यमाणो भवति स उपकल्पयते कृष्णाजिनं च
ऽग्निष्ठाणं च वासश्च भेखलां च” इति । “जुष्टे देवयजने शाला कारिता
वति” इति च । आपस्तम्बोऽपि “सोमेन यक्ष्यमाणो ब्राह्मणानार्षेयानृ-
वजो वृणीते” इत्युपक्रम्य वरणं देवयजनाध्यवसानं दीक्षणीयेधिं चाभि-
षेदमाह—“प्राचीनवः शं करोति पुरस्तादुन्नतं पश्चान्नितः सर्वतः परि-
शतम्” इति ।

एतदेवाभिधेत्य वपनविधेः पूर्वं शालां विधत्ते—

“प्राचीनवः शं करोति देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवा दक्षिणां

पितरः प्रतीचीं मनुष्या उदीचीं रुद्रा यत्प्राचीनवंशं करोति देवलोकमेव तद्यजमान उपावर्तते ” [सं का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

प्रागायतः पृष्ठवंशो यस्य गृहविशेषस्य स प्राचीनवंशः । केचित्तु यस्य देवयजनस्येति विग्रह कृत्स्नदेवयजनविधिमेतमाहुः । देवयजनैकदेशरूपगृहसंबद्धो वंशो देवयजनसंबद्धो भवति । वंशस्य प्रागग्रत्वेन तद्गृहं यजमानो देवलोकं करोति ॥

गृहस्य कुड्यस्थानीयमावरणं विधत्ते—

“ परिश्रयत्यन्तर्हितो हि देवलोको मनुष्यलोकात् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

स्वर्गस्य मनुष्यैरदृश्यत्वादत्रापि तदर्थं परिश्रयणम् ।

द्वाराणि विधत्ते—

“ नास्माल्लोकात्स्वेतव्यमिवेत्याहुः को हि तद्वेद यद्यमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न वेति दिक्ष्वतीकाशाः नकरोत्युभयोर्लोकयोरभिजित्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

इह लोके तावत्सुखं प्रत्यक्षसिद्धम् । गृहक्षेत्रपुत्रमित्रादिभिस्तदुत्पादान् । स्वर्गे तु संदिग्धम् । यद्यविघ्नेनेदं कर्म साङ्गं समाप्येत तदा सुखमस्ति नान्यथा । भवदपि तत्सुखं नेदानीं भवति किं तु मरणाद्दूर्ध्वम् । तदाऽपि प्रवलेन केनचिन्नरकप्रदेन कर्मणा प्रतिवन्धे सति ततोऽपि विलम्ब्येत । तस्मादिदानीमित्रास्माल्लोकान्न सर्वात्मना निर्गन्तव्यमिति बुद्धिमन्त आहुः । तत एतल्लोकदर्शनाय द्वारेषु कृतेषु लोकद्वयजयो भवति ॥

आप उन्दन्तु जीवसे दीर्घायुत्वाय वर्चसे—

कल्पः—“ अथास्य प्राञ्ज्रखस्य दक्षिणं गोदानमद्भिरनुवध्याऽऽप उन्दन्तु जीवसे दीर्घायुत्वाय वर्चसे इति ” इति ।

गोदानं शिरसो भागः । जीवनायुर्द्विब्रह्मवर्चसेभ्य आपः शिर आर्शं कुर्वन्तु ॥

ओषधे त्रायस्वैनं स्वधिते मैनं

हिंसीर्देवश्रूरेतानि प्र वपे—

कल्पः—“ ऊर्ध्वाग्रं वह्निरनूच्छयति ओषधे त्रायस्वैनमिति स्वधितिं तिर्यञ्चं निदधाति स्वधिते मैनं हिंसीरिति प्रवर्षति देवश्रूरेतानि प्र वप इति ” इति ।

(यजमानकर्तृकप्राग्वांशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

स्वधितिः क्षुरः । देवेषु प्रसिद्धत्वेन श्रूयत इति देवश्रुद्धेवनापितस्तद्वृषोऽहं वपनं कुर्वे । एतानि केशादीनि ॥

स्वस्त्युत्तराण्यशीय—

बौधायनः—“ स्वस्त्युत्तराण्यशीयेत्युक्त्वा तं प्रत्यभिमृशते ” इति ।

आपस्तम्बः—“ स्वस्त्युत्तराण्यशीयेति यजमानो जपति ” इति ।

अविघ्नेनोत्तराणि कर्माणि प्राप्नुयाम् ॥

विधत्ते—

केशश्मश्रु वपते नखानि निकृन्तते मृता वा एषा त्वगमेध्या यत्केशश्मश्रु मृतामेव त्वचममेध्यामपहत्य यज्ञियो भूत्वा मेधमुपैति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ॥

आपो अस्मान्मातरः शुन्धन्तु घृतेन नो घृत-

पुवः पुनन्तु विश्वमस्मत्प्र वहन्तु रिप्रम्—

बौधायनः—“ अथैनमद्भिरभिषिञ्चत्यापो अस्मान्मातरः शुन्धन्तु घृतेन नो घृतपुवः पुनन्तिवति संप्रधाव्य रजः प्रक्षालयति विश्वमस्मत्प्र वहन्तु रिप्रमिति ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वेकमध्वतां मन्यते । अस्मान्स्मदीयान्यजमानान् । क्षरदुदकमत्र घृतम् । तेन पुनन्ति पर्जन्यादयो घृतपुवः । रिप्रं पापम् । इमा आपः सर्वं पापमस्मत्तोऽपनयन्तु ॥

उदाभ्यः शुचिरा पूत एमि—

कल्पः—“ उदाभ्यः शुचिरा पूत एमीत्युद्वाहमानो जपति ” इति ।

स्नानाचमनाभ्यां बहिरन्तश्च शुद्धः सन्नद्य उद्गम्याऽऽगच्छामि ॥

विधत्ते—

“ अङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्तोऽप्सु दीक्षातपसी प्रावेशयन्नप्सु स्नाति साक्षादेव दीक्षातपसी अवरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

मुण्डनादिसंस्कारो दीक्षा । आहारादिनियमस्तपः । अप्सु स्नानेन तदुभयमव्यवधानेनैव प्राप्नोति ॥

अंघ्रतरणप्रदेशं विधत्ते—

“ तीर्थे स्नाति तीर्थे हि ते तां प्रावेशयन् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ॥

उक्तमेवार्थमनूय स्तौति—

“ तीर्थं स्नाति तीर्थमेव समानानां भवति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० १] इति ।

सख्यादीनां समानानां तीर्थवत्सेव्यो भवति ॥

आचमनं विधत्ते—

“ अपोऽश्नात्यन्तरत एव मेध्यो भवति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० १] इति ॥

सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहि—

कल्पः—“ अथ प्रदक्षिणमहतं वासः परिधत्ते सोमस्य तनूरसि तनुवं मे
पाहीति ” इति ।

क्षौमवस्त्रस्य सोमोऽभिमानी देव इति तस्य वस्त्रं शरीरम् ॥

विधत्ते—

“ वाससा दीक्षयति सौम्यं वै क्षौमं देवतया सोममेप देवतामुपैति हो
दीक्षते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

दीक्षयति संस्करोति ॥

मन्त्रस्य पूर्वोत्तरभागौ व्याचष्टे—

“ सोमस्य तनूरसि तनुवं मे पाहीत्याह स्वाभेव देवतामुपैत्यथो आशिपमे
वैतामाशास्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

वस्त्रपरिहितस्य सोम एव स्वा देवता ॥

प्रकारान्तरेण प्रस्तौति—

“ अग्नेस्तूपाधानं वायोर्वातपानं पितृणां नीविरोपधीनां प्रघात आदित्यानां
प्राचीनतानो विश्वेषां देवानामोतुर्नक्षत्राणामतीकाशास्तद्वा एतत्सर्वदेवत्यं यद्वा
सो यद्वाससा दीक्षयति सर्वाभिरैवैनं देवताभिर्दीक्षयति ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० १] इति ।

शलाकोपधानं तूपाः । तत्र तन्नूनां पूरणं तूपाधानम् । वायुना शोषणं वातपा-
नम् । नीविर्वन्धविशेषः । प्रघातो दण्डेन शलाकोपधानेन वा प्रहारः । प्राची-
नतानो दीर्घतन्तुप्रसारणम् । ओतुस्तिर्यक्तन्तुप्रसारणम् । अतीकाशाश्छिद्राणि
एतेषु क्रमेणाग्न्यादयोऽभिमानीदेवताः ॥

भोजनं विधत्ते—

“ वहिःप्राणो वै मनुष्यस्तस्याशनं प्राणोऽश्नाति सप्राण एव दीक्षते ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

प्रपा० २ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२२६

(यजमानकर्तृकप्राग्वंशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

प्राणस्थितिहेतुत्वादशनस्य प्राणत्वम् । मित्रवन्धादिभिः प्रार्थितो बहु भुञ्जीतेति ॥

विधत्ते—

“ आशितो भवति यावानेवास्य प्राणस्तेन सह मेधमुपैति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ॥

महीनां पयोऽसि वर्चोधा असि वर्चो मयि धेहि—

वौधायनः—“ अथास्यैतन्नवनीतं विचितमुद्रशराव उपशेरते तस्य पाणिभ्यां संप्रम्लाय मुखमेव प्रथममभ्यङ्गे महीनां पयोऽसि वर्चोधा असि वर्चो मयि धेहीत्यनुलोममापादाभ्याम् ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रभेदमाह—“ महीनां पयोऽसीति दर्भपुञ्जीलाभ्यां नवनीतमुञ्जीति वर्चोधा असीति तेन पराचीनं त्रिरभ्यङ्गे ” इति ।

हे नवनीत त्वं गवां पयःकार्यमसि । स्निग्धतारूपं वर्चो धारयसि । अतो मयि ब्रह्मवर्चसं धेहि ॥

अभ्यङ्गं विधत्ते—

“ घृतं देवानां मस्तु पितृणां निष्पकं मनुष्याणां तद्वा एतत्सर्वदेवत्यं यन्नवनीतं यन्नवनीतेनाभ्यङ्गे सर्वा एव देवताः प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

नवनीतस्य पाकजन्यास्तिस्रोऽवस्थाः पकं किञ्चित्पकं निःशेषपकं च । द्रव्यान्तरप्रक्षेपेण सुरभि निःशेषपकम् । अत एव बह्वृचः पठन्ति—“ आज्यं वै देवानां सुरभि घृतं मनुष्याणामायुतं पितृणां नवनीतं गर्भाणाम् ” इति ।

प्रकारान्तरेण नवनीताभ्यङ्गं प्रस्तौति—

“ प्रच्युतो वा एपोऽस्माल्लोकादगतो देवलोकं यो दीक्षितोऽन्तरेव नवनीतं तस्मान्नवनीतेनाभ्यङ्गे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

दीक्षितस्य सर्वसाधने प्रवृत्तत्वादेतल्लोकप्रच्युतिः । यागस्यासमाप्तत्वाद्देवलोकप्राप्त्यभावः । नवनीतमपि क्षीरभावात्प्रच्युत्य घृतभावं न प्राप्नोति । अतोऽन्तरालवर्तित्वसाम्यात्तेन तस्याभ्यङ्गो युक्तः ॥

गुणद्वयं विधत्ते—

“ अनुलोमं यजुषा व्यावृत्तै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

मनुष्याणां नास्त्यानुलोम्ये नियमः । न वाऽभ्यङ्गे मन्त्रोऽस्ति । तस्मान्ना-
वृत्तयै तदुभयमत्रेति नियम्यते ॥

वृत्रस्य कनीनिकाऽसि चक्षुष्पा असि चक्षुर्मे पाहि—

कल्पः—“ अथास्यैतदाञ्जनं पिष्टं दृषदुपले सतूलया च शरेपीकया चास्य
प्राङ्मुखस्य प्रत्यङ्मुख उपविश्य सव्येन पाणिना दक्षिणमक्षपनक्ति वृत्रस्य
कनीनिकाऽसि चक्षुष्पा असि चक्षुर्मे पाहीति ” इति ।

मन्त्रार्थं विशदयन्नञ्जनं विधत्ते—

“ इन्द्रो वृत्रमहन्तस्य कनीनिका पराऽपतत्तदाञ्जनमभवद्यदाङ्गे चक्षुसे
भ्रातृव्यस्य वृङ्गे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

विनाशयतीत्यर्थः ॥

क्रमेण गुणान्विधत्ते—

“ दक्षिणं पूर्वमाऽङ्गे सव्यं हि पूर्वं मनुष्या आञ्जते न नि धावते नीव हि
मनुष्या धावन्ते पश्च कृत्व आऽङ्गे पश्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्को यज्ञो यज्ञमेवात्र रुन्धे
परिमितमाऽङ्गेऽपरिमितं हि मनुष्या आञ्जते सतूलयाऽऽङ्गेऽपतूलया हि मनुष्या
आञ्जते व्यावृत्तयै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

मनुष्यस्य योषितामञ्जने वामभागपूर्वत्वं प्रसिद्धम् । अञ्जनोपेताङ्गुलेश्चक्षुषि
सहसा पुनः पुनः पर्यावर्तनं निधावनं तच्च मनुष्याः कुर्वन्ति । यज्ञे सवर्गीय-
पुरोडाशद्रव्याणां पञ्चसंख्याया पङ्क्तिच्छन्दोगताक्षरसाम्याद्यज्ञस्य पाङ्कत्वम् ।

तथा च पञ्चमप्रपाठके वक्ष्यति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति नर्चा न यजुषा पङ्क्तिराप्यतेऽथ किं यज्ञस्य पाङ्क-
त्वमिति धानाः करम्भः परिवापः पुरोडाशः पयस्या तेन पङ्क्तिराप्यते तद्य-
ज्ञस्य पाङ्कत्वम् ” [सं० का० ६ प्र० ९ अ० १०] इति ।

परिमितमल्पं पञ्चसंख्यानियमो वा । न ह्ययं नियमो मनुष्येष्वस्ति । अत्र
सहिता शरेपीका सतूला । मनुष्याणामिपीकानियम एव नास्ति कुतः सतू-
लत्वनियमः ॥

विपक्षे बाधकपूर्वकं स्वपक्षं निगमयति—

“ यदपतूलयाऽऽञ्जीत वज्र इव स्यात्सतूलयाऽऽङ्गे मित्रत्वाय ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

तूलरहितशरकाष्ठस्य तीक्ष्णाग्रत्वाद्ब्रह्मसमत्वम् ॥

(यजमानकर्तृकप्राग्बंशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्पतिस्त्वा पुनातु
देवस्त्वा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवि-
त्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः—

कल्पः—“ अथैनमेकविंशत्या दर्भपुञ्जीलैः पवयति चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्पतिस्त्वा पुनातु देवस्त्वा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरिति ” इति ।

प्रथमद्वितीयमन्त्रयोरच्छिद्रेणेत्यनुपज्यते । हे यजमान चित्तां ज्ञानानां पति-
र्भनो देवस्त्वां पुनातु । वाचां शब्दानां पतिः सरस्वत्यसौ वा आदित्योऽच्छिद्रं
पवित्रं तद्रूपोऽयं दर्भस्तोमः । जगन्निवासहेतोः सूर्यस्य रश्मिरूपा दर्भाः ॥

दर्भस्तोमविशिष्टं मार्जनं विधत्ते—

“इन्द्रो वृत्रमहन्त्सोऽपोऽभ्यघ्नियत तासां यन्मध्यं यज्ञियं सदेवमासीत्तद्-
पोदक्रामत्ते दर्भा अभवन्यदर्भपुञ्जीलैः पवयति या एव मध्या यज्ञियाः सदेवा
आपस्ताभिरेवैनं पवयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

मध्यं शुद्धं, यज्ञियं यज्ञार्हं, सदेवं देवतामियम् । उत्पवनब्राह्मणे दर्भो-
त्पत्तिर्व्याख्याता ॥

दर्भस्तोमस्य संख्याविशेषान्विधत्ते—

“ द्वाभ्यां पवयत्यहोरात्राभ्यामेवैनं पवयति त्रिभिः पवयति त्रय इधे
लोका एभिरेवैनं लोकैः पवयति पञ्चभिः पवयति पञ्चाक्षरा पाङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो
यज्ञार्थेवैनं पवयति षड्भिः पवयति षड्वा ऋतव ऋतुभिरेवैनं पवयति
सप्तभिः पवयति सप्त छन्दांसि छन्दोभिरेवैनं पवयति नवभिः पव-
यति नव वै पुरुषे प्राणाः सप्राणमेवैनं पवयत्येकविंशत्या पवयति दश
इत्या अङ्गुल्यो दश पद्या आत्मैकविंशो यावानेव पुरुषस्तमपरिवर्गं पव-
यति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ।

“ गायत्री त्रिपुञ्जगत्यनुपुष्पङ्ग्या सह । बृहत्युष्णिहा ककुत्सूचीभिः शिम्पन्तु
वा ” इति कैश्विनमन्त्र आम्नायते । तत्रोष्णिक्कुभोरवान्तरभेदपरित्यागेन सप्त
छन्दांसि । संचारस्थानभूतच्छिद्राभिप्रायेण प्राणानां नवत्वम् । अपरिवर्गं
नेःशेषम् । एकविंशतिपक्ष एवात्रानुष्ठेयः । “ एकविंशत्या दर्भपुञ्जीलैः पव-
यति ” इति बह्वृचब्राह्मण आम्नातत्वात् । तत्प्रशंसार्थमितरे पक्षा अवयु-
यानुवादः ॥

१ ख. शोधयतु । २ ख. 'मिः शम्य' । ३ ख. 'इत्यथमेधे क' । ४ क. घ. ड. कस्मिन्धि' ।
य. 'वादाः । म' ।

मन्त्रं व्याचष्टे—

“ चित्पतिस्त्वा पुनात्वित्याह मनो वै चित्पतिर्मनसैवैनं पवयति वाक्पति-
स्त्वा पुनात्वित्याह वाचैवैनं पवयति देवस्त्वा सविता पुनात्वित्याह सवितृप्र-
सूत एवैनं पवयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति ॥

तस्य ते पवित्रपते पवित्रेण
यस्मै कं पुने तच्छकेयम्—

कल्पः—“ यजमानं वाचयति तस्य ते पवित्रपते पवित्रेण यस्मै कं पुने
तच्छकेयमिति ” इति ।

आदित्यरूपस्याच्छिद्रपवित्रस्य पतिः प्रेरकोऽन्तर्यामी । हे पवित्रपते ताह-
शस्य तत्र पवित्रेण यस्मा अग्निष्टोमकर्मणे कमात्मानं शोधयामि तत्कर्तुं शक्तो
भूयासम् ॥

एतमभिप्रायं दर्शयति—

“ तस्य ते पवित्रपते पवित्रेण यस्मै कं पुने तच्छकेयमित्याहाऽऽशिपमेवै-
तामाशास्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १ इति ॥

आ वो देवास ईमहे सत्यधर्माणो अध्वरे
यद्वो देवास आगुरे यज्ञियासो हवामहे—

बौधायनः—“ अथैनं सव्ये पाणावभिपाद्य शालामानयति आ वो देवास
ईमहे सत्यधर्माणो अध्वरे यद्वो देवास आगुरे यज्ञियासो हवामहे इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ आ वो देवास ईमहे इति पूर्व्या द्वारा प्राग्वंशे प्रविश्य ”
इति ।

हे देवा युष्माकं संवन्धिन्यास्मिन्नध्वरे वयं सत्यधर्माणोऽवश्यं भाव्यनुष्ठानपा-
रागच्छामः । हे यज्ञसंवन्धिनो देवा यस्मादागुरे कर्मोद्यमे युष्मानाह्वास्याम-
स्तस्माद्वयमत्राऽऽगच्छामः ॥

इन्द्राग्नी द्यावापृथिवी आप ओषधीः—

बौधायनः—“ पूर्व्या द्वारा शालां प्रपादयति, इन्द्राग्नी द्यावापृथिवी आप
ओषधीरिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ इन्द्राग्नी द्यावापृथिवी आप ओषधीरित्यपरेणाऽऽहवनीयं
दक्षिणाऽतिक्रम्य ” इति ।

(यजमानकर्तृकप्राग्वंशप्रवेशोपयुक्ता मन्त्राः)

हे इन्द्रादय एनमनुजानीतेति शेषः ॥

त्वं दीक्षाणामधिपतिरसीह मा सन्तं पाहि ॥

बौधायनः—अथैनमग्नेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य दक्षिणत उदङ्मुखमुपवे-
श्याऽऽहवनीयमीक्षयति त्वं दीक्षाणामधिपतिरसीह मा सन्तं पाहीति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ त्वं दीक्षाणामधिपतिरसीत्याहवनीयमुपोपविशति ” इति ।

हे आहवनीय त्वं दीक्षारूपाणां नियमानां पालकोऽस्यतस्त्वत्समीपे स्थितं
मां पालय ॥

पूर्वोक्तपूतत्वप्रशंसापूर्वकं प्राचीनवंशप्रवेशं विधत्ते—

“यावन्तो वै देवा यज्ञायापुनत त एवाभवन्त्य एवं विद्वान्यज्ञाय पुनीते भव-
त्येव वहिः पवयित्वाऽन्तः प्रपादयति मनुष्यलोक एवैनं पवयित्वा पूतं देव-
लोकं प्रणयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

अभवन्नैश्वर्यं प्राप्ताः । भवत्येवैश्वर्यं प्राप्तोत्येव ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ आपः शिर उनर्योप दर्भोऽत्रान्तर्हितः स्वधि ।

क्षुरं निधाय देवश्रूर्वपेत्स्वस्ति तदा जपेत् ॥ १ ॥

आपः स्नायादुदा जप्यं सोम वस्त्रपरिग्रहः ।

महीति नवनीतस्य ग्रहो वर्चोऽतिलेपनम् ॥ २ ॥

वृत्रेत्याङ्गे चित्पतिस्त्वात्रिभिर्दर्भेण पावयेत् ।

तस्येति जपति स्वामी ह्य वः प्राग्वंशवेशनम् ॥ ३ ॥

इन्द्राग्नी दक्षिणे गत्वा त्वमित्युपविशेदिह ।

प्रथमे ह्यनुवाकेऽस्मिन्मन्त्रा अष्टादशेरिताः ॥ ४ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ किं दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यागकः ।

अङ्गाङ्गिता वा कालो वा ह्यपाराश्र्याय चाङ्गता ॥

दर्शादिलक्षिते काले सोमयागो विधीयते ।

स्वतन्त्रफलवच्चेन न युक्ताऽङ्गाङ्गिता तयोः ” इति ॥

इदमाम्नायते—“ दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत ” इति । तत्रो-
भयोरान्धिमारास्तानुयाजवदन्याधीनत्वाभावाद्दर्शपूर्णमासोक्तेः पाराश्र्यपरिहा-
राय सोमस्य दर्शपूर्णमासाङ्गत्वबोधकोऽयं संयोग इति चेन्मैवम् । स्वतन्त्रफल-

वतः सोमयागस्याङ्गत्वासंभवात् । फलवत्संनिधावफलं तदङ्गमिति न्यायात् । न चात्र वृहस्पतिसवन्वयायेन सोमधर्मकमफलं कर्मान्तरं विधीयत इति शक्यं वक्तुम् । सोमशब्दस्य वृहस्पतिसवशब्दवन्नामत्वाभावेन धर्मान्तिदेशकत्वाभावात् । क्त्वाप्रत्ययस्तु असत्यङ्गाङ्गिभावे कर्त्रैक्यमात्रेणोपपद्यते । तस्माद्दर्शपूर्णमासशब्दस्य पारार्थ्यमभ्युपेत्यापि तदिष्ट्युपलक्षित उत्तरकाले सोमविधिरयम् ।

एतदेवाभिप्रेत्य रथरूपकमाम्नायते—

“ एष वै देवस्थो यद्दर्शपूर्णमासौ यो दर्शपूर्णमासाविष्टा सोमेन यजेते रथस्पष्ट एवावसाने वरे देवानामवस्यति ” [सं० का० २ प्र० ५ अ० ६] इति ।

अवसाने निश्चिते वरे मार्गे यथा रथेन क्षुण्णे मार्गे गन्तुः कण्टकपापाणादिवाधराहित्येन सुखं भवति तथा प्रथमं दर्शपूर्णमासाविष्टवत् उत्तरकाले तदिष्टिविकृतिषु सोमाङ्गभूतदीक्षणीयाप्रायणीयादिषु कर्मानुष्ठानं सुकरं भवतीत्यर्थः । तस्मात्कालार्थः संयोगः ।

पञ्चमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ दर्शादीष्टा सोमयागः क्रमोऽयं नियतो न वा ।

उक्तेराद्यो न सोमस्याऽऽधानानन्तरताश्रुतेः ” इति ॥

दर्शपूर्णमासाविष्टा सोमेन यजेतेति क्त्वाप्रत्ययेनावगम्यमानः क्रमो नियत इति चेन्मैवम् । सोमेन यक्ष्यमाणोऽग्नीनादधीतेत्याधानानन्तरताया अपि श्रवणात् । तस्मादिष्टिसोमयोः पौर्वापर्यं न नियतम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ विप्रस्य सोमपूर्वत्वं नियतं वा न वाऽग्निमः ।

उत्कर्षतो नैवमग्नीषोमीयस्यैव तच्छ्रुतेः ” इति ॥

इष्टिपूर्वत्वं सोमपूर्वत्वं च विकल्पितमिति यदुक्तं तत्र ब्राह्मणस्य सोमपूर्वत्वमेव नियतम् । कुतः । उत्कर्षश्रवणात् “ आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतया स सोमेनेष्ट्वाग्नीषोमीयो भवति यदेवादः पौर्णमासं हविस्तत्तर्ह्यनु निर्वपेत्तर्ह्युभयदेवतो भवति ” इति । अस्यायमर्थः—प्रजापतेर्मुखादाग्निब्राह्मणश्चेत्युभावुत्पन्नौ । ततो ब्राह्मणस्यैकैव देवतेत्याग्नेय एव ब्राह्मणो न तु सौम्यः सोमस्य तद्देवतात्वाभावात् । यदा स ब्राह्मणः सोमेन यजति तदा सोमोऽप्यस्य देवतेत्यग्नीषोमीयो भवति । तस्याग्नीषोमीयस्य ब्राह्मणस्यानुरूपं पौर्णमासमग्नीषो-

मीयपुरोडाशरूपं हविः सोमादूर्ध्वमनुनिर्वपेत् । तदा स ब्राह्मणो देवताद्वयसं-
बन्धी भवतीति । यद्यप्यत्र कर्मान्तरं किञ्चिद्विधीयत इति कश्चिन्मन्येत तथाऽपि
पौर्णमासं हविरिति विस्पष्टं प्रत्यभिज्ञानान्न कर्मान्तरं किं तु दर्शपूर्णमासयोः
सोमादूर्ध्वमुत्कर्षः । तस्माद्विप्रस्य सोमपूर्वत्वमेव नियतमिति प्राप्तं ब्रूमः—नात्र
दर्शशब्दः पूर्णमासशब्दो वा कश्चिद्वागवाची श्रूयते । पौर्णमासमित्येव तद्धि-
तान्तो हविर्विशेषणत्वेनोपन्यस्यते । तच्च हविरग्नीषोमीयपुरोडाशरूपमिति देव-
ताद्वयेन संस्तवादवगम्यते । तस्मादेकस्यैव हविष उत्कर्षो न तु कृत्स्नयोर्द-
र्शपूर्णमासयोः । तथा सति ब्राह्मणस्यैकस्मिन्नेवाग्नीषोमीयपुरोडाशे सोमपूर्व-
त्वनियमः । इतरत्र क्षत्रियवैश्ययोरिवास्यापीष्टिपूर्वत्वसोमपूर्वत्वे विकल्प्येते ।

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ दिशं प्रतीचीं मनुजा व्यभजन्तेत्यसौ विधिः ।

वादो वाऽत्र पुराकल्पस्तुत्यर्थो विधिमर्हति ॥

प्राचीनवंशवाक्योक्तेर्विधानस्यैकवाक्यतः ।

दिग्विधायार्थवादोऽयमुपवीते निवीतवत् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—

“ प्राचीनव०शं करोति देवमनुष्या दिशो व्यभजन्त प्राचीं देवा दक्षिणा
पितरः प्रतीचीं मनुष्या उदीचीं रुद्रा यत्प्राचीनव०शं करोति देवलोकमेव
तद्यजमान उपावर्तेते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १] इति । तत्र देवा-
दीनां कर्मानधिकारान्न तत्र विधिशङ्का । मनुष्याः प्रतीचीं विभजेयुरित्येव
विधिः स्यात् । कुतः । पुराकल्परूपेणार्थवादेन स्तूयमानत्वात् । पूर्वपुरुषाच-
रितत्वाभिधानं पुराकल्पः । व्यभजन्तेत्यनेन भूतार्थवाचिना तदभिधीयते ।
तस्माद्विधिरयमिति पूर्वः पक्षः । यस्य मण्डपविशेषस्योपरि वंशाः प्रागग्रा
भवन्ति स प्राचीनवंशः । तद्विधेकवाक्यत्वाभ्युपगमादर्थवादः । सायंकाली-
नाध्यादौ प्रतीची प्राप्ता ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ वपतीत्युपकारः किं द्वयोर्मुख्याङ्गयोरुत् ।

मुख्य एव द्वयोरस्य कृत्स्नकर्तृगतत्वतः ॥

युक्तः शास्त्रीयसंस्कारो मुख्येऽस्य फलभोगि(जि)नः ।

विनाऽपि संस्कृतिं दृष्टं कर्तृत्वं तस्य नास्ति सः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे केशश्मश्रुवपनपयोत्रतादयो यजमानसंस्कारा आम्नाताः । ग्रहः सोमहोमो ज्योतिष्टोमे मुख्यः । अग्नीषोमीयपश्वादिऋमङ्गम् । तत्र द्वयोर्मुख्याङ्गयोरेते वपनादय उपकुर्वन्ति । कुतः । कर्तृधर्मत्वात् । यजमानो हि कर्तृतया वपनादिभिः संस्क्रियते । कर्तृत्वं च यथा मुख्यं प्रति तस्य विद्यते तथाऽङ्गप्रत्यप्यस्ति । तस्माद्बुभयोरुपकार इति चेन्मैवम् । द्वौ हि यजमानस्याऽऽकारौ क्रियाकर्तृत्वं फलभोक्तृत्वं चेति । तयोरदृष्टः फलभोगः क्रियानिष्पत्तिश्च दृष्टा । तथा सति वपनादिकृतोपकारस्याप्यदृष्टत्वाद्भोक्तृशेषा वपनादयः फलभोगसाधने मुख्य एव पर्यवस्यन्ति । वपनादिसंस्काररहितैर्ऋत्विग्भिः कृषीवलादिभिश्च क्रिया निष्पाद्यमाना दृश्यते । ततस्तत्र कर्तृत्वाकारे वपनादिकृतः स उपकारो नास्ति । तस्माददृष्टफलभोजिनो यजमानस्य योऽयमदृष्टरूपः शास्त्रीयसंस्कारः सोऽयं मुख्ये कर्मणि युक्तो नाङ्गेषु । नात्र पूर्ववद्वाक्यमस्ति । येन परम्परया फलसाधनाङ्गेषु वपनाद्युपकारः शङ्क्येत । प्रकरणं तु मुख्यस्यैव न त्वङ्गानाम् । तस्मान्न तेषूपकारः ।

तत्रैवाष्टमे पादे चिन्तितम्—

“ संस्कारा वपनाद्याः क्रिमध्वर्योः स्वामिनोऽथ वा ।
अध्वर्योस्तत्र शक्तत्वात्तद्देदोक्तेश्च तस्य ते ॥
संस्कारैर्योग्यतां प्राप्य स्वकार्यं कर्तुमृत्विजः ।
क्रीणात्यन्यक्रिया तेषां संस्क्रिया यजमानगा ” इति ॥

आप उन्दन्तु जीवस इत्याद्याः संस्कारमन्त्राः । तद्विधयश्चाध्वर्युवेदे समा-
म्नाताः—“ केशश्मश्रु वपते नखानि निकृन्तते ” इति । शक्तश्चाध्वर्युर्वप-
नादौ । तस्मात्तस्याध्वर्योर्वपनादिसंस्कारा इति चेन्मैवम् । वपनादिसंस्कारा
यजमानगतमालिन्यमपनीय यागयोग्यतामुत्पादयितुं क्रियन्ते । तथा च ब्राह्म-
णम्—“ केशश्मश्रु वपते नखानि निकृन्तते मृता वा एषा त्वगमेध्या यत्के-
शश्मश्रु मृतामेव त्वचममेध्यामपहस्य यज्ञियो भूत्वा मेधमुपैति ” [सं० का०
प्र० १ अ० १] इति । न ह्यध्वर्युवपनेन यजमानगता मृता त्वगपैति ।
योग्यस्य हि कर्माधिकारे सति पश्चात्प्रयासरूपेषु व्यापारेषु स्वयमशक्तः सन्-
मर्करानृत्विजः परिक्रीणाति । लोकेऽपि रोगिणः स्वामिन औपधाद्यानयन
एव भृत्या जीवितदानेन परिक्रीयन्ते । न तु तदौपधं भृत्याः सेवन्ते । तस्मा-
दितरक्रियत्विजाम् । संस्कारस्तु यजमानस्य । क्वचित्तु वचनादृत्विजामपि
संस्कारोऽस्तु ।

चतुर्थाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ जुह्वाः पर्णमयीत्वेन न पापश्रुतिरञ्जनात् ।

वैरिदृग्वर्जनं वर्म प्रयाजैः पुरुषाय किम् ॥

ऋतवे वाऽग्निमो भानात्फलस्य न हि साध्यता ।

विभाति ऋतवे तस्मादर्थवादः फलं भवेत् ” इति ॥

इदमाम्नायते—“ यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न पापं श्लोकं शृणोति यदाङ्गे चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्गे यत्प्रयाजानूयाजा इज्यन्ते वर्मेव तद्यज्ञाय क्रियते वर्म यजमानाय भ्रातृव्याभिभूत्यै ” इति । तत्र यज्जुह्वाः प्रकृतिभूतं पर्णद्रव्यं यथाङ्गनेन चक्षुःसंस्कारो यच्च प्रयाजानूयाजरूपं वर्म तन्नितयं पुरुषार्थत्वेन विधीयते । कुतः । पापश्लोकश्रवणराहित्यादेः पुरुषसंबन्धिफलस्य प्रतिभानादिति चेन्मैवम् । फलं हि साध्यं भवति । न चात्र साध्यता प्रतिभासते । न शृणोति वृङ्गे वर्म क्रियत इति वर्तमानत्वनिर्देशात् । अतः ऋत्वर्था एते विधयः । तत्र पर्णमयीत्वस्यानारभ्याधीतस्यापि वाक्येन ऋतुसंबन्धः । संस्कारक(व)र्माणोस्तु प्रकरणेन । ऋत्वर्थानां ऋतुनिष्पादनव्यतिरेकेण फलाकाङ्क्षाया असंभवाद्वर्तमाननिर्देशस्य विपरिणामं कृत्वाऽपि फलं कल्पयितुं न शक्यम् । तस्मात्फलवत्त्वभ्रमहेतुः पापश्लोकश्रवणराहित्यादिरर्थवादः ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ नानुपङ्गोऽनुपङ्गो वाऽच्छिद्रेणेत्यस्य शेषिणौ ।

चित्पतिस्त्वेत्यानाकाङ्क्षावतो नात्रानुपज्यते ॥

करणत्वं क्रियापेक्षं क्रिया चैका पुनात्विति ।

मन्त्रद्व(त्र)येऽतस्तद्वारा सर्वशेषोऽनुपज्यते ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षाप्रकरणे पठ्यते—“ चित्पतिस्त्वा पुनातु, वाक्पतिस्त्वा पुनातु, देवस्त्वा सविता पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः ” इति । तत्र तृतीयमन्त्रशेषोऽच्छिद्रेणेत्यादिभागः प्रथमद्वितीयमन्त्रयोर्नानुपज्यते । कुतः । न हि चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्पतिस्त्वा पुनात्वित्यनयोर्मन्त्रयोः शेषिणोः संपूर्णवाक्ययोः काचिच्छेषाकाङ्क्षाऽस्तीति प्राप्ते द्रूमः—मा भूच्छेषिणोराकाङ्क्षा तथाऽपि शेषस्याऽऽकाङ्क्षाऽस्ति । पवित्रेण रश्मिभिरित्युक्तं करणत्वं क्रियामपेक्षते । क्रिया च पुनात्वित्येषा त्रिष्वपि मन्त्रेष्वेका । तथा च क्रियया संबद्धः शेषः क्रियाद्वारा तृतीयमन्त्रे निरपेक्षेऽपि यथाऽन्वेति तथा स्वयंपोरप्यन्वेतु । तस्मादनुपङ्गः ।

१ क. ग. कर्म । २ क. ख. ग. कर्म । ३ क. ख. ग. 'लत्वत्र' । ४ क. ग. शेषिता ।

अथ च्छन्दः ।

आप उन्दन्त्विति द्विपदा गायत्री । आपो अस्मानिति द्विपदा विराट् ।
विश्वमित्येकपदा विराट् । उदाभ्य इति तद्वत् । चित्पतिरित्यनुपङ्गे सति
तिस्रो गायत्र्यः । आ वो देवास इत्यनुष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

आकूयै प्रयुजेऽग्नये स्वाहा मेधायै मनसेऽ-
ग्नये स्वाहा दीक्षायै तपसेऽग्नये स्वाहा सर-
स्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहाऽऽपो देवीर्बृहतीर्विश्व-
शंभुवो द्यावापृथिवी उर्वन्तरिक्षं बृहस्पतिर्नो
हविषां वृधातु स्वाहा विश्वे देवस्य नेतुर्मतीं
वृणीत सख्यं विश्वे राय इषुध्यासि ह्युम्रं वृणीत
पुष्यसे स्वाहं कर्सा मयोः शिल्पे स्थस्ते वामा
रभे ते मां (१) पातमाऽस्य यज्ञस्योद्वचं
इमां धियं शिक्षमाणस्य देव क्रतुं दक्षं वरुण
सं शिशाधि ययाऽति विश्वां दुरिता तरेम
सुतर्माणमधि नावं रुहेमोर्गस्याङ्गिरस्यूर्ण-
म्रदा ऊर्जे मे यच्छ पाहि मा मा मां हिं-
सीर्विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्य

(प्राचीनवंशप्रविष्टयज्ञमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

शर्म मे यच्छ नक्षत्राणां माऽतीकाशा-
त्पाहीन्द्रस्य योनिरसि (२) मा मां हिःसीः
कृष्यै त्वां सुसस्यायै सुपिप्पलाभ्यस्त्वौष-
धीभ्यः सूपस्था देवो वनस्पतिरूर्ध्वो मां
पाद्योद्वचः स्वाहा यज्ञं मनसा स्वाहा द्यावा-
पृथिवीभ्यां स्वाहोरोरन्तरिक्षात्स्वाहा यज्ञं
वातादा रंभे (३) ॥

(मा योनिरसि त्रिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

आकृत्या इत्या—कृत्यै । प्रयुज इति प्र—युजे ।
अग्रये । स्वाहा । मेधायै । मनसे । अग्रये । स्वाहा ।
दीक्षायै । तपसे । अग्रये । स्वाहा । सरस्वत्यै ।
पूष्णे । अग्रये । स्वाहा । आपः । देवीः । बृहतीः ।
विश्वशंभुव इति विश्व—शंभुवः । द्यावापृथिवी इति
द्यावा—पृथिवी । उरु । अन्तरिक्षम् । बृहस्पतिः । नः ।
हविषा । वृधातु । स्वाहा । विश्वे । देवस्य । नेतुः ।
मर्तः । वृणीत । सख्यम् । विश्वे । रायः । इषु-

ध्यसि । द्युम्नम् । वृणीत । पुप्यसे । स्वाहा ।
 ऋक्सामयोरित्यृक्—सामयोः । शिल्पे इति । स्थः ।
 ते इति । वाम् । एति । रभे । ते इति । मा । (१)
 पातम् । एति । अस्य । यज्ञस्य । उदृच इत्युत्—
 ऋचः । इमाम् । धियम् । शिक्षमाणस्य । देव ।
 क्रतुम् । दक्षम् । वरुण । समिति । शिशाधि ।
 यथा । अतीति । विश्वा । दुरितेति दुः—इता ।
 तरेम । सुतर्माणमिति सु—तर्माणम् । अधीति ।
 नावंम् । रुहेम । ऊर्क । असि । आङ्गिरसी । ऊर्ण-
 म्रदा इत्यूर्ण—म्रदाः । ऊर्जम् । मे । यच्छ । पाहि ।
 मा । मा । मा । हिंसीः । विष्णोः । शर्म । असि ।
 शर्म । यजमानस्य । शर्म । मे । यच्छ । नक्षत्रा-
 णाम् । मा । अतीकाशात् । पाहि । इन्द्रस्य ।
 योनिः । असि । (२) मा । मा । हिंसीः । कृष्यै ।
 त्वा । सुसस्याया इति सु—सस्यायै । सुपिप्पलाभ्य
 इति सु—पिप्पलाभ्यः । त्वा । ओषधीभ्य इत्योष-
 धी—भ्यः । सुपस्था इति सु—उपस्थाः । देवः ।
 वनस्पतिः । ऊर्ध्वः । मा । पाहि । एति । उदृच
 इत्युत्—ऋचः । स्वाहा । यज्ञम् । मनसा । स्वाहा ।
 द्यावापृथिवीभ्यामिति द्यावा—पृथिवीभ्याम् । स्वाहा ।

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

उ॒रोः । अ॒न्तरि॑क्षात् । स्वाहा॑ । य॒ज्ञम् । वा॒तात् ।
ए॒ति । र॒भे (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

प्रथमानुवाके प्राचीनवंशप्रवेशोऽभिहितः । अथ प्रविष्टस्य दीक्षानियमरूपेण
तपसा शरीरशुद्धौ सत्यां पश्चाद्देवयजनस्वीकारादियोग्यतेति द्वितीयानुवाके
दीक्षा विधीयते । तत्र दीक्षणीयेष्टावध्वरमन्त्राणामतिदेशतः प्राप्तत्वादीक्षाहु-
त्यादिमन्त्रा एवोच्यन्ते ।

आकू॒त्यै प्र॒युजेऽ॒ग्नये॑ स्वाहा मे॒धायै॑ मन॒सेऽ॒ग्नये॑
स्वाहा दी॒क्षायै॑ तप॒सेऽ॒ग्नये॑ स्वाहा सर॒स्वत्यै॑
पू॒ष्णेऽ॒ग्नये॑ स्वाहाऽऽपो दे॒वीर्बृ॑हतीर्वि॒श्वशं॑भुवो
द्यावा॒पृथि॒वी उ॒र्वन्तरि॑क्षं बृह॒स्पति॑र्नो हविषा
वृ॒धातु॑ स्वाहा—

कल्पः—“ आज्यस्थाल्याः स्रुवेणोपघातं दीक्षाहुतीर्जुहोति आकूत्यै प्रयु-
जेऽग्नये स्वाहा मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहा दीक्षायै तपसेऽग्नये स्वाहा सरस्वत्यै
पूष्णेऽग्नये स्वाहेत्यथ स्रुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा स्रुचा पञ्चमीं जुहोति आपो
देवीर्बृहतीर्विश्वशंभुवो द्यावापृथिवी उर्वन्तरिक्षं बृहस्पतिर्नो हविषा वृधातु
साहेति ” इति ।

यज्ञं करिष्यामीत्येवंविधो मानसः संकल्प आकूतिः । तत्संपूर्त्यर्थमविष्टेन
मां प्रेरयते वह्नये हविरिदं हुतमस्तु । श्रुतयोः फलसाधनयोर्धारणाशक्तिर्मेधा ।
तत्सिद्ध्यर्थं मदीयमनोभिमानीने वह्नये हुतमस्तु । दीक्षा व्रतनियमः । तत्सि-
द्ध्यर्थं मदीयशरीरतपोभिमानीने वह्नये हुतमस्तु । मन्त्रोच्चारणशक्तिः सर-
स्वती । तत्सिद्ध्यर्थं वागिन्द्रियपोषकाय वह्नये हुतमस्तु । बृहस्पतिरस्माकं

हविषा वर्धताम् । हे आपो भवत्योऽपि वर्धन्ताम् । द्यावापृथिव्यौ वर्धताम् ।
विस्तीर्णमन्तरिक्षं च वर्धताम् । कीदृश्य आपः । देवीवृष्टिरूपेण द्युलोकादा-
गताः । वृहतीर्वहुलाः । विश्वशंभुवः सस्यपाचनेन सर्वस्य जगतः सस्यं
कुर्वत्यः ॥

आहुतीर्विधत्ते—

“ अदीक्षित एकयाऽऽहुत्येत्याहुः स्तुवेण चतस्रो जुहोति दीक्षितत्वाप
स्तुचा पञ्चर्मा पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवावरुन्धे ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० २] इति ॥

प्रथममन्त्र आकृत्युपयोगमाह—

“ आकृत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेत्याहाऽऽकृत्या हि पुरुषो यज्ञमभि प्रयुक्ते यजे-
येति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

यदा मनसाऽऽकृतिस्तदा पुरुष ऋत्विजामग्रे यज्ञमभिलक्ष्य यजेयेति वाचं
प्रयुक्ते ॥

द्वितीयमन्त्रे मेधोपयोगमाह—

“ मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहेत्याह मेधया हि मनसा पुरुषो यज्ञमभिगच्छति ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

श्रुतयोः फलसाधनयोरविस्मरणेन धृतयोर्मनसा यज्ञकर्तव्यतां प्रतिपद्यते ।
तपोभिमानिनो वह्नेरनुग्रहेण दीक्षासिद्धिः स्पष्टेत्यभिप्रेत्य तृतीयमन्त्रो न
व्याख्यातः ॥

चतुर्थमन्त्रे पदवाक्ययोरर्थमाह—

“ सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहेत्याह वाग्वै सरस्वती पृथिवी पूषा वाचैव
पृथिव्या यज्ञं प्रयुक्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

वाचा मन्त्रोच्चारणसिद्धिः । पृथिव्या यज्ञस्य देवयजनत्रीत्यादिद्रव्यसिद्धिः ॥
पञ्चममन्त्रस्य पूर्वभागे बहुविशेषणाभिप्रायमाह—

“ आपो देवीवृहतीर्विश्वशंभुव इत्याह या वै वर्ष्यास्ता आपो देवीवृहती-
र्विश्वशंभुवः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

वर्षे भवा वर्ष्याः ॥

विपक्षे बाधमाह—

“ यदेतद्यजुर्न ब्रूयाद्विद्या आपोऽशान्ता इमं लोकमागच्छेयुः ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

दिव्यत्वादशनिवदपामशान्तत्वम् ॥

यस्मान्मन्त्रोक्तगुणस्तुत्या जलदेवतायाः शान्तिस्तस्माच्छान्ताः सुखकारिण्य इत्येतं स्वपक्षमुपसंहरति—

“आपो देवीवृहतीविश्वशंभुव इत्याहास्मा एवैना लोकाय शमयति तस्माच्छान्ता इमं लोकमागच्छन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ॥

मन्त्रस्य द्वितीयतृतीयभागयोरुपयोगमाह—

“द्यावापृथिवी इत्याह द्यावापृथिव्योर्हि यज्ञ उर्वन्तारिक्षमित्याहान्तारिक्षे हि यज्ञः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

भूमौ देवयजनमन्तरिक्षेऽनुष्ठानाय संचारो दिवि फलमिति यज्ञस्य लोकत्रयवर्तित्वम् ॥

मन्त्रस्य चतुर्थभागाभिप्रायमाह—

“बृहस्पतिर्नो हविषा वृधात्वित्याह ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवास्मै यज्ञमवरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

देवानां मध्ये बृहस्पतेर्गुरुत्वेन परब्रह्मस्वरूपत्वम् ॥

हविषा विधेरिति शाखान्तरमन्त्रपाठस्तं निन्दित्वा स्वपाठं प्रशंसति—

“यद्ब्रूयाद्विधेरिति यज्ञस्थानुमुच्छेदृधात्वित्याह यज्ञस्थानुमेव परिवृणक्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

बृहस्पतिर्विदधात्वित्युक्ते सत्यभिवृद्धेरसूचितत्वाद्यज्ञविघ्नं यजमानः प्रामुद्धानृधात्वित्युक्त्या तत्परिहारः ॥

विश्वे देवस्य नेतुर्मर्तो वृणीत सख्यं विश्वे राय

इपुध्यसि द्युम्रं वृणीत पुष्यसे स्वाहा—

बौधायनः—“अपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वाऽऽज्यपूर्णं(र्णया)स्रुचौद्ग्रहणं जुहोति विश्वे देवस्य नेतुर्मर्तो वृणीत सख्यं विश्वे राय इपुध्यसि द्युम्रं वृणीत पुष्यसे स्वाहेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“द्वादशगृहीतेन स्रुचं पूरयित्वा विश्वे देवस्य नेतुरिति पूर्णाहुतिः पृष्ठीम् ” इति ।

विश्वे विश्वात्मकस्य नेतुर्जगन्निर्वाहकस्य देवस्य सख्यमनुग्रहं मर्तो मरणवान्यजमानः सहसा वृणीत । तच्च सख्यमीदृशेन स्तोत्रेण लभ्यते । विश्वे हे विश्वा-

२४० श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता— [१ प्रथमकाण्डे-

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाहभृता मन्त्राः)

त्मक रायो धनस्येषुध्यसीशिषे । स्तुत्वा (त्या) पुष्यसे यज्ञपोषणाय द्युन्नं धनं याचेत । इदं हविस्त्वव हुतमस्तु ॥

तमिममौद्ग्रहणहोमं विधास्यन्नाख्यायिकया पदं निर्वक्ति—

“ प्रजापतिर्यज्ञमसृजत सोऽस्मात्सृष्टः पराडैत्सप्रयजुरव्लीनात्प्र साम तद्गुदयच्छद्यद्गुदयच्छत्तदौद्ग्रहणस्यौद्ग्रहणत्वम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

पलायमानं यज्ञपुरुषं ग्रहीतुं प्रजापतिना प्रेरितानां त्रिविधमन्नपुरुषाणां मध्ये यजुःसामपुरुषौ स यज्ञः प्रकर्षेणाव्लीनादावृणोत् । ऋग्देवता तु तं यज्ञमुदगृह्णात्तस्मादेतद्वत्साध्यमनुष्ठानमौद्ग्रहणम् ॥

तदेतद्विधत्ते—

“ ऋचा जुहोति यज्ञस्योद्यत्स्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ॥

तदीयं छन्दः प्रशंसति—

“ अनुष्टुप्छन्दसामुदयच्छदित्याहुस्तस्मादनुष्टुभा जुहोति यज्ञस्योद्यत्स्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ॥

एतन्मन्त्रगतमृक्त्वं छन्दश्च यथा प्रशस्तं तथैव पदसंख्यामपि प्रशंसति—

“ द्वादश वात्सवन्धान्युदयच्छन्नित्याहुस्तस्माद्द्वादशभिर्वात्सवन्धविदो दीक्षयन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

यथा वत्स एकैकेन पांशेन प्रवध्यते तथा विश्वे देवस्येत्यादिषु द्वादशषु पदेष्वैकैकेन पदेन यज्ञो बध्यतेऽतस्तानि पदानि वात्सवन्धानि । वत्सस्येव वन्धो वत्सवन्धः । तदीयानि पदानि यज्ञमुद्गृह्णन्तीत्याहुः पूर्वेऽभिज्ञाः । तद्विदोऽध्वर्यव इदानीमपि तैः पदैर्जुह्वति ॥

पूर्वमभिज्ञप्रसिद्ध्या छन्दसः प्रशंसा कृता । इदानीं वागात्मकत्वेन छन्दः स्तूयते—

“ सा वा एपर्गनुष्टुग्वागनुष्टुग्यदेतयर्चा दीक्षयति वाचैवैनं सर्वथा दीक्षयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

अनुष्टुभो वाग्विशेषत्वेन वाचूपत्वम् । छन्दोन्तरस्यापि तत्सममिति चेत्तर्हि प्रसङ्गे सति तदपि तथा स्तोतव्यम् ॥

लिङ्गोपजीवनेन मन्त्रं स्तौति—

“ विश्वे देवस्य नेतुरित्याह सावित्र्येतेन मतो वृणीत सख्यमित्याह पितृदेवत्यैतेन विश्वे राय इषुध्यसीत्याह वैश्वदेव्येतेन द्युन्नं वृणीत पुष्यस इत्याह

प्रपा० २ अनु० २] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२४१

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाद्भूता मन्त्राः)

पौष्पयेतेन सा वा एषकर्सर्वदेवत्या यदेतयर्चा दीक्षयति सर्वाभिरैवैनं देवता-
भिर्दीक्षयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

प्रथमपादे सवितृपर्यायस्य नेतृशब्दस्य प्रयोगेण सावित्रत्वम् । द्वितीयपादे
मर्तशब्देन मृतपितृसूचनात्पितृदेवत्वम् । तृतीयपादे विश्वशब्दस्य प्रयोगाद्द्वै-
श्वदेवत्वम् । चतुर्थपादे पुष्यस इत्युक्तत्वात्पौष्णत्वम् ॥

अक्षरसंख्यामुपजीव्य स्तौति—

“सप्ताक्षरं प्रथमं पदमष्टाक्षराणि त्रीणि यानि त्रीणि तान्यष्टानुययन्ति यानि
चत्वारि तान्यष्टौ यदष्टाक्षरा तेन गायत्री यदेकादशाक्षरा तेन त्रिष्टुभ्यद्वादशा-
क्षरा तेन जगती सा वा एषकर्सर्वाणि च्छन्दाः सि यदेतयर्चा दीक्षयति सर्वै-
भिरैवैनं छन्दोभिर्दीक्षयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

प्रथमं पदमृचि प्रथमः पादः । द्वितीयादिषु त्रिषु पादेष्वस्ति प्रत्येकमक्षरग-
ताष्टत्वसंख्या । द्वितीयपादे सखियमित्यक्षरत्रयेणाष्टत्वं पूरणीयम् । प्रथमपादं
द्वेषा विभज्य त्रीण्यक्षराणि तृतीयपादे चत्वारि चतुर्थपादे गणनीयानि । तथा
सति द्वितीयतृतीयचतुर्थपादा अक्षरसंख्याभिर्गायत्र्यादिसमा इति च्छन्दस्त्रय-
संपत्तिः । गायत्र्यादीनां त्रयाणां सवनत्रये प्राधान्यात्सर्वच्छन्दःसंपत्तिः ॥

सप्तसंख्यामुपजीव्य स्तौति—

“सप्ताक्षरं प्रथमं पदं सप्तपदा शकरी पशवः शकरी पशूनेवावरुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० २] इति ।

विश्वे देवस्य नेतुरित्यत्र सप्ताक्षराणि । प्रोष्वस्मै पुरो रथमित्यस्यां च शक-
र्यामृचि सप्त पादाः । शकर्याः पशुप्रदत्वात्पशुरूपत्वम् ॥

अशेषजगद्भवहारसप्तत्वेन मध्वं स्तौति—

“एकस्मादक्षरादनाप्तं प्रथमं पदं तस्माद्यद्वाचोऽनाप्तं तन्मनुष्या उपजी-
वन्ति पूर्णया जुहोति पूर्ण इव हि प्रजापतिः प्रजापतेराप्त्यै न्यूनया जुहोति
न्यूनाद्दि प्रजापतिः प्रजा असृजत प्रजानां सृष्ट्यै ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० २] इति ।

यस्मादस्यामृचि प्रथमः पाद एकेनाक्षरेण न्यूनस्तस्मान्मनुष्या वाचः स्वरू-
पनाप्तसंपूर्णमुपजीवन्ति । मूलाधारादुत्पन्नो वायुर्मूर्धपर्यन्तं प्रसृतो वक्त्रे तच्च-
स्थानेषु वर्णानुत्पादयति । तदिदं वर्णाभिव्यक्तिलक्षणं वाचश्चतुर्थं पदम् ।
वर्णाणि तु त्रीणि कण्ठादथ एवं रूढत्वान्नाभिव्यञ्जयितुं शक्यन्ते । तथा

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

चाऽऽम्नायते—“गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति” इति । एतेनासंपूर्णवाग्व्यवहारसाम्यं दर्शितम् । किं चेयमृगुत्तरेषु पादेष्वक्षर-पूर्णा तेन सृष्टिपूर्णप्रजापतिसाम्यात्तत्प्राप्तये भवति । प्रथमपादे यदक्षरन्यूनत्वं तेन सृष्टिशून्यजगद्बीजसाम्यात्प्रजोत्पत्तये भवति ॥

ऋक्सामयोः शिल्पे स्थस्ते वामा रभे ते मा पातमाऽस्य यज्ञस्योद्वचः—

कल्पः—“अथ यजमानायतने कृष्णाजिनं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोपोपसृ-
पाति तस्य शुक्रकृष्णे संमृशति शुक्लेऽङ्गुष्ठो भवति कृष्णेऽङ्गुलिर्ऋक्सामयोः
शिल्पे स्थस्ते वामा रभे ते मा पातमाऽस्य यज्ञस्योद्वच इति ” इति ।

हे शुक्रकृष्णे रेखे युवामृक्सामयोः संबन्धिनी चित्रे भवथः । एतच्च ब्राह्मणे
स्पष्टी भविष्यति । तादृशौ ते युवां स्पृशामि । अस्य यज्ञस्य येयमृगुत्तमा तयो-
पलक्षिता या कर्मसमाप्तिस्तत्पर्यन्तं ते युवां पालयतम् ॥

इमं मन्त्रमवतारयन्नाख्यायिकया शिल्पत्वं विशदयति—

“ऋक्सामे वै देवेभ्यो यज्ञायातिष्ठमाने कृष्णो रूपं कृत्वाऽपक्रम्याति-
प्रतां तेऽमन्यन्त यं वा इमे उपावत्स्यंतः स इदं भविष्यतीति ते उपामन्त्रयन्
ते अहोरात्रयोर्महिमानमपनिधाय देवानुपावर्तेतामेष वा ऋचो वर्णो यच्छुक्लं
कृष्णाजिनस्यैष साम्नो यत्कृष्णम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

ऋक्सामे देवते केनापि निमित्तेन देवयज्ञार्थमात्मानमप्रकाशयमाने आत्म-
तिरोधानाय कृष्णमृगो भूत्वा तदीयं संपूर्णं रूपं कृत्वा देवेभ्योऽपक्रम्य
क्वचिद्दृढे अतिप्रताम् । देवा विचारितवन्तो यं पुरुषमिमे ऋक्सामे प्राप्स्यतः
स इदं यज्ञफलं प्राप्स्यतीति । देवास्तु ऋक्सामे रहसि केनाप्युपायेनोपच्छ-
न्दितवन्तः । ते उभे अहोरात्रमहिमानं शुक्रकृष्णवर्णद्वयं स्वकीये मृगशरीरे
स्थापयित्वा देवसमीपमागच्छताम् । कृष्णाजिनस्य यच्छुक्लं स एष ऋचा
स्वीकृतोऽहो वर्णः । यत्कृष्णं स एष साम्ना स्वीकृतो रात्रेर्वर्णः ॥

शिल्पत्वमुपपाद्य मन्त्रं व्याचष्टे—

“ऋक्सामयोः शिल्पे स्थ इत्याहक्सामे एवावस्नुधे ” [सं० का० ६ प्र०
१ अ० ३] इति ॥

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभृता मन्त्राः)

न केवलमृक्कसामप्राप्तिः । किं त्वहोरात्रसारप्राप्तिश्चेत्याह—

“एष वा अहो वर्णो यच्छुक्ले कृष्णाजिनस्यैष रात्रिया यत्कृष्णं यदेवैन-
योस्तत्र न्यक्तं तदेवावरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

एनयोरहोरात्रयोः संबन्धि यत्सारं तत्रकसामयोर्न्यक्तं गूढं तदपि प्राप्नोति ॥
विधत्ते—

“कृष्णाजिनेन दीक्षयति ब्रह्मणो वा एतद्रूपं यत्कृष्णाजिनं ब्रह्मणैवैनं
दीक्षयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

ब्रह्म वेदस्तद्रूपत्वं कृष्णाजिनस्य । ऋक्सामशिल्पधारित्वात्तदुपपन्नम् ।
दीक्षयति कृष्णाजिनेन यजमानं योजयति । योजनं द्विविधम् । आस्तीर्णस्य
कृष्णाजिनस्याऽऽरोहणमन्यस्य कृष्णाजिनस्य प्रावरणं च । तत्प्रकार आपस्त-
म्बेन दर्शितः—“कृष्णाजिनेन यजमानं दीक्षयति द्वाभ्यां समयस्य दीक्षेता-
न्तर्मांसाभ्यां बहिर्लोमाभ्यां यद्येकं स्यादक्षिणं पूर्वं पादं प्रतिपीव्येत्” इति ॥

इमां धियं शिक्षमाणस्य देव क्रतुं दक्षं
वरुण सः शिशायि ययाऽति विश्वा
दुरिता तरेम सुतर्माणमधि नावः रुहेम—

कल्पः—“अथ दक्षिणं जान्वाच्याभिसर्पतीमां धियं शिक्षमाणस्य देव
क्रतुं दक्षं वरुण सः शिशायि ययाऽति विश्वा दुरिता तरेम सुतर्माणमधि
नावः रुहेमेति ” इति ।

हे वरुण देवमामग्निष्टोमविषयां धियमुपादानस्य यजमानस्य संब-
न्धिं दक्षं समृद्धमग्निष्टोमं क्रतुं संशिशायि सम्यगुपदिश्य पारं नय । वयमपि
पारं गन्तुं सर्वाणि विघ्नरूपदुरितानि यया नावाऽत्यन्तं तरेम तां सुखेन तरणे
समर्थामिमां कृष्णाजिनरूपां नावमधिरुहेम ॥

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतामाह—

“इमां धियं शिक्षमाणस्य देवेत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० ३] इति ॥

उर्गस्याङ्गिरस्यूर्णम्रदा ऊर्ज मे यच्छ पाहि मा
मा मा हिंसीर्विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्य
शर्म मे यच्छ नक्षत्राणां माऽतीकाशात्पाहि—

बोधायनः—“ प्रदक्षिणं मेखलां पर्यस्यति ऊर्गस्याङ्गिरस्यूर्णम्रदा ऊर्जे मे यच्छ पाहि मा मा मा हिंसीरिति अथ यजमानं वाससा प्रोर्णोति विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्य शर्म मे यच्छेति वसनस्यातीकाशेषु यजमानं वाचयति नक्षत्राणां माऽतीकाशात्पाहीति ” इति ।

हे मेखले त्वमङ्गिरसां संबन्धिन्यङ्गरसरूपा कम्बलवन्मृदुरस्यतोऽङ्गरसं मे प्रयच्छ, मां पालय, हिंसां बन्धनेन वेदनारूपां मा कुरु । हे वस्त्र त्वं विष्णोः सुखप्रदमसि, यजमानस्य सुखं प्रयच्छ, ममापि सुखं प्रयच्छ । हे वस्त्र मां नक्षत्रमकाशात्पाहि । शाखान्तरानुसारेण हे उष्णीषेति व्याख्येयम् ॥

तदिदं बोधायनेन मन्त्रक्रममनुसृत्योक्तम् । आपस्तम्बस्तु ब्राह्मणक्रममनुसृत्य वस्त्रमेखलयोः पौर्वापर्यमाह—“ विष्णोः शर्मासीत्यनेन वाससा दक्षिणमक्षं यजमानः प्रोर्णुते, नक्षत्राणां माऽतीकाशात्पाहीति शिरः, उष्णीषेण शिरो वेष्टयत इति वाजसनेयम्, शरमयी मौञ्जी वा मेखला त्रिवृत्पृष्णन्यतरतःपाशा तथा यजमानं दीक्षयति योक्त्रेण पत्नीमूर्गसीति ” इति ।

रज्जुसदृशी मेखला । जटासदृशं योक्त्रम् ॥

वस्त्रप्रावरणं विधत्ते—

“गर्भो वा एष यद्दीक्षित उल्वं वासः प्रोर्णुते तस्माद्गर्भः प्राट्टता जायन्ते” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

दीक्षितस्य गर्भरूपत्वं बह्वृचब्राह्मणे प्रपञ्चितम्—“ पुनर्वा एतमृत्विभो गर्भं कुर्वन्ति यं दीक्षयन्ति ” इति । पटसदृशं गर्भवेष्टनमुल्वम् ॥

विपक्षे बाधकपुरःसरमाच्छादनस्यापनयनकालं विधत्ते—

“ न पुरा सोमस्य क्रयादपोर्ण्वीत यत्पुरा सोमस्य क्रयादपोर्ण्वीत गर्भाः प्रजानां पराप्रातुकाः स्युः क्रीते सोमेऽपोर्णुते जायतः एव तदथो यथा वशीयाःसं प्रत्यपोर्णुते तादृगेव तत् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

सोमे क्रीते तत्तदैव जायते ततो वस्त्रापनयनं युक्तम् । किं चात्यन्तधनवन् राजादिकं प्रति जनानां दिदृक्षायां पार्श्वस्थैर्याष्टिकादिभिः सभाया आवरणपटो यथाऽपनीयते तादृगेव तदिति द्रष्टव्यम् ॥

ऊर्गस्याङ्गिरसीत्यस्यार्थमाख्यायिकया दर्शयन्मेखलां विधत्ते—

“ अङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्त ऊर्जे व्यभजन्त ततो यदत्यशिष्यत ते श्रा

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

अभवन्नूर्वे शरा यच्छरमयी मेखला भवत्यूर्जमेवावरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

अङ्गिरोनामकानामृषीणां परस्परमन्त्रसे त्रिभङ्ग्यमाने यदवशिष्टं तच्छरना-
मकतृणविशेषरूपेणाऽऽविर्भूतं तस्मादूर्गसीत्यादिमन्त्र उपपन्नः ॥

मेखलाबन्धनप्रदेशं विधत्ते—

“ मध्यतः संनहति मध्यत एवास्मा ऊर्जं दधाति तस्मान्मध्यत ऊर्जा
भुञ्जते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

अस्य यजमानस्य शरीरमध्ये रसं स्थापयति । तस्मात्सर्वेऽपि मध्य ऊर्जा
भुञ्जते रसं धारयन्तीत्यर्थः ॥

प्रकारान्तरेण मध्यदेशं स्तौति—

“ ऊर्ध्वं वै पुंरुषस्य नाभ्यै मेध्यमवाचीनममेध्यं यन्मध्यतः संनहति मेध्यं
चैवास्यामेध्यं च व्यावर्तयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ॥

शरमयत्वं प्रशंसति—

“ इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत्स त्रेधा व्यववत्स्फयस्तृतीयं रथस्तृतीयं यूप-
स्तृतीयं येऽन्तः शरा अशीर्यन्त ते शरा अभवन्तच्छराणां शरत्वं वज्रो वै
शराः क्षुत्खलु वै मनुष्यस्य भ्रातृव्यो यच्छरमयी मेखला भवति वज्रेणैव
साक्षात्क्षुधं भ्रातृव्यं मध्यतोऽपहते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

ये वज्रस्यान्तः शीर्णाः क्षुद्रावयवास्ते शाराख्यास्तृणरूपाः शरा अभवन् ॥

गुणं विधत्ते—

“ त्रिवृद्भवति त्रिवृद् प्राणस्त्रिवृतमेव प्राणं मध्यतो यजमाने दधाति ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

प्राणापानव्यानवृत्तिभिः प्राणस्य त्रिगुणत्वम् ॥

गुणान्तरं विधत्ते—

“ पृथ्वी भवति रज्जुनां व्यावृत्तै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

रज्जुनां सूक्ष्माणां खद्वादिस्थितानाम् ॥

मेखलायोक्त्रयोर्व्यवस्थां विधत्ते—

“ मेखलया यजमानं दीक्षयति योक्त्रेण पर्वीं मिथुनत्वाय ” [सं० का०
६ प्र० १ अ० ३] इति ।

मेखला यजमानस्य स्त्री योक्त्ररूपः पत्न्याः पुमानिति प्रत्येकं मिथुनत्वम् ॥

इन्द्रस्य योनिरसि मा मा हिंसीः—

वैधायनः—“ अथास्यैषा कृष्णत्रिपाणा त्रिवालिका पञ्चवालिका शाण्या

रज्ज्वा परितृण्णां तां यजमानाय प्रयच्छति—इन्द्रस्य योनिरसि मा मा हिंसीरिति यजमानः प्रतिगृह्णाति ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रैक्यं मेने ॥

कृष्णविषाणाया इन्द्रयोनित्वमाख्यायिकया विशदयन्विधत्ते—

“ यज्ञो दक्षिणामभ्यध्यायत्तां समभवत्तदिन्द्रोऽचायत्सोऽमन्यत यो वा इतो जनिष्यते स इदं भविष्यतीति तां प्राविशत्तस्या इन्द्र एवाजायत सोऽमन्यत यो वै मदितोऽपरो जनिष्यते स इदं भविष्यतीति तस्या अनुमृश्य योनिमाच्छिनत्सा सूतवशाऽभवत्तत्सूतवशायै जन्म तां हस्ते न्यवेष्टयत् तां मृगेषु न्यदधात्सा कृष्णविषाणाऽभवदिन्द्रस्य योनिरसि मा मा हिंसीरिति कृष्णविषाणां प्रयच्छति सयोनिमेव यज्ञं करोति सयोनिं दक्षिणां सयोनिमिन्द्रं सयोनित्वाय ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

यज्ञदेवस्य दक्षिणादेव्या सह योगमिन्द्रोऽवगम्य ततो जातः सर्वभिद्रमैश्वर्यं प्राप्स्यतीति निश्चिन्त्य स्वयमेव दक्षिणां प्रविश्य ततोऽजायत । पुनरपि स्वसादपरस्तया जनिष्यमाणः सर्वं प्राप्स्यतीति मत्वा मातुर्योनिमाच्छिनत् । सा च माता सकृत्प्रसूता पश्चाद्वियोनित्वेन बन्ध्याऽभवत् । ततो लोके पश्चान्नष्टवीजा सूतवशा संपन्ना । ततस्तां योनिं हस्ते वेष्टयित्वा पश्चाद्भलिभिर्युक्तां तां योनिं कृष्णमृगेषु निदधौ । तत इयं कृष्णविषाणा यज्ञस्य भोग्या योनिर्दक्षिणाया अवयवभूता योनिरिन्द्रस्य कारणभूता योनिः ॥

कृष्यै त्वा सुसस्याथै—

कल्पः—“ कृष्यै त्वा सुसस्याया इति तथा वेदेल्लोष्टमुद्दन्ति ” इति ।

हे लोष्ट शोभनसस्योपेत कृष्यर्थं त्वामुद्दन्मि ॥

मन्त्रसामर्थ्यं दर्शयति—

“ कृष्यै त्वा सुसस्याया इत्याह तस्मादकृष्टपचया ओषधयः पच्यन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

नीवारादयोऽकृष्टपचयाः ॥

सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्यः—

कल्पः—“ सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्य इत्यर्थे प्राप्ते शिरसि कण्डूयते ” इति ।

यदा कण्डूयनप्रयोजनं प्रसक्तं तदा कण्डूयेत । हे शिरस्त्वां शोभनफलोपेतौषधर्थं कण्डूये ॥

प्रपा० २ अनु० २] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२४७

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाहभूता मन्त्राः)

पिप्पलशब्दसूचितमाह—

“ सुपिप्पलाभ्यस्त्वौपधीभ्य इत्याह तस्मादोपधयः फलं गृह्णन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ॥

विपक्षवाधपुरःसरं द्वयं विधत्ते—

“ यद्गस्तेन कण्डूयेत पामनंभावुकाः प्रजाः स्युर्यत्स्मयेत नग्नंभावुकाः कृष्णविषाणया कण्डूयतेऽपिगृह्य स्मयते प्रजानां गोपीथाय ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

पामारुखरोगयुक्ता दारिद्र्येण वस्त्ररहिताश्चेत्यर्थः ॥

विपक्षवाधपूर्वकं कृष्णविषाणयास्त्यागं विधत्ते—

“न पुरा दक्षिणाभ्यो नेतोः कृष्णविषाणामवचृतेद्यत्पुरा दक्षिणाभ्यो नेतोः कृष्णविषाणामवचृतेद्योनिः प्रजानां परापानुका स्यान्नीतासु दक्षिणासु चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यति योनिर्वं यज्ञस्य चात्वालं योनिः कृष्णविषाणा योनावेव योनिं दधाति यज्ञस्य सयोनित्वाय ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ३] इति ।

दक्षिणाभ्यो नेतोर्दक्षिणानामृत्विग्भिरपनयनात् । अवचृतेत्परित्यजेत् । चात्वालाद्धिष्णियानुपवपतीति चात्वालनामकाद्गतीद्धिष्णियानामुत्पत्तेर्विधा-
स्यमानत्वाच्चात्वालस्य यज्ञयोनित्वम् ॥

सूपस्था देवो वनस्पतिरूर्ध्वो मा पाद्योदृचः—

वैधायनः—“ अथास्मा ऊर्ध्वाग्रमौदुम्बरं दण्डं प्रयच्छति मुखेन संमितं
सूपस्था देवो वनस्पतिरूर्ध्वो मा पाद्योदृच इति यजमानः प्रतिगृह्णाति ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रैक्यमाह—“ सूपस्था देवो वनस्पतिरिति तं यजमानः
पतिगृह्य ” इति ।

दण्डरूपो वनस्पतिकार्यो देवः सूपस्थाः । सुग्रूपस्थीयतेऽवष्टभ्यने मैत्रावरु-
गेन प्रैषकाल इति सूपस्थाः । हे तादृग्दण्ड त्वमूर्ध्वेस्थित आ समाप्तेर्मा पालय ॥

यजमानाय दण्डप्रदानं विधत्ते—

“ वाग्वै देवेभ्योऽपाक्रामद्यज्ञायातिष्ठमाना सा वनस्पतीन्प्राविशत्सैपा
गम्वनस्पतिषु वदति या दुन्दुभौ या तूणवे या वीणायां यद्दीक्षितदण्डं प्रय-
च्छति वाचमेवावरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

तूणवो वेणुः ॥

क्रमेण गुणौ विधत्ते—

“ औदुम्बरो भवत्यूर्ध्वो उदुम्बर ऊर्जमेवावरुन्धे मुखेन संमितो भवति

मुखत एवास्मा ऊर्जं दधाति तस्मान्मुखत ऊर्जा भुञ्जते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

यजमानस्य दण्डत्यागं विधत्ते—

“ क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छति मैत्रावरुणो हि पुरस्ताद्वि-
ग्भ्यो वाचं विभजति तामृत्विजो यजमाने प्रतिष्ठापयन्ति ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० ४] इति ।

मैत्रावरुणस्तत्र तत्र प्रैषैस्तेभ्य ऋत्विग्भ्यो मन्त्रान्विभजति । ते च ऋत्विजो
यजमानार्थं तान्मन्त्रान्पठन्ति । अतो मैत्रावरुणस्य वाग्रूपो दण्डो युक्तः ॥

स्वाहा यज्ञं मनसा स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यां

स्वाहोरोरन्तरिक्षात्स्वाहा यज्ञं वातादा रभे ॥

वौधायनः—“ अथैनं यज्ञस्यान्वारम्भं वाचयति स्वाहा यज्ञं मनसा स्वाहा
द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहोरोरन्तरिक्षात्स्वाहा यज्ञं वातादा रभ इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ अथाङ्गुलीर्न्यञ्चति स्वाहा यज्ञं मनसेति द्वे स्वाहा द्वि-
इति द्वे स्वाहा पृथिव्या इति द्वे स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति द्वे स्वाहा यज्ञं वातादा
रभ इति मुष्टी करोति वाचं यच्छति ” इति ।

स्वाहाशब्देनाव्ययेन यथाब्राह्मणमर्था उपलक्षणीयाः । मनसा यज्ञमभिग-
च्छामि । द्यावापृथिव्योरन्तरिक्षे च यज्ञ आश्रितः । साक्षादेव यज्ञं वायोः
प्रसादादारभे । सोऽयमुपलक्षणप्रकारः ॥

तदेतद्दर्शयति—“ स्वाहा यज्ञं मनसेत्याह मनसा हि पुरुषो यज्ञमभिग-
च्छति स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामित्याह द्यावापृथिव्योर्हि यज्ञः स्वाहोरोरन्त-
रिक्षादित्याहान्तरिक्षे हि यज्ञः स्वाहा यज्ञं वातादा रभ इत्याहायं वाव यः
पवते स यज्ञस्तमेव साक्षादारभते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

वातस्य क्रियाहेतुत्वाद्यङ्गरूपत्वम् ॥

अत्र द्वयोर्हस्तयोः कनिष्ठिकामारभ्य चतसृणामङ्गुलीनां चतुर्भिर्मन्त्रैर्न्य-
ग्भावः । पञ्चमेन मन्त्रेणाङ्गुष्ठाभ्यां दृढमुष्टिवन्धौ वाङ्निनियमश्च ।

तदेतद्विधत्ते—

“मुष्टी करोति वाचं यच्छति यज्ञस्य धृत्यै” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

अप्रमत्तत्वं यज्ञधृतिः ॥

अध्वर्योः कंचिन्मन्त्रमुत्पाद्य विनियुक्ते—

“ अदीक्षिष्टायां ब्राह्मण इति त्रिरूपांश्वाह देवेभ्य एवैनं प्राह त्रिरुच्चैरुभ-
येभ्य एवैनं देवमनुष्येभ्यः प्राह ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

(प्राचीनवंशप्रविष्टयजमानस्य दीक्षाङ्गभूता मन्त्राः)

स्वीकृतवाङ्नियमस्य नक्षत्रोदयात्पुरा विमोकं निषेधति—

“ न पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेद्यत्पुरा नक्षत्रेभ्यो वाचं विमृजेद्यङ्गं विच्छिन्द्यात् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

कालविशेषे वाग्विमोकं विधत्ते, विमोककाले च वक्तव्यं कंचित्प्रैषमन्त्र-मुत्पादयति—

“ उदितेषु नक्षत्रेषु व्रतं कृणुतेति वाचं विमृजति यज्ञव्रतो वै दीक्षितो यज्ञ-मेवाभि वाचं विमृजति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

यज्ञार्थं स्वीकृतं वाङ्नियमादिरूपं व्रतं यस्यासौ यज्ञव्रतः । तथा सत्यस्य क्षीरसंपादनप्रैषस्यापि यज्ञार्थत्वान्नायं वाग्विमोको दोषकारी ॥

नक्षत्रोदयात्पुरा लौकिकवागुच्चारणे प्रायश्चित्तमाह—

“ यदि विमृजेद्वैष्णवीमृचमनुब्रूयाद्यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञेनैव यज्ञः संत-नोति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

वैष्णवी विष्णो त्वं नो अन्तम इति केचित् । इदं विष्णुरित्यन्ये ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ आकृत्यै जुहुयात्पद्भिर्ऋक्सामेत्यजिनं स्पृशेत् ।

इमामजिनमारोहेद्भ्रूयात्पुर्गिति मेखलाम् ॥ १ ॥

विष्णोर्वस्त्रेषोर्णुते तं नक्षेत्यावेष्टयेच्छिरः ।

इन्द्रं दद्यात्कृष्णगृहं कृष्यै लोष्टोद्धतिस्तथा ॥ २ ॥

सुपि कण्डूयनं मूर्ध्नि सूप दण्डपरिग्रहः ।

स्वाहाऽङ्गुलीर्द्वयोर्न्यश्चेत्पञ्चभेदेन विंशतिः ॥ ३ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

पञ्चमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ इष्टिदण्डादिभिर्दीक्षा किं वैश्वैवोक्तितः क्रमात् ।

युक्तः संस्कार इष्ट्यैव दण्डादेर्व्यञ्जकत्वतः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षाप्रकरणे श्रूयते—“ आग्रावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दी-क्षेप्यमाणः ” इति । अन्यदपि श्रुतम्—“ दण्डेन दीक्षयति मेखलया दीक्ष-यति कृष्णाजिनेन दीक्षयति ” इति । तत्रेष्टिवदण्डादीनामपि साधनत्वाभि-नानात्सर्वैरियं दीक्षेति चेन्मैवम् । इष्टेः क्रियारूपत्वात्संस्कारहेतुत्वं युक्तम् । दण्डादयस्तु द्रव्यरूपा न पुरुषं संस्कर्तुं प्रभवन्ति । न चैतावता दण्डादिवैयर्थ्यं,

१ ख. 'लीन्यै' । २ क. 'द्वये न्यवे' । ग. 'द्वयं न्यवे' । ३ ख. 'अ मन्त्रमे' ।

दीक्षितोऽयमित्यभिव्यक्तिरूपस्य दृष्टस्य प्रयोजनस्य सद्भावात् । तस्मादिच्छैव दीक्षा सिध्यति ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ दण्डदीक्षा दक्षिणा तु शतं द्वादशभिर्युतम् ।

द्वयार्थमुत मुख्यार्थं सोमस्येत्युक्तिसंभवात् ॥

मुख्याङ्गद्वयं मैवं पारम्पर्यविडम्बना ।

वचनस्य न युक्ताऽतः प्रधानार्थमिदं स्थितम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे दीक्षादक्षिणे श्रूयते—“ दण्डेन दीक्षयति ” इति । “ तस्य द्वादशशतं दक्षिणा ” इति च । तत्र दीक्षा मुख्याङ्गयोरुपकरोति । तथा दक्षिणाऽपि । न च वाच्यं दीक्षा सोमस्य दक्षिणा सोमस्येतिवाक्ये षष्ठ्या मुख्यसंबन्ध एवावगम्यते न त्वङ्गसंबन्ध इति । दीक्षादक्षिणे साक्षात्सोमेनैव संबन्धीता, स सोमः पुनरङ्गैः संबन्ध्यत इति परम्परया दीक्षादक्षिणयोरङ्गैरपि संबन्धोऽस्ति । तस्माद्दुभयार्थं दीक्षादिकमिति प्राप्तौ ब्रूमः—अव्यवहितसंबन्ध एव षष्ठ्या अभिधेयोऽर्थः । तदसंभवे तु परम्परया संबन्धः कथंचिद्रह्येत । इह तु तत्संभवात्पारम्पर्यं न युक्तम् । तस्मात्प्रधानार्थं दीक्षादिकम् ॥

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ मैत्रावरुणके दण्डदानस्य प्रतिपत्तिता ।

उतार्थकर्मताऽऽद्योऽस्तु धारणे कृतकृत्यतः ॥

युक्तोपयुक्तसंस्कारादुपयोक्तव्यसंस्क्रिया ।

स्थित्वा प्रैषानुवचने दण्डोऽपेक्ष्योऽर्थकर्म तत् ” इति ।

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छति ” इति । तदेतद्दण्डदानं प्रतिपत्तिकर्म । कुतः । दण्डस्य यजमानधारणेन कृतकृत्यत्वात् । यजमानो ह्यध्वर्युणा दीक्षामिच्छत्यर्थं दत्तं दण्डमासोमक्रयाद्धारयति । अत एवाऽऽम्नातम्—“ दण्डेन दीक्षयति ” इति । “ यदीक्षितदण्डं प्रयच्छति ” इति च । तस्मादुपयुक्तस्य दण्डस्य दानं प्रतिपत्तिरिति चेन्मैवम् । दण्डे भविष्यदुपयोगस्यापि सद्भावात् । यदा मैत्रावरुणः स्थित्वा प्रैषानुवक्षयति तदानीमवलम्बनाय दण्डोऽपेक्षितः । अत एवाऽऽम्नातम्—“ दण्डी प्रैषानन्वाह ” इति । तथा प्रतिपत्तिरूपादुपयुक्तसंस्कारादर्थकर्मरूप उपयोक्ष्यमाणः संस्कारः प्रशस्तः । उपयोजयितुमेव हि सर्वत्र संस्कारस्य प्रवृत्तिः । उपयुक्ते तु प्रतिपत्तिरूपस्य संस्कारस्याऽऽदरमात्रपर्यवसायित्वेन तत्कार्यपर्यवसानाभा-

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

वादप्रशास्तत्वम् । तस्मान्मैत्रावरुणसंस्काराय दण्डदानमर्थकर्म । तथा सति निरूढपशावसत्यपि दीक्षिते दण्डसंपादनस्यैतदानं प्रयोजकम् ।

तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ उत्तिष्ठन्प्रवदेदग्नीदग्नीनित्यादिकं तथा ।

कृणुत व्रतमित्येवं पठन्वाचो विमुञ्चते ॥

मन्त्रौ विधेयौ कालो वा मन्त्रावुत्थानमोकयोः ।

विनियोज्यौ न कालस्य लक्षणा युज्यते विधौ ॥

मन्त्रार्थानन्वयात्तत्र तद्विधिर्नैव शक्यते ।

अगत्या लक्षणाऽप्यस्तु तेन कालो विधीयते ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे समामनन्ति—“ उत्तिष्ठन्नाहाग्नीदग्नीन्विहर ” इति । तथा “ व्रतं कृणुतेति वाचं विसृजति ” इति । तत्राऽऽग्नीध्रं संबोध्याग्निविहरणादि-
प्रैपरूपो मन्त्रोऽनेन वाक्येनोत्थानशेषतया विनियुज्यते । तथा मुष्टिं कृत्वा
नियमितवाचो दीक्षितस्य वाग्विमोके व्रतं कृणुतेति मन्त्रो विनियुज्यते । न
चात्रोत्थानविमोकशब्दौ काललक्षकौ, तत्कालयोर्विधेयत्वे सति लक्षणाया
अन्याप्यत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—अग्निविहरणमैषे पयःपानरूपव्रतसंपादनमैषे
चान्वितावेतौ मन्त्रौ न तूत्थाने वाग्विमोके च । अतोऽसमर्थयोर्विनियोगासंभ-
वादगत्या लक्षणामप्यङ्गीकृत्य कालो विधीयते ॥

अथ च्छन्दः ।

आपो देवीरिति त्रिपदा विराट् । विश्वे देवस्येत्यनुष्टुप् । इमां धियमिति
त्रिष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

देवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टंये
वर्चोधां यज्ञवाहसः सुपारा नो असद्वशं ।

ये दे॒वा म॒नो॑जा॒ता म॒नो॒यु॒जः सु॒द॒क्षा द॒क्ष॒पि-
 ता॒स्ते नः॑ पा॒न्तु ते नो॑ऽव॒न्तु ते॒भ्यो नम॑-
 स्ते॒भ्यः स्वाहा॑ऽग्ने त्व॑ सु॒ जा॒गृ॒हि व॒य॑ सु॒
 म॒न्दि॒षी॒महि गो॒पाय॑ नः॑ स्व॒स्त्ये प्र॒बु॒धे नः॑
 पु॒नर्द॑दः । त्व॒म॒ग्ने व्र॒त॒पा अ॑सि दे॒व आ
 म॒र्त्य॒ष्वा । त्वम् (१) य॒ज्ञेष्वी॒द्यः । वि॒श्वे
 दे॒वा आ॒भि मा॒माऽव॑वृ॒त्र॒न्पू॒षा स॒न्या सो॒मो
 रा॒ध॑सा दे॒वः स॒वि॒ता व॒सो॑र्व॒सु॒दा॒वा रा॒स्वेय॑-
 त्सो॒माऽऽ भू॒यो॑ भ॒र मा॒ पृ॒ण॒न्पू॒र्या वि॒ रा॒धि
 माऽह॑मायु॒षा च॒न्द्र॒म॑सि॒ मम॑ भो॒गाय॑ भ॒व
 व॒स्र॑मसि॒ मम॑ भो॒गाय॑ भ॒वो॒स्त्राऽसि॒ मम॑
 भो॒गाय॑ भ॒व ह॒यो॑ऽसि॒ मम॑ भो॒गाय॑ भ॒व
 (२) छा॒गो॑ऽसि॒ मम॑ भो॒गाय॑ भ॒व मे॒षो॑ऽसि॒
 मम॑ भो॒गाय॑ भ॒व वा॒यवे॑ त्वा व॒रु॑णाय॒ त्वा
 नि॒ऋ॒त्यै त्वा रु॒द्राय॑ त्वा दे॒वी॒रा॒पो अ॒पां
 न॒पा॒द्य ऊ॒र्मि॒र्हा॒वि॒ष्यं इ॒न्द्रि॒यावा॑न्म॒दि॒न्त॑म॒स्तं
 वो माऽव॑ क्र॒मि॒ष॒मच्छि॑न्नं त॒न्तुं पृ॒थि॒व्या
 अनु॑ गे॒षं भ॒द्रा॒द॒भि श्रे॒यः प्रे॒हि बृ॒ह॒स्पतिः॑
 पु॒र॒ए॒ता ते॑ अ॒स्त्वथे॑म॒वं स्य॑ व॒र आ॑ पृ॒थि॒व्या
 आ॒रे श॒त्रू॑न्कृ॒णु॒हि स॒र्ववी॒र ए॒दम॑ग॒न्म दे॒वय॑-

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

जनं पृथिव्या विश्वे देवा यदजुषन्त पूर्व
ऋक्सामाभ्यां यजुषा संतरन्तो रायस्पोषेण
समिषा मदेम (३) ॥

(आ त्वं हयोऽसि मम भोगाय भव स्य पञ्चविंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

दैवीम् । धियम् । मनामहे । सुमृडीकामिति
सु—मृडीकाम् । अभिष्टये । वर्चोधामिति वर्चः—
धाम् । यज्ञवाहसमिति यज्ञ—वाहसम् । सुपारेति
सु—पारा । नः । असत् । वशे । ये । देवाः ।
मनोजाता इति मनः—जाताः । मनोयुज इति
मनः—युजः । सुदक्षा इति सु—दक्षाः । दक्षपितार
इति दक्ष—पितारः । ते । नः । पान्तु । ते । नः ।
अवन्तु । तेभ्यः । नमः । तेभ्यः । स्वाहा । अग्ने ।
त्वम् । स्विति । जागृहि । वयम् । स्विति ।
मन्दिषीमहि । गोपाय । नः । स्वस्तये । प्रबुध
इति प्र—बुधे । नः । पुनः । ददः । त्वम् । अग्ने ।
व्रतपा इति व्रत—पाः । असि । देवः । एति ।

म॒र्त्येषु॑ । आ । त्वम् । (१) य॒ज्ञेषु॑ । ई॒श्वः । वि॒श्वे ।
 दे॒वाः । अ॒भीति॑ । माम् । एति॑ । अ॒व॒वृ॒त्रन् । पू॒षा ।
 स॒न्या । सोमः॑ । राध॑सा । दे॒वः । स॒वि॒ता । वसोः॑ ।
 व॒सु॒दा॒वेति॑ वसु—दावा॑ । रास्व॑ । इय॑त् । सोम॑ ।
 एति॑ । भूयः॑ । भ॒र । मा । पृ॒णन् । पू॒र्या । वी॒ति ।
 रा॒धि । मा । अ॒हम् । आ॒रु॒षा । च॒न्द्रम् । अ॒सि ।
 मम॑ । भो॒गाय॑ । भ॒व । व॒स्रम् । अ॒सि । मम॑ । भो॒गाय॑ ।
 भ॒व । उ॒स्रा । अ॒सि । मम॑ । भो॒गाय॑ । भ॒व । ह॒यः ।
 अ॒सि । मम॑ । भो॒गाय॑ । भ॒व । (२) छा॒गः । अ॒सि ।
 मम॑ । भो॒गाय॑ । भ॒व । मे॒षः । अ॒सि । मम॑ ।
 भो॒गाय॑ । भ॒व । वा॒यवे॑ । त्वा । वरु॑णाय । त्वा ।
 नि॒र्ऋ॒त्या इति॑ निः—ऋ॒त्यै । त्वा । रु॒द्राय॑ । त्वा ।
 दे॒वीः । आ॒पः । अ॒पाम् । न॒पात् । यः । ऊ॒र्मिः ।
 ह॒वि॒ष्यः । इन्द्रि॑यावा॒नितीन्द्रि॑य—वान् । म॒दि॒न्त॑मः ।
 तम् । वः । मा । अ॒वेति॑ । क्र॒मि॒षम् । अ॒च्छि॒न्नम् ।
 तन्तु॑म् । पृ॒थि॒व्याः । अ॒न्वि॒ति । गे॒षम् । भ॒द्रात् ।
 अ॒भीति॑ । श्रेयः॑ । प्रेति॑ । इ॒हि । बृ॒ह॒स्पतिः॑ । पुर॑-
 ए॒तेति॑ पुरः—ए॒ता । ते । अ॒स्तु । अर्थ॑ । ई॒म् । अ॒वेति॑ ।
 स्य॑ । वर॑ । एति॑ । पृ॒थि॒व्याः । आ॒रे । श॒त्रून् ।
 कृ॒णु॒हि । सर्व॑वीर॒ इति॑ सर्व—वी॒रः । एति॑ । इ॒दम् ।

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

अग्नम् । देवयजनमिति देव—यजनम् । पृथिव्याः ।
विश्वे । देवाः । यत् । अजुषन्त । पूर्वे । ऋक्सामा-
भ्यामित्यूक्साम—भ्याम् । यजुषा । संतरन्त इति
सं—तरन्तः । रायः । पोषेण । समिति । इषा ।
मदेम (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

द्वितीयेऽनुवाके दीक्षा वर्णिता । दीक्षितेन देवयजने स्वीकृते सति सोम-
क्रयणादिरूपः क्रतुव्यवहारस्तत्र कर्तुं शक्यत इति तृतीयेऽनुवाके देवयजन-
स्वीकारो वर्ण्यते । तत्स्वीकारादूर्ध्वं सोमार्थं देवयजने सोमक्रयस्यैव वक्तुमुचि-
तत्वात्स्वीकारात्पूर्वमनुवाकादौ व्रतपानद्रव्यसंपादनमभिधीयते ।

दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये वर्चोधां
यज्ञवाहसं सुपारा नो असदशे ।

बोधायनः—“ अथाप आचामति दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये
वर्चोधां यज्ञवाहसं सुपारा नो असदश इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ दैवीं धियं मनामह इति हस्ताववनिज्य ” इति ॥

अभीष्टार्थसिद्धये वयं देवताविषयां कर्मानुष्ठानबुद्धिमनया बुद्ध्या संपाद-
यामः । कीदृशीं बुद्धिं सुमृडीकां सुखहेतुं ब्रह्मवर्चसधारणहेतुं यज्ञनिर्वाहिकाम् ।
अयं बुद्धिः सुष्ठु पारं गताऽस्माकं वशे भवतु ॥

सुमृडीकामिति पदस्याभिप्रायमाह—

“दैवीं धियं मनामह इत्याह यज्ञमेव तन्म्रदयति” [सं० का० ६ प्र० १
१० ४] इति ।

शुद्धं करोतीत्यर्थः ॥

सुपारैति पदेन यत्सूचितं तदाह —

“ सुपारा नो असदृश इत्याह व्युष्टिमेवावरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ४] इति ।

व्युष्टिः सुप्रभातं कृत्स्नयज्ञमकाशनमित्यर्थः ॥

ये देवा मनोजाता मनोयुजः सुदक्षा
दक्षपितारस्ते नः पान्तु ते नोऽवन्तु
तेभ्यो नमस्तेभ्यः स्वाहा—

कल्पः—“ अथास्मै कसे वा चमसे वा निषिच्य व्रतं प्रयच्छति तद्-
क्षिणतः परिश्रित्य व्रतयति ये देवा मनोजाता मनोयुजः सुदक्षा दक्षपितारस्ते
नः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्यो नमस्तेभ्यः स्वाहेति ” इति ।

चक्षुरादिप्राणाभिमानिनो ये देवाः सन्ति तेऽस्मान्पयःपानरूपव्रतानुग्रा-
यिनोऽन्तर्बहिश्च शुद्धिसंपादनेन पालयन्तु । कीदृशा देवाः । उत्पत्तिकाले
मनसा सहोत्पन्नाः । व्यवहारकालेऽपि मनसा युज्यन्ते । अन्यमनस्कस्य चक्षु-
रादिभिः संनिहितविषयाणामप्यनवगमात् । सति तु मनःसाहाय्ये स्वस्वावि-
षयेषु सुदक्षाः कुशलाः । दक्षः प्रजापतिरुत्पादको येषां ते दक्षपितारः ॥

विचारपुरःसरं व्रतं विधत्ते—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति होतव्यं दीक्षितस्य गृहाइ इ न होतव्याइमिति
हविर्वै दीक्षितो यज्जुहुयाद्यजमानस्यावदाय जुहुयाद्यन्न जुहुयाद्यन्नपरन्तरि-
याद्ये देवा मनोजाता मनोयुज इत्याह प्राणा वै देवा मनोजाता मनोयुजस्ते-
ष्वेव परोक्षं जुहोति तन्नेव हुतं नेवाहुतम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

दीक्षितस्य हविष्ट्वमर्थवादान्तरे श्रूयते—

“ पुरा खलु वावैष मेधायाऽऽत्मानमारभ्य चरति यो दीक्षितो यद्ग्रीषो-
मीयं पशुमालभत आत्मनिष्क्रयण एवास्य स तस्मात्तस्य नाऽऽश्यं पुरुषनिष्क्र-
यण इव ह्यथो खल्वहुरग्रीषोमाभ्यां वा इन्द्रो वृत्रमहन्निति यद्ग्रीषोमीयं पशु-
मालभते वार्ध्रैण एवास्य स तस्माद्वाश्यं वारुण्यर्चा परिचरति स्वयैवैनं देव-
तया परिचरति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ॥

शाखान्तरेऽपि—“सर्वाभ्यो वा एष देवताभ्य आत्मानमालभते यो दीक्षि-
तः ” इति । तथा सति दीक्षितस्य गृहे यद्यग्निहोत्रं जुहुयात्तर्हि यजमान एव

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

हुतो भवेत् । अंहोमे तु नित्याग्निहोत्रस्य परुः प्रतिदिनानुष्ठानरूपं पर्वं विच्छि-
द्यत । तत्र पूर्वप्रसिद्धेन मन्त्रेणाऽऽहवनीयाग्नौ होमः स प्रत्यक्ष इत्युच्यते ।
अयं तु परोक्षोऽग्निहोत्रहोमः । अन्यमन्त्रेण प्राणाग्निषु ह्ययमानत्वात् । अत-
स्तृतीयकोटित्वेन मुख्ययोर्होमाहोमयोरभावान्नोक्तदोषद्वयम् । तस्माद्नेन
मन्त्रेण व्रतं कुर्यादित्यभिप्रायः ॥

अग्ने त्वं सु जागृहि वयं सु मन्दिषीमहि
गोपाय नः स्वस्तये प्रबुधे नः पुनर्ददः ।

बौधायनः—“अथ संवेशनयजुर्जपति अग्ने त्वं सु जागृहि वयं सु मन्दिषी-
महि गोपाय नः स्वस्तये प्रबुधे नः पुनर्दद इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“अग्ने त्वं सु जागृहीति स्वप्स्यन्नाहवनीयमभिमन्त्रयते” इति ।
सुमन्दिषीमहि निर्भयाः सन्तः स्वप्स्यामः । नोऽस्माकं स्वस्तये विनाशा-
भावार्यं प्रबुधे जागरणाय ददः सामर्थ्यं देहि ॥

भयप्रसक्तिं दर्शयन्मन्त्रं व्याचष्टे—

“स्वपन्तं वै दीक्षितं रक्षां सि जिघांसन्त्यग्निः खलु वै रक्षोहाऽग्ने
त्वं सु जागृहि वयं सु मन्दिषीमहीत्याहाग्निमेवाधिषां कृत्वा स्वपिति रक्षसा-
मपहत्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ
मर्त्येष्वाम् । त्वं यज्ञेष्वीड्यः ।

कल्पः—“अथाध्वर्युर्मध्यरात्र आद्भुत्य प्रबुद्धयजुर्वाचयति त्वमग्ने व्रतपा
असि देव आ मर्त्येष्वाम् । त्वं यज्ञेष्वीड्य इति ” इति ।

याज्यासु व्याख्यातम् ॥

व्रतभ्रंशप्रसक्तिं दर्शयन्प्रथमं पादं व्याचष्टे—

“अव्रत्यमित्र वा एष करोति यो दीक्षितः स्वपिति त्वमग्ने व्रतपा असीत्या-
हाथिर्वै देवानां व्रतपतिः स एवैनं व्रतमालम्भयति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ४] इति ।

अविकलं करोतीत्यर्थः ॥

मनुष्येषु च्छिन्नं व्रतं मनुष्यावतारेण पालयतीति शङ्कां वारयन्दितीयपादं
व्याचष्टे—

“ देव आ मर्त्येष्वेत्याह देवो ह्येष सन्मर्त्येषु ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

अतो व्रतं समाधातुं शक्नोति ॥

अग्निर्भूधा दिवः ककुदित्यादियाज्यापुरोनुवाक्यादिमन्त्रेष्वग्निः स्तूयत इत्यभिप्रायं तृतीयपादे स्वयं दर्शयति—

“ त्वं यज्ञेष्वीड्य इत्याहैतं हि यज्ञेष्वीडते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

विश्वे देवा अभि मामाऽववृत्रन्पूषा सन्या
सोमो राधसा देवः सविता वसोर्वसुदावा
रास्वेयत्सोमाऽऽ भूयो भर मा पृणन्पूर्त्या वि
राधि माऽहमायुषा चन्द्रमसि मम भोगाय भव
वस्त्रमसि मम भोगाय भवोस्त्राऽसि मम भोगाय
भव हयोऽसि मम भोगाय भव छागोऽसि मम
भोगाय भव मेषोऽसि मम भोगाय भव—

वौधायनः—“अथ सनिहारान्प्रहिणोति स यं मन्यते न मां प्रत्याख्यासतीति तं प्रथमर्षिप्रहिणोति विश्वे देवा अभि मामाऽववृत्रन्पूषा सन्या सोमो राधसा देवः सविता वसोर्वसुदावेति, आहरन्तं दृष्ट्वा जपति नानाहरन्तं रास्वेयत्सोमाऽऽ भूयो भर मा पृणन्पूर्त्या वि राधि माऽहमायुषेति ” इति ।

सनिशब्देन हिरण्यवस्त्रादि देयद्रव्यमुच्यते । सनिहारा द्रव्याणामानेताः । आपस्तम्बस्तु प्रकारान्तरेण मन्त्रविनियोगविच्छेदावाह—

“विश्वे देवा अभि मामाऽववृत्रन्निति प्रवुध्य जपति, पूषा सन्येति सनिहारान्सं शास्ति, चन्द्रमसीत्येतैः प्रतिमन्त्रं यथालिङ्गं प्रतिगृह्णाति, देवः सविता वसोर्वसुदावेत्यन्यानि ” इति ।

सर्वे देवा अभितः पालयितुं मामावृत्त्य तिष्ठन्तु । पूषा सन्या पोपको देवो देयेन हिरण्यद्रव्येण सहाऽऽयातु । सोमो राधसा साधकेन वस्त्रेण सहाऽऽयातु । वसोर्वस्वन्तरस्य गवादेः प्रेरको देवो वसुप्रदः सन्नायातु । हे सोपास्मिन्कर्मण्यपेक्षितमित्यद्देहि, संपूर्त्या मां पूरयन्भूय आभर, अहमायुषा मा विराधि वियुक्तो मा भूवम् ॥

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

प्रवृद्धो जपेदित्येतद्व्याचष्टे—

“अप वै दीक्षितात्सुपुपुष इन्द्रियं देवताः क्रामन्ति विश्वे देवा अभि
मामाऽववृत्रन्नित्याहेन्द्रियेणैवैनं देवताभिः संनयति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ४] इति ।

सुपुपुषः सुप्तात् । अतीन्द्रियसामर्थ्येन तदभिमानिदेवताभिश्चायं मन्त्रः संयो-
जयति ॥

विपक्षवाधपुरःसरमाऽऽ भूयो भरेत्यमुं मन्त्रभागं व्याचष्टे—

“यदेतद्यजुर्न ब्रूयाद्यावत एव पशूनभिर्दीक्षेत तावन्तोऽस्य पशवः स्यू रास्वे-
यत्सोमाऽऽ भूयो भरेत्याहापरिमितानेव पशूनवरुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ४] इति ।

दीक्षाकाले विद्यमानान्यावतः पशूनभिप्राप्य दीक्षेत मन्त्रानुक्तौ तावन्त एव
स्युः । मन्त्रोक्तौ तु तत्सामर्थ्यादपरिमिताः परलोके भवन्ति । पशुभिर्द्रव्यान्त-
राण्युपलक्ष्यन्ते । चन्द्रमसि मम भोगाय भव वस्त्रमसि मम भोगाय भवोस्त्राऽसि
मम भोगाय भव ह्योऽसि मम भोगाय भव छागोऽसि मम भोगाय भव
भेषोऽसि मम भोगाय भवेत्येभिर्भैर्यथालिङ्गं धंसु स्वीकर्तव्यम् । चन्द्रं हिर-
ण्यम् । उस्त्रा गौः ॥

तेन तेन मन्त्रेण तत्तद्रव्याभिमानिदेवतास्तुष्यन्तीत्याह—

“चन्द्रमसि मम भोगाय भवेत्याह यथादेवतमेवैनाः प्रतिगृह्णाति ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

एना हिरण्यादिरूपा दित्सता दक्षिणाः ॥

वायवे त्वा वरुणाय त्वा निर्ऋत्यै त्वा रुद्राय त्वा—

कल्पः—“ताः समुदायुत्य रक्षति तासां या नश्यति म्रियते वा वायवे
त्वेति तामनुदिशति, याऽप्सु वा पाशे वा वरुणाय त्वेति तां या सं वा
शीर्यते गर्ते वा पतति निर्ऋत्यै त्वेति तां, यामद्विव्याघ्रो वा हन्ति रुद्राय त्वेति
ताम् ” इति ।

अनुदिशामीति शेषः ॥

विपक्षस्वपक्षयोर्दणभूपणे दर्शयति—

“वायवे त्वा वरुणाय त्वेति यदेवमेता नानुदिशेद्यथादेवतं दक्षिणा गम-

१ ख. वस्तु । २ क. ग. 'युत्या र' । ३ ख. रक्षन्ति । ४ क. ग. गर्त । ५ ख. 'द्विवा
व्यघ्रो ।

येदा देवताभ्यो वृश्च्येत यदेवमेता अनुदिशति यथादेवतमेव दक्षिणा गण-
यति न देवताभ्य आ वृश्च्यते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

देवीरापो अपां नपाद्य ऊर्मिर्हविष्य इन्द्रि-
यावान्मदिन्तमस्तं वो माऽव क्रमिषम-
च्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या अनु गेषम्—

बौधायनः—“ अथ यद्यपरियाणा आप उपाधिगच्छन्ति तज्जपति देवी-
रापो अपां नपाद्य ऊर्मिर्हविष्य इन्द्रियावान्मदिन्तमस्तं वो माऽव क्रमिषम-
च्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या अनुगेषमिति सं वा गाहते सं वा तरति ” इति ।

अपरियाणा गमनविरोधिभ्यो मार्गप्रतिरोधिकाः ॥

आपस्तम्बः—“ प्रयाणे देवीराप इत्यपोऽवगाहतेऽच्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या
अनुगेषमिति हस्तेन लोष्टं विमृद्रात्यापारात् ” इति ।

यदा केनापि निमित्तेन देवयजनादन्यत्र दीक्षेत तदानीं पृथगरणीष्वग्नी-
न्समारोप्य देवयजनं गच्छन्मध्ये प्राप्तायां नद्यामवगाहोत्तरेत् । अपां नपा-
दित्यग्निसंबोधनम् । हे देव्य आपो युष्माकं य ऊर्मिस्तं पादेन माऽवक्रमि-
षम् । कीदृश ऊर्मिः । त्रीह्याद्युत्पादनेन हविर्योग्यः स्वकीयजलपानेनेन्द्रिय-
शक्तिकारी तृपां निवर्तयन्नतिहर्षमदः । मृदि लोष्टरूपं पृथिव्या अच्छिन्नं
तन्तुं सेतुं प्राप्य तस्योपरि गच्छामि ॥

हविष्यशब्दाभिप्रायमाह—

“ देवीरापो अपां नपादित्याह यद्वो मेध्यं यज्ञियं सदेवं तद्वो माऽव क्रमि-
षमिति वावैतदाह ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ।

इति वाव, इत्येव ॥

तन्तुशब्दाभिप्रायमाह—

“ अच्छिन्नं तन्तुं पृथिव्या अनुगेषमित्याह सेतुमेव कृत्वाऽत्येति ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ४] इति ॥

भद्रादग्नि श्रेयः प्रेहि बृहस्पतिः पुर-
एता ते अस्त्वथेमव स्य वर आ
पृथिव्या आरे शत्रून्कृणुहि सर्ववीरः—

(दीक्षितकर्तृकदेवयजनस्वीकारः)

बौधायनः—“ बृहस्पतिवत्यर्चा प्रयाति भद्रादभि श्रेयः प्रेहि बृहस्पतिः पुरेता ते अस्त्वित्यथ यत्र वत्स्यन्भवति तदवस्यत्यथेव स्य वर आ पृथिव्या इत्यथाऽऽदित्यमुग्रन्तमुपतिष्ठत आरे शत्रून्कृणुहि सर्ववीर इति ” इति ।
आपस्तम्बस्तु त्रीन्मन्त्रानेकीकृत्य विनियुक्ते—“ पृथगरणीष्वग्नीन्समारोप्य रथेन प्रयाति एतदभावे रथाङ्गमादाय भद्रादभि श्रेय इति ” इति ।

अत्रार्थक्रमेण देवीराप इत्यस्मात्पूर्वमेवायं मन्त्रोऽवगन्तव्यः । हे रथ भद्रा-
त्प्रशस्तादस्मान्नित्याग्निहोत्रस्थानादतिप्रशस्तं सौमिकं देवयजनमभिप्रयाहि ।
बृहस्पतिस्तत्र पुरतो गन्ता भवतु । अथ प्रयाणादूर्ध्वं पृथिव्याः संवन्धिन्या
समन्ताद्वरे श्रेष्ठे स्थान ईमिमां गतिमवस्य समापय । हे रथाभिमानिन्नादित्य
शत्रून्नाक्षसादीनारे देवयजनाहरे कुरु ॥

कल्पः—“ अथ यत्र यक्ष्यमाणो भवति तदवस्यत्येदमग्नम देवयजनं
पृथिव्या इत्यन्तादनुवाकस्य ” इति ।

स च मन्त्र एवमाभ्यायते—

एदमग्नम देवयजनं पृथिव्या विश्वे
देवा यदजुषन्त पूर्वं ऋक्सामाभ्यां यजुषा
संतरन्तो रायस्पोषेण समिषा मदेम, इति ।

पृथिव्याः संवन्धि यद्देवयजनं तदिदमग्नम वयं प्राप्ताः । यद्देवयजने (नं)
पूर्वं सर्वे देवा अजुषन्तासेवन्त तद्वयमागत्य वेदत्रयगतैर्मन्त्रैः सोमयागं संत-
रन्तः सम्यक्पारं नयन्तो रायस्पोषेण धनसमृद्ध्या समिषा समीचीनेनान्नेन
च मदेम हृष्यास्म ॥

भद्रादभीत्यादिमन्त्रार्थः स्पष्ट इत्यभिप्रेत्य ब्राह्मणेनात्र व्याख्यानमुपेक्षि-
तम् । औपानुवाक्यकाण्डे तु दीक्षितनियमप्रसङ्गाद्व्याख्यानं कृतम् । तत्र बृह-
स्पतेरुपयोगमाह—

“ अग्निर्वे दीक्षितस्य देवता सोऽस्मादेतर्हि तिर इव रार्हि याति तमीश्वरं
रक्षांसि हन्तोर्भद्रादभि श्रेयः प्रेहि बृहस्पतिः पुरेता ते अस्त्वित्याह ब्रह्म
वै देवानां बृहस्पतिस्तमेवान्वारभते स एनं संपारयति ” [सं० का० ३
प्र० १ अ० १] इति ।

यदा दीक्षितोऽग्निहोत्रस्थानात्प्रयाति तदाऽग्निस्तिरोहित इव नैनं पाल-
यति । ततो रक्षांस्येनं मार्गे हन्तुमीश्वराणि भवन्ति । तत्र बृहस्पतौ

पुरतो गच्छति सत्यनुगच्छन्तमेनं रक्षोबाधपरिहारेण स बृहस्पतिः सम्य-
क्पारं नयति ॥

उत्तरमन्त्रस्य चतुर्षु भागेषु प्रतिपाद्योऽर्थः प्रसिद्ध इत्याह—

“एदमगन्म देवयजनं पृथिव्या इत्याह देवयजनं ह्येव पृथिव्या आगच्छति
यो यजते विश्वे देवा यदजुपन्त पूर्वं इत्याह विश्वे ह्येतदेवा जोषयन्ते यद्वाह्यणा
ऋक्सामाभ्यां यजुषा संतरन्त इत्याहर्सामाभ्यां ह्येव यजुषा संतरति यो
यजते रायस्पोषेण समिषा मदेभेत्याहाऽऽशिष्यमेवैतामाशास्ते ” [सं० का० ३
प्र० १ अ० १] इति ।

अध्वर्युप्रभृतयो ब्राह्मणा यद्देवयजनभिदानीमधितिष्ठन्ति तद्देवाः स्वयं
सेवमाना एतान्सेवन्ते । यो यजते स एष संतरतीत्यन्वयः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ देवीं हस्तौ शोधयित्वा ये दे व्रतपयः पिबेत् ।
अग्ने स्वप्स्यन्नग्निमाह त्वं प्रनुद्धो जपेत्तथा ॥ १ ॥
विश्व इत्यपि पूषेति सनिहारानुशासनम् ।
देवो वसुग्रहश्चन्द्रं पङ्क्तिस्तत्र प्रतिग्रहः ॥ २ ॥
वाय नष्टामप्सु मृतां सन्नामृग्भ्यां च गां स्पृशेत् ।
देवीरापो विगाह्याच्छि लोष्टमप्सु विमर्दयेत् ॥ ३ ॥
भद्राद्रथेन याल्येदं यागर्भमिष्यवस्थितिः ।
अनुवाके तृतीयेऽस्मिन्नुदिता एकविंशतिः ॥ ४ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

एकादशाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ स्वप्नादिमन्त्रा आवर्त्या नो वाऽऽद्योऽस्त्वन्तरायतः ।
कृत्स्नोद्देशप्रवृत्तत्वान्निमित्ताभेदतः सकृत् ” इति ॥

दीक्षितस्य स्वप्नद्युत्तरणवृष्टिकेदनामेध्यदर्शननिमित्तकास्तत्तन्मन्त्रजपाः
पठिताः । त्वमग्ने व्रतपा असीत्यादिकः स्वप्नमन्त्रः । देवीरापो अपां नपादि-
त्यादिर्नदीतरणमन्त्रः । उन्दतीर्वलं धत्त इत्यादिवृष्टिकेदनमन्त्रः । अत्रेदं न
इत्यादिरमेध्यदर्शनमन्त्रः । यदा निद्रा मध्ये प्रवोधैरल्पैर्व्यवधीयेत, नदी च
बहुशःस्रोतोयुक्ता द्वीपैः, वृष्टिश्च विच्छेदैः, अमेध्यानि च देशैस्तदा तैरन्तराय-
निमित्तेषु भिद्यमानेषु नैमित्तिका मन्त्रा आवर्तनीया इति प्राप्ते ब्रूमः—रात्रि-

(सोमयागोपयोगिसोमकथणार्थं सोमक्रयर्णाविपयहोमादिकम्)

गतां कृत्स्नां निद्रामुद्दिश्य मन्त्राभिधानान्निमित्तमेकम् । एवमन्यत्रापि योज्यम् ।
तस्मान्नास्त्यावृत्तिः ।

तत्रैवान्याचिन्तितम्—

“ प्रयाणे प्रत्यहं मन्त्रो भिन्नो नो वाऽत्र विश्रमैः ।

प्रयाणभेदाद्भिन्नो नो गत्यैक्यादानिवृत्तितः ” इति ॥

भद्रादाभि श्रेय इत्यादिः प्रयाणमन्त्रः । तत्र दीक्षितस्य निर्गमनमारभ्य
पुनःप्रवेशपर्यन्तं विश्रमव्यवधानेऽपि प्रयोजनैक्यादेकमेव प्रयाणम् । ततो न
मन्त्रावृत्तिः ॥

अथ च्छन्दः—

दैर्वा धियमित्यग्रे त्वमिति चैते अनुष्टुभौ । त्वमग्र इति गायत्री । विश्वे
देवा इत्येकपदा । एदमगन्मेति त्रिष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

इ॒यं तै॑ शु॒क्र त॒नूरि॑दं व॒र्चस्त॒या सं भ॑व
भ्राजं॑ गच्छ॒ जूर॑सि धृ॒ता मन॑सा जु॒ष्टा वि॒ष्णवे॑
तस्या॑स्ते स॒त्यस॑वसः प्रस॒वे वा॒चो य॒न्त्रम॑शीय
स्वाहा॑ शु॒क्रम॑स्य॒मृत॑मसि वैश्व॒देव॑ ह॒विः सूर्य॑स्य
चक्षुरा॑ऽरु॒हम॑ग्नेर॒क्षणः॑ क॒नीनि॑कां यदे॒तशे॑भिरी-
य॑से भ्राज॑मानो वि॒पश्चि॒ता चि॑द॒सि म॒नाऽसि॑
धीर॑सि दक्षि॒णा (१) अ॒सि य॒ज्ञिया॑ऽसि
क्षत्रि॑याऽस्यदि॒तिर॑स्यु॒भय॑तः॒शीर्ष्णा॑ सा नः

सुप्राची सुप्रतीची सं भव मित्रस्त्वां पदि ब-
ध्नातु पूषाऽध्वनः पात्विन्द्रायाध्यक्षायानुं त्वा
माता मन्यतामनुं पिताऽनु भ्राता सगर्भ्योऽनु
सखा सयूध्यः सा देवि देवमच्छेहीन्द्राय सोमं
रुद्रस्त्वाऽऽ वर्तयतु मित्रस्यं पथा स्वस्ति सोम-
सखा पुनरेहिं सह रय्या (२) ॥

(दक्षिणा सोमसखा पञ्च च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

इयम् । ते । शुक्र । तनूः । इदम् । वचः ।
तया । समितिं । भव । भ्राजम् । गच्छ । जूः ।
असि । धृता । मनसा । जुष्टा । विष्णवे । तस्याः ।
ते । सत्यसवस इति सत्य—सवसः । प्रसव इति
प्र—सवे । वाचः । यन्त्रम् । अशीय । स्वाहा ।
शुक्रम् । असि । अमृतम् । असि । वैश्वदेवमिति
वैश्व—देवम् । हविः । सूर्यस्य । चक्षुः । एति ।
अरुहम् । अग्नेः । अक्षणः । कनीनिकाम् । यत्र ।
एतंशेभिः । ईयंसे । भ्राजमानः । विपश्चिता । चिद्र ।
असि । मना । असि । धीः । असि । दक्षिणा । (१)

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

असि । यज्ञियां । असि । क्षत्रियां । असि ।
 अदितिः । असि । उभयतःशीष्णीत्युभयतः—शीष्णीं ।
 सा । नः । सुप्राचीति सु—प्राची । सुप्रतीचीति
 सु—प्रतीची । समिति । भव । मित्रः । त्वा । पदि ।
 बध्नातु । पूषा । अध्वनः । पातु । इन्द्राय । अध्व-
 क्षायेत्यधि—अक्षाय । अन्विति । त्वा । माता ।
 मन्यताम् । अन्विति । पिता । अन्विति । भ्राता ।
 सर्गर्भ्य इति स—गर्भ्यः । अन्विति । सखा । सयूध्य
 इति स—यूध्यः । सा । देवि । देवम् । अच्छ ।
 इहि । इन्द्राय । सोमम् । रुद्रः । त्वा । एति । वर्त-
 यतु । मित्रस्य । पथा । स्वस्ति । सोमसखेति
 सोम—सखा । पुनः । एति । इहि । सह ।
 रथ्या (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

तृतीये देवयजनं स्वीकृतम् । अथ तस्मिन्नेव देवयजने सोमयागोपयोगि-
 सोमं केतुं सोमक्रयणीविषयं होमादिकं चतुर्थेऽभिधीयते । इयं ते शुक्रेत्यादय-
 स्तन्मन्त्राः । प्रायणीयासंबन्धि ध्रौवाज्यम् । तेनाऽऽज्येन सोमक्रयणीमीक्षमाणो
 जुहुयात् । ततो मन्त्रन्याख्यानात्पूर्वं प्रायणीया सोमक्रयणी चानुवाकद्वयेन
 ब्राह्मणेऽभिधीयते ।

तत्र प्रायणीयां प्रस्तौति—

“देवा वै देवयजनमध्यवसाय दिशो न प्राजानन्तेऽन्योऽन्यमुपाधावन्त्वया प्रजानाम त्वयेति तेऽदित्याः समध्रियन्त त्वया प्रजानामेति साऽब्रवीद्वरं वृणु मत्प्रायणा एव वो यज्ञा मनुदयना असन्निति तस्मादादित्यः प्रायणीयो यज्ञानामादित्य उदयनीयः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

देवयजनार्थमयं प्रदेशः समीचीनो न त्वितर इति निश्चेतुं परिभ्रम्य तं प्रदेशं निश्चित्य परिभ्रमणेन दिग्भ्रमं प्राप्य प्राचीनवंशादावसमर्थाः संपन्नाः । ततस्त्वमेव दिशं ज्ञापयेत्येवं परस्परं वदन्तो दिग्बोधकशक्तिमदित्यां निश्चितवन्तः । सा चादितिः सोमयागारम्भसमाप्त्योरहमेव देवता भूयासमिति वरमयाचत । प्रयन्ति प्रारभन्तेऽनेन देवतारूपेणेति प्रायणम् । उद्यन्त्युत्तिष्ठन्ति समापयन्त्यनेनेति उदयनम् । अहमेव प्रायणमारम्भदेवता येषां यज्ञानां ते मत्प्रायणाः । अहमेवोदयनं समाप्तिदेवता येषां यज्ञानां ते मनुदयनाः । तस्मादेवं वृतत्वाददितिदेवताकः प्रायणीयायागः कर्तव्यः । तत्प्रसङ्गादुदयनायागोऽपि विधीयते ।

अदितिरेका प्रधानदेवता चतस्रस्त्वङ्गदेवता इत्यभिप्रेत्य संख्यां विधत्ते—

“पञ्च देवता यजति पञ्च दिशो दिशां प्रज्ञाल्या अथो पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवावस्थे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

दिग्विशेषेषु देवताविशेषान्विधातुं प्रस्तौति—

“पथ्याः स्वस्तिमयजन्प्राचीमेव तथा दिशं प्राजानन्नग्निना दक्षिणा सोमं न प्रतीचीः सवित्रोदीचीमदित्योर्ध्वाम्” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति । स्वस्तिसंज्ञा देवता पथ्या पथि साधुः ॥

दिग्विशेषबोधनरूपे मार्गं कुशलान्विधत्ते—

“पथ्याः स्वस्ति यजति प्राचीमेव तथा दिशं प्राजानाति पथ्याः स्वस्ति मिष्ट्राऽग्नीषोमौ यजति चक्षुषी वा एते यज्ञस्य यदग्नीषोमौ ताभ्यामेवानुपश्यत्यग्नीषोमाविष्ट्रा सवितारं यजति सवितृप्रसूत एवानुपश्यति सवितारमिष्ट्राऽदितिं यजतीयं वा अदितिरस्यामेव प्रतिष्ठायानुपश्यति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

अर्थानुसारेण होमविशेषा दिग्विशेषेपूत्रेयाः । चक्षुर्द्रव्यरूपेण प्रशंसितुमग्नीषोमयोः सह निर्देशः । होमस्तु तयोः क्रमभावी दिग्भेदाद्याज्यानुवाक्याभे-

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

दाञ्च । ततोऽग्निमिष्ट्वा सोमं यजतीत्यपि वाक्यं द्रष्टव्यम् । तयोश्चक्षुष्ट्वं दार्शिक-
काज्यभागब्राह्मणे प्रपञ्चितम् । अत्रादितेश्चरुहोमः । “ आदित्यः प्रायणीयः
पयसि चरुः ” इति शाखान्तरे समाप्तानात् । आज्येन तु देवतान्तराणाम् ।
तथा च सूत्रम्—“ चतुर आज्यभागान्प्रतिदिशं यजति ” इति ॥

ऋगनुवचनमध्वर्योर्विधत्ते—

“ अदितिमिष्ट्वा मारुतीमृचमन्वाह मरुतो वै देवानां विशो देवविशं खलु
वै कल्पमानं मनुष्यविशमनुकल्पते यन्मारुतीमृचमन्वाह विशां कृष्यै ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

मरुतो यद्भव इत्येषा मारुती । तथा च सूत्रम्—“ मारुतीमृचमन्वाह मरुतो
यद्भवो दिव इति ” इति । एकोनपञ्चाशत्संख्याकाः सप्तगणरूपा मरुतो मनु-
ष्यवैश्यवद्देवानां धनसंपादकाः प्रजाः । अनेन मन्त्रानुवचनेन देवविशां समूहः
स्वव्यापारे ऋषो भवति । तं च कल्पमानमनुसृत्य मनुष्यप्रजासंघः कल्पते ।
अतो मन्त्रानुवचनं प्रजानां कृष्यै भवति ॥

पूर्वपक्षत्वेन चोदकपाप्तं किञ्चिदङ्गमपवदति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति प्रयाजवदननूयाजं प्रायणीयं कार्यमनूयाजवदप्रया-
जमुदयनीयमितीमे वै प्रयाजा अमी अनूयाजाः सैव सा यज्ञस्य संततिः ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

प्रमुखे यष्टव्याः समिदादिनामकाः पञ्च प्रयाजा अनु पश्चात्समाप्तौ यष्टव्या
वर्हिरादिनामकास्त्रयोऽनूयाजाः । तदुभयं प्रायणीयोदयनीययोरिष्ट्वोरतिदेशतः
प्राप्तम् । तत्र प्रायणीयेष्ट्वामनूयाजानुष्ठाने यागः समाप्येत तद्रुदयनीयायां
प्रयाजानुष्ठाने यागान्तरं प्रारभ्येत । तथा सति सोमयागो मध्ये विच्छिद्येत ।
उभयवर्जने तु सोमयागस्य प्रारम्भरूपायां प्रायणीयेष्ट्वाविदानीमनुष्ठीयमाना
इमे प्रत्यक्षाः प्रयाजाः समाप्तिरूपायामुदयनीयेष्ट्वावनुष्ठीयमाना अमी परोक्षा
अनूयाजाः । तथा सति प्रयाजानूयाजद्रयेन दर्शयागस्य या संततिः सैवास्य
सोमयागस्य मध्ये विच्छेदराहित्यलक्षणा सा संततिः संपद्यते ॥

पूर्वपक्षं दूषयति—

“ तत्तथा न कार्यमात्मा वै प्रयाजाः प्रजाऽनूयाजा यत्प्रयाजानन्तरिया-
दात्मानमन्तरियाद्यदनूयाजानन्तरियात्प्रजामन्तरियाद्यतः खलु वै यज्ञस्य
विततस्य न क्रियते तदनु यज्ञः पराभवति यज्ञं पराभवन्तं यजमानोऽनु परा-
भवति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

आत्मनो वा पुत्रादेर्वा नान्तरायः सोढुं शक्यते यतो द्वयं तदङ्गमित्यर्थः ॥

सिद्धान्तमाह—

“ प्रयाजवदेवानूयाजवत्प्रायणीयं कार्यं प्रयाजवदनुयाजवदुदयनीयं नाऽऽत्मानमन्तरेति न प्रजां न यज्ञः पराभवति न यजमानः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

त्रिच्छेदपरिहाराय विधत्ते—

“ प्रायणीयस्य निष्कास उदयनीयमभिनिर्वपति सैव सा यज्ञस्य संततिः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

प्रायणीययागसंबन्धि चरुपात्रमप्रक्षाल्य निष्कासे पात्रलिप्तेऽन्ने निर्वापान्न-
लेपस्य या संततिः सैव सोमयागस्याविच्छेदरूपा सा संततिर्भवति ॥

प्रायणीयोदयनीययोर्देवतैक्येन याज्याया अप्येकत्वप्राप्तौ व्यत्यासं विधत्ते—

“ याः प्रायणीयस्य याज्या यत्ता उदयनीयस्य याज्याः कुर्यात्पराङ्मुं लोकमारोहेत्प्रमायुक्तः स्याद्याः प्रायणीयस्य पुरोनुवाक्यास्ता उदयनीयस्य याज्याः करोत्यास्मिन्नेव लोके प्रतितिष्ठति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ५] इति ।

स्वस्तिरिद्धि प्रपथे श्रेष्ठेत्याद्याः प्रायणीयस्य याज्या उदयनीयस्यापि तथे-
त्येवं केचिदाहुः । तथा सति प्रतिनिवृत्तेरभावाद्यजमानोऽस्माह्लोकात्पराङ्मुखः
स्वर्गमारोढुं सहसा म्रियेत । तस्मात्तेषां पक्षो न युक्तः । यास्तु स्वस्ति नः
पथ्येत्याद्याः प्रायणीयस्य पुरोनुवाक्यास्तासां याज्यात्वे सति स्वस्तिरिद्धी-
त्यादीनां पूर्वोक्तानां पुरोनुवाक्यात्वाय प्रतिनिवृत्तेर्यजमानोऽप्यस्मिह्लोके
प्रतितिष्ठत्येव ॥

इत्थं प्रायणीयेष्टिमुक्त्वा सोमक्रयणीं वक्तुं सोमाहरणं सोपाख्यानमाह—

“ कद्रुश्च वै सुपर्णी चाऽऽत्मरूपयोरस्पर्धेतां सा कद्रुः सुपर्णीमजयत्साऽ-
ब्रवीत्तृतीयस्यामितो दिवि सोमस्तमाहर तेनाऽऽत्मानं निष्क्रीणीष्वेति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

कद्रुः सुपर्णी चोभे सपत्न्यौ पराजये दासीत्वमभ्युपेत्य ममैव सौन्दर्यं ममै-
वेत्यस्पर्धेताम् । तत्र मध्यस्थाः कद्रुत्रा जयमूचिरे । सा च कद्रुः सपत्नीं दासी-
त्वेन परिशृङ्ख तन्मोचनोपायं स्वयमेवोपदिदेश । इतोऽस्माह्लोकादारभ्य गण-
नायां तृतीया द्यौः स्वर्गलोकस्तस्मिन्सोमो वर्तते । महर्जनस्तपः सत्यमित्ये-
तेऽपि लोका द्युशब्दाभिधेयास्तस्मादितस्तृतीयस्यामिति विशेष्यते । सोम
आहृत्य दत्ते सति त्वां मुञ्जापीति ।

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

सोमाहरणं संभावयितुं श्रुतिराह—

“ इयं वै कद्रूसौ सुपर्णा छन्दांसि सौपर्ण्याः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

भूलोकरूपत्वात्कद्रूः स्वयमाहर्तुं न शक्नोति । सुपर्णा तु द्युलोकरूपत्वादुत्प-
तनसमर्थानां गायत्र्यादिरूपाणामपत्यानां सद्भावाच्च शक्नोति ॥

अथ सा सुपर्णा स्वपुत्राणां गायत्र्यादीनामग्रे स्ववृत्तान्तं स्पष्टी करोती-
त्याह—

“ साऽब्रवीदस्मै वै पितरौ पुत्रान्विभृतस्तृतीयस्यामितो दिवि सोमस्तमा-
हर तेनाऽऽत्मानं निष्क्रीणीष्वेति मा कद्रूवोचदिति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ६] इति ।

पुंनामनरकोपलक्षितादशेषाहुःखात्रायन्त इति पुत्रास्तान्पुत्रानस्मा एतादृशो-
पद्रवपरित्राणाय मातापितरौ पुष्णीतः । हे गायत्र्यादिपुत्राः कद्रूवचनमवगल्य
यदुचितं तत्कुरुध्वम् । गायत्र्यादीनामैच्छिकशरीरधारित्वात्पुत्रत्वमविरुद्धम् ॥

तत्र प्रौढत्वादादौ जगती प्रवृत्त इत्याह—

“ जगत्युदपतच्चतुर्दशाक्षरा सती साऽप्राप्य न्यवर्तत तस्यै द्वे अक्षरे अमी-
येतांसि सा पशुभिश्च दीक्षया चाऽऽगच्छत्तस्माज्जगती छन्दसां पशव्यतमा
तस्मात्पशुमन्तं दीक्षोपनमति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

पुरा जगतीपादस्य चतुर्दशाक्षराण्यासन् । तादृशी जगती द्युलोकं गत्वा
स्वानभ्राजादिसोमरक्षकैः सह युद्ध्वा सोममप्राप्याग्नीषोमीयसवनीयानूवन्ध्या-
ख्यपशुनिष्टिसाध्यां दीक्षां च गृहीत्वा स्वकीये चाक्षरद्वये स्वानादिभिर्गृहीते
सति पराजित्य समागता । यस्माज्जगती पशूनानयत्तस्मात्सैवात्यन्तं पशुप्रदा ।
यतः पशुभिः सह दीक्षाऽऽनीता ततः स्वाधीनसंपत्तौ सत्यां दीक्षायां प्रवर्तते ॥

तथैव त्रिष्टुभो युद्धं दर्शयति—

“ त्रिष्टुगुदपतत्रयोदशाक्षरा सती साऽप्राप्य न्यवर्तत तस्यै द्वे अक्षरे अमी-
येतांसि सा दक्षिणाभिश्च तपसा चाऽऽगच्छत् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ०
६] इति ।

गौशाश्वश्वेत्यादयो दक्षिणाः । अशनपरित्यागमुष्टिवन्धवाग्यमनवनीताभ्यङ्ग-
कृष्णाजिनमावरणादिक्लेशसहिष्णुत्वं तपः । प्राणवत्प्रियस्य गवाश्वदेर्दानम-
धिकं तपः ॥

त्रिष्टुभा तदानयनमुपपादयति—

“ तस्मात्त्रिष्टुभो लोके माध्यंदिने सवने दक्षिणा नीयन्त एतत्खलु वाव तप इत्याहुयः स्वं ददाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

माध्यंदिनसवनस्य त्रिष्टुगभिमानिनी देवता । ततस्तदेतत्रिष्टुभो लोकः स्थानं, शरीरप्रयासादपि धनहानिकृतस्य मानसप्रयासस्याधिकत्वाद्दत्तेन धनेन परोपजीवनाच्च दानमेव महत्तप इत्यभिज्ञानां मतम् ॥

गायत्र्या युद्धे जयं दर्शयति—

“ गायत्र्युदपतच्चतुरक्षरा सत्यजया ज्योतिषा तमस्या अजाऽभ्यरुन्ध तद-
जाया अजत्व* सा सोमं चाऽऽहरच्चत्वारि चाक्षराणि साऽष्टाक्षरा समपद्यत ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

सहायरहितयोः पूर्वयोः पराजयं दृष्ट्वा गायत्री स्वयमजया सहोदपतत् । सा त्वजा गायत्र्यर्थं स्वकीयेन तेजसा तं सोममभितो रुरोश्च । तस्माद्रोधनपर्या-
यक्षेपणार्थादजधातोरजेति नाम निष्पन्नम् ॥

प्रश्नोत्तराभ्यां गायत्रीं प्रशंसति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्याद्गायत्री कनिष्ठा छन्दसा* सती यज्ञ-
मुखं परीयायेति यदेवादः सोममाहरत्तस्माद्यज्ञमुखं पर्यत्तस्मात्तेजस्विनीतमा ”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

सत्यात्कारणात् । कनिष्ठा न्यूनाक्षरा । यज्ञमुखं प्रातःसवनम् । तत्र वहि-
ष्पवमाननाम्नि प्रथमस्तोत्र उपास्मै गायता नर इत्याद्या ऋचो गायत्र्यः ।
सेयं यज्ञमुखप्राप्तिः । ब्रह्मवादिष्वेव बुद्धिमन्तो यदेवेत्याद्युत्तरमाहुः । यस्मा-
दियमदोऽमुष्मालोकात्सोममाहरत्तस्मादस्या मुखप्राप्तिर्युक्ता । मुखत्वादेवा-
स्यास्तेजोवाहुल्यम् ॥

आहरणप्रकारं दर्शयति—

“ पञ्चां द्वे सवने समगृह्णान्मुखेनैकं यन्मुखेन समगृह्णात्तदधयत्तस्माद्द्वे सवने
शुक्रवती प्रातःसवनं च माध्यंदिनं च तस्मात्तृतीयसवन ऋजीपमभिपुण्वन्ति
धीतमिव हि मन्यन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

पक्षिरूपा गायत्री सवनद्वयपर्याप्तौ सोमभागौ पञ्चां संगृह्य तृतीयसवनप-
र्याप्तं सोमभागं चञ्चुपुटाभ्यां संदश्य तदीयं रसं पपौ । यस्मात्पञ्चां शृतौ सोम-
भागौ न पीतौ तस्मात्प्रातःसवनमाध्यंदिनसवने शुक्रशब्दाभिधेयेन सोम-
रसेनोपेते ॥

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

यस्मात्तृतीयो भागः पीतस्तस्मात्पीतत्वं मन्यमानास्तत्सादृश्यार्थमृजीषम-
भिपुण्युरिति प्रासङ्गिकं किञ्चिद्विधाय तत्रापरं विशेषं विधत्ते—

“ आशिरमवनयति सशुक्रत्वायाथो संभरत्येवैनत् ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० ६] इति ।

आशिरं क्षीरम् । सशुक्रत्वं सरसत्वम् । किं च क्षीरसेचनादृजीषगतसोम-
सरूपहविः संभरति सम्यक्पोषयत्येव ॥

पुनरप्यन्यद्विधत्ते—

“ तः सोममाहियमाणं गन्धर्वो विश्वावसुः पर्यमुष्णात्स तिस्रो रात्रीः
परिसुपितोऽवसत्तस्मात्तिस्रो रात्रीः क्रीतः सोमो वसति ” [सं० का० ६
प्र० १ अ० ६] इति ।

उपसद्विवसेषु त्रिष्वभिषवमकृत्वा सोमं निवासयेदित्यर्थः ॥

इत्थं सोमाहरणं निरूप्य सोमक्रयणीं निरूपयितुमारभते—

“ ते देवा अद्भुवन्स्त्रीकामा वै गन्धर्वाः स्त्रिया निष्क्रीणामेति ते वाचः
स्त्रिमपेकहायनीं कृत्वा तया निरक्रीणन् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

एकसंवत्सरवयस्कया स्त्रीरूपया वाग्देवतया सोमस्य निष्क्रयः कृतः ॥

गन्धर्वेष्वपरक्तायास्तस्याः स्त्रिया रोहितगोरूपतां दर्शयति—

“ सा रोहिद्रूपं कृत्वा गन्धर्वेभ्योऽपक्रम्यातिष्ठत्तद्रोहितो जन्म ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

देवेष्वनुरक्तायाः पुनर्देवताप्राप्तिं दर्शयति—

“ ते देवा अद्भुवन्नप युष्मदक्रमीन्नास्मानुपावर्तते विद्वयामहा इति ब्रह्म
गन्धर्वा अवदन्नगायन्देवाः सा देवान्गायत उपावर्तत तस्माद्गायन्तः स्त्रियाः
कामयन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

विद्वयामहै विलक्षणं यथा भवति तथैवाऽऽकारयामः । ब्रह्म वेदः ॥

एतद्दृत्तान्तवेदनं प्रशंसति—

“ कामुका एनः स्त्रियो भवन्ति य एवं वेदाथो य एवं विद्वानपि जन्येषु
भवति तेभ्य एव ददत्युत यद्बहुतया भवन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ०
६] इति ।

वरस्य स्त्रिग्या वरार्थं कन्यामन्वेष्टुं प्रवृत्ता बान्धवा जन्याः । तादृशानां
जन्यानां द्वौ वर्गौ । तत्रैकस्मिन्वर्गे यथोक्तवेदनरहिता अनेकगुणान्तरोपेता

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

बहवो वरा यद्यपि सन्ति तथाऽपि तं वर्गमुपेक्ष्य येषु जन्येष्वेकोऽप्येवं विद्वान्वरो भवति तेभ्य एव जन्येभ्यः कन्यां तत्पितरो ददति ॥

सोमक्रयण्यां गुणं विधत्ते—

“एकहायन्या क्रीणाति वाचैवैनं सर्वया क्रीणाति तस्मादेकहायना मनुष्या वाचं वदन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

वाग्देवतायाः सोमक्रयणीरूपस्वीकारात्सर्वया वाचा क्रय उपपद्यते । एकसंवत्सरस्वीकारश्च तस्मिन्वयसि सति वदनव्यवहारोपक्रमात् ॥

वर्ज्यदोषान्विशदयति—

“अकूटयाऽकर्णयाऽकाणयाऽश्लोणयाऽसप्तशफया क्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

कूटा कुटिलगृङ्गी । कर्णा छिन्नकर्णोपेता । काणा त्वेकाक्षी । श्लोणा कुष्ठादिदूषिता । सप्तशफा न्यूनाङ्गी । एता वर्ज्याः ।

उपादेयां दर्शयति—

“सर्वयैवैनं क्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

सर्वाऽवयवसंपूर्णेत्यर्थः ॥

विपक्षबाधपुरःसरं स्वपक्षं विधत्ते—

“यच्छ्रेतया क्रीणीयाहुश्चर्मा यजमानः स्याद्यत्कृष्णयाऽनुस्तरणी स्यात्प्रमायुको यजमानः स्याद्यद्विरूपया वार्त्रेणी स्यात्स वाऽन्यं जिनीयात्तं वाऽन्यो जिनीयादरुणया पिङ्गाक्षया क्रीणात्येतद्वै सोमस्य रूपं सर्वयैवैनं देवतया क्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ६] इति ।

मृतं पुरुषमनु हन्यमाना गौरनुस्तरणी । कृष्णायास्तादृक्त्वेन यजमानो म्रियेत । वर्णद्वयोपेता यद्यपि विरोधिघातिनी तथाऽपि यजमानतद्वैरिणोरन्योन्यविरोधित्वात्को हन्ति को वा हन्यत इति न ज्ञायते । अरुणत्वं पिङ्गाक्षत्वं च सोमदेवतायाः स्वरूपम् । अतस्तादृशी गौः सोमक्रयाय सदृशी भवति ।

इत्थं चतुर्थानुवाकोक्तमन्त्रव्याख्यानस्योपोद्धातत्वेन ब्राह्मणेन प्रायणीयासोमक्रयण्यावनुवाकाभ्यामभिहिते । अथ मन्त्रा व्याख्यातव्याः ।

इयं ते शुक्र तनूरिदं वर्चस्तया सं भव भ्राजं गच्छ—

कल्पः—“अथैतद्घुवाज्यमाप्याय्य स्रुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा सूत्रेण हिरण्यं

प्रपा० २ अनु० ४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

२७३

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमकयर्णाविषयहोमादिकम्)

निष्टुर्क्यं वद्ध्वा दर्भाभ्यां प्रवध्य स्रुच्यवदधातीयं ते शुक्र तनूरिदं वर्चस्तया सं भव भ्राजं गच्छेति " इति ।

हे शुक्र दीप्तिमद्द्विरण्य तवेयं जुह्वस्तनूः, इदं घृतं तव तेजोऽतस्तया जुह्वा संगच्छे संभव । हे हिरण्याऽऽज्यरूपां भ्राजं दीप्तिं प्राप्नुहि । अथ वा हे शुक्र वद् इयमाज्यरूपा तव तनूरिदं हिरण्यं तव तेज इत्येवं ब्राह्मणानुसारेण व्याख्यातव्यम् ॥

आधानब्राह्मणोक्तं हिरण्यस्य महिमानं तत्रत्यपदत्रयोच्चारणेन प्रत्यभि-
ज्ञाप्य प्रशंसति—

“ तद्विरण्यमभवत्तस्माद्द्रव्यो हिरण्यं पुनन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

आधानब्राह्मणे त्वेवमाह्वयते—

“ आपो वरुणस्य पत्नय आसन् । ता अग्निरभ्यध्यायत् । ताः समभवत् । तस्य रेतः परापतत् । तद्विरण्यमभवत् ” इति ।

तस्माद्विरण्यस्य वह्निः पिताऽऽपो मातरः । तस्मात्स्वतः शुद्धं हिरण्यं यदि कदाचिद्रजस्वलादिस्पर्शेन शोधनीयं भवति तदाऽद्रव्यः पुनन्ति जलेनैव शोधयन्ति न तु कांस्यताम्रादेरिव भस्माग्न्यादिकमपेक्षते ॥

जुह्वां हिरण्यप्रक्षेपेण विशिष्टं होमं विधत्ते—

“ ब्रह्मादिनो वदन्ति कस्मात्सत्यादनस्थिकेन प्रजाः प्र वीयन्तेऽस्थन्व-
तीर्जायन्ते इति यद्विरण्यं घृतेऽवधाय जुहोति तस्मादनस्थिकेन प्रजाः प्र वी-
यन्तेऽस्थन्वतीर्जायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

तस्मादनस्थिकेन वीर्येण प्रजाः प्रवीयन्ते गर्भाः क्रियन्ते । उत्पत्तिकाले त्वस्थियुक्ता जायन्ते । तत्र वीर्यसदृशमाज्यमस्थिसदृशं हिरण्यम् । तदिदं सादृश्यं निर्बोहुमीश्वरेणास्थि निर्मायत इत्यर्थः ॥

वह्निसंवन्धवोधनपरतया मन्त्रं व्याचष्टे—

“ एतद्वा अग्नेः प्रियं धाम यद्घृतं तेजो हिरण्यमियं ते शुक्र तनूरिदं वर्च
इत्याह सतेजसमेवैनं सतनुं करोत्यथो सं भरत्येवैनम् ” [सं० का० ६ प्र०
१ अ० ७] इति ।

एनमग्निं संभरति सम्पकरोत्येव । वह्निसंवोधनेन तदीयतेजोरूपेण हिरण्य-
मव प्रकाशयते ॥

१ क. ग. दर्भनाज्यां प्रप्रथ्य सु । २ क. ग. घ. ड. "च्छति आन्व" । च. "च्छ ।
नोऽऽज्य" । ३ ख. "ज्ञाप्य प्र" ।

हिरण्यस्य सूत्रेण बन्धनं विधत्ते—

“ यदवद्धमवद्ध्याद्गर्भाः प्रजानां परापातुकाः स्युर्वद्धमव दधाति गर्भाणां धृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ॥

सूत्राग्राकर्षणेन यथा सहसा मुच्यते तथा बध्नीयादिति विशेषं विधत्ते—

“निष्टक्यं वध्नाति प्रजानां प्रजननाय” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति।

निःशेषेण सहसा मोचनयोग्यं निष्टक्यम् ॥

जूरसि धृता मनसा जुष्टा विष्णवे तस्यास्ते

सत्यसवसः प्रसवे वाचो यन्त्रमशीय स्वाहा—

कल्पः—“ नाडीस्रुग्दण्ड उपसंगृह्याऽऽहवनीये जुहोत्यन्वारब्धे यजमाने जूरसि धृता मनसा जुष्टा विष्णवे तस्यास्ते सत्यसवसः प्रसवे वाचो यन्त्रमशीय स्वाहेति ” इति ।

हे सोमक्रयणि वाधूपा त्वं जूर्वेगयुक्ताऽसि मनसा नियमिताऽसि यज्ञाय प्रियाऽसि । तादृश्या अमोघप्रेरणायास्तव प्रेरणे सति मन्त्रोच्चारणरूपाया वाचो यन्त्रं नियममशीय प्राप्नुयाम् । इदमाज्यं हुतमस्तु ॥

यथोक्तार्थं मन्त्रे दर्शयति—

“वाग्वा एषा यत्सोमक्रयणी जूरसीत्याह यद्धि मनसा जवते तद्वाचा वदति धृता मनसेत्याह मनसा हि वाग्धृता जुष्टा विष्णव इत्याह यज्ञो वै विष्णुर्ष-
ज्ञार्थैवैनां जुष्टां करोति तस्यास्ते सत्यसवसः प्रसव इत्याह सवितृप्रसूतामव वाचमव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

जवते तूर्णं कर्तव्यमित्यवगच्छति ॥

शुक्रमस्यमृतमसि वैश्वदेवꣳ हविः—

बौधायनः—“ अग्रेण शालैः तिष्ठन्यजमानमाज्यमवेक्षयति शुक्रमस्यमृतमसि वैश्वदेवꣳ हविरिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ सोमक्रयणीमीक्षमाणो जुहोति जूरसीत्यपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वा शुक्रमसीति हिरण्यं घृतादुद्धृत्य वैश्वदेवꣳ हविरित्याज्यमवेक्ष्य ” इति ।

शुक्रं दीप्तिमत् । अमृतं नाशरहितम् । हे आज्य हे हिरण्येति वा योज्यम् । हे आज्य त्वं सर्वदेवप्रियं हविरसि । तदिदं स्पष्टत्वान्न ब्राह्मणे व्याख्यातम् ॥

**सूर्यस्य चक्षुराऽरुहमग्नेरक्षणः कनीनिकां
यदेतशेभिरीयसे भ्राजमानो विपश्चिता—**

कल्पः—“ अथैनद्धिरण्यमन्तर्धायाऽऽदित्यमुदीक्षयति सूर्यस्य चक्षुराऽरु-
हमग्नेरक्षणः कनीनिकां यदेतशेभिरीयसे भ्राजमानो विपश्चितेति ” इति ।

सूर्यसंबन्धि मदीयं चक्षुरिन्द्रियं, कनीनिका त्वयिसंबन्धिनी, तदुभयमा-
रुहं प्राप्नोऽस्मि । यतो हे सूर्य त्वमेतशनामकैरश्वैर्गच्छसि, हे वहे त्वं विप-
श्चिता तेजसा भ्राजमानोऽसि तस्माद्रक्षोनिवारणाय युवामुभौ प्राप्नोऽस्मि ॥

एतदभिप्रायं दर्शयति—

“काण्डेकाण्डे वै क्रियमाणे यज्ञं रक्षां सि जिघां सन्त्येष खलु वा अर-
क्षोहतः पन्था योऽग्रेष्व सूर्यस्य च सूर्यस्य चक्षुराऽरुहमग्नेरक्षणः कनीनिकाभि-
त्याह य एवारक्षोहतः पन्थास्तं समारोहति ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ७] इति ।

काण्डे काण्डे तत्तदुपाङ्कैर्युक्त एकैकस्मिन्त्यङ्गाङ्गे ॥

बोधायनः—“ अथैतां सोमकथणीमग्नेण शालामुदीचीमभिर्वर्तयन्ते ताम-
नुमन्त्रयते चिदसि मनाऽसीत्यन्तादनुवाकस्य ” इति ।

स च मन्त्र एवमाज्ञायते—

चिदसि मनाऽसि धीरसि दक्षिणाऽसि यज्ञि-
याऽसि क्षत्रियाऽस्यदितिरस्युभयतःशीर्ष्णी
सा नः सुप्राची सुप्रतीची सं भव मित्रस्त्वा
पदि बध्नातु पूषाऽध्वनः पात्विन्द्रायाध्यक्षा-
यानु त्वा माता मन्यतामनु पिताऽनु भ्राता
सगर्भ्योऽनु सखा सयूथपः सा देवि देवमच्छेही-
न्द्राय सोमं रुद्रस्त्वाऽऽ वर्तयतु मित्रस्य पथा
स्वस्ति सोमसखा पुनरेहि सह रथ्या ॥, इति ।

आपस्तम्बस्तु त्रेधा विभज्य विनियुङ्क्ते—“ चिदसि मनाऽसीति सोमकथ-
णीमभिमन्त्रयते, कर्णशृङ्गीता पदि वद्धा भवति, मित्रस्त्वा पदि वध्नात्वाति
दक्षिणं पूर्वपादं प्रेक्षते, पूषाऽध्वनः पात्वित्रि प्राचीमायतीमनुमन्त्रयते ” इति ।

हे वाग्देवतारूपे-सोमक्रयणि त्वं चिदादिशब्दप्रतिपाद्याऽसि । अन्तःकरणस्य चित्तं मनो बुद्धिरिति तिस्रो वृत्तयः । देहादिसंघातस्याचेतनत्वं व्यावर्त्य चेतनत्वं संपादयन्ती बाह्यवस्तुषु वा निर्विकल्परूपं सामान्यप्रज्ञानं जनयन्ती वृत्तिश्चित्तम् । अयं पदार्थ एव भवति वा न वेति विचाररूपा वृत्तिर्मनः । भवत्येवेति निश्चयरूपा बुद्धिः । एतन्नितयमिह चिन्मनोर्धीशब्दैरुच्यते । दक्षिणा कुशला देयद्रव्यरूपा वा । यज्ञिया सोमक्रयद्वारेण यज्ञसंबन्धिनी । क्षत्रिया देवेषु-सोमः क्षत्रियजात्यभिमानी ।

तथा च वाजसनेयिन आपनन्ति—

“ यान्येतानि देवक्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्राः पर्जन्यो यमो मृत्युगी-
शानः ” इति ।

तेन सोमेनाभिमन्तव्यस्य सोमलताद्रव्यस्य क्रयहेतुत्वेन क्षत्रिया । ज्याति-
ष्टोमस्याऽऽद्यन्तयोः प्रायणीयोदयनीययोरदितेर्देवनात्वात्सेयमुभयतःशीर्ष्णी
तद्रूपा त्वमासि । सा तादृशी त्वमस्मदर्थं सुप्राची सुपतीची संभव, प्रथमं
सोमस्य क्रेतारं प्रति सुष्टु प्राङ्मुखी गत्वा पश्चादस्मान्प्रति सुष्टु प्रत्यङ्मुखी समा-
गम्यास्माभिः संगच्छस्व ॥

यथोक्तमर्थं मन्त्रे दर्शयति—

“ वाग्वा एषा यत्सोमक्रयणी चिदसि मनाऽसीत्याह शास्त्रेयैनाभेत-
स्माच्छिष्टाः प्रजा जायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

एतेन मन्त्रेण वागात्मिकां सोमक्रयणीं चिदादिशब्दवाच्या भवेत्येवमनु-
शास्ति । यस्मादेवं तस्माल्लोकेऽपि प्रजा अनुशिष्यन्ते ॥

कृत्स्नशस्तात्पर्यमुक्त्वा प्रत्यवयवं व्याचष्टे—

“ चिदसीत्याह यद्धि मनसा चेतयते तद्वाचा वदति मनाऽसीत्याह यदि
मनसाऽभिगच्छति तत्करोति धीरसीत्याह यद्धि मनसा ध्यायति तद्वाचा
वदति दक्षिणाऽसीत्याह दक्षिणा ह्येषा यज्ञियाऽसीत्याह यज्ञियामेवैनां करोति
क्षत्रियासीत्याह क्षत्रिया ह्येषाऽदितिरस्युभयतःशीर्ष्णीत्याह यदेवाऽऽदित्यः
प्रायणीयो यज्ञानामादित्य उदयनीयस्तस्मादेवमाह ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ७] इति ।

मनसा वृत्तिवर्षसाधारणेनान्तःकरणेन चेतयते सामान्यतो जानात्यभिग-
च्छति विचारयति ध्यायति निश्चिनोति । उत्तरमन्त्रस्यायमर्थः । हे सोमक्र-
यणि मित्रो हितकारी-देवस्त्वां-दक्षिणे पादे वभ्रातु ॥

(सोमयागोपयोगिसोमक्रयणार्थं सोमक्रयणीविषयहोमादिकम्)

एतन्मन्त्रविरुद्धं पक्षत्रयं व्यावर्तयन्मन्त्रं व्याचष्टे—

“ यदवद्धा स्यादयता स्याद्यत्पदिवद्धाऽनुस्तगणी स्यात्प्रमायुको यजमानः स्याद्यत्कर्णगृहीता वार्त्रेयी स्यात्स वाऽन्यं जिनीयाचं वाऽन्यो जिनीया-
न्मित्रस्त्वा पदि वध्रात्त्वित्याह मित्रो वै शिवो देवानां तेनैवेनां पदि वध्राति”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

अत्र पादबन्धनं कर्णग्रहणं चामन्नक्रमङ्गी चकारेत्यविरोधः । अथवा, अक-
र्णगृहीता, अपदि वद्धेति पदच्छेदः । तृतीयमन्नस्यायमर्थः—हे सोमक्रयणि त्वां
पूषा पोषको देवो भयोपेतान्मार्गात्पालयतु । यागाध्यक्षायेंद्राय त्वां सोम-
क्रयसाधनेन मानृ(ता)पित्रादयोऽनुमन्यन्ताम् । सगर्भ्यस्त्वया सहैकस्मिन्गर्भेऽ-
वस्थितः । हे देवि सा त्वमिन्द्रार्थं सोमं देवमनुगच्छ । तां त्वां रुद्रो देवोऽस्मा-
न्यति पुनरावर्तयतु । आर्वर्तयन्नपि न रौद्रेण मार्गेण किं तु मित्रस्य पथा ।
तस्ते स्वस्ति सुखं भवतु । सोमः सखा यस्यास्तव सा त्वं सोमसखा भूत्वा
धनेन सहास्मान्प्रति पुनरागच्छ । अत्र रुद्रस्त्वेत्यादिना पृथञ्चन्नेण सोमक्रया-
दूर्ध्वमेतस्याः प्रत्यावर्तनमिति केचित् ॥

मन्त्रस्य भागान्क्रमेण व्याचष्टे—

“पूषाऽध्वनः पात्वित्याहेयं वै पूषेमामेवास्या अधिपामकः समध्वा इन्द्रा-
याध्यक्षायेत्याहेन्द्रमेवास्या अध्यक्षं करोति अनु त्वा माता मन्यतामनु
पितेत्याहानुमतयैवेनया क्रीणाति सा देवि देवमच्छेदीत्याह देवी हेषा देवः
सोम इन्द्राय सोममित्याहेन्द्राय हि सोम आहियते यदेतद्यजुर्न ब्रूयात्पराच्चेव
सोमक्रयणीयाद्द्रुद्रस्त्वाऽऽ वर्तयत्वित्याह रुद्रो वै क्रूरो देवानां तमेवास्यै
परस्ताद्धात्यावृत्तयै क्रूरमिव वा एतत्करोति यद्द्रुद्रस्य कीर्तयति मित्रस्य
पथेत्याह शान्त्यै वाचा वा एष वि क्रीणीते यः सोमक्रयण्या स्वस्ति सोम-
सखा पुनरेहि सह रथेत्याह वाचैव विक्रीय पुनरात्मन्वाचं धत्तेऽनुपदासु-
काऽस्य वाग्भवति य एवं वेद” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ७] इति ।

समर्थै सम्यक्प्राप्तये । एतद्द्रुद्रस्ये(स्त्वे)ति यजुः । तमेव क्रूरं रुद्रम् । अस्याः
सोमक्रयण्या आवृत्तये परस्ताच्चांमति लङ्घ्य परभागे स्थापयति । अनुपदा-
सुका क्षयरहिता । तदेतद्वेदनस्य प्रशंसनम् ॥

अथ त्रिनियोगसंग्रहः—

“ इयं क्षिप्त्वा घृते स्वर्णं जूरसीति जुहोति हि ॥

शुक्रेति स्वर्णमुद्धत्य वैश्वेत्याज्यमवेक्षते ॥ १ ॥

सूर्यं सूर्यमुपस्थाय चित्सोमक्रयणीं जपेत् ॥
मित्रो दृष्ट्वा वद्धपादं पूषा तामनुमन्त्रयेत् ॥
रुद्रस्तामावर्तयेत् मन्त्राः संकीर्तिता नव ॥ २ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

एकादशाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ प्रायणीयस्य निष्कासे यो निर्वापोऽर्थकर्म तत् ॥
निष्कासप्रतिपत्तिर्वोदयनीयस्य संस्कृतिः ॥
उताऽऽद्यः पूर्ववन्मैवं मुख्यस्य प्रकृतित्वतः ॥
मध्येऽस्तु नोपयोक्तव्यसंस्कारस्य गुरुत्वतः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ प्रायणीयस्य निष्कास उदयनीयमभिनिर्वपति ” इति । अत्र पूर्वन्यायेन निष्कासद्रव्यकमुदयनीयसमानकर्मकमन्यदर्थकर्मत्याद्यः पक्षः । मुख्यस्योदयनीयस्य प्रकृतत्वाद्भिन्नप्रकरणाम्नातावभृथयर्मातिदेशवद्दयनीयधर्मातिदेशासंभवान्नार्थकर्मत्वम् । तर्हि निष्कासप्रतिपत्तिरिति मध्यमः पक्षोऽस्तु । सोऽपि न संभवत्युपयुक्तसंस्कारादुपयोक्ष्यमाणसंस्कारस्य गरीयस्त्वात् । तस्मादुदयनीयस्य संस्कारः ।

तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ क्रीणात्यरुणयेत्येतत्संकीर्णं वा क्रयैकभाक् ॥
क्रयेणानन्वयात्कीर्णः सर्वद्रव्येषु रक्तिमा ॥
द्रव्यद्वारा क्रये योगात्तद्भागेनान्वयः पुनः ॥
साक्षात्क्रये गुणस्यार्थाद्रव्ये संनिहितेऽस्त्वसौ ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ अरुणया पिङ्गाक्ष्यैकहायन्या सोमं क्रीणाति ” इति । तत्रारुणशब्दोऽरुणिमानं गुणमाचष्टे । गुणविपयतया प्रयुज्यमानस्यापि नागृहीतविशेषणा विशिष्टे बुद्धिरिति न्यायेन गुणबोधकत्वादन्यव्यतिरेकाभ्यां गुणमात्रे व्युत्पत्तेश्च । तस्य चारुणिमगुणस्य तृतीयाश्रुत्या सोमक्रयसाधनत्वं प्रतीयते । तच्चानुपपन्नममूर्तस्य गुणस्य वासोहिरण्यादिवत्क्रयसाधनत्वासंभवात् । ततस्तृतीयाश्रुतेर्विनियोजकत्वाभावेन प्रकरणस्यात्र विनियोजकत्वं वक्तव्यम् । प्रकरणं च ग्रहचमसाद्यखिलद्रव्येष्वरुणिमानं विनिवेशयति । न चानेन न्यायेन पिङ्गाक्ष्यैकहायनीशब्दयोरपि सर्वद्रव्यगामित्वं शङ्कनीयं तयोः शब्दयोर्द्रव्यवाचित्वात् । पिङ्गलवर्णे अक्षिणी यस्याः सा गौः पिङ्गाक्षी । एवमेकहायनी । यद्यप्येकगोवाचिनौ शब्दौ तथाऽपि विशेषणीभूतधर्मभेदाच्छब्दद्रव्यम् । तच्च युगपत्पट्टत्वं सद्धर्मद्रव्यविशिष्टं गोद्रव्यं क्रयसाधनत्वेन

(क्रयप्रदेशं गच्छन्त्याः सोमकगण्याः पदसंप्रहस्याभिधानम्)

विदधाति । न चैतद्रव्यमितरद्रव्ये विनिवेशयितुं शक्यम् । अरुणिमगुणो
द्रव्येषु विशेषणत्वेनान्वेतुं योग्यत्वात्तेषु निवेशयते । तत्रैषाऽक्षरयोजना । अरु-
णयेत्येतत्पृथग्वाक्यम् । तत्र तृतीयाश्रुत्या प्राकरणिकानि साधनद्रव्याणि
सर्वाण्यनूय प्रातिपदिकेन गुणो विधीयते यानि ज्योतिष्टोमे साधनद्रव्याणि
तानि सर्वाण्यरुणानि कर्तव्यानीति । तस्माद्गुणः संकीर्ण इति प्राप्ते द्रूमः—
यद्यप्यमूर्ता गुणस्तथाऽपि हायनवदक्षिवच्च गोद्रव्यमवच्छिनत्ति । तच्च द्रव्यं
साधनमिति तद्वारां गुणस्य क्रयेणान्वयो भवति । एवं सति वाक्यभेदो न
भविष्यति । ननु वाक्यभेदाभावेऽपि लक्षणा दुर्बारा । गुणवाचिनः शब्दस्य
गुणिद्रव्यपरत्वाङ्गीकारात् । मैवम् । गुणस्यैवात्र तृतीयाश्रुत्या साधनत्वमु-
च्यते । तच्च द्रव्यद्वारमन्तरेण न संभवतीत्यर्थापर्याया द्रव्यावच्छेदकं कल्प्यते ।
तर्हि ग्रहचमसादिद्रव्यमवच्छिद्यतामिति चेत् । न । तस्य द्रव्यस्य क्रयसाधन-
त्वाभावेन तदवच्छेदकगुणस्य श्रूयमाणक्रयसाधनत्वासिद्धेः । तर्हि वाससा
क्रीणात्यजया क्रीणातीति वस्त्रादीनां क्रयसाधनत्वात्तदवच्छेदोऽस्त्विति चेत् ।
न । तेषां क्रयान्तरसाधनत्वात् । न हि तत्राग्निहोत्रे पयोदध्यादिविकल्पवत्क्र-
यानुवादेन वस्त्रादिविकल्पो युक्तः । अनुवाद्यस्य क्रयमात्रस्याग्निहोत्रवदन्यत्रा-
विधानात् । ततो वस्त्रादिद्रव्यविशिष्टाः क्रयान्तरविधयः । न हि स्ववाक्यगत-
भेकहायनीद्रव्यमुपेक्ष्य वस्त्राद्यवच्छेदो युक्तः । तस्मात्क्रयेण साक्षादन्वितयोर्द्र-
व्यगुणयोः पश्चादन्यथाऽनुपपत्त्या परस्परावच्छेदकत्वेनान्वयः । तथा सत्या-
रूप्यविशिष्टयैकहायन्या क्रीणातीत्यर्थः पर्यवस्यति । तस्मादारूप्यगुणः क्रयहे-
तुभेकहायनीमेव भजते ॥

अथ च्छन्दः—

सूर्यस्य चक्षुरारूहमित्यनुष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवयोगे वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

वस्व्यंसि रुद्राऽस्यदितिरस्यादित्याऽसि शु-

क्राऽसिं चन्द्राऽसिं बृहस्पतिंस्त्वा सुम्ने रण्वतु
 रुद्रो वसुभिरा चिकेतु पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्ना
 जिवर्मि देवयजन इडायाः पदे घृतवति स्वाहा
 परिलिखितं रक्षः परिलिखिता अरांतय इद-
 महं रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि योऽस्मा-
 न्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इदमस्य ग्रीवाः (१)
 अपि कृन्ताम्यस्मे रायस्त्वे रायस्तोते रायः
 सं देवि देव्योर्वश्या पश्यस्व त्वष्टीमती ते
 सपेय सुरेता रेतो दधाना वीरं विदेय तवं
 संदृशि माऽहं रायस्पोषेण वि योषम् (२) ॥

(अस्य ग्रीवा एकान्विंशं शब्दं ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

वस्वा । असि । रुद्रा । असि । अदितिः ।
 असि । आदित्या । असि । शुक्रा । असि । चन्द्रा ।
 असि । बृहस्पतिः । त्वा । सुम्ने । रण्वतु । रुद्रः ।
 वसुभिरिति वसु—भिः । एति । चिकेतु । पृथिव्याः ।
 त्वा । मूर्धन् । एति । जिवर्मि । देवयजन इति देव-
 यजने । इडायाः । पदे । घृतवतीति घृत—वति ।

(क्रयप्रदेशं गच्छन्त्याः सोमक्रयण्याः पदसंग्रहस्याभिधानम्)

स्वाहा । परिंलिखितमिति परिं—लिखितम् । रक्षः ।
 परिंलिखिता इति परिं—लिखिताः । अरांतयः ।
 इदम् । अहम् । रक्षसः । ग्रीवाः । अपीतिं । कृन्ता-
 मि । यः । अस्मान् । द्वेष्टि । यम् । च । वयम् ।
 द्विष्मः । इदम् । अस्य । ग्रीवाः । (१) अपीतिं ।
 कृन्तामि । अस्मे इति । रायः । त्वे इति । रायः ।
 तोते । रायः । समितिं । देवि । देव्या । उर्वश्यां ।
 पश्यस्व । त्वष्टींमती । ते । सपेय । सुरेता इति
 सु—रेताः । रेतः । दर्धाना । वीरम् । विदेय । तवं ।
 संदृशीति सं—दृशिं । मा । अहम् । रायः । पोषेण ।
 वीतिं । योषम् (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

चतुर्थेऽनुवाके क्रयप्रदेशं प्रति सोमक्रयणीगमनमुक्तम् । गतायां तस्यां
 क्रयाय सोमोन्मानस्यावसरः । सप्तमपदसंग्रहस्तु गमनमध्य एव कर्तव्यः । ततः
 पञ्चमे सोऽभिधीयते ।

वस्व्यसि रुद्राऽस्यदितिरस्यादि-
 त्याऽसि शुक्राऽसि चन्द्राऽसि—

कल्पः—“ तस्यै पदपदान्यनुनिष्क्रामति वस्व्यसि रुद्राऽस्यदितिरस्या-

(कथप्रदेशं गच्छन्त्याः सोमक्रयण्याः पदसंग्रहस्याभिधानम्)

दित्याऽसि शुक्राऽसि चन्द्राऽसीति गच्छन्तीं सोमक्रयणीमनुगच्छन्षट्सु तदी-
यपदेषु षड्भिरैतैर्मन्त्रैः स्वपादं प्रक्षिपेत् ” इति ।

वसुरुद्रादित्याः सवनत्रयदेवताः । अदितिः प्रायणीयोदयनीययोर्देवता ।
शुक्रशब्देन दीप्तिमान्सोमो विवक्षितः । चन्द्रशब्देनाऽऽच्छादकारि सुवर्णम् ।
हे सोमक्रयणि त्वं वस्वादीनां स्वरूपमसि तदपेक्षितसोमयागसाधनत्वात् ॥

बृहस्पतिस्त्वा सुम्ने रण्वतु
रुद्रो वसुभिरा चिकेतु—

कल्पः—“ सप्तमं पदमञ्जलिनां गृह्णाति बृहस्पतिस्त्वा सुम्ने रण्वतु रुद्रो
वसुभिरा चिकेत्विति ” इति ।

हे सोमक्रयणीपद त्वां बृहस्पतिरस्मिन्सुखप्रदेशे रमयतु । वसुभिः सहितो
रुद्रस्त्वामनुजानानु आवर्तयतु वा ॥

पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्ना जिघर्मि देवयजन
इडायाः पदे घृतवति स्वाहा—

कल्पः—“ अथैतस्मिन्पदे हिरण्यं निधाय संपरिस्तीर्याभिजुहोति पृथि-
व्यास्त्वा मूर्धन्ना जिघर्मि देवयजन इडायाः पदे घृतवति स्वाहेति ” इति ।

हे घृत त्वामिडायाः सोमक्रयण्याः पदे समन्तात्क्षारयामि । कीदृशे पदे ।
पृथिव्या मूर्धस्थानीये देवतानां यागस्थाने घृतयुक्ते । तथाऽन्यत्राऽऽघ्रातम्-
“ सा यत्र यत्र व्यक्रामत्ततो घृतमपील्यत तस्माद्घृतपद्युच्यते ” इति ॥

मन्त्रान्वर्थाख्यातुमादावनुष्ठानं विधत्ते—

“पट्पदान्यनु नि कामति पडहं वाङ्नाति वदत्युत संवत्सरस्यायने याव-
त्येव वाक्तामव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ।

अस्ति कश्चित्पृष्ठ्यः षडहार्यो यागः । तत्र षड्विधानि स्तोत्राणि बृहद्रथं
तरवैरूपवैराजशाकरैवतनामकैः सामभिः साध्यानि । तानि च क्रमेण षट्सु
दिनेषु गीयन्ते । न तु सप्तमं पृष्ठ्यस्तोत्रं किञ्चिदप्यस्ति । ततः प्रधानम्-
तपृष्ठ्यस्तोत्ररूपा वाग्देवता षडहगतां संख्यामतीत्य न कापि वदति । अपि
च संवत्सरकालसंवान्धिनि गवामयनेऽपि नाधिकं पृष्ठ्यस्तोत्रं वदति । तस्मा-
द्वाभ्रूपायाः सोमक्रयण्याः षट्पदानामनुक्रमणं युक्तम् । तस्माद्वाभ्रूपत्वादेव सर्वा
वाचमवरुन्धे ॥

१ ख. 'नाऽभिमृ' । २ ख. 'इया गोरूपायाः' । ३ ख. 'न्याचिख्यामुरादा' । ४ ख.
'त्रं क्वचि' ।

(क्रयप्रदेशं गच्छन्त्याः सोमक्रयण्याः पदसंग्रहस्याभिधानम्)

विधत्ते—

“ सप्तमे पदे जुहोति सप्तपदा शकरी पशवः शकरी पशूनेवाव रुन्धे सप्त ग्राम्याः पशवः सप्ताऽऽरण्याः सप्त छन्दाः स्युभयस्यावरुद्धौ ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ।

गवादयो ग्राम्याः । कृष्णमृगादय आरण्याः । तथा च बौधायनः—“ सप्त ग्राम्याः पशवोऽजाऽधो गौर्महिषी वराहो हस्त्यश्व-
तरी चेत्यथ सप्ताऽऽरण्या द्विखुराश्चैकखुराश्च पक्षिणश्च सरीसृपाश्च श्वापदाश्च
शरभाश्च मर्कटाश्च ” इति । गायत्री त्रिष्टुवित्यादीनि सप्त च्छन्दांसि । पशु-
जातीयं छन्दोजातीयं चेत्युभयमपि सप्तसंख्ययाऽवरुध्यते ॥

प्रथममन्त्रगतशब्दस्वरूपेणैव सोमक्रयण्या महिमाऽऽख्यायत इत्याह—

“ वस्व्यसि रुद्राऽसीत्याह रूपमेवास्या एतन्महिमानं व्याचष्टे ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ॥

द्वितीयमन्त्रे बृहस्पतिशब्दमा चिकेत्विति शब्दं च व्याचष्टे—

“ बृहस्पतिस्त्वा सुप्ते रण्वत्त्वित्याह ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवास्मै
पशूनव रुन्धे रुद्रो वसुभिरा चिकेत्वित्याहाऽऽवृत्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ८] इति ॥

तृतीयमन्त्रार्थस्य प्रसिद्धिं दर्शयति—

“ पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्ना जिग्रभिं देवयजन इत्याह पृथिव्या ह्येव मूर्धा यदेवय-
जनमिडायाः पद इत्याहेडायै ह्येतत्पदं यत्सोमक्रयण्यै घृतवति स्वाहेत्याह यदे-
वास्यै पदाद्घृतमपीड्यत तस्मादेवमाह ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ॥

सोमक्रयणीपदे हिरण्यप्रक्षेपं विधत्ते—

“ यदध्वर्युरनग्नावाहुतिं जुहुयादन्धोऽध्वर्युः स्याद्रक्षाःसि यज्ञः हन्युर्हिर-
ण्यमुपास्य जुहोत्यग्निवत्येव जुहोति नान्योऽध्वर्युर्भवति न यज्ञः रक्षाःसि
प्रन्ति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ॥

परिलिखितः रक्षः परिलिखिता अरातय इदम-

हः रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि योऽस्मान्द्वेष्टि

यं च वयं द्विष्म इदमस्य ग्रीवा अपि कृन्तामि—

कल्पः—“ अथोद्धृत्य हिरण्यशकलेन वा कृष्णविपाणया वा पदं परिलिखति
परिलिखितः रक्षः परिलिखिता अरातय इदमहः रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि
योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इदमस्य ग्रीवा अपि कृन्तामीति ” इति ।

परिलिखितं नाशितं, रक्ष इति जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । ग्रीवा इति व्यक्त्यभिप्रायेण बहुवचनम् । इदमिति हस्ताभिनयः । कृन्तामि च्छिनामि ॥

रक्षसः प्रसक्तिं पूर्वोक्तां स्मारयन्मन्त्रं व्याचष्टे—

“ काण्डेकाण्डे वै क्रियमाणे यज्ञं रक्षांसि जिघांसन्ति परिलिखितं रक्षः परिलिखिता अरातय इत्याह रक्षसामपहत्या इदमहं रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्याह द्वौ वाव पुरुषौ यं चैव द्वेष्टि यश्चैनं द्वेष्टि तयोरेवानन्तरायं ग्रीवाः कृन्तति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ।

अनन्तरायं द्वयोर्मध्य एकतरस्याप्यन्तरायो यथा न भवति तथेत्यर्थः ॥

अस्मे रायस्त्वे रायस्तोते रायः—

कल्पः—“ अस्मे राय इति स्थाल्यां यावच्चमूतं समोप्य त्वे राय इति यजमानाय प्रयच्छति तोते राय इति पत्नियै ” इति ।

त्वमूतं घृतेनाऽऽसृजतम् । तादृशं रजः सोमक्रयण्याः सप्तमपदस्थाने यावदस्ति तावत्सर्वं पात्रे क्षिपेत् । अस्मिन्नध्वर्यौ रायो रजोरूपं धनं तिष्ठतु । त्वे त्वपि यजमाने । तोते कलत्रे ॥

अनुष्ठानविधिपुरःसरं मन्त्रान्वयाचष्टे—

“ पशवो वै सोमक्रयण्यै पदं यावच्चमूतं सं वपति पशूनेवाव रुन्धेऽस्से राय इति सं वपत्यात्मानमेवाध्वर्युः पशुभ्यो नान्तरेति त्वे राय इति यजमानाय प्र यच्छति यजमान एव रयिं दधाति तोते राय इति पत्निया अर्धो वा एष आत्मनो यत्पत्नी यथा गृहेषु निधत्ते तादृगेव तत् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ॥

सं देवि देव्योर्वश्या पश्यस्व—

कल्पः—“ अथ पत्नीं सोमक्रयण्यां समीक्षयति सं देवि देव्योर्वश्या पश्यस्वेति ” इति ।

हे देवि सोमक्रयाणि त्वसुर्वश्या देव्या सहैमां पश्य । अयं मन्त्रः स्पष्टार्थः त्वाद्वाङ्मणेनोपेक्षितः ॥

**त्वष्टीमती ते सपेय सुरेता रेतो
दधाना वीरं विदेय तव संदृशि—**

(क्रयप्रदेशं गच्छन्त्याः सोमक्रयण्याः पदसंप्रहस्याभिधानम्)

बौधायनः—“ अथ पत्नी यजमानमीक्षते त्वष्टीमती ते सपेय सुरेता रेतो दधाना वीरं विदेय तव संदृशीति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ त्वष्टीमती ते सपेयेति पत्नी सोमक्रयणीमभिमन्त्रयते ” इति ।

हे यजमान त्वया सह सपेय संगच्छेय । अथ वा हे सोमक्रयणि ते तवानुग्रहेणाहं पत्या संगच्छेय । कीदृशी । त्वष्टीमती, स्त्रीपुरुषमिथुनरूपाणां पशु-मनुष्यादीनां शरीरनिर्माता त्वष्टा । तथा चाग्न्युपस्थानप्रकरणे श्रूयते— “ यावच्छो वै रेतसः सिक्तस्य त्वष्टा रूपाणि विकरोति तावच्छो वै तत्प्रजायते ” इति । तादृशस्य त्वष्टुरनुग्रहेणोपेता, शोभनममोघं स्वकीयं रेतो यस्याः सा सुरेताः, तादृशमेव पत्यु रेतो दधाना तव पत्युः सोमक्रयण्या वा संदृश्य-भीक्षणं वीक्षणं वर्तमाना वीरं स्वोचितगुणेषु शूरं पुत्रं विदेय लभेय ॥

त्वष्टीमतीत्येतस्य पदस्याभिप्रायमाह—

“ त्वष्टीमती ते सपेयेत्याह त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृद्रूपमेव पशुषु दधाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ॥

माऽहꣳ रायस्पोषेण वि योषम् ॥

बौधायनः—“ सोमक्रयणीमीक्षते माऽहꣳ रायस्पोषेण वि योषमिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ माऽहꣳ रायस्पोषेण वि योषमिति पत्नीपदं प्रदीयमान-मनुमन्त्रयते ” इति ।

वियोषं वियुक्तो मा भूवम् । अयं मन्त्रो ब्राह्मणेनोपेक्षितः ॥

एतस्य सोमक्रयणीपदरजसस्तृतीयं भागं गार्हपत्ये प्रक्षिपेत्, भागान्तरमाहवनीय इति विधत्ते—

“ अस्मै वै लोकाय गार्हपत्य आ धीयतेऽमुष्मा आहवनीयो यद्गार्हपत्य उपवपेदस्मिँल्लोके पशुमान्तस्याद्यदाहवनीयेऽमुष्मिँल्लोके पशुमान्तस्याहुभयोरुपवपत्युभयोरैवैनं लोकयोः पशुमन्तं करोति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ८] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ पदरजस्त्रेधा विभज्य तृतीयमुत्तरतो गार्हपत्यस्य शीते भस्मन्युपवपति तृतीयमाहवनीयस्य तृतीयं पत्न्यै प्रयच्छति तत्सा गृहेषु दधाति ” इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ षट्पदानुक्रमेण वस्वी बृहस्तत्पदसंग्रहः ।

पृथिव्यास्तत्पदे हुत्वा परि संवेष्ट्य रेखया ॥ १ ॥

अस्मे स्थाल्यां पदं क्षिप्त्वा त्वे दद्यात्स्वामिने पदम् ।

तोते पत्न्यै पदं दद्यात्सं क्रयण्या ह्यवेक्षयेत् ॥ २ ॥

त्वष्टी तां मन्त्रयेत्पत्नी माऽहं तद्दीयते यदा ।

पदं तदा मन्त्रयेत मन्त्राः पञ्चदशैरिताः ॥ ३ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

चतुर्थाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ सोमक्रयणयानयने पदकर्म प्रयोजकम् ।

न वाऽऽद्योऽक्षाञ्जनस्यापि क्रयवत्संनिकर्षतः ॥

तृतीयया क्रयार्था गौस्तद्वाराऽऽनयनस्य च ।

तादर्ध्यात्तत्प्रयुक्तत्वं न प्रयोजकता पदे ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे सोमक्रय आम्रायते—“ एकहायन्या क्रीणाति ” इति ।
सेयमेकहायनी गौर्यदा सोमं क्रेतुं नीयते तदाऽध्वर्युस्तस्याः पृष्ठतो गच्छति ।
तदप्याम्रातम्—“ पदपदान्यनुनिष्कामति ” इति । ततः सप्तमे पदे हिरण्यं
निधाय हुत्वा तत्पदगतं रजो गृह्णीयात् । एतदपि श्रूयते—“ सप्तमपदमध्व-
र्युरञ्जलिना गृह्णाति ” इति । यदेतद्रजः संगृह्यते हविर्धानयोः शकटयोरक्षे तेन
रजसा युक्तमञ्जनं क्षिपेत् । एतदपि श्रुतम्—“ यज्ञं वा एतत्संभरति यत्सोमक्र-
यण्यै पदं यज्ञमुखं हविर्धाने यर्हि हविर्धाने प्राची प्रवर्तयेयुस्तर्हि तेनाक्षमुपा-
ह्वयात् ” इति । तत्र यथा क्रयः संनिकृष्टस्तथैव पदकर्माप्यक्षाञ्जनं संनिकृष्टम् ।
अथोच्येत दध्यानयनमामिक्षया यथा संयुक्तं न तथाऽक्षाञ्जनं सोमक्रयणयान-
यने संयुक्तमिति । तन्न । क्रयेऽपि पदसंयोगस्य तुल्यत्वात् । अथासंयुक्तोऽपि
क्रयो गवानयनेन निष्पाद्येत तर्ह्यक्षाञ्जनमपि तेन निष्पाद्यत इति समानत्वा-
त्क्रयवत्पदकर्मापि सोमक्रयणयानयनस्य प्रयोजकमिति प्राप्ते ब्रूमः—एकहा-
यन्या क्रीणातीति तृतीयाश्रुत्या गोः क्रयार्थत्वं गम्यते । गोद्वारा तदानय-
नमपि क्रयार्थमेवेति क्रय एवाऽऽनयने प्रयोजकः । न च पदकर्माप्यत्वं गोर्वा
तदानयनस्य वा क्वचिच्छ्रुतं तस्मात्तदप्रयोजकम् ॥

अस्मिन्ननुवाके सर्वाणि यजूष्येवेति नात्र च्छन्द इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

अ॒शुना॑ ते अ॒शुः पृ॒च्यतां॑ परु॒षा परु॑-
ग॒न्धस्ते॑ का॒मम॑वतु॒ मदा॑य॒ रसो॑ अच्यु॒तोऽमा-
स्यो॑ऽसि शु॒क्रस्ते॒ ग्रहो॑ऽभि॒ त्यं दे॒वः स॑वि॒तारं-
मू॒ष्योः क॒विक्र॑तुम॒र्चामि॑ स॒त्यस॑वसः रत्न॒धाम-
भि॒ प्रियं॑ म॒तिमू॒र्ध्वा यस्या॑मति॒र्भा अदि॑द्युत-
त्सवी॑मनि॒ हिर॑ण्यपाणि॒रमि॑मीत सु॒क्रतुः॑ कृ॒पा
सु॒वः । प्र॒जाभ्य॑स्त्वा प्रा॒णाय॑ त्वा व्या॒नाय॑
त्वा प्र॒जास्त्वम॑नु प्राणि॒हि प्र॒जास्त्वाम॑नु प्रा-
ण॑न्तु ॥ १ ॥

(अनु॒ सप्त च॑ ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

अ॒शुना॑ । ते । अ॒शुः । पृ॒च्यता॑म् । परु॒षा ।
परु॑ः । ग॒न्धः । ते । का॒मम् । अ॒वतु॑ । मदा॑य । रसः॑ ।
अच्यु॑तः । अ॒मास्यः॑ । अ॒सि । शु॒क्रः । ते । ग्रहः॑ ।
अ॒भीति॑ । त्यम् । दे॒वम् । स॑वि॒तारम् । ऊ॒ष्योः ।
क॒विक्र॑तुमि॒ति क॒वि—क्र॑तुम् । अ॒र्चामि॑ । स॒त्यस॑वस-

मिति सत्य—सवसम् । रत्नधामिति रत्न—धाम् ।
 अभीति । प्रियम् । मतिम् । ऊर्ध्वा । यस्य । अमतिः ।
 भाः । अदिद्युतव । सर्वांमनि । हिरण्यपाणिरिति
 हिरण्य—पाणिः । अमिमीत । सुक्रतुरिति सु—क्रतुः ।
 कृपा । सुवः । प्रजाभ्य इति प्र—जाभ्यः । त्वा ।
 प्राणायिति प्र—अनाय । त्वा । व्यानायेति वि—अ-
 नाय । त्वा । प्रजा इति प्र—जाः । त्वम् । अनु ।
 प्रेति । अनिहि । प्रजा इति प्र—जाः । त्वाम् । अनु ।
 प्रेति । अनन्तु (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

पञ्चमेऽनुवाके सोमक्रयण्याः पदसंग्रहो मार्गमध्येऽभिहितः । अथाऽऽगतया
 सोमक्रयण्या सोमः क्रेतव्यः । स च सोमक्रय उन्मानपूर्वक इति षष्ठे सोमो-
 न्मानमभिधीयते ।

अशुना ते अशुः पृच्यतां परुषा
 परुर्गन्धस्ते काममवतु मदाय रसो
 अच्युतोऽमात्योऽसि शुक्रस्ते ग्रहः—

वौधायनः—“ हिरण्यवता पाणिना राजानमभिमृशति अशुना ते अशुः
 पृच्यतां परुषा परुर्गन्धस्ते काममवतु मदाय रसो अच्युतोऽमात्योऽसि शुक्रस्ते
 ग्रह इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ अशुना ते अशुः पृच्यतामिति यजमानो राजानम-
 भिमन्त्रयते ” इति ।

अशुः सूक्ष्मोऽवयवः । परुः पर्ब । हे सोम तवैकेनांशुनाऽन्योऽशुः संयु-
ज्यतां, कोऽन्यंशुर्वाध्वाद्युपघातेन मा वियुज्यताम् । तथा परुषा परुः संयु-
ज्यतां, कस्यापि परुषो भागो मा भूत् । त्वदीयो गन्धो यजमानस्य कामं
पालयतु, त्वदीयो रसो मदाय देवानां हर्षाय विनाशरहितो भवतु । त्वममा-
त्योऽसि, यजमानेन देवताभिश्च सह सर्वदा तिष्ठसि । तव स्वीकारः शुक्रो
हिरण्यसाध्यः ॥

एतं मन्त्रं व्याचिरुयासुरादौ सोमविक्रयिणं प्रत्यध्वर्योः प्रैपमन्त्रमुत्पादयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति विचित्यः सोमा ३ न विचित्या ३ इति सोमो वा ओष-
धीनाः राजा तस्मिन्यदापन्नं ग्रसितमेवास्य तद्यद्विचिनुयाद्यथाऽऽस्याद्ग्रसितं
निषिखदति तादृगेव तद्यन्न विचिनुयाद्यथाऽक्षन्नापन्नं विधावति तादृगेव
तत्क्षोभुकोऽध्वर्युः स्यात्क्षोभुको यजमानः सोमविक्रयिन्सोमः शोधयेत्येव
व्रुयाद्यदीतरं यदीतरमुभयेनैव सोमविक्रयिणमर्पयति तस्मात्सोमविक्रयी
क्षोभुकः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

विचयो नाम सोमस्य तृणादेरपनयनम् । तस्मिन्नोपधीनां राज्ञि सोमे
यत्तृणादिक्रमपन्नं पतितं तत्तृणादिक्रमस्य सोमस्य ग्रसितमेव ग्रास एव भवति ।
तथा सति यदि विचिनुयात्तृणादिक्रमपनयेत्तदानीं यथा लोके ग्रसितमन्नं
निषिखदति मक्षिकाद्युपद्रवेण वमति तत्तृणाद्यपनयनं तादृक्स्यात् । यदि न विचि-
नुयात्तदानीं यथा चक्षुषि पतितमितस्ततो विधावनेन व्यथां जनयति तद्वि-
वेचनं तादृक्स्यात् । ततो दोषद्वयपरिहाराय सोमविक्रयिन्नित्यादिप्रैपमन्त्रं
व्रुयात् । तस्मिन्नुक्ते सति यदीतरमितरो विचयदोषः, यदीतरं त्वविचयदोष-
स्तेनोभयेन दोषेण सोमविक्रयिणमेव योजयति । तस्मादसौ क्षोभुको न
क्षिनो भवेत् ॥

अत्र सूत्रम्—“ उत्तरवेदिदेश उपरवदेशे वा रोहितं चर्माऽऽनहुहं प्राचीन-
प्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य दक्षिणे चर्मपक्षे राजानं निवपत्युत्तरस्मिन्नुपवेशति
सोमविक्रय्युदकुम्भः राजानं सोमविक्रयणमिति सर्वतः परिश्रित्योत्तरेण
परं कृत्वा विचित्यः सोमा ३ इत्युक्तं सोमविक्रयिन्सोमः शोधयेत्युक्त्वा
साहावर्तते ” इति ॥

यथाक्तं कर्म विधत्ते—

“ अरुणो ह स्माऽऽहौपवेशिः सोमक्रयण एवाहं तृतीयसवनमव रुन्ध

इति पशूनां चर्मन्मिमीते पशूनेवाव रुन्धे पशवो हि तृतीयः सवनम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

अरुणनामकः कश्चिदुपवेशस्य पुत्रः पशुचर्मणि सोमं मिमीते । अत्रैव हि तृतीयसवनं संपादयिष्यामीति तस्याभिप्रायः । सवनीयानुबन्ध्याख्ययोः पशोस्तृतीयसवने सद्भावात्पशवस्तृतीयसवनम् । अतः पशुचर्मणा तत्प्राप्तेः सोमोन्मानं तत्र कुर्यादित्यर्थः ॥

चर्मण उत्तरलोमास्तरणं विधत्ते—

“यं कामयेतापशुः स्यादित्यूक्षतस्तस्य मिमीतर्क्षं वा अपशव्यमपशुरेव भवति यं कामयेत पशुमान्तस्यादिति लोमतस्तस्य मिमीतैतद्वै पशूनां रूपं रूपेणैवास्मै पशूनव रुन्धे पशुमानेव भवति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

ऋक्षतो रूक्षे परुषे निर्लोमभागे । लोमतः सलोमभागे ॥

उदकुम्भसंनिधिं विधत्ते—

“अपामन्ते क्रीणाति सरसमेवैनं क्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ॥

मन्त्रे दुर्वोधभागं व्याचष्टे—

“अमात्योऽसीत्याहार्मैवैनं कुरुते शुक्रस्ते ग्रह इत्याह शुक्रो ह्यस्य ग्रहः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

अमैव सहैव स्थित इत्यर्थः । सोमस्वीकारः शुक्रो हि सुवर्णसाध्यो हीत्यर्थः ॥

शकटेन सह सोमं प्राप्तुं गच्छेदिति विधत्ते—

“अनसाऽच्छ याति महिमानमेवास्याच्छ याति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

शकटरूपेण बहुमानेन सोमस्य महिमा प्रकाशितो भवति ॥

तमेव विधिमनूय प्रशंसति—

“अनसाऽच्छ याति तस्मादनोवाह्यं समे जीवनम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

समे प्रदेशे जीवनसाधनं धान्यं शकटवाह्यं तद्वत्सोमः ॥

विषमे तु प्रदेशे शिरसा सोमवाहनं विधत्ते—

“यत्र खलु वा एतं शीर्ष्णा हरन्ति तस्माच्छीर्षहार्यं गिरौ जीवनम् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

यत्र यदा पर्वते सोमलतोत्पत्तिप्रदेशे सोमं क्रीणन्ति तदेति शेषः ।
लोकेऽपि दुर्गमे गिरौ धान्यं शिरसा वहन्ति ।

अत्र सूत्रम्—“ उद्धतपूर्वफलकेनानसा परिश्रितेन च्छदिप्मता प्राञ्चः
सोममच्छ यान्ति शीर्ष्णा गिरौ क्रीतं हरन्ति अपरेणोत्तरेण वा राजानं प्रागी-
पमुदगीषं वा नद्धयुगं शकटं चु(चि)वुकप्रतिष्ठितम् ” इति ।

तस्मिन्शकटे पूर्वस्थापितं मध्यमफलकमुद्धृत्य नूतनं फलकं स्थापनीयम् ।
अथ बोद्धृतमुन्नतं पूर्वफलकरूपं मुखं यस्य शकटस्य तदुद्धृतपूर्वफलकम् । परि-
श्रयः शकटस्योपरिशृङ्खल्यवत्परितो वेष्टनम् । छदिरुपरितनमाच्छादनम् ॥

अभि त्वं देवः सवितारमूण्योः कविक्रतुमर्चामि
सत्यसवसः रत्नधामभि प्रियं मतिमूर्धा
यस्यामतिर्भा अदियुतत्सवीमनि हिरण्य-
पाणिरमिमीत सुक्रतुः कृपा सुवः ।

बौधायनः—“ अथैनमतिच्छन्दसर्चा मिमीत एकयैकयोत्सर्गं मिमीतेऽया-
तयान्नियायातयान्निर्घैवैनं मिमीते तस्मान्नानात्रीर्या अङ्गुलयः सर्वास्त्रङ्गुप्रमुप-
निगृह्णाति अभि त्वं देवः सवितारमूण्योः कविक्रतुमर्चामि सत्यसवसः रत्न-
धामभि प्रियं मतिमूर्धा यस्यामतिर्भा अदियुतत्सवीमनि हिरण्यपाणिरमिमीत
सुक्रतुः कृपा सुवरिति पञ्चकृत्वो यजुषा मिमीते पञ्चकृत्वस्तृष्णीम् ” इति ।

आपस्तम्बः—“सौमं वासो द्विगुणं त्रिगुणं वा प्राग्दशमुत्तरदशं चर्मण्यास्तृ-
णात्युदग्दशं वा तस्मिन्हिरण्यपाणिरङ्गुष्ठेन कनिष्ठिकया चाङ्गुल्याऽशूनसंयुज्य
न्यञ्चमभि त्वं देवः सवितारमित्यतिच्छन्दसर्चा मिमीते ” इति ।

तं देवमभ्यर्चामि । कीदृशम् । ऊण्योर्द्यावापृथिवीरूपयोर्हस्तयोः सवितारं
प्रेरकं, कवीनां वेदार्थविदां क्रतुर्यागो यस्य प्रेरकस्य सोऽयं कविक्रतुः । अत
एव सत्यः फलपर्ववसायी सवः प्रेरणं यस्यासौ सत्यसवाः । रत्नानि दधा-
तीति रत्नधाः । आभिमुख्येन सर्वेषां प्रियः । मतिः सर्वैर्मन्त्रव्यः । तादृशं
देवमर्चामि । यस्य सवितुरुर्ध्वलोकवार्तिनी दीप्तिरमतिर्मन्तुमशक्या द्योतते प्रका-
शते । स्वर्गवर्ती स देवः कृपया मां समागत्य हिरण्यपाणिः सोमं मिमीताम् ॥

एतस्यामृचि वर्तमानं छन्दः प्रशंसति—

“ अभि त्वं देवः सवितारमित्यतिच्छन्दसर्चा मिमीतेऽतिच्छन्दा वै
सर्वाणि छन्दांसि सर्वेभिरेवैनं छन्दोभिर्मिमीते वर्ष्म वा एषा छन्दसां यद-

तिच्छन्दा यदतिच्छन्दसर्चा मिमीते वर्षैवैनं समानानां करोति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

अक्षराधिक्येन गायत्र्यादीनि च्छन्दांस्यतिक्रम्य वर्तत इत्यतिच्छन्दाः । वर्षम् शरीरम् ॥

अङ्गुलीषु प्रकारविशेषं विधत्ते—

“ एकैकयोत्सर्गं मिमीतेऽयातयाञ्जियायातयाञ्जियैवैनं मिमीते तस्मान्नावीर्या अङ्गुलयः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

उत्सर्गमुत्सृज्योत्सृज्य कनिष्ठिकैव प्रथमपर्यायेऽनामिकैव द्वितीये मध्यमैव तृतीये तर्जन्येव चतुर्थे । एवं सति सकृत्पट्टाया अङ्गुल्याः पुनः प्रवृत्त्यभावाद्घातयामत्वं गतरसत्वं न भविष्यति । यस्मात्पर्यायेण प्रवृत्तास्तस्मात्प्रत्येकमङ्गुष्टेन संयोजुं पृथक्सामर्थ्येऽर्पिताः ॥

अङ्गुष्ठस्य पर्यायो नास्तीत्यमुपमर्थं विधत्ते—

“ सर्वास्वङ्गुष्ठमुप नि गृह्णाति तस्मात्समावद्वीर्योऽन्याभिरङ्गुलिभिस्तस्मात्सर्वा अनु सं चरति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

कनिष्ठिकादिषु सर्वास्वङ्गुलीषु प्रत्येकमङ्गुष्ठं संयोजयेत् । समावद्वीर्यस्तु ल्यसामर्थ्यः । तस्माल्लोकव्यवहारेऽपि प्रत्येकं सर्वा अङ्गुलीरनुसं चरति ॥

विपक्षबाधकपूर्वकं पूर्वोक्तं स्वपक्षमुपसंहरति—

“ यत्सह सर्वाभिर्मिमीत सः श्लिष्टा अङ्गुलयो जायेरन्नेकैकयोत्सर्गं मिमीते तस्माद्विभक्ता जायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ॥

समञ्चकामञ्चकयोः सोमोन्मानयोरारुत्तिसंख्यां विधत्ते—

“ पञ्च कृत्वो यजुषा मिमीते पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवाव रुन्धे पञ्च कृत्वस्तूर्णीं दश सं पद्यन्ते दशाक्षरा विराडन्नं विराड्विराजैवानाद्यमव रुन्धे यद्यजुषा मिमीते भूतमेवाव रुन्धे यत्तूर्णीं भविष्यत् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ९] इति ।

यद्यपि अतिच्छन्दसर्चेत्याम्नानात्पदार्थरूपस्य लक्षणस्य सद्भावाच्चाभि त्यमित्येपगैवं तथाऽपि युज्यते प्रयुज्यत इति व्युत्पत्तिमभिप्रेत्य यजुषेत्युक्तम् । अङ्गुष्ठस्य क्रमेण कनिष्ठिकादिभिः सह चत्वारः पर्यायाः । समञ्चके प्रयोगे कनिष्ठिकाव्यतिरिक्त्या कयाचित्सह पञ्चमः पर्यायः । अमञ्चके तु कनिष्ठिकयैव सह ।

तथा च सूत्रम्—“ यया प्रथमं न तथा पञ्चमं तथैवोत्तमम् ” इति ।

विरादच्छन्दसोऽन्नपदत्वादन्नत्वम् । समन्नकामन्नकयोः प्रयोगयोः पूर्वोत्तर-
भावसाम्येन भूतभविष्यद्वस्तुप्राप्तिः ॥

**प्रजाभ्यस्त्वा प्राणाय त्वा व्यानाय त्वा प्रजा-
स्त्वमनु प्राणिहि प्रजास्त्वामनु प्राणन्तु ॥**

कल्पः—“अथातिशिष्टं राजानं प्रजाभ्यस्त्वेत्युपसमूहति समुच्चित्य वसन-
स्यान्तान्प्रदक्षिणमुष्णीपेणोपनहति प्राणाय त्वेति व्यानाय त्वेत्यनुशृण्वथति
अथोपरिष्टादङ्गुलावकाशं शिष्टा यजमानमीक्षयति प्रजाभ्यस्त्वा प्राणाय त्वा
व्यानाय त्वा प्रजास्त्वमनु प्राणिहि प्रजास्त्वामनु प्राणन्त्विति ” इति ।

हे सोमाशेषप्रजार्थं त्वां समूहामि प्राणार्थं त्वामुपनह्यामि व्यानार्थं त्वां
विस्त्रंसयामि । प्राणतीः प्रजा अनु त्वं प्राणिहि । प्राणन्तं त्वामनु प्रजाः
प्राणन्तु ॥

अवशेषणे बाधं श्रुवन्यथोक्तं समूहनादिकं विधत्ते—

“यद्वै तावानेव सोमः स्याद्यावन्तं मिमीते यजमानस्यैव स्यान्नापि सद-
स्यानां प्रजाभ्यस्त्वेत्युप समूहति सदस्यानेवान्वाभजति वाससोप नहति
सर्वदेवत्यं वै वासः सर्वाभिरेवैनं देवताभिः समर्थयति पशवो वै सोमः
प्राणाय त्वेत्युपनहति प्राणमेव पशुषु दधाति व्यानाय त्वेत्यनु शृण्वथति व्यान-
मेव पशुषु दधाति तस्मात्स्वपन्तं प्राणा न जहति ” [सं० का० ६ प्र० ?
अ० ९] इति ।

दशकृत्वोऽङ्गुलिभिर्मितात्सोमस्यानाधिक्ये सत्ये तस्मिन्सदस्यवस्थिताना-
मपि सोमो न स्यान्मन्त्रेण समूहने तु यजमानमनु सदस्यान्सोमं प्रापयति ।
प्राणव्यानयोः पशुषु स्थापितत्वात्स्वापेऽपि नास्ति प्राणपरित्यागः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“अंगु सोमं मन्त्रयेताभि त्वं क्रेतुं मिमीत तम् ।

प्रजा समुह्य तच्छेषं प्राणायेत्येष वध्यते ॥

व्या विस्त्रस्य प्रजेक्षेत पणमन्त्रा इह वर्णिताः ॥ १ ॥” इति ।

अस्मिन्ननुवाके संदिग्धार्थोदाहरणाभावान्नात्र विशेषेण किञ्चिदपि मीमां-
स्यते । सामान्यविचारस्तु पूर्वोक्ता यथायोगमनुसंधेयाः । छन्दस्तु श्रुतावेवा-
तिच्छन्दसर्चेति स्पष्टमुदाहृतम् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-

यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके पष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः)

सोमं ते क्रीणाम्यूर्जस्वन्तं पर्यस्वन्तं वीर्या-
 वन्तमभिमातिषाहं शुक्रं ते शुक्रेण क्रीणामि
 चन्द्रं चन्द्रेणामृतममृतेन सम्यत्ते गोरस्मे
 चन्द्राणि तर्पसस्तनूरंसि प्रजापतेर्वर्णस्तस्यास्ते
 सहस्रपोषं पुष्यन्त्याश्वरमेण पशुनां क्रीणा-
 म्यस्मे ते बन्धुर्मयिं ते रायः श्रयन्तामस्मे
 ज्योतिः सोमविक्रयिणि तमो मित्रो न एहि
 सुमित्रधा इन्द्रस्योरुमा विश दक्षिणमुशानुश-
 न्तं स्योनः स्योनः स्वान भ्राजाङ्घारे
 बम्भारे हस्त सुहस्त कृशानवेते वः सोमकथ-
 नास्तात्रक्षध्वं मा वो दभन् (१) ॥

(उरुं द्वाविंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

सोमम् । ते । क्रीणामि । ऊर्जस्वन्तम् । पर्यस्व-
 न्तम् । वीर्यावन्तमिति वीर्यं—वन्तम् । अभिमाति-
 षाहमित्यभिमाति—साहम् । शुक्रम् । ते । शुक्रेण ।
 क्रीणामि । चन्द्रम् । चन्द्रेण । अमृतम् । अमृतेन ।

स॒म्यद् । ते । गोः । अ॒स्मे इति । च॒न्द्राणि ।
त॒पसः । त॒नूः । अ॒सि । प्र॒जाप॑तेरिति प्र॒जा—प॒तेः ।
व॒र्णः । तस्याः । ते । स॒हस्र॑पोषमिति सहस्र—पोषम् ।
पु॒ष्य॑न्त्याः । च॒र॒मेण॑ । प॒शुना॑ । क्री॒णामि॑ । अ॒स्मे
इति । ते । ब॒न्धुः । म॒रि॒यं । ते । रा॒यः । श्र॒य॒न्ताम् ।
अ॒स्मे इति । ज्योतिः । सो॒म॒विक्र॑यिणीति सोम—विक्र॒-
यिणि॑ । तमः । मि॒त्रः । नः । एति । इ॒हि । सु॒मि॒-
त्र॒धा इति॑ सुमित्र—धाः । इन्द्र॑स्य । ऊ॒रुम् । एति॑ ।
वि॒श । दक्षि॑णम् । उ॒शन् । उ॒शन्त॑म् । स्यो॒नः ।
स्यो॒नम् । स्वानं॑ । भ्राजं॑ । अ॒ङ्घ॒रे । ब॒म्भ॒रे ।
हस्तं॑ । सु॒ह॒स्तेति॑ सु—ह॒स्त । कृशा॑नविति कृशा—
अ॒नो । एते॑ । वः । सो॒म॒क्रय॑णा इति सोम—क्रय॑णाः ।
तान् । र॒क्ष॒ध्वम् । मा । वः । द॒भ॒न् (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

पष्ठेऽनुवाके क्रयाय सोमस्योन्मानमुक्तम् । सप्तमे लब्धावसरः क्रयोऽ-
भिधीयते ।

सोमं ते क्रीणाम्यूर्जस्वन्तं पयस्वन्तं वीर्या-
वन्तमभिमातिषाहः शुक्रं ते शुक्रेण क्रीणामि
चन्द्रं चन्द्रेणामृतममृतेन सम्यत्ते गोः—

बौधायनः—“ अथैनं स हिरण्येन पणते सोमं ते क्रीणाम्यूर्जस्वन्तं पयस्वन्तं वीर्यावन्तर्भाभिमातिपाह* शुक्रं ते शुक्रेण क्रीणामि चन्द्रं चन्द्रेणामृतममृतेन सम्यत्ते गोरिति ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रभेदमाह—“ सोमविक्रयिणे राजानं प्रदाय पणते सोमविक्रयिन्क्रयुस्ते सोमा इति ऋग्य इतीतरः प्रत्याह सोमं ते क्रीणाम्यूर्जस्वन्तमित्युक्त्वा कलया ते क्रीणानीत्येवमाह भूयो वा अतः सोमो राजाऽर्हतीति सर्वेषु पणनेषु सोमविक्रयी प्रत्याह संपदो गवा ते क्रीणानीत्यन्ततः शुक्रं ते शुक्रेण क्रीणामीति जपित्वा हिरण्येन क्रीणाति ” इति ।

हे सोमविक्रयिन्नहं त्वदीयं सोमं क्रीणामि । कीदृशम् । ऊर्जस्वन्तं शारीरबलप्रदं, पयस्वन्तं प्रभूतरसोपेतं, वीर्यावन्तमिन्द्रियपाटवहेतुम् । अभिमातिपाहं पापरूपस्य वैरिणो हन्तारम् । शुक्रचन्द्रामृतशब्दैरभिधेयास्तेजःसुखाविनाशास्त्वदीयसोमेऽस्मदीयहिरण्ये च समाः । अतो हिरण्येन सोमं क्रीणामि । न केवलं हिरण्यं तुभ्यं दीयते किंतु समीचीनं गोरेकहायनीस्वरूपमपि पूर्वं दत्तं तस्मात्तत्र हिरण्यलाभोऽधिकः ॥

अस्मे चन्द्राणि—

कल्प—“ अस्मे चन्द्राणीति सोमविक्रयिणो हिरण्यमपादत्ते ” इति ।

अस्मास्वेव हिरण्यानि चन्द्राणि तिष्ठन्तु । बहुवचनं व्यत्ययेन द्रष्टव्यम् ॥

तपसस्तनूरसि प्रजापतेर्वर्णस्तस्यास्ते सहस्र-
पोषं पुष्यन्त्याश्वरमेण पशुना क्रीणाम्यस्मे
ते बन्धुर्मयि ते रायः श्रयन्ताम्—

बौधायनः—“ अथैनं प्राचीनश्रीवयाऽजया पणते तपसस्तनूरसि प्रजापतेर्वर्णस्तस्यास्ते सहस्रपोषं पुष्यन्त्याश्वरमेण पशुना क्रीणामीति अस्मे ते बन्धुरिति यजमानमीक्षते मयि ते रायः श्रयन्तामित्यात्मानम् ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वेकमन्त्रतामाह—“ तपसस्तनूरसीति जपित्वाऽजया क्रीणामि ” इति ।

हेऽजे त्वं तपसः पुष्यस्य शरीरमसि । यज्ञनिष्पादकस्य सोमस्य शुलोके त्वयैवावरुद्धत्वात् । वर्ण्यत इति वर्णो देहः प्रजापतेर्वर्णोऽसि प्रजापतिवत्सर्वदेवात्मकत्वात् । तच्चौपानुवाक्यकाण्डे आम्नातम्—“ सा वा एषा सर्वदेवत्या यदजा ” इति । किं च त्वमपत्यपरम्परया सहस्रसंख्यातं पुष्यसि ।

(सोमक्रयः)

तादृश्यास्त्व संबन्धिना चरमेण सहस्रतमेन पशुना सोमं क्रीणामि न तु त्वया । अहं तव बन्धुस्त्वत्संपादितस्य सोमस्य कर्मणि प्रवृत्तत्वान्मयि त्वदीयान्यपत्यरूपाणि धनान्यवतिष्ठन्ताम् ॥

मन्त्रान्व्याचिख्यासुरादावनभिमतं निराकृत्य स्वाभिमतं पणनमन्नमुत्पाद्य विनियुङ्क्ते—

“ यत्कलया ते शफेन ते क्रीणानीति पणेतान्गोअर्घ्यं सोमं कुर्याद्गोअर्घ्यं यजमानमगोअर्घ्यमध्वर्युं गोस्तु महिमानं नाव तिरेद्रवा ते क्रीणानीत्येव ब्रूयाद्गोअर्घ्यमेव सोमं करोति गोअर्घ्यं यजमानं गोअर्घ्यमध्वर्युं न गोर्महिमानमव तिरिति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

कलाऽल्पादप्यल्पो यः कोऽप्यवयवलेशः । कलया शफेन वा पणने दोषत्रयं स्यात् । सोमो गोरूपं मूल्यं नार्हति । यजमानस्तद्दानुं न शक्नोति । अध्वर्युश्च न दापयतीत्येवं सोमयजमानाध्वर्यवो गोअर्घ्यरहिता इति दोषत्रयम् । किं च सोमो गोमूल्य इत्युक्ते गोर्महिमाऽधिको भवेत् । तं नावजानीयात् । परमते त्वसाववज्ञातो भवेत् । गवा ते क्रीणानीत्यनेन मन्त्रेण सर्वं समाहितं भवति ॥

यथेयं सोमक्रयणी गौस्तथैवाजादीनि नव द्रव्याणि क्रयसाधनानि क्रमेण विधत्ते—

“अजया क्रीणाति सतपसमेवैनं क्रीणाति हिरण्येन क्रीणाति सशुक्रमेवैनं क्रीणाति धेन्वा क्रीणाति साशिरमेवैनं क्रीणात्पृषभेण क्रीणाति सेन्द्रमेवैनं क्रीणात्यनडुहा क्रीणाति वह्निर्वा अनड्वान्वह्निनैव वह्नि यज्ञस्य क्रीणाति मिथुनाभ्यां क्रीणाति मिथुनस्यावरुद्ध्यै वाससा क्रीणाति सर्वदेवत्यं वै वासः सर्वाभ्य एवैनं देवताभ्यः क्रीणाति दश संपद्यन्ते दक्षाक्षरा विराडन्नं विराड्विराजैवान्नाद्यमव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

तपसस्तनूरसीत्युक्तत्वाद्जया क्रीतस्य सोमस्य सतपस्त्वम् । एवमुत्तरशापि योज्यम् । साशिरं दध्यादिगोरसोपेतं, सेन्द्रमिन्द्रियवर्धकं, वह्निर्वाहकः, यज्ञस्य वह्नि यज्ञनिर्वाहकं सोमम् । मिथुनाभ्यां वत्सतरो वत्सतरी चेत्येताभ्यां मिथुनावयवाभ्यां धेनोः सवत्साया त्रिवक्षितत्वाद्दशद्रव्यसंपत्तिः ॥

मन्त्रत्रयं स्पष्टार्थत्वबुद्ध्योपेक्ष्य चतुर्थमन्त्रस्याभिप्रायमाह—

“ तपसस्तनूरसि प्रजापतेर्षर्ण इत्याह पशुभ्य एव तदध्वर्युर्निहनुत आत्मनोऽनाव्रस्काय ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

तत्तेन मन्त्रपाठेन पशुभ्योऽजाप्रभृतीन्निहनुतेऽपलपति । न ह्यजा परमार्थतस्त-
पसस्तनूर्ध्वति, नापि प्रजापतेर्वर्ण(णो) रूपम् । तेनापलापेनाजोपचरिता भवति ।
स चोपचारः स्वस्यापराधराहित्याय क्रियते ॥

पशूपचारवेदनं प्रशंसति—

“ गच्छति श्रियं प्र पशूनामोति य एवं वेद ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० १०] इति ॥

दत्तस्य हिरण्यस्य पुनरादानं विधित्सुर्हिरण्यप्रकाशकं द्वितीयमन्त्रं स्पष्टार्थ-
मपि पुनरनुसंधत्ते—

“ शुक्रं ते शुक्रेण क्रीणामीत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० १०] इति ॥

पुनरादानं विधत्ते—

“ देवा वै येन हिरण्येन सोममक्रीणन्तदभीषहा पुनराऽददत् को हि तेज-
सा विक्रेष्यत इति येन हिरण्येन सोमं क्रीणीयात्तदभीषहा पुनरा ददीत तेज
एवाऽऽत्मन्धत्ते ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

अभीषहा बलात्कारेण । को हीत्यादिर्देवाभिप्रायः ॥

अस्मे ज्योतिः—

कल्पः—“ अस्मे ज्योतिरिति शुक्लामूर्णास्तुकां यजमानाय प्रयच्छति तां
काले दशापवित्रस्य नाभिं कुरुते ” इति ।

अविलोमभिर्निर्मितस्तन्तुरूर्णास्तुका । सा च शुक्ला ज्योतिःस्वरूपा ।
तज्ज्योतिरस्मास्ववतिष्ठताम् ॥

सोमविक्रयिणि तमः—

कल्पः—“ कृष्णामूर्णास्तुकामद्भिः क्लेदयित्वेदमहꣳ सर्षाणां दन्दशुकानां
ग्रीवा उपग्रशामीत्युपग्रथ्य सोमविक्रयिणं विध्यति सोमविक्रयिणि तम
इति ” इति ॥

मन्त्रद्वयं व्याचष्टे—

“ अस्मे ज्योतिः सोमविक्रयिणि तम इत्याह ज्योतिरेव यजमाने दधाति
तमसा सोमविक्रयिणमर्पयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ॥

विपक्षे वार्धपुरःसरं ग्रथनमन्त्रमुत्पादयति—

“यदनुपग्रथ्य हन्याद्दन्दशूकास्ताः समाः सर्पाः स्युरिदमहः सर्पाणां दन्द-
शूकानां प्रीवा उप ग्रथनामीत्याहादन्दशूकास्ताः समाः सर्पा भवन्ति तमसा
सोमविक्रयिणं विध्यति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

कृष्णया विध्येत् । तां समां तं संवत्सरं कृत्स्नम् । इदमहमित्यादिमन्त्रेण
सर्पदंशस्य परिहारः ॥

**मित्रो न एहि सुमित्रथा इन्द्रस्योरुमा विश
दक्षिणमुशान्तुशन्तः स्योनः स्योनम्—**

कल्पः—“ कौत्साद्राजानमादत्ते मित्रो न एहि सुमित्रथा इति तं यजमा-
नस्योरौ दक्षिणत आसादयति इन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणमुशान्तुशन्तः स्योनः
स्योनमिति ” इति ।

शोभनं मित्रं सोमरूपं यस्य यजमानस्य स यजमानः सुमित्रस्तं दधाति
पोषयतीति सुमित्रथाः । हे सोम सुमित्रथास्त्वमस्माकं मित्रः प्रियो भूत्वा
समागच्छ । हे सोम, इन्द्रस्य यजमानस्य दक्षिणमूरुमाविश । कीदृशम्, उशन्तं
कामयमानं स्योनं सुखकरम् । त्वमपि तादृशः ॥

**स्वान भ्राजाङ्घारे बम्भारे हस्त
सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रय-
णास्तान्रक्षध्वं मा वो दभन् ॥**

कल्पः—“ अथ सोमक्रयणाननुदिशति स्वान भ्राजाङ्घारे बम्भारे हस्त
सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रयणास्तान्रक्षध्वं मा वो दभन्निति ” इति ।

स्वानादयः सोमरक्षकाः । सोमः क्रीयते यैर्गवादिभिस्ते सोमक्रयणाः । हे
स्वानादयस्तान्सोमक्रयणान्पालयत । केऽपि वैरिणो युष्मान्मा हिंसिपत । अत्र
पूज्यभूतान्सोमक्रयणाननुदिश्य पश्चात्सोमस्वीकारो युक्तः । अतोऽर्थक्रमेण
मित्रो नः, इन्द्रस्योरुमिति मन्त्रद्वयमुपरिष्ठाञ्चारुयास्यते ॥

इमं मन्त्रं व्याचष्टे—

“ स्वान भ्राजेत्याहैते वा अमुष्मिँल्लोके सोममरक्षन्तेभ्योऽधि सोममाऽह-
न्त् ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] (इति+ ।

अधि अधिकं प्रभूतम् ॥

विपक्षस्वपक्षयोर्दोषतत्समव(मा)धाने दर्शयति—)

“यदेतेभ्यः सोमक्रयणान्नानुदिशेदक्रीतोऽस्य सोमः स्यान्नास्यैतेऽमुष्मि-
ह्योके सोमं रक्षेयुर्यदेतेभ्यः सोमक्रयणाननुदिशति क्रीतोऽस्य सोमो भवत्ये-
तेऽस्यामुष्मिह्योके सोमं रक्षन्ति” [सं० का० ६ प्र० १ अ० १०] इति ।

सोमं सोमयागफलम् ॥

अथ सोमस्वीकारस्य प्राप्त्यावसरत्वांन्मन्त्रं व्याचष्टे—

“वारुणो वै क्रीतः सोम उपनद्धो मित्रो न एहि सुमित्रथा इत्याह
ज्ञान्त्यै” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

बन्धनस्य वरुणपाशरूपत्वात्तद्युक्तः सोमो वारुणः । अतो वरुणवत्कूत्त्व-
प्राप्तौ तच्छान्तये मित्रत्वं प्रतिपादयति ॥

ऊरुस्थानं पूर्वाचारप्राप्तमित्याह—

“इन्द्रस्योरुमा विश दक्षिणमित्याह देवा वै यः सोममक्रीणन्तमिन्द्रस्योर्मां
दक्षिण आऽसादयन्नेप खलु वा एतहीन्द्रो यो यजते तस्मादेवमाह” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“सोमं जपेक्रयात्पूर्वं शुक्रं स्वर्णेन तत्क्रये ।

अस्मे स्वर्णमपादत्ते तप जप्यं क्रयेऽजया ॥ १ ॥

अस्मे ज्यो स्वामिने दद्याच्छुक्लामूर्णास्तुकामथ ।

सोम विध्येत्कृष्णयोर्णास्तुकया क्रयकारिणम् ॥ २ ॥

मित्रः सोममुपादायेन्द्रस्योरानुपवेशयेत् ।

स्वान मूल्याननुदिशेदिमे मन्त्रा नवोदिताः ॥ ३ ॥” इति ।

अथ मीमांसा ।

द्वादशाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“क्रयणेषु विकल्पः स्यात्साहित्यं वाऽग्निमो यतः ।

कार्यैक्यमानतेर्लाभाद्दशोक्तेश्च समुच्चयः” इति ॥

अजया क्रीणाति हिरण्येन क्रीणाति वाससा क्रीणातीत्यादीनि बहूनि
सोमक्रयसाधनद्रव्याण्यान्नातानि । तेषां कार्यैक्याद्विकल्प इति चेन्मैवम् ।
बहुभिर्द्रव्यैर्विक्रेतुरानतेः सौलभ्यात्, दशभिः क्रीणातीति संख्योक्तेश्च
समुच्चयः ॥

(सोमस्य शकटारोपणम्)

अत्र सर्वाणि यजूषि ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

उदायुषा स्वायुषोदोषधीनां रसेनोत्पज-
न्यस्य शुष्मेणोदस्थाममृतां अनु । उर्वन्त-
रिक्षमन्विह्यदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ
सीदास्तभ्राद्घ्यामृषभो अन्तरिक्षममिमीत वरि-
माणं पृथिव्या आऽसीदद्विश्वा भुवनानि सम्रा-
ड्विश्वेतानि वरुणस्य व्रतानि वनेषु व्यन्तरिक्षं
ततान वाजमर्वत्सु पर्यो अन्नियासु हत्सु (१)
क्रतुं वरुणो विश्वंभिं दिवि सूर्यमदधात्सोमम-
द्रावुदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ।
दृशे विश्वाय सूर्यम् । उस्त्रावेतं धूर्षाहावनश्च
अवीरहणौ ब्रह्मचोदनौ वरुणस्य स्कम्भनमसि
वरुणस्य स्कम्भसर्जनमसि प्रत्यस्तो वरु-
णस्य पाशः (२) ॥

(हत्सु पञ्चत्रिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

उदिति । आयुषा । स्वायुषेति सु—आयुषा ।
 उदिति । ओषधीनाम् । रसेन । उदिति । पर्ज-
 न्यस्य । शुष्मेण । उदिति । अस्थाम् । अमृतांश्च ।
 अन्तु । उरु । अन्तरिक्षम् । अन्विति । इहि ।
 अदित्याः । सदः । असि । अदित्याः । सदः । एति ।
 सिद् । अस्तंभ्रात् । द्याम् । ऋषभः । अन्तरिक्षम् ।
 अमिमीत । वरिमाणम् । पृथिव्याः । एति । असी-
 दत् । विश्वा । भुवनानि । सम्राडिति सम्—राट् ।
 विश्वा । इत् । तानि । वरुणस्य । व्रतानि । वनेषु ।
 वीति । अन्तरिक्षम् । ततान् । वाजम् । अर्वस्वि-
 त्यर्वत्—सु । पयः । अग्निंयासु । हस्विति
 ह्व—सु । (१) क्रतुम् । वरुणः । विष्णु । अग्निम् ।
 दिवि । सूर्यम् । अदधात् । सोमम् । अद्रौ । उदिति ।
 उ । त्यम् । जातवेदसमिति जात—वेदसम् । देवम् ।
 वहन्ति । केतवः । दृशे । विश्वाय । सूर्यम् । उक्षौ ।
 एति । इत् । धूर्षाहाविति धूः—साहौ । अनश्रू
 इति । अवीरहणावित्यवीर—हनौ । ब्रह्मचोदनाविति
 ब्रह्म—चोदनौ । वरुणस्य । स्कम्भनम् । असि ।
 वरुणस्य । स्कम्भसर्जनमिति स्कम्भ—सर्जनम् ।

असि । प्रत्यस्त इति प्रति—अस्तः । वरुणस्य ।

पार्शः (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः)

सप्तमेऽनुवाके सोमक्रयणमभिहितम् । अथ क्रीतं सोमं प्राचीनवंशे नेतुम-
ष्टमे शकटारोपणं सोमस्योच्यते ।

उदायुषा स्वायुषोदोषधीनाः रसेनोत्प-
र्जन्यस्य शुष्मेणोदस्थाममृताः अनु ।

कल्पः—“ अथैनमादायोपोत्तिष्ठति उदायुषा स्वायुषोदोषधीनाः रसेनो-
त्पर्जन्यस्य शुष्मेणोदस्थाममृताः अन्विति ” इति ।

अमृतान्देवाननुलक्ष्याऽऽयुरादिविशेषणविशिष्टेन सोमेन सहोदस्थामुत्ति-
ष्ठाभीति । जीवनमायुः । तत्रापि रोगायुपद्रवरहितं स्वायुः । तदुभयमदत्वा-
त्सोमस्य तदुभयरूपत्वम् । ओषधीनां पर्जन्यस्य च सोमः सार इतरौषधिव-
द्भूमिविशेषे जायमानत्वाद्बृष्ट्या वर्धमानत्वाच्च । चतुर्भिविशेषणैः पृथक्क्रिया-
पदमन्वेतुं चत्वार उच्छब्दाः ॥

अमृतशब्दानुशब्दयोरर्थमाह—

“ उदायुषा स्वायुषेत्याह देवता एवान्वारभ्योत्तिष्ठति ” [सं० का० ६
म० १ अ० ११] इति ।

उर्वन्तरिक्षमन्विहि—

कल्पः—“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीति शकटायाभिप्रव्रजति ” इति ॥

उत्थापनमारभ्य पुनर्भूमौ स्थापनपर्यन्तं सोमोऽन्तरिक्षाधार इत्यभिप्रायं
दर्शयति—

“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीत्याहान्तरिक्षदेवत्यो ह्येतर्हि सोमः ” [सं० का० ६
म० १ अ० ११] इति ॥

१ ख. 'ऋयोऽभि' । २ ख. 'हितः । अ' । ३ ख. 'वंशं ने' । ४ ख. 'अहमष्ट' । ५ ख.
'मि । चिरजी' । ६ ख. 'क्षयाज्जाय' ।

अदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ
सीदास्तभ्राद्घ्यामृषभो अन्तरिक्षममिमीत
वरिमाणं पृथिव्या आऽसीदद्विश्वा भुव-
नानि सम्राड्विश्वेत्तानि वरुणस्य व्रतानि—

बौधायनः—“ तस्य च्छिद्रे कृष्णाजिनमास्तृणात्यदित्याः सदोऽसीति,
अदित्याः सद आसीदेति कृष्णाजिने राजानंमथैनमुपतिष्ठतेऽस्तभ्राद्घ्यामृषभो
अन्तरिक्षममिमीत वरिमाणं पृथिव्या आऽसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राड्विश्वे-
त्तानि वरुणस्य व्रतानीति ” इति ।

आपस्तम्बो द्वितीयतृतीयमन्त्रावेकी चकार । हे कृष्णाजिन त्वमदित्या
भूमेः सदः स्थानमसि । हे सोम तस्याः सदः प्राप्नुहि । ऋषभः श्रेष्ठोऽयं
सोमो यथा घुल्लोको न पतति तथा स्तम्भनं संचंस्कार । अन्तरिक्षमेतावदि-
त्यमिमीत पृथिव्या वरिमाणं गुरुत्वं चामिमीत । स सोमदेवः स्वमहिम्ना
सम्यग्राजमानो विश्वानि भुवनानि आसीदञ्चाप्तवान् । विश्वेत्तानि सर्वाण्येवो-
क्तानि कर्माणि सर्वावरकत्वेन वरुणान्नः सोमस्य व्रतानि व्रतवन्नियतानि ॥
प्रथमद्वितीयमन्त्रयोः स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“ अदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ सीदेत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं०
का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ॥

द्वितीयमन्त्रसाध्यं यदासादनं तदेव तृतीयमन्त्रेणापि कर्तव्यमित्यमुपमर्थं हेतु-
न्यासपुरःसरं विधत्ते—

“ वि वा एनमेतदर्धयति यद्धारुणं सन्तं मैत्रं करोति वारुण्यर्चाऽऽसा-
दयति स्वगैवैनं देवतया समर्धयति ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

उपनद्धः सोमो वरुणो यद्विपये मित्रो न एहीति मन्त्रं पठन्मैत्रं करोतीति
यदास्ति एतेनैनं सोमं व्यर्धयति समृद्धिहीनं करोति, वारुण्यर्चा तु समर्धयति ॥

वनेषु व्यन्तरिक्षं ततान वाजमर्वत्सु पयो
अग्नि्यासु हृत्सु क्रतुं वरुणो वि-
श्वग्निं दिवि सूर्यमदधात्सोममद्रौ—

१ ख. नीडे । २ ख. 'दोऽस्यदि' । ३ ख. 'नमासायाथै' । ४ ख. 'चकार । ५ ख. 'त्वं
विस्तारं चा' । ६ ख. 'णि सर्वात्मकत्वेन स' । ७ ख. ग. घ. यदेनं । ८ क. 'चोऽऽसादय' । ग.
घ. 'र्चा स' ।

(सोमस्य शकटारोपणम्)

कल्पः—“अथैनं वाससा परितनोति वनेषु व्यन्तरिक्षं ततान वाजम-
र्वत्सु पयो अग्नि्यासु हत्सु क्रतुं वरुणो विक्ष्वग्निं दिवि सूर्यमदधात्सोममद्रा-
विति” इति ।

विततानेति प्रतिवाक्यमन्वेति । वरुणनामकः सोमदेवो जगदीश्वरेणाभिन्नः
सर्वं निर्ममे । तत्किं, वनेषु वृक्षमध्येषु अन्तरिक्षमवकाशं विततान । अर्वत्सु
वाजिषु वाजं वेगं गतिविशेषं, पयो गोषु, हृदयेषु चित्तेषु क्रतुं संकल्पं, विश्व
प्राजासु जठराग्निं, द्युलोके सूर्यं, पर्वते सोमवल्लीमदधादस्थापयत् ॥

अनेन मन्त्रेण कर्तव्यं विधत्ते—

“वाससा पर्यानहति सर्वदेवत्यं वै वासः सर्वाभिरैवैनं देवताभिः समर्ध-
यत्यथो रक्षसामपहत्यै” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ॥

मन्त्रार्थो लोकरूपसिद्ध इत्याह—

“वनेषु व्यन्तरिक्षं ततानेत्याह वनेषु हि व्यन्तरिक्षं ततान वाजमर्वत्स्व-
त्याह वाजं हर्वत्सु पयो अग्नि्यास्वित्याह पयो अग्नि्यासु हत्सु क्रतुमित्याह
हत्सु हि क्रतुं वरुणो विक्ष्वग्निमित्याह वरुणो हि विक्ष्वग्निं दिवि सूर्य-
मित्याह दिवि हि सूर्यं सोममद्रावित्याह प्राजाणो वा अद्रयस्तेषु वा एष
सोमं दधाति यो यजते तस्मादेवमाह” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

अद्रिशब्देनात्र पापाणवहुलो गिरिर्विवक्षितः । पापाणसंधिषु सोमस्यो-
त्पत्तेः । यजमानस्तेषु पापाणेषु सोमं प्राप्नोति ॥

कल्पः—“उदु त्वं जातवेदसमिति सौर्यर्चा कृष्णाजिनं प्रत्यानहत्यूर्ध्व-
श्रीवं वैद्विष्टाद्विशसनम्” इति ।

स च मन्त्र एवं पठ्यते—

उदु त्वं जातवेदसं देवं वहन्ति
केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यम् ।, इति ।

केतवो रश्मयस्त्वं तं परोक्षं जातवेदसमुत्पन्नस्य सर्वस्य जगतो वेत्तारं सूर्यं
देवमुद्वहन्ति ऊर्ध्वप्रदेशं प्रापयन्ति । किमर्थं, विश्वाय दृशे सर्वस्य जगतो
दर्शनार्थम् ॥

सौर्यमन्त्रेण रक्षांसि निवार्यन्त इत्याह—

“उदु त्वं जातवेदसमिति सौर्यर्चा कृष्णाजिनं प्रत्यानहति रक्षसामपहत्यै”
[सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ॥

उस्रावेतं धूर्षाहावनश्च अवीरहणौ ब्रह्मचोदनौ—

कल्पः—“ अर्थं सोमवाहनावानीयमानौ प्रति मन्त्रयते—उस्रावेतं धूर्षा-
हावनश्च अवीरहणौ ब्रह्मचोदनाविति ” इति ।

हे उस्राौ बलीवर्दावेतमागच्छतम् । कीदृशौ, धूर्षाहौ भारं सहमानौ अनश्रू-
अनसि शकटे श्रुतौ ख्यातौ । अवीरहणौ वीरं शकटस्थितं सोममवाधमानौ ।
ब्रह्मचोदनौ ब्रह्मान्नं कृषिद्वारेणान्नपवर्तकौ ॥

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतामाह—

“ उस्रावेतं धूर्षाहावित्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० १
अ० ११] इति ॥

वरुणस्य स्कम्भनमसि वरुणस्य स्कम्भ-
सर्जनमसि प्रत्यस्तो वरुणस्य पाशः ॥

बौधायनः—“ तयोर्दक्षिणं पूर्वं युनक्ति वरुणस्य स्कम्भनमसीति, वरु-
णस्य स्कम्भसर्जनमसीति शम्यामवगूहति, प्रत्यस्तो वरुणस्य पाश इति
योक्त्रम् ” इति ।

आपस्तम्बः—“ वरुणस्य स्कम्भनमसीति शम्यां प्रतिमोच्योस्रावेतं धूर्षा-
हावित्यनङ्गाहानुपाज्य वारुणमसीति योक्त्रपाशं परिहृत्य प्रत्यस्तो वरुणस्य
पाश इत्यभिधानीं प्रत्यस्यति ” इति ।

शाखान्तरानुसारेण वारुणमसीत्युक्तम् । एतच्छाखानुसारेण वरुणस्य
स्कम्भसर्जनमसीति द्रष्टव्यम् । युगच्छिद्रे प्रक्षेप्यः शङ्कुः शम्या । हे शम्ये त्वं
वरुणस्योक्षणो निवारणीयस्य बलीवर्दस्य स्कम्भनं निवारणं कुर्वत्यसि । गल-
बन्धनसाधनं योक्त्रम् । हे योक्त्र त्वमपि पलायनान्निवारणीयस्य शम्येव
निवारणं स्रजसि । दीर्घरज्जुः पाशः । स च प्रत्यस्तः शकटस्योपरि प्रसा-
रितः । एते त्रयो मन्त्राः स्पष्टार्था इति ब्राह्मणेनोपेक्षिताः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ उदायु सोममादायोरु गच्छेच्छकटं प्रति ।

अदि स्तृत्वाऽजिनं सोममदित्याः सेति सादयेत् ॥ १ ॥

वने वस्त्रेण बद्ध्वोदु प्रत्यानहति चर्मणा ।

उस्रावनहुहोर्योगो वरु शम्यां विनिक्षिपेत् ॥ २ ॥

१ ख. 'थ उस्रावेतमिति युगपदनङ्गाहानुपाज्य सो' । २ ख. 'हावनश्च इत्यं' । ३ क. ग.
घ. 'दा ससोममुत्थायानुग' । ४ ख. संविशेत् । ५ ख. चर्मणि ।

(शक्रटारोपितस्य सोमस्य प्राचीनवंशं प्रति गमनम्)

वरु बद्ध्वा योक्त्रपाशं प्रति धानीमुपास्यति ।

अनुवाके ह्यष्टमेऽस्मिन्मन्त्रा एते दशोदिताः ॥ ३ ॥” इति ॥

अत्र भीमांसा नास्ति ॥

अथ च्छन्दः—

उदायुषेत्यनुष्टुप् । उर्वीत्येकपदा गायत्री । अस्तभ्नादिति वनोष्विति च त्रिष्टुभौ । उदु त्यमिति गायत्री ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

प्र च्यवस्व भुवस्पते विश्वान्यभि धामानि
 मा त्वां परिपरी विदन्मा त्वां परिपन्थिनो
 विदन्मा त्वा वृकां अघायवो मा गन्धर्वो
 विश्वावसुरा दधच्छयेनो भूत्वा परां पत यज-
 मानस्य नो गृहे देवैः सःस्कृतं यजमानस्य
 स्वस्त्ययन्यस्यपि पन्थामगस्महि स्वस्तिगाम-
 नेहसं येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते
 वसु नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो
 देवाय तद्दत्तं संपर्यत दूरेदृशे देवजांताय
 केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शःसत वरुणस्य

स्कम्भंनमसि वरुणस्य स्कम्भसर्जनमस्यु-
न्मुक्तो वरुणस्य पाशः (१) ॥

(मित्रस्य त्रयोविंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः)

प्रीतिं । च्यवस्व । भुवः । पते । विश्वानि ।
अभीतिं । धामानि । मा । त्वा । परिपरीतिं परि—
परी । विद्वत् । मा । त्वा । परिपन्थिन इति परि—
पन्थिनः । विद्वत् । मा । त्वा । वृकाः । अघ्रायव
इयंघ—यवः । मा । गन्धर्वः । विश्वावसुरितिं
विश्व—वसुः । एतिं । दध्वत् । श्येनः । भूत्वा ।
परेतिं । पत । यजमानस्य । नः । गृहे । देवैः ।
सश्रुकृतम् । यजमानस्य । स्वस्त्ययनीतिं स्वस्ति—
अयनी । असि । अपीतिं । पन्थाम् । अगस्महि ।
स्वस्तिगामितिं स्वस्ति—गाम् । अनेहसम् । येन ।
विश्वाः । परीतिं । द्विषः । वृणक्तिं । विन्दते । वसुं ।
नमः । मित्रस्य । वरुणस्य । चक्षसे । महः । देवार्यं ।
तत् । ऋतम् । सपर्यत । दूरेदृश इति दूरे—दृशं ।
देवजातायेति देव—जाताय । केतेवे । दिवः ।

(शकटारोपितस्य सोमस्य प्राचीनवंशं प्रति गमनम्)

पुत्राय । सूर्याय । शंसत । वरुणस्य । स्कम्भनम् ।
 असि । वरुणस्य । स्कम्भसर्जनमिति स्कम्भ—
 सर्जनम् । असि । उन्मुक्त इत्युत्—मुक्तः । वरु-
 णस्य । पाशः (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

अष्टमे सोमस्य शकटारोपणमुक्तमारोपितस्य नवमे गमनमुच्यते ।

प्र च्यवस्व भुवस्पते विश्वान्यभि धामानि मा
 त्वा परिपरी विदन्मा त्वा परिपन्थिनो विदन्मा
 त्वा वृका अघायवो मा गन्धर्वो विश्वावसुरा
 दघच्छयेनो भूत्वा परा पत यजमानस्य नो
 गृहे देवैः सस्कृतं यजमानस्य स्वस्त्ययन्य-
 स्यपि पन्थामगस्महि स्वस्तिगामनेहसं येन
 विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वसु—

बोधायनः—“ सुब्रह्मण्योमिति त्रिरुक्तायां प्रच्यावयन्ति प्र च्यवस्व भुव-
 स्पते विश्वान्यभि धामानि मा त्वा परिपरी विदन्मा त्वा परिपन्थिनो विदन्मा
 त्वा वृका अघायवो मा गन्धर्वो विश्वावसुरा दघच्छयेनो भूत्वा परा पत यज-
 मानस्य नो गृहे देवैः सस्कृतमिति प्रदक्षिणं राजानं परिवहन्त्यथैतावञ्जसो-
 पसंक्रामतोऽध्वर्युर्यजमानश्च यजमानस्य स्वस्त्ययन्यस्यपि पन्थामगस्महि स्व-
 स्तिगामनेहसं येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वस्विति ” इति ।

आपस्तम्ब उक्तमन्त्रद्वयं त्रेधा विभजति—

“ प्र च्यवस्व भुवस्पत इति प्राञ्चोऽभिप्रयाय प्रदक्षिणमावर्तते इयेनो भूत्वा
 परा पतेत्यध्वर्यू राजानमभिमन्त्रयतेऽपि पन्थामगस्महीत्यध्वर्युर्यजमानश्च दक्षिणे-
 नोत्तरेण वा राजानमतिक्रामतः ” इति ।

(शकटारोपितस्य सोमस्य प्राचीनवंशं प्रति गमनम्)

भूशब्देन भूमौ स्थितानि भूतानि यजमानाध्वर्युप्रभृतीन्गुपलक्षयन्ते । तेषां च भूतानां पालकत्वात्पतिः सोमः । हे भूतपते सोम विश्वानि धामानि प्राचीनवंशहविर्धानादिस्थानान्यभिलक्ष्य प्रकर्षेण च्यवस्व गच्छ । परिपरी मार्गे बाधकस्तस्करप्रभुः स त्वां मा जानातु । परिपन्थिनस्तद्भृत्यास्तेऽपि त्वां मा जानन्तु । वृका अरण्यश्वानः । अयं पापं बधरूपमिच्छन्तीत्यघायवः । तेऽपि त्वां मा जानन्तु । विश्वावसुर्गन्धर्वः स्वर्गमार्गे सोमस्यापहर्ता । सोऽपि त्वां मा दधत्, मा प्रतीक्षताम् । हे सोम त्वं श्येनवद्वृत्पतनसमर्थो भूत्वाऽस्मद्यजमानस्य गृहे प्राचीनवंशे परापत शीघ्रं गच्छ । देवसदृशैरध्वर्युप्रभृतिभिस्तवोपवेशनायाऽऽसन्दीरूपं स्थानं संस्कृतम् । स्वस्ति श्रेयोरूपो यज्ञस्तस्यायनं प्राप्तिस्तदस्यास्तीति स्वस्त्ययनी यजमानस्य यज्ञप्रापकोऽसि । अपि च वयं पन्थानमनुष्ठानरूपमगस्महि प्राप्ताः । कीदृशं स्वस्तिगां श्रेयःप्रापकम् । अनेहसं नकारस्य व्यत्ययेन हकारः । अनेनसं पापरहितम् । येन पथा विश्वा द्विषः सर्वान्वैरिणः परिवृणक्ति सर्वतो वर्जयति । किं च येन पथा द्रव्यं लभते, तादृशं पन्थानं प्राप्ताः ॥

प्रथममन्त्रे यथोक्तमर्थं प्रसिद्धतया स्पष्टयति—

“प्र च्यवस्व भुवस्पत इत्याह भूतानां ह्येष पतिविश्वान्यभि धामानीत्याह विश्वानि ह्येषोऽभि धामानि प्रच्यवते मा त्वा परिपरी त्रिददित्याह यदेवाद्ः सोममाहियमाणं गन्धर्वो विश्वावसुः पर्यमुष्णात्तस्मादेवमाहापरिपोषाय ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

पूर्वं गन्धर्वेण सोमस्यापहृतत्वादस्ति तस्करप्रसक्तिस्तस्मान्मा त्वेत्यादिकं वक्तव्यम् ॥

द्वितीयमन्त्रे स्वस्त्ययनी(नि)शब्देन यज्ञप्राप्तिर्विवक्षितेत्याह—

“यजमानस्य स्वस्त्ययन्यसीत्याह यजमानस्यैवैष यज्ञस्यान्वारम्भोऽनवच्छिद्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ॥

तृतीयमन्त्रो ब्राह्मणेनोपेक्षितः ॥

नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो
देवाय तदृतः सपर्यत दूरेदृशे देवजाताय
केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शःसत—

कल्पः—“ अथाग्नेण शालां तिष्ठन्नोह्यमानं राजानं प्रति मन्त्रयते नमो

प्रपा० २ अनु० ९] ऋण्यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता । ३११

(शकटारोपितस्य सोमस्य प्राचीनवंशं प्रति गमनम्)

मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो देवाय तदृत् सपर्यत दूरेदृशे देवजाताय केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शंसतेति ” इति ।

अस्मिन्मध्ये सूर्यरूपेण सोमः स्तूयते—मित्रस्य मित्राय नमः । कीदृशाय वरुणस्य स्वरश्मिभिर्जगदावृणते । पुनः कीदृशाय चक्षसे सर्वज्ञाय । हे ऋत्विजो महो महते तस्मै देवाय देवप्रीत्यर्थं सपर्यत सपर्यां सेवां कुरुत । किं कृत्वा, तज्ज्योतिष्टोमरूपमृतं सत्यमवश्यफलप्रदं कर्म कृत्वा । किं च सूर्याय शंसत सूर्यप्रीत्यर्थं स्तुतिं कुरुत । कीदृशाय सूर्याय, दूरे दृश्यमानाय देवत्वेन जाताय केतवेऽहो लक्षणभूताय द्युलोकस्य पुत्रवत्प्रियाय ॥

अस्मिन्मध्ये वरुणशब्दाभिप्रायमाह—

“ वरुणो वा एष यजमानमभ्यैति यत्क्रीतः सोम उपनद्धो नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षस इत्याह शान्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

यः सोम उपनद्ध एष वरुणरूपः सन्यजमानमभिलक्ष्य समागच्छत्यतो वरुणमस्कारेण तच्चत उपद्रवः शाम्यति ॥

यद्यप्यग्नीषोमीयस्य पशोर्नायमनुष्ठानकालस्तथाऽपि प्रसङ्गात् पशुं विधि-त्सुः प्रसङ्गं तावद्दर्शयति—

“ आ सोमं वहन्त्यग्निना प्रति तिष्ठते तौ संभवन्तौ यजमानमभि सं भवतः पुरा खलु वावैष मेधायाऽऽत्मानमारभ्य चरति यो दीक्षितः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

ऋत्विजः प्राचीनवंशगतस्याऽऽहवनीयस्याग्नेः समीपं प्रति सोममानयन्ति । स च सोमोऽग्निना समेत्य प्रतिष्ठितो भवति । तौ चाग्नीषोमौ परस्परं यदा संगच्छेते तदा यजमानमभिलक्ष्य संगतौ भवतः । तदेतदवगम्य किल पुरा यो दीक्षितः स एष यज्ञार्थं स्वात्मानमेवाऽऽलभ्य पशुत्वेनोपाकृत्य प्रचरति । सोऽयं प्रसङ्गः ॥

इदानीं विधत्ते—

“ यदग्नीषोमीयं पशुमालभत आत्मनिष्क्रयण एवास्य सः ” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

अस्य यजमानस्य पश्चालम्भ आत्मनिष्क्रयणः । पशुं मूर्त्यत्वेनाग्नीषो-माभ्यां दत्त्वा तेन तयोः स्वभूतमात्मानं निष्क्रीणाति ॥

अत्र हविःशेषभक्षणं पूर्वपक्षतया निषेधति—

“तस्मात्तस्य नाऽऽइयं पुरुषनिष्क्रयण इव हि” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

यस्मादयं पशुः पुरुषस्य मूल्यमिव तस्मात्तस्य पशोः संबन्धि हविर्न भक्षणीयं तद्भक्षणे मूल्यनाशप्रसङ्गात् ॥

सिद्धान्तमाह—

“अथो खल्वाहुरग्नीषोमाभ्यां वा इन्द्रो वृत्रमहन्निति यदग्नीषोमीयं पशुमालभते वार्त्रेण एवास्य स तस्माद्वाइयम्” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

अथोशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः । अभिज्ञास्त्वग्नीषोमार्थमिन्द्रो वृत्रं हतवानित्याहुः । अयं वृत्तान्तो द्वितीयकाण्डस्य पञ्चमप्रपाठके त्वष्टा हतपुत्र इत्यस्मिन्ननुवाके प्रपञ्चितः । यस्मादग्नीषोमार्थमिन्द्रो वृत्रं हतवांस्तस्मादग्नीषोमीयपश्वालम्भो यः सोऽस्य यजमानस्य वैरिघाती । तस्मात्तदीयं हविर्भक्षणीयमेव ॥

प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतमेव नमो मित्रस्येति मन्त्रं विनियुक्ते—

“वारुण्यर्चा परि चरति स्वयैवेनं देवतया परि चरति” [सं० का० ६ प्र० १ अ० ११] इति ।

उपनद्धस्य सोमस्य वरुणो देवता । परिचरणं नमस्काराद्युपचारः । ततो वरुणमन्त्रेण तदनुष्ठानं युक्तम् । अथ प्राग्वंशे सोममासन्ध्यां प्रतिष्ठाप्य तस्मिन्काल एवा वन्दस्व वरुणं बृहन्तमित्येतया तच्चा यामीत्यनया वा वारुण्यर्चोपस्थानरूपं परिचरणं कर्तव्यम् ॥

वरुणस्य स्कम्भनमसि वरुणस्य स्कम्भ-

सर्जनमस्युन्मुक्तो वरुणस्य पाशः ॥

बोधायनः—“अथैतत्सोमवाहनमग्नेण शालामुद्गीपमुपस्थापयन्ति तदुपस्तभ्राति वरुणस्य स्कम्भनमसीति वरुणस्य स्कम्भसर्जनमसीति शम्याभुवुः हत्युन्मुक्तो वरुणस्य पाश इति योक्त्रम्” इति ।

आपस्तम्बस्तु शम्यायोक्त्राभिधानीनां क्रमेणोन्मोचनं मन्यते ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“प्र च्य प्राग्वंशगमनं इयेनोऽध्वर्युस्तु मन्त्रयेत् ।

अप्यतिक्रम्य राजानं नम एनं प्रतीक्षते ॥

वरुत्रयेण शम्यादीन्मुञ्चेत्सप्तात्र मन्त्रकाः ॥ १ ॥” इति ॥

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिध्येष्टिः)

अत्रापि नास्ति भीमांसा ॥

अथ च्छन्दः—

प्र च्यवस्वेति षट्पदाऽतिजगती । श्येनो भूत्वाऽपि पन्थामित्येते अनुष्टुभौ ।
नमो मित्रस्येति जगती ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

अग्नेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा सोमस्याऽऽ-
तिथ्यमसि विष्णवे त्वाऽतिथेरातिथ्यमसि
विष्णवे त्वाऽग्नये त्वा रायस्पोषदात्रे विष्णवे
त्वा श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा या
ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते विश्वा परि-
भूरस्तु यज्ञं गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽवी-
रहा प्र चरा सोम दुर्यानदित्याः सदोऽस्य-
दित्याः सद आ (१) सीद् वरुणोऽसि धृत-
व्रतो वारुणमसि शंयोर्देवानां सख्यान्मा देवा-
नामपसंशिष्ठस्मह्यापतये त्वा गृह्णामि परिप-
तये त्वा गृह्णामि तनूनप्त्रे त्वा गृह्णामि शाक्र-
राय त्वा गृह्णामि शकमन्त्रोर्जिष्ठाय त्वा गृह्णा-
म्यनाधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोर्जोऽभिष-

स्तिपा अनभिशस्तेन्यमनु मे दीक्षां दीक्षापति-
र्मन्यतामनु तपस्तपस्पतिरञ्जसा सत्यमुप गेषः
सुविते मा धाः (२) ॥

(आ मैकं च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

अग्नेः । आतिथ्यम् । असि । विष्णवे । त्वा ।
सोमस्य । आतिथ्यम् । असि । विष्णवे । त्वा ।
अतिथेः । आतिथ्यम् । असि । विष्णवे । त्वा ।
अग्र्ये । त्वा । रायस्पोषदात्र इति रायस्पोष-
दात्रे । विष्णवे । त्वा । श्येनाय । त्वा । सोमभृत्
इति सोम—भृते । विष्णवे । त्वा । या । ते । धा-
मानि । हविषा । यजन्ति । ता । ते । विश्वा । परि-
भूरिति परि—भूः । अस्तु । यज्ञम् । गयस्फान इति
गय—स्फानः । प्रतरण इति प्र—तरणः । सुवीर इति
सु—वीरः । अवीरहेत्यवीर—हा । प्रेति । चर । सोम ।
दुर्यान् । अर्दित्याः । सदः । असि । अर्दित्याः ।
सदः । एति । (१) सीद् । वरुणः । असि । धृतव्रत
इति धृत—व्रतः । वारुणम् । असि । शंयोरिति

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

शं—योः । देवानाम् । सख्यात् । मा । देवानाम् ।
 अपसंः । छित्स्महि । आपतय इत्या—पतये ।
 त्वा । गृह्णामि । परिपतय इति परि—पतये । त्वा ।
 गृह्णामि । तनूनप्त्र इति तनू—नप्त्रे । त्वा । गृह्णामि ।
 शाकरायं । त्वा । गृह्णामि । शकमन् । ओजिष्ठाय ।
 त्वा । गृह्णामि । अनाधृष्टमित्यना—धृष्टम् । असि ।
 अनाधृष्यमित्यना—धृष्यम् । देवानाम् । ओजः ।
 अभिशस्तिपा इत्यभिशस्ति—पाः । अनभिशस्तेन्य-
 मित्यनभि—शस्तेन्यम् । अन्विति । मे । दीक्षाम् ।
 दीक्षापतिरिति दीक्षा—पतिः । मन्यताम् । अन्विति ।
 तपः । तपस्पतिरिति तपः—पतिः । अञ्जसा । सत्यम् ।
 उपेति । गेषम् । सुविते । मा । धाः । (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

नवमेऽनुवाके सोमस्य प्राचीनवंशं प्रति गमनमुक्तं, दशमे तु समीपमागत-
 पातिथिरूपस्य सोमस्य सत्कारायाऽऽतिथ्येष्टिरुच्यते ।

अग्नेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा सोमस्याऽऽति-
 थ्यमसि विष्णवे त्वाऽतिथेरातिथ्यमसि वि-

ष्णवे त्वाऽग्नये त्वा रायस्पोषदात्रे विष्णवे
त्वा श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा—

कल्पः—“ आतिथ्यं निर्वपत्यन्वारन्धायां पत्न्यामथ देवस्य त्वा सवितुः
प्रसव इति प्रतिपदं कृत्वाऽग्नेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा जुष्टं निर्वपामीत्येता-
मेव प्रतिपदं कृत्वा सोमस्याऽऽतिथ्यमसि विष्णवे त्वा जुष्टं निर्वपामीत्येतामेव
प्रतिपदं कृत्वाऽतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा जुष्टं निर्वपामीत्येतामेव प्रतिपदं
कृत्वाऽग्नये त्वा रायस्पोषदात्रे विष्णवे त्वा जुष्टं निर्वपामीत्येतामेव प्रतिपदं
कृत्वा श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा जुष्टं निर्वपामीति पञ्चकृत्वो
यजुषा ” इति ।

प्रकृतिगतेऽग्नये जुष्टं निर्वपामीत्येतस्मिन्मन्त्रेऽतिदेशात्प्राप्ते सति तत्रत्यदेवता-
पदस्यैवात्र पञ्चभिः पर्यायैरपोदितत्वात्पञ्चमेऽ(स्व)पि सावित्रं जुष्टं चानुष-
जति । अत्र विष्णुरेक एव हविषो देवता । अग्न्यादयस्तु तदनुचराः । अतति
सततं गच्छतीत्यतिथिः । तदर्थं क्रियमाणं सत्काररूपं कर्माऽऽतिथ्यम् । लोके
स्वामिने दीयमानेन द्रव्येण तदनुचरा अपि परितुष्यन्ति । तस्माद्नाग्न्यादीना-
मिदं हविर्भवत्यातिथ्यम् । हे हविस्त्वमतिथिरूपस्याग्नेः सत्काररूपमसि । तादृशं
त्वां विष्णुशब्दाभिधेयाय सोमाय निर्वपामि । सोमस्येत्यत्र प्रधानभूतः सोमो
न त्वपरः कश्चित्तन्नामाऽनुचरः । अतिथिनामकोऽन्यः । रायस्पोषदावा धनस-
मृद्धेर्दाता कश्चिदग्निनामकोऽन्यः । सोमं विभर्ति पोषयतीति सोमभृच्छेयेनना-
मकोऽन्यः । एतावुभावपि सोमस्य राज्ञोऽतिप्रत्यासन्नावनुचरावित्यभिप्रेत्या-
ग्नये श्येनायेति चतुर्थ्यां त्वाशब्देन च प्रधानसमतया निर्दिश्येते ॥

मन्त्रान्याचिरुयासुरादौ कालविशेषसहितमातिथ्यं कर्म विधत्ते—

“यद्बुधौ विमुच्याऽऽतिथ्यं गृह्णीयाद्यज्ञं विच्छिन्न्याद्यदुभावविमुच्य यथाऽ-
नागतायाऽऽतिथ्यं क्रियते तादृगेव तद्विमुक्तोऽन्योऽनद्वान्भवत्यविमुक्तोऽन्योऽ-
थाऽऽतिथ्यं गृह्णाति यज्ञस्य संतत्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति
द्वयोर्बलीवर्दयोर्विमुक्तयोः सतोः सोमगमनरूपं कर्म सर्वथा परित्यक्तं भव-
ति । आतिथ्यकर्म तूपक्रान्तं, ततो यज्ञमध्ये यज्ञो विच्छिद्येत । अविमुक्तयोस्तं

१ क. ग. घ. “ति प” । २ ख. त्वा नि” । ३ ख. च. “पामि ” इति । पाठस्तु—“अग्नेर-
तिथ्यमसि विष्णवे त्वा सोमस्याऽऽतिथ्यमसि विष्णवे त्वाऽतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वाऽग्न-
त्वा रायस्पोषदात्रे विष्णवे त्वा श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा ” इति । पञ्चकृत्वो यजुषेति प्रं-
४ ख. “थैरापादि” ।

प्रपा० २ अनु० १०] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३१७

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

द्वयोर्गमनस्यासंपूर्णत्वाद्नागताय सोमायाऽऽतिथ्यं कृतं भवेत् । एकस्मिन्वि-
मुक्ते च विमुक्तत्वादेव गमनं संपूर्णं भवति । इतरस्य विमोकाभावात्पूर्वकर्मापि
न त्यक्तम् । अतस्तस्मिन्काले निर्वापाद्यज्ञः संततो भवति ॥

निर्वापकालेऽध्वर्युमनु पत्न्याः शकटस्पर्शं विधत्ते—

“ पत्न्यन्वारभते पत्नी हि पारीणहस्येशे पत्नियैवानुमतं निर्वपति यद्वै
पत्नी यज्ञस्य करोति मिथुनं तदथो पत्निया एवैष यज्ञस्यान्वारम्भोऽनव-
च्छित्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

परि(री)णद्गृहं तत्र भवं व्रीह्यादिद्रव्यं पारीणहं तस्येशाना पत्नी । किं च
यज्ञः पुमान्पत्नी स्त्रीत्येतन्मिथुनम् । किं च योऽयं पत्न्याः शकटस्य यज्ञाङ्गस्य
स्पर्शः स यज्ञस्य विच्छेदराहित्याय भवति ॥

मन्त्रान्वयाचष्टे—

“ यावद्भिर्वै राजाऽनुचरैरागच्छति सर्वेभ्यो वै तेभ्य आतिथ्यं क्रियते
छन्दासि खलु वै सोमस्य राज्ञोऽनुचराण्यश्रेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह
गायत्रिया एवैतेन करोति सोमस्याऽऽतिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह त्रिष्टुभ
एवैतेन करोत्यतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वेत्याह जगत्या एवैतेन करोत्यग्नये
त्वा रायस्पोषदात्रे विष्णवे त्वेत्याहानुष्टुभ एवैतेन करोति श्येनाय त्वा सोम-
भृते विष्णवे त्वेत्याह गायत्रिया एवैतेन करोति ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० १] इति ।

सोमस्य भृत्यैरग्न्यादिभिर्भृत्यान्तराणि गायत्र्यादीन्युपलक्ष्यन्ते । उपलक्षक-
विशेषाणामग्न्यादीनामुपलक्ष्यविशेषैर्गायत्र्यादिभिः प्रातिस्विकसंबन्धविशेषे
प्रमाणमिदं ब्राह्मणमेव ॥

निर्वापावृत्तिसंख्यां विधत्ते—

“ पञ्च कृत्वो गृह्णाति पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवाव रुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

आद्यन्तयोर्मन्त्रयोर्गायत्र्या द्विरुपलक्षितत्वं प्रश्नोत्तराभ्यामुपपादयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्याद्गायत्रिया उभयत आतिथ्यस्य क्रि-
यत इति यदेवादः सोममाऽहरत्समाद्गायत्रिया उभयत आतिथ्यस्य क्रियते
पुरस्ताच्चोपरिष्ठाच्च ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

आतिथ्यं क्रियत इत्यर्थः ॥

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

निरुप्तैस्तण्डुलैर्नवकपालः पुरोडाशः कार्य इति विधत्ते—

“शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदातिथ्यं नवकपालः पुरोडाशो भवति तस्मान्नवधा शिरो विप्युतम् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

आतिथ्येष्टेः सत्काररूपत्वेन शिरोवदुत्तमाङ्गत्वम् । यस्मादत्र कपालेषु नव-
संख्या तस्माद्दृष्टान्तभूतं शिरोऽपि नवभिः कपालैर्विशेषेण स्युतम् । पुरो-
डाशिकब्राह्मणे ह्येवमाज्ञातम्—“ तस्मादष्टाकपालं पुरुषस्य शिरः ” इति ।
ततोऽष्टानां कपालानां परस्परमष्टया स्युतिस्ततस्तत्समूहरूपस्य शिरसोऽथस्त-
नेन कवन्धेन सहैकधा स्युतिः ॥

उक्तमेव विधिमनूय प्रशंसति—

“ नवकपालः पुरोडाशो भवति ते त्रयस्त्रिकपालास्त्रिवृता स्तोमेन संमिता-
स्तेजस्त्रिवृत्तेज एव यज्ञस्य शीर्षन्दधाति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

त्रिवृत्तनामके स्तोमे त्रीणि सूक्तानि । तेष्वेकैकस्मिन्सूक्ते तिस्रस्तिस्त्र ऋचः ।
अतः संख्यासाम्यान्नवकपालस्य त्रिवृद्रूपत्वम् । त्रिवृच्च प्रजापतेर्मुखादधिना
सह जातत्वात्तेजोरूपम् । तथा सति यज्ञशिरोरूप आतिथ्ये तेजः स्थापितं
भवति ॥

पुनरप्यनूय प्रशंसति—

“ नवकपालः पुरोडाशो भवति ते त्रयस्त्रिकपालास्त्रिवृता प्राणेन संमिता-
स्त्रिवृद्वै प्राणास्त्रिवृतमेव प्राणमभिपूर्वं यज्ञस्य शीर्षन्दधाति ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० १] इति ।

त्रिभिः कपालैः संस्कृतः पुरोडाशस्त्रिकपालः । तादृशाश्च पुरोडाशास्त्रयः ।
नवसंख्यायां विभज्यमानायामेवं संपद्यते । तथा सति यत्कपालगतं त्रिवृत्त्वं
यच्च पुरोडाशगतं तेन सदृशी प्राणसंख्या प्राणस्योर्ध्वाधोमध्यवृत्तिभिस्त्रिगुण-
त्वात् । अथ वा नवसु च्छिद्रेषु वर्तमानो नवसंख्याकः प्राणः । तस्य त्रेधा
विभागे सति प्रकृतनवकपालसादृश्यं भवति । तादृशं प्राणमभिपूर्वमनुक्रमेण
यज्ञस्य शिरस्यातिथ्ये स्थापयति ॥

अस्यामातिथ्येष्टौ प्रकृतिवत्प्रस्तरस्य विधृत्योश्च कुशमयत्वे प्राप्ते तद्वाधितुं
द्रव्यान्तरं विधत्ते—

“ प्रजापतेर्वा एतानि पक्ष्माणि यदश्ववाला ऐक्षवी तिरश्ची यदाश्ववालः
प्रस्तरो भवत्यैक्षवी तिरश्ची प्रजापतेरेव तच्चक्षुः सं भरति ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० १] इति ।

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

पक्ष्माण्यक्षिरोमाणि । अश्ववालाः काशाख्या दर्भविशेषाः । ऐश्वी इक्षु-
पत्रिके । तिरश्ची चक्षुषश्चर्मपुटिके । यथा सोमपर्णस्य पलाशवृक्षरूपेणोत्पत्ति-
र्यथा चाप्सु मेध्यांशो दर्भरूपेणोत्पन्नस्तथैव प्रजापतेः पक्ष्मणां चर्मपुटयोश्च
काशरूपेणोत्पन्नरूपेण चाऽऽविर्भावोऽर्थवादान्तरे द्रष्टव्यः । एवं सति प्रशस्त-
त्वाद् अत्र प्रस्तराख्यस्तृणमुष्टिराश्ववालः कर्तव्यः । तस्याधस्तात्तिर्यक्त्वेन स्थाप-
नीये विधृती ऐश्वर्यां कुर्यात् । तावता प्रजापतेस्तच्चक्षुः संपादितं भवति ॥

परिधिषु श्रीपर्णीवृक्षं विधत्ते—

“ देवा वै या आहुतीरजुहवुस्ता असुरा निष्कावमादन्ते देवाः कार्पर्म्य-
मपद्रयन्कर्मण्यो वै कर्मनेन कुर्वीतेति ते कार्पर्म्यमयान्परिधीनकुर्वत तैर्वै
ते रक्षां स्यापन्नत यत्कार्पर्म्यमयाः परिधयो भवन्ति रक्षसामपहृत्यै ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

निष्कावं निःशब्दं चर्वणादिशब्देन देवा ज्ञास्यन्तीति मत्वा चौर्येणाभस-
यत् । कार्पर्म्यवृक्षो रक्षोनिवारकत्वेन कर्मण्यः । तस्मात्तेनैव कर्म कुर्वीतेति
मत्वा तन्मयान्परिधीनकुर्वत । तथैवान्येनापि कर्म कर्तव्यम् ॥

मध्यमपरिधेर्दक्षिणोत्तरपरिधिभ्यां सह संस्पर्शं विधत्ते—

“ स९ स्पर्शयति रक्षसामनन्ववचाराय ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

स्पर्शाभावे परिध्योः संधौ रक्षसामन्तरनुप्रवेशः स्यात् ॥

पूर्वस्यां दिशि रक्षःप्रवेशनिवारणाय प्रसक्तं चतुर्थपरिधिं निषेधति—

“ न पुरस्तात्परि दधात्यादित्यो ह्येवोद्यन्पुरस्ताद्रक्षां स्यपहन्ति ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० १] इति ॥

आधारसमिधोर्द्वयोराहवनीयपूर्वभागे स्थापनं विधत्ते—

“ ऊर्ध्वे समिधावा दधात्युपरिष्ठादेव रक्षां स्यप हन्ति ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० १] इति ।

यद्यप्यूर्ध्वायां दिशि रक्षसां निवारणायोपरिष्ठादेव समिधौ स्थापनीये
तथाऽपि व्योम्नि स्थापयितुमशक्यत्वाद् ऊर्ध्वदिशि (गन्धे) स्थापनीये ॥

तत्र कंचिद्विशेषं विधत्ते—

“ यजुषाऽन्यां तूष्णीमन्यां मिथुनत्वाय ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

वीतिहोत्रं त्वा कव इति मन्त्रेण दक्षिणामादध्यात्तूष्णीमुत्तराम् । समञ्जका-
पन्नकयोः स्त्रीपुरुषैर्लक्षणत्वान्मिथुनत्वम् ॥

१ ख. 'पर्णवृ' । २ ख. 'नीयात्पूर्व' । ३ ख. 'दिग्जुद्धया दूरे स्था' । ४ ख. 'पवद्विल' ।

समित्संख्यां विधत्ते—

“ द्वे आ दधाति द्विपाद्यजमानः प्रतिष्ठित्यै ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० १] इति ।

द्वित्वं पादद्वयप्रतिष्ठायै भवति । ननु संस्पर्शादिविधयः प्रकृतौ दर्शपूर्णमा-
सेष्टावपि सन्तीत्यतिदेशादेव तदनुष्ठानस्यात्र प्राप्तत्वाच्च पृथग्विधैर्यपेक्षेति चेन्न ।
उपसदर्थं विधेयत्वात् । तर्हि तत्रैव विधीयतामिति चेन्न । आतिथ्योपसदोः
परिध्यादिभेदं वारयितुं साधारणत्वेनात्रैव विधेयत्वात् ॥

या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते
विश्वा परिभूरस्तु यज्ञं गयस्फानः प्रतरणः
सुवीरोऽवीरहा प्र चरा सोम दुर्यान्—

बौधायनः—“ अथ यजमानो नीडाद्राजानमपादत्ते या ते धामानि हवि-
षा यजन्ति ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञमिति पूर्वया द्वारा शालां प्रपाद-
यति गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽवीरहा प्र चरा सोम दुर्यानििति ” इति ।

आपस्तम्बो मञ्चैत्रयं मन्यते—“ या ते धामानीति पूर्वया द्वारा प्राग्वंशं
प्रविश्य ” इति ।

हे सोम या ते धामानि त्वदीयेषु येषु स्थानेषु प्रातःसवनादिषु हविषा
यजन्ति यज्ञमुद्दिश्य ता ते विश्वा त्वदीयानि तानि सर्वाणि परिभूरस्तु परितः
प्राप्तवान्भव । हे सोम त्वं दुर्यान्मृहान्प्राचीनवंशरूपान्प्रचर प्राप्नुहि । कीदृशस्त्वं
गयस्फानो गृहाभिवर्धकः । प्रतरणः प्रकर्षेण यज्ञपारं प्रति अस्मांस्तारयिता ।
सुवीरः शोभनास्त्वत्प्रसादलब्धा वीरा अस्मत्पुत्रपौत्रा यस्य तव स त्वं
सुवीरः । अवीरहा यथोक्तानां वीराणामहन्ता परिपालक इत्यर्थः ॥

अदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ सीद—

कल्पः—“ अथैनामासन्दीमग्रेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य दक्षिणतो निदधाति
तस्यां कृष्णाजिनमास्त्वृणात्यदित्याः सदोऽसीत्यदित्याः सद आ सीदेति
कृष्णाजिने राजानम् ” इति ॥

वरुणोऽसि धृतव्रतो वारुणमसि शंयोर्देवा-
नां सख्यान्मा देवानामपसश्छित्स्महि—

बौधायनः—“ अथैनमुपतिष्ठते वरुणोऽसि धृतव्रतो वारुणमसीति समु-

प्रपा० २ अनु० १०] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता । ३२१

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

क्षित्य कृष्णाजिनं तस्यान्तान्स्यन्द्या (नासन्द्या) विग्रथ्य वंशे प्रग्रथ्नाति शंयो-
देवानां सख्यादित्यथ परावासन्दीपादावन्तरेण ब्राह्मणोऽभिषिञ्चति शूद्रः
प्रक्षालयति मा देवानामपसश्छित्स्महीति ” इति ।

आपस्तम्बोऽत्र प्रथममन्त्रोत्तरार्धस्य द्वितीयतृतीयमन्त्रयोश्चैकतां मन्यते—
“ वरुणोऽसि धृतव्रत इति राजानमभिमन्त्रयते, वारुणमसीति वाससा पर्या-
नहति ” इति ।

हे सोम त्वं वरुणपाशस्य निवारकोऽसि । धृतं यज्ञरूपं व्रतं येन त्वया
स त्वं धृतव्रतः । हे सोम त्वमुपनद्धस्वरूपत्वाद्वरुणसंबन्ध्यसि । तथा सति
त्वदीयाच्छंयोः सुखमिश्राद्वरुणादिदेवानां सख्याद्वयमपसो मा च्छित्स्महि ।
सकारान्तोऽप्यःशब्दः कर्मवाची । अस्माकं कर्मविच्छेदो मा भूदित्यर्थः । या
ते धामानीत्यादयो मन्त्रा ब्राह्मणेनोपेक्षिताः ॥

आतिथ्येष्टिमध्ये वह्निमन्थनपूर्वकमाहवनीये मथिताग्निप्रक्षेपं विधत्ते—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्त्यग्निश्च वा एतौ सोमश्च कथा सोमायाऽऽतिथ्यं
क्रियते नाग्रय इति यदग्नावग्निं मथित्वा प्रहरति तेनैवाग्रय आतिथ्यं क्रियते ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

अग्निश्च सोमश्चेत्येतावुभावपि यागनिर्वाहकौ देवौ, तयोः साम्ये सति कथ-
प्रय आतिथ्यं नेति प्रश्नः । अग्निं मथित्वाऽऽहवनीये प्रहरेत्तदिदमाहवनीया-
परातिथ्यम् ॥

मथनस्य कालं विधत्ते—

“ अथो खल्वाहुरग्निः सर्वा देवता इति यद्धविरासाद्याग्निं मन्थति हन्या-
पैवाऽऽसन्नाय सर्वा देवता जनयति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १] इति ।

अपि चैते ब्रह्मवादिनः कालविवक्षावन्तस्तदुपोद्धातत्वेन वद्वेः सर्वात्मकत्व-
साहुः । तच्च सर्वदेवतात्मकत्वमेकद्वित्रितानामुत्पत्तौ विस्पष्टमाह्नातम् । यदाति-
थ्यपुरोडाशं वेद्यामासाद्य तस्मिन्कालेऽग्निं मथीयात्तथा मथ्यमानाग्नावन्तर्भूताः
सर्वा अपि देवता आसन्नहविर्भोक्तुमुत्पादिता भवन्ति तैस्त एव काल इत्यर्थः ।
यनमन्त्रास्त्वाध्वर्षवा अग्नीषोमीयपशुप्रस्तावे समान्नास्यन्ते । हौत्रास्तु
ह्रिचब्राह्मण आतिथ्येष्टिसमीप एवोदाहृताः ॥

आपतये त्वा गृह्णामि परिपतये त्वा गृह्णामि

१ ख. °थ्य पाशेषु प्र° । २ क. घ. °णो निषि° । ३ ख. तस्मात् ।

तनूनप्त्रे त्वा गृह्णामि शाकराय त्वा
गृह्णामि शकमन्नोजिष्ठाय त्वा गृह्णामि—

कल्पः—“अथैतद्भ्रौवमाज्यमाप्याद्य कःसं वा चमसं वा याचति तमन्-
वेदि निधाय तस्मिन्नेतत्तानूनप्त्रं समवद्य विगृह्णाति आपतये त्वा गृह्णामि परि-
पतये त्वा गृह्णामि तनूनप्त्रे त्वा गृह्णामि शाकराय त्वा गृह्णामि शकमन्नोजिष्ठाय
त्वा गृह्णामीति ” इति ।

आपतिर्निश्वासरूपेण वहिर्गतः पुनराभिमुख्येनान्तः पततीत्यापतिः प्राणः।
हे आज्य प्राणार्थं त्वामस्मिन्पात्रे गृह्णामि । परितो नानाविषयेषु पततीति
परिपतिर्मनः । तनूं शरीरं न पातयति न विनाशयतीति तनूनप्त्रा जाठरोऽग्निः।
शकनशीलः शकरः शक्तिमान्पुरुषस्तस्य संवन्धि शकरं शक्तिस्वरूपम्।
शकमञ्जक्तिमत्सु च्चदोजिष्ठं तस्मै । ओजो नामाष्टमो धातुस्तस्य सारमो-
जिष्ठम् । तदवष्टम्भेनैव शक्तिरवतिष्ठते । एतैर्मन्त्रैस्तानूनप्त्रं ग्राह्यम् ॥

तनूनमृसंज्ञकजाठरवह्निविषयस्य शपथकर्मणो हेतुभूतमाज्यं तानूनप्त्रं तस्य
ग्रहणं विधातुं प्रस्तौति—

“ देवासुराः संयत्ता आसन्ते देवा मिथो विप्रिया आसन्तेऽन्योऽन्यस्मै
ज्यैष्ठ्यायातिष्ठमानाः पञ्चधा व्यक्रामन्नग्निर्वसुभिः सोमो रुद्रैरिन्द्रो मरुद्भिर्व-
रुण आदित्यैर्वृहस्पतिर्विश्वैर्देवैस्तेऽमन्यन्तासुरेभ्यो वा इदं भ्रातृव्येभ्यो
रध्यामो यन्मिथो विप्रियाः स्मो या न इमाः प्रियास्तनुवस्ताः समवद्यामहे
ताभ्यः स निर्ऋच्छाद्यो नः प्रथमोऽन्योऽन्यस्मै द्रुह्यादिति तस्माद्यः
सतानूनप्त्रिणां प्रथमो द्रुह्यति स आर्तिमाच्छति ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० २] इति ।

संयत्ताः सङ्ग्रामं प्राप्ताः । मिथः परस्परं ते च देवाः सर्वेऽपि स्वानि-
क्तस्य ज्यैष्ठ्यमनङ्गीकुर्वाणाः पञ्चव्यूहा अभवन् । तेषु व्यूहेष्वग्न्यादयः पञ्च
देवाः सेनान्यो वस्वादयः पञ्च गर्णाः । ततस्ते कंचित्कालं परस्परविरोधिना
भूत्वा पश्चादेवं विचारिवन्तो यदि वयमन्योन्यविरोधिनस्तदा वैरिणामसुरा-
णामिदं जयरूपं कार्यं वयमेव साधयामः । ततस्तद्विरोधपरिहारहेतुं शपथं
कर्तुमस्मदीयाः प्रियाः पुत्रभार्यादिरूपा इमास्तनूरेकत्र संघी कुर्म इति विचार्य
संघीकृत्य शपथमेवं परिभाषितवन्तः । अस्माकं मध्ये यः प्रथमं द्रुह्यति स
ताभ्यस्तनूभ्यो निर्गच्छेन्निर्भ्रष्टो भवत्विति । यस्माद्देवानामेवं वृत्तं तस्मान्-

प्रा० २ अनु० १०] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३२३

(प्राचीनवंशसमीपमागतस्य सोमस्य सत्कारार्थमातिथ्येष्टिः)

नुष्याणामपि शपथं कृतवतां मध्ये यः प्रथमं द्रुहति स विनाशं प्राप्नोति ।
समान एकस्मिन्विषये तानूनप्त्रिणः शपथवन्तः सतानूनप्त्रिणः ॥

इदानीं विधत्ते—

“यत्तानूनप्त्रं समवद्यति भ्रातृव्याभिभूत्यै भवत्यात्मना पराऽस्य
भ्रातृव्यो भवति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

समवद्यति संभूयावदानं कुर्यात् । स्वयं भूतिमान्भवति वैरी तु पराभवति ।
इयमेव भ्रातृव्याभिभूतिः ॥

अवदानसंख्यां विधत्ते—

“पञ्च कृत्वोऽव द्यति पञ्चधा हि ते तत्समवाद्यन्ताथो पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः
पङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवाव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

ते देवास्तत्तदानीं पञ्चधा विभक्ताः पश्चात्संभूयैकवात्पियतनूरवाद्य [न्त]
स्थापितवन्तः ॥

मघ्रान्व्याचष्टे—

“आपतये त्वा शृङ्गामीत्याह प्राणो वा आपतिः प्राणमेव प्रीणाति
रिपतय इत्याह मनो वै परिपतिर्मन एव प्रीणाति तनूनप्त्र इत्याह तनुवो
हे ते ताः समवाद्यन्त शाकरायेत्याह शक्त्यै हि ते ताः समवाद्यन्त शकम-
न्नोजिष्ठ्रायेत्याहौजिष्ठ्रं हि ते तदात्मनः समवाद्यन्त ” [सं० का० ६ प्र०
१ अ० २] इति ।

(* आपतिपरिपतितनूनप्त्रशाकरशकमन्नोजिष्ठ्रशब्दैर्देववृत्तान्तः सूच्यते ।)

तनूशाकरौजिष्ठ्रशब्दैरेव [वा] वृत्तान्तः सूच्यते । ते देवास्तदानीं स्वात्म-
विन्धं पुत्रादितनुरूपमोजः सारं समवाद्यन्त ॥

अनाधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोजोऽ-

भिश्शस्तिपा अनभिश्शस्तेन्यम्—

कल्पैः—“यावन्त ऋत्विजस्त एतत्समवमृशन्ति अनाधृष्टमस्यनाधृष्यं
शानामोजोऽभिश्शस्तिपा अनभिश्शस्तेन्यमिति ” इति ।

हे तानूनप्त्राऽऽज्य त्वमितः पूर्वं केनाप्यतिरस्कृतमसि । इतः परमप्यति-

* धनुश्चिद्भ्रान्तगतं ख. पुस्तक एव ।

१ क. घ. तच्छकमन्नोजि । २ क. घ. 'व्दैर्देववृ' । ३ क. ख. घ. 'ल्पः—'स या' ।

रुंस्कार्यं देवानामोजः सारमसि । अभिशस्तोर्हिसारूपादन्योन्यविरोधादस्मान्पालयसि । त्वं पुनरभिशस्तेरविषयंभूतमसि ॥

मन्त्रस्य यथोक्तार्थः प्रसिद्ध इत्याह—

“अनाधृष्टमस्यनाधृष्ट्यमित्याहानाधृष्टं ह्येतदनाधृष्ट्यं देवानामोज इत्याह देवानां ह्येतदोजोऽभिशस्तिपा अनभिशस्तेन्यमित्याहाभिशस्तिपा ह्येतदनभिशस्तेन्यम् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ॥

अनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यतामनु तपस्तप-
स्पतिरञ्जसा सत्यमुप गेषः सुविते मा धाः—

कल्पः—“यजमानमतिवाचयति अनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यतामनु तपस्तपस्पतिरञ्जसा सत्यमुप गेषः सुविते मा धा इति ” इति ।

दीक्षणीयेष्टौ यो देवः स दीक्षापतिर्ममेमां दीक्षामनुजानातु । तप उपसत्तत्रत्यो देवो मदीयं तपोऽनुजानातु । अहं चाञ्जसा सत्यमुपगेषमार्जवेन तानूनप्त्रस्पर्शनरूपं शपथं प्राप्तोऽस्मि । हे तानूनप्त्र मां सुविते शोभनमार्गे यज्ञकर्मणि स्थापय ॥

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतामाह—

“अनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यतामित्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“अग्नेः पञ्चकनिर्वापो या ते प्राग्वंशवेशनम् ।
अद्यासन्धां क्षिपेच्चर्म ह्यदि सोमं तु सादयेत् ॥ १ ॥
वरु तं मन्त्रयेद्गारु वाससा परिणहति ।
आप तानूनप्त्रमाज्यं समवद्यति पञ्चभिः ॥ २ ॥
अना सर्वं ऋत्विजस्तु तानूनप्त्रं स्पृशन्ति हि ।
अनु स्वामी स्पृशेदेतदिति सप्तदशोरिताः ॥ ३ ॥” इति ॥

अथ भीर्मांसा ।

सप्तमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“वैष्णवे त्रिकपाले वैष्णवान्नक्वकपालतः ।
धर्मातिदेशः स्यान्नो वा विद्यतेऽत्राग्निहोत्रवत् ॥

श्रुत्या वैष्णवशब्दोऽयं देवताया विधायकः ।

न गौणवृत्तिमाश्रित्य धर्मानतिदिशत्यतः ” इति ॥

आतिथ्येष्टौ वैष्णवो नवकपालो विहितः । तत्र श्रुत्या वैष्णवशब्दो राज-
सूयगते वैष्णवे त्रिकपाले प्रयुज्यमानोऽग्निहोत्रवन्नवकपालधर्मानतिदिशतीति
पूर्वः पक्षः । विष्णुर्देवताऽस्येति विग्रहे सति विहितस्तद्धितप्रत्ययो देवताम-
भिधत्ते न तु धर्मान् । तस्मान्नातिदिशति ।

चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ यदातिथ्यार्वाहिरेतदुपसत्स्वतिदेशनम् ।

साधारण्यविधिर्वाऽऽद्यस्तदीयस्योपसंहृतेः ॥

र्वाहिःश्रुत्यैकताभानान्नातिदेशस्य लक्षणा ।

आतिथ्योपसद्भिश्च बर्हिरेतत्प्रयुज्यते ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ यदातिथ्यं बर्हिस्तदुपसदां तदग्नीषोमीयस्य च ”
इति । क्रीतं सोमं शकटेऽवस्थाप्य प्राचीनवंशं प्रत्यानीयमानेऽभिमुखे यामिष्टिं
निर्वपति सेयमातिथ्या । तत ऊर्ध्वं त्रिषु दिनेष्वनुष्ठीयमाना उपसदः । औप-
वसथ्ये दिनेऽनुष्ठेयोऽग्नीषोमीयः । तत्राऽऽतिथ्येष्टौ विहितं यद्बर्हिस्तद्यदि
तस्या इष्टेराच्छिद्योपसत्सु विधीयेत तदानीमातिथ्यायां विधानमनर्थकं
स्यात् । यदि च तत्रोपयुक्तमितरत्र विधीयेत विनियुक्तविनियोगरूपो विरोधः
स्यात् । तस्मादातिथ्यर्वाहिषो ये धर्मा आश्वत्थत्वादयस्ते धर्मा उपसत्सूपसं-
हियन्त इत्यतिदेशपरं वाक्यमिति प्राप्ते श्रूमः—बर्हिःशब्दस्य धर्मातिदेशपरत्वे
लक्षणा प्रसज्येत । श्रुत्या तु बर्हिष आतिथ्योपसदग्नीषोमीयेषु एकत्वं प्रति-
भाति । अतः साधारण्यमत्र विधेयम् । आतिथ्यार्थं यद्बर्हिरूपादीयते तन्न
केवलमातिथ्यार्थं किं तूपसदर्थमग्नीषोमीयार्थं चोपादेयमिति विधिवाक्यार्थः ।
तस्मादातिथ्योपसदग्नीषोमीयास्त्रयोऽप्यस्य बर्हिषः प्रयोजकाः । एवं परिधि-
संधिस्पर्शादिविधीनां साधारण्यं द्रष्टव्यम् ॥

अथ च्छन्दः—

या ते धामानीति त्रिष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके

दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

अ॒श्रु॒रंश्रु॒स्ते दे॒व सो॒माऽऽ प्या॒यता॒मि-
 न्द्रा॒यैक॒धन॒विद् आ तु॒भ्यमिन्द्रः॑ प्या॒यता॒मा
 त्वमिन्द्रा॒य प्या॒यस्वाऽऽ प्या॒यय॒ सस्वी॑न्त्स॒न्या
 मे॒धया॒ स्वस्ति॒ ते दे॒व सोम॒ सुत्या॑मंशी॒षेष्टा
 रा॒यः प्रे॒षे भगा॑य॒र्तमृत॑वादि॒भ्यो नमो॑ दि॒वे नमः॑
 पृथि॒व्या अग्ने॑ व्रत॒पते॒ त्वं व्र॒तानां॑ व्र॒तप॑ति-
 रसि॒ या मम॑ त॒नूरे॒षा सा त्वयि॑ (१) या
 तव॑ त॒नूरि॒यः सा मयि॑ स॒ह नो॑ व्रत॒पते
 व्र॒तिनो॑र्व्र॒तानि॒ या ते अग्ने॑ रुद्रि॒या त॒नूस्त॑यां
 नः पाहि॑ तस्या॒स्ते स्वाहा॒ या ते अग्ने॑ऽया-
 श॒या रंजा॑श॒या हे॒राश॑या त॒नूर्वर्षि॑ष्ठा ग॒ह्वरे-
 ष्ठी॒ग्रं वचो॑ अ॒पाव॑धीं त्वे॒षं वचो॑ अ॒पा-
 व॑धीः स्वाहा॑ (२) ॥

(त्वयि चत्वारिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

अ॒श्रु॒रंश्रु॒रित्य॑श्रुः—अ॒श्रुः । ते । दे॒व । सो॒म ।
 एति॑ । प्या॒यता॒म् । इन्द्रा॑य । ए॒क॒धन॒विद्

इत्येकधन—विदे । एति । तुभ्यम् । इन्द्रः ।
 प्यायताम् । एति । त्वम् । इन्द्राय । प्यायस्व ।
 एति । प्यायय । सखीन् । सन्था । मेधया ।
 स्वस्ति । ते । देव । सोम । सुत्याम् । अशीय ।
 एष्टः । रायः । प्रेति । इषे । भगाय । ऋतम् । ऋत-
 वादिभ्य इत्यृतवादि—भ्यः । नमः । दिवे । नमः ।
 पृथिव्यै । अग्ने । व्रतपत इति व्रत—पते । त्वम् ।
 व्रतानाम् । व्रतपतिरिति व्रत—पतिः । असि ।
 या । मर्म । तनूः । एषा । सा । त्वरि । (१) या ।
 तव । तनूः । इयम् । सा । मरि । सह । नौ ।
 व्रतपत इति व्रत—पते । व्रतिनोः । व्रतानि ।
 या । ते । अग्ने । रुद्रिया । तनूः । तया । नः ।
 पाहि । तस्याः । ते । स्वाहा । या । ते । अग्ने ।
 अयाशयेत्या—शया । रजाशयेति रजा—शया ।
 हराशयेति हरा—शया । तनूः । वर्षिष्ठा । गह्वरे-
 षेति गह्वरे—स्था । उग्रम् । वचः । अपेति ।
 अवधीम् । त्वेषम् । वचः । अपेति । अवधीम् ।
 स्वाहा (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

द्वितीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

दशमेऽनुवाक आतिथ्येष्टिरुक्ता । तन्मध्ये सोमः प्राग्वांशे स्थापितः । तेन सोमेन करिष्यमाणस्य यागस्य विघ्नकारिणोऽसुराः प्रथमं जेतव्या इति तद्विजयार्थमुपसद एकादशे वर्ष्यन्ते । तत्राऽऽदौ तावदतिथेः सोमस्य बन्ध-
नोपद्रवपरिहारेणोप्याप्यायनादुपचारैः क्रियते ।

अश्वरशुस्ते देव सोमाऽऽप्यायतामिन्द्रा-
यैकधनविद आ तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा
त्वमिन्द्राय प्यायस्वाऽऽप्यायय सखीन्त्सन्या
मेधया स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामशीय—

बोधायनः—“ अथ मदन्तीरुपस्पृश्योपोत्थाय विस्रस्य हिरण्यमवधाय राजानमाप्याययति अश्वरशुस्ते देव सोमाऽऽप्यायतामिन्द्रायैकधनविद आ तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा त्वमिन्द्राय प्यायस्वेति यजमानमभिव्राचयति आ प्यायय सखीन्त्सन्या मेधया स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामशीयेति ” इति ।

आपस्तम्बस्य तु एक एव मन्त्रः । मदन्ती(न्य)स्तप्ता आपः । अंशुः सूर्योऽवयवः । हे सोम देव ते योऽंशुः शुष्यति यश्चांशुः क्षीयते स सर्वोऽप्यंशुर्वर्धताम् । किमर्थम् । इन्द्रार्थम् । कीदृशायेन्द्राय, एकं मुख्यं शोभनं सोमरूपं धनं वेत्तीत्येकधनवित्तस्मै । हे सोम तुभ्यं त्वदर्धमिन्द्र आप्यायतां त्वापातुमुत्सहताम् । त्वमपीन्द्रार्थमाप्यायस्व वर्धस्व । सखीनृत्विजः सन्या धनलाभेन मेधया प्रह्वया च वर्धस्व । हे सोम देव ते स्वस्ति शुभमस्तु । त्वत्पसादेनाहं सुत्यामभिषवतन्नमशीय प्राप्तवानि ॥

एतन्मन्त्रं व्याख्यातुं प्रस्तौति—

“ घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा सोममघ्नन्तिकमिव खलु वा अस्थैतच्चरन्ति यचानूनप्त्रेण प्रचरन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

पुरा कदाचित्स्वसामर्थ्याद्वज्रीकृतेन घृतेन सोमस्य देवैस्ताडितत्वात्सोमो घृताद्विभेति । ऋत्विजश्च वेद्यां तानूनप्त्रेणाऽऽज्येन प्रचरन्तीति यदेतदस्म

१ ख. 'णाऽऽप्याय' । २ ख. 'चाराः क्रियन्ते । बोधा' । ३ क. ग. घ. 'यन्ति अ' ।
४ ख. 'ते यजमानेन सर्वो' ।

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३२९

(सोमकरणकरिष्यमाणयागविघ्नकार्यसुरपराभवार्थोपसद्वर्णनम्)

सोमस्यान्तिकं यथा भवति तथा चरन्ति । आहवनीयदक्षिणभागे सोमस्य स्थितत्वात् । अतो भीतः सोम आप्याययितव्यः ॥

आप्यायनस्य प्रसङ्गं दर्शयित्वा तन्मन्त्रं व्याचष्टे—

“ अशुरशुस्ते देव सोमाऽऽप्यायतामित्याह यदेवास्यापुवायते ष्णीयते तदेवास्वैतेनाऽऽप्याययत्या तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा त्वमिन्द्राय यायस्वेत्याहोभावेवेन्द्रं च सोमं चाऽऽप्याययत्या प्यायय सखीन्तसन्वा मेष-
तेत्याहर्त्विजो वा अस्य सखायस्तानेवाऽऽप्याययति स्वस्ति ते देव सोम
मृत्यामशीयेत्याहाऽऽशिषमेवैतामा ज्ञास्ते ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।
अस्य सोमस्य यदङ्गमपुवायते शुष्यति यच्च मीयते ॥

एष्टा रायः प्रेषे भगायर्तमृतवादिभ्यो
नमो दिवे नमः पृथिव्यै—

कल्पः—“ न प्रस्तरायाऽऽश्रावयति न बर्हिरनुप्रहरति तं दक्षिणार्धे वैद्यै
निधाय तस्मिन्दक्षिणोत्तरेण निहनुवते—एष्टा रायः प्रेषे भगायर्तमृतवादिभ्यो
नमो दिवे नमः पृथिव्या इति ” इति ।

आतिथ्येष्टौ यः प्रस्तरौ यच्च तत्रत्यं बर्हिस्तदुभयमग्नौ न प्रहरणीयं किं तु
प्रस्तरं वेद्या दक्षिणार्धे निधाय तस्मिन्प्रस्तरे दक्षिणपाणीनुत्तानान्कृत्वा
व्यान्नीचैः कृत्वा सर्वे निहवमपलापसदृशं नमस्कारोपचारं कुर्युः । मन्त्रार्थस्तु
शब्द इच्छावन्तं द्यावापृथिव्यभिमामिनं देवमाचष्टे । स हि दयालुतया
केषु पुरुषेष्विच्छावान् । हे तादृग्देवं त्वमृतवादिभ्यो यज्ञवादिभ्योऽस्मभ्य-
ः यज्ञं प्रकृष्टं देहीत्यध्याहारः । किमर्थम् । रायो राये धनार्थम् । इषेऽन्ना-
[। भगायैश्वर्यादिषड्गुणार्थम् ।

ते च गुणा एवं स्मर्यन्ते—

“ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यज्ञसः श्रियः ।

ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा ” इति ॥

चयं पुनर्युदेवतायै भूदेवतायै च नमस्कुर्मः ॥

नायमकाण्डे नमस्कारः किं तु तस्य निमित्तमस्तीत्याह—

“ प्र वा एतेऽस्माद्धोकाण्यवन्ते ये सोममाप्याययन्त्यन्तरिक्षदेवत्यो हि
। आप्यायित एष्टा रायः प्रेषे भगायेत्याह द्यावापृथिवीभ्यामेव नमस्कृत्या-
द्धोके प्रति तिष्ठन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

आप्यायितस्य सोमस्य नाभिदघ्न्यामासन्धां पर्यवस्थितत्वादन्तरिक्षदेवत्वम् । तादृशस्य सोमस्याऽऽप्याययितारोऽपि तथाविधा इत्यस्माल्लोकात्प्रच्युता अतोऽस्मिँल्लोके प्रतिष्ठित्यै नमस्कारः क्रियते ॥

अग्ने व्रतपते त्वं व्रतानां व्रतपतिरसि या
मम तनूरेषा सा त्वयि या तव तनूरियं सा
मयि सह नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानि—

कल्पः—“ अथ यजमानमवान्तरदीक्षामुपनयति अग्ने व्रतपते त्वं व्रतानां व्रतपतिरसि या मम तनूरेषा सा त्वयि या तव तनूरियं सा मयि सह नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानीति ” इति ।

अनेन मन्त्रेणाऽऽहवनीयस्योपस्थानम् । अत्रावान्तरदीक्षोपक्रमः । हेऽग्ने व्रतपते त्वं व्रतपतिरसि । नैकस्य व्रतस्य पतिः किं तु सर्वेषामिति विवक्षां द्योतयितुं व्रतानामित्युक्तम् । व्रतमाचरन्ती मदीया तनूस्त्वयि मनसा सम्पिता । त्वदीया तु व्रतं पालयन्ती तनूर्मयि मनसा स्थापिता । तथा सति आवामुभावपि व्रतिनौ संपद्यावहे । तयोर्व्रतानि सह प्रवर्तन्ताम् ॥

या ते अग्ने रुद्रिया तनूस्तया
नः पाहि तस्यास्ते स्वाहा—

कल्पः—“ अथैनं संशास्ति संतरां मेखलां समायच्छस्व संतरां मुष्ठी कुरुष्व तप्तव्रत एधि मदन्तीभिर्माज्यस्वोत्पूर्वं व्रतं सृज या ते अग्ने रुद्रिया तनूस्तया नः पाहि तस्यास्ते स्वाहेत्येतेनैवातोऽधिप्रतय ” इति ।

या मेखला पूर्वं मध्ये संनद्धा सा संकुचिततरा यथा भवति तथा नियन्तव्या । ये च मुष्ठी कृते ते अप्यतिसंकोचेन दृढीकर्तव्ये । उष्णक्षीरी भवेदुष्णोदकी भवेत् । पूर्वचमसमुत्सृजेत् । तत्र या ते अन्न इत्ययं मन्त्रः । अनेनैव मन्त्रेणात ऊर्ध्वं व्रतं पिबेत् । हेऽग्ने या तव तनूस्त्वयि रुद्रिया क्रूरा तयाऽस्मान्पालय । त्वदीयायास्तस्यास्तन्वा इदं हुतमस्तु ॥

अग्ने व्रतपत इत्यस्य मन्त्रस्य स्पष्टार्थतामभिप्रेत्यावान्तरदीक्षारम्भं विधत्ते—

“ देवासुराः संयत्ता आसन्ते देवा विभ्यतोऽग्निं प्राविशन्तस्मादाहुरग्निः सर्वा देवता इति तेऽग्निमेव वरूथं कृत्वाऽसुरानभ्यभवन्नग्निमिव खलु वा

१ ख. 'र्वं तद्व्रतं संसृ' । २ ख. 'वात ऊर्ध्वं व्रतयति' इ' । ३ ख. 'दको माज्ये' । ४ ख. 'पूर्वं व्रतं मन्त्रम्' ।

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३३१

(सोमकरणककरिष्यमाणयागविघ्नकायेमुपराभवाद्योपसद्वर्णनम्)

एष प्र विशति योऽवान्तरदीक्षामुपैति भ्रातृव्याभिभूत्यै भवत्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

परकायप्रवेशहेतुत्वाद्योगशास्त्रप्रसिद्धेन संयमविशेषेण देवा अग्निमग्निशरीरं प्राविशन् । तपोरूपत्वेनाग्निसमानाऽवान्तरदीक्षा ततस्तामुपेयात् ॥

पूर्वाक्तां दीक्षामिदानीमुच्यमानावान्तरदीक्षां च प्रशंसति—

“आत्मानमेव दीक्षया पाति प्रजामवान्तरदीक्षया ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ॥

अवान्तरदीक्षानियमान्विधत्ते—

“संतरां मेखलाः समायच्छते प्रजा ह्यात्मनोऽन्तरतरा तप्तव्रतो भवति प्रदन्तीभिर्मार्षयते निर्द्वैभिः शीतेन वायति समिद्ध्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

सर्वो जनः स्वात्मानं क्लेशयित्वाऽप्यपत्यानि सम्यक्परिपालयति । अतः स्वस्मादापि प्रजोऽभ्यन्तरा । मेखलायास्तु प्रजास्थानीयत्वेनान्तरतरत्वात्सं-
श्लिष्टतरं यथा भवति तथा समाच्छादयेत् । शीतेन क्षीरेण शीताभिरद्भिश्चा-
ग्निर्निर्वायति । तस्माद्दुराग्निसमिन्धनाय पेयस्य क्षीरस्य मार्जनहेतोरुदकस्य
चौष्ण्यं कर्तव्यम् ॥

व्रतमन्त्रे रुद्रियाशब्दाभिप्रायमाह—

“ या ते अग्ने रुद्रिया तन्नरित्याह स्वयैवैनहेवतया व्रतयति सयोनित्वाय शान्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० २] इति ।

स्वोदराग्रेरपरं रूपं रुद्रिया तन्स्तया दुग्धे तप्ते सति तथा देवतया सहै(स्वयै)व दुग्धं व्रतयति भुङ्क्ते । तच्च भोजनं सयोनित्वाय योनिभूतेनाग्निना साहित्याय । तच्च साहित्यमुग्रस्याग्नेः शान्त्यै भवति ॥

या ते अग्नेऽयाशया रजाशया हराशया

तनूर्वीर्षिष्ठा गह्वरेष्ठोग्रं वचो अपावधीं

त्वेषं वचो अपावधीः स्वाहा ॥

कल्पः—“ आज्यस्थाल्याः स्रुवेणोपहत्य प्रथमामुपसदं जुहोति या ते अग्नेऽयाशया तनूर्वीर्षिष्ठा गह्वरेष्ठोग्रं वचो अपावधीं त्वेषं वचो अपावधीः स्वाहेति ” इति ।

१ ख. 'तुन्व चोग' । २ ख. 'जाया अभ्यन्तरतमत्वम् । मे' । ३ ख. 'या रजाशया हरा-
शया त' ।

अत्र या ते अग्नेऽयाशया रजाशया हराशया तनूर्वाषिष्ठा गह्वरेष्ठेत्येतादृश-
(शो)[मन्त्र] आम्नातः । तस्मिन्नयाशयादिपदत्रयेण त्रयो मन्त्रा भवन्ति । तेषु
प्रथममन्त्रे तनूरित्यादिरनुषज्यते । द्वितीये तु या ते अग्न इति तनूरिति चोभ-
यमनुषज्यते । तृतीये तु या ते अग्न इत्ययमेवानुषज्यते । तैरेतैस्त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रिषु
दिनेषु क्रमेणोपसदाख्या आहुतयो होतव्याः । अयसि शेत इत्याशया
लोहनिर्मिता । तथा रजते शेत इति रजाशया । हिरण्ये शेत इति हराशया ।
वाषिष्ठा वृद्धतमा । गह्वरे स्पष्टमशक्ये तप्ते लोहे तप्तजरते तप्तहिरण्ये वा तिष्ठ-
तीति गह्वरेष्ठा । अन्नपानयोरलाभेन क्षुधितोऽहं पिपासितोऽहमित्युक्तिरुग्रं
वचस्तदेतदैहिकमामुष्मिकं तु त्वेषं दीपकं मनसः संतापजनकं वचः । तत्तु
जना इत्थं वदन्ति अद्य गोवधाद्युपपातकलक्षणमेनः प्राप्तं विद्वद्ब्राह्मणवधादि-
रूपा वीरहत्या प्राप्तेति । इदं तु पदव्याख्यानमन्यत्र ब्राह्मणे स्पष्टमाम्नातम्—
“अशनयापिपासे ह वा उग्रं वचः । एनश्च वैरहत्यं च त्वेषं वचः” इति । अत्रायं
वाक्यार्थः—हेऽग्ने या तवायाशया तनूर्स्तयाऽहं द्वे अपि वचसी अपावर्धो
नाशितवानस्मि । एवमुत्तरयोरपि योज्यम् । तस्मा अग्रय इदं हुतमस्तु ॥

त्रीनेतानुपसद्धोमान्विधातुं प्रस्तौति—

“ तेषामसुराणां तिस्रः पुर आसन्नयस्मर्यवमाऽथ रजताऽथ हरिणी ता
देवा जेतुं नाशक्रुवन्ता उपसदैवाजिगीषन्तस्मादाहुर्ग्रथैवं वेद यश्च नोपसदा वै
महापुरं जयन्तीति त इषुः समस्कुर्वताग्निमनीकः सोमः शल्यं विष्णुं तेजं
तेऽश्रुवन्क इमामसिष्यतीति रुद्र इत्यश्रुवन्रुद्रो वै क्रूरः सोऽस्यत्विति सोऽन्न-
वीद्वरं वृणा अहमेव पशूनामधिपतिरसानीति तस्माद्भद्रः पशूनामधिपति-
स्ताः रुद्रोऽवाऽजत्स तिस्रः पुरो भित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुरान्प्राणुदत् ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

ये पूर्वमग्निना वरूथेन पराभूता असुरास्तेषामसुराणां पृथिव्यन्तरिक्षद्युलो-
केषु स्वरक्षार्थं तिस्रः पुरो दुर्गरूपा आसन् । तासु पृथिवीवर्तिनी लोहप्राकार-
वेष्टिता । अन्तरिक्षवर्तिनी रजतप्राकारवेष्टिता । द्युलोकवर्तिनी हिरण्यप्राकार-
वेष्टिता । तादृशीः पुरो देवा अग्निना वरूथेनापि जेतुमशक्ता युद्धं परित्यज्योप-
सदैव जेतुमैच्छन् । दुर्गं परितोऽवरूथय चिरं तत्सभीपेऽवस्थाय तमुप(पा)व-
सत चिरकालावस्थाने सति दुर्गमध्येऽन्नपानादिक्षयादन्तर्भेदाद्वा जयो भव-
[ती]ति । यस्माद्देवैश्चिरवासो जयोपायत्वेन विचारितस्तस्माल्लोकेऽप्याहुः ।
किमाहुः । यश्च ब्राह्मणादिर्वेदाध्ययनेन वेदविचारं जानाति यश्च शूद्रादि-
जानाति ते सर्वेऽपि युद्धेनाजेयं महापुरमुपसदा जेतुं शक्यमित्याहुः । तत

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३३३

(सोमकरणककरिष्यमाणयागविघ्नकार्यसुरपराभवार्थोपसद्वर्णनम्)

देवाः कालविलम्बो मा भूदिति विचार्य युद्धेनैव जेतुमिषुं संस्कृतवन्तः । अग्निं
सोमं विष्णुं च संभूयैकवाणं कृत्वा तेन जेतुमुद्युक्ताः । अनीकशब्दो वाणस्य
प्रथमभागकाष्ठमाचष्टे । शल्यशब्दो लोहम् । तेजनशब्दस्तदग्रम् । तामिमां देव-
तात्रयसमष्टिरूपामिषुं स्त्रीवालसहितकृत्स्नासुरघातिर्नी को नाम मोक्षयतीति
विचार्य शक्तो निर्घृणश्च रुद्र इति निश्चित्य तस्मै वरं दत्तवन्तः । स रुद्रस्ता-
मिषुं मुक्त्वा तथा प्राकारत्रयं विभिद्य त्रिभ्यो लोकेभ्योऽसुराग्निःसारयामास ॥

विधत्ते—

“यदुपसद उपसद्यन्ते भ्रातृव्यपराणुच्यै” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

वैरिदुर्गोपसदनकार्यकारित्वादेता आहुतय उपसद इत्युच्यन्ते । तत्राग्निः
सोमो विष्णुरित्येवंरूपास्तिस्रो देवतास्तासां याज्यापुरोनुवाक्या हौत्र एवाऽऽ-
न्नायन्ते । अयाशयादितनुधारी वह्निश्चतुर्थी देवता । तदीयमन्न आध्वर्यवत्वा-
द्भ्रैवाऽऽन्नातः ॥

उपसदामाज्यहविष्ट्रेनोपांशुयाजवत्प्रयाजाज्यभागाद्याहुतिप्रसक्तौ प्रतिपे-
धति—

“नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयाद्यदन्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादन्यन्मुखं
दुर्पात्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

अग्निमनीकमिति वाणव्याजेनाग्नेः प्रथमभावित्वलक्षणं मुखत्वमुक्तम् । तत्र
प्रयाजादिहोमे वह्नेर्मुखत्वं हीयेत ॥

आहुत्यन्तराणां सर्वेषां निषेधप्राप्तौ कांचिदाहुतिं विधत्ते—

“स्रुवेणाऽऽघारमा घारयति यज्ञस्य प्रज्ञात्यै” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ३] इति ।

दर्शपूर्णमासादियज्ञानामाघारोपेतत्वादुपसदामपि यज्ञत्वप्रत्यभिज्ञानाय
स्रुवाघारः ॥

तिसृणामुपसदां होमप्रकारं विधत्ते—

“पराकृत्तिक्रम्य जुहोति पराच एवैभ्यो लोकेभ्यो यजमानो भ्रातृव्या-
न्म णुदते” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

पराङ्मुनराट्टित्तिरहितो वेद्याहवनीययोर्मध्यमतिक्रम्य दक्षिणस्यां दिश्युद-
ङ्मुखः स्थित्वा क्रमेणाग्नेः सोमस्य विष्णोश्च तिस्र आहुतीर्जुहुयात् । तथा सति
वैरिणोऽपि पुनराट्टित्तिरहितानेव कृत्वा लोकत्रयान्निःसारयति ॥

चतुर्थीहुतिप्रकारं विधत्ते—

“पुनरत्याक्रम्योपसदं जुहोति प्रणुद्यैवैभ्यो लोकेभ्यो भ्रातृव्याञ्जित्वा भ्रातृव्यलोकमभ्यारोहति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

दक्षिणदेशादुत्तरस्यां दिशि समागत्य चतुर्थीमुपसदं जुहुयात् । तथा सति वैरिणो निःसार्य स्वर्गं गत्वा वैरिस्थानं पुरत्रयमधितिष्ठति ।

अत्र सूत्रम्—“ध्रौवादष्टौ जुह्वानि गृह्णाति चतुरूपभृति घृतवतीशब्दे जुहूरुपभृता-
वादाय दक्षिणा सकृदतिक्रान्त उपा० गुयाजवत्प्रचरत्यर्धेन जौहवस्याग्नि
यजति अर्धेन सोममौपभृतं जुह्वामानीय विष्णुमिष्ट्या प्रत्याक्रम्य या ते अग्नेऽया-
शया सनूरिति छुवेणोपसदं जुहोति” इति ॥

कालद्वये तदनुष्ठानं विधत्ते—

“देवा वै याः प्रातरुपसद उपासीदन्नहस्ताभिरसुरान्प्राणुदन्त याः साय०
रात्रियै ताभिर्यत्सायंप्रातरुपसद उपसद्यन्तेऽहोरात्राभ्यामेव तद्यजमानो भ्रातृ-
व्यान्म गुदते” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

उपासीदन्ननुष्ठितवन्तः । प्रातरनुष्ठिताभिरहो वैरिनिःसारणं सायमनुष्ठिता-
भिस्तु रात्रेः ॥

कालद्वये याज्यानुवाक्ययोर्व्यत्यासं विधत्ते—

“याः प्रातर्याज्याः स्युस्ताः सायं पुरोनुवाक्याः कुर्यादयातयामत्वाय”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

यातयामत्वं गतरसत्वं तद्वर्जनाय व्यत्यासः ॥

दिनत्रये तदनुष्ठानं विधत्ते—

“तिस्र उपसद उपैति त्रय इमे लोका इमानेव लोकान्प्रीणाति” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ॥

त्रिषु दिनेषु कालद्वयेऽनुष्ठानं प्रशंसति—

“षट्सं पद्यन्ते षड्ना ऋतव ऋतूनेव प्रीणाति” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ३] इति ॥

प्रसङ्गादहीने द्विरात्रादावुपसदिनसंख्यां विधत्ते—

“द्वादशाहीने सोम उपैति द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सरमेव प्रीणाति”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

अहःसंघेन निष्पाद्यः सोमयागोऽहीनः । सत्रमप्यनेनोपलक्ष्यते । अहःसप्त
इस्य समानत्वात् ॥

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३३५

(सोमकरणकृषियमाणयागविन्नकार्यसुरपराभवार्थोपसङ्गर्णनम्)

द्वादशदिनेषु कालद्वयानुष्ठानं प्रशंसति—

“चतुर्विंशतिः सं पद्यन्ते चतुर्विंशतिरर्धमासा अर्धमासानेव प्रीणाति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ॥

एतेषूपसङ्घिनेष्ववान्तरदीक्षाव्रतपाने स्तनसंख्यां विधत्ते—

“ आराग्रामवान्तरदीक्षामुपेयाद्यः कामयेतास्मिन्मे लोकेऽर्धुकं स्यादित्ये-
कमप्रेष्य द्वावथ त्रीनथ चतुर एषा वा आराग्राऽवान्तरदीक्षाऽस्मिन्नेवास्मै
लोकेऽर्धुकं भवति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

बलीवर्दप्रतोदनं लोहमारं तद्दल्पमग्रं मुखं यस्याः साऽऽराग्रा । अर्धुकं
समृद्धिशीलं फलम् । सोमक्रयदिने सायमेकं स्तनं दुह्यात्, अपरेद्युः प्रातर्द्वौ
स्तनौ, सायं त्रीन्स्तनान्, परेद्युः प्रातश्चतुरः ॥

यस्तु परलोकसमृद्धिकामस्तस्योक्तवैपरीत्यं विधत्ते—

“ परोवरीयसीमवान्तरदीक्षामुपेयाद्यः कामयेतामुष्मिन्मे लोकेऽर्धुकं स्या-
दिति चतुरोऽग्रेऽथ त्रीनथ द्वावथैकमेषा वै परोवरीयस्यवान्तरदीक्षाऽमुष्मिन्ने-
वास्मै लोकेऽर्धुकं भवति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ३] इति ।

परःशब्देनात्र श्रेष्ठत्वादुपक्रमो विवक्षितः । उपक्रमे वरीयोऽधिकं यस्याः सा
परोवरीयसी । अयं पक्षः सूत्र उपन्यस्तः—“यदहः सोमं क्रीणीयुस्तदहश्चतुरः
सायं दुह्यस्त्रीन्प्रातर्द्वौ सायमेकमुत्तमे ” इति ॥

अशक्तस्य क्षीरव्रतादूर्ध्वमाहारमल्पमनुजानाति—

“ सुवर्गे वा एते लोकं यन्ति य उपसद उपयन्ति तेषां य उन्नयते हीयत
एव स नोदनेषीति सूत्रीयमिव ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

उपसदां स्वर्गप्राप्तिहेतुत्वात्तदनुष्ठायिभिरवहितैर्भविष्यति । तेषां मध्ये यः
कोऽपि हीनमनस्को यथोक्तव्रतादूर्ध्वमोदनादिकमन्तर्नयेत्स स्वर्गाद्धीयत एव ।
तस्मादशक्तोऽपि श्रद्धालुतया नोदनेषि न किञ्चिदपि व्रतादूर्ध्वमन्तर्नयेष्यामीति
यदि मन्येत तेन सूत्रीयमिव शोभनं वाक्यान्तराभ्यनुज्ञातं वस्तुञ्जीतमिव
कुर्यात् । अशक्तिपरिहारमात्रोपयुक्तं किञ्चिदेव स्वीकर्तव्यम् । वाक्यान्तरं तु
कृष्याण्डहोमप्रकरणे समान्नायते—“ पयो ब्राह्मणस्य व्रतं यवागू राजन्य-
स्याऽऽपि वैश्यस्याथो सौम्येऽप्यध्वर एतद्भूतं ब्रूयाद्यदि मन्येतोपदस्यामी-
तोदनं धानाः सकून्धृतमित्यनुव्रतयेदात्मनोऽनुपदासाय ” इति । उपदस्या-
न्युपक्षीणो भवामि ॥

अनुव्रते कृतेऽपि फलभ्रंशो नास्तीत्यस्मिन्नर्थे दृष्टान्तमाह—

“ यो वै स्वार्थेतां यताः श्रान्तो हीयत उत स निष्वाय सह वसति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

स्वार्थं यन्ति गच्छन्तीति स्वार्थे तस्तेषां स्वार्थेताम् । यतन्त इति यतस्तेषां यताम् । मकरमासे प्रयागस्नानं केषांचित्स्वार्थस्ते प्राप्तुं प्रयतमानानां स्वप्रा-
माभिर्गत्य गच्छतां मध्ये यः कश्चिच्छ्रान्तो गन्तुमशक्तः संक्रान्तिकालीनस्नाना-
द्धीयते सोऽपि निष्वाय परेद्युर्निर्गत्य तीर्थं गत्वा तैस्तीर्थवासिभिः सहावाशिष्टं
मासं वसति तद्द्वयमप्येकेनानुव्रतेनाशक्तिं परिहृत्य शिष्टं नियममनुतिष्ठेत् ॥

तमिममर्थं निगमयति—

“ तस्मात्सकृदुन्नीय नापरमुन्नयेत ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ॥

सकृदुन्नयने द्रव्यं विधत्ते—

“ दध्नोन्नयेतैतद्वै पशूनाः रूपं रूपेणैव पशूनव रुन्धे ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ४] इति ॥

अथ सौमिकीं वेदिं विधातुं प्रस्तौति—

“ यज्ञो देवेभ्यो निलायत विष्णु रूपं कृत्वा स पृथिवीं प्राविशत्तं देवा
हस्तान्त्सः रभ्यैश्छन्तमिन्द्र उपर्युपर्येत्यक्रामत्सोऽब्रवीत्को माऽयमुपर्युपर्येत्य-
क्रमीदित्यहं दुर्गे हन्तेत्यथ कस्त्वमित्यहं दुर्गादाहर्तेति सोऽब्रवीदुर्गे वै हन्ताऽ-
वोचथा वराहोऽयं वाममोषः सप्तानां गिरीणां परस्ताद्विचं वेद्यमसुराणां
विभर्ति तं जहि यदि दुर्गे हन्ताऽसीति स दर्भपुञ्जीलमुद्वृत्य सप्त गिरीन्भिन्ना
तमहन्त्सोऽब्रवीदुर्गाद्वा आहर्ताऽवोचथा एतमा हरेति तमेभ्यो यज्ञ एव यज्ञ-
माऽहरद्यत्तद्विचं वेद्यमसुराणामविन्दन्त तदेकं वेद्यं वेदित्वम् ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ४] इति ।

स्वर्गलोके स्थितो यज्ञपुरुषस्तिरोधानाय विष्णुर्भूत्वा वैष्णवं रूपं संपूर्णं
कृत्वा देवेभ्यः पलाय्य पृथिवीं प्राविशत् । देवाश्च पृष्ठत एव समागत्य हस्ता-
न्पसार्य तं धर्तुमैच्छन् । अयं यज्ञो यत्र यत्र गच्छति तत्र तत्रेन्द्रस्तमतिक्रम्य
पुरतो मार्गमवरुध्यातिष्ठत् । कोऽयं मामत्यक्रमीदिति यज्ञेनाऽऽक्षिप्त इन्द्रः
केनाप्यगम्ये दुर्गे गत्वा विरोधिनं ताडयिष्यामीति स्वमहिमानं प्रतिजज्ञे ।
अथैवं मच्छक्तेः परीक्षकः को नाम त्वमसीतीन्द्रेणाऽऽक्षिप्तो यज्ञस्तादृशश्च
दुर्गात्तं विरोधिनमाहरिष्यामीति स्वशक्तिं प्रतिजज्ञौ (ज्ञे) । प्रतिज्ञाय स्वकीयं पूर्वं

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३३७

(सोमकरणकरिष्यमाणयागविघ्नकार्यसुरपराभवार्थोपसद्गर्णनम्)

हृतान्तमिन्द्रस्य पुरतः सर्वमवोचत् । पुरा कदाचिदसुरप्राबल्यं दृष्ट्वा मदङ्गभू-
तदीक्षाद्यभिमानीनः सर्वेऽपि स्वर्गलोकावासिनो मत्तो निर्गत्य पृथिवीं प्रावि-
शन् । ते च के, चतस्रो दीक्षास्तिस्र उपसद एका सुत्येत्यष्टदिवससाध्यानि
कर्माणि । तत्र दीक्षोपसदः सप्त पृथिव्यां गत्वा गिरयोऽभवन् । सुत्याभि-
मानी देवो वाममोषो वामं कमनीयं सौमिकवेदिग्रहचमसादिरूपं दैवं वित्तं
मुष्णाल्यपहरतीति वाममोषः । स च मुषितं तत्सर्वमसुरेभ्यो दत्त्वा स्वयं वराहो
भूत्वा सप्तभ्यो गिरिभ्यः परस्तादसुराणां तद्वित्तं विभक्तिं रक्षति । तच्च वित्तं वेद्यं
देवैः पुनर्लब्धव्यम् । अतो हे इन्द्र त्वं यदि दुर्गे स्थितं विरोधिनं हन्ताऽसि ताहि
तं वराहं जहीत्युक्त इन्द्रो दर्भस्तम्बेनैव गिरीन्भिचत्वा वराहं ताडितवान् । तत
इन्द्रो यज्ञमुवाच विरोधिनमाहरिष्यामीति यत्प्रतिज्ञातं तत्कर्तुं शक्नोषि चेदेनं
विरोधिनं वराहमाहरेत्युक्तो यज्ञाभिमान्येव तं वराहाकारं वेदिग्रहचमसादिवि-
चोपेतं यज्ञभ्यो देवेभ्य आहृत्य ददौ । यस्माद्देवैर्लब्धव्यमसुराणां तद्वेदिरूपं
वित्तं देवा अविन्दन्तालभन्त तस्माद्विद्यते लभ्यत इति व्युत्पत्त्या वेदेर्वेदिनाम
संपन्नम् । वक्ष्यमाणमपेक्षयायमेकः प्रकारः । तस्मादेकं वेदित्वमित्युच्यते ॥

प्रकारान्तरेणापि वेदित्वं दर्शयति—

“ असुराणां वा इयमग्र आसीद्यावदासीनः परापश्यति तावदे-
षानां ते देवा अब्रुवन्नस्त्वेव नोऽस्यामपीति कियद्गो दास्याम इति यावदि-
ष्यं सलावृकी त्रिः परिक्रामति तावन्नो दत्तेति स इन्द्रः सलावृकी रूपं कृत्वे-
र्णा त्रिः सर्वतः पर्यक्रामत्तदिमामविन्दन्त यदिमामविन्दन्त तद्वेद्यं वेदित्वम् ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

दाशिके वेदिब्राह्मणेऽप्येतदुपाख्यानं श्रुतम् । तत्र वसवस्त्वेति मन्त्रैर्या-
वान्प्रदेशः परिगृहीतस्तावत्येव वेदिः । अत्र तु कृत्स्नाऽपि भूमिर्वेदिरिति
विशेषः ॥

कृत्स्नभूमिर्वेदित्वेऽपि यागोपयुक्तदेशः पृथक्कल्पनीय इति विधत्ते—

“ सा वा इयं सर्वैव वेदिरियति शक्ष्यामीति त्वा अवमाय यजन्ते ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

भूमिः सर्वा यद्यपि वेदिरेव तथाऽपि न यत्र कापि यष्टव्यं किं त्वेतावति
प्रदेशे सदोहविधानादिकं निर्मातुं शक्ष्यामीति निश्चित्य तावन्तं प्रदेशमवमाय
पदैः परिमित्य तस्मिन्प्रदेशे यजेरन् ॥

१ क. ग. घ. 'त्तोऽपनीय पृ' । २ क. 'शिक्षवे' ।

तत्र पदसंख्यां विधत्ते—

“ त्रिंशत्पदानि पश्चात्तिरश्ची भवति षट्त्रिंशत्प्राची चतुर्विंशतिः
पुरस्तात्तिरश्ची दशदश सं पद्यन्ते दशाक्षरा विराड्ब्रं विराड्विराजैवाग्नाद्यम
रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

अत्रोक्तपदसंख्यायां सर्वस्यां मेलितायां नवसंख्याकानि दशकानि संप-
द्यन्ते । तदेवं वेदिप्रदेशप्रमाणं मध्यम उपसदिने प्रातःकालीनाया उपसद-
ऊर्ध्वं कर्तव्यम् ।

तथा च सूत्रम्—“ अन्तरा मध्यमे प्रवर्ग्योपसदौ वेदिं कुर्वन्ति प्राग्-
शस्य मध्यमालालाटिकात्रीन्प्राचः प्रक्रमान्प्रक्रम्य शङ्कुं निहन्ति तस्मात्पश्-
दशसु दक्षिणत एवमुत्तरतस्ते श्रोणी प्रथमनिहिताच्छङ्कोः षट्त्रिंशति पुर-
स्तात्तस्माद्वादशसु दक्षिणत एवमुत्तरतस्तावंसौ ” इति ॥

यथोक्तपरिमाणवति प्रदेशे उपरितनमृत्तिकाया अपनयनं विधत्ते—

“ उद्धन्ति यदेवास्या अपेध्यं तदपहन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ४] इति ।

निष्ठीवनादिकृतमशुचित्वमुद्धननेनापैति ॥

तमेव विधिमनूय प्रशंसति—

“ उद्धन्ति तस्मादोषधयः परा भवन्ति बर्हिः स्तृणाति तस्मादोषधयः
पुनरा भवन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ४] इति ।

पूर्वं तस्मिन्प्रदेशे समुत्पन्नास्तृणविशेषा उद्धननेन पराभूता भवन्ति तस्मा-
त्कृत्स्नवेद्यां बर्हिरास्तरणादोषधयः पुनरागता भवन्ति ॥

तस्य बर्हिष उपरि पुनरप्यग्नीषोमीयपश्वर्थं बर्हिरुत्तरवेदिप्रदेशे स्तृणीया-
दिति विधत्ते—

“ उत्तरं बर्हिष उत्तरबर्हिः स्तृणाति प्रजा वै बर्हिर्यजमान उत्तरबर्हिर्यज-
मानेभायजमानादुत्तरं करोति तस्माद्यजमानोऽयजमानादुत्तरः ” [सं० का०
६ प्र० २ अ० ४] इति ।

उत्कृष्ट इत्यर्थः ॥

यत्पूर्वं विहितं तिस्र उपसद उपैति द्वादशाहीने सोम उपैतीति तत्र विप-
क्षस्वपक्षयोर्बाधाबाधावुपन्यस्यति—

“ यद्वा अनीशानो भारमादत्ते वि वै स लिशते यद्वादश साहस्योपसद-
स्युस्तिस्रोऽहीनस्य यज्ञस्य विलोम क्रियेत तिस्र एव साहस्योपसदो द्वादश

प्रपा० २ अनु० ११] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३३९

(लोमकरणककरिष्यमाणयागविन्नकार्यसुरपराभवाथोपसद्वर्णनम्)

हीनस्य यज्ञस्य सवीर्यत्वायाथो सलोम क्रियते ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

लोके यद्यशक्तः कश्चित्प्रौढं भारं वोढुमाददीत तदा स विलिशते विशेषेणात्पी भवति उत्थातुमशक्तो भूमौ पतेत् । तद्वदत्रापि योज्यते । अह्ना सह वर्तते इति साह एकहो ज्योतिष्टोमः । अहःसंघसाध्योऽहीनो द्विरात्रादिः । तत्र यद्यल्पस्य साहस्य द्वादश स्युर्यदि वाऽधिकस्याहीनस्य तिस्रः स्युस्तदा विलोम विपरीतं क्रियेत । तथा सति साहस्य वीर्यं हीयेत । स्वपक्षे तु नास्ति तदुभयम् ॥

यद्धान्यपूर्वं विहितमारामवान्तरदीक्षामुपेयादिति तत्प्रशंसति—

“ वत्सस्यैकः स्तनो भागी हि सोऽथैकः स्तनं व्रतमुपैत्यथ द्वावथ त्रीनथ चतुर एतद्वै क्षुरपवि नाम व्रतं येन प्र जातान्भ्रातृव्याञ्जुदते प्रति जनिष्यमाणानथो कनीयसैव भूय उपैति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

वत्सस्य भागो यः स्तनस्तस्मिन्नल्पं पयो यजमानश्चतुर्थे पर्याये स्त्री करोति । ततोऽस्य चतुस्तननियमः सिध्यति । तदेतदेकस्तनादिकं व्रतं क्षुरपवीत्युच्यते । पविर्वज्रं तेन तीक्ष्णत्वमुपलक्ष्यते । क्षुरवत्पविस्तैर्दक्ष्यं यस्याऽऽरात्राव्रतस्य तेन व्रतेन पूर्वमुत्पन्नान्वैरिणो विनाशयति जनिष्यमाणांश्च प्रतिवध्नाति । किं चात्यल्पेन कर्मणा भूयः फलं प्राप्नोति । यथोत्तेनाल्पेन बीजेन प्रौढं वृषं फलं प्राप्नोति तद्वत् ॥

यदन्यत्पूर्वं विहितं परोवरीयसीमवान्तरदीक्षामुपेयादिति तत्प्रशंसति—

“ चतुरोऽग्रे स्तनान्ब्रतमुपैत्यथ त्रीनथ द्वावथैकमेतद्वै सुजघनं नाम व्रतं तपस्यः सुवर्ग्यमथो प्रैव जायते प्रजया पशुभिः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

यथा रूपवत्या युवत्या योषितो जघनमदेशः स्थूलस्तस्योपरि देहमध्यमदेशः कृशास्तद्वदस्य व्रतस्याधोभागश्चतुस्तन उपरिभाग एकस्तन इति सुजघनमिति नाम । तपस्यमुत्तरोत्तरमाहारक्षयात्तपसो योग्यम् । अत एव स्वर्गसाधनम् । किं च सुजघनत्वादेव प्रजाः पशुंश्च प्रजनयति ॥

त्रैवर्णिकानां मध्ये क्षत्रियस्य द्रव्यं विधत्ते—

“ यवागू राजन्यस्य व्रतं क्रूरेव वै यवागूः क्रूर इव राजन्यो वज्रस्य रूपः सशृज्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

यवाग्वा ओदनवत्तृप्तिहेतुत्वाभावात्क्रूरत्वम् । राजन्यो दुष्टशिक्षकत्वात्क्रूरः ।
उभयं मिलित्वा यद्भ्रजसदृशं तच्चानिष्टनिवर्तकत्वेन समृद्धौ भवति ॥

विधत्ते—

“आमिक्षा वैश्यस्य पाकयज्ञस्य रूपं पुष्ट्यै” [सं०का०६प्र०२अ०५] इति ।
तप्ते पयसि दधिप्रक्षेपेण घनीभूतो भागोऽसावामिक्षा । पक्केन पुरोडाशा-
दिना कृतो यज्ञः पाकयज्ञः । आमिक्षायाः पक्वयोनिष्पन्नत्वात्पाकयज्ञस्य
रूपमतः पुष्ट्यै भवति ॥

विधत्ते—

“पयो ब्राह्मणस्य तेजो वै ब्राह्मणस्तेजः पयस्तेजसैव तेजः पय आत्मण-
स्तेऽथो पयसा वै गर्भा वर्धन्ते गर्भ इव खलु वा एष यद्दीक्षितो यदस्य पयो
व्रतं भवत्यात्मानमेव तद्वर्धयति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

ब्राह्मणोऽध्यापनादिरूपेण तेजसा युक्तः । पर्यसस्तेजोवत्स्वच्छरूपत्वात्स्व-
यमेव तेजस्वि । पयसि पीते सति स्वकीयेन तेजसा सह पयोरूपं तेज आत्मनि
धृतं भवति । किं च दीक्षितस्य गर्भरूपत्वात्पयसा वृद्धिर्युज्यते ॥

मध्याह्नमध्यरात्रयोर्व्रतकालत्वं विधातुं प्रस्तौति—

“त्रिव्रतो वै मनुरासीद्विव्रता असुरा एकव्रता देवाः प्रातर्मध्यंदिने सायं
तन्मनोर्व्रतमासीत्पाकयज्ञस्य रूपं पुष्ट्यै प्रातश्च सायं चासुराणां निर्मध्यं क्षुधो
रूपं ततस्ते पराऽभवन्मध्यंदिने मध्यरात्रे देवानां ततस्तेऽभवन्सुवर्गं लोकमा-
यन् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

अहनि त्रिषु कालेषु व्रतं भोजनं कुर्वतो मनोरेकस्मिन्नेव काले व्रतं कुर्वतो
देवानां च मध्याह्नकाले व्रतमस्ति । स च कालः क्षुधः स्वरूपम् । तस्मिन्व्रत-
रहिता असुराः पराभूताः । व्रतयुक्तास्तु मनुर्देवाश्च पुष्टिं स्वर्गं च प्राप्ताः ।
ततो मध्याह्नकालः प्रशास्तः ॥

विधत्ते—

“यदस्य मध्यंदिने मध्यरात्रे व्रतं भवति मध्यतो वा अन्नेन भुञ्जते मध्यत
एव तदूर्जं धत्ते भ्रातृव्याभिभूत्यै भवत्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

मुखमध्येऽन्नस्य भोजनमुदरमध्येऽन्नस्य च धारणं यथा लोके तथैवात्रापि
मध्याह्ने मध्यरात्रे च व्रतं कर्तव्यम् ॥

(सोमकरणककरिष्यमाणयागविघ्नकार्येसुरपरामवाथोपसद्वर्णनम्)

दीक्षितस्य स्वनिवासस्थानात्प्रवासं निषेधति—

“ गर्भो वा एष यद्दीक्षितो योनिर्दीक्षितविमितं यद्दीक्षितो दीक्षितविमि-
तात्प्रवसेद्यथा योनेर्गर्भः स्कन्दति तादृगेव तन्न प्रवस्तव्यमात्मनो गोपीथाय ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

दीक्षितो विशेषेण मीयते प्रक्षिप्यते यस्मिञ्शालास्थाने तद्दीक्षितविमितं
तस्य योनिरूपत्वात् । ततोऽस्य निर्गमनं गर्भस्रावसमम् । तत आत्परक्षणार्थं
न निर्गन्तव्यम् ॥

एतमेव निषेधं प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

“ एष वै व्याघ्रः कुलगोपो यदग्निस्तस्माद्यद्दीक्षितः प्रवसेत्स एनमीश्वरोऽ-
नूत्थाय हन्तोर्न प्रवस्तव्यमात्मनो गुप्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

एष एवाऽऽहवनीयोऽग्निः प्रवसतो व्याघ्रवाद्धिसको निवसतः कुलरक्षकः ।
तस्मात्सोऽग्निः प्रवसन्तमेनमनु स्वयमुत्थाय हन्तुं समर्थः । प्रवासाभावस्त्वा-
त्मनो रक्षणाय भवति ॥

आहवनीयस्य दक्षिणदेशं शयनार्थं विधत्ते—

“ दक्षिणतः शय एतद्वै यजमानस्याऽऽयतनं स्व एवाऽऽयतने शये ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ५] इति ।

शेत इत्यर्थः ॥

शयनस्याऽऽहवनीयाभिमुख्यं विधत्ते—

“ अग्निमभ्यावृत्य शये देवता एव यज्ञमभ्यावृत्य शये ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ५] इति ।

अथ काम्यानि देवयजनानि विधीयन्ते । तत्र पुरोहविरादयः संज्ञावि-
शेषा उक्थयषोडश्यतिरात्राद्युत्तरयज्ञाः । स्वर्गकामिनं(णं) प्रति विधत्ते—

“ पुरोहविषि देवयजने याजयेद्यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो नमेदधि
सुवर्गे लोकं जयेदिति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

अनेन प्रकारेण यं यजमानमुद्दिश्य कामयेत तं पुरोहविर्नामके याजयेत् ॥

तस्य लक्षणमाह—

“ एतद्वै पुरोहविर्देवयजनं यस्य होता प्रातरनुवाकमनुष्टुबन्नग्निमप आदि-
त्यमभि विपश्यति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

यस्य देवयजनस्य हविर्धानमण्डप आसीनः प्राङ्मुखो होता प्रातरनुवाकना-

मकं शस्त्रं पठेत् (उन्) पुरोवर्तिनमाहवनीयाग्निं ततः प्राग्वर्तिनं नदीतडागा-
दिजलं ततोऽपि प्राग्दिश्युद्यन्तमादित्यं चाऽऽभिमुख्येन युगपत्पश्यत्येतादृग्दे-
वयजनं पुरोहविरित्युच्यते ॥

कामितफलसिद्धिं दर्शयति—

“उपैनमुत्तरो यज्ञो नमत्यभि सुवर्गं लोकं जयति” [सं० का० ६ प्र०
२ अ० ६] इति ॥

अन्यद्विधत्ते—

“आप्ते देवयजने याजयेद्भ्रातृव्यवन्तम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

आप्तनामकस्य लक्षणमाह—

“पन्थां वाऽधिस्पर्शयेत्कर्तृ वा यावन्नानसे यातवै न रथायैतद्वा आप्तं
देवयजनम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

प्रौढं राजमार्गं प्रौढं गर्तं वा विलोक्याऽऽधिक्येन तत्संस्पर्शो यथा भवति
तथा देवयजनं निर्मातव्यम् । देवयजनगर्तयोर्मध्ये शकटस्य वा रथस्य वा यातवै
गन्तुं यावदन्तरं न पर्याप्तं तावदेवान्तरं कर्तव्यम् । सोऽयमधिस्पर्शः । एत-
देवाऽऽप्तनामकम् ॥

कामितार्थसिद्धिं दर्शयति—

“आप्नोत्येव भ्रातृव्यं नैनं भ्रातृव्य आप्नोति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।
जयतीत्यर्थः ॥

विधत्ते—

“एकोन्नते देवयजने याजयेत्पशुकामम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

प्रशंसति—

“एकोन्नताद्वै देवयजनादङ्गिरसः पशूनसृजन्त” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ६] इति ॥

लक्षणमाह—

“अन्तरा सदोहविधाने उन्नतं स्यादेतद्वा एकोन्नतं देवयजनम्” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

प्राचीनवंशात्पुरतः प्रत्यासन्नं सदः, उत्तरवेदेः पश्चात्प्रत्यासन्नं हविर्धानं
तयोर्मध्यमुन्नतं कुर्यात् ॥

फलमाह—

“पशुमानेव भवति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

(सोमकरणकरिष्यमाणयागविघ्नकार्यसुरपराभवार्योपसद्वर्णनम्)

विधत्ते—

“ऋन्नते देवयजने याजयेत्सुवर्गकामम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

प्रशंसति—

“ऋन्नताद्वै देवयजनादङ्गिरसः सुवर्गं लोकमायन्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

लक्षणमाह—

“अन्तराऽऽहवनीयं च हविर्धानं चोन्नतं स्यादन्तरा हविर्धानं च सदश्वा-
न्तरा सदश्च गार्हपत्यं चैतद्वै ऋन्नतं देवयजनम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।
उत्तरवेदिहविर्धानसदः प्राचीनवंशानां चतुर्णामन्तरालप्रदेशेषु त्रिषुन्नतं कुर्यात् ॥

फलमाह—

“सुवर्गमेव लोकमेति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

विधत्ते—

“प्रतिष्ठिते देवयजने याजयेत्प्रतिष्ठाकामम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

लक्षणमाह—

“एतद्वै प्रतिष्ठितं देवयजनं यत्सर्वतः समम्” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

फलमाह—

“प्रत्येव तिष्ठति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

अथ नामविशेषमनुक्त्वा लक्षणपुरःसरं विधत्ते—

“यत्रान्याअन्या ओषधयो व्यतिषक्ताः स्युस्तद्याजयेत्पशुकामम्”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

पवगोधूमप्रियंगुकोद्रवादिबीजानि परस्परविलक्षणानि यस्मिन्प्रदेशे सहो-
त्पद्यन्ते तत्र पशुकामं याजयेत् ॥

प्रशंसति—

“एतद्वै पशूनां रूपं रूपेणैवास्मै पशून्व रुन्धे” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

फलमाह—

“पशुमानेव भवति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

विधत्ते—

“निर्ऋतिगृहीते देवयजने याजयेद्यं कामयेत निर्ऋत्याऽस्य यज्ञं ग्राहये-
यमिति” सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

निर्ऋतियज्ञविधाती राक्षसः ॥

लक्षणमाह—

“ एतद्वै निर्ऋतिगृहीतं देवयजनं यत्सदृश्यै सत्या ऋक्षम् ” [सं० का०
६ प्र० २ अ० ६] इति ।

निम्नोन्नतत्वराराहित्येन सदृश्याः सत्या भूमेः संबन्धि यदृक्षं तृणादिशून्यं
स्थानं तन्निर्ऋतिगृहीतम् ॥

कामितार्थसिद्धिमाह—

“ निर्ऋत्यैवास्य यज्ञं ग्राहयति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ॥

विधत्ते—

“ व्यावृत्ते देवयजने याजयेद्भ्यावृत्कामं यं पात्रे वा तल्पे वा मीमांसेरन् ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

पात्रोपलक्षिते सहपङ्क्तिभोजने तल्पोपलक्षिते विवाहे वा बन्धुमित्रादयो यं
पुरुषमुद्दिश्य मीमांसेरन्संदिहीरन्स पुरुषः संदेहेहेतोरपवादादेः पाप्मनो
व्यावृत्तिं कामयते तं व्यावृत्ते याजयेत् ॥

व्यावृत्तस्य लक्षणमाह—

“ प्राचीनमाहवनीयात्प्रवणं स्यात्प्रतीचीनं गार्हपत्यादेतद्वै व्यावृत्तं देव-
यजनम् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

उभयतः प्रवणं निम्नम् ॥

फलसिद्धिमाह—

“ वि पाप्मना भ्रातृव्येणाऽऽवर्तते नैनं पात्रे न तल्पे मीमांसन्ते ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

पापरूपेण वैरिणा व्यावर्तते वियुज्यते ततो न संदिहते ॥

विधत्ते—

“ कार्ये देवयजने याजयेद्भूतिकामम् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

कार्ये मृच्छिलादिभिरुन्नतीकरणीये ॥

प्रशंसति—

“ कार्यो वै पुरुषः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

उपनयनादिसंस्कारैरुन्नतीकरणीयः पुरुषस्ततस्तस्येदं योग्यम् ॥

फलसिद्धिं दर्शयति—

“ भवत्येव ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ६] इति ।

ऐश्वर्यं प्राप्नोत्येव । तदेतत्सर्वं या ते अग्नेऽयाशया राजाशयेत्यनेनमन्त्रेण
साध्ययोः प्रातःकालीनसायंकालीनोपसदोर्मध्ये कर्तव्यम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

अंशुराप्याययेत्सोममेष्टा प्रस्तरनिह्वः ।
अग्ने पूर्वाग्निमामन्त्र्य या ते मार्जयते तथा ॥ १ ॥
व्रतं च तेन कुरुते या ते ऋगुपसदाममी ।
आज्यहोमा अयाशेति रजेति च हरेति च ॥ २ ॥
त्रिविधो मन्त्रभेदः स्यान्मन्त्राः सप्तेह ईरिताः ॥ ३ ॥

अथ मीमांसा ।

षष्ठमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ आवृत्तिरुपसत्स्वेपा संघस्यैकैकगाऽथ वा ।
त्रिरध्यायं पठेत्यादाविव स्यात्समुदायगा ॥
प्रथमा मध्यमाऽन्त्येति प्राकृतक्रमसिद्धये ।
एकैकस्या द्विरभ्यासे षट्संख्याऽपि प्रसिध्यति ” इति ॥

अग्नौ श्रूयते—“ षडुपसदः ” इति । तत्र चोदकमाप्तानां तिसृणामुपसदां
पूर्वन्यायेनाऽऽवृत्त्या षट्संख्या संपादनीया । यथा पूर्वाधिकरणे प्रयाजेषु
संघाद्वर्यैकादशसंख्या संपादिता तद्वदत्रापि साऽऽवृत्तिर्दण्डकालितवत्समुदा-
यस्य युक्ता । यथा दण्डेन भूपदेशं संमिमानः पुरुष आमूलाग्रं कृत्स्नदण्डं
पुनः पुनः पातयति, न तु दण्डस्य प्रत्यवयवं पृथगावृत्तिं करोति । यथा वा
त्रिवारं रुद्राध्यायं जपतीत्यत्र कृत्स्न एवाध्याय आवर्त्यते न त्वध्यायैकदेश
एकैकोऽनुवाकः पृथगेव त्रिः पठ्यते तथा तिसृणामुपसदां समुदाय आवर्तनीय
इति चेन्मैवम् । प्राकृतक्रमबाधप्रसङ्गात् । प्रकृतौ हि दीक्षानन्तरभाविनि दिने
शतव्या प्रथमोपसत् । तत उर्ध्वदिने द्वितीया । ततोऽप्युर्ध्वदिने तृतीया । ता
एताः सकृदनुष्ठाय पुनरुपरितनदिनेष्वनुष्ठायन्ते चेत्पुनरनुष्ठीयमानायाः प्रथ-
मायाः प्रथमात्वमपैति चतुर्थीत्वमायाति । तस्मात्प्राकृतक्रमसिद्धये प्रथमां
द्विरभ्यस्य ततो द्वितीयां द्विरभ्यस्येत्येवं स्वस्थानवृद्ध्या तासामावृत्तिः कार्या ।
न चाध्यायदृष्टान्तो युक्तः । अनुवाकसमुदायस्यैवाध्यायत्वात्तस्यैव चाऽऽवृत्ति-
विधानात् । न त्विह समुदायस्योपसत्त्वमस्ति । तस्मात्प्रत्येकमुपसदावर्तनीया ।
अनेन न्यायेन द्वादशाहीनस्येत्यत्रैकैकोपसत्त्वत्तुर्वारमावर्तनीया ।

तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ तिस्र एव हि साह्ये स्युरहीने द्वादशेत्यदः ।
ज्योतिष्टोमे द्वादशत्वमथ वाऽहर्गणो(णे) भवेत् ॥
अस्तु प्रकरणादाद्यो नाहीनत्वं विरुध्यते ।
प्रकृतित्वान्न केनापि हीनोऽतोऽत्र विकल्प्यताम् ॥
साहाजिन्नाऽहीनसंज्ञा रूढेषाऽहर्गणो(णे) भवेत् ।
षष्ठीश्रुत्या द्वादशत्वं प्रक्रियातोऽपकृष्यताम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमप्रकरणे श्रूयते—“ तिस्र एव साहस्योपसदो द्वादशाहीनस्य ” इति । एकेनाह्वा निष्पाद्यत्वात्साह्यो ज्योतिष्टोमः । दीक्षादिवसादूर्ध्वं सोमाभिषवदिवसात्पूर्वं कर्तव्या होमा उपसदः । तासां द्वादशत्वं प्रकरणवलाज्ज्योतिष्टोमे निविशते । अहीनशब्दश्च तस्मिन्नत्रकल्प्यते । ज्योतिष्टोमस्य निखिलसोमयागप्रकृतित्वेन सर्वेषामङ्गानां तत्रोपदेशे सति तदुपदेशविकल्पिकृतीनामिव हीनत्वाभावात् । अतो द्वादशत्वत्रित्वयोर्विकल्प इति प्राप्ते ब्रूमः— आवृत्तः सोमयागरूपो द्विरात्रत्रिरात्रादिरहर्गणः । तस्मिन्नहीनशब्दो रूढः । यौगिकत्वे तु न हीन इति विग्रह्य समासे कृते सत्ययज्ञादिशब्दवदाद्युदात्तः स्यात् । मध्योदात्तस्त्वान्नायते । रूढिश्च विग्रहनिरपेक्षत्वाच्छीघ्रबुद्धिहेतुः । अतो ज्योतिष्टोमवाचिनः साह्यशब्दाद्भिन्नेयमहीनसंज्ञा ज्योतिष्टोमाद्भिन्नमहर्गणमभिधत्ते । तस्मिन्नहर्गणे षष्ठीश्रुत्या तदुक्तं द्वादशत्वं निवेद्यते । तत्सिद्धये प्रकरणादिर्दमपनेतव्यम् ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ मुख्यार्था सौमिकी वेदिरुभयार्थोत् मुख्यगा ।
चिकीर्षितत्वान्मुख्यस्य वेद्यां तत्कृतिसंभवात् ॥
मुख्यपौष्कलयहेतुत्वात्तदङ्गं च चिकीर्षितम् ।
मुख्यवत्तेन तद्वेदिरङ्गेष्वप्युपकारिणी ” इति ॥

दार्शिकीं वेदिं मध्येऽन्तर्भाव्य प्राचीनवंशो मण्डपोऽवस्थितः । ततः पूर्वस्यां दिशि सदोहविधानादीनां पर्याप्तो भूभागविशेषः । तैः सदःप्रभृतिभिः सह सौमिकी वेदिरित्युच्यते । सेयं मुख्यस्य सोमयागस्यैवोपकारं करोति, न त्वमुख्यानामग्नीषोमीयाद्यज्ञानाम् । कुतः । मुख्यस्य चिकीर्षितत्वात् । न चाङ्गान्यपि चिकीर्षितानीति वाच्यम् । चिकीर्षास्वरूपस्य वेदेनैवाभिहितत्वात् ।

एवं श्रूयते—“ षट्त्रिंशत्प्रक्रमा प्राची चतुर्विंशतिरग्रेण त्रिंशज्जघनेने[य]ति शक्ष्यामहे ” इति ।

अस्यायमर्थः—श्रूयमाणेनानेन दैर्घ्यप्रमाणेन तिर्यक्प्रमाणेन च प्रमिते भूभागे फलहेतुं सोमयागं कर्तुं शक्ष्यामह इति निश्चित्य तत्तथैव कुर्यादिति । सेयं चिकीर्षा मुख्यविषया । इ[य]ति शक्ष्यामह इति परिमाणस्य शक्तेश्चोपन्यासात् । अङ्गानां [तु]पशूनामिष्टीनां च सदोहविधानादिमण्डपनिरपेक्षाणां यथोक्तपरिमाणमन्तरेणाप्यनुष्ठानं शक्यत्वात्स उपन्यासस्तत्र निरर्थकः । सोमस्य त्वनुष्ठानं यथोक्तवेद्यामेव संभवति न त्वन्यत्र । तस्मात्सा वेदिर्मुख्यस्यैवोपकरोतीति प्राप्ते ब्रूमः— इयति शक्ष्यामह इत्यत्र साङ्गप्रधानानुष्ठाने शक्तिरुक्ता । तादृशस्यैव फलं प्राप्तिं पुष्कलहेतुत्वात् । अतो मुख्याङ्गयोश्चिकीर्षायास्तुल्यत्वाद्देदिरुभयार्था । न चात्र वपनादिसाम्यं शङ्कनीयम् । दृष्टोपयोगाभावस्य तत्रोक्तत्वात् । इह तु हिरासादनादिदृष्ट उपयोगः । स च मुख्याङ्गयोः सम इत्युभयार्थत्वम् ।

षष्ठाध्यायस्याष्टमपादे चिन्तितम्—

“ अन्याभावेऽन्यभावेऽपि पयोभक्ष्यादयोऽग्निमः ।

निमित्ते सत्यनुष्ठानान्नियमादृष्टतोऽन्तितमः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ पयो ब्राह्मणस्य व्रतम् ” इति । तदेतदसत्यन्यस्मिन्भक्ष्ये कर्तव्यम् । कुतः । अन्याभावस्य निमित्तत्वात् । निमित्ते सति नैमित्तेकस्यावश्यानुष्ठेयत्वादिति चेन्मैवम् । न ह्यत्रान्याभावो निमित्तत्वेन श्रुतः । तस्मात्सत्यप्यन्यस्मिन्भक्ष्ये नियमादृष्टाय पय एव भक्षयेत् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ अजीर्णिसंभवे कार्यं व्रतं नो वाऽग्निमो विधेः ।

रोगोत्पत्त्या प्रधानस्य विरोधान्न पयोव्रतम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ मध्यंदिने मध्यरात्रे व्रतं व्रतयति ” इति । तत्र यस्याजीर्णः संभाविता तेनापि विहितत्वात्पयो व्रतयितव्यमेवेति चेन्मैवम् । प्रधानानुष्ठानविघ्नप्रसङ्गात् । तस्मात्तथाविधवेलायां पयो वर्जयेत् ॥

अत्र सर्वाणि यजूष्येवेति नास्ति च्छन्दः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठक
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

वि॒त्ताय॑नी मेऽसि ति॒क्ताय॑नी मेऽस्य॑वं-
तान्मा ना॒थित॑मवं॒तान्मा व्यथि॑तं वि॒देर॑ग्निर्नभो
नामाग्ने॑ अ॒ङ्गिरो॒ योऽस्यां॑ पृथि॒व्याम॑स्यायु॒षा
नाग्नेहि॑ यत्तेऽना॒धृष्टं॑ नाम॒ यज्ञि॑यं तेन॒ त्वाऽऽ
द॒धेऽग्ने॑ अ॒ङ्गिरो॒ यो द्वि॑तीय॒स्यां तृ॑तीय॒स्यां पृथि॑-
व्याम॑स्यायु॒षा नाग्नेहि॑ यत्तेऽना॒धृष्टं॑ नाम॒ (१)
यज्ञि॑यं तेन॒ त्वाऽऽ द॒धे सि॑ः॒हीर॑सि म॒हिषी॑-
र॒स्युरु॑ प्र॒थस्वी॑रु ते॒ यज्ञ॑र्पतिः प्रथतां ध्रुवा॑सि
दे॒वेभ्यः॑ शु॒न्धस्व॑ दे॒वेभ्यः॑ शु॒म्भस्वे॑न्द्रघोष॒स्त्वा
वसु॑भिः पुरस्ता॑त्पातु॒ मनो॑जवा॒स्त्वा पि॑तृभिः-
र्दक्षि॑णतः पा॒तु प्र॑चे॒तास्त्वा रु॒द्रैः प॒श्चात्पा॑तु
वि॒श्वक॑र्मा त्वाऽऽदि॒त्यैरु॑त्तरतः पा॒तु सि॑ः॒हीर॑सि
सप॑त्नसा॒ही स्वाहा॑ सि॑ः॒हीर॑सि सु॒प्रजा॑वनिः
स्वाहा॑ सि॑ः॒हीः (२) अ॒सि रा॒यस्पो॑षवनिः
स्वाहा॑ सि॑ः॒हीर॑स्यादि॒त्यवनिः॑ स्वाहा॑ सि॑ः॒ही-
र॒स्या व॑ह दे॒वान्दे॒वय॑ते॒ यज॑मानाय॒ स्वाहा॑

(मध्यमोपसद्दिने स्वीकृतषट्त्रिंशत्यदपरिमितवेदिप्रदेशशुशुर्वभाग उत्तरवेद्याभिधानम्)

भू॒तेभ्य॑स्त्वा विश्वा॒यु॑रसि पृथि॒वीं दृ॑ह ध्रुव॒-
क्षि॒द॑स्यन्तरि॒क्षं दृ॑हाच्युत॒क्षि॒द॑सि दि॒वं दृ॑हा-
ग्ने॒र्भस्मा॑स्यग्नेः पुरी॑षमसि (३) ॥

(नामं सुप्रजा॒वनिः स्वाहा॑ सि॒ःहीः पञ्च॑त्रि॒ंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

वि॒त्ता॒य॒नी॒तिं वि॒त्त—अ॒य॒नी । मे । अ॒सि । ति॒क्ता-
य॒नी॒तिं ति॒क्त—अ॒य॒नी । मे । अ॒सि । अ॒व॒ता॒त् ।
मा । ना॒थि॒तम् । अ॒व॒ता॒त् । मा । व्य॒थि॒तम् ।
वि॒देः । अ॒ग्निः । न॒भः । नामं । अ॒ग्ने । अ॒ङ्गि॒रः ।
यः । अ॒स्याम् । पृथि॒व्याम् । अ॒सि । आ॒यु॑षा ।
ना॒म्ना । ए॒ति । इ॒हि । यद् । ते । अ॒ना॒धृ॒ष्ट॒मित्य॑-
नां—धृ॒ष्टम् । नामं । य॒ज्ञि॒यम् । तेनं । त्वा । ए॒ति ।
दु॒धे । अ॒ग्ने । अ॒ङ्गि॒रः । यः । द्वि॒तीय॑स्याम् । तृ॒तीय॑-
स्याम् । पृथि॒व्याम् । अ॒सि । आ॒यु॑षा । ना॒म्ना ।
ए॒ति । इ॒हि । यद् । ते । अ॒ना॒धृ॒ष्ट॒मित्य॑नां—धृ॒ष्टम् ।
नामं । (१) य॒ज्ञि॒यम् । तेनं । त्वा । ए॒ति । दु॒धे ।
सि॒ःहीः । अ॒सि । म॒हि॒षीः । अ॒सि । उ॒रु । प्र॒थ॒स्व ।
उ॒रु । ते । य॒ज्ञ॒प॒ति॒रिति॑ य॒ज्ञ—प॒तिः । प्र॒थ॒ताम् ।

ध्रुवा । असि । देवेभ्यः । शुन्धस्व । देवेभ्यः ।
 शुम्भस्व । इन्द्रघोष इतीन्द्र—घोषः । त्वा । वसुभि-
 रिति वसु—भिः । पुरस्तात् । पातु । मनोजवा इति
 मनः—जवाः । त्वा । पितृभिरिति पितृ—भिः ।
 दक्षिणतः । पातु । प्रचेता इति प्र—चेताः । त्वा ।
 रुद्रैः । पश्चात् । पातु । विश्वकर्मेति विश्व—कर्मा ।
 त्वा । आदित्यैः । उत्तरत इत्युत्—तरतः । पातु ।
 सिंहीः । असि । सपत्नसाहीति सपत्न—साही ।
 स्वाहा । सिंहीः । असि । सुप्रजावनिरिति सुप्र-
 जा—वनिः । स्वाहा । सिंहीः । (२) असि ।
 रायस्पोषवनिरिति रायस्पोष—वनिः । स्वाहा ।
 सिंहीः । असि । आदित्यवनिरित्यादित्य—वनिः ।
 स्वाहा । सिंहीः । असि । एति । वह । देवान् ।
 देवयत इति देव—यते । यजमानाय । स्वाहा ।
 भूतेभ्यः । त्वा । विश्वायुरिति विश्व—आयुः । असि ।
 पृथिवीम् । दृह । ध्रुवक्षिदिति ध्रुव—क्षि । असि ।
 अन्तरिक्षम् । दृह । अच्युतक्षिदित्यच्युत—क्षि ।
 असि । दिवंम् । दृह । अग्नेः । भस्म । असि ।
 अग्नेः । पुरीषम् । असि (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(मध्यमोपसद्दिने स्वीकृतषट्त्रिंशत्पदपारिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः)

एकादशोऽनुवाक उपसदोऽभिहिताः । तत्र मध्यमोपसद्दिने षट्त्रिंशत्पद-
परिमितो योऽयं वेदिप्रदेशः स्वीकृतस्तस्य पूर्वभाग उत्तरवेदिर्द्वादशोऽनुवाकोऽ-
भिधीयते ।

वित्तायनी मेऽसि तित्तायनी मेऽस्यव- तान्मा नाथितमवतान्मा व्यथितम्—

बौधायनः—“ उत्तरेण वेदिं द्वयोर्वा त्रिषु वा प्रक्रमेषु स्फयेनोद्धत्यावोक्ष्य
शम्यया चात्वालं परिमिमीते वित्तायनी मेऽसीति पुरस्तादुदीचीनकुम्ब्याऽन्त-
रितस्फयेनोल्लिखति, तित्तायनी मेऽसीति दक्षिणतः प्राक्कुम्ब्याऽन्तरितस्फयेनो-
ल्लिखति, अवतान्मा नाथितमिति पश्चादुदीचीनकुम्ब्याऽन्तरितस्फयेनोल्लिखति,
अवतान्मा व्यथितमित्युत्तरतः प्राचीनकुम्ब्याऽन्तरितस्फयेनोल्लिखति ” इति ।

आपस्तम्बः—“अपरेण यूपावटदेशं संचरमवशिष्य वेद्यामुत्तरवेदिं दशपदां
सोमे करोत्यंहीयसीं पुरस्तादित्येके तां युगेन यजमानस्य वा पदौर्विमाय शम्यया
परिमिमीते शम्यामात्री निरूढपशुबन्धस्योत्तरवेदिः शम्यां पुरस्तादुदग्रं
निधाय स्फयेनोदीचीमभ्यन्तरमुपलिखति वित्तायनी मेऽसीत्येवं दक्षिणतः
प्राचीं तित्तायनी मेऽसीति पश्चादुदीचीमवतान्मा नाथितमित्युत्तरतः प्राचीम-
वतान्मा व्यथितमित्युत्तरस्माद्द्वेद्यंसादुदग्रप्रक्रमे चात्वालस्तमुत्तरवेदिवत्तूर्णौ
शम्यया परिमित्य ” इति ।

अत्रोत्तरवेदेर्द्वाकारौ । महावेद्याः प्राग्भावे मृत्तिकाप्रक्षेपेण निष्पाद्यमान
एक आकारः । आपस्तम्बमते तद्विषया मन्त्रा उक्ताः । मृत्तिका चात्वालग-
तिं तद्रूपोऽपर आकारः । तद्विषया बौधायनमते मन्त्राः । हे उत्तरवेदे त्वं
म वित्तायनी वह्निरूपस्य वित्तस्य प्रापिकाऽसि । तित्तस्य वह्नितेजसो
वालारूपस्य प्रापिकाऽसि । नाथितं वह्नियाचकं मामवतात्, रक्ष । व्यथितं
ह्यलाभाद्भूतिं मां रक्ष ॥

मन्त्रान्वयाच्चिर्यासुः शम्यया वेदिपरिमाणं विधातुमाख्यायिकया वेदिं
स्तुवन्प्रसङ्गाद्याघारंणमभिधत्ते—

“ तेभ्य उत्तरवेदिः सि॥ ही रूपं कृत्वोभयानन्तराऽपक्रम्यातिष्ठते देवा
मन्यन्त यतरान्वा इयमुपावत्स्यति त इदं भविष्यन्तीति तामुपामन्त्रयन्त

(मध्यमोपसंहिने स्वीकृतषट्त्रिंशत्पदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

साऽब्रवीद्वरं वृणै सर्वान्मया कामान्व्यश्रवथ पूर्वा तु माऽग्नेराहुतिरश्रवथा इति तस्मादुत्तरवेदिं पूर्वामग्नेर्व्याघारयन्ति वारेवृत* ह्यस्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

अत्रोभयोरन्तरेणेत्यभिधानात्तेभ्यो देवासुरेभ्य इति लभ्यते । ते देवास्ता-
मुपामन्त्रयन्त प्रार्थितवन्तः । मया मदनुग्रहेण भ्रातृव्याभिभवात्सर्वान्कामा-
न्युयं व्यश्रवथ विशेषेण प्राप्स्यथ । तदर्थं त्वाद्याऽऽहुतिर्व्याघाररूपा
युष्माभिर्हुता प्रणेप्यमाणादग्नेः पूर्वभाविनीं मां व्यश्रवतै विशेषेण व्याप्नोतु
मामेवोद्दिश्य हूयताम् । सोऽयं वरः । यस्माद्गुरो वृतस्तस्मात्तथा व्याघारयेयुः ।
तत्प्रकारस्तु सि० हीरसि महिषीरसीत्यादिमन्त्रव्याख्यानावसरे वक्ष्यते ॥

विधत्ते—

“ शम्यया परि मिमीते मात्रैवास्थै साऽथो युक्तेनैव युक्तमव रुन्धे ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

गदया सदृशी बाहुपरिमिता शम्यां तथा चतुर्दिक्षुत्तरवेदिं परिमिमीते ।
अस्या उत्तरवेदेः सेयं भूमिः शम्यया निर्णीता मात्रैव न न्यूना ग्रहचम-
सादिप्रचारस्य पर्याप्तत्वात् । नाप्यधिका यथोक्तप्रचारानुपयुक्तभागस्याभा-
वात् । किं च युक्तेनैव योग्येनैवोत्तरवेदिप्रमाणेन योग्यफलं प्राप्नोति ॥

मन्त्रान्वयाच्छ्रे—

“ वित्तायनी मेऽसीत्याह वित्ता ह्येनानावत्तित्तायनी मेऽसीत्याह तित्ता-
न्धेनानावदवतान्मा नाथितमित्याह नाथितान्धेनानावदवतान्मा व्यथितमि-
त्याह व्यथितान्धेनानावत् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

वित्तं बहिरूपम् । वित्ताथिन एतान्यङ्गकतून्वद्विप्रापणेनेयमुत्तरवेदिररसत् ।
तित्तं बह्विज्ज्वालारूपं तेजनं तदर्थिन एतान्यागकर्तृन् ॥

विदेरग्निर्नभो नामाग्ने अङ्गिरो योऽस्यां
पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहि यत्तेऽनाधृष्टं
नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽ दधे—

बौधायनः—“ अथ चात्वाले बार्हिर्निधाय तस्मिन्स्फयेन प्रहरति विदेर-
ग्निर्नभो नामाग्ने अङ्गिरो योऽस्यां पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहीति, तद्धृत्वोत्तर-
वेद्यां निवपति यत्तेऽनाधृष्टं नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽ दध इति ” इति ।

(मध्यमोपसदिने स्वीकृतपट्टविंशत्पदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

आपस्तम्बस्त्वैकमघ्नतामाह—

“तूष्णीं जानुदग्रं त्रिवितस्ति वा खात्वोत्तरवेद्यर्थान्नामूनहरति विदेरग्निरिति” इति ।

विदेरुत्तरवेदेः संवन्धी योऽग्निस्तस्य नभ इत्येतन्नाम । अङ्गानां रस इत्यङ्गिरःशब्दस्य निर्वचनम् ।

तथा च च्छन्दोगाः प्राणोपास्तावामनन्ति—“ एतमु एवाङ्गिरसं मन्यन्तेऽङ्गानां यद्रसस्तेन ” इति ।

वाजसनेयिनोऽप्यधीयते—“ यं(?) अङ्गिरसोऽङ्गानां रसः ” इति ।

अयं चाग्निः सोमाहुत्याधारत्वाद्गार्हपत्यदक्षिणाग्न्यादीनां मध्ये सारः । हेऽङ्गिरो यस्त्वमस्यां चात्वालगतमृद्रूपायां पृथिव्यामसि वर्तसे स त्वमायुष्प्रदेन नभोनाम्ना सहित एहि उत्तरवेद्यामगच्छ । यत्त्वानाधृष्टं केनाप्यतिरस्कृतं नाम यज्ञसंबद्धं तेन नाम्ना व्यवहृत्य त्वामुत्तरवेद्यामादधे ॥

अग्ने अङ्गिरो यो द्वितीयस्यां तृतीयस्यां
पृथिव्यामस्यायुषा नाम्नेहि यत्तेऽना-
धृष्टं नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽ दधे—

बौधायनः—“ द्वितीयं प्रहरति विदेरग्निर्नभो नामाग्ने अङ्गिरो यो द्वितीयस्यां पृथिव्यामसीत्यादत्ते—आयुषा नाम्नेहीति हत्वोत्तरवेद्यां निवपति यत्तेऽनाधृष्टं नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽ दधे इति, तृतीयं प्रहरति विदेरग्निर्नभो नामाग्ने अङ्गिरो यस्तृतीयस्यां पृथिव्यामसीत्यादत्ते—आयुषा नाम्नेहीति हत्वोत्तरवेद्यां निवपति यत्तेऽनाधृष्टं नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽ दधे इति, तूष्णीं चतुर्थं हरति सह वाहिषा ” इति ।

आपस्तम्बः—“ एतेनैव यो द्वितीयस्यामिति द्वितीयं यस्तृतीयस्यामिति तृतीयं तूष्णीं चतुर्थं हरति ” इति ।

अत्राग्ने अङ्गिरो यो द्वितीयस्यामित्याम्नातो द्वितीयमघ्नस्तस्याऽऽदौ विदेरित्यादिरनुषज्यते । अवसाने च पृथिव्यामित्यादिरनुषज्यते । तृतीयस्यामित्यादिश्वरमघ्नस्तस्य विदेरित्यादिरेवानुषज्यते । चात्वालस्थितायाः पृथिव्या अंशभेदेन द्वितीयत्वं तृतीयत्वं च द्रष्टव्यम् ॥

विधत्ते—

“विदेरग्निर्नभो नामाग्ने अङ्गिर इति त्रिहरति य एवैषु लोकेष्वग्नयस्ता-

१ ख. 'तमेवा' । २ क. घ. उ. च. या । ३ ख. 'ग्न्यायद्गानां । ४ ख. ग. च. हत्वा ।

(मध्यमोपसर्गिने स्वीकृतषट्त्रिंशत्पदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)
नेवाव रुन्धे तूष्णीं चतुर्थं हरत्यनिरुक्तमेवाव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ७] इति ।

लोकत्रयवर्तिनां त्रयाणामग्नीनामवरोधाय त्रिहरणमेतल्लोकवर्तीति निश्चित्य
वक्तुमशक्यत्वेनानिरुक्तस्याग्निसामान्यस्यावरोधाय तूष्णीं हरणम् ॥

सिंहीरसि महिषीरसि—

बौधायनः—“ अथाध्वर्युरुत्तरवेद्यै पुरीषं संप्रयौति सिंहीरसि महिषी-
रसीति ” इति ।

संप्रयौति मिश्रयति ॥

आपस्तम्बः—“ सिंहीरसीत्युत्तरवेद्यां निवपति ” इति ॥

वेदेः सिंहमृगतत्वं दर्शयति—

“ सिंहीरसि महिषीरसीत्याह सिंहीर्हेपा रूपं कृत्वोभयानन्तराऽपक्-
म्यातिष्ठत् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

महिषीर्मेहनीया । ब्राह्मणान्तरे वा महिषीजातित्वं द्रष्टव्यम् ॥

उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतां ध्रुवाऽसि

देवेभ्यः शुन्धस्व देवेभ्यः शुम्भस्व—

कल्पः—“ उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामिति प्रथयित्वा ध्रुवाऽ-
सीति शुम्भया संहृत्य देवेभ्यः शुन्धस्वेत्यद्भिः प्रोक्ष्य देवेभ्यः शुम्भस्वेति
सिकताभिरवकीर्य ” इति ।

प्रथस्व प्रसर । ध्रुवा दृढा । शुन्धस्व शुद्धा भव । शुम्भस्व शोभिता भव ॥
व्याचक्षाणं क्रमेण विधत्ते—

“ उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामित्याह यजमानमेव प्रजया पशुभिः
प्रथयति ध्रुवाऽसीति स० हन्ति धृत्यै देवेभ्यः शुन्धस्व देवेभ्यः शुम्भस्वे
त्यव चोक्षति प्र च किरति शुद्ध्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पातु मनोजवा-

स्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पातु प्रचेतास्त्वा रुद्रैः

पश्चात्पातु विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतः पातु—

कल्पः—“ प्रोक्षणीभिरुत्तरवेदिं प्रोक्षति—इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्ता-
त्पात्विति पुरस्तान्मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पात्विति दक्षिणतः प्रचेता-

प्रपा० २ अनु० १२] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३५६

(मध्यमोपसद्भिरे स्वीकृतषट्त्रिंशत्पदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

स्त्वा रुद्रैः पश्चात्पात्विति पश्चाद्विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतः पात्वित्युत्त-
रतः ” इति ।

इन्द्रघोषादिनामका देवाः परिवृढास्तादनुचरा वस्वादिगणास्त्वैर्गणैः सहि-
तास्ते देवाः पान्तु ॥

पुरस्तादित्यादिदिग्वाचकशब्दप्रयोगेण दिग्देवतानुष्टिकरं प्रोक्षणमित्याह—

“ इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पात्वित्याह दिग्भ्य एवैनां प्रोक्षति ”

[सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ॥

प्रोक्षणं विधातुं प्रस्तौति—

“ देवाः श्वेदुत्तरवेदिरुपाववर्तीहैव वि जयामहा इत्यसुरा वज्रमुग्रत्य देवा-
नभ्यायन्त तानिन्द्रघोषो वसुभिः पुरस्तादपानुदत मनोजवाः पितृभिर्दक्षि-
णतः प्रचेता रुद्रैः पश्चाद्विश्वकर्माऽऽदित्यैरुत्तरतः ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ७] इति ।

अपक्रम्य देवासुरसेनयोर्मध्ये तिष्ठन्तीमुत्तरवेदिं यदा देवा उपामस्रयन्त
तदानीमसुरा एवमचिन्तयन् । यद्येषा देवानुपावर्तेत तदा त एव विजयेरन् ।
तस्मादिहैवेदानीमेव तदुपावर्तेनात्प्रागेव देवान्विजयामह इति विचिन्त्य वज्रमु-
ग्रत्य देवानभिलक्ष्य प्रहर्तुमागताः । तानसुरानिन्द्रघोषादयो दिग्भ्योऽ-
पाकुर्वन् ॥

विधत्ते—

“ यदेवमुत्तरवेदिं प्रोक्षति दिग्भ्य एव तद्यजमानो भ्रातृव्यान्प्र णुदते ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ॥

प्रोक्षणशेषस्य निनयनं विधत्ते—

“ इन्द्रो यतीन्तसालावृकेभ्यः प्रायच्छत्तान्दक्षिणत उत्तरवेद्या आदन्यत्प्रो-
क्षणीनामुच्छिष्येत तदक्षिणत उत्तरवेद्यै नि नयेद्यदेव तत्र क्रूरं तत्तेन शमयति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ७] इति ।

यतयो देवान्हन्तुं सर्वदा प्रयतमाना उत्तमाश्रयेण प्रच्छन्नवेषा असुरास्ता-
स्ता सालावृकेभ्यः श्वभ्यो दत्तवान् ॥

निनयनकाले ध्यानं विधत्ते—

“ यं द्विष्यात्तं ध्यायेच्छुचैवैनमर्पयति ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ७] इति ।

शुचा शोकेनार्पयति योजयति ॥

सिंहीरसि सपत्नसाही स्वाहा सिंही-
रसि सुप्रजावनिः स्वाहा सिंहीरसि
रायस्पोषवनिः स्वाहा सिंहीरस्यादि-
त्यवनिः स्वाहा सिंहीरस्या वह
देवान्देवयते यजमानाय स्वाहा—

कल्पः—“ अथैनां हिरण्यमन्तर्धायाक्षण्या पञ्चगृहीतेन व्याघारयति
सिंहीरसि सपत्नसाही स्वाहेति दक्षिणेंऽसे, सिंहीरसि सुप्रजावनिः
स्वाहेत्युत्तरस्यां श्रोण्यां, सिंहीरसि रायस्पोषवनिः स्वाहेति दक्षिणस्यां
श्रोण्यां, सिंहीरस्यादित्यवनिः स्वाहेति उत्तरेंऽसे, सिंहीरस्या वह देवान्दे-
वयते यजमानाय स्वाहेति मध्ये ” इति ।

हे उत्तरवेदे त्वं सिंहरूपधारिण्यसि । सपत्नसाही वैरिघातिनी । सुप्रजा-
वनिः शोभनापत्यभृत्यप्रदा । रायस्पोषवनिः पश्वादिधनसमृद्धिदा । आदि-
त्यवनिर्भूतिसंबन्धिप्रतिष्ठाप्रदा । देवयते देवानिच्छते यजमानाय देवानानय
तवेदं हुतमस्तु ॥

उत्तरवेदेर्वरवाक्यमनुसृत्यैकैकं काममेकैकाहुत्या प्राप्नुवन्नित्येतं मन्त्रसूचित-
मर्थं दर्शयति—

“सोत्तरवेदिरब्रवीत्सर्वान्मया कामान्व्यश्रवथोति ते देवा अकामयन्तासुरा-
न्भ्रातृव्यानभि भवेमेति तेऽजुहवुः सिंहीरसि सपत्नसाही स्वाहेति तेऽसुरा-
न्भ्रातृव्यानभ्यभवन्तेऽसुरान्भ्रातृव्यानभिभूयाकामयन्त प्रजां विन्देमहीति
तेऽजुहवुः सिंहीरसि सुप्रजावनिः स्वाहेति ते प्रजामविन्दन्त ते प्रजां विच्चाऽ-
कामयन्त पशून्विन्देमहीति तेऽजुहवुः सिंहीरसि रायस्पोषवनिः स्वाहेति
ते पशून्विन्दन्त ते पशून्विच्चाऽकामयन्त प्रतिष्ठां विन्देमहीति तेऽजुहवुः सिं-
हीरस्यादित्यवनिः स्वाहेति त इमां प्रतिष्ठामविन्दन्त त इमां प्रतिष्ठां विच्चाऽकाम-
यन्त देवता आशिष उपेयामेति तेऽजुहवुः सिंहीरस्या वह देवान्देवयते यजमा-
नाय स्वाहेति ते देवता आशिष उपाऽऽयन् ” [सं०का०६प्र०२अ०८] इति ।

आशिष इष्यमाणा हविःस्वीकारिणीर्देवता उपेयाम प्राप्नुयामेति कामय-
माना यष्टारस्ते देवाश्चरमाहुत्या तथैव प्राप्नुवन् । कर्मफलानि वाऽत्राऽऽशीः
शब्देनोच्यन्ते ॥

प्रपा० २ अनु० १२] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता । ३५७

(मध्यमोपसद्दिने स्वीकृतषट्त्रिंशत्पदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

आहुतिसंख्यां विधत्ते—

“ पञ्च कृत्वो व्याघारयति पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवाव रुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ८] इति ॥

गुणं विधत्ते—

“ अक्षण्या व्याघारयति तस्मादक्षण्या पशवोऽङ्गानि प्र हरन्ति प्रति-
ष्ठित्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ८] इति ।

अक्षण्या वक्रगत्या । दक्षिणेऽस उत्तरश्रोणिरित्यादिका वक्रगतिः । पशवः
शयनकाले पादाद्यङ्गानि वक्रत्वेन प्रहरन्ति संकोचयन्ति । अत आहुतिवक्रत्वं
प्रतिष्ठित्यै भवति ॥

भूतेभ्यस्त्वा—

कल्पः—“ भूतेभ्यस्त्वेति स्रुचमुद्रह्य ” इति ।

हे जुहूस्त्वा भूतेभ्यश्चिरंतनेभ्यो देवेभ्य उद्रह्यामि ॥

विधत्ते—

“ भूतेभ्यस्त्वेति स्रुचमुद्रह्याति य एव देवा भूतास्तेषां तद्भागधेयं तानेव
तेन प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ८] इति ।

भूतोद्देशेन स्रुगुद्रहणे सत्कृताः सन्तः प्रीयन्ते ॥

विश्वायुरसि पृथिवीं दृह ध्रुवक्षिदस्यन्त-
रिक्षं दृहाच्युतक्षिदसि दिवं दृह—

कल्पः—“ अथ पौतुद्रवान्परिधीन्परिदधाति विश्वायुरसि पृथिवीं दृहेति
मध्यमं, ध्रुवक्षिदस्यन्तरिक्षं दृहेति दक्षिणम्, अच्युतक्षिदसि दिवं दृहे-
त्युत्तरम् ” इति ।

हे मध्यमपरिधे त्वं कृत्स्नायुःप्रदोऽसि पृथिवीं दृढां कुरु । हे दक्षिणपरिधे
त्वं स्थिरनिवासोऽसि । हे उत्तरपरिधे त्वमविनष्टनिवासोऽसि ॥

विधत्ते—

“ पौतुद्रवान्परिधीन्परि दधात्येषां लोकानां विधृत्यै ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ८] इति ।

परिधित्रयेण त्रयो लोका विधृता भवन्ति । पूतुद्रुदेंवदारुः ॥

अग्नेर्भस्मास्यग्नेः पुरीषमसि ॥

(मध्यमोपसहिने स्वीकृतपट्टशतपदपरिमितवेदिप्रदेशपूर्वभाग उत्तरवेद्यभिधानम्)

कल्पः—“ अथातिशिष्टान्संभारान्निवपति गुल्गुलु सुगन्धितेजनं शुक्ला-
र्णास्तुकामग्नेर्भस्मास्यग्नेः पुरीषमसीति ” इति ।

हे संभारस्वरूप त्वमग्नेर्भासकं पूरकं चासि ॥

संभारान्विधातुं प्रस्तौति—

“ अग्नेस्त्रयो ज्यायाः सो भ्रातर आसन्ते देवेभ्यो हव्यं वहन्तः प्राप्नी-
यन्त सोऽग्निरविभेदित्यं वाव स्य आर्तिमाऽरिष्यतीति स निलायत स यां
वनस्पतिष्ववसत्तां पूतुद्रौ यामोषधीषु ताः सुगन्धितेजने यां पशुषु तां पेत-
स्यान्तरा शृङ्गे तं देवताः प्रैषभैच्छन्तमन्वविन्दन्तमश्रुवक्षुप न आ वर्तस्व
हव्यं नो वहति सोऽब्रवीद्वरं वृणै यदेव गृहीतस्याहुतस्य वहिःपरिधि स्कन्दा-
त्तन्मे भ्रातृणां भागधेयमसदिति तस्माद्यद्गृहीतस्याहुतस्य वहिःपरिधि स्कन्दति
तेषां तज्जागधेयं तानेव तेन प्रीणाति सोऽमन्यतास्थन्वन्तो मे पूर्वं भ्रातरः
प्रामेषतास्थानि शातया इति स यान्यस्थान्यशातयत तत्पूतुद्रवभवद्यन्मा-
समुपभृतं तद्गुल्गुलु [सं० का० ६ प्र० २ अ० ८] इति ।

भ्रातरो हविर्वहनप्रयासेन यथा मृता इत्यमेव सोऽन्योऽपि मृतिं प्राप्स्य-
तीति भीतोऽग्निर्निरूढो वनस्पत्योषधिपशुष्वेकैकां रात्रिमवसत् । देवदारुवृक्षे
सुगन्धयुक्ततृणे पेतवस्य मेषस्य शृङ्गयोर्मध्ये च क्रमेण तं वसन्तं देवा हविर्व-
हने प्रेरयितुमैच्छन् । तमन्विष्यालभन्त । सुगुद्गृहीतस्य हविषो यल्लेशरूपं
होमात्पूर्वं परिधिभ्यो वहिर्हविः स्कन्देत्स भ्रातृभागोऽस्त्वित्यग्नेर्वरः । अस्थ-
न्वन्तस्त्वगस्थिमांसोपेताः प्रामेषत मृतास्तदीयान्यस्थीनि मांसानि च शातयै
परित्यजानि । परित्यक्तानि तानि पूतुद्रु गुल्गुलवभवताम् ॥

विधत्ते—

“ यदेतान्संभारान्संभरत्यग्निमेव तत्सं भरति ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० ८] इति ॥

मन्त्रगतेन पुरीषशब्देन संभाररूपं वह्निपूरणं विवक्षितमित्याह—

“ अग्नेः पुरीषमसीत्याहाग्नेर्हेतत्पुरीषं यत्संभाराः ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ८] इति ।

गुल्गुलुसुगन्धितेजनशुक्लोर्णास्तुकाः संभाराः ॥

किं च देवदारुपरिधिरूपेण वह्निना भ्रातरोऽस्य संनिधीयन्त इत्याह—

“ अथो खल्वाहुरेते वावैनं ते भ्रातरः परि शेरे यत्पातुद्रवाः परिधय
इति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ८] इति ।

(उत्तरवेदिसमीपवार्तिहविर्धानाभिधानम्)

एनमार्धं परितः शेरते ॥

अथ विनियोगसंग्रहः—

“ वित्तोत्तराख्यवेद्यर्थं चतुर्भिः परितो लिखेत् ।
 विदेस्त्रिभिर्हरत्पांसून्सिंहीर्वेद्यां विनिक्षिपेत् ॥ १ ॥
 एरु प्रथयते वेदिं ध्रुवा संहृत्य शम्यया ।
 देवे प्रोक्ष्य तथा देवे सिकताऽत्रावकीर्यते ॥ २ ॥
 इन्द्र प्रोक्ष्य चतुर्दिक्षु सिंहीरंसद्रये तथा ।
 श्रोणिद्वये च मध्ये च व्याघारयति पञ्चभिः ॥ ३ ॥
 भूतेभ्यः स्रुचमुद्गृह्य विश्वा परिधयस्त्रयः ।
 अग्नेः संस्थाप्य संभारान्मन्त्राः पृष्ट्विंशतिर्मताः ॥४॥ ” इति ॥

नात्र विशेषमीमांसा ॥

नापि च्छन्दः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
 दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
 द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ।)

युञ्जते मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य
 बृहतो विपश्चितः । वि होत्रा दधे वयुनावि-
 देक इन्मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः । सुवा-
 ग्देवदुर्याः आ वंद देवश्रुतौ देवेष्वामाषे-
 थामा नो वीरो जायतां कर्मण्यो यः सर्वेऽनु-
 जीवाम यो बहूनामसद्वशी । इदं विष्णुर्वि-
 चक्रमे त्रेधा नि दधे पदम् । समूढमस्य (१)
 पांसुर इरावती धेनुमती हि भूतः स्यव-

सिनी मनवे यशस्ये । व्यस्कभ्राद्रोदसी विष्णु-
रेते दाधारं पृथिवीमभितो मयूसैः । प्राची
प्रेतमध्वरं कल्पयन्ती ऊर्ध्वं यज्ञं नयतं मा
जीह्वरतमन्नं रमेथां वर्षमन्पृथिव्या दिवो वां
विष्णवुत वां पृथिव्या महो वां विष्णवुत
वाऽन्तरिक्षाद्धस्तौ पृणस्व बहुभिर्वसव्यै रा प्र
यच्छ (२) दक्षिणादोत सव्यात् । विष्णो-
नुकं वीर्याणि प्र वोचं यः पार्थिवानि विममे
रजांसि यो अस्कभायदुत्तरं सधस्थं विच-
क्रमाणस्त्रेधोरुगायो विष्णो रराटमसि विष्णोः
पृष्टमसि विष्णोः शन्यप्त्रे स्थो विष्णोः स्यूरसि
विष्णोर्ध्रुवमसि वैष्णवमसि विष्णवे त्वा (३) ॥

(अस्य यच्छैकान्नचत्वारिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः)

युञ्जते । मनः । उत । युञ्जते । धियः । विप्राः ।
विप्रस्य । बृहतः । विपश्चितः । वीति । होत्राः ।
दधे । वयुनाविदिति वयुन—वित् । एकः । इत् ।

(उत्तरवेदिसमीपवर्तिहविर्धानाभिधानम्)

मही । देवस्य । सवितुः । परिंष्टुतिरिति परिं—
 स्तुतिः । सुवागिति सु—वाक् । देव । दुर्यान् ।
 एति । वद् । देवश्रुताविति देव—श्रुतौ । देवेषु ।
 एति । घोषेथाम् । एति । नः । वीरः । जायताम् ।
 कर्मण्यः । यम् । सर्वे । अनुजीवामेत्यनु—जीवाम ।
 यः । बहूनाम् । असत्र । वशी । इदम् । विष्णुः ।
 वीति । चक्रमे । त्रेधा । नीति । दधे । पदम् ।
 समूढमिति सम्—उँढम् । अस्य । (१) पांसुरे ।
 इरावती इतीरा—वती । धेनुमती इति धेनु—मती ।
 हि । भूतम् । सूयवसिनी इति सु—यवसिनी ।
 मनवे । यशस्ये इति । वीति । अस्कभ्रात् ।
 रोदसी इति । विष्णुः । एते इति । दाधार ।
 पृथिवीम् । अभितः । मयूखैः । प्राची इति ।
 प्रेति । इतम् । अध्वरम् । कल्पयन्ती इति ।
 ऊर्ध्वम् । यज्ञम् । नयतम् । मा । जीह्वरतम् । अत्र ।
 रमेथाम् । वर्ष्मन् । पृथिव्याः । दिवः । वा । विष्णो ।
 उत । वा । पृथिव्याः । महः । वा । विष्णो । उत ।
 वा । अन्तरिक्षात् । हस्तौ । पृणस्व । बहुभिरिति
 बहु—भिः । वसव्यैः । आ । प्रेति । यच्छ । (२)
 दक्षिणात् । एति । उत । सव्यात् । विष्णोः ।

नुकम् । वीर्याणि । प्रेतिं । वोचम् । यः । पार्थिवानि ।
विमम इति वि—ममे । रजांसि । यः । अस्कं-
भायत् । उत्तरमित्युत्—तरम् । सधस्त्वमिति
सध—स्थम् । विचक्रमाण इति वि—चक्रमाणः ।
त्रेधा । उरुगाय इत्युरु—गायः । विष्णोः । रराटम् ।
असि । विष्णोः । पृष्ठम् । असि । विष्णोः । शन्यत्रे
इति । स्थः । विष्णोः । स्यूः । असि । विष्णोः ।
ध्रुवम् । असि । वैष्णवम् । असि । विष्णवे ।
त्वा (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ।)

द्वादशोऽनुवाक उच्चरवेदिरभिहिता । तत्समीपवर्तिहविर्धानं त्रयोदशोऽ-
नुवाकेऽभिधीयते ।

युञ्जते मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य
बृहतो विपश्चितः । वि होत्रा दधे वयुनावि-
देक इन्मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः ॥

कल्पः—“ गार्हपत्य आज्यं विलाप्योत्पूय स्रुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा
शास्त्रामुखीये सावित्रं जुहोत्यन्वारब्धे यजमाने युञ्जते मन उत युञ्जते धियो
विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः । वि होत्रा दधे वयुनाविदेक इन्मही देवस्य
सवितुः परिष्टुतिः स्वाहेति ” इति ।

(उत्तरवेदिसमीपवर्तिहविर्धानाभिधानम्)

होमार्थं स्वाहाशब्दोऽध्याहृतः । विप्रस्य ब्राह्मणस्य यजमानस्य संबन्धिनो विप्रा ब्राह्मणा ऋत्विजो मनो युञ्जते लौकिकचिन्ताभ्यो मनो निवार्य यज्ञ-
चिन्तायां तत्प्रथमं नियमयन्ति । ततो धिय इन्द्रियाण्यपि^१ यज्ञार्थेषु स्वस्व-
व्यापारेषु नियमयन्ति । कीदृशस्य विप्रस्य । बृहतो विपश्चितः । अधीतवेद-
त्वाद्बृहत्त्वमर्थाभिज्ञत्वाद्विपश्चित्वम् । कीदृशा विप्राः । होत्रा होमकर्तारः ।
तदिदं विप्राणां मनोनियमनादिसामर्थ्यमेक इद्विदध एक एव ससर्ज ।
कीदृश एकः । वयुनावित्, मार्गान्वेत्ति सर्वज्ञ इत्यर्थः । न चैकस्य सर्वसृष्टौ
विस्मैतव्यम् । यतः सवितुः प्रेरकस्यान्तर्यामिणो देवस्य परिपूर्तिर्मही महती ।
तथा चाऽऽथर्वणिका अधीयते—“ यः सर्वज्ञैः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं
तपः ” इति ।

वाजसनेयिनश्च—“ स एष सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशा-
स्ति यदिदं किंच ” इति ।

श्वेताश्वतराश्च—“ पराऽस्य शक्तिर्विधिष्वैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबल-
क्रिया च ” इति ।

एवं सर्वत्रोदाहार्यम् ॥

एतं मन्त्रं विनियोक्तुमुपोद्घातत्वेनानुष्ठेयं विधत्ते—

“ बद्धमव स्यति वरुणपाशादेवैने मुञ्चति प्र णेनेक्ति मेध्ये एवैने करोति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ।

हविर्धाननामकयोः शकटयोर्यत्पूर्वं बद्धमासीत्तदवस्यति मुञ्चेत् । प्रणेनेक्ति
प्रक्षालयेत् ।

अत्र सूत्रम्—“ प्रयुक्तपूर्वशकटे नद्धयुगे प्रविहितशम्ये प्रक्षाल्य तयोः प्रथ-
मप्रथितान्प्रन्थान्विस्त्रस्य नवान्प्रज्ञातान्कृत्वाऽग्नेण प्राग्वंशमभितः पृष्ठ्यामव्यव-
नयन्परिश्रिते सच्छदिषी अवस्थापयति ” इति ।

पृष्ठ्यां वेदिमध्ये प्राक्प्रतीचोः शङ्कोर्बद्धां रज्जुं मध्येऽव्यवनयन्व्यवधान-
मकुर्वन् ॥

मन्त्रविनियोगपूर्वकं शकटप्रेरणं विधत्ते—

“ सावित्रियर्चा हुत्वा हविर्धाने प्र वर्तयति सवितृप्रसूत एवैने प्र वर्त-
यति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

१ क. ग. घ. 'पि स्व' । २ ख. 'ष्टुतिः सर्ववेदोक्तस्तुति' । ३ ख. 'ज्ञः स सं' । ४ क. ग.
घ. 'थक्षं पूर्व' । ख. 'वेदक्षं पूर्व' । ५ ख. 'गेऽप्रतिहि' ।

कल्पः—“ स्याच्चेदक्षशब्दः सुवागित्यनुमन्नयते ” इति ।

स च मन्त्र एवमाज्ञातः—

सुवाग्देव दुर्याः आ वद देव-
श्रुतौ देवेष्वाम् घोषेथाम्, इति ।

हेऽक्षदेव दुर्यान्ग्रहान्प्रति सुवाग्भूत्वाऽऽ समन्ताच्छ्रेयस्कर्री वाचं वद । हे देवश्रुतौ प्रख्यातावक्षौ यजमानोऽयं युष्मान्यजतीति देवेष्वाम्घोषेथाम् ॥

सुवाक्शब्दोपयोगं दर्शयति—

“ वरुणो वा एष दुर्वागुभयतो बद्धो यदक्षः स यदुत्सर्जेद्यजमानस्य गृह-
नभ्युत्सर्जेत्सुवाग्देव दुर्याः आ वदेत्याह गृहा वै दुर्याः शान्त्यै ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ।

अक्षस्य बन्धनहेतुपाशोपेतत्वाद्वरुणत्वम् । वरुणश्च क्रूरत्वाद्दुर्वाक् । उत्स-
र्जेत्, शब्दं कुर्यात् ॥

कल्पः—“ अथैने पत्नी पदतृतीयेणाऽऽज्यमिश्रेणोपानक्त्या नो वीरो
जायतामिति ” इति ।

स चैवमाज्ञातः—

आ नो वीरो जायतां कर्मण्यो यः
सर्वेऽनुजीवाम यो बहूनामसद्वशी, इति ।

कर्मणि साधुः कुशलो वीरः आलस्यरहितः पुत्रोऽस्माकमाजायताम् । यं
जीवाम यश्च बहूनां वशी नियमनशक्तिमानसद्भवेत्, तादृशो जायताम् । अत्र
कल्पे पदतृतीयशब्देन सोमऋयणीपदरजसस्तृतीयांशः पूर्वं संगृहीतो विवक्षितः ॥

अक्षोपाञ्जनं विधत्ते—

“ पत्न्युपानक्ति पत्नी हि सर्वस्य मित्रं मित्रत्वाय यद्वै पत्नी यज्ञस्य
करोति मिथुनं तदथो पत्निया एवैप यज्ञस्यान्वारम्भोऽनवच्छिद्यै ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

इदं विष्णुर्वि चक्रमे त्रेधा नि दधे पदम् ।
समूढमस्य पाः सुर इरावती धेनुमती हि भूतः
सूयवसिनी मनवे यशस्ये । व्यस्कभ्राद्रोदसी
विष्णुरेते दाधार पृथिवीमभितो मयूखैः ॥

(उत्तरवेदिसमीपवर्तिहाविधानाभिधानम्)

कल्पः—“ दक्षिणस्य हविर्धानस्य पश्चादक्षमुपसृप्य दक्षिणस्यां वर्तन्यां स्फयेनोद्धत्यावोक्ष्य हिरण्यं निधाय संपरिस्तीर्याभिजुहोति—इदं विष्णुर्वि चक्रमे त्रेधा नि दधे पदम् । समूहमस्य पा० सुरे स्वाहेत्यपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वोत्तरस्य हविर्धानस्य पश्चादुपसृप्योत्तरस्यां वर्तन्यां स्फयेनोद्धत्यावोक्ष्य हिरण्यं निधाय संपरिस्तीर्य जुहोति—इरावती धेनुमती हि भूत० सूयवसिनी मनवे यज्ञस्ये । व्यस्कभ्नाद्रोदसी विष्णुरेते दाधार पृथिवीमभितो मयूखैः स्वाहेति ” इति ।

विष्णुस्त्रिविक्रमावतारं धृत्वेदं विश्वं विभज्य क्रमते स्म । भ्रूमावेकं पदमन्तरिक्षे द्वितीयं दिवि तृतीयमित्येवं त्रेधा पदं निदधे । पांसवो भूम्यादिलोकरूपा यस्य पदस्य सन्ति तत्पांसुरम् । अस्य विष्णोस्तस्मिन्पदे विश्वं समूहं सम्यगन्तर्भूतम् । किं च—इरावती अन्नवती धेनुमती धेनुर्वहुःस्रीरा गौस्तद्वत्यौ सूयवसिनी शोभनैर्यवसैरभ्यवहायैर्युक्ते मनवे मानवप्रजार्थं यज्ञस्ये यशोनिमित्ते भवतम् । एते रोदसी द्यावापृथिव्यौ विष्णुर्व्यस्कभ्नाद्विभज्य स्थापितवान् । तां च पृथिवीं मयूखैः स्वतेजोरूपैर्नानाजीवैरभितो दाधार पुषोष । स विष्णुरन्योत्तरहविर्धानमार्गाहुत्या प्रीयताम् ॥

विधत्ते—

“ वर्त्मना वा अन्वित्य यज्ञ० रक्षा० सि जिघा० सन्ति वैष्णवीभ्यामृग्भ्यां वर्त्मनोर्जुहोति यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञादेव रक्षा० स्यप हन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ।

वर्त्मना शकटमार्गेण । अन्वित्यानुप्रविश्य । यज्ञो देवेभ्यो निलायत विष्णु रूपं कृत्वेत्युक्तत्वाद्यज्ञस्य विष्णुत्वम् । अत एव वैष्णवमर्धोऽत्र न व्यधिकरणः । यज्ञादेव विष्णुरूपयज्ञद्वारेणैव ॥

होमाधारत्वेन हिरण्यप्रक्षेपं विधत्ते—

“ यदध्वर्युरनग्नावाहुतिं जुहुयादन्धोऽध्वर्युः स्याद्रक्षा० सि यज्ञ० हन्तुः हिरण्यमुपास्य जुहोत्याग्निवत्येव जुहोति नान्धोऽध्वर्युर्भवति न यज्ञ० रक्षा० सि श्रन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

प्राची प्रेतमध्वरं कल्पयन्ती ऊर्ध्वं

यज्ञं नयतं मा जीह्वरतम्—

कल्पः—“ अथैने संपरिगृह्य संप्रैषमाह हविर्धानाभ्यां प्रवर्तयमानाभ्यामनुह्वहीति त्रिरुक्तायां प्रवर्तयन्ति प्राची प्रेतमध्वरं कल्पयन्ती ऊर्ध्वं यज्ञं नयतं मा जीह्वरतामिति ” इति ।

हे शकटे प्राञ्जुरत्वे गच्छतम् । कीदृशे । अध्वरं कल्पयन्ती देवकर्म बाध-रहितं कुर्वाणे । किं चोर्ध्वमुपरिवर्तिदेवान्प्रति यज्ञं नयतं मा कुटिले भवतमसुरान्मा प्रापयतम् ॥

प्राक्शब्दतात्पर्यमाह—

“ प्राची प्रेतमध्वरं कल्पयन्ती इत्याह सुवर्गमेवैने लोकं गमयति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

कल्पः—“ आहवनीयात्प्रतीचस्त्रीन्प्रक्रमानुच्छि (च्छे) ष्यात्र रमेथामिति नभ्यस्थे स्थापयित्वा ” इति ।

नभ्यशब्देन फलकत्रयोपेते चक्रे नाभियुक्तं मध्यमफलकमुच्यते । तस्मिन् न्यथा शकटं तिष्ठति तथा स्थापयेत् । प्राचीनवंशस्थो यः पुरातन आहवनीयस्तस्येत ऊर्ध्वं गार्हपत्यत्वम् । आहवनीयस्तूत्तरवेदिस्थ एव । तत्रत्यपुरातन गार्हपत्यस्य शालामुत्थीयत्वमिति ।

तथा च सूत्रम्—“ प्रवर्ग्यमुद्रास्य पशुबन्धवदग्निं प्रणयत्येष सोमस्याऽऽहवनीयो यतः प्रणयति स गार्हपत्यः ” इति ।

मन्त्रपाठस्तु—

अत्र रमेथां वर्ष्मन्पृथिव्याः, इति ।

हे शकटे देवयजनाख्ये पृथिव्याः शरीर उत्तरवेद्याः पश्चिमभागे प्रक्रमत्र यमवशेष्य यत्स्थानमस्ति अत्र स्थाने क्रीडतम् ॥

देवयजनरूपाया वेदेः पृथिवीशरीरत्वं यदिमामविन्दन्त तद्वैद्यै वेदित्वमित्येतस्मिन्ब्राह्मणे प्रसिद्धमाह—

“ अत्र रमेथां वर्ष्मन्पृथिव्या इत्याह वर्ष्मं ह्येतत्पृथिव्या यद्देवयजनम् ’ [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

कल्पः—“ दिवो वा विष्णवित्यध्वर्युर्दक्षिणस्य हविर्धानस्य दक्षिण कर्णातर्दमनु मेथीं निहन्ति तस्यामीषां निनह्यत्येवमुत्तरस्य प्रतिप्रस्थात विष्णोर्निकमित्युत्तरस्योत्तरं कर्णातर्दमनु ” इति ।

युगस्य दक्षिणोत्तरभागौ शकटस्य कर्णस्थानीयौ । तयोरातर्द ईषाभ्य सह दृढबन्धनम् । दक्षिणबन्धनसंधौ मेथी निखातव्या ।

(उत्तरवेदिसमीपवर्तिहविर्धानामिधानम्)

मघ्नौ त्वेवं पठितौ—

दिवो वा विष्णवुत वा पृथिव्या महो वा
विष्णवुत वाऽन्तरिक्षाद्धस्तौ पृणस्व बहुभिर्वि-
सव्यैरा प्र यच्छ दक्षिणादोत सव्यात् ।
विष्णोर्नुकं वीर्याणि प्र वोचं यः पार्थि-
वानि विममे रजांसि यो अस्कभाय-
दुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः, इति ।

हे विष्णो ह्युलोकाद्वा भूलोकाद्वा महर्लोकाद्वाऽन्तरिक्षलोकाद्वा समानीतैर्वि-
हुभिर्धनसमूहैः स्वहस्तौ पूरय । हे विष्णो पूर्णधनादक्षिणात्सव्याच्च हस्तादा-
प्रयच्छ बहुकृत्व आवृत्त्य प्रकृष्टं मणिमुक्तादिकं देहि । नुकामित्यव्ययं कर्मवा-
चकम् । विष्णोर्वीर्याणि कर्माणि प्रवोचं ब्रवीमि । कानि कर्माणि । यो विष्णुः
पार्थिवानि रजांसि परमाणून्विममे निर्मितवान्परिगणितवांश्च । पुनरपि यो
विष्णुरुत्तरमुपरिवर्ति सधस्थं देवानां सह वासस्थानं ह्युलोकमस्कभायत्,
यथाऽधो न पतति तथा स्तम्भितवान् । पुनरपि यस्त्रेधा विचक्रमाणस्त्रिषु
लोकेषु पदत्रयं निदधौ, उरुभिर्महात्मभिर्गीयते च ॥

मेधया निखननं विधत्ते—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यद्दविर्धानं दिवो वा विष्णवुत वा पृथिव्या
त्याशीर्षदयर्चा दक्षिणस्य हविर्धानस्य मेर्था नि हन्ति . शीर्षत एव यज्ञस्य
यज्ञमान आशिषोऽव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ।

यथा शिरसि चक्षुरादीनि गोलकानि निधीयन्ते तथा हविर्द्रव्याणि शकटे
निधीयन्त इति हविर्धानस्य यज्ञशिरस्त्वम् । हस्तौ पृणस्वाऽऽप्रयच्छेत्याशी-
र्षस्या ऋचः पदेषु प्रतीयते सेयमृगाशीर्षदा । यद्यप्येषा मेर्था न प्रकाशयति
तथाऽपि वाचनिकोऽत्र विनियोगः । अनेन मन्त्रेण यज्ञशिरसो हविर्धानाद्यज-
मान आशिषः प्राप्नोति ॥

आच्छादकं विधत्ते—

“ दण्डो वा औपरस्तृतीयस्य हविर्धानस्य वषट्कारेणाक्षमाच्छिनद्यत्तृतीयं
छदिर्हविर्धानयोरुदाह्रियते तृतीयस्य हविर्धानस्यावरुद्ध्यै ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ९] इति ।

दण्डो नाम कश्चिदसुर उपरनामकस्यासुरस्य पुत्रो वषट्कारदेवेन सह मैत्रीं कृत्वा तद्वारा प्रविश्य तृतीयस्य शकटस्याक्षमच्छिनत् । अतस्तृतीयस्य शकटस्य प्रतिनिधित्वेनैकैकस्य शकटस्योर्ध्वं तृणादिनिर्मितं छदिः स्थापयेत् । तत्र दक्षिणोत्तरपार्श्वयोः परिश्रयणार्थं द्वे छदिषी अपेक्ष्य तृतीयम् । अथ शकटे अन्तर्भाव्य हविर्धानाख्यं मण्डपं निर्मातव्यम् । तत्र दक्षिणशकटात्पुरतो ग्रहासादनायावकाशं शिष्ट्वा दक्षिणोत्तररूपेण षट्संख्याकाः स्थूणा निखातव्याः । एवं पश्चाद्भागे षट्स्थूणा निखातव्याः । तयोः स्थूणापङ्क्त्योरुदक्षौ वंशावादधाति ॥

विष्णो रराटमसि—

अत्र कल्पः—“ तामूदञ्चौ वंशौ प्रोहत्यध्यस्यति पुरस्ताद्गरादीं विष्णो रराटमसीति ” इति ।

हविर्धानमण्डपस्य विष्णुदेवताकत्वाद्विष्णुत्वम् । पूर्वद्वारवर्तिस्तम्भयोर्मध्ये काचिर्दर्भमाला ग्रथयते, तां दर्भमालां तद्वन्धनाधारं तिर्यग्वंशं वा संबोध्य पुरुषललाटत्वेनोपचरितुं विष्णो रराटमसीत्युच्यते ॥

विष्णोः पृष्ठमसि—

कल्पः—“ प्राचो वंशानत्याधाय विष्णोः पृष्ठमसीति तेषु मध्यमं छदिरध्युहति अरत्निविस्तारं नवायामम् ” इति ॥

यज्ञपुरुषस्य हविर्धानाख्यं मण्डपं शिरस्तत्साम्यं मञ्चैरुच्यत इत्याह—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यद्धविर्धानं विष्णो रराटमसि विष्णोः पृष्ठमसीत्याह तस्मादेतावद्धा शिरो विष्णूतम् ” [सं०का०६ प्र०२ अ०९] इति ।

एका रराटी, एकं छदिः, द्वौ रराट्यन्ताविति यावन्तो मण्डपस्य प्रकारा एतावद्द्वैतावत्प्रकारं शिरो विश्वकर्मणा विशेषेण स्यूतं, शिरस्याच्छादिका त्वगेव च्छदिः स्थापनीया ॥

विष्णोः शन्यत्रे स्थः—

कल्पः—“पार्श्वयोश्छदिषी निदधाति विष्णोः शन्यत्रे स्थ इति” इति ॥

विष्णोः स्यूरसि विष्णोर्ध्रुवमसि

वैष्णवमसि विष्णवे त्वा ।

कल्पः—“ विष्णोः स्यूरसीत्यध्वर्युर्दक्षिणं बाहुं स्यूत्वा विष्णोर्ध्रुवमसीति प्रज्ञातं ग्रन्थिं करोति वैष्णवमसि विष्णवे त्वेति संमितमभिमृशति ” इति ।

सीन्यतेऽनया रज्ज्वेति स्यूः । हे बन्धनहेतो त्वं विष्णुदेवताकस्य रज्जु-
रसि । हे ग्रन्थिरूप त्वं विष्णुसंबन्धि हृदमसि । हे मण्डप त्वं विष्णुदेवताक-
मस्यतो विष्णुमीतये त्वां स्पृशामि ॥

अत्र विष्णोरिति षष्ठ्या देवतात्वलक्षणः संबन्धो विवक्षित इत्याह—

“ विष्णोः स्युरासि विष्णोर्ध्रुवमसीत्याह वैष्णवः हि देवतया हविर्धानम् ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ॥

प्रज्ञातग्रन्थेर्विस्रंसनं विधत्ते—

“ यं प्रथमं ग्रन्थिं ग्रन्थीयाद्यत्तं न विस्रंसयेदमेहेनाध्वर्युः प्र भीयेत
तस्मात्स विस्रस्यः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ९] इति ।

अमेहेन मूत्रनिरोधेन ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ युञ्ज हुत्वा सुवागक्षे शब्दश्चेन्मन्त्रयेत तम् ।

आ नोऽक्षमञ्ज्याज्जुहुयात्पथोरिदमिराद्वयात् ॥ १ ॥

प्राची प्रवर्त्ये शकटे अत्रेति स्थापयेदिमे ।

दिवो विष्णोर्द्वयान्मेध्यावनसो विनिहन्त्युभे ॥ २ ॥

विष्णोर्मण्डपानिर्माणं पञ्चभिर्द्वारि वंशकः ।

मध्यच्छदिर्ललाट्यन्तौ रज्जुस्यूतिश्च बन्धने ॥

वैष्ण स्पृशेन्निर्मितं तन्मन्त्राः पञ्चदशोदिताः ॥ ३ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

दशमाध्यायस्याष्टमपादे चिन्तितम्—

“ विकल्प्यते बाध्यते वाऽऽहवनीयः पदादिभिः ।

सामान्यस्य विशेषेण प्रत्यक्षोक्तत्वसाम्प्रतः ॥

लिङ्गचोदकवद्वाधो नास्ति तेन विकल्प्यते ।

विशेषार्थे लक्षणा स्यादतो मुख्येन बाध्यते ” इति ॥

अनारभ्य श्रूयते—“ यदाहवनीये जुहति । तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीतः ”
इति । ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ पदे जुहोति वर्त्मनि जुहोति ” इति । राजसूये
श्रूयते—“ बल्मीकवपामुत्सृज्य जुहोति ” इति । तथाऽन्यत्र श्रूयते—
“ गार्हपत्ये पत्नीसंयाजाञ्जुहोति ” इति ।

१ ख. ताम् । २ ख. °तं ते मन्त्राः । ३ क. ग. घ. °कल्पते । ४ क. ग. घ. °कल्पते ।
५ ख. °मुद्धृत्य जु ।

तत्रानारभ्यवादेन होमसामान्यमनूद्याऽऽहवनीयो विहितः । प्रकरणनियमितैः पदादिवाक्यैस्तदनुबन्धविशिष्टा होमा विहिताः । गार्हपत्यवाक्येन होमविशेषमनूद्य गार्हपत्यो विहितः । तत्र पदादिहोमेषु सामान्यशास्त्रेण प्राप्त आहवनीयो विशेषशास्त्रप्राप्तैः पदादिभिः सह विकल्प्यते । कुतः । प्रत्यक्षवचनोक्तत्वेन समानबलत्वात् । नन्वेत्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इत्यत्र यथा श्रुत्या लिङ्गं बाध्यते, यथा वा चोदकातिदिष्टानां कुशानामुपदिष्टैः शरैर्बाधस्तथा सामान्यस्य विशेषेण बाधोऽस्त्विति चेन्न । वैषम्यात् । लिङ्गं विलम्बितत्वाद्दुर्बलम् । चोदकश्रानुमेयतया दुर्बलः । न त्वेवं सामान्यशास्त्रं विलम्ब्यते, नाप्यनुमीयते । ततो दीर्घल्याभावाद्विकल्प इति प्राप्ते ब्रूमः— होमसामान्यानुवादकं यच्छास्त्रं तत्सामान्ये मुख्यत्वाद्दोमविशेषानुवादे लाक्षणिकतया दुर्बलं, विशेषशास्त्रं तु मुख्यवृत्त्या विधायकत्वात्प्रबलम् । न च पदादिशास्त्रमपि होमसामान्यमेवानूद्य पदादिविधायकं सत्समानबलं स्यादिति शङ्कनीयम् । प्रकरणनियमितत्वेन विशिष्टविधायकस्य सामान्यानुवादायोगात् । तस्मात्प्रबलेन विशेषेण सामान्यं बाध्यते ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ हविर्धाने स्थितो ब्रूयात्सामिधेनीरिहाङ्गता ।

हविर्धानस्य तास्वाहो तद्देशोऽनेन लक्ष्यते ॥

वाक्यैक्यादङ्गता मैवं प्रकृत्या पश्चिमोऽग्निः ।

देशः प्राप्तो लाघवेन लक्ष्यः शकटसंनिधिः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ उत यन्सुन्वन्ति सामिधेनीस्तदन्वाहुः ” इति ।

हविर्धानमण्डपगतयोर्दक्षिणोत्तरभागावस्थितयोर्हविर्धाननामकयोः शकटयोर्मध्ये दक्षिणं शकटमत्र यत्तच्छब्दाभ्यामभिधीयते । तस्य समीपे सोमस्याभिषवः । उतेत्ययं शब्दोऽथशब्दार्थे वर्तते । अथ यस्मिन्हविर्धाने सोममभिषुण्वन्ति तस्मिन्सामिधेनीरनुब्रूयुरित्यर्थः । इह दक्षिणस्य हविर्धानस्य सामिधेनीष्वङ्गत्वं प्रतीयते । न चात्रार्थमन्तर्वेदि मिनोत्यर्थे बहिर्वेदीत्युदाहरण इव वाक्यभेदे दोषः शङ्कितुं शक्यः । एकवाक्यतायाः स्पष्टं प्रतिभासादिति प्राप्ते ब्रूमः— सामिधेनीनामिष्यङ्गतया दर्शपूर्णमासावत्र प्रकृतिः । प्रकृतौ चाऽऽहवनीयाग्नेः पश्चिमो देशः सामिधेनीनां स्थानम् । इहोत्तरवेदेराहवनीयत्वात्तदपेक्षया हविर्धानस्य पश्चिमदेशावस्थानात्स देशश्चोदकेन प्राप्त इति न देशस्य सामिधेन्यङ्गत्वं विधातव्यं, किं तु दक्षिणोत्तरहविर्धानसमीपदेशयोरनियमप्राप्तौ

(काम्यसाभिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

दक्षिणस्य हविर्धानस्य समीपदेशं नियन्तुं हविर्धानेन संनिधिर्लक्ष्यते । तथा सति नियममात्रविधानाल्लाघवं भवति । त्वत्पक्षे त्वभिषवोपलक्षितस्य दक्षिणस्य हविर्धानस्यात्यन्तमप्राप्तं सामिधेय्यङ्गत्वं विधीयत इति गौरवम् । तस्माद्देशलक्षणा ।

द्वादशाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ हविर्धानोर्ध्वकाले किमौषधार्थमनोन्तरम् ।

नास्त्यस्ति वा न शक्तत्वाद्देशभेदादितोऽन्तितमः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे हविर्धाननामकयोः शकटयोः प्रवर्तनादूर्ध्वमौषधद्रव्यकाणां पुरोडाशादीनां निर्वापाय तयोरेव शक्तत्वान्न शकटान्तरमन्वेष्यमिति चेन्न । देशभेदात् । महावेद्यां मन्त्रपूर्वकं प्रवर्त्य हविर्धानमण्डपे हविर्धानाख्ये शकटे स्थापिते । निर्वापस्तु मुख्यगार्हत्यात्पश्चिमदेशे । किं चास्त्यत्र तृतीयं शकटम् । अनांसि प्रवर्तयन्तीति बहुवचनोक्तेः । तस्माच्छकटान्तरे निर्वापः ॥

अथ च्छन्दः—

युञ्जते मन इति जगती । आ नो वीर इति विराज्ञायत्री । इदं विष्णु-
रिति गायत्री । इरावतीति त्रिष्टुप् । प्राची प्रेतमिति द्विपदा त्रिष्टुप् । अत्र
रमेथामित्येकपदा विराद् । दिवो वा विष्णो विष्णोर्नुकमिति त्रिष्टुभौ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

कृष्णुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि
राजेवामवा इभेन । तृष्वीमनु प्रसितिं हूणा-
नोऽस्ताऽसि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः । तवं भ्रमासं
आशुया पतन्त्यनुं स्पृश धृषता शोशुचानः ।
तपूष्यमे जुह्वा पतज्ञानसंदितो वि मृज विष्व-

गुल्काः । प्रति स्पशो वि सृज तूर्णितमो भवा
 पायुर्विशो अस्या अदब्धः । यो नो दूरे
 अघशंसः (१) यो अन्त्यग्ने माकिष्टे व्यथिरा
 दधर्षीत् । उदग्ने तिष्ठ प्रत्या तनुष्व न्यमि-
 त्नां ओषतात्तिग्महेते । यो नो अरांतिः
 समिधान चक्रे नीचा तं धक्ष्यतसं न शुष्कम् ।
 ऊर्ध्वो भव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व
 दैव्यान्यग्ने । अवं स्थिरा तनुहि यातुजूनां
 जामिमजामिं प्र मृणीहि शत्रून् । स ते (२)
 जानाति सुमतिं यविष्ठ य ईवते ब्रह्मणे गातु-
 मैरत् । विश्वान्यस्मै सुदिनानि रायो द्युम्ना-
 न्यर्यो वि दुरो अभि द्यात् । सेदग्ने अस्तु
 सुभगः सुदानुर्यस्त्वा नित्येन हविषा य
 उक्थैः । पिप्रीषति स्व आयुषि दुरोणे विश्वे-
 दस्मै सुदिना साऽसंदिष्टिः । अर्चामि ते
 सुमतिं घोष्यर्वाक्सं ते वावातां जरताम् (३)
 इयं गीः । स्वश्वास्त्वा सुरथामर्जयेमास्मे
 क्षत्राणि धारयेरनु द्यून् । इह त्वा भूर्या चरे-
 दुप त्मन्दोषावस्तर्दीदिवाः समनु द्यून् ।
 क्रीडन्तस्त्वा सुमनंसः सपेमाभि द्युम्ना तस्थि-

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामाभिधानम्)

वा॒शो॒ जना॑नाम् । यस्त्वा स्व॒श्वः सु॒हिर॒ण्यो
 अ॒ग्न उप॒याति॒ वसु॑मता रथेन । तस्य॑ त्रा॒ता
 भव॑सि॒ तस्य॑ स॒खा यस्तं आ॒तिथ्य॑मानुष॒गजु॒-
 जो॑षत् । महो॒ रुंजामि॑ (४) ब॒न्धुता॒ वचो॑-
 भिस्त॒न्मा पि॒तुर्गो॑त॒माद॒न्वि॒याय । त्वं नो
 अ॒स्य वच॑सश्चि॒किद्धि॒ होत॑र्यविष्ठ सु॒कतो॒
 द॒मूनाः । अस्व॑प्रजस्तर॒णयः सु॒शेवा॒ अत॑न्द्रा-
 सोऽवृ॒का अश्र॑मिष्ठाः । ते पा॒यवः॑ स॒ध्रिय॑ञ्चो
 निष॑द्याग्ने॒ तव॑ नः पा॒न्त्वमूर॑ । ये पा॒यवो॑
 माम॒तेयं॑ ते॒ अग्ने॑ पश्य॒न्तो अ॒न्धं दु॑रि॒ताद॑र-
 क्षन् । र॒रक्ष॑ तान्स्सु॒कृतो॑ वि॒श्ववे॑दा दि॒प्सन्त॒
 इ॒द्रिप॑वो॒ ना ह॑ (५) दे॒भुः । त्वया॑ व॒यः
 सं॒ध॒न्य॑स्त्वो॒तास्त॑व॒ प्रणी॑त्यश्याम॒ वाजा॑न् ।
 उ॒भा श॑सा॒ सूद॑य सत्यतातेऽनु॒ष्टुया॑ कृ॒णु॒ह्य-
 ह्याण॑ । अ॒या ते॑ अग्ने॒ समि॑धा॒ विधे॑म॒ प्रति॒
 स्तोम॑श्च॒ शस्य॑मानिं गृ॒भाय॑ । द॒हाश॑सो॒ रक्ष॑सः
 पा॒ह्यस्मान्द्रु॒हो नि॒दो मि॑त्रमहो अव॒द्यात् ।
 र॒क्षो॒हणं॑ वा॒जिन॑मा जि॒घर्मि॑ मि॒त्रं प्रथि॑ष्ठमु॒प॒
 यामि॑ श॒र्म । शिशा॑नो अ॒ग्निः क्र॑तुभिः
 समि॑द्धः स नो दि॒वा (६) स रि॑षः पा॒तु

नक्तम् । वि ज्योतिषा बृहता भात्यग्निरावि-
 विश्वानि कृणुते महित्वा । प्रादेवीर्मायाः
 संहते दुरेवाः शिशीति शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे ।
 उत स्वानासो दिवि षन्त्वग्नेस्तिग्मायुधा रक्षसे
 हन्तवा उ । मदे चिदस्य प्र रुजन्ति भामा
 न वरन्ते परिबाधो अदेवीः (७) ॥

(अघशंसः स ते जरता रुनामि ह दिवैकचत्वारिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

(आप उन्दन्त्वाकृत्यै दैवीमियं वस्व्यस्य शुना सोममुदायुषा प्र च्यव-
 स्वाग्रेरातिथ्यमशुरं शुर्विचायनी मेऽसि युञ्जते कृणुष्व पाजश्चतुर्दश ॥१४॥)

(आपो वस्व्यसि या तवेयं गीश्चतुस्त्रिंशत् ॥ ३४ ॥)

हरिः ॐ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 द्वितीयः प्रपाठकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

कृणुष्व । पाजः । प्रसितिमिति प्रसितिम् ।
 न । पृथ्वीम् । याहि । राजा । इव । अमवानित्य-
 मं—वान् । इभेन । तृष्वीम् । अन्विति । प्रसिति-
 मिति प्रसितिम् । द्रूणानः । अस्ता । असि ।

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

विध्य । रक्षसः । तपिष्ठैः । तव । भ्रमासः । आ-
शुया । पतन्ति । अन्विति । स्पृश । धृषता । शोशु-
चानः । तपूँषि । अग्ने । जुह्वा । पतद्भान् । असं-
दित इत्यसं—दितः । वीति । सृज । विष्वक् ।
उल्काः । प्रतीति । स्पर्शः । वीति । सृज । तूर्णि-
तम इति तूर्णि—तमः । भव । पायुः । विशः ।
अस्याः । अदब्धः । यः । नः । दूरे । अघशंस स
इत्यघ—शंसः । (१) यः । अन्ति । अग्ने । मार्किः ।
ते । व्यथिः । एति । दधर्षीत् । उदिति । अग्ने ।
तिष्ठ । प्रति । एति । तनुष्व । नीति । अमित्रान् ।
ओषतात् । तिग्महेत इति तिग्म—हेते । यः । नः ।
अरांतिम् । समिधानेति सम्—इधान् । चक्रे ।
नीचा । तम् । धक्षि । अतसम् । न । शुष्कम् ।
ऊर्ध्वः । भव । प्रतीति । विध्य । अधीति । अस्मत् ।
आविः । कृणुष्व । दैव्यानि । अग्ने । अवेति ।
स्थिरा । तनुहि । यातुजूनाम् । जामिम् । अजांमिम् ।
प्रेति । मृणीहि । शत्रून् । सः । ते । (२)
जानाति । सुमतिमिति सु—मतिम् । यविष्ठ ।
यः । ईवते । ब्रह्मणे । गातुम् । ऐरत् । विश्वानि ।
अस्मै । सुदिनानीति सु—दिनानि । रायः ।

द्युम्नानि । अर्यः । वीति । दुरः । अभीति । द्यौ ।
 सः । इव । अग्ने । अस्तु । सुभग इति सु—भगः ।
 सुदानुरिति सु—दानुः । यः । त्वा । नित्येन ।
 हविषा । यः । उक्थैः । पिप्रीषति । स्वे । आयुषि ।
 दुरोण इति दुः—ओने । विश्वा । इव । अस्मै ।
 सुदिनेति सु—दिना । सा । असव । इष्टिः ।
 अर्चामि । ते । सुमतिमिति सु—मतिम् । घोषि ।
 अर्वाक् । समिति । ते । वावाता । जरताम् (३) इयम् ।
 गीः । स्वश्वा इति सु—अश्वाः । त्वा । सुरथा इति
 सु—रथाः । मर्जयेम । अस्मे इति । क्षत्राणि । धारयेः ।
 अन्विति । द्यून् । इह । त्वा । भूरिं । एति । चरेव । उपेति ।
 त्मन् । दोषावस्तारिति दोषा—वस्तः । दीदिवाःसम् ।
 अन्विति । द्यून् । क्रीडन्तः । त्वा । सुमनस इति
 सु—मनसः । सपेम । अभीति । द्युम्ना । तस्थिवाःसः ।
 जनानाम् । यः । त्वा । स्वश्व इति सु—अश्वः । सुहि-
 रण्य इति सु—हिरण्यः । अग्ने । उपयातीत्युप-
 याति । वसुमतेति वसु—मता । रथेन । तस्य ।
 त्राता । भवसि । तस्य । सखा । यः । ते । आति-
 थ्यम् । आनुषक् । जुजोषव । महः । रुजामि । (४)
 बन्धुता । वचोभिरिति वचः—भिः । तव । मा ।

पि॒तुः । गो॒त॑मा॒त्र । अ॒न्वि॒ति॑ । इ॒या॒य॒ । त्व॒म् । नः॑ ।
 अ॒स्य॑ । व॒च॑सः । चि॒कि॒द्धि॒ । हो॒तः॑ । य॒वि॒ष्ट॒ ।
 सु॒क॒तो॒ इति॑ सु—क॒तो॒ । द॒मू॒नाः॑ । अ॒स्व॑प्र॒ज॒ इत्य॑-
 स्व॒प्र—जः॑ । त॒र॒ण॑यः । सु॒शे॒वा॒ इति॑ सु—शे॒वाः॑ ।
 अ॒त॑न्द्रा॒सः । अ॒वृ॒काः । अ॒श्र॑मि॒ष्टाः । ते । पा॒य॒वः॑ ।
 स॒धिय॑ञ्चः । नि॒ष॒द्येति॑ नि—स॒द्य॑ । अ॒ग्ने॑ । त॒व॑ । नः॑ ।
 पा॒न्तु॒ । अ॒मूर॑ । ये । पा॒य॒वः॑ । मा॒म॒ते॒यम् । ते॒ । अ॒ग्ने॑ ।
 प॒श्य॑न्तः । अ॒न्ध॒म् । दु॒रि॒ता॒दि॒ति॑ दुः—इ॒ता॒त् ।
 अ॒र॑क्षन् । र॒र॑क्ष । ता॒न् । सु॒कृ॒त॒ इति॑ सु—कृ॒तः॑ ।
 वि॒श्व॒वे॒दा॒ इति॑ वि॒श्व—वे॒दाः॑ । दि॒प्स॑न्तः । इ॒त् ।
 रि॒प॒वः॑ । न । ह॒ । (५) दे॒भुः॑ । त्व॒या॑ । व॒य॒म् ।
 स॒ध॒न्य॑ इति॑ स॒ध—न्यः॑ । त्वो॒ताः॑ । त॒व॑ । प्र॒णी॒ती॒ति॒
 प्र—नी॒ती॒ । अ॒श्या॒म॒ । वा॒जा॒न् । उ॒भा॒ । श॒सा॑ ।
 सू॒द॒य॒ । स॒त्य॒ता॒त् इति॑ स॒त्य—ता॒ते॒ । अ॒नु॒ष्टु॒या॒ ।
 कृ॒णु॒हि॒ । अ॒ह॒या॒ण॒ । अ॒या॒ । ते॒ । अ॒ग्ने॑ । स॒मि॒धेति॑
 स॒म्—इ॒धा॑ । वि॒धे॒म॒ । प्र॒ती॒ति॑ । स्तो॒म॑म् । श॒स्य॑-
 मा॒न॒म् । गृ॒भा॒य॒ । द॒हं॑ । अ॒श॒सः॑ । र॒क्ष॒सः॑ । पा॒हि॒ ।
 अ॒स्मा॒न् । द्रु॒हः॑ । नि॒दः॑ । मि॒त्र॒म॒ह॒ इति॑ मि॒त्र—म॒हः॑ ।
 अ॒व॒द्या॒त् । र॒क्षो॒ह॒ण॒मि॒ति॑ र॒क्षः—ह॒न॑म् । वा॒जि॒न॑म् ।
 ए॒ति॑ । जि॒व॒र्मि॑ । मि॒त्र॒म् । प्र॒थि॑ष्ठम् । उ॒पे॒ति॑ ।

या॒मि॒ । श॒र्म॑ । शि॒शा॒नः॑ । अ॒ग्निः॑ । क॒र्तु॑भि॒रिति॑
 क॒र्तु॑—भिः॒ । स॒मि॒द्ध इति॑ स॒म्—इ॒द्धः॑ । सः॑ । नः॑ ।
 दि॒वा॑ । (६) सः॑ । रि॒षः॑ । पा॒तु॑ । न॒क्त॑म् । वी॒तिं॑ ।
 ज्योति॑षा । बृ॒ह॒ता॑ । भ॒ति॑ । अ॒ग्निः॑ । आ॒विः॑ ।
 वि॒श्वानि॑ । कृ॒णु॑ते । म॒हि॒त्वेति॑ म॒हि—त्वा॑ । प्रेति॑ ।
 अ॒दे॒वीः॑ । मा॒याः॑ । स॒ह॒ते॑ । दु॒रे॒वा इति॑ दुः—ए॒वाः॑ ।
 शि॒शी॒ते॑ । शृ॒ङ्गे इति॑ । र॒क्ष॑से । वि॒नि॒क्ष इति॑ वि—
 नि॒क्षे॑ । उ॒त । स्वा॒ना॒सः॑ । दि॒वि॑ । स॒न्तु॑ । अ॒ग्नेः॑ ।
 ति॒ग्मा॒यु॒धा इति॑ ति॒ग्म—आ॒यु॒धाः॑ । र॒क्ष॑से । ह॒न्त॒वै॑ ।
 उ॒ । म॒दै॑ । चि॒त् । अ॒स्य॑ । प्रेति॑ । रु॒ज॒न्ति॑ । भा॒र्माः॑ ।
 न । व॒र॒न्ते॑ । प॒रि॒बा॒ध इति॑ परि—बा॒धः॑ ।
 अ॒दे॒वीः (७) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथ-
माष्टके द्वितीयः प्रपाठकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

त्रयोदशोऽनुवाके हविर्धानमण्डपनिर्माणमुक्तम् । यद्यपि नैतावता किञ्चि
त्प्रमेयं परिसमाप्तं तथाऽप्यध्यापकसंप्रदायपरम्परया प्रपाठक उत्तरानुवाकं

प्रपा० २ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३७९

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

समाप्यत इत्यन्तिमानुवाकत्वाच्चतुर्दशे काम्याः सामिधेन्यः पुरोनुवाक्या याज्याश्चोच्यन्ते । तत्रेष्टिकाण्डे व्रातपत्येष्टेरूर्ध्वं राक्षोघ्नोष्टिरेवमाज्याते—

“अग्रये रक्षोघ्ने पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्य रक्षासि सचेरन्समिधेव त्सोहणं स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवास्माद्रक्षास्यप हन्ति” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

सचेरन्समवेयुर्वाधेरन्नित्यर्थः ॥

मध्यरात्रिकालं विधत्ते—

“निशितायां निर्वपेन्निशितायां हि रक्षासि प्रेरते संप्रेर्णान्येवैनानि हन्ति” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

प्रेरते प्रकर्षेण चरन्ति । अतस्तस्यां वेलायां निर्वापेण प्रचारवन्त्येवैनानि रक्षासि हन्ति ॥

यागभूमेः परितो वेष्टनं विधत्ते—

“परिश्रिते याजयेद्रक्षसामनन्ववचाराय” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति । अनुप्रवेशाभावायेत्यर्थः ॥

रक्षोहणं वाजिनं वि ज्योतिषेत्येतौ मन्त्रौ विधत्ते—

“रक्षोघ्नी याज्यानुवाक्ये भवतो रक्षसास्तृष्यै” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

हिसार्यामित्यर्थः ॥

अस्मामिष्टौ कृणुष्व पाज इत्यनुवाकः कृत्स्नो विनियुक्तः । तस्मिन्नृचोऽष्टा- दश । तासु पञ्चदश सामिधेन्यः । एका पुरोनुवाक्या, द्वे याज्ये विकल्पिते ।

तत्रेयं प्रथमा—

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजे-
वामवा इभेन । तृष्वीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽ-
स्ताऽसि विध्य रक्षसस्तपिष्ठैः ॥ १ ॥, इति ।

कृणुष्व कुरुष्व । पाजो बलम् । प्रसितिं न मृगवन्धनहेतुभूतपाश्यामिव पृथ्वीं प्रसारिताम् । अमवानमात्ययुक्तः । इभेन हस्तिना तृष्वीं शीघ्रगामिनीं प्रसितिं प्रकृष्टसेनां द्रूणानो हिसन् । अस्ता क्षेप्ता धावयिता । रक्षसो राक्ष- गान् । तपिष्ठैरतिसंतापकैर्वाणैः । हेऽग्ने मृगवन्धनाय प्रसारितां पाश्यामिव

रक्षोनिरोधाय प्रौढं बलं कुरु । अमात्ययुक्तो गजेन सहितो राजेव रक्षसामु-
परि याहि । क्षिप्रगामिनीं परकीयसेनामनु पृष्ठतो गत्वा मारयन्नवशिष्टाया
धावयिता भव । पलायमानानपि राक्षसान्वाणैस्तीक्ष्णैर्विध्य ॥ १ ॥

अथ द्वितीया—

तव भ्रमास आशुया पतन्त्यनु स्पृश धृषता
शोशुचानः । तपूष्यग्ने जुह्वा पतङ्गानसं-
दितो वि सृज विष्वगुल्काः ॥ २ ॥, इति ।

भ्रमासो भ्रमणशालिनो विस्फुलिङ्गाः । असंदितोऽखण्डितः । (+आशुया
क्षीघ्रगामिनः(णः)। धृषता धार्ष्ट्येन । शोशुचानो भृशं दीप्यमानः । तपूषि संता-
पान् । पतङ्गान्पतनशीलान् । वि सृज विशेषेणोत्पादय । विष्वक्सर्वतः । उल्का
महाज्वालाः । हेऽग्ने तव संबन्धिनो विस्फुलिङ्गाः क्षीघ्रगामिनः(णः) सर्वतः पत-
न्ति । त्वमपि भृशं दीप्यमानस्तैर्विस्फुलिङ्गैस्तानसुरान्धार्ष्येनात्यन्तगाहमनु-
स्पृश । पुनरपि जुह्वा हुतेन हविषा त्वमविच्छिन्नः सन्संतापान्विस्फुलिङ्गान्म-
हाज्वालाश्चासुरवाधनाय सर्वतो बाहुल्येनोत्पादय ॥ २ ॥

अथ तृतीया—

प्रति स्पशो वि सृज तूर्णितमो भवा पायुर्विशो
अस्या अदब्धः । यो नो दूरे अवशसो यो
अन्यग्ने माकिष्टे व्यथिरा दधर्षीत् ॥३॥, इति ।

स्पशः पाशान् । तूर्णितमोऽतित्वरितः । पायुः पालयिता । विशः प्रजा-
याः । अदब्धः केनाप्यर्हिसितः । अग्रशंसो विचित्रवधकारी । अन्ति समीपे ।
माकिर्मा । व्यथिर्व्यथाकारी । आदधर्षीत्सर्वतो धृष्टो भवतु । हेऽग्ने चित्रवध-
कारी राक्षसो योऽस्माकं वैरी दूरे वर्तते, यश्चान्तिके वर्तते तं प्रति त्वमतिव-
रितो बन्धनहेतून्पाशान्विविधान्सृज । केनाप्यर्हिसितस्त्वमस्मदादिकाया
अम्याः प्रजायाः पालको भव । कोऽपि व्यथयिता राक्षसस्ते समीपे सर्वत्र
धृष्टो मा भवतु ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थी—

उदग्ने तिष्ठ प्रया तनुष्व न्यमित्राः ओषता-

* धनुश्चिदान्तर्गतं ख. पुस्तक एव ।

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

त्तिग्महेते । यो नो अरातिः समिधान चक्रे
नीचा तं धक्ष्यतसं न शुष्कम् ॥ ४ ॥, इति ।

हेऽग्ने त्वमुत्तिष्ठ शत्रून्प्रति सर्वतः प्रवर्तस्व । हे तीक्ष्णायुध त्वमभित्राम्भितरां
दह । हे समिध्यमान वद्वे योऽस्माकं शत्रुत्वं चक्रे तं नीचं कृत्वा शुष्कमर्तस-
मिव काष्ठमिव भस्मी कुरु ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमी—

ऊर्ध्वो भव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व
दैव्यान्यग्ने । अव स्थिरा तनुहि यातुजूनां
जामिमजामिं प्र मृणीहि शत्रून् ॥५॥, इति ।

हेऽग्ने त्वमूर्ध्वो भवोद्युक्तो भव । अस्मदाधि अस्माकमुपरि ये शत्रवः संवृ-
त्तास्तान्प्रति विध्य । हेऽग्ने दैव्यानि वीर्याण्याविष्कुरु । यातुजूनां यातुधा-
नानां स्थिराणि वीर्याणि अवमतानि यथा भवन्ति तथा तनुहि कुरु । जामिः
पुनः पुनस्ताडितः, अजामिरताडितस्ताडशान्सर्वान्ममृणीहि मारय ॥ ५ ॥

अथ षष्ठी—

स ते जानाति सुमतिं यविष्ठ य ईवते ब्रह्मणे
गातुमैरत् । विश्वान्यस्मै सुदिनानि रायो
द्युम्नान्यर्यो वि दुरो अभि द्यौत् ॥ ६ ॥, इति ।

हे यविष्ठ युवतम यो यजमान ईवते स्वगृहं प्रति गमनवते ब्रह्मणे परिवृ-
हाय तुभ्यं गातुं हविर्लक्षणमन्नमैरत्प्रददाति स एव यजमानस्त्वदनुग्रहयुक्तं
सुमतिं जानाति । त्वमपि अर्थः स्वामी भूत्वा रायो धनानि द्युम्नानि यशांसि
दुरो गृहांश्चाभिलक्ष्यास्मै यजमानाय विश्वानि सुदिनानि यथा भवन्ति तथा
धौत्पकाशयानुग्रहाण ॥ ६ ॥

अथ सप्तमी—

सेदग्ने अस्तु सुभगः सुदानुर्यस्त्वा नित्येन हवि-
षा य उक्थैः । पिप्रीषति स्व आयुषि दुरोगे
विश्वेदस्मै सुदिना साऽसादिष्टिः ॥ ७ ॥, इति ।

हेऽग्ने यो यजमानः स्र आयुषि यावज्जीवं बुरोणे स्वगृहे नित्येन प्रतिदि-
नमनुष्ठेयेन हविषा त्वां पिप्रीषति प्रीणयितुमिच्छति यश्चोक्थैः शस्त्रैः पिप्रीषति
स एव सुभगः सौभाग्यवान्सुदानुः श्लोभनदानवानप्यस्तु । अस्मा अस्य यज-
मानस्य सा सर्वाऽपीष्टिः सुदिनैवासङ्गवति ॥ ७ ॥

अथाष्टमी—

अर्चामि ते सुमतिं घोष्यर्वाक्सं ते वावाता
जरतामियं गीः । स्वश्वास्त्वा सुरथा मर्जये-
मास्मे क्षत्राणि धारयेरनु द्यून् ॥८॥, इति ।

हेऽग्ने तव सुमतिमनुग्रहरूपामर्चामि मनसा पूजयामि । अर्वागर्वाचीनाऽपि
घोषि घोषवतीर्यं स्तुतिरूपा मदीया गीर्वावाता पौनःपुन्येन प्रसृता ते त्वयि
सम्यग्जरतां जीर्यतां त्वां विहायान्यत्र मा गच्छतु । वयं तु त्वत्प्रसादाच्छो-
भनैरश्वै रथैश्च युक्ताः सन्तस्त्वा मर्जयेम सेवेमहि । त्वमप्यनुद्यून्नुदिनमस्मे
अस्मासु क्षत्राणि सामर्थ्यानि धारयेर्धारय ॥ ८ ॥

अथ नवमी—

इह त्वा भूर्या चरेदुप त्मन्दोषावस्तर्दीदिवाः-
समनु द्यून् । क्रीडन्तस्त्वा सुमनसः सपेमाभि
द्युम्ना तस्थिवाःसो जनानाम् ॥ ९ ॥, इति ।

हेऽग्न इहास्मिँल्लोके श्रेयोर्थां पुरुषस्त्वामेव भूरि बाहुल्येन सर्वत उपचरे-
त्सन्नात्मनि स्वनिमित्तम् । कीदृशं त्वां, दोषावस्तर्दीदिवांसं रात्रिं दिवं दीप्यमा-
नम् । कियन्तं कालमुपचारः, अनुद्यून्नुदिनम् । तस्माद्द्वयं क्रीडन्तो हृष्टमनस-
स्त्वां सपेम संगच्छेम भजेम । किं कुर्वन्तः, जनानां मध्ये द्युम्नानि धनानि
अभितस्थिवांसस्त्वत्प्रसादादधिष्ठितवन्तः ॥ ९ ॥

अथ दशमी—

यस्त्वा स्वश्वः सुहिरण्यो अग्न उपयाति वसु-
मता रथेन । तस्य त्राता भवसि तस्य सखा
यस्त आतिथ्यमानुषगजुजोषत् ॥ १० ॥, इति ।

हेऽग्ने त्वत्प्रसादाच्छोभनैरश्वैः समीचीनेन हिरण्येन च युक्तो यो यजमानो
हविःस्वरूपधनवता रथेन सह त्वामुपयाति तस्य त्वं त्राता भवसि । किं च

प्रपा०२अनु०१४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

३८३

यस्तवातिथिसत्कारमानुषकप्रतिदिनं जुजोषत्प्रीतिपुरःसरं करोति तस्य त्वं
सखिवत्स्वाधीनो भवसि ॥ १० ॥

अथैकादशी—

महो रुजामि बन्धुता वचोभिस्तन्मा पितुर्गोत-
मादान्वियाय । त्वं नो अस्य वचसश्चिकिद्धि
होतर्यविष्ट सुक्रतो दमूनाः ॥ ११ ॥, इति ।

हेऽग्ने बन्धुता त्वदीयेन बन्धुत्वेन महोऽसुराणां तेजोऽधिक्षेपरूपैर्वचोभिरेव
रुजामि भञ्जयामि । तत्त्वदीयं बन्धुत्वं गोतमाद्रोतमसदृशादध्यापकात्पितुर्गोत-
नुपाप । हे होतर्देवानामाहातर्यविष्ट युवतम सुक्रतो शोभनक्रतो यागनिष्पा-
दक दमूना दान्तमनास्त्वं नोऽस्मदीयस्य वचसोऽधीतवेदस्य रहस्यं चिकिद्धि
जानासि ॥ ११ ॥

अथ द्वादशी—

अस्वप्रजस्तरणयः सुशेवा अतन्द्रासोऽवृका
अश्रमिष्ठाः । ते पायवः सध्रियञ्चो निष-
द्याग्ने तव नः पान्त्वमूर ॥ १२ ॥, इति ।

हेऽग्ने तव ते' नः पान्तु, त्वदीयास्तथाविधा रश्मयोऽस्मान्पालयन्तु । अमू-
रैत्यग्निविशेषणम् । मूर्मूर्च्छा तद्गान्मूरस्ततोऽन्यत्वादमूरस्तस्य संबोधनम् । कीदृ-
शास्ते रश्मयः, स्वप्नजन्मानो मिथ्याभूता न भवन्तीति अस्वप्नजः । व्यत्ययेनैकव-
चनम् । तरणयो दुरितरूपं तमस्तारयन्ति । सुशेवाः सुखेन सेवितुं
योग्याः । अतन्द्रासोऽप्रमत्ताः । अवृका अहिंसकाः । अश्रमिष्ठाः श्रमर-
हिताः । पायवः पालकाः । सध्रियञ्चः सह प्रवर्तमानाः । निषद्य यागप्रदेशे
स्थित्वा ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशी—

ये पायवो मामतेयं ते अग्ने पश्यन्तो अन्धं
दुरितादरक्षन् । ररक्ष तान्त्सुकृतो विश्ववेदा
दिप्सन्त इद्रिपवो ना ह देभुः ॥ १३ ॥, इति ।

हेऽग्ने तव संबन्धिनः पालका ये रश्मयो ममताख्यायाः कस्याश्चिद्योषि-

तोऽपत्यं क्वचिदन्धं पश्यन्तो दुरितादान्ध्यलक्षणादरक्षन् । इयं त्वाख्या-
यिका क्वापि ब्राह्मणान्तरे द्रष्टव्या । विश्वं वेत्तीति विश्ववेदाः । तादृशो
भवान्सुकृतः शोभनकर्मकारिणस्तात्रश्रीव्ररक्ष । ते रिपवो राक्षसास्तान्दिपसन्त
इदिव परिभवितुमिच्छन्तोऽपि *ना (न) ह देभुर्नैव परिवभूवुः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्दशी—

त्वया वयं सधन्यस्त्वोतास्त्व प्रणी-

त्यश्याम वाजान् । उभा शंसा सूदय

सत्यतातेऽनुष्ठुया कृणुह्यहयाण ॥ १४ ॥ इति ।

हेऽग्ने वयं तव प्रणीती प्रेरणया वाजानन्नान्यश्याम । कीदृशा वयं, त्वया
सधन्यः । सह यज्ञकर्म नयन्तीति सधन्याः । त्वोतास्त्वया रक्षिताः । हे
सत्यताते सत्यवित्स्तार, उभा शंसा त्वदग्रेऽस्माभिः शंसनीयावैहिकामुष्पिकौ
पुरुषार्थानुभौ सूदय [क्षर देहि] । हेऽहयाण भक्तानामलज्जाकरानुष्ठुया
कृणुहि साधनानुष्ठानपनेन तानुभौ कुरु ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशी—

अया ते अग्ने समिधा विधेम प्रति स्तोमं शस्य-

मानं गृभाय । दहाशसो रक्षसः पाद्यस्मा-

न्द्बुहो निदो मित्रमहो अवद्यात् ॥ १५ ॥ इति ।

हेऽग्नेऽया समिधाऽनया सामिधेन्या ते त्वां विधेम परिचरेम । अस्माभिः
शस्यमानं स्तोमं स्तोत्रं प्रतिगृभाय प्रतिगृहाण । अशसोऽप्रशस्तान् रक्षसो राक्ष-
सान्दह । मित्रमुपकारकं महस्तेजो यस्यासौ मित्रमहा हे मित्रमहो बुहो वैरि-
कृतदोहान्निदो निन्दाया अवद्यात्तदोपाचास्मान्पाहि ॥ १५ ॥

अथ षोडशी । सा तु पुरोनुवाक्या—

रक्षोहणं वाजिनमा जिघर्मि मित्रं प्रथिष्ठमुप

यामि शर्म । शिशानो अग्निः क्रतुभिः समिद्धः

स नो दिवा स रिषः पातु नक्तम् ॥ १६ ॥ इति ।

* तैत्तिरीयसंहितापदपाठानुरोधेन न हेत्यपेक्षितम् ।

१ ख. 'य रक्ष । हेऽ' । २ ख. 'दशास्त्रीयानु' । ३ ख. 'हि ॥ १५ ॥ इति पञ्चदश सामि-
धेन्यः । अ' ।

प्रपा० २ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(काम्यसामिधेनीयाज्यापुरोनुवाक्यानामभिधानम्)

३८५

रक्षसां हन्तारमन्नवन्तमग्निमाभिमुख्येन दीपयामि । जगतां मित्रं प्रथिष्ठं
विस्तीर्णतमं शर्म शरणमुपयामि भजामि । एतदादिभिः क्रतुभिः समिद्धः
संज्वलितः शिशानस्तीक्ष्णः सोऽग्निर्दिवा रिषो हिंसकादस्मान्पातु । स एव
नक्तमपि पातु ॥ १६ ॥

अथ सप्तदशी । सा तु याज्या—

वि ज्योतिषा बृहता भात्यग्निराविर्विश्वानि
कृणुते महित्वा । प्रादेवीर्मायाः सहते दुरेवाः
शिशीते शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे ॥ १७ ॥ इति ।

अयमग्निर्बृहता ज्योतिषा विभाति । विश्वानि महित्वा माहात्म्येनाऽऽवि-
ष्कुरुते । अदेवीरामुरीर्दुरेवा दुरत्यया मायाः प्रसहते विनाशयति । रक्षसे
राक्षसान्विनिक्षे विनाशयितुं शृङ्गे द्वे ज्वाले शिशीते तीक्ष्णी करोति ॥ १७ ॥

अथाष्टादशी । सा तु विकल्पिता याज्या—

उत स्वानासो दिवि षन्त्वग्नेस्तिग्मायुधा रक्षसे
हन्तवा उ । मदे चिदस्य प्र रुजन्ति भामा न
वरन्ते परिबाधो अदेवीः ॥ १८ ॥ इति ।

तिग्मं तीक्ष्णत्वमेवाऽऽयुधं येषां रश्मीनां ते तिग्मायुधास्ते तव स्वानासोऽ-
नेन पुरोडाशेन ध्वनिं कुर्वन्तः । तादृशा अग्ने रश्मय उत दिवि पन्तु द्युलो-
केऽपि प्रसरन्तु । किमर्थं, रक्षसे हन्तवा उ राक्षसान्हन्तुमेव । अस्याग्नेर्भामा
भासो रश्मयो मदे चिदस्मद्धर्षायैव प्ररुजन्ति प्रतिपक्षिणो भञ्जन्ति । अदे-
वीरामुर्यः परिबाधः सर्वतः कृता बाधा न वरन्ते नैवास्पानावृण्वन्ति । अत्र
षोडशी विकल्पिता सामिधेनी । उत्तरे याज्यानुवाक्ये इति केचित् । तथा
॥ऽस्तु ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ कृणु राक्षोघ्नके यागे सामिधेन्यस्तु षोडश ।

याज्यानुवाक्ये द्वे अष्टादश मन्त्रा ईहेरिताः ॥ १ ॥” इति ॥

१ क. ग. घ. ड. 'मिद्धो ज्वालि' । २ ख. 'नी' । तेन षोडश सामिधेन्य इत्यपि पक्षः । उ' ।
ख. इहोदिताः ।

मीमांसा तु उभा वामिन्द्राग्नी इत्यत्रैव सर्वत्र याज्याकाण्डे योजनीया ॥
छन्दोऽपि सर्वासामृचामत्र त्रिष्टुबेव ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे द्वितीयप्रपाठके
चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।
पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्विद्यातीर्थमहेश्वरापरावतारस्य श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरस्य
श्रीवीरबुक्कमहाराजस्याऽऽज्ञापारिपालकेन माधवाचार्येण विर-
चिते वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये
प्रथमकाण्डे द्वितीयः प्रपाठकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

हरिः ॐ ।

देवस्यं त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो-
र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामा ददेऽभ्रिरसि
नारिरसि परिलिखितः रक्षः परिलिखिता
अरांतय इदमहः रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि
योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इदमस्य ग्रीवा
अपि कृन्तामि दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथि-
व्यै त्वा शुन्धतां लोकः पितृषदंनो यवोऽसि
यवयास्मद्द्वेषः (१) यवयारांतीः पितृणाः

प्रपा० २ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।
 (अमीषोमीयपशुहत्वेन पूर्वोक्तशेषभूतसदोनिर्माणादि)

३८७

स॒र्दन॒म॒स्यु॒द्विवं॑ स्त॒भाना॑ऽन्तरि॑क्षं पृ॒ण पृथि॒वीं
 दृ॒ह ह॑ द्यु॒तान॒स्त्वां मा॒रुतो॑ मि॒नोतु॑ मि॒त्राव॑रु॒-
 णयो॑र्ध्रु॒वेण॒ धर्म॑णा ब्रह्म॒वनिं॑ त्वा क्ष॒त्रव॑निः
 सु॒प्रजा॒वनिः॑ रा॒यस्पो॒षव॑निं॒ पर्य॑हामि॒ ब्रह्म
 दृ॒ह ह॑ क्ष॒त्रं दृ॒ह ह॑ प्र॒जां दृ॒ह ह॑ रा॒यस्पोषं॑ दृ॒ह ह॑
 वृ॒तेन॑ द्या॒वापृथि॒वी आ पृ॑णेत्या॒मिन्द्र॑स्य॒ सदां॑ऽ-
 सि॒ विश्व॑ज॒नस्य॑ छाया॒ परिं॑ त्वा गिर्वि॒णो गि॑रं
 इ॒मा भ॑वन्तु॒ विश्व॑तो॒ वृद्धा॑यु॒मनु॒ वृद्ध॑यो॒ जुष्टां
 भव॑न्तु॒ जुष्ट॑य॒ इन्द्र॑स्य॒ स्यूर॑सीन्द्र॒स्य ध्रु॒वम॑स्यैन्द्र-
 म॒सीन्द्रा॑य॒ त्वा (२) ॥

(द्वेष इ॒मा अष्टा॑दश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

दे॒वस्य॑ । त्वा । स॒वि॒तुः । प्र॒स॒व इति॑ प्र—स॒वे ।
 अ॒श्वि॒नाः । बा॒हु॒भ्यामि॑ति॒ बा॒हु—भ्या॑म् । पू॒ष्णः ।
 ह॒स्ता॒भ्याम् । एति॑ । द॒दे । अ॒ग्निः । अ॒सि॑ । ना॒रिः ।
 अ॒सि॑ । परि॑लि॒खित॑मि॒ति परि॑—लि॒खित॑म् ।
 र॒क्षः । परि॑लि॒खिता॑ इति॒ परि॑—लि॒खिताः । अ॒रा-

तयः । इ॒दम् । अ॒हम् । र॒क्ष॑सः । ग्री॒वाः । अ॒पीति॑ ।
 कृ॒न्ता॒मि । यः । अ॒स्मान् । द्वेष्टि॑ । यम् । च ।
 व॒यम् । द्विष्मः । इ॒दम् । अ॒स्य । ग्री॒वाः । अ॒पीति॑ ।
 कृ॒न्ता॒मि । दि॒वे । त्वा । अ॒न्तरि॑क्षाय । त्वा । पृ॒थि-
 व्यै । त्वा । शु॒न्ध॑ताम् । लो॒कः । पि॒तृ॒षद॑न॒ इति॑
 पि॒तृ—स॑द॒नः । यवः॑ । अ॒सि । य॒वयं॑ । अ॒स्मत् ।
 द्वेषः॑ । (१) य॒वयं॑ । अ॒रा॒तीः । पि॒तृ॒णाम् । स॑द॒नम् ।
 अ॒सि । उ॒दिति॑ । दि॒वम् । स्त॒भान् । ए॒ति । अ॒न्त-
 रि॑क्षम् । पृ॒ण । पृ॒थि॒वीम् । दृ॒ह । द्यु॒तानः॑ । त्वा ।
 मा॒रुतः॑ । मि॒नो॒तु । मि॒त्रा॒वरु॑णयो॒रिति॑ मि॒त्रा—वरु॑-
 णयोः । ध्रु॒वेण॑ । ध॒र्म॒णा । ब्र॒ह्म॒वनि॑मिति॑ ब्र॒ह्म—वनि॑म् ।
 त्वा । क्ष॒त्र॒वनि॑मिति॑ क्ष॒त्र—वनि॑म् । सु॒प्र॒जा॒वनि॑मिति॑
 सु॒प्र॒जा—वनि॑म् । रा॒य॒स्पो॒ष॒वनि॑मिति॑ रा॒य॒स्पो॒ष—
 वनि॑म् । प॒रीति॑ । ऊ॒हा॒मि । ब्र॒ह्म । दृ॒ह । क्ष॒त्रम् ।
 दृ॒ह । प्र॒जामि॑ति॑ प्र—जा॒म् । दृ॒ह । रा॒यः ।
 पो॒षम् । दृ॒ह । घृ॒तेन॑ । द्या॒वा॒पृ॒थि॒वी इति॑ द्या॒वा—
 पृ॒थि॒वी । ए॒ति । पृ॒णे॒थाम् । इन्द्र॑स्य । स॒दः । अ॒सि ।
 वि॒श्व॒ज॒न॒स्येति॑ वि॒श्व—ज॒न॒स्यं । छा॒या । प॒रीति॑ ।
 त्वा । गि॒र्व॒णः । गि॒रः । इ॒माः । भ॒वन्तु॑ । वि॒श्वतः॑ ।
 वृ॒द्धा॒यु॒मिति॑ वृ॒द्ध—आ॒युम् । अ॒न्विति॑ । वृ॒द्धयः॑ ।

(अग्नीषोमीयपशुहत्वेन पूर्वोक्तशेषभूतसदोनिर्माणादि)

जुष्टाः । भवन्तु । जुष्टयः । इन्द्रस्य । स्यूः । असि ।
इन्द्रस्य । ध्रुवम् । असि । ऐन्द्रम् । असि । इन्द्राय ।
त्वा (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्भमे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

द्वितीयस्मिन्प्रपाठके सोमक्रयं प्राधान्येन प्रतिपाद्य ततो हविर्विधानमण्डपनि-
र्माणपर्यन्तं कर्मजातं प्रतिपादितम् । अथ तृतीयेऽस्मिन्प्रपाठकेऽग्नीषोमीयपशुः
प्राधान्येन प्रतिपाद्यते । आदौ तावत्पूर्वशेषः सदोमण्डपनिर्माणादिः प्रतिपा-
द्यते । तत्रानुवाकार्था विनियोगसंग्रहकारेणाभिहिताः—

“ पशुपश्वे तृतीयेऽस्मिन्ननुवाकाश्चतुर्दश ।

सदश्चोपरवा धिष्ण्या वैसर्जनहुतिस्तथा ॥ १ ॥

यूपच्छेदस्तत्प्रतिष्ठा पशुपाकृतिर्हिसने ।

वपोत्खेदो वसाहोमो गुदकाण्डाहुतिस्तथा ॥ २ ॥

वसतीवर्युपादानं सोमोपावहतिस्तथा ।

काम्ययाज्या इति प्रोक्ता अर्था अत्रानुवाकगाः ॥ ३ ॥ ” इति ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनो-

र्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामा ददे—

कल्पः—“ अथाध्वर्युः प्रदक्षिणमावृत्य प्रत्यङ्ङाद्रुत्य शालामुखीयाच्छङ्को-
रनुस्यन्त्यां षट्प्राचः प्रक्रमान्प्रक्रामति दक्षिणा सप्तमं तत्राग्निं निदधाति स
औदुम्बर्यै काल औदुम्बर्यै कालादग्निमीदत्ते देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्वि-
नोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामा दद इति ” इति ।

अभ्यादानं विधत्ते—

“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यभ्रिमा दत्ते प्रसूत्या अभिनोर्बाहुभ्यामि
स्याहाभिनौ हि देवानामध्वर्यु आस्तां पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्सै ” [सं
का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

अभ्रिरसि नारिरसि—

कल्पः—“ आदायाभिमन्त्रयतेऽभ्रिरसि नारिरसीति ” इति ।

खननसाधनभूता काष्ठमयी तीक्ष्णमुखाग्राऽभ्रिरित्युच्यते । यद्यपि त्वम
भ्रिरसि तथाऽप्यस्मान्प्रति नारिरश्चञ्चुरसि ॥

नारिशब्दप्रयोजनमाह—

“ वज्र इव वा एषा यदभ्रिरभ्रिरसि नारिरसीत्याह शान्त्यै ” [सं
का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

परिलिखितं रक्षः परिलिखिता अरा-
तय इदमहं रक्षसो ग्रीवा अपि
कृन्तामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्म इदमस्य ग्रीवा अपि कृन्तामि—

कल्पः—“ तयोर्दुम्बर्या अवटं परिलिखति परिलिखितं रक्षः परिलि-
खिता अरातय इदमहं रक्षसो ग्रीवा अपि कृन्तामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
द्विष्म इदमस्य ग्रीवा अपि कृन्तामीति ” इति ॥

परिलेखनप्रयोजनमाह—

“ काण्डेकाण्डे वै क्रियमाणे यज्ञं रक्षांसि जिघांसन्ति परिलिखितं
रक्षः परिलिखिता अरातय इत्याह रक्षसामपहत्या इदमहं रक्षसो ग्रीवा अपि
कृन्तामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्याह द्वौ वाव पुरुषौ यं चैव द्वेष्टि
यश्चैनं द्वेष्टि तयोरेवानन्तरायं ग्रीवाः कृन्तति ” [सं०का०६प्र०२अ०१०] इति॥

दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा—

बौधायनः—“ औदुम्बर्येषा स्थूणा प्रक्षालिता प्रपन्ना प्रागवटादुपशेते तां
परस्तादर्वाचीं प्रोक्षति दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ दिवे त्वेत्यग्रं प्रोक्षत्यन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं पृथिव्यै
त्वेति मूलम् ” इति ।

प्रपा० ३ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३९१

(अमीषोमीयपशुत्वेन पूर्वोक्तशेषभूतसदोनिर्माणादि)

प्रोक्षामीत्यध्याहारः । औदुम्बरीभागानां(णां) लोकत्रयात्मकत्वं मन्त्रेणा-
भिप्रेतामित्याह—

“ दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेत्याहैभ्य एवैनां लोकेभ्यः प्रोक्ष-
ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

अग्रमारभ्य मूलपर्यन्तं प्रोक्षणं विधत्ते—

“ परस्तादर्वाचीं प्रोक्षति तस्मात्परस्तादर्वाचीं मनुष्या ऊर्जमुप जीवन्ति ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

ऊर्ध्ववर्तिनो मुख्या(खा)दारभ्यार्वाचीमुद्रावसानम् ॥

शुन्धतां लोकः पितृषदनः—

कल्पः—“ अवटेऽपोऽवनयति शुन्धतां लोकः पितृषदन इति ” इति ।

पितरः सीदन्त्यस्मिन्निति पितृषदनोऽवटाख्यो लोकः शुद्धो भवतु ॥

अववनयनं विधत्ते—

“ क्रूरमिव वा एतत्करोति यत्स्वनत्यपोऽव नयति शान्त्यै ” [सं० का०
६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीः—

कल्पः—“यवान्प्रस्कन्दयति यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीरिति” इति ।
हे धान्य त्वं यवोऽसि अमिश्रीकर्ताऽसि । अतो द्वेषिणो राक्षसानितरा-
पि शत्रून्स्मत्तो वियोजय ॥

पूर्वोक्तास्वप्सु यवप्रस्कन्दनं विधत्ते—

“ यवमतीरव नयत्यूर्ग्वै यव ऊर्गुदुम्बर ऊर्जैर्वोर्जैः समर्थयति ” [सं०
१० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

औदुम्बर्या निखातभागादूर्ध्वभागे प्रमाणं विधत्ते—

“ यजमानेन संमितौदुम्बरी भवति यावानेव यजमानस्तावतीमेवास्मिन्नूर्जै
गति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

यजमानस्य यावत्पर्याप्तं तावदन्नं भवतीत्यर्थः ॥

पितृणां सदनमसि—

कल्पः—“ बर्हिर्हस्तं व्यतिषज्यावस्तृणाति पितृणां सदनमसीति ” इति ।

बर्हिर्हस्तो बर्हिर्मुष्टिः । हे बर्हिः पितृणां स्थानमसि ॥

विधत्ते—

“ पितृणां सदनमसीति बर्हिर्व स्तृणाति पितृदेवत्वं हेतद्यन्निखातम् ।
[सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

निखातस्य पितरो देवतेत्यर्थवान्तरादवगन्तव्यम् ॥

उद्दिवः स्तभानाऽन्तरिक्षं पृण पृथिवीं दृह—

कल्पः—“ अथैनामुच्छ्रयति उद्दिवः स्तभानाऽन्तरिक्षं पृण पृथिवीं दृह
हेति ” इति ।

हे औदुम्बरि द्युलोकपूर्वदेशे विधारय, अन्तरिक्षं पूरय, पृथिवीं दृढी कुरु
उच्छ्रयणं विधत्ते—

“ यद्बर्हिरनवस्तीर्य मिनुयात्पितृदेवत्या निखाता स्याद्बर्हिरनवस्तीर्य मिनो
त्यस्यामेवैनां मिनोत्यथो स्वारुहमेवैनां करोति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ०
१०] इति ।

यदि बर्हिरस्तीर्त्वा प्रथमत एव तामुच्छ्रयेत्तदा पितृणां निखातं मनुष्याणा
पूर्ध्वं निखातादित्ययं विभागो न स्यात्किं तु कृत्स्ना पितृदेवत्वैव स्थापित
भवेत् । बर्हिपः पृथिवीजन्यत्वेन तत्पृथिव्यामेव कृतं भवति । किं च स्वसं
द्दामेवैनां करोतीति नोक्तदोषः ॥

मध्ये दिवमित्यादिपदानामुपयोगमाह—

“ उद्दिवः स्तभानाऽन्तरिक्षं पृणेत्याहैषां लोकानां विधृत्यै ” [सं
का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

द्युतानस्त्वा मारुतो मिनोतु

मित्रावरुणयोर्ध्रुवेण धर्मणा—

कल्पः—“ अथैनां प्राचीनकर्णामुच्छ्रितामवटे प्रक्षिपेत्—द्युतानस्त्वा मारुतं
मिनोतु मित्रावरुणयोर्ध्रुवेण धर्मणेति ” इति ।

हे औदुम्बरि मित्रावरुणयोः संबन्धिना दृढेन त्वदीयधारणेनेतस्ततः पति
तां त्वां मरुत्पुत्रो द्युताननामको देवोऽवटे प्रक्षिपतु ॥

इतरपरित्यागेन द्युतानस्वीकारकारणमाह—

“ द्युतानस्त्वा मारुतो मिनोत्त्वित्याह द्युतानो ह स्म वै मारुतो देवानामौ
दुम्बरीं मिनोति तेनैवैनां मिनोति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति

ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिं सुप्रजा-
वनिं रायस्पोषवनिं पर्यूहामि—

कल्पः—“ अथैनां प्रदक्षिणं पुरीषेण पर्यूहति ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिं सुप्रजावनिं रायस्पोषवनिं पर्यूहामीति ” इति ।

ब्रह्म ब्राह्मणजातिं वनति भजतीति ब्रह्मवनिः । हे औदुम्बरी ब्राह्मण्यादिप्रदां त्वां परितो मृत्तिकां प्रक्षिपामि ॥

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“ ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिमित्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

ब्रह्म दृह क्षत्रं दृह प्रजां दृह रायस्पोषं दृह—

कल्पः—“ मैत्रावरुणदण्डेन संहन्ति ब्रह्म दृह क्षत्रं दृह प्रजां दृह रायस्पोषं दृहेति ” इति ।

हे दण्ड ब्राह्मण्यादीन्दृढी कुरु । मन्त्रोऽयं ब्राह्मणेनोपेक्षितः ॥

घृतेन द्यावापृथिवी आ पृणेत्याम्—

कल्पः—“ तस्या विशाखे हिरण्यं निधाय घृतेन द्यावापृथिवी आ पृणेत्यामिति स्तुवेण हिरण्ये जुह्वदान्तमौदुम्बरीमन्ववस्त्रावयति ” इति ।

हे द्यावापृथिवीरूपे औदुम्बर्या अग्रमूले घृतेनानेन समन्तात्पृणेत्याम् ॥ विधत्ते—

“ घृतेन द्यावापृथिवी आ पृणेत्यामित्यौदुम्बर्या जुहोति द्यावापृथिवी एव सेनानक्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

अग्रे हुतस्याऽऽज्यस्य मूलपर्यन्ततां विधत्ते—

“ आन्तमन्ववस्त्रावयत्यान्तमेव यजमानं तेजसाऽनक्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

यजमानस्य शिर आरभ्य पादपर्यन्तं तेजः संपादितं भवति ॥

इन्द्रस्य सदोऽसि विश्वजनस्य छाया—

बोधायनः—“ तस्या उच्छ्रयणमनु प्राचीनकर्णाः स्थूणा उच्छ्रयन्ति ताम्—

दीचो वंशान्प्रोहन्त्यध्यस्यन्ति मध्यमं छदिरिन्द्रस्य सदोऽसीति, विश्वजनस्य छार्येति ये अभितो भवतः ” इति ।

आपस्तम्बः—“ उदीचः प्राचश्च वंशानत्याधायैन्द्रमसीति तेषु मध्यमानि त्रीणि च्छर्दीष्यध्यूहति, विश्वजनस्य छायेति त्रीणि दक्षिणानि, इन्द्रस्य सदोऽसीति त्रीण्युत्तराणि ” इति ।

ऐन्द्रमसीति शाखान्तरेऽवगतो मन्त्रः । उत्तरयोर्मन्त्रयोरत्रैवाऽऽन्नातयोर्ब्राह्मणान्तरानुसारेण क्रमव्यत्ययः ॥

विधत्ते—

“ ऐन्द्रमसीति छदिरधि नि दधात्यैन्द्रं हि देवतया सदो विश्वजनस्य छायेत्याह विश्वजनस्य ह्येषा छाया यत्सदः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति । इन्द्रस्य सदोऽसीत्ययं मन्त्र उपेक्षितः ॥

सदस्थानां कामनाभेदेन च्छर्दिषां संख्यां विधत्ते—

“ नवछदि तेजस्कामस्य मिनूयात्रिवृता स्तोमेन संमितं तेजस्त्रिवृत्तेजस्व्येव भवत्येकादशछदीन्द्रियकामस्यैकादशाक्षरा त्रिष्टुगिन्द्रियं त्रिष्टुगिन्द्रियाव्येव भवति पञ्चदशछदि भ्रातृव्यवतः पञ्चदशो वज्रो भ्रातृव्याभिभूत्यै सप्तदशछदि प्रजाकामस्य सप्तदशः प्रजापतिः प्रजापतेराप्त्या एकविंशतिछदि प्रतिष्ठाकामस्यैकविंशः स्तोमानां प्रतिष्ठा प्रतिष्ठित्यै ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

नवसंख्याकानि च्छर्दीषि यस्य सदसस्तन्नवछदि मिनूयात्कुर्यात् । त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशशब्दैः सैन्न आवृत्तिभेदेन निष्पन्नाः स्तोमा उच्यन्ते । त्रिवृत्स्तोमे सामावृत्त्यभावेऽपि ऋचां नवत्वात्संख्यासाम्यम् । प्रजापतिमुखादग्निना सहोत्पन्नैत्वात्रिवृत्स्तेजस्त्वम् । वीर्यवतः प्रजापतिबाहुत उत्पन्नतया पञ्चदशस्य वज्रत्वम् । आ श्रावयेत्यादिमन्त्राक्षराणां संख्यया समत्वात्सप्तदशस्य प्रजापतित्वम् । त्रिवृदादीनामन्तर्भावैर्नैकविंशस्य प्रतिष्ठात्वम् ॥

औदुम्बरीस्थापनेऽसदोमण्डपमध्यप्रदेशं विधत्ते—

“ उदरं वै सद उर्गुदुम्बरो मध्यत औदुम्बरीं मिनोति मध्यत एव प्रजानामूर्जं दधाति तस्मान्मध्यत ऊर्जा भुञ्जते ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

दक्षिणादिगतच्छर्दिषामग्राण्युत्तरदिग्गतच्छर्दिषामुपरि दृश्यमानतया स्थापनीयानीति विधत्ते—

१ ख. 'येत्यभि' । २ ख. साम्नामावृ' । ३ ख. 'नतया त्रिवृ' । ४ ख. 'णां प्रजापतिस्वरूपाणां सं' । ५ ख. 'नस्य सं' ।

प्रपा० ३७नु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

३९६

(अग्नीषोमीयपञ्चत्वेन पूर्वोक्तशेषभूतसदोनिर्माणादि)

“ यजमानलोके वै दक्षिणानि . छदी० षि भ्रातृव्यलोक उत्तराणि दक्षि-
णान्युत्तराणि करोति यजमानमेवायजमानादुत्तरं करोति तस्माद्यजमानोऽयज-
मानादुत्तरः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

लोके स्थाने । उत्तर उत्कृष्टः ॥

छदिषामन्तरालच्छिद्रेषु तृणमूलैराधानं विधत्ते—

“ अन्तर्वर्तान्करोति व्यावृत्त्यै तस्मादरण्यं प्रजा उप जीवन्ति ” [सं०
का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ।

मूलानां विलक्षणत्वाच्छदिभ्यो व्यावृत्तिर्भवति । यस्मात्तृणमरण्यजन्यं
तस्मात्तृणकाष्ठलाभाय प्रजा अरण्यमुपजीवन्ति ॥

परि त्वा गिर्वणो गिर इमा भवन्तु विश्वतो
वृद्धायुमनु वृद्धयो जुष्टा भवन्तु जुष्टयः—

कल्पः—“अथैतान्परिश्रयन्ति परि त्वा गिर्वणो गिर इमा भवन्तु विश्वतो
वृद्धायुमनु वृद्धयो जुष्टा भवन्तु जुष्टय इति ” इति ।

गीर्भिः स्तुतिभिर्वननीयो भजनीय इन्द्रः सदोभिमानी गिर्वणः । हे गिर्वण
इमाः स्तोत्रशस्त्ररूपा गिरः सर्वतः कर्टकूपेण त्वां परिभवन्तु वेष्टयन्तु । कीदृ-
श्यः । दीर्घायुषं त्वामनु स्वयमपि वृद्धिमत्यः । किं च, जुष्टयोऽस्मत्सेवास्तव
जुष्टाः प्रिया भवन्तु ॥

मन्त्रस्य स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“ परि त्वा गिर्वणो गिर इत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० २
अ० १०] इति ॥

इन्द्रस्य स्यूरसीन्द्रस्य ध्रुवमस्यैन्द्रमसीन्द्राय त्वा ॥

*कल्पः—“ अथ दक्षिणद्वार्वारौ कुशहस्तमुपनिगृह्य दर्भणं करोति प्रवर्त-
पति दर्भणे स्यन्द्यामिन्द्रस्य स्यूरसीति, इन्द्रस्य ध्रुवमसीति ग्रन्थि करोति+ तं
तदानीमेव विस्रस्याहाकुर्वन्तो ह्स्तान्ग्रन्थकौशलैर्निस्तिष्ठन्ति, एवमेवोत्तरं द्वार्वारौ-
ह्रुपेवमेवापरौ द्वार्वारौ निस्तिष्ठन्ति ” इति ।

* एतत्कल्पस्यार्थः सम्यक्तया न ज्ञायते । + अत्रैन्द्रमसीन्द्राय त्वेतिमन्त्रविनियोगप्रदर्शकं
किञ्चित्तुटितं स्यादित्यनुमीयते ।

१ ख. 'णपूतः पिषा' । २ क. ख. 'टह' । ३ क. घ. 'भस्य' । ४ च. हस्तग्रन्थी कौ' ।
५ द. 'ग्रन्थीन्कौश' ।

व्याख्यातं हविर्धानेन ॥

व्याचष्टे—

“ इन्द्रस्य सूरसीन्द्रस्य ध्रुवमसीत्याहैन्द्र० हि देवतया सदः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

प्रज्ञातग्रन्थेर्विस्संसर्गं विधत्ते—

“ यं प्रथमं ग्रन्थिं ग्रथीयाद्यत्तं न विस्स० सयेदमेहेनाध्वर्युः प्र मीयेत तस्मात्स विस्सस्यः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० १०] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ देवस्येत्यध्रिमादत्ते ह्यध्रिरित्यनुमन्त्रणम् ।
परीत्यवटमालिख्य दिवेऽग्रे मध्यमूलयोः ॥ १ ॥
प्रोक्षेदौदुम्बरीं शुन्ध शेषो गर्तेऽवनीयते ।
यवो यवं क्षिपेत्तत्र पितृ दर्भेण संस्तृतिः ॥ २ ॥
उदौदुम्बर्युच्छ्रयोऽथ द्युता तामवटे क्षिपेत् ।
ब्रह्म पांसुं क्षिपेद्गर्ते ब्रह्मं गर्तदृढीकृतिः ॥ ३ ॥
घृतेनौदुम्बरीहोम इन्द्रविश्वद्वयाद्दिशोः ।
छर्दीप्यध्यु(ध्यु)ह्य कर्तव्यः परि त्वेति परिश्रयः ॥ ४ ॥
इन्द्र रज्जुं क्षिपेदिन्द्र बद्ध्वैन्द्रमिति मण्डपम् ।
स्पृशेद्दस्तेन मन्त्रास्तु विंशतिः समुदीरिताः ॥ ५ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्याष्टमपादे चिन्तितम्—

“ वृष्टिकामी सदो नीचैर्मिनुयादिति कामना ।

अध्वर्योः स्वामिनो वाऽऽद्यो वाक्यान्मातुः स उच्यते ॥

परस्मैपदतोऽध्वर्युव्यापारस्य परार्थता ।

श्रुताऽतो वाक्यबाधेन तपोवत्स्वामिनोऽस्तु तत् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ यैः कामयेत वर्षुकः पर्जन्यः स्यादिति नीचैः सदो मिनुयात् ” इति ।

यथा पुरस्तात्पश्चाच्च्चावस्थितौ हविर्धानप्राचीनवंशाहुँचौ तथा सदो नोच्चं किं तु नीचं कार्यमित्यर्थः । इयं च वृष्टिकामनाऽध्वर्योर्युक्ता । यः कामयेत स मिनुयादिति वाक्येन कामयितृमात्रोरेकत्वावगमात् । मातृत्वं चाध्वर्योरित्यवि-

१ क. 'धाने' व्या' । २ ख. 'द्वा तत्र द' । ३ ख. यदि । ४ क. घ. ङ. 'वुमौ त' ।
५ ख. 'धैः । अत्र वृ' ।

(हविषानाभ्यन्तर उपरवाभिधानम्)

वादम् । तस्मात्स एव कामयितेति चेन्मैवम् । मिनुयादिति परस्मैपदेनाध्वर्यु-
व्यापारफलस्य परगामिता प्रतीयते । ततो वृष्टिलक्षणफलस्य यजमानगामि-
त्वात्परस्मैपदश्रुत्या वाक्यं बाधित्वा कामस्य यजमानकर्तृकत्वं द्रष्टव्यम् । यज-
मानकामितां वृष्टिं पर्जन्यः संपादयत्वित्येवं योऽध्वर्युः कामयेत स मिनुयादिति
वाक्यं व्याख्येयम् । “एवं विदुद्गाताऽऽत्मने वा यजमानाय वा यं कामं काम-
यते तमागायति ” इत्यृत्विजोऽपि काम इति चेत्तर्हि तस्मिन्नुद्गीथोपासने वच-
नादृत्विजोऽपि फलमस्तु ॥

अथ छन्दः—

परि त्वा गिर्वण इत्यनुष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

र॒क्षो॒ह॒णो॑ व॒ल॒ग॒ह॒नो॑ वै॒ष्ण॒वा॒न्स्व॒ना॒मी॒द-
म॒हं॑ तं व॒ल॒ग॒मु॒द्व॒पामि॑ यं नः॑ स॒मा॒नो॑ यमसं-
मा॒नो॑ नि॒च॒खाने॒दमे॑न॒मध॑रं॒ करो॑मि॒ यो नः॑
स॒मा॒नो॑ योऽसं॒मानो॑ऽराती॒यति॑ गाय॒त्रेण॑ छन्द-
साऽव॒बाढो॑ व॒ल॒गः॑ किम॒त्र भ॒द्रं तन्नो॑ स॒ह
वि॒राड॑सि स॒पत्न॑हा स॒म्राड॑सि भ्रा॒तृव्य॑हा
स्व॒राड॑स्यभि॒माति॑हा वि॒श्वाराड॑सि वि॒श्वासां॑
ना॒श्राणा॑ ह॒न्ता (१) र॒क्षो॒ह॒णो॑ व॒ल॒ग॒ह॒नः
प्रो॒क्षामि॑ वै॒ष्ण॒वा॒न् र॒क्षो॒ह॒णो॑ व॒ल॒ग॒ह॒नो॑ऽव॒ न-
या॒मि वै॒ष्ण॒वा॒न्यवो॑ऽसि॒ यव॑या॒स्मद्द्वेषो॑ य॒व-

यारांती रक्षोहणो वलगहनोऽव स्तृणामि वैष्ण-
 वान्रक्षोहणो वलगहनोऽभि जुहोमि वैष्ण-
 वान्रक्षोहणो वलगहनावुप दधामि वैष्णवी
 रक्षोहणो वलगहनो पर्युहामि वैष्णवी रक्षो-
 हणो वलगहनो परि स्तृणामि वैष्णवी रक्षो-
 हणो वलगहनो वैष्णवी बृहन्नसि बृहद्ग्रावा
 बृहतीमिन्द्राय वाचं वद (२) ॥

(हन्तेन्द्राय द्वे च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

रक्षोहण इति रक्षः—हनः । वलगहन इति वल-
 ग—हनः । वैष्णवान् । खनामि । इदम् । अहम् ।
 तम् । वलगमिति वल—गम् । उदिति । वपामि ।
 यम् । नः । समानः । यम् । असमानः । निचस्वा-
 नेति नि—चस्वानं । इदम् । एनम् । अधंरम् ।
 करोमि । यः । नः । समानः । यः । असमानः ।
 अरातीयति । गायत्रेण । छन्दसा । अवंबाढ इत्य-
 व—बाढः । वलग इति वल—गः । किम् । अत्र ।

(हविर्धानाभ्यन्तर उपरवाभिधानम्)

भद्रम् । तत् । नौ । सह । विराडिति वि—राट् ।
 असि । सपत्नहेति सपत्न—हा । सम्प्राडिति सम्—राट् ।
 असि । भ्रातृव्यहेति भ्रातृव्य—हा । स्वराडिति
 स्व—राट् । असि । अभिमातिहेत्यभिमाति—हा ।
 विश्वाराडिति विश्व—राट् । असि । विश्वांसाम् ।
 नाष्ट्राणाम् । हन्ता । (१) रक्षोहण इति रक्षः—हनः ।
 वलगहन इति वलग—हनः । प्रेति । उक्षामि ।
 वैष्णवान् । रक्षोहण इति रक्षः—हनः । वलगहन
 इति वलग—हनः । अवेति । नयामि । वैष्णवान् ।
 यवः । असि । यवयं । अस्मत् । द्वेषः । यवयं ।
 अरातीः । रक्षोहण इति रक्षः—हनः । वलगहन
 इति वलग—हनः । अवेति । स्तृणामि । वैष्णवान् ।
 रक्षोहण इति रक्षः—हनः । वलगहन इति वलग—
 हनः । अभीति । जुहोमि । वैष्णवान् । रक्षोहणा-
 विति रक्षः—हनौ । वलगहनाविति वलग—हनौ ।
 उपेति । दधामि । वैष्णवी इति । रक्षोहणाविति
 रक्षः—हनौ । वलगहनाविति वलग—हनौ । परीति ।
 ऊहामि । वैष्णवी इति । रक्षोहणाविति रक्षः—हनौ ।
 वलगहनाविति वलग—हनौ । परीति । स्तृणामि ।
 वैष्णवी इति । रक्षोहणाविति रक्षः—हनौ । वलग-

हनाविति वलग—हनौ । वैष्णवी इति । बृहन् ।
असि । बृहद्वावेति बृहत्—ग्रावा । बृहतीम् । इ-
न्द्राय । वाचम् । वद् । (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

प्रथमेऽनुवाके सदोनिर्माणमुक्तम् । एतावता षट्त्रिंशता पदैः परिमितायां
महावेद्यां निर्मातव्यानि उत्तरवेदिहविर्धानसदांसि संपन्नानि । तस्याश्च महा-
वेद्या उत्तरदक्षिणभागस्थयोराम्रीधीयमार्जालीययोर्मन्त्रा न सन्त्यतो निर्मितेषु
स्थानेष्वभ्यन्तरे यदन्यत्समन्नकं निर्मातव्यं भवति तदभिधेयम् । तत्रोत्तरवेद्या
सर्वस्याभिहितत्वाद्द्विर्धानाभ्यन्तर उपरवा द्वितीयानुवाक उच्यन्ते ।

रक्षोहणो वलगहनो वैष्णवान्खनामि—

कल्पः—“ दक्षिणस्य हविर्धानस्याधस्तात्पुरोक्षं चतुर उपरवानवान्तरदे
शेषु प्रादेशमुखान्प्रादेशान्तरालान्करोति रक्षोहणो वलगहनो वैष्णवान्खना-
मीति खनति ” इति ।

विष्णुर्देवता येषामुपरवाणां ते वैष्णवाः । जीर्णकटपटादिखण्डवद्वा
अस्थिनखरोमपादपांसुप्रभृतयो विरोधिनां मारणार्थं ये भूमौ निखन्यन्ते ते
वल्गास्तान्ग्रन्तीति वलगहनः । रक्षांसि ग्रन्तीति रक्षोहणः । तादृशानुपरवाना
मकान्गर्तान्खनामि ॥

विधत्ते—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यद्द्विर्धानं प्राणा उपरवा हविर्धाने स्वायन्ते
तस्माच्छीर्षिःप्राणाः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

उपरवविलानां श्रोत्रनासिकादिच्छिद्रगतप्राणस्थानीयत्वाच्छिरस्थानीये
हविर्धाने खननं युक्तम् ॥

विधत्ते—

“ अधस्तात्स्वायन्ते तस्मादधस्ताच्छीर्ष्णः प्राणाः ” [सं० का० ६
प्र० २ अ० ११] इति ।

प्रपा० १ अनु० २] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४०१

(हविर्धानाभ्यन्तर उपरवाभिधानम्)

यस्माद्धविर्धानस्याधोभागे भूमानुपरवास्तस्माद्धोकेऽपि शिरस्यूर्ध्वकपाला-
दध एव प्राणसंचारः ॥

वैष्णवानिति तद्धितो देवतावाचीत्याह—

“ रक्षोहणो बलगहनो वैष्णवान्खनामीत्याह वैष्णवा हि देवतयोपरवाः ”
[सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ॥

वितस्त्रयप्रमाणं विधत्ते—

“ असुरा वै निर्यन्तो देवानां प्राणेषु बलगात्रयखनन्तान्वाहुमात्रेऽन्वविन्द-
त्समाद्वाहुमात्राः खान्यन्ते ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

निर्यन्तः पलायनोद्युक्ताः । प्राणेषु प्राणविनाशनामिच्छम् । न्यखनन्निति
नितरां भूमावन्तर्धापितवन्तः ॥

इदमहं तं बलगमुद्रपामि यं नः समानो
यमसमानो निचखानेदमेनमधरं करोमि
यो नः समानो योऽसमानोऽरातीयति
गायत्रेण छन्दसाऽवबाढो बलगः—

बौधायनः—“ अथैभ्यः पांसूनुद्रपतीदमहं तं बलगमुद्रपामि यं नः समानो
यमसमानो निचखानेदमेनमधरं करोमि यो नः समानो योऽसमानोऽरातीयति
गायत्रेण छन्दसाऽवबाढो बलग इति ” इति ।

आपस्तम्बो मन्त्रभेदमाह—“ इदमहं तं बलगमुद्रपामीत्युदुप्योपरवाः
खन्यन्तेऽवबाधते गायत्रेण छन्दसाऽवबाढो बलग इति ” इति ।

अस्मान्विनाशयितुं विद्यावित्तसौभाग्यादिभिः समानोऽसमानो वा यं
बलगं निचखान तं बलगमहमिदमुद्रपामि । किं चास्मानुद्दिश्य समानोऽसमानो
वा यः कोऽप्यरातिवदाचरति एनमिदमधरं यजमानपादस्याधोवर्तिनं करोमि ॥

गायत्रच्छन्दोभिमानिदेवेन बलगोऽवबाधितः । अशेषशत्रुसंग्रहाय समाना-
समानशब्दावुभावप्युपादेयावित्याह—

“ इदमहं तं बलगमुद्रपामि यं नः समानो यमसमानो निचखानेत्याह द्वौ
वाव पुरुषौ यश्चैव समानो यश्चासमानो यमेवास्मै तौ बलगं निखनतस्तमेवोद्-
पति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ॥

१ ख. 'त्युप' । २ ख. 'मिदानीम्' ।

चतुर्णामुपरवाणामधस्तादेकीकरणं विधत्ते—

“ सं तृणन्ति तस्मात्संतृण्णा अन्तरतः प्राणाः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

प्राणापानचक्षुःश्रोत्रादयः सर्वेऽपि शरीरस्याभ्यन्तरे हृद्येकीभूय वर्तन्ते ॥
तेदुपरि चतुर्णां पृथक्करणं विधत्ते—

“ न सं भिनन्ति तस्मादसंभिन्नाः प्राणाः ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।
संभेद एकीभावस्तं न कुर्यात् । प्राणाश्च बहिः स्वस्वगोलकेषु तिष्ठन्तो
नैकी भवन्ति ॥

किमत्र भद्रं तन्नौ सह—

कल्पः—“ दक्षिणपूर्वं यजमानोऽवमृशति, उत्तरापरमध्वर्युरथ यजमानः
पृच्छति अध्वर्यो किमत्रेति, भद्रमितीतरः प्रत्याह, तन्नौ सहेत्युक्त्वा ” इति ।

अध्वर्यो, इत्यध्याहियते । अत्रोपरवेष्वस्मदुपयुक्तं किमस्तीति प्रश्नः ।
भद्रं सोमाभिषवद्वारेण भजनीयं सर्वमस्तीत्युत्तरम् । तद्भद्रमावयोः सह भवे-
दिति यजमानोक्तिः ॥

विराडासि सपत्नहा सम्राडासि भ्रातृ-
व्यहा स्वराडस्यभिमातिहा विश्वारा-
डसि विश्वासां नाष्ट्राणां हन्ता—

कल्पः—“ अथैनानभिमृशति विराडासि सपत्नहा सम्राडासि भ्रातृव्यहा
स्वराडस्यभिमातिहा विश्वाराडसि विश्वासां नाष्ट्राणां हन्तेति ” इति ।

दक्षिणपूर्वमुपक्रम्य प्रदक्षिणक्रमेण चतुर्षु चत्वारो मन्त्राः । विविधं राजते
सम्यग्राजते स्वयमेव राजते विश्वेषु राजते इति विराडादयः । विरुद्धेन्द्रियदृ-
त्तिरान्तरः शत्रुः । ततो बाह्यो विरुद्धजातिः । ततोऽपि बाह्यो ग्रामसीमादौ विव-
दमानोऽन्यगोत्रजः । ततोऽपि बाह्याः परराष्ट्रसेनाः सर्वनाशहेतवः । एतच्चतु-
ष्टयं सपत्नादिशब्दैर्विवक्षितम् ॥

रक्षोहणो वलगहनः प्रोक्षामि वैष्णवात्रक्षो-
हणो वलगहनोऽव नयामि वैष्णवान्यवोऽसि
यवयास्मद्द्वेषो यवयाराती रक्षोहणो वलग-

१ ख. उपरि । २ ख. 'क्षिणं पू' । ३ ख. 'नोऽभिमृ' । ४ ख. 'त्तरमप' । ५ ख. 'मित्य-
ध्वर्युः प्र' । ६ ख. भवत्विति । ७ ख. 'नानुपस्पृश' ।

(हविर्धानाभ्यन्तर उपरवाभिधानम्)

हनोऽव स्तृणामि वैष्णवात्रक्षोहणो
वलगहनोऽभि जुहोमि वैष्णवान्—

कल्पः—“अथैनानद्भिः प्रोक्षति रक्षोहणो वलगहनः प्रोक्षामि वैष्णवानिति सर्वानिवानुपूर्वमथैतेष्वपोऽवनयति रक्षोहणो वलगहनोऽव नयामि वैष्णवानिति सर्वेष्वनुपूर्वमथैतेषु यवान्प्रस्कन्दयति यवोऽसि यवयास्मद्वेषो यवयारातीरिति सर्वेष्वनुपूर्वमथैनान्वाहिषाऽवस्तृणाति रक्षोहणो वलगहनोऽव स्तृणामि वैष्णवानिति सर्वानिवानुपूर्वमथैनान्निहरण्यमन्तर्थाय क्षुवाहुत्याऽभिजुहोति रक्षोहणो वलगहनोऽभि जुहोमि वैष्णवानिति सर्वानिवानुपूर्वम्” इति ।

किमत्रेत्यादिमन्त्रा उपेक्षिताः ॥

प्रोक्षणशेषस्य जलस्योपरैवदेशेऽवनयनं विधत्ते—

“अपोऽव नयति तस्मादाद्रा अन्तरतः प्राणाः” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

मुखनासिकाचक्षुरादिगोलकेषु द्रवदर्शनात्प्राणानामाद्रत्वम् ॥

अवनीति जले यवप्रक्षेपं विधत्ते—

“यवमतीरव नयत्यूर्ग्वै यवः प्राणा उपरवाः प्राणेष्वेवोर्जं दधाति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

या अपोऽवनयति ता यवयुक्ताः कुर्यादिति योजना ॥

उपरवेषु दर्भप्रक्षेपणं विधत्ते—

“बाहिरव स्तृणाति तस्माल्लोमशा अन्तरतः प्राणाः” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

अक्षिपक्ष्मनासिकादिषु लोमदर्शनाल्लोमशत्वम् ॥

होमं विधत्ते—

“आज्येन व्याघारयति तेजो वा आज्यं प्राणा उपरवाः प्राणेष्वेव तेजो दधाति” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ॥

रक्षोहणौ वलगहनोऽव दधामि वैष्णवी
रक्षोहणौ वलगहनौ पर्युहामि वैष्णवी
रक्षोहणौ वलगहनौ परि स्तृणामि
वैष्णवी रक्षोहणौ वलगहनौ वैष्णवी—

कल्पः—“ अथास्यैते फलके दीर्घसोमे संतृण्णे भवतोऽसंतृण्णे एकाहे ते संष्ट्रे उपदधाति रक्षोहणौ बलगहनानुप दधामि वैष्णवी इत्यथैने शङ्कुभिः परिणिहन्ति द्वाभ्यां पुरस्ताद्द्वाभ्यां पश्चाद्द्वाभ्यामभितोऽनवसर्षणार्थं प्रदक्षिणं पुरीषेण पर्यूहति रक्षोहणौ बलगहनौ पर्यूहामि वैष्णवी इत्यथैने बर्हिषा परिस्तृणाति रक्षोहणौ बलगहनौ परि स्तृणामि वैष्णवी इत्यथैने अभिमृशति रक्षोहणौ बलगहनौ वैष्णवी इति ” इति ।

फलकविशेषविवक्षया रक्षोहणाविति पुंलिङ्गनिर्देशः । हनुत्वेन ब्राह्मणे निरूप्यमाणत्वाद्वैष्णवी इति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः ॥

बृहन्नसि बृहद्ग्रावा बृहतीमिन्द्राय वाचं वद ॥

कल्पः—“ अथैने चर्मफलकयोः प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणाति धेङ् प्रतिष्ठेति वा तूर्णो वा तिरश्चर्मफलके ग्राव्णोद्वादयति बृहन्नसि बृहद्ग्रावा बृहतीमिन्द्राय वाचं वदेति ” इति ।

उद्वादयति पाषाणेन फलके शब्दं जनयेत् । हे पाषाण त्वं वीर्येण बृहन्महानसि । किं च बृहन्तोऽवयवभूता ग्रावाणो यस्य स च त्वं बृहद्ग्रावाऽसि । इन्द्रार्थमिन्द्रो यथा शृणोति तथा बृहतीमुच्चध्वनिमस्मद्यज्ञविषयां वाचं वद । त एते मन्त्रा उपेक्षिताः ॥

फलकयोरत्यन्तसंश्लेषं निषेधति—

“ हनू वा एते यज्ञस्य यदधिपवणे न सं तृणच्यसंतृण्णे हि हनू ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

हनू मुखस्यार्थाऽऽधारफलके सोमाभिषवाधारफलके । संतर्दनं रज्जुबन्धनादिना दृढसंश्लेषस्तत्र न कुर्यात् ॥

तद्विरात्रादौ प्रसङ्गाद्विधत्ते—

“अथो खलु दीर्घसोमे संतृद्ये धृत्यै” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

आवृत्तत्वात्सोमस्य दीर्घत्वम् । अभिषवबाहुल्याद्वाह्यार्थं तत्र संतर्दनम् ॥

अथ रूपकेणोपरवान्प्रशंसन्प्रसङ्गात्सनिमित्तं सदसि सोमभक्षणं विधत्ते—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यद्दविर्धानं प्राणा उपरवा हनू अधिपवणे जिहा चर्म ग्रावाणो दन्ता मुखमाहवनीयो नासिकोत्तरवेदिरुदरसदो यदा खलु वै जिहया दत्स्वाधि स्वादत्यथ मुखं गच्छति यदा मुखं गच्छत्यथोदरं

१ ड. संतृद्ये । २ घ. ड. संस्पृष्टे । ३ ख. 'य, अथैने प्र' । ४ ख. यज्ञप्र' । ५ क. घ. ड. 'र्मफल' । ६ ख. 'स्याधरोत्तरफ' । ७ ख. 'के अत्र सो' ।

(हविर्धानान्धन्तर उपरवाभिधानम्)

गच्छति तस्माद्धविर्धाने चर्मन्नाधि ग्रावभिरभिषुत्याऽऽहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षयन्ति ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

अत्राभिषवहोमौ विधेयस्य भक्षणस्य निमित्तम् ॥

पुनरप्युपरवस्तुत्यै प्रकारान्तरेण रूपकं परिकल्प्य तद्वेदनं प्रशंसति—

“ यो वै विराजो यज्ञमुखे दोहं वेद दुह एवैनामिथं वै विरादृतस्यै त्वक्चर्मोऽधिषवणे स्तना उपरवा ग्रावाणो वत्सा ऋत्विजो दुहन्ति सोमः पयो य एवं वेद दुह एवैनाम् ” [सं० का० ६ प्र० २ अ० ११] इति ।

अग्निष्टोमे द्वादशसु स्तोत्रेषु विद्यमाना ऋच आवर्त्यमानाः सत्यो नवतिः संपद्यन्ते । तत्र नवसु दशकेषु प्रत्येकं विराद्लन्दोक्षरसंख्याऽऽस्तीत्ययं यज्ञो विराडित्युच्यते । एतदेवाभिषेत्य सप्तमकाण्डस्य प्रथमानुवाके समाम्नायते— “ विराजमाभिसंपद्यते ” इति । सोऽयं यज्ञो विराडत्र कामधेनुत्वेन निरूप्यते । इयं च महावेदिरेव विराडाख्या धेनुस्तस्या धेनोर्या त्वक्चर्मदिदमास्तृतं चर्म । उध आपीनभारः । तद्रूपं फलकद्वयम् । एवमन्यद्योज्यम् । परेषुः कर्तव्यस्य यज्ञस्यायं कल्पः प्रारम्भोऽन्तःपातित्वान्मुखं, तस्मिन्मुखे विराजो धेनो-दोहनप्रकारं यो वेद स एनां कामधेनुं सर्वथा दुग्धे । य एवं वेद दुह एवैनामिति पुनर्वचनमुपसंहारार्थम् । सेयमुपरवप्रशंसति केचित् । स्वतन्त्रोपास्तिविधिरित्यन्ये । यथा सप्तमकाण्डान्तेऽश्वमेधप्रकरणे— “ उषा वा अश्वस्य मेध्यस्य शिरः ” इति स्वतन्त्रोपास्तिराम्नाता तद्वत् । तस्याश्च स्वातन्त्र्यं बृहदारण्यकस्याऽऽदौ विस्पष्टम् । एतादृशानां वाक्यानां कर्मप्रकरणादुत्कर्ष उत्तरमीमांसायां गुणोपसंहारे मनश्चिदाद्यधिकरणे निर्णीतः । तस्मादुत्कर्षे स्वातन्त्र्यमनुत्कर्षे तु स्तुतित्वेनोपरववाक्याङ्गत्वमित्याकारद्वयमभ्युपेयम् । अवेष्टेश्चातुर्मास्यानां च राजसूयान्तःप्रयोगवहिष्प्रयोगो(गौ) यथा तद्वदेतद्वष्टव्यम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ खनेदुपरवान् रक्ष इदं तन्मृदमुद्रपेत् ।

गाय तत्राववाधेत किं स्वामी पृच्छतीतरः ॥ १ ॥

भद्रमित्याह तन्नावित्याह स्वामीतरं प्रति ।

विराट्चतुर्भिः संस्पर्शो रक्षःपञ्चस्फुटक्रिया ॥ २ ॥

रक्षोऽधिषवणाख्ये तु फलके स्थापयेत्तथा ।

१ क. 'काण्डेऽश्व' । २ ख. 'हारपादे म' । ३ घ. ड. 'तिस्तेनो' । ४ घ. ड. 'मृदुपे' ।
५ क. 'योगे व' । ६ ख. 'योगा य' ।

पर्युह्य परितः स्तृत्वा मन्त्रयेच्च बृहन्निति ॥

उपांशु सैवनाश्मानं सा(नेऽश्मना वा)दयोर्द्विशतिर्मता॥३॥” इति॥

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्याष्टमपादे चिन्तितम्—

“ भद्रं तन्नौ सहेत्येतत्कस्मिन्स्वामिनि युज्यते ।

द्वित्वश्रुत्या भवेदेतदध्वर्युयजमानयोः ” इति ॥

व्योतिष्ठोमे हविर्धानमण्डपे सोमाभिषवाधारयोः फलकयोरधस्ताच्चतसृष्व्वा-
ग्नेय्यादिविदिधु चत्वार उपरवनामका गर्ता बाहुमात्रखाता अधोभागे परस्पर-
मिलिता ऊर्ध्वभागे परस्परं प्रादेशमात्रव्यवहिता वर्तन्ते । तेष्वेकस्मिन्नुपरवे
यजमानो दक्षिणहस्तं प्रसारयति । तथैवाध्वर्युरन्यस्मिन्स्वहस्तं प्रसार्याधस्ताद्य-
जमानहस्तं गृह्णाति । तदा यजमानः किमत्रेत्यनेन मन्त्रेण फलं पृच्छति ।
अध्वर्युश्च भद्रमित्यनेन मन्त्रेणोत्तरं ब्रूते । ततो यजमानस्तन्नौ सहेत्यनेन मन्त्रेण
तत्फलं स्वकीयत्वेन स्वी करोति । तस्माद्यजमानस्यैतदिति चेन्मैवम् । नावि-
त्यनेन द्विवचनेन सहेत्यनेन चोभयगामितयैव स्वीकारात् ।

तत्रैव तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ संतृये दीर्घसोमे तत्प्रकृतौ विकृतावुत ।

दीर्घस्य सोम इत्युक्तेः प्रकृतावस्तु तर्दनम् ॥

सामानाधिकरण्यस्य पृष्ठीतो बलवत्त्वतः ।

दैर्घ्ययुक्तेऽन्य(क्तोक्थ्य)संस्थादावुत्कर्षोऽन्यत्र बाधनात्” इति

व्योतिष्ठोमे श्रूयते—“ दीर्घसोमे संतृये धृत्यै ” इति । सोम-
यागविशेषो दीर्घसोमः । तस्मिन्सोमाभिषवाधारयोरधिषवणफलकयोः
संतर्दनं कार्यम् । अन्योन्यवियोगेन शैथिल्यं मा भूदिति दृष्टसंश्लेषः संतर्द-
नम् । तदेतत्प्रकरणबलात्प्रकृतौ विनिविशते । न च तत्र दीर्घसोमत्वानुप-
पत्तिः । दीर्घस्य सोम इत्येवं दीर्घत्वस्य यजमानविशेषणत्वेनाप्युपपत्तेरिति
प्राप्ते ब्रूमः—पृष्ठीसमासात्कर्मधारयो बलीयानिति वक्ष्यते । तथा सति दीर्घत्वं
सोमस्य धर्मो न तु यजमानस्य । नन्वेवमपि प्रकृतिभूतस्य सोमस्येष्टिष्वपे-
क्षया दीर्घत्वमस्त्येवेति चेन्न । सोमशब्देनैव तदवगतौ दीर्घशब्दवैयर्थ्यात् । न
हीष्टिष्वपेक्षया ह्रस्वः कश्चित्सोमोऽस्ति यस्य व्यावृत्तये दीर्घशब्दः प्रयुज्येत ।
तस्मात्प्रकृतिरूपं ह्रस्वसोमं व्यावर्तयितुमयं दीर्घशब्दः । विकृतिषूक्थ्यादियु

ग्रहाधिक्येन दीर्घत्वम् । तस्माद्वाक्येन प्रकरणं बाधित्वा विकृतिषु तन्निवेशः । प्रकृतौ तु दीर्घशब्दस्य बाधः पूर्वमुक्तः । संतर्दनवाद्यश्च साक्षाच्छ्रूयते—
“ हनू वा एते यज्ञस्य यदाधिषवणे न संतृणच्यसंतृणणे हि हनू ” इति । तस्मान्न प्रकृतौ निवेशः ।

तत्रैव पञ्चमपादे चिन्तितम्—

“ आख्यावचोवपदकारा एव किं भक्षहेतवः ।
किं वाऽभिषवहोमौ च तत्राऽऽद्योऽस्तूक्तया दिशा ॥
हविर्धानेऽभिषुत्याथ हुत्वा सदसि भक्षयेत् ।
इति ध्रुतत्वतस्तौ च भक्षहेतु यथेतरे ” इति ॥

प्रेतु होतुश्चमस इत्यत्र समाख्या भक्षहेतुः, हारियोजनवाक्यं, वषट्कर्तुः प्रथ-
मभक्ष इत्यत्र वषट्कार इत्येवमुक्तत्वात्त्रय एव इति चेन्मैवम् । “ हविर्धाने
[चर्मन्नाधि]ग्रावभिरभिषुत्याऽऽहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षयन्ति”
इति श्रूयते । उत्तरवेद्याः प्रतीचीने सदसः प्राचीने मण्डपेऽभिषवः । उत्तर-
वेद्यां होमः । सदसि भक्षणम् । तत्राभिषवहोमयोर्वचनान्तरप्राप्तयोरभि(वि)श्रे-
यतया तौ निमित्तत्वेनानूद्य भक्षणं विधीयते । तस्मात्समाख्यादिवदेतयोरपि
[भक्ष]हेतुत्वमस्ति ।

षष्ठाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ अभिषुत्य ततो हुत्वा स्वादेदेकैकहेतुना(ता) ।
संहत्य वा निमित्तोक्तौ साहित्याविधितोऽग्निमः ॥
होमाभिषवकर्ताऽत्र भक्षाङ्गत्वेन चोद्यते ।
निमित्तताऽऽर्थिकी तस्मात्साहित्यं हेतुगं मतम् ” इति ॥

व्योतिष्ठोमे श्रूयते—“ हविर्धाने चर्मन्नाधि ग्रावभिरभिषुत्याऽऽहवनीये
हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षयन्ति ” इति । तत्राभिषवहोमयोर्वैकैक एव
भक्षहेतुः । साहित्यस्याविधेयत्वात् । अभिषवहोमावत्र निमित्तत्वेनोच्यते ।
तत्र साहित्यविधौ वाक्यं भिद्येत । अभिषवहोमौ भक्षहेतु । तौ च सहिता-
वित्येवं तद्भेदः । तस्मात्साहित्यस्याविधेयत्वादभिषवहोमयोः प्रत्येकं भक्षण-
निमित्तत्वमिति प्राप्तं ब्रूमः—नात्र निमित्तपुण्यस्यते, किं तु होमाभिषवयोः
कर्ता भक्षणं प्रत्यङ्गत्वेन पूर्वमप्राप्तत्वाद्विधीयते । तथा सत्यभिषवहोमयोर्वि-
मित्तत्वं प्रतीयते तदार्थिकमिति वाक्यभेददोषाभावात्साहित्यं प्रतीयमानं विव-
क्षितमिति सहितयोरेव तयोर्निमित्तत्वम् ॥

अत्र सर्वेषां यजुष्ट्याभास्ति च्छन्दः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माघवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके
द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

विभूरसि प्रवाहणो वह्निरसि हव्यवाहनः
श्वात्रोऽसि प्रचेतास्तुथोऽसि विश्ववेदा उशिर्ग-
सि कविरङ्घारिरसि बम्भारिरवस्युर्गसि दुवं-
स्वाञ्छुन्ध्यूर्गसि मार्जालीयः सम्राडसि कृशानुः
परिषद्योऽसि पवमानः प्रतक्काऽसि नभस्वानसं-
मृष्टोऽसि हव्यसूदं ऋतधांमाऽसि सुवर्ज्योति-
र्ब्रह्मज्योतिरसि सुवर्धांमाऽजोऽस्येकपादाहिरसि
बुध्नियो रौद्रेणानीकेन पाहि मांऽग्ने पिष्टहि मा
मा मां हिःसीः (१) ॥

(अनीकेनाष्टौ च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

विभूरिति वि—भूः । असि । प्रवाहण इति
प्र—वाहनः । वह्निः । असि । हव्यवाहन इति

(आमीप्रीयसदःप्रभृतिस्थानेषु धिष्ण्याभिधानम्)

हव्य—वाह॑नः । श्वा॒त्रः । अ॒सि॒ । प्र॒चे॒ता इति॑
 प्र—चे॒ताः । तु॒थः । अ॒सि॒ । वि॒श्वे॒वे॒दा इति॑ वि॒श्व—
 वे॒दाः । उ॒शिक् । अ॒सि॒ । क॒विः । अ॒ङ्घा॑रिः । अ॒सि॒ ।
 ब॒म्भा॑रिः । अ॒व॒स्युः । अ॒सि॒ । दु॒वं॒स्वान् । शु॒न्ध्यूः ।
 अ॒सि॒ । मा॒र्जा॒ली॒यः । स॒म्रा॒डिति॑ स॒म्—रा॒ट् । अ॒सि॒ ।
 कृ॒शानु॑रिति॑ कृ॒श—अ॒नुः । प॒रि॒षद्य॑ इति॑ परि—सद्यः॑ ।
 अ॒सि॒ । प॒वं॒मानः । प्र॒त॒क्के॒ति प्र—त॒क्का । अ॒सि॒ ।
 नभ॑स्वान् । अ॒सं॒मृष्ट॑ इ॒यसं॒म्—मृष्टः॑ । अ॒सि॒ ।
 ह॒व्य॒सू॒द इति॑ ह॒व्य—सू॒दः । ऋ॒त॒धा॒मे॒त्यृत—धा॒मा ।
 अ॒सि॒ । सु॒वं॒ज्यो॑तिरिति॑ सु॒वंः—ज्यो॑तिः । ब्रह्म॑ज्योति॒-
 रिति॑ ब्रह्म—ज्यो॑तिः । अ॒सि॒ । सु॒वं॒र्धा॑मेति॑ सु॒वंः—
 धा॒मा । अ॒जः । अ॒सि॒ । ए॒कपा॑दित्येक—पा॒द् ।
 अ॒हिः । अ॒सि॒ । बु॒ध्निर्यः॑ । रौ॒द्रेण॑ । अ॒नी॒केन॑ ।
 पा॒हि । मा । अ॒ग्ने । पि॒पृ॒हि । मा । मा । मा ।
 हि॒ंसीः (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

द्वितीयेऽनुवाके हविर्धानगतोपरवनिर्माणमुक्तम् । अथावशिष्टेष्वामीप्रीयसदः
 प्रभृतिस्थानेषु धिष्ण्यास्तृतीयेऽनुवाकेऽभिधीयन्ते ।

विभूरसि प्रवाहणो वह्निरसि हव्यवाहनः
 श्वात्रोऽसि प्रचेतास्तुथोऽसि विश्ववेदा उशि-
 गसि कविरङ्घारिरसि बम्भारिरवस्युरसि दुव-
 स्वाञ्जुन्ध्यूरसि मार्जालीयः सम्राडसि कृशानुः
 परिषद्योऽसि पवमानः प्रतक्काऽसि नभस्वान-
 संमृष्टोऽसि हव्यसूद ऋतधामाऽसि सुवर्ज्यो-
 तिर्ब्रह्मज्योतिरसि सुवर्धामाऽजोऽस्येकपादहि-
 रसि बुध्नियो रौद्रेणानीकेन पाहि माऽग्ने
 पिपृहि मा . मा मा हिःसीः ॥

कल्पः—“ आग्नीध्रीयं गेत्वा स्फयेनोद्धत्यावोक्ष्य चात्वालपुरीषं सिकता
 इति निवपति विभूरसि प्रवाहणो रौद्रेणानीकेन पाहि माऽग्ने पिपृहि मा
 मा मा हिः सीरिति तं परिमण्डलं धिष्णियं करोत्यथैनं सिकताभि-
 राभ्राशितं करोत्यथान्तःसदासि धिष्णियान्निवपति होतुः प्रथमं वह्निरसि
 हव्यवाहन इति श्वात्रोऽसि प्रचेता इति दक्षिणतो मैत्रावरुणस्य, तुथोऽसि
 विश्ववेदा इत्युत्तरतो ब्राह्मणाच्छंसिनः, उशिसि कविरित्युत्तरतः पोतुः,
 अङ्घारिरसि बम्भारिरित्युत्तरतो नेष्टुः, अवस्युरसि दुवस्वानित्युत्तरतोऽ-
 च्छावाकस्याथ दक्षिणे वेद्यन्ते मार्जालीयं निवपति शुन्ध्यूरसि मार्जालीय
 इति, सर्वेष्वेव रौद्रमनुवर्तयत्यथाष्टावनुदिशति सम्राडसि कृशानुरित्याहवनी-
 यमुपतिष्ठते, परिषद्योऽसि पवमान इत्यास्तावं, प्रतक्काऽसि नभस्वानिति चा-
 त्वालमसंमृष्टोऽसि हव्यसूद इति पशुश्रपणमथ सदसो द्वारि तिष्ठन्मौदुम्बरीमुप-
 तिष्ठत ऋतधामाऽसि सुवर्ज्योतिरिति, ब्रह्मज्योतिरसि सुवर्धामेति ब्रह्मसदन-
 मथात्रैव तिष्ठन्गार्हपत्यमुपतिष्ठतेऽजोऽस्येकपादिति, अहिरसि बुध्निय इति यं
 प्रहास्यन्तो भवन्ति ” इति ।

अत्र रौद्रेणेति वाक्यं सर्वमन्त्रशेषत्वादान्ते समाम्नायते । आभ्राशितं सम-
 न्ताद्यथा न भ्रश्यति तथा करोति शुभ्रं वा करोति । हे आग्नीध्रीय त्वत्तोऽ-
 न्यधिष्णियं विहरंस्त्वं विभूरसि विविधं भवसि । हविषां प्रवाहयित्वात्प्रवा-

१ क. °मीत्रं गं । ग. घ. °मीत्रं हुत्वा । ङ. °मीत्रं हुत्वा । २ ख. खात्वा । ३ ख. °त्वा-
 पु । ४ ख. °रोति सिं । ५ ख. तत्र । ६ ख. °ष्णियविहरणात्त्वं विं ।

(आग्नीध्रीयसदःप्रभृतिस्थानेषु धिष्णियाभिधानम्)

हृणोऽसि । हे होत्रीय त्वं यो वह्निर्हव्यवाहनस्तद्रूपोऽसि । हे मैत्रावरुणीय
 श्वात्रो मित्रः प्रचेता वरुणस्तदुभयरूपोऽसि । हे ब्राह्मणाच्छंसि संबन्धिन्,
 तुथो ह स्म वै विश्ववेदा देवानां दक्षिणा विभजतीत्याम्नातो विश्वाभिज्ञो
 यस्तुथस्तद्रूपोऽसि । हे पोत्रीय त्वमुशिक्षमनीयः कविर्विद्वानसि । हे नेष्ट्रीय
 सोमरक्षकौ यावद्दुग्धारिबम्भारिनामकौ तद्रूपोऽसि । हेऽच्छावाकसंबन्धिन्,
 अवस्यवे त्वा वाताय स्वाहा दुवस्वते त्वा वाताय स्वाहेत्याम्नातौ याववस्यदु-
 वस्वन्तौ वातविशेषौ तद्रूपोऽसि । हे मार्जालीय त्वं शुन्ध्यूः शोधकः पात्रप्रक्षा-
 र्त्तनेन लेपमार्जनस्थानभूतोऽसि । हे आहवनीय सम्यग्नाजमानः कृशानुरसि ।
 हे आस्ताव स्तोत्रस्थान परिषद्यः परितः सदनयोग्यः पवमानः पूतोऽसि । हे
 वात्वाल कृष्णविषाणत्यागार्थं प्रतक्का प्रकृष्टगमनविषयो नभस्वानन्तरवकाश-
 तानसि । हे पशुश्रपणप्रदेश राक्षसैरसंमृष्टो हव्यसूदो हृदयादिहव्यपाचकोऽ-
 सि । हे औबुम्बरि त्वमृतधामा सामगानामृतमवश्यंभावि धामोपवेशनस्थानं
 तस्यास्तादृशी सुवर्ज्योतिरुन्नतत्वेन स्वर्गमकाशिकाऽसि । हे ब्रह्मसदन त्वं
 तद्भ्योतिर्ब्रह्मनामकस्यर्त्विजः प्रोक्षणादिकर्माभ्यनुष्ठानरूपं ज्योतिर्यस्मि-
 स्थाने तादृशमसि, सुवर्धाम स्वर्गसदृशं स्थानं यस्य तथाविधमसि । हे नूतन-
 गार्हपत्य यो देवः प्रोष्ठपदा नक्षत्रमज एकपादेवतेत्याम्नातस्तद्रूपोऽसि । पुरा-
 नं गार्हपत्यमित ऊर्ध्वमृत्विजः परित्यक्ष्यन्तो भवन्ति । हे स्याज्यगार्हपत्य
 यो देवः प्रोष्ठपदा नक्षत्रमहिर्बुध्नियो देवतेत्याम्नातस्तद्रूपोऽसि । आग्नीध्रीय-
 षारभ्य पुराणगार्हपत्यान्तेषु षोडशसु स्थानेष्वभिमन्यमान हेऽग्रे त्वदीयेन
 द्विणे सैन्येन राक्षसेभ्यो मां पाहि, कर्मफलप्रदानेन मां पिपृहि पूर्णमनोरथं
 कुरु, मदिनाशरूपां हिंसां मा कुरु ॥

तानेतान्सर्वानु(न)पेक्ष्यानुष्ठानं विधत्ते—

“ चात्वालाद्धिष्णियानुप वपति योनिर्वै यज्ञस्य चात्वालं यज्ञस्य सयोनि-
 ताय ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

ततः पुरीषमादायोत्तरवेद्याः करणाच्चात्वालं यज्ञस्य योनिः । तादृशाच्चा-
 ालाद्धिष्णियनामकानां स्थलविशेषाणां निवपने यज्ञः सर्वोऽपि स्वयोनि-
 को भवति ॥

कालान्तरेऽनुष्ठेयान्यपि कानिचिद्धिष्णियप्रसङ्गादिह विधीयन्ते । तत्राऽऽ-
 ध्रीयधिष्णियस्थिताद्वहेर्होत्रीयादिधिष्णियेष्वग्निस्थापनं विधत्ते—

“ देवा वै यज्ञं पराऽजयन्त तमाग्नीध्रात्पुनरपाजयन्नेतद्वै यज्ञस्यापराजितं

यदाग्नीध्रं यदाग्नीध्राद्धिष्ण्यान्विहरति यदेव यज्ञस्यापराजितं तत एवैनं पुनस्तनुते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

पराजयन्त पराजयमकुर्वन्त । यज्ञमसुरा अगृह्णन् । पुनस्तं यज्ञमाग्नीध्रदेवता-
सामर्थ्येनासुरेभ्योऽपच्छिद्य देवा अजयन् । आग्नीध्रस्यापराजितस्थानत्वा-
त्ततो विहरणं युक्तम् ॥

प्रैषमन्नमुत्पादयति—

“ पराजित्येव खलु वा एते यन्ति ये बहिष्पवमानं सर्पन्ति बहिष्पवमाने
स्तुते आहाग्नीदग्नीन्वि हर बार्हीः स्तुणाहि पुरोडाशा अलं कुर्विति यज्ञपेवाप-
जित्य पुनस्तन्वाना यन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

बहिष्पवमानं नाम प्रातःसवने सामगैर्गीयमानमुपास्मै गायतेत्यादिकं स्तो-
त्रम् । तत्तु गायन्त ऋत्विजो धावन्ति यथा लोके पराजित्य पलायन्ते तद्वत् ।
ततः स्तोत्रे समापिते सत्याग्नीध्रं संबोध्याग्निविहरणादिप्रैष उक्ते यज्ञं पराजया-
दपावृत्य पुनः प्रसारितवन्तो भवन्ति ॥

विहरणे विशेषं विधत्ते—

“ अङ्गारैर्द्वे सवने वि हरति शलाकाभिस्तृतीयं सशुक्रत्वायाः स भग-
त्येवैनत् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

प्रातःसवनमाध्यंदिनसवनयोरग्नीध्रीयगतैर्दग्धकाष्ठैर्विहरेत् । तृतीयसवने
तु शलाकाभिर्दासतृणमुष्टिभिविहरेत् । अत्र सोमस्य गायत्रीमुखेन(ण) पीतत्वा-
न्नोस्ति सोम तेजः । दीप्तासु शलाकासु साररूपं तेजोऽस्तीति सशुक्रत्वाय
सतेजस्त्वाय तथा कुर्यात् । किं चैनत्तृतीयसवनमितरसदृशं कृत्वा संभरति सम्य-
क्पोषयति ॥

पूर्वोक्तं धिष्णियसंधं प्रशंसति—

“ धिष्ण्या वा अमुष्मिळ्ठीके सोममरक्षन्तेभ्योऽधि सोममाऽहरन्तमन्वा-
यन्तं पर्यविशन् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

स्वानभ्राजादय इव धिष्णियदेवता अपि सोमं रक्षन्ति । आहियमाणं सोम-
मनु स्वयमप्यागत्य परित उपविष्टाः । तस्मात्प्रशस्ता धिष्ण्याः ॥

एतद्वेदनं प्रशंसति—

“ य एवं वेद विन्दते परिवेष्टारम् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।
सेवकजनमित्यर्थः ॥

१ ख. ग. घ. ङ. समापिते । २ ख. 'तैरङ्गारैर्द्वे' । ३ ख. तत्र । ४ क. ग. घ. ङ. 'नाभि-
ष्टोमे । ५ क. ग. घ. ङ. 'संवन्धं प्र' ।

प्रपा० ३ अनु० ३] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४१३

(आग्नीप्रीयसदःप्रभृतिस्थानेषु धिष्णियाभिधानम्)

केषुचिद्धिष्णियेषु सोमाहुतिं विदधाति—

“ ते सोमपीथेन व्यार्ध्यन्त ते देवेषु सोमपीथमैच्छन्त तान्देवा अब्रुवन्द्रेदे नामनी कुरुध्वमथ प्र वाऽऽप्स्यथ न वेत्यग्रयो वा अथ धिष्णियास्तस्माद्धि-
नामा ब्राह्मणोऽर्धुकस्तेषां ये नेदिष्ठं पर्यविशन्ते सोमपीथं प्राऽऽप्सुवन्नाहवनीय
आग्नीप्रीयो होत्रीयो मार्जालीयस्तस्मात्तेषु जुहति ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० १] इति ।

ते धिष्णियाः सोमपानेन वियुक्ताः । ततस्ते देवेषु मध्ये सोमपानमस्माकम-
स्त्वित्यैच्छन्त । एकैकनाममात्रधारणेन युष्माकं सोमपानयोग्यता सर्वथा
नास्ति । नामद्वये तु स्वीकृते पाक्षिकी तद्योग्यतेति देवैरुक्ता अग्निनाम धिष्णिय-
नाम च कृतवन्तः । यस्मान्नामद्वयमुत्कर्षहेतुस्तस्माच्छोकेऽपि देवदत्तादिनाम
प्रथमं धृत्वा पश्चात्तपोविद्यादिभिराचार्योपाध्यायादिकं द्वितीयं नाम दधत्स-
त्कारेण समृद्धो भवति । नामद्वयधारिणां तेषां मध्ये ये चत्वार आहवनीया-
दयः सोमस्यान्त्यन्तसमीपे निविष्टास्ते समीपवर्तित्वेन सोमपानयोग्या इति
तेषु सोमं जुहुयुः ॥

द्विनामधारित्वेनेतरेषामपि प्रसक्तं सोमपानं वारयति—

“ अतिहाय वषट्करोति वि ह्येते सोमपीथेनाऽऽर्ध्यन्त ” [सं० का०
६ प्र० ३ अ० १] इति ।

ये दूरवर्तिनो मैत्रावरुणधिष्णियादयस्तानतिलङ्घ्य समीपस्थेभ्य एव वष-
ट्कारस्तथाऽपि अनुवषट्कारप्रदानाहुतिब्राह्मण ऐतरेयश्रुतौ तदाहुतिदेवता-
त्वेन चतुर्णामेव श्रवणात्तानतिहाय वषट्करोतीत्युक्तं युक्तम् । सा च श्रुतिः—
“ यदेव सोमस्याग्ने वीहीत्यनुवषट्करोति तेन धिष्णियान्मीणाति ” इति ।
तस्मात्तेषां वषट्कारपूर्वको होमः । इतरे तु सोमपानेन व्यार्ध्यन्त, हि यस्मा-
त्पूर्वोक्तस्य वियोगस्य प्रतीकारं सामीप्यलक्षणं न संपादितवन्तः । द्वितीयना-
मयुक्तस्तूत्कर्षस्तेषां सोमाभावेऽप्याज्यव्याघारणादेवोपपद्यते ॥

सोमाहुतीनां व्यवस्थां विधत्ते—

“ देवा वै याः प्राचीराहुतीरजुहवुर्ये पुरस्तादसुरा आसन्तास्ताभिः
प्राणुदन्त याः प्रतीचीर्ये पश्चादसुरा आसन्तास्ताभिरपानुदन्त प्राचीरन्या
आहुतयो ह्यन्ते प्रत्यङ्ङासीनो धिष्णियान्व्याघारयति पश्चाच्चैव पुरस्ताच्च
यजमानो भ्रातृव्यान्प्र णुदते तस्मात्पराचीः प्रजाः प्र वीयन्ते प्रतीचीर्जायन्ते
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

प्राङ्मुखेन हूयमानाः प्राचीरुत्तरवेदिगताः । यस्मादाहुतिषु द्वैविध्यं तस्मा-
ल्लोकेऽपि प्रजाः पित्रा यन्मुखेन प्रवीयन्ते निषिच्यन्ते तद्विपरीतदिङ्मुखा
उत्पद्यन्ते ॥

अध्वर्योः प्रत्यग्गमननिषेधं निन्दाभ्यामुन्नयति—

“ प्राणा वा एते यद्धिष्ण्या यदध्वर्युः प्रत्यङ्धिष्ण्यानतिसर्पेत्प्राणा-
न्तसं कर्षेत्प्रमायुकः स्यान्नाभिर्वा एषा यज्ञस्य यद्भोतोर्ध्वः खलु वै नाभ्यै
प्राणोऽवाङ्गुपानो यदध्वर्युः प्रत्यङ्गोतारमतिसर्पेत्प्राणो दद्यात्प्रमायुकः
स्यात् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

अतिसर्पेदतिक्रम्य गच्छेत् । होता यज्ञस्य नाभिर्मध्यदेशे वर्तते । प्राणव-
त्प्राग्गतिनोऽध्वर्योः प्रत्यग्गमनमयुक्तम् ॥

ऋत्विज उपगायन्तीतिविधिप्राप्तगानमध्वर्योनिषेधति—

“ नाध्वर्युरूप गायेद्वाग्वीर्यो वा अध्वर्युर्यदध्वर्युरुपगायेदुद्गात्रे वाच५ सं प्र
यच्छेदुपदासुकाऽस्य वाकस्यात् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

उद्गात्रा सामनि गीयमाने पृष्ठतस्तदङ्गीकरणमुपगानम् । उपदासुकोपक्ष-
यशीला ॥

प्रकारान्तरेणाध्वर्योः प्रत्यग्गमनं विधातुं चोद्यमुद्गावयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति नास५ स्थिते सोमेऽध्वर्युः प्रत्यङ्गसदोऽतीयादथ
कथा दाक्षिणानि होतुमेति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

अध्वर्योः सद उल्लङ्घ्य प्रत्यग्गमनं निषिद्धम् । दाक्षिणहोमस्तु प्राचीनवंशे
नूतनगार्हपत्ये कर्तव्यः । तत्कथं घटते । असंस्थितेऽसमाप्ते । कथा केन प्रकारेण ॥

उक्तचोद्यस्य परिहाराभासमाशङ्कते—

“ यामो हि स तेषाम् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

याम उपरमः । यस्मात्स दाक्षिणहोमस्तेषां देवानां संबन्धिनः कर्मण उप-
रमकालीनोऽतो लौकिकगमनत्वाद्देवा अनुज्ञास्यन्ति ॥

इत्थमुत्तराभासं दूषयति—

“ कस्मा अह देवा यामं वाऽयामं वाऽनु ज्ञास्यन्तीति ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० १] इति ।

अहेत्युक्तेनिषेधे । यदुत्तरवादिनोक्तं तन्न भवति, देवाः कस्मै प्रयोजनाय
कर्मण उपरतिमनुपरतिं वाऽनुज्ञास्यन्ति, न हि तदनुज्ञया देवानां किञ्चित्प्रयो-

(अग्नीषोमीयपञ्चभिधानायाम्नीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमाभिधानम्)

जनं पश्यामः । ततः प्रत्यग्गमनस्य निषिद्धत्वाद्दाक्षिणहोमो न घटत एवेति चोद्यं सुस्थितम् ॥

तस्य मुख्यं परिहारं दर्शयन्प्रत्यग्गमनं विधत्ते—

“ उत्तरेणाऽऽग्नीध्रं परीत्य जुहोति दाक्षिणानि न प्राणान्तसं कर्षति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ।

आग्नीध्रहविर्धानयोर्मध्ये गत्वा यत्सदोतिक्रमणं तदेव निषिद्धम् । अयं त्वाग्नीध्रं वामतः परित्यज्य तस्मादुत्तरतः प्रत्यङ्मुखो गत्वा प्राचीनवंशे दाक्षिणानि जुहुयात् । ततो नोक्तदोषः ॥

प्रासङ्गिकं परिसमाप्य प्रकृतमनुसरति । तत्र चात्वालाद्धिष्णियानुपवपतीति सामान्यशास्त्रेणाऽऽग्नीध्रादीनां प्राजहितान्तानां षोडशानामपि निवपने प्रसक्ते प्रार्जालीयान्तानामेवेति विशेषं विधत्ते—

“ न्यन्ये धिष्णिया उप्यन्ते नान्ये यान्निवपति तेन तान्प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति ॥

इतरेषामाहवनीयादीनां प्राजहितान्तानामष्टानामुपस्थानं विधत्ते—

“ यान्न निवपति यदनुदिशति तेन तान् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १] इति । प्रीणातीत्यनुवर्तते । अनुदेशनं मन्त्रेणोपस्थानम् ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ विभूषदत्रयात्मानो मन्त्राः षोडश निर्वपेत् ।

धिष्णयान्दिशेच्च सर्वेषु रौद्रेणेत्यनुदिश्यते ॥ १ ॥ ” इति ॥

अत्र मीमांसाच्छन्दसी न स्तः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके

तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

त्व॑ सो॒म त॒नू॒कृ॒भ्यो॒ द्वेषो॑भ्योऽन्य॒कृ॒तेभ्य॑
उ॒रु य॒न्ताऽसि॑ वरू॒थ॑ स्वाहा जुषा॒णो अ॒प्तुरा-

ज्यस्य वेतु स्वाहाऽयं नो अग्निर्वरिवः कृणो-
 त्वयं मृधः पुर एतु प्रभिन्दन् । अयं शत्रून्-
 यतु जर्हृषाणोऽयं वाजं जयतु वाजंसातौ । उरु
 विष्णो वि क्रमस्वोरु क्षयाय नः कृधि । घृतं
 घृतयोने पिब प्रप्र यज्ञपतिं तिर । सोमो
 जिगाति गातुवित् (१) देवानामिति निष्कृत-
 मृतस्य योनिमासदमदित्याः सदोऽस्यदित्याः
 सद आ सीदेष वो देव सवितः सोमस्तं
 रक्षध्वं मा वो दभदेतत्त्वं सोम देवो देवानु-
 पांगा इदमहं मनुष्यो मनुष्यान्त्सह प्रजया सह
 रायस्पोषेण नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्य इद-
 महं निर्वरुणस्य पाशात्सुवरभि (२) वि-
 रुधेष वैश्वानरं ज्योतिरग्नें व्रतपते त्वं व्रतानां
 व्रतपतिरसि या मम तनूस्त्वय्यभूदियं सा
 मयि या त्वं तनूर्मय्यभूदेषा सा त्वयि यथा-
 यथं नो व्रतपते व्रतिनोव्रतानि (३) ॥

(गातुविदस्येकत्रिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अमीषोमीयपञ्चभिधानायामीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमाभिधानम्)

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

त्वम् । सोम । तनूकृभ्य इति तनूकृत्—भ्यः ।
 द्वेषोभ्य इति द्वेषः—भ्यः । अन्यकृतेभ्य इत्यन्य—
 कृतेभ्यः । उरु । यन्ता । असि । वरुथम् । स्वाहा ।
 जुषाणः । अप्तुः । आज्यस्य । वेतु । स्वाहा ।
 अयम् । नः । अग्निः । वरिवः । कृणोतु । अयम् ।
 मृधः । पुरः । एतु । प्रभिन्दन्निति प्र—भिन्दन् ।
 अयम् । शत्रून् । जयतु । जर्हृषाणः । अयम् ।
 वाजम् । जयतु । वाजसाताविति वाज—सातौ ।
 उरु । विष्णो इति । वीति । क्रमस्व । उरु । क्षयाय ।
 नः । कृधि । घृतम् । घृतयोन इति घृत—योने ।
 पिब । प्रप्रेति प्र—प्र । यज्ञपतिमिति यज्ञ—पतिम् ।
 तिर । सोमः । जिगाति । गातुविदिति गातु—वित् ।
 (१) देवानाम् । एति । निष्कृतमिति निः—कृतम् ।
 ऋतस्य । योनिम् । आसदमित्या—सदम् । अदि-
 त्याः । सदः । असि । अदित्याः । सदः । एति ।
 सीद् । एषः । वः । देव । सवितः । सोमः । तम् ।
 रक्षध्वम् । मा । वः । दभत् । एतत् । त्वम् । सोम ।
 देवः । देवान् । उपेति । अगाः । इदम् । अहम् ।
 मनुष्यः । मनुष्यान् । सह । प्रजयेति प्र—जया ।

सह । रायः । पोषेण । नमः । देवेभ्यः । स्वधेति
 स्व—धा । पितृभ्य इति पितृ—भ्यः । इदम् । अहम् ।
 निरिति । वरुणस्य । पाशाव । सुवंः । अभि । (२)
 वीति । स्व्येषम् । वैश्वानरम् । ज्योतिः । अग्ने ।
 व्रतपत इति व्रत—पते । त्वम् । व्रतानाम् । व्रतप-
 तिरिति व्रत—पतिः । असि । या । मम । तनूः ।
 त्वयि । अभूत् । इयम् । सा । मयि । या । तव ।
 तनूः । मयि । अभूत् । एषा । सा । त्वयि । यथा-
 यथमिति यथा—यथम् । नौ । व्रतपत इति व्रत-
 पते । व्रतिनोः । व्रतानि (३) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

तृतीयानुवाके धिष्णिना वर्णिताः । एतावता वेदिगतविशेषनिर्माणं समाप्तम् ।
 अथ तस्यां वेद्यामग्नीषोमीयपशुर्वक्तव्यः । तस्य चाग्नीषोमयोः प्रणीतयोः
 पश्चाद्ब्रह्मुचितत्वात्तत्प्रणयनाय वैसर्जनहोमश्चतुर्थेऽनुवाकेऽभिधीयते ।

त्वꣳ सोम तनूकृभ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्य उरु
 यन्ताऽसि वरुथꣳ स्वाहा जुषाणो अप्तुरा-
 ज्यस्य वेतु स्वाहाऽयं नो अग्निर्वारिवः कृणो-
 त्वयं मृधः पुर एतु प्रभिन्दन् । अयꣳ शन्नूञ्ज-

(अग्नीषोमीयपञ्चमिधानायामीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमामिधानम्)

यतु जर्हृषाणोऽयं वाजं जयतु वाजसातौ । उरु
विष्णो वि क्रमस्वोरु क्षयाय नः कृधि ।
घृतं घृतयोने पिब प्रम यज्ञपतिं तिर ।

कल्पः—“स्रुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा शालामुखीये वैसर्जनहोमं जुहोति त्व*
शोम तनूकृद्भ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्य उरु यन्ताऽसि वरूथ* स्वाहेति, स्रुवेणासुं
प्रस्कन्दयति जुषाणो अप्तुराज्यस्य वेतु स्वाहेति, पूर्वया द्वारोपनिष्क्रामत्ययं
तो अग्निर्वरिवः कृणोत्वयं मृधः पुर एतु प्रभिन्दन् । अयं शङ्खयतु जर्हृषा-
णोऽयं वाजं जयतु वाजसाताविति, अथाऽऽहवनीये स्रुवाहुतिं जुहोति उरु
वेष्णो वि क्रमस्वोरु क्षयाय नः कृधि । घृतं घृतयोने पिब प्रम यज्ञपतिं तिर
वाहेति ” इति ।

तनूं शरीरं कृन्तन्ति च्छिन्दन्तीति तनूकृन्ति रक्षांसि । द्विषन्तीति द्वेषांसि ।
न्यैरस्मद्विरोधिभिरभिचराद्भिः कृतानि प्रेरितानीत्यन्यकृतानि । हे सोम त्वं
तद्वेषोभ्यो नियन्ताऽसि । यथा तादृशानि नास्मान्वाधन्ते तथाऽस्मानन्यत्र
रक्षितप्रदेशे स्थापयित्वा पालयसि । तस्मात्त्वमेवास्माकमुरु प्रभूतं वरूथं
लमसि, तस्मै तुभ्यमिदं हुतमस्तु । असुं प्रस्कन्दयतीत्यत्रासुशब्द आज्य-
न्दुवाची । मन्त्रे त्वल्पदेहवाची । हे सोम त्वं जुषाणोऽस्मासु प्रीतिमान्प्रक्षसा-
दर्शनायाप्तुरल्पदेहः सन्नाज्यस्य विन्दुं वेतु पिब, तवेदं हुतमस्तु । पूर्वद्वारेण
ऽक्रामन्तो यमग्निं प्रणयन्ति अयमग्निरस्माकं वरिवः कृणोतु श्रेयः करोतु ।
यं मृधो वैरिणः प्रभिन्दन्पुर एतु अग्रे गच्छतु । अयं जर्हृषाणो हृष्टान्तःकरणः
शङ्खयतु । वाजस्यान्नस्य सातिर्लाभो यस्मिन्सङ्ग्रामे स वाजसातिस्तस्मिन्न-
स्मदर्थं वाजं जयतु वशी करोतु । हे विष्णो व्यापिन्नाहवनीयास्मदनुग्रहार्थ-
ः विक्रमस्व वैरिषु बहुलं पराक्रमं कुरु । नोऽस्माकं क्षयाय निवासार्थमुरु
धे बहुलं गृहधनादिकं संपादय । घृतेन ज्वालोल्लवाद्घृतयोनिः । हे घृतयोने
मानमिदं घृतं पिब, यज्ञपतिं यजमानं [प्र]प्रतिरातिशयेन वर्धय ॥

मघ्नान्व्याचिरुयासुरादौ होमं विधत्ते—

“ सुवर्गाय वा एतानि लोकाय ह्यन्ते यद्वैसर्जनानि ” [सं० का० ६
३ अ० २] इति ।

अवान्तरदीक्षाविसर्जनार्थत्वादेतानि होमकर्माणि वैसर्जनानि ।

(अग्नीषोमीयपश्वभिधानायाग्नीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमाभिधानम्)

तत्प्रकारः सूत्रे दर्शितः—“ उपस्थे ब्रह्मा राजानं कुरुते सैमपि व्रतान्ह्वय-
ध्वमिति संप्रेष्यति यजमानस्यामात्यान्संहयन्न(न्तम)ध्वैर्युं यजमानोऽन्वारभते
यजमानं पत्नी पत्नीमितरे पुत्रभ्रातरोऽहतेन वाससाऽमात्यान्संप्रच्छाद्य वास-
सोऽन्ते कुग्दण्डमुपनियम्य प्रचरण्या वैसर्जनानि जुहोति ” इति ।

व्रतामात्यवाब्दौ बन्धुवाचकौ । प्रचरणी जुह्वा सदृशी ॥

विशेषान्क्रमेण विधत्ते—

“ द्वाभ्यां गार्हपत्ये जुहोति द्विपाद्यजमानः प्रतिष्ठित्या आग्नीध्रे जुहोत्यन्त-
रिक्ष एवाऽऽक्रमत आहवनीये जुहोति सुवर्गमेवैनं लोकं गमयति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

द्वाभ्यां त्व० सोम जुषाण इत्येताभ्याम् । आग्नीध्रे होमस्य मन्त्रो विधास्यते ।
आहवनीय उरु विष्णो, इति मन्त्रः ॥

होमात्पूर्वमेव ब्रह्मणा सोम आदातव्य इति विधत्ते—

“ देवान्वै सुवर्गं लोकं यतो रक्षा० स्यजिघा० सन्ते सोमेन राज्ञा रक्षा०
स्पपहत्याप्तुमात्मानं कृत्वा सुवर्गं लोकमायन्रक्षसामनुपलाभायाऽऽत्तः सोमो
भवत्यथ वैसर्जनानि जुहोति रक्षसामपहत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० २] इति ।

यतो गच्छतः । अप्तुं रक्षोभिरुपलब्धुमशक्यमल्पदेहम् । आत्तो भवति
स्वीकृतो भवेत् । तत ऊर्ध्वं कृतो होमो रक्षांस्यपहन्ति ॥

प्रथममन्त्रस्य पूर्वभागेऽभिप्रेतं सोमस्य सामर्थ्यमुपपादयति—

“ त्व० सोम तनूकृद्भ्य इत्याह तनूकृद्भ्योपः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

तनुच्छिदां रक्षसामपि तनूं कृणत्ति च्छिनत्तीत्येष सोमोऽत्यन्तं तनूकृत्तस्मा-
द्रक्षोभ्योऽस्मान्पालयितुं समर्थः ॥

द्वितीयभागे विशेष्यं पूरयति—

“ द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्य इत्याहान्यकृतानि हि रक्षा०सि ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० २] इति ।

तृतीयभागैस्योरु वरूथमित्यस्य वाक्यस्य शेषं पूरयति—

“ उरु यन्ताऽसि वरूथमित्याहोरु णस्कृधीति वावैतदाह ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० २] इति ।

१ क. ग. घ. ङ. सूत्रेण । २ ख. स मथि व्रतानां ह्वयं । ३ ख. 'ध्वयुर्यज' । ४ ह.
'ग उरु ।

प्रपा० ३ अनु० ४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४२१

(अग्नीषोमीयपथभिधानायाग्नीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमाभिधानम्)

बहुलमस्मदर्थं कुर्वित्येतदेव स भागो ब्रूते ॥

द्वितीयमन्त्रेऽप्तुशब्दसूचितमाह—

“ जुषाणो अप्तुराज्यस्य वेत्वित्याहाप्तुमेव यजमानं कृत्वा सुवर्गं लोकं गमयति रक्षसामनुपलाभाय ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

प्राचीनवंशाभिष्कम्याऽऽग्नीध्रे जिगमिषुभिरनुष्ठेयानि सोमस्वीकारादीनि षड्विधत्ते—

“ आ सोमं ददत आ ग्राव्ण आ वायव्यान्या द्रोणकलशमुत्पत्नीमा नयन्त्यन्वनासि प्र वर्तयन्ति यावदेवास्यास्ति तेन सह सुवर्गं लोकमेति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

सोमं हविर्धाने नेतुमाददीरन् । ग्रावाणोऽभिषवार्थाः । वायव्यान्युल्लखल-सदृशानि ग्रहपात्राणि । द्रोणकलशः प्रौढं काष्ठपात्रम् । एतान्याददीरन् । पर्त्नीं स्वस्थानाद्दुत्याप्याऽऽनयेयुः । ग्रीह्याग्रौषधद्रव्यार्थं यत्तृतीयं शकटं तदे-वासकृदावृत्तत्वादर्नांसीति बहुवचनेनोच्यते । तदनु पुनः पुनः प्रवर्तयेयुः । एवं सति यजमानस्य स्वं यावदस्ति तेन सर्वेण सह स्वर्गं प्राप्नोति ॥

विधत्ते—

“ नयवत्यर्चाऽऽग्नीध्रे जुहोति सुवर्गस्य लोकस्याभिनीत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

अग्ने नय सुपथेत्यसौ नयवती ।

अत्र सूत्रम्—“ शालामुस्तीये प्रणयनीयमिध्ममादीप्य सिकताभिरुपय-म्याग्नीषोमाभ्यां प्रणीयमानाभ्यामनुब्रूहीति संप्रेष्यति प्रणीयमानायानुब्रूहीति वा प्रथमायां त्रिरनूक्तायामयं नो अग्निर्वरिवः कृणोत्वित्यग्निप्रथमाः सोमप-थमा वा प्राञ्चोऽभिप्रव्रजन्त्याग्नीध्रीयेऽग्निं प्रतिष्ठाप्याग्ने नयेत्यर्धमाज्यशेषस्य जुहोति ” इति ।

प्रचरण्या चतुर्गृहीतस्याऽऽज्यस्यार्धं गार्हपत्ये मन्त्रद्वयेन हुतमवशिष्टेऽप्यर्ध-माज्यमाग्नीध्रे हुत्वेतरदाहवनीये होतुं शेषयेत् ॥

विधत्ते—

“ ग्राव्णो वायव्यानि द्रोणकलशमाग्नीध्र उप वासयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

स्थापयेदित्यर्थः ॥

तद्वत्सोमस्यापि स्थापनप्राप्तौ तद्वारयितुं ग्रहणं विधत्ते—

“वि ह्येनं तैर्गृह्णते यत्सहोपवासयेदपुवायेत” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

एनं सोमं तैर्ग्रावादिभिर्वियुज्य नेतुं गृह्णीरन् । यदि कश्चित्तैः सह स्थापयेत्तदानीमभिषवभीत्या सोमस्योदरं पूति भवेत् । अत्राऽऽज्यशेषस्याऽऽहवनीये होमायोरु विष्णो, इति यो मन्त्रो यश्च ततः पूर्वोऽयं नो अग्निरिति मन्त्रस्तावुपेक्षितौ ॥

सोमो जिगाति गातुविद्देवानामेति
निष्कृतमृतस्य योनिमासदम्—

कल्पः—“ ब्रह्मणो राजानमादाय पूर्वया द्वारा हविर्धानं प्रपादयति सोमो जिगाति गातुविद्देवानामेति निष्कृतमृतस्य योनिमासदमिति ” इति ।

गातुविन्मार्गज्ञः सोमो जिगाति गच्छति । कं देशं गच्छति, आसीदत्यस्मिन्हविर्धानदेश इत्यासदः । देवानामासदमेति । कीदृशं, निष्कृतमलंकृतम् । ऋतस्य यज्ञस्य योनिं कारणं ग्रहचमसादिहविषामत्रावस्थितत्वात् ॥

विधत्ते—

“ सौम्यर्चा प्र पादयति स्वयैवैनं देवतया प्र पादयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

अदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ सीद—

कल्पः—“ अथ दक्षिणस्य हविर्धानस्य नीडे कृष्णाजिनमास्तृणाति अदित्याः सदोऽसीत्यादित्याः सद आ सीदेति कृष्णाजिने राजानम् ” इति ॥

स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“ अदित्याः सदोऽस्यदित्याः सद आ सीदेत्याह यथायजुरैवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

एष वो देव सवितः सोमस्त रक्षध्वं मा वो दभत्—

कल्पः—“ अथैनं देवताभ्यः संप्रयच्छत्येष वो देव सवितः सोमस्त रक्षध्वं मा वो दभदिति ” इति ।

एतान्तं कालं यजमानः सोममरक्षत् । इत ऊर्ध्वं हे देवा गुप्सदीयं सोमं यूयमेव रक्षध्वम् । यद्यपीन्द्रादयः सर्वे संबोधनीयास्तथाऽपि परिवृढत्वादशेषोपलक्षणार्थं सवितैव संबोध्यते । मा वो दभत्सोमं रक्षमाणान्युष्मान्कश्चिदपि मा हिंसीत् ॥

(अग्नीषोमीयपश्चमिधानायाम्नीषोमप्रणयनार्थवैसर्जनहोमाभिधानम्)

सवितृसंबोधनतात्पर्यमाह—

“ यजमानो वा एतस्य पुरा गोप्ता भवत्येष वो देव सवितः सोम इत्याह सवितृप्रसूत एवैनं देवताभ्यः सं प्र यच्छति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

एतत्त्वꣳ सोम देवो देवानुपागा इदमहं मनुष्यो
मनुष्यान्त्सह प्रजया सह रायस्पोषेण—

बोधायनः—“ संपदायोपतिष्ठत एतत्त्वꣳ सोम देवो देवानुपागा इदमहं मनुष्यो मनुष्यान्त्सह प्रजया सह रायस्पोषेणेति ” इति ।

हे सोम त्वं देवः सन्भवदीयान्देवानेतदिदानीं प्राप्तोऽसि । अहमपि मनुष्यः सन्मदीयान्मनुष्यानिदमिदानीं प्राप्तोऽस्मि । कीदृशोऽहं पुत्रादिप्रजया पश्चादिधनपुष्ट्या च सह वर्तमानः ॥

मन्त्रभागयोर्द्वयोः प्रसिद्धिं तृतीयभागे विपक्षबाधं च दर्शयति—

“ एतत्त्वꣳ सोम देवो देवानुपागा इत्याह देवो ह्येष सन्देवानुपैतीदमहं मनुष्यो मनुष्यान्तित्याह मनुष्यो ह्येष सन्मनुष्यानुपैति यदेतद्यजुर्न भ्रूयादप्रजा अपगुर्यजमानः स्यात्सह प्रजया सह रायस्पोषेणेत्याह प्रजयैव पशुभिः सहेमं लोकमुपावर्तते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्य इदमहं निर्वरु-
णस्य पाशात्सुवरभि वि रूयेषं वैश्वानरं ज्योतिः—

बोधायनः—“ नमो देवेभ्य इति प्राञ्चमञ्जलिं करोति स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणाप्रत्यञ्चमथोपनिष्क्रामतीदमहं निर्वरुणस्य पाशादित्यथाऽऽहवनीयमुपतिष्ठते सुवरभि वि रूयेषं वैश्वानरं ज्योतिरिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ इदमहं मनुष्यो मनुष्यानि प्रति दक्षिणमाहृत्य नमो देवेभ्य इति प्राचीनमञ्जलिं कृत्वा स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणे, इदमहं निर्वरुणस्य पाशादित्युपनिष्क्रम्य सुवरभि वि रूयेषमिति सर्वं विहारमनुवीक्षते वैश्वानरं ज्योतिरित्याहवनीयम् ” इति ॥

मन्त्रद्वयार्थप्रसिद्धिं दर्शयति—

“ नमो देवेभ्य इत्याह नमस्कारो हि देवानाꣳ स्वधा पितृभ्य इत्याह स्वधाकारो हि पितृणाम् [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

निर्वरुणस्य पाशादित्यत्र निर्मुञ्चामीत्यध्याहर्तव्यम् ।

एतमेवाभिप्रायं दर्शयति—

“ इदमहं निर्वरुणस्य पाशादित्याह वरुणपाशादेव निर्धुच्यते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ॥

अग्ने व्रतपते त्वं व्रतानां व्रतपतिरसि
या मम तनूस्त्वय्यभूदियः सा मयि
या तव तनूर्मय्यभूदेषा सा त्वयि यथा-
यथं नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानि ॥

कल्पः—“ अथ यजमानोऽवान्तरदीक्षां विसर्जयति अग्ने व्रतपते त्वं व्रतानां व्रतपतिरसि या मम तनूस्त्वय्यभूदियः सा मयि या तव तनूर्मय्यभूदेषा सा त्वयि यथायथं नौ व्रतपते व्रतिनोर्व्रतानीति ” इति ।

अवान्तरदीक्षाया आदौ यजमानः स्वतनुमग्नौ संकल्पेनावस्थाप्याश्रितनुं च स्वस्मिन्नवस्थाप्य सहै व्रतनियममुपचक्रमे । इदानीं तु शरीरव्यत्ययैस्यासमाहितत्वाद्भ्रतिनोरग्निजमानयोः स्वोचितव्रतमेवास्तु । अत्र सुवरभि वि रूपेण वैश्वानरं ज्योतिरित्येतौ मन्त्रौ पुरोडाशब्राह्मणे स्पष्टत्वादुपेक्षितौ ॥

अस्य तु मन्त्रस्य प्रतीकग्रहणपूर्वकं तात्पर्यमाह—

“ अग्ने व्रतपत आत्मनः पूर्वा तनूरादेयेत्याहुः को हि तद्वेद यद्वसीयान्स्त्रे वशे भूते पुनर्वा ददाति न वेति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

अग्ने व्रतपत इत्येतावत्प्रतीकम् । स्वकीया पूर्वा तनूरग्निसकाशात्सहसा स्वीकार्येति बुद्धिमन्त आहुः । कुतः, वसीयानत्यन्तधनिकः प्रभुः परकीये वस्तुनि स्ववशीभूते सति पुनर्ददाति वा न वेति यत्तत्को नाम वेद । ततो वशीभावात्प्रागेवाऽऽदेया ॥

ग्रावादीनामाग्नीध्रे स्थापनं यत्पूर्वमुक्तं तत्प्रशंसति—

“ ग्रावाणो वै सोमस्य राज्ञो मलिम्लुसेना य एवं विद्वान्ग्राव्ण आग्नीध्र उपवासयति नैनं मलिम्लुसेना विन्दति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० २] इति ।

मलिम्लुसेना विरोधितस्करसेना ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ त्वं जुषा पश्चिमे वह्नौ वैसर्जनहुतिस्त्वयम् ।

शालामुखीयतो वह्निं धृत्वा प्राञ्चोऽभियान्ति हि ॥ १ ॥

प्रपा० ३ अनु० ९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(अमीषोमपश्वभिधानाय पश्वहयूपच्छेदनाभिधानम्)

४२६

उरु हुत्वा पूर्ववह्नौ सोमो राजानमग्रतः ।
हविर्धानं नयत्यत्र चर्म संस्तीर्य सादयेत् ॥ २ ॥
अदिद्वयादेश सोमं निर्दिश्यैतन्निमन्त्रयेत् ।
इदं दक्षिणमावृत्य नमः प्रागञ्जलिः स्वधा ॥ ३ ॥
दक्षिणाञ्जलिरेतस्मान्निर्गच्छेन्मण्डपादिदम् ।
सुवर्वाहारमीक्षित्वा वैश्वानरा पूर्वाग्निमीक्षते ॥
अग्रे बह्वेरुपस्थानं मन्त्राः षोडश कीर्तिताः ॥ ४ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम् —

“ वैसर्जनाख्यहोमीयवाससो ग्रहणस्मृतिः ।

प्रमा न वा श्रुत्यवाधात्प्रमा स्यादष्टकादिवत् ॥

दृष्टलोभैकमूलत्वसंभवे श्रुत्यकल्पनात् ।

सर्ववेष्टनवद्वाधहीनाऽप्येषा न हि प्रमा ” इति ॥

इदं स्मर्यते — “ वैसर्जनहोमवासोऽध्वर्युर्गृह्णाति ” इति । सेयं स्मृतिः सर्व-
वेष्टनस्मृतिवत्प्रत्यक्षश्रुत्या न बाध्यते । ततोऽष्टकादिस्मृतिवन्मूलवेदानुमानेन
प्रमाणमिति प्राप्ते ब्रूमः — कदाचित्कश्चिद्ध्वर्युर्लोभादेतद्वासो जग्राह । तन्मूल-
ेषा स्मृतिरित्यपि कल्पना संभवति । दृष्टानुसारिणी चेयं कल्पना । दक्षि-
णा परिक्रीतानामृत्वज्जां लोभदर्शनात् । तथा सत्यस्याः स्मृतेरन्यथाऽप्यु-
पत्तावष्टकादिमूलश्रुतिवन्मूलश्रुतिर्न कल्पयितुं शक्यते । अतो वाधाभावेऽपि
लवेदाभावान्नैयं स्मृतिः प्रमाणम् ॥

अथ च्छन्दः —

त्व० सोमेति गायत्री । अयं नो अशिरिति त्रिष्टुप् । उरु विष्णो, इत्यनुष्टुप् ।
सो जिगातीति गायत्री ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

अत्यन्यानगां नान्यानुपांगामर्वाक्त्वा परै-

रविदं प॒रोऽव॑रै॒स्तं त्वां जु॒षे वै॒ष्णवं दे॑व॒यज्या॑र्यै
 दे॒वस्त्वा॑ स॒विता॒ मध्वा॑ऽन॒क्त॒वोष॑धे॒ त्राय॑स्वै-
 नः॑ स्व॒धिते॒ मैने॑ः॒ हिंसी॑र्दिव॒मग्रे॑ण॒ मा
 ले॒खीर॑न्त॒रिक्षं॑ म॒ध्येन॒ मा हिंसीः॑ पृथि॒व्या
 सं भ॑व॒ वन॑स्पते॒ शत॑वल्शो॒ वि रो॑ह॒ सहस्र॑-
 वल्शा॒ वि व॒यः रू॒हेम॒ यं त्वा॑ऽयः॒ स्वधि॑ति-
 स्तेति॑जानः॒ प्रणि॑नाय॒ मह॑ते॒ सौभ॑गायाच्छि॒न्नो
 रायः॑ सु॒वीरः॑ (१) ॥

(यं दशं च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

अतीतिं । अ॒न्यान् । अ॒गांम् । न । अ॒न्यान् ।
 उपेतिं । अ॒गा॒म् । अ॒र्वाक् । त्वा । प॒रैः । अ॒वि॒द्म् ।
 प॒रः । अ॒वरैः । तम् । त्वा । जु॒षे । वै॒ष्ण॒वम् । दे॒व-
 य॒ज्याया॒ इति॑ दे॒व—य॒ज्या॑र्यै । दे॒वः । त्वा । स॒विता॑ ।
 मध्वा॑ । अ॒न॒क्तु॑ । ओष॑धे । त्राय॑स्व । ए॒नम् ।
 स्व॒धिते॒ इति॑ स्व—धि॒ते । मा । ए॒नम् । हिंसीः॑ ।
 दि॒वम् । अ॒ग्रेण॑ । मा । ले॒खीः । अ॒न्त॒रि॒क्षम् । म॒ध्येन॑ ।

(अग्नीषोमपञ्चभिधानाय पञ्चङ्गयुपच्छेदनाभिधानम्)

मा । हि॒ःसीः । पृ॒थि॒व्या । समि॒तिं । भ॒व । व॒न॒स्प॒ते ।
 श॒त॒व॒ल्श इति॑ श॒त—व॒ल्शः । वी॒तिं । रो॒ह । स॒ह-
 स्र॒व॒ल्शा इति॑ स॒हस्र—व॒ल्शाः । वी॒तिं । व॒यम् ।
 रु॒हेम । यम् । त्वा । अ॒यम् । स्व॒धि॒ति॒रिति॑ स्व—
 धि॒तिः । तेति॑जानः । प्र॒णि॒ना॒येति॑ प्र—नि॒नाय॑ ।
 म॒ह॒ते । सौ॒भ॒गाय॑ । अ॒च्छि॒न्नः । रा॒यः । सु॒वी॒र इति॑
 सु—वी॒रः (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

चतुर्थेऽनुवाके वैसर्जनहोमेऽवान्तरदीक्षां विष्टज्याग्नीषोमयोरग्नीध्रीये हवि-
 र्धाने च प्रणयनमुक्तम् । अथ पञ्चममारभ्यैकादशान्तेषु सप्तस्वनुवाकेषु प्रणी-
 तयोस्तयोरग्नीषोमयोः पशुर्वक्तव्यः । तत्रास्मिन्पञ्चमेऽनुवाके पञ्चङ्गयुपस्य
 छेदनमभिधीयते ।

अत्यन्यानगां नान्यानुपागामर्वाक्त्वा परैरविदं
 परोऽवरैस्तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्यायै—

वौधायनः—“ पुनः पूर्वया द्वारोपनिष्क्रम्य तां दिशं यन्ति यत्रास्य यूप-
 स्तष्टो भवति यत्र वा वत्स्यन्मन्यते स यः समे भूम्यै स्वाद्योने रूढो बहुपर्णो
 बहुशाखोऽप्रतिशुष्काग्रः प्रत्यङ्ङुपनतस्तमुपतिष्ठते—अत्यन्यानगां नान्यानुपा-
 गामर्वाक्त्वा परैरविदं परोऽवरैस्तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ अतिक्रम्य यूप्यान्यं जोषयते तमभिमन्त्रयतेऽत्यन्यानगा-
 मिल्यथैनमुपस्पृशति तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया इति ” इति ।

वृक्षा द्विविधा यूप्या अयूप्याश्च । पलाशखदिरादयो यूप्याः । निम्बज-

म्बीरादयस्त्वयूप्याः । हे पुरोवर्तियूप्यवृक्ष त्वत्तोऽन्यान्कांश्चिद्वूप्यानापि सम-
प्रदेशजन्मादिलक्षणरहितानत्यगाम् । अन्यांस्त्वयूप्यान्त्रोपागाम् । त्वां त्वविदं
लब्धवानस्मि । कीदृशं, परैरर्वागुत्कृष्टैर्लक्षणैः प्रत्यासन्नं तद्वृक्षणयुक्तमित्यर्थः ।
पुनः कीदृशं, परोऽवरैर्निकृष्टैर्लक्षणैर्दूरवर्तितं तद्रहितमित्यर्थः । हे वृक्ष तं त्वां
विष्णुदेवतार्कं देवयजनार्थं सेवे ॥

विधत्ते—

“वैष्णव्यर्चा हुत्वा यूपमच्छैति वैष्णवो वै देवतया यूपः स्वयैवैनं देव-
तयाऽच्छैति” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

उरु विष्णो वि क्रमस्वेति स्रुवेणाऽऽहवनीये यूपान्हुतिं हुत्वा ततो यूपं प्राप्तुं
गच्छेत् ॥

यथोक्तमन्त्रार्थे प्रसिद्धिं दर्शयति—

“अत्यन्यानगां नान्यानुपागामित्याहाति हन्यानेति नान्यानुपैत्यर्वाक्त्वा
परैरविदं परोऽवरैरित्याहार्वाग्घ्येन परैर्विन्दति परोऽवरैस्तं त्वा जुषे वैष्णवं
देवयज्याया इत्याह देवयज्यायै ह्येनं जुषते” [सं०का०६प्र०३अ०३] इति ॥

देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्योषधे
त्रायस्वैनं स्वधिते मैनं हिंसीः—

कल्पः—“देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्यविति स्रुवेण सर्वतो मूलं पर्यण-
क्त्योषधे त्रायस्वैनमित्यूध्वाग्रं दर्भद्वयमन्तर्धाय स्वधिते मैनं हिंसीरिति
स्वधितिना प्रहरति” इति ।

मध्वा मधुरेणाऽऽज्येन ॥

एतदेवाभिप्रेत्याऽऽह—

“देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्यवत्याह तेजसैवैनमनक्त्योषधे त्रायस्वैनं
स्वधिते मैनं हिंसीरित्याह वज्रो वै स्वधितिः शान्त्यै” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ३] इति ॥

विधत्ते—

“स्वधितेर्दृक्षस्य विभ्यतः प्रथमेन शकलेन सह तेजः परा पतति यः
प्रथमः शकलः परापतेत्तमप्या हरेत्सतेजसमेवैनमा हरति” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ३] इति ।

स्वधितिभयात्पतितस्य वृक्षतेजस आहरणार्थेहाऽऽद्यशकलाहरणम् ॥

दिवमग्रेण मा लेखीरन्तरिक्षं मध्येन मा हिंसीः पृथिव्या सं भव—

कल्पः—“ प्राञ्चं वोदञ्चं वा प्रयन्तमनुमन्नयते दिवमग्रेण मा लेखीरन्त-
 रिक्षं मध्येन मा हिंसीः पृथिव्या सं भवेति ” इति ।

हे छिन्नवृक्ष त्वं पतन्दिवं मा लेखीर्मा विदारीः । पृथिव्या संभव संयु-
 ज्यावतिष्ठस्व ॥

अप्रसक्तप्रतिषेधबुद्धिं वारयति—

“ इमे वै लोका यूपात्प्रयतो विभ्यति दिवमग्रेण मा लेखीरन्तरिक्षं मध्येन
 मा हिंसीरित्याहैभ्य एवैनं लोकेभ्यः शमयति ” [सं० का० ६ प्र० ३
 अ० ३] इति ।

प्रयतः पततः ॥

वनस्पते शतवल्शो वि रोह—

कल्पः—“ अथाऽऽव्रश्चने हिरण्यं निधाय संपरिस्तीर्याभिजुहोति वनस्पते
 शतवल्शो वि रोह स्वाहेति ” इति ॥

विधत्ते—

“ वनस्पते शतवल्शो वि रोहेत्याव्रश्चने जुहोति तस्मादाव्रश्चनादृक्षाणां
 भूयांस उच्छिष्टान्ति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

आवृश्यते वृक्षो यस्मान्मूलादित्याव्रश्चनम् । भूयांसो बहवो वल्शाः शाखा-
 विशेषाः ॥

सहस्रवल्शा वि वयं रुहेम—

कल्पः—“ सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्यात्मानं प्रत्यभिमुद्रय ” इति ॥

विरोहैवेत्याशीरथो विवक्षित इत्याह—

“ सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्याहाऽऽशिपमेवैतामा शास्ते ” [सं०
 का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ॥

यं त्वाऽयं स्वधितिस्तेतिजानः

प्रणिनाय महते सौभगाय—

कल्पः—“ अन्वग्रं शाखां प्रसूदयति यं त्वाऽयं स्वधितिस्तेतिजानः
 णिनाय महते सौभगायेति ” इति ।

४३० श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता— [१प्रथमकाण्डे—
(धर्मोपनिषद्भिधानाय पशुपत्यूपच्छेदनाभिधानम्)

हे छिन्नवृक्ष तेतिजानस्तीक्ष्णोऽयं स्वधितिर्यं त्वां महते सौभगाय दर्शनीय-
त्वाय तिर्यक्शाखाच्छेदनेन प्रणिनाय प्रकृष्टं यूपत्वं प्रापयामास । ततस्तादृशेन
त्वया छेदनान्न भेतव्यम् ॥

अच्छिन्नो रायः सुवीरः ॥

कल्पः—“ अच्छिन्नो रायः सुवीर इत्यग्रं परिवासयति.” इति ।

हे यूप त्वमच्छिन्नो भव । मन्त्रसामर्थ्येन च्छेदनव्यथा तव मा भूत् ।
कीदृशस्त्वं, सुवीरः शोभना वीरा यजमानपुत्रपौत्रादयो येन त्वया लभ्यन्ते
स त्वं सुवीरः । तादृशस्त्वं रायो धनानि यजमानाय देहि । यं त्वाऽयम-
च्छिन्न इत्येतौ मन्त्रावुपेक्षितौ ॥

योऽयं यूपार्थो वृक्षच्छेदः पूर्वमुक्तस्तत्र च्छेदे छेद्यं वृक्षस्य प्रदेशं विधत्ते—
“ अनक्षसङ्गं वृक्षेत् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

छिन्नावशिष्टस्य मूलस्योपरि गच्छतः शकटस्याक्षो यथा न प्रसज्यते तथा
नीचं मूलमवस्थाप्य च्छिन्द्यात् ॥

विपक्षे बाधकमाह—

“ यदक्षसङ्गं वृक्षेदधर्षं यजमानस्य प्रमायुक् स्यात् ” [सं०का० ६ प्र०
३ अ० ३] इति ।

यदि च्छिन्ने वृक्षमूले शकटस्याक्षः प्रसज्येत तदा यजमानस्य संबन्धि
गोवत्सादिकमीषाया अथो मरणशीलं भवेत् । शकटस्य प्राचीनं दीर्घकाष्ठमीषा ॥

शाखाया यूपार्थं छेदनं निन्दति—

“ यं कामयेताप्रतिष्ठितः स्यादित्यारोहं तस्मै वृक्षेदेष वै वनस्पतीनामप्रति-
ष्ठितोऽप्रतिष्ठित एव भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

वृक्षमारुह्य जायत इत्यारोहः शाखा । स च भूमावनुत्पन्नत्वादप्रतिष्ठितः ।
तस्य यूपत्वे यजमानोऽप्रतिष्ठित एव भवति ॥

अपर्णमपि निन्दति—

“ यं कामयेतापशुः स्यादित्यपर्णं तस्मै शुष्काग्रं वृक्षेदेष वै वनस्पतीनामप-
शव्योऽपशुरेव भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

वनस्पतीनां मध्य एष पर्णरहितः शुष्काग्रश्चापशव्यः पशुभ्यो न हितः ॥
बहुपर्णं विधत्ते—

“ यं कामयेत पशुमान्त्स्यादिति बहुपर्णं तस्मै बहुशाखं वृक्षेदेष वै वन-

प्रपा० १ अनु० ९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४३१

(अमीषोमपञ्चभिधानाय पञ्चयूपच्छेदनाभिधानम्)

स्पतीनां पशव्यः पशुमानेव भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ॥

भूमौ समप्रदेशे स्वबीजादुत्पन्नं विधत्ते—

“प्रतिष्ठितं वृश्चेत्प्रतिष्ठाकामस्यैष वै वनस्पतीनां प्रतिष्ठितो यः समे भूम्यै
स्वाद्योने रूढः प्रत्येव तिष्ठति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

स्वाद्योनेरित्यनेन वृक्षजन्या शाखा व्यावर्त्यते ॥

पश्चिमदिश्यानतं विधत्ते—

“यः प्रत्यङ्ङुपनतस्तं वृश्चेत्स हि मेघमभ्युपनतः ” [सं० का० ६ प्र०
३ अ० ३] इति ।

मेधो यज्ञः । स चोत्तरवेद्यां क्रियमाणो यूपस्थानात्प्रत्यङ्ङुभवति । अतो
मेघमभिलक्ष्यैवोपनतः ॥

यूपस्य काम्यानि परिमाणानि विधत्ते—

“पञ्चारत्निं तस्मै वृश्चेद्यं कामयेतोपैनमुत्तरो यज्ञो नमेदिति पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः
पाङ्क्तो यज्ञ उपैनमुत्तरो यज्ञो नमति षडरत्निं प्रतिष्ठाकामस्य षड्वा ऋतव
ऋतुष्वेव प्रति तिष्ठति सप्तारत्निं पशुकामस्य सप्तपदा शकरी पशवः शकरी
पशुनेवाव रुन्धे नवारत्निं तेजस्कामस्य त्रिवृता स्तोमेन संमितं तेजस्त्रिवृत्तेज-
स्व्येव भवत्येकादशारत्निमिन्द्रियकामस्यैकादशाक्षरा त्रिष्टुगिन्द्रियं त्रिष्टुगि-
न्द्रियाव्येव भवति पञ्चदशारत्निं भ्रातृव्यवतः पञ्चदशो वज्रो भ्रातृव्याभि-
भूत्यै सप्तदशारत्निं प्रजाकामस्य सप्तदशः प्रजापतिः प्रजापतेराप्त्या एकविं-
शत्यरत्निं प्रतिष्ठाकामस्यैकविंशः स्तोमानां प्रतिष्ठा प्रतिष्ठित्यै ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

चतुर्विंशतिरङ्गुलयोऽरत्निः । उत्तरो यज्ञः सोमविकृतिः ॥

विधत्ते—

“अष्टाश्रिर्भवत्यष्टाक्षरा गायत्री तेजो गायत्री गायत्री यज्ञमुखं तेजसैव गाय-
त्रिया यज्ञमुखेन संमितः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ३] इति ।

गायत्र्यास्तेजस्त्वमग्निना सहोत्पन्नत्वात् । यज्ञमुखत्वं च प्रातःसवने प्रयो-
ष्यत्वात् । अतोऽष्टसंख्याद्वारा तेजोगायत्रीयज्ञमुखैः समानो भवति । तस्मा-
त्तक्षणेन यूपस्याष्टावश्रयः कार्याः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“अति वृक्षं मन्त्रयित्वा तं त्वा यूपतरुं स्पृशेत् ।

देवस्तन्मूलमभ्यज्य ह्योप दर्भान्तरायतः ॥ १ ॥

स्वधि च्छिन्द्यादिवं प्राच्यां पातयेद्वन शेषिते ।

मूले हुत्वा सहेत्यात्मस्पर्शो यं त्वाऽङ्गकानि च ॥

अच्छीत्यग्रं च संछिन्द्याद्दश मन्त्रा उदीरिताः ॥२॥” इति ॥

अथ मीमांसा ।

पञ्चमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“यूपच्छेदापकर्षः किं तदन्ते श्रुत एव वा ।

प्रयाजवत्तदन्तत्वान्नयनं चापकृष्यताम् ॥

अग्नीषोमप्रणयनं सौमिकं पाशुकी छिदा ।

प्रयाजाधारवैषम्याच्छ्रुतमात्रापकर्षणम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे वैसर्जनहोमकाले प्राचीनवंशगतो वह्निराग्नीध्रीये प्रणेतव्यः । सोमश्च प्राचीनवंशे पूर्वं स्थापित इदानीं हविर्धाने प्रणेतव्यः । तयोरुभयोः प्रणयनादूर्ध्वं यूपच्छेद आम्नातः । तदेतत्सर्वं सुत्यादिनात्प्राचीन औषव-सध्ये दिने प्राप्तम् । तत्र यूपच्छेदो दिनत्रयात्पूर्वस्मिन्दीक्षाकालेऽपकृष्टः । दीक्षासु यूपं छिनत्तीति तद्विधानात् । तस्मिन्नपकृष्टे प्रयाजन्यायेन तदन्ताङ्ग-समूहस्यापकर्षात्प्रणयनमप्यपकृष्यतामिति प्राप्ते ब्रूमः—प्रयाजाधारादीनामेक-मेव प्रधानं प्रत्यङ्गत्वेनैकप्रयोगान्तःपातित्वादवश्यंभावी परस्परक्रम इति प्रया-जापकर्षे तदन्ताङ्गसमूहापकर्षो युक्तः । इह तु प्रणयनं सोमयागाङ्गम् । यूपच्छे-दस्त्वग्नीषोमीयपशोरङ्गमिति प्रणयनच्छेदनयोर्नान्योन्यक्रमोऽपेक्षितः । तस्मा-च्छ्रुतस्य यूपच्छेदनमात्रस्यापकर्षः ।

एकादशाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“अग्नीषोमीयगुरुषु यूपो भिन्नोऽथ तन्नता ।

उपदेशातिदेशाभ्यां भिन्नो नो कालभेदतः ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे पशवोऽग्नीषोमीयसवनीर्यानुवन्ध्यास्त्रयो विहिताः । तेषु यूप-भेदो युक्तः । कुतः । अग्नीषोमीये प्रत्यक्षवचनेन तदुपदेशादितरयोश्चोदका-भ्यामतिदेशादिति प्राप्ते ब्रूमः—न तावदग्नीषोमीयपशोः कर्मणः काले यूपस्यो-त्पत्तिः । [किं तु] ततः प्रागेव यूपोत्पत्तिकालः । दीक्षासु यूपं छिनत्ति क्रीति वा राजनीति तत्कालविधानात् । अत आधानवत्सर्वार्थत्वं संभवति । यथा स्वकाले संपन्नमाधानं तत्तद्वाक्यविशेषैस्तेषु तेषु कर्मसु संबध्यते तथा स्वकाले छेदनादिना निष्पन्नो यूपः प्रत्यक्षचोदकोक्तिभ्यां तत्र तत्र विनियुज्यते । तस्मात्तन्नेण यूपः संपादनीयः ।

तत्रैव द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ यूपैकादशिनीयूपाहुतेर्भेदोऽथ तन्नता ।

सामीप्यभेदादाद्योऽन्त्यः सामीप्यं दृष्टिगं यतः ” इति ॥

यूपैकादशिन्यां चोदकप्राप्ता यूपाहुतिः प्रतियूपं भिद्यते । कुतः । यूपस्यान्तिकेऽग्निं मथित्वा यूपाहुतिं जुहोतीति तद्विधानात्सामीप्यानां च भेदादिति प्राप्ते ब्रूमः—न तावदत्यन्तसामीप्यं संभवति यूपदाहप्रसङ्गात् । अतो यावता व्यवधानेन यूपा दृष्टिगोचरा भवन्ति तावतो देशस्य समीपत्वमभ्युपेयम् । तथा सति देशैक्यसंभवादाहुतेस्तन्नता ॥

षष्ठस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ अमुख्ये संस्कृते मुख्यलाभे किं ग्राह्यमेतयोः ।

अमुख्यस्तक्षणाद्यूपः खादिरस्तक्षणात्पुनः ” इति ॥

यदा यूपार्थं खादिरमलब्ध्वा कदरे तक्षणादिसंस्कृते सति पश्वान्मुख्यः खादिरो यदि पशुनियोजनात्प्रागेव लभ्यते तदा तक्षणादिसंस्कृतः प्रतिनिधिः कदर एव ग्राह्यः, असंस्कृतात्संस्कृतस्य प्रशस्तत्वादिति चेन्मैवम् । मुख्ये खादिरे लब्धे पुनस्तक्षणादिसंस्कारः कर्तव्यः । तथा सति संस्कृतस्य मुख्यस्य लाभात्प्रतिनिधिः संस्कृतोऽपि परित्याज्यः ॥

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ पशौ नियुक्ते खादिरलाभे कार्यं पुनर्न वा ।

साद्गुण्याय पुनः कार्यं मुख्यावृत्तिर्गुणान्न हि ” इति ॥

यदा संस्कृते प्रतिनिधौ पशुर्नियुज्यते तत ऊर्ध्वं खादिरो यदि लभ्येत तदाऽपि पूर्वन्यायेन मुख्यलाभात्साद्गुण्याय मुख्ये यूपे पुनर्नियोजनं कार्यमिति चेन्मैवम् । गुणभूतो यूपः, पशुनियोजनं प्रधानं, न हि गुणानुसारेण प्रधानस्याऽऽवृत्तिर्युक्ता । तस्मान्न नियोजनं पुनः कार्यम् ॥

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ अमुख्यमुख्ये संस्कारयोग्यायोग्ये तदा तु किम् ।

आद्यो बहुगुणालोपान्न मुख्यायास्तु लोपनम् ” इति ॥

यदाऽमुख्यः कदरः स्थूलत्वात्तक्षणादिसंस्कारयोग्यः, मुख्यस्तु खादिरः सूक्ष्मत्वादयोग्यस्तदा तक्षणादिवहुगुणलोपो मा भूदिति प्रतिनिधिरेवाऽऽदरणीय इति चेन्मैवम् । मुख्यसिद्धये गुणलोपस्य सोढुं शक्यत्वात् । तस्मात्कृषोऽपि मुख्य एवोपादेयः ।

तत्रैवान्यद्विन्तितम्—

“ नियोजनेऽप्ययोग्यश्चेत्खदिरः किं तदा भवेत् ।

मुख्यत्वेन स एव स्यात्तद्वैयर्थ्येन हीतरः ” इति ॥

यदा त्वत्यन्तकृशत्वात्तक्षणादिरहितोऽपि खदिरो नियोजनेऽप्ययोग्यस्त-
दाऽपि मुख्यत्वात्खदिर एवोपादेय इति चेन्मैवम् । उपात्तस्य प्रयोजनाभावा-
न्भियोजनयोग्यः प्रतिनिधिरेव ग्राह्यः ॥

अत्र नास्ति च्छन्दः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके
पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

पृथिव्यै त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा दिवे त्वा
शुन्धतां लोकः पितृषदंनो यवोऽसि यवयास्म-
द्द्वेषो यवयारांतीः पितृणां सदनमसि स्वावे-
शोऽस्यग्रेगा नेतृणां वनस्पतिरधि त्वा
स्थास्यति तस्य वित्ताद्देवस्त्वा सविता मध्वाऽ-
नक्तु सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्य उद्विवं
स्तभानाऽन्तरिक्षं पृण पृथिवीमुपरेण दृह ते
ते धामान्युश्मसि (१) गमध्ये गावो यत्र
भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य
विष्णोः परमं पदमव भाति भूरः । विष्णोः
कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य
युज्यः सखा । तद्विष्णोः परमं पदं सदा

पश्यन्ति सूर्यः । दिवीव चक्षुरातंतम् । ब्रह्म-
 वनिं त्वा क्षत्रवनिं सुप्रजावनिं रायस्पोष-
 वनिं पर्यूहामि ब्रह्म दृह क्षत्रं दृह प्रजां
 दृह रायस्पोषं दृह परिवीरंसि परिं त्वा
 दैवीर्विशो व्ययन्तां परिमं रायस्पोषो यज-
 मानं मनुष्या अन्तरिक्षस्य त्वा सानावव
 गूहामि (२) ॥

(उ३मसी पोषमेकान्नविं शतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

पृथिव्यै । त्वा । अन्तरिक्षाय । त्वा । दिवे । त्वा ।
 शुन्धताम् । लोकः । पितृषदंन इति पितृ—सदंनः ।
 यवः । असि । यवयं । अस्मत् । द्वेषः । यवयं ।
 अरांतीः । पितृणाम् । सदंनम् । असि । स्वावेश
 इति सु—आवेशः । असि । अग्नेगा इत्यग्ने—गाः ।
 नेतृणाम् । वनस्पतिः । अधीति । त्वा । स्थास्यति ।
 तस्यं । वित्तात् । देवः । त्वा । सविता । मध्वां ।
 अनक्तु । सुपिप्पलाभ्य इति सु—पिप्पलाभ्यः ।
 त्वा । ओषधीभ्य इत्योषधि—भ्यः । उदिति । दिवम् ।

स्तभान् । एति । अन्तरिक्षम् । पृण । पृथिवीम् ।
 उपरेण । दृंह । ते । ते । धामानि । उश्मसि । (१)
 गमध्ये । गावः । यत्र । भूरिशृङ्गा इति भूरि—शृङ्गाः ।
 अयासः । अत्र । अह । तत्र । उरुगायस्येत्युरु—
 गायस्य । विष्णोः । परमम् । पदम् । अवेति । भाति ।
 भूरिः । विष्णोः । कर्माणि । पश्यत । यतः । व्रतानि ।
 पस्पशे । इन्द्रस्य । युज्यः । सखा । तत्र । विष्णोः ।
 परमम् । पदम् । सदा । पश्यन्ति । सूर्यः । दिवि ।
 इव । चक्षुः । आततमित्या—ततम् । ब्रह्मवनिमिति
 ब्रह्म—वनिम् । त्वा । क्षत्रवनिमिति क्षत्र—वनिम् ।
 सुप्रजावनिमिति सुप्रजा—वनिम् । रायस्पोषवनिमिति
 रायस्पोष—वनिम् । परीति । ऊहामि । ब्रह्म । दृंह ।
 क्षत्रम् । दृंह । प्रजामिति प्र—जाम् । दृंह ।
 रायः । पोषम् । दृंह । परिवीरिति परि—वीः ।
 असि । परीति । त्वा । देवीः । विशः । व्ययन्ताम् ।
 परीति । इमम् । रायः । पोषः । यजमानम् ।
 मनुष्याः । अन्तरिक्षस्य । त्वा । सानौ । अवेति ।
 गूहामि (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसांहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(छिन्नस्य यूपस्य स्थापनम्)

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

पञ्चमेऽनुवाके यूपच्छेदो वर्णितः । छिन्नस्य यूपस्य स्थापनं षष्ठेऽनुवाके वर्ण्यते ।

पृथिव्यै त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा दिवे त्वा—

कल्पः—“ यूप एष प्रक्षालितः प्रपन्नः संपन्नचपालः प्रागवटादुपशेते तमुत्तरेणाऽऽहवनीयं तिष्ठन्पराञ्चं प्रोक्षति पृथिव्यै त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा दिवे त्वेति ” इति ।

प्रोक्षामीति शेषः । चपालो यूपान्ने प्रतिमुच्यमानः कटकः ॥

लोकत्रयाभिमानिदेवताप्रीत्यर्थं प्रोक्षणमित्याह—

“पृथिव्यै त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा दिवे त्वेत्याहैभ्य एवैनं लोकेभ्यः प्रोक्षति” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ॥

नात्रौदुम्बर्या इवाग्रमारभ्याधोमुखप्रोक्षणं किं तु मूलमारभ्योर्ध्वमुखमिति विधत्ते—

“ पराञ्चं प्रोक्षति पराङ्गि व हि सुवर्गो लोकः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४ इति ॥

शुन्धतां लोकः पितृषदनो यवोऽसि यवया- स्मद्द्रवेषो यवयारातीः पितृणां सदनमसि—

कल्पः—“ अवटेऽपोऽवनयति शुन्धतां लोकः पितृषदन इति, यवान्प्रस्कन्दयति यवोऽसि यवयास्मद्द्रवेषो यवयारातीरिति, बर्हिर्हस्तं व्यतिषज्यावस्तृणाति पितृणां सदनमसीति ” इति ।

यूपस्थापनार्थो योऽवटस्तस्मिन्प्रोक्षणशेषं निनीय यवान्प्रक्षिप्य बर्हिर्मुष्टेर्यं प्रागग्रमर्धमुदग्रमित्येवं व्यतिषज्य बर्हिरवस्तृणीयात् ॥

एतानर्थान्विधत्ते—

“ कूरमिव वा एतत्करोति यत्स्वनत्यपोऽव नयति शान्त्यै यवमतीरव नयन् यवै यवो यजमानेन यूपः संमितो यावानेव यजमानस्तावतीमेवास्मिन्नूर्जं षाति पितृणां सदनमसीति बर्हिरव स्तृणाति पितृदेवत्यं ह्येतद्यन्निखातं बर्हिरनवस्तीर्य मिनुयात्पितृदेवत्यो निखातः स्याद्बर्हिरवस्तीर्य मिनोत्यस्यावैनं मिनोति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

यद्यप्यत्र यूपवटखननं नाऽऽम्नातं तथाऽप्यौदुम्बर्यामाम्नातं तस्येहानृष्टि-
मभिप्रेत्य यत्खनतीत्यनूद्यते । तदनुवृत्तये समानविषयत्वं प्रत्यभिज्ञापायितुं
तत्र विहितमप्यवनयनादिकं पुनरत्र विधीयते ॥

स्वावेशोऽस्यग्रेगा नेतृणां वनस्पति- रधि त्वा स्थास्यति तस्य वित्तात्—

कल्पः—“ यूपशकलमवास्यति स्वावेशोऽस्यग्रेगा नेतृणां वनस्पतिरधि
त्वा स्थास्यति तस्य वित्तादिति ” इति ।

शोभन आवेशो यूपवस्थितिलक्षणो यस्मिन्प्रथमशकले स स्वावेशः । हे
शकल त्वं स्वावेशोऽसि । यूपस्य त्रयो नेतारः प्रथमशकलः स्वरुक्षपालश्चेति ।
तेषां नेतृणां मध्ये त्वमग्रेगाः प्रथमभावी । वनस्पतिरूपो यूपस्त्वामधिष्ठास्यति ।
तस्य वित्तात्, तं यूपमनुजानीहि ॥

विधत्ते—

“ यूपशकलमवास्यति सतेजसमेवैनं मिनोति ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ४] इति ।

यत्पूर्वोक्तं स्वधितेर्वृक्षस्य विभ्यतः प्रथमेन शकलेन सह तेजः परापततीति
शकले प्रक्षिप्ते सति तेन तेजसा सहितमेवैनं यूपं स्थापितवान्भवति ॥

देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्तु—

कल्पः—“ अथ प्रवृद्धं चपालं यूपस्याग्रमनक्ति देवस्त्वा सविता मध्वाऽन-
क्त्विति ” इति ।

मध्वा मधुरेण तेजोरूपेणाऽऽज्येन ॥

तदिदं दर्शयति—

“ देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्वित्याह तेजसैवैनमनक्ति ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ४] इति ॥

सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्यः—

कल्पः—“ अन्तरैतश्च बाह्यतश्च स्वभ्यक्तं कृत्वा चपालं प्रतिमुञ्चति सुपि-
प्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्य इति ” इति ।

यूपस्याग्रभागः पूर्वमच्छिन्नो रायः सुवीर इति मन्त्रेण च्छिन्नस्तेन निष्पा-
दितश्चतुरङ्गुलोच्छ्रितः सच्छिद्रक्षपालः । हे चपाल त्वां यूपग्रे प्रतिमुञ्चामि ।
किमर्थम् । शोभनफलसंयुक्तौषध्यर्थम् ॥

(छिन्नस्य यूपस्य स्थापनम्)

विधत्ते—

“सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्य इति चषालं प्रति मुञ्चति तस्माच्छीर्षित ओष-
धयः फलं गृह्णन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

यस्मात्फलार्थमग्रे चषालः प्रतिमुक्तस्तस्माच्छिरस्यग्रे फलग्रहणम् ॥

विधत्ते—

“अनाक्ति तेजो वा आज्यं यजमानेनाग्निष्ठाऽग्निः संमिता यदग्निष्ठाग्नि-
मनक्ति यजमानमेव तेजसाऽनकत्यान्तमनकत्यान्तमेव यजमानं तेजसाऽनक्ति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

तक्षणेन निष्पादितास्वष्टासु यूपाग्निषु मध्ये येयमाहवनीयाग्निसमीपे स्थिता
साऽग्निष्ठा तामाज्येनानक्ति । तदिदमञ्जनममन्नकमिति बौधायनस्य मतम् ।
अथ क्षुवेणाग्निष्ठाग्निमभिघारयन्नाह यूपायाज्यमानायानुब्रूहीत्येतावत् एवा-
भिधानात् ।

आपस्तम्बस्तु समन्नकतामाह—“देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्वाति क्षुवेण
संततमविच्छिन्दन्नग्निष्ठाग्निमनक्त्योपरात् ” इति ।

अवदे क्षिप्यमाणो मूलभाग उपरम् । मूलतोऽतष्टमुपरमिति ॥

विधत्ते—

“सर्वतः परि मृशत्यपरिवर्गमेवास्मिन्तेजो दधाति ” [सं० का० ६ प्र०
३ अ० ४] इति ।

यजमाने कमप्यवयवमवर्जयित्वा तेजो दधाति ॥

उद्विव९ स्तभानाऽन्तरिक्षं पृण पृथिवीमुपरेण दृ९ह—

कल्पः—“ उच्छ्रयत्युद्विव९ स्तभानाऽन्तरिक्षं पृण पृथिवीमुपरेण दृ९-
हेति ” इति ॥

वाक्यत्रयमयोजनमाह—

“उद्विव९ स्तभानाऽन्तरिक्षं पृणेत्याहैषां लोकानां विधृत्यै ” [सं० का०
६ प्र० ३ अ० ४] इति ॥

बौधायनः—“अथैनं वैष्णवीभ्यामृग्भ्यां कल्पयति ते ते धामानि विष्णोः
कर्माणि पश्यतेति द्वाभ्यां स यत्राग्निष्ठाग्निमाहवनीये संपादयति तद्यूपस्य
चषालं परीक्षयति तद्विष्णोः परमं पद९ सदा पश्यन्ति सूरयः । दिविव चक्षु-
राततमिति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ ते ते धामानीत्यवदेऽवदधाति विष्णोः कर्माणि पश्य-
तेति द्वाभ्यामाहवनीयेनाग्निष्ठा संमिनोति ” इति ।

आद्यो मन्त्र एवमाज्ञातः—

ते ते धामान्युश्मसी गमध्ये गावो यत्र
भूरिशृङ्गा अयासः । अत्राह तदुरुगायस्य
विष्णोः परमं पदमव भाति भूरेः ।, इति ।

ते तानि, ते तव, धामानि स्थानानि उश्मसि कामयामहे गमध्ये गन्तुं,
गावो गन्तारः, भूरिशृङ्गा बहुदीप्तयः, अयासोऽनपायाः, अह, एव । उरुगायस्य
महात्मभिर्गीयमानस्य, भूरेर्महतः । हे यूपभिमानिन्विष्णो तव तानि स्थानानि
गन्तुं कामयामहे । येषु गन्तारो बहुदीप्तयो वर्तन्ते न कदाचिदपयन्ति । एष्वेव
स्थानेषु महात्मभिर्गीयमानस्य महतो विष्णोस्तत्परमं पदमवभाति । तादृश-
स्थानप्राप्तिहेतवे कर्मणे यूपोऽस्मिन्नवदे तिष्ठतु ॥

विषत्ते—

“ वैष्णव्यर्चा कल्पयति वैष्णवो वै देवतया यूपः स्वयैर्वैनं देवतया कल्प-
यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

ते ते धामानीत्यसौ वैष्णवी । कल्पयति उच्छ्रयेत् ॥

मन्त्रान्तरं त्वेवमाज्ञातम्—

विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि
पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखा ।, इति ।

हे जना विष्णोः कर्माणि सृष्टिस्थितिसंहारचरितानि पश्यत, यतो यैः कर्म
भिर्व्रतानि भवदीयलौकिकवैदिककर्माणि पस्पशे सृष्टवान्निर्मितवान् । स
विष्णुरिन्द्रस्य युज्यो योग्यः सखा ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्य-
न्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् ।

तद्विष्णोरिति मन्त्रस्यायमर्थः—सूरयो विद्वांसो वेदान्तपारं गता विष्णो
स्तत्परमं पदं स्वरूपं सदा पश्यन्ति । कीदृशं दिव्याकाशे निरावरणे प्रसृतं
चक्षुरिवाऽऽततं व्याप्तम् । तादृशस्य विष्णोरनुग्रहाद्वैष्णवस्य यूपस्याग्निष्ठाम
श्रिमाहवनीयेन संमितां स्थापयामीत्यर्थः ॥

प्रपा० ३ अनु० ६] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४४?

(छिन्नस्य यूपस्य स्थापनम्)

अस्मिन्स्थापने विष्णोः कर्माणि तद्विष्णोरिति मन्त्रद्वयं विनियुक्ते—

“ द्वाभ्यां कल्पयति द्विपाद्यजमानः प्रतिष्ठित्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

ते ते धामानीत्यादीनां त्रयाणां मन्त्राणां पदार्था उपेक्षिताः ॥

अग्निष्ठाश्रिस्थापने पूर्वपक्षं दर्शयति—

“ यं कामयेत तेजसैनं देवताभिरिन्द्रियेण व्यर्धयेयमित्यग्निष्ठां तस्याश्रि-
माहवनीयादित्यं वेत्थं वाऽति नावयेत्तेजसैवैनं देवताभिरिन्द्रियेण व्यर्धयति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

तक्षणवेलायामष्टास्वश्रिषु कांचिदश्रिमियमग्निष्ठेति प्रज्ञातां कुर्यात् ।
तामश्रि यूपस्य पश्चिमभागे स्थितादा (तमा) हवनीयमतिलङ्घ्य दक्षिणत उत्त-
रतो वा नावयेत्प्रापयेत् । तथा सति तेजआदिभिर्व्यर्धयति वियोजयति ॥

सिद्धान्तं दर्शयति—

“ यं कामयेत तेजसैनं देवताभिरिन्द्रियेण समर्धयेयमित्यग्निष्ठां तस्या-
श्रिमाहवनीयेन सं मिनुयात्तेजसैवैनं देवताभिरिन्द्रियेण समर्धयति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

संमिनुयात्संमुखां स्थापयेत् ॥

ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिं सुप्रजावनिं राय-
स्पोषवनिं पर्यूहामि ब्रह्म दृह क्षत्रं
दृह प्रजां दृह रायस्पोषं दृह—

कल्पः—“ अथैनं प्रदक्षिणं पर्यूहति ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिं सुप्रजाव-
निं रायस्पोषवनिं पर्यूहामीति, मैत्रावरुणदण्डेन संहन्ति ब्रह्म दृह क्षत्रं
दृह प्रजां दृह रायस्पोषं दृहेति ” इति ॥

मन्त्रयोः स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“ ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिमित्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र०
३ अ० ४] इति ॥

परिवीरसि परि त्वा दैवीर्विशो व्ययन्तां

परिमं रायस्पोषो यजमानं मनुष्याः—

कल्पः—“ प्रदक्षिणं परिव्ययति परिवीरसि परि त्वा दैवीर्विशो व्ययन्तां
रिमं रायस्पोषो यजमानं मनुष्या इति ” इति ।

१ ख.° ल्यः—“ त्रिः प्रं ।

हे यूप त्वं परिवीरासि परितो रशनया बीतो वेष्टितोऽसि । देवीविंशो देव-
संबन्धिन्यः प्रजा मरुद्गणादयस्त्वां परितो व्ययन्तां वेष्टयन्तु । तद्वदिमं यज-
मानं धनपुत्रभृत्यादिमनुष्याश्च परिव्ययन्तु ॥

अन्तरिक्षस्य त्वा सानावव गूहामि—

कल्पः—“ स्वरूमादायान्तरिक्षस्य त्वा सानावव गूहामीत्युत्तरेणाग्निष्ठां
मध्यमे रशनागुणेऽवगूहति ” इति ।

हे स्वरो त्वामन्तरिक्षलोकमध्यवर्तिनो रशनागुणस्य सानौ पार्श्वेऽवगूहं
करामि । मन्त्रयोरर्थं उपेक्षितः ॥

विधत्ते—

“ परि व्ययत्यूर्ध्वै रशना यजमानेन यूपः संमितो यजमानमेवोर्जा समर्ध-
यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

ओषधिविशेषैर्दूर्ध्वैरुत्पन्नत्वाद्रशनाया ऊर्ध्वपत्वम् । तथा यूपस्य संबन्धे सति
यूपप्रमाणहेतुर्यजमान एवाग्नेन समृद्धो भवति ॥

रशनाया मध्यमगुणस्य देशं विधत्ते—

“ नाभिदग्ने परि व्ययति नाभिदग्न एवास्मा ऊर्जं दधाति तस्मान्नाभि-
दग्न ऊर्जा भुञ्जते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

अस्मा अस्य यजमानस्य नाभिदग्न उदर ऊर्जं स्थापयति । ततः सर्वे
तत्रोर्जा भुञ्जते भुक्तामूर्जं धारयन्ति ॥

नाभिदग्नप्रशंसार्थं निन्द्यं पक्षमुपन्यस्यति—

“ यं कामयेतोर्जनं व्यर्धयेयमित्यूर्ध्वा वा तस्यावार्ची वाऽवोहेदूर्जैर्वैतं
व्यर्धयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

उदरसदृशान्नाभिदग्नार्ध्वमधो वा रशनावेष्टने यजमानमग्नेन वियोजयति॥
कामनाभेदेन देशविशेषं विधत्ते—

“ यदि कामयेत वर्षुकः पर्जन्यः स्यादित्यवाचीमवोहेदृष्टिमेव निप-
च्छति यदि कामयेतावर्षुकः स्यादित्यूर्ध्वामुदहेदृष्टिमेवोद्यच्छति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

नाभिदग्नदेशाद्वाचीनमधोदेशे बद्धां पुनरप्यवोहेदपकर्षेत्तेन दृष्टिं निप-
च्छति न्यग्भावेन प्रवर्तयति । ऊर्ध्वप्रदेशे बद्धां पुनरप्युदहेदुत्कर्षेत्तेन दृष्टिमुप-
च्छति ऊर्ध्वं प्रवर्तयति निवारयतीत्यर्थः ॥

(छिन्नस्य यूपस्य स्थापनम्)

यूपं सर्वदेवताप्रीतिहेतुतया स्तौति—

“ पितृणां निखातं मनुष्याणामूर्ध्वं निखातादा रशनाया ओषधीनां रशना विश्वेषां देवानामूर्ध्वं रशनाया आ चषालादिन्द्रस्य चषालं साध्यानामतिरिक्तं स वा एष सर्वदेवत्यो यद्यूपो यद्यूपं भिनोति सर्वा एव देवताः प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

निखातमुपरं पितृणां प्रियं, निखातरशनादेशयोर्मध्यं मनुष्याणां, रशनादेश ओषधीनां, तद्देशचषालयोर्मध्यं विश्वेषां देवानां, चषालदेश इन्द्रस्य, अतिरिक्तं तु साध्यानाम् । तच्च सूत्रे दर्शितम्—“ यावदुत्तममङ्गुलिकाण्डं तावदूर्ध्वं चषालाद्यूपस्यातिरिक्तं मङ्गुलं त्र्यङ्गुलं वा ” इति ॥

पुनरपि स्वर्गलोकावगतिहेतुतया यूपं स्तौति—

“ यज्ञेन वै देवाः सुवर्गं लोकमायन्तेऽमन्यन्त मनुष्या नोऽन्वाभविष्यन्तीति ते यूपेन योपयित्वा सुवर्गं लोकमायन्तमृषयो यूपेनैवानु प्राजानन्तद्यूपस्य यूपत्वं यद्यूपं भिनोति सुवर्गस्य लोकस्य प्रज्ञात्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

देवाः पुरा कदाचिद्यज्ञं कृत्वा तेन यज्ञेन स्वर्गं गच्छन्तो मनुष्या अप्यस्मानन्वागत्यास्मत्सहशास्ते भविष्यन्तीति मत्वा यूपेन मनुष्यान्योपयित्वा मोहयित्वा स्वयमेव स्वर्गं गताः । यूपः सर्वदेवत्य इत्यज्ञात्वा काष्ठमात्ररूप इति बुद्धिर्मोहः । ऋषयस्तु यूपमाहात्म्यस्यातीन्द्रियस्यापि द्रष्टारस्तेनैव विदिततत्त्वेन यूपेन देवाननु तं स्वर्गं प्रज्ञातवन्तः । तत्समान्मनुष्यमोहनहेतुत्वाद्यूपस्य यूपत्वं यूपनाम संपन्नम् । “यू (यु) प विमोहने” इत्यस्माद्दातोर्गुणशब्दो निष्पन्नः । एवं च साति विदितमाहात्म्यस्य यूपस्य स्थापनेन स्वर्गः प्रज्ञायते ॥

आहवनीयात्पूर्वदेशे यूपस्थापनाय विधत्ते—

“ पुरस्तान्मिनोति पुरस्ताद्धि यज्ञस्य प्रज्ञायते प्रज्ञातं हि तद्यदतिपन्न आहुरिदं कार्यमासीदिति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ अग्नेणाऽऽहवनीयं यूपान्वटं परिलिखत्यर्धमन्तर्वेद्यर्धं बहिर्वेदि ” इति ।

विधिवाक्ये पुरस्ताच्छब्दः पूर्वदेशवाची । अर्थवादे तु पूर्वकालवाची । यज्ञस्य संबन्धि यत्कर्तव्यमङ्गजातं तत्सर्वमनुष्ठानात्पूर्वमेव प्रज्ञायते । तथा च

ब्राह्मणान्तरे—“ आ चतुर्थात्कर्मणोऽभिसमीक्षेतेदं करिष्यामीदं करिष्यामि ” इति । यत्तु पूर्वं न ज्ञातं तत्पश्चाद्बुद्धमपि सदज्ञातमेव यस्माद्धोके विस्मरणे-
नान्यथाकरणेन वा कस्मिंश्चिदनुष्ठेयेऽतिपन्ने विनष्टे सति पश्चात्किञ्चन्यन्त आहु-
रिदं गमनादिकमध्ययनादिकं वा तस्मिन्नेव दिने कार्यमासीन्न चास्माभिस्त-
दानीं प्रज्ञातमिति । तस्मात्पूर्वकालस्य प्रज्ञानार्हत्वेन प्रशस्तत्वात्पूर्वदेशोऽपि
पूर्वत्वसाम्येन प्रशस्तः ॥

यदुक्तं चपालादतिरिक्तं साध्यानामिति तत्समर्थ्यते—

“ साध्या वै देवा यज्ञमत्यमन्यन्त तान्यज्ञो नास्पृशत्तान्यद्यज्ञस्यातिरिक्त-
मासीत्तदस्पृशदतिरिक्तं वा एतद्यज्ञस्य यदग्नावाग्निं मथित्वा प्रहरत्यतिरिक्त-
मेतद्यूपस्य यदूर्ध्वं चपालात्तेषां तद्भागधेयं तानेव तेन प्रीणाति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

साध्यनामका देवाः पुरा यज्ञं ऋतं यज्ञभागमतिलङ्घ्याधिको भागोऽस्माक-
मस्तिवत्यमन्यन्त । तानधिकं लिप्समानान्यज्ञो नास्पृशत् । तर्हि किमस्पृशत् ।
यद्यज्ञस्यातिरिक्तमिहाऽऽसीत्तत्तानस्पृशत् । किमतिरिक्तम् । यदग्नावाग्निं मथि-
त्वा प्रहरणमस्ति एतदन्ययज्ञेऽभावादिहातिरिक्तम् । यदपि चपालादूर्ध्वं यूप-
ग्रमेतदपि यजमानपरिमाणोदधिकत्वादतिरिक्तम् । तदुभयं साध्यानां प्रीति-
हेतुः ॥

यूपप्रसङ्गात्स्वकाले स्वरुहोमं विधत्ते—

“ देवा वै स० स्थिते सोमे प्र स्रुचोऽहरन्म यूपं तेऽमन्यन्त यज्ञवेशसं वा
इदं कुर्म इति ते प्रस्तरं स्रुचां निष्क्रयणमपश्यन्त्स्वरुं यूपस्य स०स्थिते सोमे
प्र प्रस्तरं हरति जुहोति स्वरुमयज्ञवेशसाय ” [सं०का० ६ प्र० ३ अ० ४] इति ।

पुरा देवाः समाप्ते सोमयज्ञे स्रुचो यूपं चाग्नौ माहरन्नग्नौ प्रहर्तुं संकल्पित-
वन्तः । ततो यज्ञविनाशो मा भूदिति विचार्य प्रस्तरेण स्रुचः स्वरुणा यूपं च
निष्क्रीतवन्तः । तस्मात्सोमसमाप्तौ प्रस्तरमग्नौ प्रहरेत्स्वरुं च जुहुयात् । स्वरु-
र्यूपतक्षणे प्रथमः शकलः । तथा च सूत्रम्—

“ अवतक्षणानां स्वरुमधिमन्यनशकलम् ” इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ पृथिपदकं पुरेवात्र स्वावे प्रथमपातितम् ।

शकलं चावटे क्षिप्त्वा देवोऽग्निष्ठाश्रिकाञ्जनम् ॥ ? ॥

(यूपे पशुनियोजनार्थमुपाकरणाभिधानम्)

सुप्यारोपश्चषालाग्रे ह्यदि यूपं समुच्छ्रयेत् ।

ते तेऽवटे क्षिपेद्विष्णोर्द्वाभ्यां यूपस्य कल्पनम् ॥ २ ॥

ब्रह्मद्वयं गतं यूपो(पे) रज्ज्वा संवेष्ट्रैनं परि ।

अन्तं स्वरं तत्र गूहेदिति सप्तदशेरिताः ॥ ३ ॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ अन्तर्वेदि मिनोत्यर्थं यूपाङ्गमुत लक्षयेत् ।

देशं यूपाङ्गभावेन वेदिभागोऽत्र चोच्यते ॥

बहिर्वेद्यर्थमित्येतद्वाक्यं भिद्येत तद्विधौ ।

मीयमानस्य यूपस्य तावान्देशोऽत्र लक्ष्यते ” इति ॥

अग्नीषोमीये पशौ यूपं मिनोतीति प्रकृत्य श्रूयते—“ अर्धमन्तर्वेदि मिनो-
त्यर्थं बहिर्वेदि ” इति ।

यूपं स्थापयितुं कियद्विस्तारवानवटोऽपेक्षित इति बुभुत्सायां तन्निर्णयार्थं त-
न्मूलस्य स्थौल्यमङ्गुल्यादिभिर्मातव्यम् । तस्य च मीयमानस्य वेद्यभ्यन्तरभा-
गोऽङ्गत्वेन विधीयत इति चेन्मैवम् । यथा संस्कृतो वेद्यभ्यन्तरभागोऽर्धमन्तर्वे-
दीत्यनेन वाक्येन विधीयते तद्वदसंस्कृतो वेदिबहिर्भागोऽप्यर्थं बहिर्वेदीत्यनेन
वाक्येन विधातव्यः । ततो वाक्यं भिद्येत । यदा तु वेदेरभ्यन्तरबाह्यभागा-
भ्यामुपलक्षितोऽसंस्कृतो लौकिको देशो मीयमानयूपोचितो विधीयते तदा
नास्ति वाक्यभेदः । तस्माल्लौकिकदेश एवात्र यूपाङ्गत्वेन विधीयते न तु संस्कृ-
तवेदिभागः ॥

अथ च्छन्दः—

ते ते धामानीति त्रिष्टुप् । विष्णोः कर्माणि तद्विष्णोरित्युभे गायत्र्यौ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके

षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

इषे त्वांपवीरस्युपो देवान्देवीर्विशः प्रागु-

र्वह्नीरुशिजो बृहस्पते धारया वसूनि हव्या
 तं स्वदन्तां देवं त्वष्टर्वसुं रण्व रेवती रमध्वम-
 ग्रेर्जनित्रमसि वृषणौ स्थ उर्वश्यस्यायुरंसि
 पुरुरवा घृतेनाक्ते वृषणं दधाथां गायत्रं छन्दोऽ-
 नु प्र जायस्व त्रैष्टुभं जागतं छन्दोऽनु प्र
 जायस्व भवतम् (१) नः समनसौ समोक-
 सावरेपसौ । मा यज्ञं हिंसिष्टं मा यज्ञपतिं
 जातवेदसौ शिवौ भवतमद्य नः । अग्नावग्नि-
 श्वरति प्रविष्ट ऋषीणां पुत्रो अधिराज एषः ।
 स्वाहाकृत्य ब्रह्मणा ते जुहोमि मा देवानां
 मिथुया कर्माग्धेयम् (२) ॥

(भवतमेकत्रिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

इषे । त्वा । उपवीरित्युप—वीः । असि । उपो
 इति । देवान् । देवीः । विशः । प्रिति । अगुः ।
 वह्नीः । उशिजः । बृहस्पते । धारय । वसूनि ।
 हव्या । ते । स्वदन्ताम् । देवं । त्वष्टः । वसु । रण्व ।
 रेवतीः । रमध्वम् । अग्नेः । जनित्रम् । असि ।

(यूपे पशुनियोजनार्थमुपाकरणाभिधानम्)

वृषणौ । स्थः । उर्वशी । असि । आयुः । असि ।
 पुरुरवाः । घृतेन । अक्ते इति । वृषणम् । दधा-
 थाम् । गायत्रम् । छन्दः । अनु । प्रेति । जायस्व ।
 त्रैष्टुभम् । जागंतम् । छन्दः । अनु । प्रेति । जायस्वा
 भवंतम् । (१) नः । समंससाविति स—मनसौ ।
 समोकसाविति सम्—ओकसौ । अरेपसौ । मा ।
 यज्ञम् । हिंसिष्टम् । मा । यज्ञपतिमिति यज्ञ—प-
 तिम् । जातवेदसाविति जात—वेदसौ । शिवौ ।
 भवतम् । अद्य । नः । अग्नौ । अग्निः । चरति ।
 प्रविष्ट इति प्र—विष्टः । ऋषीणाम् । पुत्रः ।
 अधिराज इत्यधि—राजः । एषः । स्वाहाकृत्येति
 स्वाहा—कृत्यं । ब्रह्मणा । ते । जुहोमि । मा ।
 देवानाम् । मिथुया । कः । भागधेयमिति भाग—
 धेयम् (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

पठेऽनुवाके यूपस्थापनमुक्तम् । तस्मिन्यूपे पशुं नियोक्तुमुपाकरणमस्मिन्सप्त-
 मेऽनुवाकेऽभिधीयते ।

इषे त्वोपवीरस्युपो देवान्दैवीर्विशः प्रागुर्वह्नी-

रुशिजो बृहस्पते धारया वसूनि हव्या ते स्व-
दन्तां देव त्वष्टर्वसु रण्व रेवती रमध्वम्—

बौधायनः—“ अर्थेनं पशुं पल्पूलितमन्तरेण चात्वालोत्करौ प्रपाद्याग्नेण
शूपं पुरस्तात्प्रत्यङ्मुखं स्थापयति तमिषे त्वेति बर्हिषी आदायोपाकरोति उपवी-
रस्युपो देवान्दैवींविंशः प्रागुर्वह्नीरुशिजो बृहस्पते धारया वसूनि हव्या ते
स्वदन्तां देव त्वष्टर्वसु रण्व रेवती रमध्वामिति ” इति ।

पल्पूलितं स्नापितम् ।

आपस्तम्बः—“ इषे त्वेति बर्हिषी आदत्त उपवीरसीति प्लक्षशाखां बर्हि-
भ्यां प्लक्षशाखया च पुरस्तात्प्रत्यञ्चं पशुमुपाकरोति उपो देवान्दैवींविंश इति ”
इति ।

हे बर्हिरिषे पशुलक्षणाय देवान्नायेष्यमाणाय त्वामाददे । बर्हिरिति जाता-
वेकवचनम् । उपाकर्तुं वेति गच्छतीत्युपवीः । हे प्लक्षशाखे त्वमुपवीरसि ।
उपो समीपे प्रागुः प्राप्ताः । के, उपाक्रियमाणपशुसंबन्धिहृदयाद्यवयवा इत्यर्था-
ल्लभ्यते । कान्प्राप्ताः, देवानग्नीषोमादीन्दैवींविंशस्तेदेवसंबन्धिनीः प्रजाश्च ।
किं च वह्नीर्यागनिर्वाहकानुशिजः शेषभक्षणकामान्प्राप्ताः । हे बृहस्पते वसूनि
हृदयादिद्रव्याणि धारय पोषय । हे पशो ते त्वदीयानि हव्यानि स्वदन्तां
स्वादूनि भवन्तु । हे देव त्वष्टृनामक वसु पशुद्रव्यं रण्व रमणीयं कुरु । हे
रेवतीः क्षीरादिधनवन्तः पशवो रमध्वं यजमानशुहे क्रीडध्वम् ॥

अग्नेर्जनित्रमसि वृषणौ स्थ उर्वश्यस्यायुरसि
पुरूरवा घृतेनाक्ते वृषणं दधाथाम्—

कल्पः—“ अग्नेर्जनित्रमसीत्यधिमन्थनशकलं निदधाति, वृषणौ स्थ इति
प्राञ्चौ दधौ, उर्वश्यसीत्यधरारणिमादत्ते, पुरूरवा इत्युत्तरारणिं, घृतेनाक्ते
वृषणं दधाथामित्युभे अभिमन्त्र्याऽऽयुरसीति समवधाय ” इति ।

हे शकल त्वमग्नेर्जनकमसि । हे दधौ युवां वृषणौ वीर्यसेचकौ स्थः । हेऽध-
रारणे त्वमुर्वश्या सदृशी भवसि । हे उत्तरारणे त्वं पुरूरवसा समानाऽसि ।
हे उभे अरणी युवां घृतेनाक्ते सत्यौ सेचनं पोषयतम् । हेऽरण्यद्वय माता-
पितृस्थानीय त्वमायुरसि यज्ञस्याऽऽयुस्थानीयमसि । पुत्रस्थानीयं वह्निमुत्पाद्य
यज्ञाभिवृद्धिकरत्वात् ॥

(यूपे पशुनियोजनार्थमुपाकरणाभिधानम्)

यद्यप्यत्र पाठक्रमेणेषु त्वेत्यादय उपाकरणमन्त्रा व्याख्यातव्यास्तथाऽपि पूर्वानुवाके प्रसङ्गाद्यदुक्तमतिरिक्तं वा एतद्यज्ञस्य यदग्नावग्निं मथित्वा प्रहरतीति तद्विस्पष्टयितुमादावग्निमन्थनमन्त्रान्वयाचिख्यासुर्मन्थनविशिष्टमग्निप्रहरणं विधत्ते—

“ साध्या वै देवा अस्मिँल्लोक आसन्नान्यत्किञ्चन मिपत्तेऽग्निमेवाग्नये मेधायाऽलभन्त न ह्यन्यदालम्भ्यमविन्दन्ततो वा इमाः प्रजाः प्राजायन्त यदग्नावग्निं मथित्वा प्रहरति प्रजानां प्रजननाय ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

मनुष्यपश्वादिस्पष्टेः पुरा लोके साध्यनामका देवा एवाऽऽसन् । अन्यत्किमपि मिषत्प्रागिजातं नाऽऽसीत् । ते च साध्याः प्रजाकामास्तद्धेतवे यज्ञायाऽऽलभन्ते (म्भन) योग्यमन्यत्पशुजातमलब्ध्वाऽग्निमेव पशुत्वेनाग्नये देवताया आलभन्त पुरुषारण्यपशुन्यायेन पर्यग्निकरणान्तान्संस्कारानकुर्वत । तथा चाश्वमेधकाण्डे श्रूयते—“ पर्यग्निकृतं पुरुषं चाऽऽरण्याश्चोत्सृजन्त्यहिंसायै ” इति । ततोऽग्न्यालम्भनरूपाद्यज्ञादेव प्रजा असृजन्त । तस्मात्पूर्वसिद्धाग्नौ मथिताग्नेः प्रहरणं प्रजोत्पत्तये भवति ॥

अथ मन्थनकालश्चिन्त्यते—उपाकरणमारभ्य मारणपर्यन्तो व्यापार आलम्भशब्दार्थः, किं तस्मादालम्भादूर्ध्वमग्निर्मन्थनीय आहोस्विदुपाकरणानन्तरमिति । तत्र प्रथमपक्षे दोषमाह—

“ रुद्रो वा एष यदग्निर्यजमानः पशुर्यत्पशुमालभ्याग्निं मन्थेद्बुद्राय यजमानमपि दध्यात्प्रमायुकः स्यात् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

रुद्रः क्रूरः । पशोर्यजमाननिष्क्रयणरूपत्वात्पशुरेव यजमानः । तत आलम्भादूर्ध्वमग्निमन्थने हविर्भूतं यजमानमपि रुद्राय दद्यात् । ततो यजमानो मरणशीलः स्यात् ॥

तस्मिन्नेव पक्षे गुणमपि दर्शयति—

“ अथो खल्वाहुरग्निः सर्वा देवता हविरेतद्यत्पशुरिति यत्पशुमालभ्याग्निं मन्थति हव्यायैवाऽऽसन्नाय सर्वा देवता जनयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

“ ते देवा अग्नौ तनूः संन्यदधत । तस्मादाहुः । अग्निः सर्वा देवताः ” इति धृतेरग्नेः सर्वदेवतारूपत्वम् । पशोर्हविर्घ्नं प्रसिद्धम् । तथा सत्यालम्भ्य मन्थने मत्यासन्नाय हविषे सर्वा देवता जनयति संनिधापयति ॥

द्वितीयपक्षं सिद्धान्तत्वेनोपादत्ते—

“उपाकृत्यैव मन्थ्यस्तन्नेवाऽऽलब्धं नेवानालब्धम्” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

उपाकरणेनाऽऽलम्भ उपक्रान्तोऽतो यथोक्तगुणः सिध्यति । अमारणेनास-
माप्तत्वाद्यथोक्तदोषो न भविष्यति ॥

द्वयोर्मन्त्रयोरर्थे प्रसिद्धिं दर्शयति—

“अग्नेर्जनित्रमसीत्याहाग्नेर्हेतज्जनित्रं वृषणौ स्थ इत्याह वृषणौ हेतौ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ॥

स्त्रीमन्त्रपुरुषमन्त्रतत्समवधानमन्त्रैर्मिथुनत्वसिद्धिं दर्शयति—

“उर्वश्यस्यायुरसीत्याह मिथुनत्वाय” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

वृषणशब्देन निषिक्तवीर्यस्थानीय उत्पाद्यो वद्धिर्विवक्षित इत्याह—

“घृतेनाक्ते वृषणं दधाथामित्याह वृषणं ह्येते दधाते ये अग्निम्” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

ये अधरोत्तरारणी वद्धिं धारयत एते वृषणं सिक्तवीर्यं दधाते इति मन्त्रे-
णोच्यते ॥

गायत्रं छन्दोऽनु प्र जायस्व त्रैष्टुभं

जागतं छन्दोऽनु प्र जायस्व—

बौधायनः—“अथ प्रजातीर्वाचयति गायत्रं छन्दोऽनु प्र जायस्व त्रैष्टुभं
जागतं छन्दोऽनु प्रजायस्वेति” इति ।

त्रैष्टुभमित्यत्र च्छन्द इत्यनुषङ्गः ।

आपस्तम्बः—“अग्नये मन्थ्यमानायानु ब्रूहीति संप्रेष्यति मन्थ्यमानायानु-
ब्रूहीति वा, प्रथमायां त्रिरनूक्तायां त्रिः प्रदक्षिणमग्निं मन्थति गायत्रं छन्दोऽनु
प्र जायस्वेति प्रथमं, त्रैष्टुभमिति द्वितीयं, जागतमिति तृतीयं, ततो यथाशाशु
मन्थति” इति ।

हेऽग्ने होत्रा पठ्यमानं गायत्रं छन्दोऽनुलक्ष्य त्वं प्रजायस्व । एवमितर-
त्रापि योज्यम् । शाशु क्षिप्रमित्यर्थः ॥

छन्दसां साधनत्वमनेन मन्त्रेण दर्शितमित्याह—

“गायत्रं छन्दोऽनु प्र जायस्वेत्याह छन्दोभिरैवैतं प्र जनयति” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

१ ख. “मं छन्दोऽनु प्रजायस्व जा” । २ ख. “ति प्रदक्षिणमग्निं मन्थति” इति । ३ ख. “ति।
अ” । ४ ग. घ. ङ. “ति त्रै” । ५ क ग. घ. ङ. “म् । छ” ।

प्रपा० १ अनु० ७] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४५१

(यूपे पशुनियोजनार्थमुपाकरणाभिधानम्)

होतारं प्रत्यध्वर्योः प्रैषमन्नमुत्पादयति—

“ अग्नये मध्यमानायानु ब्रूहीत्याह ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ॥

होतुरभि त्वा देव सवितरित्येतामृचं विधत्ते—

“ सावित्रीमृचमन्वाह सवितृप्रसूत एवैनं मन्थति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ॥

पुनः प्रैषद्वयमुत्पादयति—

“ जातायानु ब्रूहि प्रहियमाणायानु ब्रूहीत्याह काण्डेकाण्ड एवैनं क्रियमाणे समर्धयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

मन्थनकाण्ड एकः । मथितस्य जन्मकाण्डोऽपरः । जातस्य पूर्वाशौ प्रहरण-
काण्डोऽन्यः । तत्र सर्वत्र प्रैषे सति मञ्चैरग्निः समृद्धो भवति ॥

होतृमञ्चान्विधत्ते—

“ गायत्रीः सर्वा अन्वाह गायत्रछन्दा वा अग्निः स्वेनैवैनं छन्दसा समर्ध-
यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।

मन्थनकालेऽनुवचनीया अभि त्वा देव सवितरित्याद्याः । जाते सति उत
इवन्तु जन्तव इत्यादिकमनुब्रूयात् । प्रहरणकाले प्र देवं देववीतय इत्यादि-
मनुब्रूयात् । ताः सर्वा ऋचो गायत्र्यः । अग्निश्च गायत्र्या सहोत्पन्नत्वा-
त्गायत्रछन्दाः ॥

कल्पः—“ भवतं नः समनसावित्यग्नेणोत्तरं परिधिमाहवनीये प्रहरति
धिना वाऽग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट इति प्रहृत्य क्षुवेणाभिजुहोति ” इति ॥

मञ्चौ त्वेवमाम्नातौ—

भवतं नः समनसौ समोकसावरेपसौ । मा

यज्ञः हिंसिष्टं मा यज्ञपतिं जातवेदसौ शिवौ

भवतमद्य नः । अग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट ऋषीणां

पुत्रो अधिराज एषः । स्वाहाकृत्य ब्रह्मणा ते

जुहोमि मा देवानां मिथुया कर्भाग्धेयम् । इति ॥

योऽग्निः पुराऽऽहवनीये वर्तते, यश्चेदानीं मथितस्तस्मिन्प्रहियते, तौ युवा-
न्प्रति समनसौ समानमनस्कौ विप्रतिपत्तिरहितौ समोकसौ समाननिवा-
स्थानावरेपसौ पापचित्तरहितौ भवतम् । यज्ञस्य यज्ञपतेश्च हिंसां मा कुरु-
ः । अद्यास्मिन्कर्मणि नोऽस्मान्प्रति शिवौ शान्तौ भवतम् । एष मथितोऽ-

(थूपे पशुनियोजनार्थमुपाकरणाभिधानम्)

गिराहवनीयाशौ प्रविष्टश्चरति । कीदृशः । ऋषीणां मन्त्राणामृत्विजां वा पुत्रः ।
तैरुत्पादितत्वात् । अधिकं राजत इत्यधिराजः । हे मथिताग्ने ते तुभ्यं स्वाहा-
शब्दमुच्चार्य मन्त्रेण जुहोमि । देवानां भागधेयं मिथुया कः, मिथुयाभूतं मा कुरु ॥

शिवौ भवतामिति प्रार्थनायाः प्रसक्तिं दर्शयति—

“ अग्निः पुरा भवत्यग्निं मथित्वा प्र हरति तौ संभवन्तौ यजमानमभि सं-
भवतो भवतं नः समनसावित्याह शान्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ५] इति ।
यजमानं भक्षयितुमभिलक्ष्य परस्परसंयुक्तत्वात्तच्छान्त्यै प्रार्थनीयौ । अग्ना-
वग्निरिति मन्त्र उपेक्षितः ॥

विधत्ते—

“ प्रहृत्य जुहोति जातायैवास्मा अन्नमपि दधात्याज्येन जुहोत्येतद्वा अग्नेः
मियं धाम यदाज्यं प्रियेणैवेनं धाम्ना समर्धयत्यथो तेजसा ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ५] इति ।

समर्धयतीत्यन्वयः ॥

उत्तरभाविनोऽपि मन्थनमन्त्रा औत्सुक्येनाऽऽदौ व्याख्याताः । अथ पूर्व-
भाविन उपाकरणमन्त्रान्वयाच्चिख्यासुर्विधत्ते—

“ इषे त्वेति बर्हिषा दत्त इच्छत इव ह्येष यो यजते ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ६] इति ।

एष यजमानो देवेभ्यो दातुं पशुरूपं हविरिच्छत्येव । तस्मादिष इत्युच्यते ॥
पशुसमीपे देवानाह्वयतीति प्लक्षशाखोपवीरित्युच्यते, तदेतद्दर्शयति—

“ उपवीरसीत्याहोप ह्येनानाकरोति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

हृदयाद्यवयवा देवान्देवप्रजाश्च प्राप्ता इति यज्याख्यातं तत्प्रसिद्धमित्याह—

“ उपो देवान्देवीर्विशः प्रागुरित्याह दैवीर्हेता विशः सतीर्देवानुपयन्ति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ।

यद्वा हृदयादय एव पदार्थत्वेन दैवप्रजा भूत्वा देवान्प्राप्नुवन्ति ॥

वह्निशब्दो वाहकवाचीत्यभिप्रेत्य दर्शयति—

“ वह्नीरुशिज इत्याहृत्विजो वै वह्नय उशिजस्तस्मादेवेमाह ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

अत्र पशुप्रदत्त्वेन बृहस्पतिप्रार्थनामित्याह—

“ बृहस्पते धारया वसूनीत्याह ब्रह्म वै देवानां बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवास्मै
पशूनव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

प्रपा० ३ अनु८] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४५३

(उपाकृतामीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

हृदयादीनि स्वादूकर्तुमियमाशीरित्याह—

“ हृव्या ते स्वदन्तामित्याह स्वदयत्येवैनान् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

मिथुनरूपपशुमदत्वेन त्वष्टुः प्रार्थनमित्याह—

“ देव त्वष्टर्वसु रण्वेत्याह त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकद्रूपमेव पशुषु दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

रेवतीशब्दः पशुपर इत्याह—

“ रेवती रमध्वमित्याह पशवो वै रेवतीः पशूनेवास्यै रमयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ इषे वर्हिः समादत्त उपेति पृक्षशाखिकाम् ।

उपो पशुमुपाकृत्य ह्यधेः शकलसंस्थितिः ॥ १ ॥

वृषात्र दर्भौ संस्थाप्य ह्यूर्वारणिमधः क्षिपेत् ।

पुरूत्तरां समादत्त आयुरित्युपरि क्षिपेत् ॥ २ ॥

घृते संमन्त्र्य गायेति त्रिभिर्मन्थनाति निक्षिपेत् ।

भव पूर्वानलेऽथाग्नौ होमो मन्त्राश्चतुर्दश ” इति ॥ ३ ॥

अत्र विशेषमीमांसा नास्ति ॥

अथ च्छन्दः—

भवतं नः समनसाविति पङ्क्तिः । अग्नावग्निरिति त्रिष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

आ दं॒द ऋ॒तस्य॑ त्वा दे॒वह॒विः पा॒शेनाऽऽ
रं॒भे ध॒र्षा॒ मानु॑षान॒भ्यस्त्वौष॑धीभ्यः प्रोक्षा॒म्यपां
पे॒रुर॑सि स्वा॒त्तं चि॒त्सदे॑वꣳ ह॒व्यमा॒पो दे॒वीः
स्वदं॑तै॒नꣳ सं ते प्रा॒णो वा॒युना॑ गच्छताꣳ सं

यजत्रैरङ्गानि सं यज्ञपतिराशिषां घृतेनाक्तौ
 पशुं त्रायेथाः सेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधाऽऽ विश-
 तोरोऽन्तरिक्ष सजूर्देवेन (१) वातेनास्य
 हविषस्तमना यज समस्य तनुवा भव वर्षीयो
 वर्षीयसि यज्ञे यज्ञपतिं धाः पृथिव्याः संपृचः
 पाहि नमस्त आतानानर्वा प्रेहि घृतस्य
 कुल्यामनु सह प्रजया सह रायस्पोषेणाऽऽपो
 देवीः शुद्धायुवः शुद्धा यूयं देवाः ऊङ्ङुः शुद्धा
 वयं परिंविष्टाः परिवेष्टारो वो भूयास्म (२) ॥

(देवेन चतुश्चत्वारिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

एति । ददे । ऋतस्य । त्वा । देवहविरितिं देव—
 हविः । पार्शेन । एति । रभे । धर्ष । मानुषान् ।
 अभ्य इत्यत्र—भ्यः । त्वा । ओषधीभ्य इत्योषधि—
 भ्यः । प्रितिं । उक्षामि । अपाम् । पेरुः । असि ।
 स्वात्तम् । चित्र । सदेवमिति स—देवम् । हव्यम् ।
 आपः । देवीः । स्वदत । एनम् । समितिं । ते ।

प्राण इति प्र—अनः । वायुना । गच्छताम् ।
समिति । यजत्रैः । अङ्गानि । समिति । यज्ञपति-
रिति यज्ञ—पतिः । आशिषेत्या—शिषां । घृतेन ।
अक्तौ । पशुम् । त्रायेथाम् । रेवतीः । यज्ञपतिमिति
यज्ञ—पतिम् । प्रियधेति प्रिय—धा । एति ।
विशत । उरो इति । अन्तरिक्ष । सजूरिति स—जूः ।
देवेन । (१) वातेन । अस्य । हविषः । त्मना ।
यज । समिति । अस्य । तनुवा । भव । वर्षीयः ।
वर्षीयसि । यज्ञे । यज्ञपतिमिति यज्ञ—पतिम् । धाः ।
पृथिव्याः । संपृच इति सं—पृचः । पाहि । नमः ।
ते । आतानेत्या—तान । अनर्वा । प्रेति । इहि ।
घृतस्य । कुल्याम् । अन्विति । सह । प्रजयेति प्र—
जया । सह । रायः । पोषेण । आपः । देवीः । शुद्धा-
युव इति शुद्ध—युवः । शुद्धाः । यूयम् । देवान् ।
ऊङ्ङम् । शुद्धाः । वयम् । परिविष्टा इति परि—
विष्टाः । परिविष्टार इति परि—वेष्टारं । वः ।
भूयास्म । (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

सप्तमेऽनुवाके पशोरुपाकरणं प्राधान्येनोक्तम् । अथोपाकृतस्य विशसनमष्ट-
मेऽनुवाके विधीयते ।

आ दद ऋतस्य त्वा देवहविः
पाशेनाऽऽ रभे धर्षा मानुषान्—

वोधायनः—“अथ रशनामादत्ते देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वा-
हुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामा दद इति ” इति ।

अत्राऽऽस्नात आ दद इति मन्त्रो देवस्य त्वेत्यनेन पूर्यते ।

आपस्तम्बः—“सावित्रेण रशनामादाय पशोर्दक्षिणे वाहौ परिवीयोर्ध्वमु-
त्कृष्यर्तस्य त्वा देवहविः पाशेनाऽऽ रभ इति दक्षिणेऽर्धशिरसि पाशेनाक्षण्या
प्रतिमुच्य धर्षा मानुषानित्युत्तरतो यूपस्य नियुनक्ति दक्षिणत एकादशि-
नान् ” इति ।

हे रशने त्वामाददे । हे देवहविः पशो, ऋतस्य यज्ञस्य सिद्धर्थं त्वां
पाशेनाववधामि । हे विनियुज्यमानपशो देवत्वमाप्त्या मानुषानुपद्रवांस्ताडना-
दीन्धर्षाभिभव ॥

विधत्ते—

“देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामा दत्ते प्रसूत्या अश्विनोर्वाहुभ्या-
मित्याहाश्विनौ हि देवानामध्वर्यु आस्तां पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्यै ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

ऋतशब्दार्थमाह—

“ऋतस्य त्वा देवहविः पाशेनाऽऽ रभ इत्याह सत्यं वा ऋतं सत्येनैवैन-
मृतेनाऽऽ रभते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ।

अवश्यंभाविफलोपेतत्वाद्यज्ञस्वरूपं सत्यं, तेन निमित्तेनैतं पशुं बध्नाति ॥
बन्धनप्रकारं विधत्ते—

“अक्षण्या परि हरति वध्यं हि प्रत्यञ्चं प्रतिमुञ्चन्ति व्यावृच्यै ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ।

अक्षण्या पूर्वोक्तया दक्षिणपादादिशिरोभागपर्यन्तया वक्रया परिहरति

प्रपा० ३ अनु० ८] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४९७

(उपाकृतामीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

वेष्टयति । लोके तु मांसभक्षिणो वध्यं पशुं प्रत्यञ्चं स्वाभिमुखमवस्थाप्य गले पाशं प्रतिमुञ्चन्ति । अतस्तद्वावृत्तये वक्रवन्धनम् ॥

विधत्ते—

“ धर्षा मानुषानिति नि युनक्ति धृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ।
नियुनक्ति निरन्तरं वध्नीयात् । तच्च बन्धनं धृत्यर्थं पलायननिवारणार्थम् ॥

अद्भ्यस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षाम्यपां पेरुरसि
स्वात्तं चित्सदेवꣳ हव्यमापो देवीः स्वदतैनम्—

कल्पः—“ अद्भ्यस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामीति प्रोक्षति, अपां पेरुरसीति पाययति, स्वात्तं चित्सदेवꣳ हव्यमापो देवीः स्वदतैनमित्युपरिष्ठादधस्तात्सर्वतश्च प्रोक्ष्य ” इति ।

हे पशो त्वामद्भिरोषधीभिश्च प्रोक्षामि । दर्भैरपामुत्पूतत्वादस्त्योषधीनामपि प्रोक्षणसाधनत्वम् ॥

पात्स्वीकृताभ्यां तृणोदकाभ्यां पशोरुत्पन्नत्वेनोभयेन प्रोक्षणं युक्तमित्याह—

“ अद्भ्यस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामीत्याहाद्भ्यो ह्येष ओषधीभ्यः संभवति पत्पशुः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

पेरुशब्दः पातृवाचीत्याह—

“ अपां पेरुरसीत्याहैष ह्यपां पाता यो मेधायाऽऽरभ्यते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ।

यज्ञार्थमालभ्यमानस्य पशोरित ऊर्ध्वमुदकपानाभावादिदानीमेव पातृत्वम् । हे आपो देव्यः स्वात्तं चित्सवाद्भूतमपि सदेवं देवतार्थं हव्यं होतुं योग्यमेतं पशुं स्वदत्त स्वादुं कुरुत ॥

अनेन मन्त्रेण स्वादुता भवतीत्याह—

“ स्वात्तं चित्सदेवꣳ हव्यमापो देवीः स्वदतैनमित्याह स्वदयत्येवैनम् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

त्रिभिर्मन्त्रैरनुष्ठेयानि विधत्ते—

“ उपरिष्ठात्प्रोक्षत्युपरिष्ठादेवैनं मेध्यं करोति पाययत्यन्तरत एवैनं मेध्यं करोत्यधस्तादुपोक्षति सर्वत एवैनं मेध्यं करोति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ६] इति ॥

अथ होतारं प्रत्यध्वर्योः प्रैषुमुत्पादयति—

“अग्निना वै होत्रा देवा असुरानभ्यभवन्नग्रये समिध्यमानायानु ब्रूहीत्याह भ्रातृव्याभिभूत्यै” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

अग्निः समिद्धो भ्रातृव्यानभिभवति ॥

अग्निसमिन्धनाय होत्राऽनूच्यमानानामृचां चोदकपाप्तां पञ्चदशसंख्याप-
पोद्य सप्तदशसंख्यां विधत्ते—

“सप्तदश सामिधेनीरन्वाह सप्तदशः प्रजापतिः प्रजापतेराप्यै” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

आश्रावयेत्यादिभिरक्षरैः प्रजापतेः सप्तदशत्वम् ॥

तमेव विधिमनूय प्रशंसति—

“सप्तदशान्वाह द्वादश मासाः पञ्चर्तवः स संवत्सरः संवत्सरं प्रजा
अनु प्र जायन्ते प्रजानां प्रजननाय” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।
हेमन्तशिशिरयोः समासेनेति बह्वृचब्राह्मणान्नादानादनुनां पञ्चसंख्या ।
प्रजाः संवत्सरं गर्भे स्थित्वा पश्चात्प्रजायन्ते ॥

अमन्नकं प्रथममाधारं विधत्ते—

“देवा वै सामिधेनीरनूच्य यज्ञं नान्वपश्यन्त्स प्रजापतिस्तूष्णीमाधार-
माधारयत्ततो वै देवा यज्ञमन्वपश्यन्पत्तूष्णीमाधारमाधारयति यज्ञस्यानु-
ख्यात्यै” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

बहुनियमोपते सामिधेन्यनुवचने व्यापृता बुद्धिः श्रान्ता सती पश्चात्कर्तव्यं
यज्ञं नान्वपश्यत् । ततः प्रजापतिस्तूष्णीमाधारेण मन्त्रत्रिपयव्यापारजन्यं बुद्धेः
श्रममपनीतवान् ॥

तमेव विधिमनूय प्रशंसति—

“असुरेषु वै यज्ञ आसीत्तं देवास्तूष्णीं होमेनावृञ्जत यत्तूष्णीमाधारमा-
धारयति भ्रातृव्यस्यैव तद्यज्ञं वृद्धे” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

असुरा गूढचारिणो भूत्वा देवैरनुष्ठितमवगत्य स्वयमपि तथैवानुतिष्ठन्ति ।
तथा च श्रुत्यन्तरम्—“देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वन्त तदसुरा अकुर्वन्त” इति । तं
वृत्तान्तमवगत्य देवा गूढचारिणां समीपे प्रथममाधारममन्नकं हुतवन्तः । तं

१ ख. 'पमन्नम्' । २ ख. 'पेतसा' । ३ ख. 'नेन श्रान्ताः सन्तः प' । ४ ख. 'श्यन्' । ५ ख. 'जग्यवु' ।

प्रपा० ३ अनु० ८] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(उपाकृतामीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

४६९

दृष्टवन्तोऽसुराः सहसा गत्वा कृत्स्नं यज्ञं तूष्णीं कृत्वा नाशितवन्तः । तमभि-
प्रेत्य तं देवास्तूष्णींहोमेनावृञ्जतेत्युच्यते ॥

त्रयाणां परिधीनां मार्जनं प्रत्येकं तदावृत्तिं च विधत्ते—

“ परिधीन्त्सं मार्ष्टि पुनात्येवैनाञ्चिस्त्रिः सं मार्ष्टि त्र्यावृद्धि यज्ञोऽथो रक्ष-
सामपहत्यै द्वादश सं पद्यन्ते द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सरमेव प्रीणात्यथो
संवत्सरमेवास्मा उप दधाति सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै ” [सं० का० ६ प्र०
३ अ० ७] इति ।

परिधिषु पतितस्य भस्मादेरपनयनेन ते शुद्धा भवन्ति । तिस्र आवृत्तयो
यस्यासौ त्र्यावृत् । त्रिः प्रथमामन्वाहेत्यादिषु तत्पसिद्धम् । त्र्यावृत्त्या तदा-
दरं दृष्ट्वा रक्षसां भयातिशयो भवति । त्रिषु परिधिषु नव संमार्जनान्युक्तानि ।
अत्रानुक्तैस्त्रिभिर्विद्विसंमार्जनैः सह द्वादशसंपत्तिः । अत एव दर्शपूर्णमासब्रा-
ह्मणे ध्रुयते—

“ परिधीन्त्संमार्ष्टि पुनात्येवैनाञ्चिर्मध्यमं त्रयो वै प्राणाः प्राणा-
नेवाभिजयति त्रिर्दक्षिणार्धं त्रय इमे लोका इमानेव लोकानभिजयति त्रिरु-
त्तरार्धं त्रयो वै देवयानाः पन्थानस्तानेवाभिजयति त्रिरुपवाजयति त्रयो वै
देवलोका देवलोकानेवाभिजयति द्वादश संपद्यन्ते ” इति ।

तया संख्यया संवत्सरदेवतां तोपयति । किं चास्य यजमानस्य स्वर्गप्राप-
णाय तां संवत्सरदेवतामुपदधाति समीपे समानयति ॥

पूर्वं स्रौवाधारो विहितः । अथ स्त्रुच्याघारं विधत्ते—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदाघारोऽग्निः सर्वा देवता यदाघारमाघारयति
शर्षित एव यज्ञस्य यजमानः सर्वा देवता अव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ७] इति ।

आधारस्य होमेषु प्रथमभावित्वेन शिरोरूपत्वम् । यद्यपि पशोरिष्टिविकृ-
तित्वादेवाऽऽधारद्वयं प्राप्नोति तथाऽपि तद्विकृतित्वमेव निश्चेतुं तदीयलिङ्ग-
त्वेनात्र पुनर्निहितम् ॥

सं ते प्राणो वायुना गच्छताः सं

यजत्रैरङ्गानि सं यज्ञपतिराशिषा—

कल्पः—“ स्त्रुच्याघार्य प्रत्याक्रम्य जुह्वा पशुं समनक्ति सं ते प्राणो
वायुना गच्छतामिति शिरसि सं यजत्रैरङ्गानीत्यं सोच्चलयोः, सं यज्ञपतिरा-

शिषेति श्रोण्याम् ” इति ।

उच्चलशब्देन ककुदुच्यते । हे पशो ते तव प्राणो वायुना संगच्छताम् । हृदयाद्यङ्गानि यजत्रैर्यागविशेषैः संयुज्यन्ताम् । यज्ञपतिराशिषा संयुज्यताम् ॥

सूचाऽऽधारशेषेण पश्वञ्जनं विधत्ते—

“ शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदाधार आत्मा पशुराधारमाचार्यं पशुः समन-
कल्यात्मन्नेव यज्ञस्य शिरः प्रति दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।
आत्मा ग्रीवाया अधोवर्तिदेहः ॥

प्राणस्य बाह्यवायुसंगमो युक्त इत्याह—

“ सं ते प्राणो वायुना गच्छतामित्याह वायुदेवत्यो वै प्राणो वायावेवायस्य
प्राणं जुहोति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ॥

अस्य यज्ञस्य फलेन यजमानो युज्यत इत्येतमर्थमन्त्यमन्त्रे दर्शयति—

“ सं यजत्रैरङ्गानि सं यज्ञपतिराशिषेत्याह यज्ञपतिमेवास्याऽऽश्लिषं गम-
यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

मध्यममन्त्रेण हृदयाद्यङ्गानि यागविशेषैर्योजयतीत्येतावदुन्नेयम् ॥

पूर्वं शिरस्यञ्जनं विहितम् । इदानीं ककुदि श्रोण्यां चाञ्जनं विधत्ते ।
अथ वा पूर्वविधेः साधारणत्वात्तमेवानूद्य प्रशंसति—

“ विश्वरूपो वै त्वापू उपरिष्ठात्पशुमभ्यवमीत्तस्मानुपरिष्ठात्पशोर्नाव द्यन्ति
यवुपरिष्ठात्पशुः समनक्ति मेध्यमेवैनं करोति ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ७] इति ।

त्वष्टुः पुत्रो विश्वरूपः पशुमभि प्राप्योपरिष्ठात्पृष्ठभागे वपनमकरोत् । तस्मा-
द्याङ्गिका हृदयादिवदुपरिभागान्नावद्यन्ति । तं भागमञ्जनेन शुद्धं करोति ॥

विधत्ते—

“ ऋत्विजो वृणीते छन्दाःस्येव वृणीते ” [सं०का०६प्र०३अ०७] इति ।
वक्ष्यमाणसंख्यासाम्यादृत्विजां छन्दस्त्वम् ॥

सप्तत्वसंख्यां विधत्ते—

“ सप्त वृणीते सप्त ग्राम्याः पशवः सप्ताऽऽरण्याः सप्त छन्दाःस्युभयस्या-
वरुद्धौ ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

होताऽऽग्नीध्रोऽध्वर्युर्मंत्रावरुणो ब्राह्मणाच्छंसी पोता नेष्टेति [सप्तृत्विजः] ।
सप्तग्राम्यादिकं व्याख्यातम् ॥

(उपाकृतामीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

चोदकप्राप्तेषु प्रयाजेषु संख्यां विधत्ते—

“ एकादश प्रयाजान्यजति दश वै पशोः प्राणा आत्मैकादशो यावानेव पशुस्तं प्र यजति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

प्राणशब्देन तदाधारभूतानि च्छिद्राण्युच्यन्ते । तानि च शिरसि सप्त, अधस्ताद्द्वे, नाभिर्दशमी । आत्मा देहः । अत एकादशसंख्यया कृत्स्नं पशुं प्रयजति ॥

अन्तिमप्रयाजस्य कालान्तरं विधत्ते—

“ वपामेकः परि शय आत्मैवाऽऽत्मानं परि शये ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

वपां परि वपाहोमसमीपे शये शेते तस्मिन्काले यजेदित्यर्थः । चरमः प्रयाजो देहत्वेन निरूपितत्वात्पशोरात्मा, वपाऽपि मुख्यावयवत्वादात्माऽतस्तयोः सामीप्यं युक्तम् ॥

घृतेनाक्तौ पशुं त्रायेथाम्—

कल्पः—“ जुह्वा स्वरुस्वधिती अनक्ति, द्विः स्वरुं सकृत्स्वधितेरन्यतरां धारां स्वरुमन्तरथाय स्वधितिना पशुं समनक्ति घृतेनाक्तौ पशुं त्रायेथामिति शिरसि ” इति ।

हे स्वरुस्वधिती इति संबोधनीयम् ॥

स्वरुस्वधितिघृतानामुपयोगं दर्शयति—

“ वज्रो वै स्वधितिर्वज्रो यूपशकलो घृतं खलु वै देवा वज्रं कृत्वा सोममग्रन्घृतेनाक्तौ पशुं त्रायेथामित्याह वज्रेणैवैनं वशे कृत्वाऽऽलभते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ७] इति ।

त्रिविधेन वज्रेणैनं पशुं वशीकृत्य मारयति ॥

विधत्ते—

“ पर्यग्नि करोति सर्वहुतमेवैनं करोत्यस्कन्दायास्कन्नं हि तद्यद्भुतस्य कन्दति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

अत्र प्रकारः सूत्रेऽभिहितः—“ आहवनीयादुल्मुकमादायाऽऽग्नीध्रः परिजयति कविरिति त्रिः प्रदक्षिणं पर्यग्नि करोति पशुं यूपमाहवनीयं शामित्रशं चात्वालमाज्यानि चेत्येके ” इति । तेन पर्यग्निकरणेनैनं पशुं सर्वमपि तमेव करोति । तद्भुतत्वं स्कन्दनदोपराहित्याय भवति । होमादूर्ध्वं स्कन्दऽपि तदोपो न भवति ॥

आवृत्तिं विधत्ते—

“ त्रिः पर्यग्निं करोति त्र्यावृद्धिं यज्ञोऽथो रक्षसामपहृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ॥

रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधाऽऽ विशत—

कल्पः—“ रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधाऽऽ विशतेति वपाश्रपणीभ्यां पशुमन्वार-
भेते अध्वर्युर्यजमानश्च ” इति ।

हे रेवतीर्धनवन्तः पश्ववयवा यजमानं प्रति प्रियधारिण्यो भवत, हविष्ट्रेण
यज्ञमाविशत ॥

अत्र विचारं दर्शयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्त्यन्वारभ्यः पशून्नेर्नान्वारभ्या ३ इति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ॥

प्रथमपक्षे दोषमाह—

“ मृत्यवे वा एष नीयते यत्पशुस्तं यदन्वारभेत प्रमायुको यजमानः
स्यात् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ॥

द्वितीयपक्षे दोषमाह—

“ अथो खल्वाहुः सुवर्गाय वा एष लोकाय नीयते यत्पशुरिति यन्ना-
न्वारभेत सुवर्गाल्लोकाद्यजमानो हीयेत ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ॥

दोषद्वयपरिहाराय प्रकारान्तरं विधत्ते—

“ वपाश्रपणीभ्यामन्वारभते तन्नेवान्वारब्धं नेवानन्वारब्धम् ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

याभ्यां दारुमयीभ्यां वपा पच्यते ते वपाश्रपण्यौ ॥

प्रैपमश्रमुत्पादयति—

“ उप प्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इत्याहेपितः हि कर्म क्रियते ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

हे होतर्देवेभ्यो वपादीनि हव्यानि कर्तुमुपप्रेष्य पशुसमीपे शमितृन्प्रेरय।
लोकं हि प्रभुणा प्रेषितं कर्म सहसा क्रियते ॥

मश्रस्तु स्पष्टार्थ इत्याह—

“ रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधाऽऽ विशतेत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का०
प्र० ३ अ० ८] इति ॥

(उपाकृताग्नीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

कल्पः—“ आहवनीयादुल्मुकमादायाऽऽग्नीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते शमिता पशुं नयंत्युरो अन्तरिक्षेत्यन्तरा चात्वालोत्करानुदञ्चं पशुं नयति ” इति ।

मन्त्रस्त्वेवमाज्ञातः—

उरो अन्तरिक्ष सजूर्देवेन वातेनास्य हवि-
षस्त्वना यज समस्य तनुवा भव वर्षीयो
वर्षीयसि यज्ञे यज्ञपतिं धाः, इति ।

अत्रान्तरिक्षशब्देन पशोः श्रोत्रादिच्छिद्रेष्ववस्थित इन्द्रियसमुदाय उपल-
क्ष्यते । हे उरो अन्तरिक्ष विस्तीर्णेन्द्रियसमुदायास्य पशोरभिमानिदेवेन वातेन
प्राणवायुना त्मना जीवात्मना च सजूः सह हविषो यज हविर्देहि । किं
चास्य पशोस्तनुवा भविष्यता देवशरीरेण संभव संयुज्यस्व । हे वर्षीयोऽतिवि-
स्तीर्णेन्द्रियसमुदाय वर्षीयस्यतिविस्तीर्णे यज्ञे यज्ञपतिं यजमानं धाः स्थापय ।
मन्त्रोऽयमुपेक्षितः ॥

विधत्ते—

“ अग्निना पुरस्तादेति रक्षसामपहत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।
उल्मुकेन सह पशोः पुरस्तादाग्नीध्रो गच्छेत् ॥

पृथिव्याः संपृचः पाहि—

कल्पः—“ अभिपर्यशिकृते देश उल्मुकं निदधाति स शामित्रस्तं दक्षिणेन
प्रत्यञ्चं पशुमवस्थाप्य पृथिव्याः संपृचः पाहीति वहिर्हृपास्यत्युपाकरणयोरन्य-
तरत् ” इति ।

हे वहिर्भूसंपर्कात्पालय ॥

विधत्ते—

“ पृथिव्याः संपृचः पाहीति वहिर्हृपास्यत्यस्कन्दायास्कन्नं हि तद्यद्-
हिषि स्कन्दत्यथो वहिपदमेवैनं करोति ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ८] इति ।

पशुसंबन्धि यदङ्गं वहिषि स्कन्देत्तद्भूमावपतनादस्कन्नमेव । अथ कथंचिदधः
पतितेऽप्येनं वहिपदमेव करोति ॥

विधत्ते—

“ पराङ्गा वर्ततेऽध्वर्युः पशोः सङ्गप्यमानात्पशुभ्य एव तन्निहनुत आत्म-
नोऽनावस्काय ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

अध्वर्युर्मार्यमाणं पशुमदृष्ट्वा ततः पराङ्मुखः प्रत्यावर्तते । तेन पशुभ्यो निहनुते पशुं न मारयामीत्येवमपलपति । स चापलापः स्वस्य दोषाभावाय भवति ॥

वेदनं प्रशंसति—

“ गच्छति श्रियं प्र पशूनाप्नोति य एवं वेद ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ प्रत्यक्शिरसमुदीचीनपादममायुं कृष्वन्तं संज्ञपर्येत्युक्त्वा पराङ्गावर्ततेऽध्वर्युः ” इति ॥

नमस्त आतान—

कल्पः—“ ततः प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयति नमस्त आतानेति पत्न्या-दित्यमुपतिष्ठते ” इति ।

आ समन्तात्तानो व्याप्तिर्यस्य सूर्यरश्मेः स आतानः ॥

एतदेव दर्शयति—

“ पश्चाल्लोका वा एषा प्राच्युदानीयते यत्पत्नी नमस्त आतानेत्याहाऽऽ-दित्यस्य वै रश्मय आतानास्तेभ्य एव नमस्करोति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ।

पश्चात्पतीचर्यां दिशि निर्मिता शाला लोको निवासस्थानं यस्याः सा पश्चाल्लोका । तादृशी यदा प्राचीं गच्छति तदानीमाभिमुख्येन सूर्यरश्मिर्भवतीति तन्नमस्कारो युक्तः ॥

अनर्वा प्रेहि घृतस्य कुल्यामनु सह
प्रजया सह रायस्पोषेणाऽऽपो देवीः
शुद्धायुवः शुद्धा यूयं देवाः ऊर्द्धवः शुद्धा
वयं परिविष्टाः परिविष्टारो वो भूयास्म ॥

वौधायनः—“ अथैनामन्तरेण चात्त्रालोत्कराबुद्गुर्पनिष्क्रमथ्य प्राचीमुदानयन्वाचयत्यनर्वा प्रेहि घृतस्य कुल्यामनु सह प्रजया सह रायस्पोषेणेत्यागतामध्वर्युरभ्यु वाचयत्यापो देवीः शुद्धायुवः शुद्धा यूयं देवाः ऊर्द्धवः शुद्धा वयं परिविष्टाः परिविष्टारो वो भूयास्मेति ” इति ।

प्रपा० ३ अनु० ८] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४६६

(उपाकृताग्नीषोमीयपशुविशसनाभिधानम्)

आपस्तम्बः—“ अनर्वा प्रेहीति प्राचीमुदानयत्यनुमन्नयत इत्येक आपो देवीः शुद्धायुव इति चात्वाले पत्न्यपोऽवमृशति ” इति ।

हे पत्नि त्वमनर्वा शत्रुरहिता सती घृतप्रवाहमनु प्रजया सह धनपुष्ट्या च सह प्रयाहि । घृतस्य कुल्यामित्यनेन सर्ववस्तुसंपूर्णं स्थानमुपलक्ष्यते । हे आपो देव्यो यूयं देवान्ब्रह्मं यागप्रदेशे प्रापयत । कीदृश्यो यूयम् । शुद्धायुवः शुद्धिमस्मदीयामिच्छन्तीति शुद्धायुवः । यूयं तु स्वत एव शुद्धाः । वयमपि युष्माभिः परिवेष्टिताः शुद्धाः सन्तो युष्माकं परिवेष्टारो भूयास्म ॥

एतौ मन्त्रौ व्याचष्टे—

“ अनर्वा प्रेहीत्याह भ्रातृव्यो वा अर्वा भ्रातृव्यापनुच्यै घृतस्य कुल्यामनु सह प्रजया सह रायस्पोषेणेत्याहाऽऽशिषमेवैतामा शास्त आपो देवीः शुद्धायुव इत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ८] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ आ ददे रज्जुमादाय ऋत बध्नाति तं पशुम् ।

धर्ष यूषे नियुङ्क्तेऽद्वयः प्रोक्ष्यापां पाययेदपः ॥ १ ॥

स्वात्तं सर्वत्र संप्रोक्ष्य सं ते मूर्ध्नि समञ्जनम् ।

सं यांसयोः सं य पश्चाद्घृते सस्वरुशस्त्रके ॥ २ ॥

रेव श्रपण्युपस्पर्श उरो उत्तरतो नयेत् ।

पृथि बर्हिरवस्थाप्य नमः पत्नी रविं भजेत् ॥

अन पत्नीं नयेदापः स्पृश(शे)न्मन्नास्तु षोडश ॥३॥ ” इति ॥

अथ मीमांसा ।

द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ गच्छतामिति शब्दस्यानुषङ्गोऽस्ति न वोपरि ।

सं यज्ञपतिरित्यत्र योग्यत्वात्सोऽस्ति पूर्ववत् ॥

तदेकवचनं मध्यमन्त्रेऽङ्गानीत्यनेन हि ।

नान्वेति तद्व्यायेन नोपर्यप्यनुषज्यते ” इति ॥

अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते—“ सं ते प्राणो वायुना गच्छतां सं यज्ञैरङ्गानि सं यज्ञपतिराशिषा ” इति ।

अयमर्थः—भोः पशो तव प्राणवायुर्वायुना संगच्छतां, तव हृदयाद्यङ्गानि यागविशेषैः संयुज्यन्तां, यज्ञपतिराशिषा संयुज्यतामिति । तत्र यज्ञपतिरित्यस्मिन्तृतीयमन्त्रे समित्युपसर्गस्य क्रियापदाकाङ्क्षत्वात्प्रथममन्त्रगतस्य गच्छ-

तामिति पदस्यैकवचनान्तस्य यज्ञपतिशब्देनान्वेतुं योग्यत्वात्पूर्ववद्बुद्धिस्थत्वेन संनिहितत्वादाकाङ्क्षासंनिधियोग्यतानां सद्भावेन क्रियापदमनुष्यत इति प्राप्ते ब्रूमः—मध्यमपक्षे बहुवचनान्तेनाङ्गानीत्यनेनान्वेतुमयोग्यत्वात्तद्व्यायेन बुद्धिसंनिधिलोपास्त्रास्त्यनुषङ्गः । ततो द्वितीयतृतीयमन्त्रयोर्यथोचितं वाक्यशेषोऽध्याहर्तव्यः ।

अष्टमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ न पशवैष्टिकः स्याद्वा न कपालाद्यभावतः ।

स्याद्यत्तद्रव्यदेवत्वप्रयाजस्युच्यसाम्यतः ” इति ॥

अग्नीषोमीयपशवैष्टिको विध्यन्तो नास्ति । कृतः । पूर्ववदत्र निर्वापकपालादिलिङ्गाभावादिति चेन्मैवम् । आग्नेयमष्टाकपालमित्यत्रोत्पत्तिवाक्ये यथा द्रव्यदेवते व्यक्ते तथाऽग्नीषोमीयं पशुमित्यत्रापि । न तु सोमेन यजेतेत्यत्रैव देवताया अव्यक्तत्वम् । तदेतद्यत्तद्रव्यदेवत्वमेकं लिङ्गम् । एकादश प्रयाजान्यजतीति प्रयाजवत्त्वं द्वितीयम् । सुच्यमाचार्य जुहा पशुमनक्तीत्याघाराङ्गने लिङ्गान्तरे । आलम्भो लिङ्गान्तरम् । इष्टावपीषामालभत इति दर्शनात् । तस्मादास्ति पशवैष्टिको विध्यन्तः ।

पञ्चमाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ प्रयाजेष्वपकर्षोऽनुयाजेषूत्कर्ष इत्यम् ।

श्रुतमात्रे तदन्तेषु तदाद्येषु च वाऽग्निमः ॥

अन्येषां मुख्यकालत्वान्मैवं व्युत्क्रमशक्तितः ।

प्रयाजान्ते ह्यनुयाजादिके चैतौ समूहके ” इति ॥

अग्नीषोमीयपशौ प्रयाजानामपकर्षः श्रूयते—“ तिष्ठन्तं पशुं प्रयजन्ति ” इति । प्रकृतौ हविष्यासादिते पश्चात्प्रयाजा इज्यन्ते । इहापि पशुसंज्ञपनादूर्ध्वं हविष्यासादिते पश्चादेव प्रयाजाश्चोदकेन प्राप्ताः । ते चात्र वचनाज्जीवत्येव पशावपकृष्यन्ते । तथा सवनीयपशावनुयाजानामुत्कर्षः श्रूयते—“ आग्निमा-रुतादूर्ध्वमनूयाजैश्चरन्ति ” इति । तत्र प्रयाजमात्रस्यापकर्षः श्रुतः । अनुयाज-मात्रस्योत्कर्षः । तानुभौ श्रुत्यनुसारेण तथैवाङ्गीकर्तव्यौ । यदि प्रयाजान्तस्था-ङ्गकलापस्यापकर्षः स्यात्तदा प्रयाजेभ्यः पूर्वभाविनामाघारसामिधेन्यादीनां ततोऽप्यपकर्षादत्यन्तव्यवहितानां प्रधानकालीनत्वं न स्यात् । प्रयाजमात्रेऽप-कृष्टे सत्याघारादीनां मुख्यकालीनत्वं न लुप्यते । एवमनुयाजमात्र उत्कृष्टे तत्

(संज्ञापितस्य पशोर्वपोत्खेदनम्)

ऊर्ध्वभाविनां सूक्तवाकशंयुवाकादीनामनुत्कर्षात्प्रधानसंनिधिर्न विनश्यति । तस्मात्प्रयाजमात्रस्यापकर्षोऽनुयाजमात्रस्योत्कर्ष इति प्राप्ते ब्रूमः—प्रकृतौ पदार्थानुष्ठानक्रमस्य कृत्स्नत्वात्सक्रमाणामेव पदार्थानां चोदकेनातिदेशाद्व्युत्क्रमे सति पूर्वेण पदार्थेनोत्तरपदार्थस्य बुद्धावनुपस्थापितत्वादनुष्ठानमेव लुप्येत । तस्मात्प्रयाजान्तस्य कर्मसमूहस्यापकर्षः, अनुयाजादेरङ्गसमूहस्योत्कर्षः ।

तत्रैव तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ एकादश प्रयाजाः किं प्रत्येकं स्यादुतान्यथा ।

संख्यावृद्धिरिहाऽऽद्योऽस्तु प्रतिमुख्यं गुणो यतः ॥

प्रत्येकं समुदाये वा स्वरूपेण न सिध्यति ।

संख्यावृद्धिः प्रयोगान्तु साऽऽवृत्त्या संभविष्यति ” इति ॥

अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते—“ एकादश प्रयाजान्यजति ” इति ।

तत्र चोदकप्राप्तेषु पञ्चसु प्रयाजेष्वेकैकस्य प्रयाजस्येयमेकादशत्वसंख्या युक्ता । कुतः । प्रयाजानुद्दिश्य संख्यागुणे विहिते सति प्रतिप्रधानं गुणस्याभ्युपेयत्वादिति प्राप्ते ब्रूमः—न ह्येकैकस्य प्रयाजस्य स्वरूपमात्रमुपजीव्येयमेकादशत्वसंख्या संपादयितुं शक्या । नापि पञ्चप्रयाजसमुदायस्य स्वरूपे साऽस्ति । तस्मात्प्रयोगद्वारा सा संपादनीया । प्रयोगस्य चाऽऽवर्तयितुं शक्यत्वात् । पञ्च प्रयाजान्द्विरावर्त्य पुनरपि चरमप्रयाजे सकृदावर्तिते सत्येकादशत्वसंख्या संपद्यते ॥

अथ च्छन्दः—

सरो अन्तरिक्षेति त्रिष्टुप् । आपो देवीः शुद्धायुव इत्यनुष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठकेऽ-

ष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

वाक्त् आ प्यायतां प्राणस्त आ प्यायतां
चक्षुस्त आ प्यायतां श्रोत्रं त आ प्यायतां

या तै प्राणाञ्छुग्जगाम या चक्षुर्या श्रोत्रं यत्ते
 कूरं यदास्थितं तत् आ प्यायतां तत् एतेन
 शुन्धतां नाभिस्त आ प्यायतां पायुस्त आ
 प्यायतां शुद्धाश्चरित्राः शमभ्यः (१) शमो-
 षधीभ्यः शं पृथिव्यै शमहोभ्यामोषधे त्राय-
 स्वैन स्वधिते मेनं हिंसी रक्षसां भागोऽ-
 सीदमह रक्षोऽधमं तमो नयामि योऽस्मान्द्वेष्टि
 यं च वयं द्विष्म इदमेनमधमं तमो नयामीषे
 त्वा घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णाधामच्छिन्नो
 रायः सुवीर उर्वन्तरिक्षमन्विहि वायो वीहि
 स्तोकानां स्वाहोर्ध्वनभसं मारुतं गच्छतम्(२)॥

(अञ्चो वीहि पञ्चं च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

वाक् । ते । एति । प्यायताम् । प्राण इति प्र—
 अनः । ते । एति । प्यायताम् । चक्षुः । ते । एति ।
 प्यायताम् । श्रोत्रम् । ते । एति । प्यायताम् । या ।
 ते । प्राणानिति प्र—अनान् । शुक् । जगाम । या ।
 चक्षुः । या । श्रोत्रम् । यत् । ते । कूरम् । यत् ।

आस्थितमित्या—स्थितम् । तत् । ते । एतिं ।
 प्यायताम् । तत् । ते । एतेन । शुन्धताम् । नाभिः ।
 ते । एतिं । प्यायताम् । पायुः । ते । एतिं । प्याय-
 ताम् । शुद्धाः । चरित्राः । शम् । अद्भ्य इत्यत्र—
 भ्यः । (१) शम् । ओषधीभ्य इत्योषधि—भ्यः ।
 शम् । पृथिव्यै । शम् । अहोभ्यामित्यहः—भ्याम् ।
 ओषधे । त्रायस्व । एनम् । स्वधित इति स्व—धिते ।
 मा । एनम् । हिंसीः । रक्षसाम् । भागः । असि ।
 इदम् । अहम् । रक्षः । अधमम् । तमः । नयामि ।
 यः । अस्मान् । द्वेष्टि । यम् । च । वयम् । द्विष्मः ।
 इदम् । एनम् । अधमम् । तमः । नयामि । इषे ।
 त्वा । घृतेन । द्यावापृथिवी इति द्यावा—पृथिवी ।
 प्रेतिं । उर्ण्वथाम् । अच्छिन्नः । रायः । सुवीर इति
 सु—वीरः । उरु । अन्तरिक्षम् । अन्वितिं । इहि ।
 वायो इति । वीतिं । इहि । स्तोक्रानाम् । स्वाहा ।
 ऊर्ध्वनभसमित्यूर्ध्व—नभसम् । मारुतम् । गच्छ-
 तम् । (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

अष्टमेऽनुवाके संज्ञपनमुक्तम् । संज्ञपितस्य पशोर्वपोत्खेदनमभिधीयते ।

वाक्त आ प्यायतां प्राणस्त आ प्यायतां
चक्षुस्त आ प्यायतां श्रोत्रं त आ प्यायतां
या ते प्राणाञ्छुग्जगाम या चक्षुर्या श्रोत्रं यत्ते
क्रूरं यदास्थितं तत्त आ प्यायतां तत्त एतेन
शुन्धतां नाभिस्त आ प्यायतां पायुस्त
आ प्यायतां शुद्धाश्चरित्राः शमभ्यः
शमोषधीभ्यः शं पृथिव्यै शमहोभ्याम्—

बोधयनः—“ सानुपूर्वं पशोः प्राणानाप्याययति वाक्त आ प्यायतामिति वाचं, प्राणस्त आ प्यायतामिति प्राणं, चक्षुस्त आ प्यायतामिति चक्षुः, श्रोत्रं त आ प्यायतामिति श्रोत्रं तानेव पुनः संमृशति या ते प्राणाञ्छुग्जगाम या चक्षुर्या श्रोत्रं यत्ते क्रूरं यदास्थितं तत्त आ प्यायतां तत्त एतेन शुन्धतामिति नाभिस्त आ प्यायतामिति नाभिं, पायुस्त आ प्यायतामिति पायुं, समश्रुत पदः प्रक्षालयति शुद्धाश्चरित्राः शमभ्यः शमोषधीभ्यः शं पृथिव्या इति, शमहोभ्यामिति शिष्टा दक्षिणतोऽनुपृष्टं निनयेत् ” इति ।

आपस्तम्बोऽत्र कंचिद्विशेषमाह—“ या ते प्राणाञ्छुग्जगामेति हृदयदेशं शुद्धाश्चरित्रा इति पादानेकैकमाप्याय्य जपति शमभ्य इति पुरा स्तोकानां भूमेः प्रापणाच्छमोषधीभ्यः शं पृथिव्या इति भूम्यां शेषं निनीय ” इति ।

हे पशो त्वदीयं वागिन्द्रियं गोलकपरित्यागशोकं संत्यज्य स्वीकुरिष्यमाणदेवतादेहे मुखेनाऽऽप्यायतां वर्धताम् । एवमन्यत्रापि । किं च निर्याणकाले हृदयपुण्डरीके संकुचितांस्तव प्राणत्रायूंश्चक्षुरादीन्द्रियाणि च यः शोको जगाम, यच्च बन्धनमुखनिरोधनादिकं क्रूरमस्माभिः कृतं, यदपि च्छेदादिकमास्थितं कर्तुमुपस्थितं तव तत्सर्वमाप्यायतां शाम्यतु । किं च तव तत्प्राणादिकमेतेन जलेन शुन्धतां भाविदेहप्रवेशाय शुद्धं भवतु । चरत्येभिरिति चरित्राः पादास्तेऽपि शुद्धाः सन्तु । याभिरद्भिः प्रोक्षणं क्रियते, याश्चौषधयो बर्हिःस्वरूपेण

१ ख. 'खेदो नवमे विधी' । २ ग. घ. ङ. 'युं, प्र' । ३ ख. 'संगु' । ४ ग. घ. ङ. 'निर्वाण' ।

प्रपा० ३ अनु० ९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४७१

(संज्ञापितस्य पशोर्वपोत्वेदनम्)

पशोरधः स्थापिताः, या च पृथिवी भ्रियमाणं पशुं विभर्ति, यौ चाहोरात्रौ पशुमारणकालं उपस्थितौ, तेषां सर्वेषां शं सुखं भवतु ॥

शोकप्रसक्तिं दर्शयन्व्याचष्टे—

“ पशोर्वा आलब्धस्य प्राणाञ्छुगृच्छति वाक्त आ प्यायतां प्राणस्त आ प्यायतामित्याह प्राणेभ्य एवास्य शुचं शमयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

शुगव्यथां विधत्ते—

“ स्र प्राणेभ्योऽधि पृथिवीं शुक्प्र विशति शमहोभ्यामिति नि नयत्य-होरात्राभ्यामेव पृथिव्यै शुचं शमयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

प्राणेभ्योऽपनीता शुक्पृथिवीमधिष्ठाय तदीयदेवताशरीरे प्रविशति । एवं कालादौ प्रवेशः । प्रविष्टायाः शुचः शान्तिर्निनयनेन भवति ॥

ओषधे त्रायस्वैनं स्वधिते मैनं हिंसीः—

कल्पः—“ ओषधे त्रायस्वैनमित्युपाकरणयोरवशिष्टं दक्षिणेन नाभिमन्त-र्थाय स्वधिते मैनं हिंसीरिति स्वधितिना पार्श्वतस्तिर्यगाच्छद्यति ” इति ॥

मा हिंसीरित्येतस्याभिप्रायमाह—

“ ओषधे त्रायस्वैनं स्वधिते मैनं हिंसीरित्याह वज्रो वै स्वधितिः शान्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

विधत्ते—

“ पार्श्वत आ च्छद्यति मध्यतो हि मनुष्या आच्छद्यन्ति तिरश्चीनमा च्छद्यत्यनूचीनं हि मनुष्या आच्छद्यन्ति व्यावृत्तयै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

वपोत्वेदनार्थं दक्षिणपार्श्वे छिन्द्यात् । मांसाहारास्तु मनुष्या नाभिदेशे छिन्दन्ति । तत्राप्यनूचीनं पशोर्देह्यमनुसृत्य तदुभयवैलक्षण्यमिह कार्यम् ॥

रक्षसां भागोऽसीदमहं रक्षोऽधमं तमो

नयामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं

द्विष्म इदमेनमधमं तमो नयामि—

बौधायनः—“ अथैतस्यैव बर्हिषोऽणिमत्सचते स्थन्निमदुभयतो लोहिते-नाङ्गत्वेमां दिशं निरस्यति रक्षसां भागोऽसीदमहं रक्षोऽधमं तमो नयामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इदमेनमधमं तमो नयामीति ” इति ॥

आपस्तम्बः—“ बर्हिषोऽग्रं सव्येन पाणिनाऽऽदत्तेऽथ मध्यं यत्
आच्छद्यति तदुभयतो लोहितेनाङ्गत्वा रक्षसां भागोऽसीत्युत्तरमपरमवान्तर-
देशं निरस्याथैनत्सव्येन पदाऽधितिष्ठतीदमहं रक्ष इति ” इति ॥

विधत्ते—

“ रक्षसां भागोऽसीति स्थविमतो बर्हिरक्त्वाऽपास्यत्यस्त्रैव रक्षांसि
निरवदयते ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

स्थूलस्य भावः स्थविमा तस्मात्सप्तम्यर्थे तसिल् । स्थविमतः । स्थविमश-
ब्देन बर्हिषो मूलभागः स्थूलत्वादुपलक्ष्यते । तस्मिन्भागे रक्तेन बर्हिरङ्क्त्वा
निरस्येत् । तथा सत्यसृजैव रक्षांसि निःशेषेण भागवन्ति कृत्वाऽपनयति ॥

द्वितीयमन्नं व्याचष्टे—

“ इदमहं रक्षोऽधमं तमो नयामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्याह
द्वौ वाव पुरुषौ यं चैव द्वेष्टि यश्चैनं द्वेष्टि तावुभावधमं तमो नयति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

अधमं तमो महद्दुःखम् ॥

इषे त्वा घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णाथाम्—

कल्पः—“ इषे त्वेति वपामुत्खिदति घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णाथामिति
वपया द्विशूलां प्रच्छाद्य ” इति ।

हे वपे यजमानस्य देवतायाश्चेष्ट्यमाणान्नसिद्धयर्थं त्वामुत्खिदामि । हे शूल-
द्वयरूपे द्यावापृथिवीतुल्ये वपाश्रपण्यौ घृतसमानया वपया भवदीयस्वरूपं
प्रोर्णाथामाच्छादयतम् ॥

विधत्ते—

“ इषे त्वेति वपामुत्खिदतीच्छत इव ह्येष यो यजते ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ९] इति ॥

अत्र शूलाग्रेण वर्षां भिन्द्यान्न वेति विचारं हृदि निधाय पक्षद्वयेऽपि वृषण-
मुपन्यस्यति—

“ यदुपतृन्द्याद्बुद्रोऽस्य पशून्घातुकः स्याद्यन्नोपतृन्द्यादयता स्यात् ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

भेदनमन्तरेण धृताऽपि नियन्तुमशक्यत्वादितस्ततः पतेत् ॥

१ क. ग. घ. ङ. 'स्मात्स्थवि' । २ ख. 'खिलय घृ' । ३ ख. 'पां छिन्द्या' । ४ ख. 'ति ।
छेद' ।

प्रपा० ३ अनु० ९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४७३

(संज्ञापितस्य पशोर्वेषोत्खेदनम्)

दोषद्वयास्पृष्टं पक्षान्तरं विधत्ते—

“ अन्ययोपतृणस्यन्यया न धृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।
एकया शाखया भिन्यादितरया न भिन्यात्तथा सति धृताऽपि भवति
रुद्रश्च न हिनस्ति ॥

वपाशब्दशूलशब्दौ परित्यज्यै घृतशब्दप्रयोगस्य द्वावापृथिवीशब्दप्रयो-
गस्यै चतुतात्पर्यमाह—

“ घृतेन द्वावापृथिवी प्रोष्वात्तद्व्याह द्वावापृथिवी एव रसेनानक्ति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

अच्छिन्नो रायः सुवीरः—

कल्पः—“ अधस्तात्परिवासयत्यच्छिन्नो रायः सुवीर इति ” इति ।

अयं वपाभागश्छिद्यमानोऽपि मन्त्रसामर्थ्येन व्यवधानुत्पत्तेर्न चिद्यन्नः ।
कीदृशो भागः, शोभना धीरा यजमानस्य पुत्रपौत्रादयो यस्य स सुवीरः ।
तादृशो रायो धनानि प्रयच्छतु ॥

स्पष्टार्थतामाह—

“ अच्छिन्नो रायः सुवीर इत्याह यथायजुरेवैतत् ” [सं० का० ६ प्र०
३ अ० ९] इति ॥

उर्वन्तरिक्षमन्विहि—

कल्पः—“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीत्यभिप्रव्रजति ” इति ।

हे वषे त्वमुत्खेदनरूपस्य कौर्यस्य शान्तये विस्तीर्णमन्तरिक्षमनुपविश्याऽऽ-
हवनीयदेशं गच्छ ॥

इममेवार्थं दर्शयति—

“ क्रूरमिव वा एतत्करोति यद्वपामुत्खेदत्पुर्वन्तरिक्षमन्विहीत्याह शान्त्यै ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥

वपाश्रपण्योः स्पर्शं विधत्ते—

“ प्र वा एषोऽस्माद्धोकाच्च्यवते यः पशुं मृत्यवे नीयमानमन्वारभते
वपाश्रपणी पुनरन्वारभतेऽस्मिन्नेव लोके प्रति तिष्ठति ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० ९] इति ॥

१ ख. 'या छिन्द्या' । २ ख. न छिन्द्या' । ३ क. ग. घ. ङ. 'उय द्या' । ४ क. ग. घ.
ङ. 'स्य ता' ।

वपायाः पुरतः पशोरिव वह्निं विधत्ते—

“ अग्निना पुरस्तादेति रक्षसामपहत्या अथो देवता एव हव्येनान्वेति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

अग्नेः सर्वदेवतात्मकत्वात्तस्य पृष्ठतो वपानयने सर्वा अपि देवता हव्येना-
नुगता भवन्ति ॥

वायो वीहि स्तोकानाम्—

कल्पः—“ आहवनीयस्यान्तिमेष्वङ्गारेषु वपायै प्रतितप्यमानायै बर्हिषोऽ-
ग्रमुपास्यति वायो वीहि स्तोकानामिति ” इति ।

द्विशूलया शाखया धार्यमाणाया वपाया उपरि त्वामु ते दधिर इति मन्त्रे-
णाऽऽज्ये हुते सति तत्सकाशात्पतन्तो विन्दवः स्तोकाः । हे वायो तान्स्तो-
कान्वीहि विभक्तान्कुरु पिबेत्यर्थः ॥

व्यतिरेकमुखेणाऽऽहवनीयस्योत्तरपार्श्ववर्तिष्वङ्गारेषु वपायाः श्रपणं विधत्ते—

“ नान्तममङ्गारमति हरेद्यदन्तममङ्गारमतिहरेद्देवता अति मन्येत ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

अङ्गारस्य सर्वदेवतात्मकत्वेन तदवज्ञया देवता एवावज्ञाता भवन्ति ।
तस्मादस्मिन्नेवाङ्गारे वपां श्रपयेत् ॥

वीहीत्यत्र विशब्दस्यार्थं दर्शयति—

“ वायो वीहि स्तोकानामित्याह तस्माद्विभक्ताः स्तोका अव पद्यन्ते ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

पतन्तीत्यर्थः । वपाया अधस्ताद्बर्हिरग्रस्थापनविधिर्मथवादेनोन्नयति—

“ अग्रं वा एतत्पशूनां यद्वृषाऽग्रमोपधीनां बर्हिरग्रेणैवाग्रं समर्धयत्यथो
ओपधीष्वेव पशून्प्रतिष्ठापयति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ।

अग्रं श्रेष्ठम् । ओषध्यग्रेण बर्हिषा पश्वग्ररूपाया वपायाः समृद्ध्यर्थमोपधीषु
पशुप्रतिष्ठापनार्थं बर्हिरग्रं वपाया अधः स्थापयेदित्यर्थः ॥

अथान्तिमप्रयाजार्थं मैत्रावरुणं प्रत्यध्वर्योः प्रैषमन्नमुत्पादयति—

“ स्वाहाकृतीभ्यः प्रेष्येत्याह यज्ञस्य समिधौ ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ९] इति ।

स्वाहाशब्दबहुला कृतिर्मन्त्रप्रयोगो यासामन्तिमप्रयाजदेवतानां ताः स्वाहा-
कृतयस्तदर्थं हे मैत्रावरुण ह्येतारं प्रेरय । मैत्रावरुणस्तु होता यज्ञदर्शि
स्वाहाऽऽज्यस्येत्यादिमन्त्रेण होतारं प्रेषयति । स च होता सद्यो जातो व्यपि-

(संज्ञापितस्य पशोर्वपोत्वेदनम्)

मीत यज्ञमित्यादिकां याज्यां पठति । ततोऽध्वर्युरन्तिमप्रयाजं यजति । एव-
मयं प्रेषो यज्ञस्य सम्यगिच्छ्यै संपद्यते ॥

प्रयाजशेषेण हविरभिघारणं विधत्ते—

“ प्राणापानौ वा एतौ पशूनां यत्पृषदाज्यमात्मा वपा पृषदाज्यमभिघार्य
वपामाभि घारयत्यात्मन्नेव पशूनां प्राणापानौ दधाति ” [सं०का० ६ प्र० ३
अ० ९] इति ।

दधिमिश्रमाज्यं पृषदाज्यम् । पृषदाज्यस्य वपायाश्चाभिघारणेन वपारूपे
पश्चात्तमनि पृषदाज्यरूपौ पशूनां प्राणापानौ स्थापयति ॥

स्वाहोर्ध्वनभसं मारुतं गच्छतम्—

कल्पः—“ प्रतिप्रस्थाताऽऽहवनीये वपाश्रपणी प्रहरति स्वाहोर्ध्वनभसं
मारुतं गच्छतमिति प्राचीं द्विशूलां प्रतीचीमेकशूलाम् ” इति ।

हे वपाश्रपण्यौ युवां स्वाहुते सत्यावूर्ध्वनभःसंज्ञकं मरुत्पुत्रं गच्छतम् ॥
तत्प्रासावुपयोगं दर्शयति—

“ स्वाहोर्ध्वनभसं मारुतं गच्छतमित्याहोर्ध्वनभा ह स्म वै मारुतो देवानां
वपाश्रपणी प्र हरति तेनैवैने प्र हरति ” [सं०का० ६ प्र० ३ अ० ९] इति ॥
व्यत्यस्ताग्रतां विधत्ते—

“ विषूची प्र हरति तस्माद्विष्वञ्चौ प्राणापानौ ” [सं० का० ६ प्र० ३
अ० ९] इति ।

प्राण ऊर्ध्ववृत्तिरपानोऽधोवृत्तिरित्युभयोर्व्यत्यासः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ वागष्टाऽऽप्यायने शेषं शमहो निनयेद्भुवि ।

ओष स्वधि यथापूर्वं रक्ष दर्भ सलोहितम् ॥ १ ॥

त्यजेदिदं वाधनीयमिष उत्तिद्यते वपा ।

घृते श्रपण्यावाच्छाद्ये अच्छि सा कृत्यते वपा ॥ २ ॥

उरु पूर्वानलं गत्वा वायो दर्भमधः क्षिपेत् ।

स्वाहा श्रपण्युपक्षेपो मन्त्रा एकोनविंशतिः ॥ ३ ॥” [इति] ॥

अत्र मीमांसाछन्दसी न स्तः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके

नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

सं ते मनसा मनः सं प्राणेन प्राणो जुष्टं
 देवेभ्यो हृष्यं घृतवत्स्वाहैन्द्रः प्राणो अङ्गे-
 अङ्गे नि देभ्यदैन्द्रोऽपानो अङ्गेअङ्गे वि बोभुव-
 बेव स्वष्ट्रूरिं ते सःसमेतु विषुरुपा यत्स-
 लक्ष्माणो मवथ देवत्रा बन्तमवसे सस्वा-
 योऽनु त्वा माता पितरो मदन्तु श्रीरस्य-
 म्निस्त्वा श्रीणात्वापः समरिणन्वातस्य (१)
 त्वा भ्रष्टै पृष्णो रक्ष ह्या अषामोषधीनाः
 रोहिष्यै घृतं घृतपावानः पिबत वसां वसा-
 पावानः पिबतान्तरिक्षस्य हविरंसि स्वाहां
 त्वाऽन्तरिक्षाय दिशः प्रदिश आदिशो
 विदिश उद्विशः स्वाहा दिग्भ्यो नमो
 दिग्भ्यः (२) ॥

(वार्तस्याष्टाविंशतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

समितिं । ते । मनसा । मनः । समितिं । प्राणे-
 नेतिं प्र—अनेनं । प्राण इति प्र—अनः । जुष्टम् ।

(वसाहोमः)

देवेभ्यः । हव्यम् । घृतवदिति घृत—वत् । स्वाहा ।
 ऐन्द्रः । प्राण इति प्र—अनः । अङ्गेअङ्ग इत्यङ्गे—
 अङ्गे । नीति । देध्यत् । ऐन्द्रः । अपान इत्यप—
 अनः । अङ्गेअङ्ग इत्यङ्गे—अङ्गे । वीति । बोभुवत् ।
 देव । त्वष्टः । मूरि । ते । सस्समिति सं—सम् ।
 एतु । विषुंरूपा इति विषु—रूपाः । यत् । सलक्षमाण
 इति स—लक्षमाणः । भवथ । देवत्रेति देव—त्रा ।
 यन्तम् । अवसे । सखायः । अन्विति । त्वा । माता ।
 पितरः । मदन्तु । श्रीः । असि । अग्निः । त्वा ।
 श्रीणातु । आपः । समिति । अरिणन् । वातस्य ।
 (१) त्वा । ध्रज्यै । पूष्णः । रथ्यै । अपाम् । ओष-
 धीनाम् । रोहिण्यै । घृतम् । घृतपावान इति घृत—
 पावानः । पिबत । वसाम् । वसापावान इति वसा—
 पावानः । पिबत । अन्तरिक्षस्य । हविः । असि ।
 स्वाहा । त्वा । अन्तरिक्षाय । दिशः । प्रदिश इति
 प्र—दिशः । आदिश इत्यां—दिशः । विदिश इति
 वि—दिशः । उद्दिश इत्युत्—दिशः । स्वाहा ।
 दिग्भ्य इति दिक्—भ्यः । नमः । दिग्भ्य इति
 दिक्—भ्यः (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

नवमेऽनुवाके वपाप्रयोगोऽभिहितः । दशमे तु वसाहोमोऽभिधीयते ।

सं ते मनसा मनः सं प्राणेन प्राणो
जुष्टं देवेभ्यो हव्यं घृतवत्स्वाहा—

कल्पः—“ शमितुर्हृदयशूलमादाय तेन हृदयमुपतृद्य तं शमित्रे प्रदाय पृष-
दाज्येन हृदयमभिघारयति सं ते मनसा मनः सं प्राणेन प्राणो जुष्टं देवेभ्यो
हव्यं घृतवत्स्वाहेति ” इति ।

हे हृदय ते मनस्थानीयेन पृषदाज्येन देवानां मनः संगतमस्तु । एवं
प्राणेऽपि योज्यम् । हव्यं त्वां देवानां प्रियं घृतवद्यथा भवति तथा स्वाहाऽ-
भिघारयामि । सोऽयं मन्त्र उपेक्षितः ॥

अभिघारणं विधित्पुरादौ वपोत्खेदप्रयुक्तच्छिद्रापिधानरूपं पश्वङ्गं पुरो-
डाशं विधत्ते—

“ पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्वपति समेधमेवैनमा लभते ” [सं० का० ६
प्र० ३ अ० १०] इति ।

मेधः सारः । पुरोडाशस्य व्रीहिसारत्वात्सारोपेतं पशुमालब्धवान्भवति ॥
निरुप्तस्य होमकालं विधत्ते—

“ वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्र चरत्यूर्गैः पुरोडाश ऊर्जमेव पशूनां मध्यतो
दधात्यथो पशोरेव छिद्रमपि दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

जातवेदो वपया गच्छ देवानिति मन्त्रेण वपां हुत्वा पश्चात्पुरोडाशहोमः ।
वपाहृदयादिहोमयोर्मध्यं पशूनामुदरस्थानमतस्तत्रैवोर्जे पुरोडाशरूपमन्नं स्थापि-
तवान्भवति । किं च वपाछेदेन यत्पशोश्छिद्रं तत्पिहितं भवति ॥

उत्तरदेशे हृदयादिहविः पचन्तं शमितारं प्रति पश्रमन्त्रमुत्पादयति—

“ पृषदाज्यस्योपहत्य त्रिः पृच्छति शृतं हवीः शमितरिति त्रिषत्या
हि देवाः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

पृषदाज्यस्य पात्रगतस्यांशं स्रुवेणोपहत्य पृथक्स्वीकृत्य मन्त्रेण त्रिः पृच्छेत् ।
शृतं पक्वम् । प्लुतिः प्रश्नार्था । त्रिरुक्तं सत्यमिति बुद्धिर्येषां ते त्रिषत्याः ॥
व्यतिरेकमुखेणोत्तराविधिमुन्नयति—

(वसाहोमः)

“ योऽशृतः शृतमाह स एनसा ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

युज्यत इति शेषः । तस्माच्छृते सत्युत्तरं ब्रूयादिति विधिः ।

अत्र सूत्रम्—“ अथ प्रतिप्रस्थाता पृषदाज्यं विहृत्य जुह्वां समानीयान्तरेण चात्वालोत्करावुदङ्कुपनिष्क्रम्य पृच्छति शृतः हवीः शमितरिति शमितैष उत्तरतो हृदयशूलं धारयंस्तिष्ठति स शृतमिति प्रत्याह तं तथैव द्वितीयमुत्क्रम्य पृच्छति तं तथैवेतरः प्रत्याह तं तथैव तृतीयमुत्क्रम्य पृच्छति तं तथैवेतरः प्रत्याह ” इति ॥

अत्र सं ते मनसा मन इत्यस्य मन्त्रस्यार्थमुपेक्ष्याभिधारणं विधत्ते—

“ प्राणापानौ वा एतौ पशूनां यत्पृषदाज्यं पत्नोः खलु वा आलब्धस्य हृदयमात्माऽभि समेति यत्पृषदाज्येन हृदयमभिवारयत्यात्मन्नेत्र पशूनां प्राणापानौ दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

अभिसमेत्याभिमुख्येनाऽऽत्मा हृदयदेशमागच्छति ॥

अथ पुक्षनामकस्य शाखाभवदानाधारत्वेन विधत्ते—

“ पशुना वै देवाः सुवर्गं लोकमायन्तेऽमन्यन्त मनुष्या नोऽन्वाभविष्यन्तीति तस्य शिरश्छिच्चा मेधं प्राक्षारयन्तस प्रक्षोऽभवत्तत्प्रक्षस्य प्रक्षत्वं यत्पुक्षशाखोत्तरवर्हिर्भवति समेधस्यैव पशोरव द्यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

पशुना सह स्वर्गं गच्छन्तो देवा मनुष्याणां स्वैः सहाऽऽगमनं मा भूदित्यभिमेल्य तद्वारयितुं पशोः शिरश्छिच्चा मेधं रसं प्राक्षारयन्नन्नावयन् । स रसो भूमौ पतित्वा पुक्षवृक्षोऽभवत् । तस्मात्क्षरणादुत्पन्नस्य पुक्षनाम संपन्नम् । तच्छाखा वर्हिष ऊर्ध्वं स्थापनादुत्तरवर्हिरित्युच्यते । तदवस्थापनेन सरसस्यैव शोर्हविरवत्तं भवति ।

अत्र सूत्रम्—“ जुहूपभृतोर्हिरण्यशकलमवधाय वर्हिषि पुक्षशाखायामवधानान्यवद्यन्संप्रेष्यति मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति, हृदयस्याऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसो यथाकाममितरेषां मध्यतो गुदस्यावद्यतीत्युक्तम् ” इति ।

पकस्य हृदयादिहविष आहवनीयं प्रत्यानयने मार्गविशेषं विधत्ते—

“ पशुं वै हियमाणः रक्षाःस्यनु सचन्तेऽन्तरा यूपं चाऽऽहवनीयं च रति रक्षसामपहृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

अनुसचन्तेऽनुगच्छन्ति । यूपस्याऽऽहवनीयस्य च रक्षोघातित्वात्तयोरन्त-
राळे भयं नास्ति ॥

होतारं प्रति प्रैषमन्नमुत्पादयति—

“ पशोर्वा आलब्धस्य मनोऽप क्रामति मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानु
ब्रूहीत्याह मन एवास्याव रुन्धे ” सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

आग्निदेवता मनोता । त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोतेतिमन्नाम्नानात् । मनस्यूता संव-
द्धेति मनोता ॥

संख्याविशिष्टान्यवदानानि विधत्ते—

“ एकादशावदानान्यव द्यति दश वै पशोः प्राणा आत्मैकादशो यावा-
नेव पशुस्तस्याव द्यति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

नाभिसहितानि दश च्छिद्राणि प्राणा देह आत्माऽत एकादशसंख्याया
कृत्स्नोऽपि पशुरवत्तो भवति । तान्येकादशाङ्गानि सूत्रेऽभिहितानि—“ हृदयं
जिह्वा वक्षो यकृद्वृष्यौ सव्यं दोरुभे पार्श्वे दक्षिणा श्रोणिर्गुदतृतीयापिति देव-
तानि ” इति ॥

क्रमं विधत्ते—

“ हृदयस्याग्नेऽव द्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसो यद्वैहृ दयेनाभिगच्छति तज्जि-
हया वदति यज्जिहया वदति तदुरसोऽधि निर्वदत्येतद्वै पशोर्यथापूर्वम् ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

लोके प्रथमं हृदयेन यन्निश्चिनोति तत्पश्चाजिहया वदति । पुनरपि तदेव
निःशेषेणोच्चध्वनिना यदा वदति तदानीमुरस ऊर्ध्वदेशगतबलेन वदति ।
तस्माद्ब्रूदयादीनां त्रयाणामंशक्रमेणावद्येत् । एतदेव क्रमावदानं पशोरङ्गेषु
यथापूर्वं भवति । यथा लोकेऽभिवदनव्यवहारः पूर्वं प्रवृत्तस्तथैव भवति ॥

उत्तरेष्वङ्गेषु हृदयादिवत्प्रसक्तं क्रमं वारयति—

“ यस्यैवमवदाय यथाकाममुत्तरेषामवद्यति यथापूर्वमेवास्य पशोरवत्तं भव-
ति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

उक्तप्रकारेण यस्य पशोर्हृदयादीनि त्रीण्यङ्गान्यवदायोत्तरेषामैच्छिकक्रमेऽपि
पूर्वं हृदयाद्यङ्गं यथा न दोषकारि तथैवोत्तरमपि भवति ॥

एकादशस्वङ्गेषु गुदकाण्डरूपमङ्गमुत्तममध्यमाधमभागैस्त्रेषा विभज्य त्रि-
तेषु भागेषु मध्यमोत्तमभागयोर्विकल्पेनावदानं विधत्ते—

“ मध्यतो गुदस्याव द्यति मध्यतो हि प्राण उत्तमस्याव द्यत्युत्तमो ।
प्राणो यदीतरं यदीतरमुभयमेवाजामि ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति

प्रपा० ३ अनु० १०] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४८१

(वसताहोमः)

प्राणवायुर्मुखमध्ये वर्तते, स्वयं जीवनहेतुत्वाच्चक्षुरादिषु सर्वेषूत्तमश्च । अतो यदीतरं मध्यमभागं स्वी कुर्यात्, यदीतरमुत्तमभागं तदुभयमपि जामिकृन्न भवति, किं त्वनालस्यं दोपरहितमित्यर्थः ॥

हृदयाद्यवदानानि प्रशंसति—

“ जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारिवासी तदवदानैरेवाव दयते तदवदानानामवदानत्वम् ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

ब्रह्मचर्येण वेदाभ्यासेन ब्रह्मचारित्वेन गुरुगृहे वसतीति ब्रह्मचारिवासी वेदाभ्यासादिभिरपाकर्तव्यं यदृणं तद्वदयाद्यवदानैरेवापाकरोति । ऋणमवद-यत एभिरित्यवदानत्वम् ॥

स्विष्टकृदर्थं त्र्यङ्गावदानं विधत्ते—

“ देवासुराः संयत्ता आसन्ते देवा अग्निमब्रुवन्त्वया वीरेणासुरानभिभवा-मेति सोऽब्रवीद्वरं वृणौ पशोरुद्धारमुद्धरा इति स एतमुद्धारमुदहरत दोः पूर्वा-र्धस्य गुदं मध्यतः श्रोणिं जघनार्धस्य ततो देवा अभवन्पराऽसुरा यत्र्यङ्गाणां समवद्यति भ्रातृव्याभिभूत्यै भवत्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

उद्धारमुत्कृष्टं ध्रियमाणमुत्तमं भागमुद्धरै स्वी करवाणि । पशोः पूर्वार्धस्य संबन्धि दोर्हस्तम् । मध्यतः पशुमध्यभागसंबन्धि गुदम् । अपरार्धस्य संबन्धिर्ना श्रोणिम् ॥

वक्रगतिं विधत्ते—

“ अक्षण्याऽव द्यति तस्मादक्षण्या पशवोऽङ्गानि प्र हरन्ति प्रतिष्ठित्यै ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० १०] इति ।

गवादयः शयनकालेऽङ्गानि पादानक्षण्या वक्रत्वेनावस्थापयन्ति । अत्र वक्रगतिः सूत्रे दर्शिता—“ दक्षिणं दोः सव्या श्रोणिर्गुदतृतीयमिति सौविष्ट-कृतानि ” इति ॥

विधत्ते—

“ मेदसा क्षुचौ प्रोणोति मेदोरूपा वै पशवो रूपमेव पशुषु दधति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

जीर्णपटसदृशं हृदयवेष्टनं मेदः । क्षुचौ जुहूपभृतौ । उभयं मेदसाऽऽच्छा-दयेत् । सति मेदोबाहुल्ये पशवो रूपवन्तो भवन्ति ॥

तत्र कंचिद्विशेषं विधत्ते—

“यूपन्नवधाय प्रोणीति रसो वा एष पशूनां यद्यूरसमेव पशुषु दधाति”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

यूपशब्देन मांसेन सह पक्वं जलमुच्यते । तस्मिञ्जले मेदः प्रक्षिप्य तेनाऽऽ-
च्छादयेत् ॥

इन्द्रः प्राणो अङ्गेअङ्गे नि देध्यदैन्द्रोऽपानो
अङ्गेअङ्गे वि बोभुवद्देव त्वष्ट्रभूरि ते सःसमेतु ।
विषुरूपा यत्सलक्षमाणो भवथ देवत्रा यन्तम-
वसे सखायोऽनु त्वा माता पितरो मदन्तु—

कल्पः—“अथ पशोरवदानानि संमृशत्यैन्द्रः प्राणो अङ्गेअङ्गे नि देध्य-
दैन्द्रोऽपानो अङ्गेअङ्गे वि बोभुवद्देव त्वष्ट्रभूरि ते सःसमेतु विषुरूपा यत्सल-
क्षमाणो भवथ देवत्रा यन्तमवसे सखायोऽनु त्वा माता पितरो मदन्त्विति ”
इति ।

इन्द्रदेवताकः प्राणोऽस्य पशोस्तस्मिंस्तस्मिन्हृदयाद्यङ्गे नि देध्यश्चिह्नरां
धीयतां स्थाप्यताम् । तद्वदपानोऽपि विबोभुवद्विशेषेण भवतु । हे देव त्वष्ट्रस्ते
त्वानुग्रहेण भूरि सर्वमङ्गजातं संसमेतु च्छेदनेन विश्लिष्टमपि समवेतं भवतु ।
हे हृदयाद्यवयवा यूयं विषुरूपा विलक्षणरूपा अपि सलक्षमाणो हविष्ट्रेण
समानलक्षणा भवथ । यद्यस्मात्पूर्वं विषुरूपास्तस्मादित ऊर्ध्वं सलक्षमत्वं
संपादनीयम् । हे पशो देवत्रा देवेषु यन्तं गच्छन्तं त्वां सखाय इतरे पशवो
माता पितरश्चानुमदन्तु । किमर्थम् । अवसे त्वन्मुखेन स्वर्गप्राप्त्या स्वकुलं
सर्वं सेवितुम् ॥

श्रीरश्मिस्त्वा श्रीणात्वापः समरिणन्वातस्य त्वा
ध्रज्यै पूष्णो रश्म्या अपामोषधीनाः रोहिष्यै—

बौधायनः—“अथ दक्षिणेन पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति कुम्बतः श्रीरस्य-
ग्निस्त्वा श्रीणात्वापः समरिणन्वातस्य त्वा ध्रज्यै पूष्णो रश्म्या अपामोषधी-
नाः रोहिष्या इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“श्रीरसीति पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति वातस्य त्वा ध्रज्या
इति तेनैवापि दधाति ” इति ।

मांसपाकभाण्डे स्थितः स्नेहात्मको द्रवविशेषो वसा । सा च ह्युत इति होमशब्दाभिधेया । पार्श्वशब्देन तत्रत्यमस्थि विवक्षितं, तस्यास्थनोऽग्रभागः स्थूलः कुम्बशब्दाभिधेयः । तेन वसारूपं होमद्रव्यं पात्रे गृहीतं प्रयौत्यालोढयेदिति बौधायनवाक्यार्थः ।

मन्त्रार्थस्तु—हे वसे श्रीरसि आश्रयणीयाऽसि । तस्मादाहवनीयोऽग्निस्त्वां श्रीणात्वाश्रयतु स्वी करोतु । आपश्च त्वां समरिणन्सम्यक्प्राप्नुवन्तु तव शोषो मा भूत् । हे वसे त्वामपिदधामि । किमर्थम् । वातस्य ध्रुव्यै वायोगतये । पूष्णो रंह्यै, आदित्यस्य गतये । अप्संबन्धिनीनामोषधीनां रोहिष्यै प्ररोहार्थम् । त्वयि पिधानेन सुरक्षितायां त्वदीयहोमसुकृतेन वायुगमनादिस्त्र्यो जगद्भवहारः सुस्थितो भवतीति स्तूयते ॥

आलोढनं विधत्ते—

“ पार्श्वेन वसाहोमं प्र यौति मध्यं वा एतत्पशूनां यत्पार्श्वे रस एष पशूनां यद्वासा यत्पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति मध्यत एव पशूनां रसं दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

अवदानसंमर्शनमन्त्रस्य पूर्वभागे श्रुत ऐन्द्र इत्यसौ तद्धितो देवतावाचीत्याह—

“ घ्नन्ति वा एतत्पशुं यत्संज्ञपयन्त्यैन्द्रः खलु वै देवतया प्राण ऐन्द्रोऽपान ऐन्द्रः प्राणो अङ्गे अङ्गे नि देध्यदित्याह प्राणापानावेव पशुषु दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

संज्ञपनं हननेन गलनिरौधनाद्युपघातेन संपद्यते । तेनोपद्रवेणापचीतयोः प्राणापानयोः पुनः स्थापनं कर्तव्यम् ॥

द्वितीयभागे त्वष्टृशब्दाभिप्रायमा—

“ देव त्वष्टर्भूरि ते ससमेत्वित्याह त्वाष्ट्रा हि देवतया पशवः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

तृतीयभागे हृदयाद्याकारेण वैलक्षण्यं हविष्ट्रेण सालक्षण्यं च प्रसिद्धमित्याह—

“ विषुरूपा यत्सलक्षमाणो भवथेत्याह विषुरूपा ह्येते सन्तः सलक्षमाण एतर्हि भवन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ॥

चतुर्थभागेऽनुमदन्तुशब्दस्याभिप्रायमाह—

“ देवत्रा यन्तमवसे सखायोऽनु त्वा माता पितरो मदन्वित्वाहानु-
मतमेवैनं मात्रा पित्रा सुवर्गं लोकं गमयति ” [सं०का०६प्र०३अ०११] इति ।
श्रीरसि वातस्य त्वेत्येतौ मन्त्रावुपेक्षितौ ॥

घृतं घृतपावानः पिबत वसां वसापावानः
पिबतान्तरिक्षस्य हविरसि स्वाहा त्वाऽ-
न्तरिक्षाय दिशः प्रदिश आदिशो विदिश
उद्दिशः स्वाहा दिग्भ्यो नमो दिग्भ्यः ॥

बौधायनः—“ सोऽर्धर्चे याज्यायै वसाहोमं जुहोति घृतं घृतपावानः
पिबत वसां वसापावानः पिबतान्तरिक्षस्य हविरसि स्वाहा त्वाऽन्तरिक्षाय
स्वाहेति वषट्कृते हविर्जुहोत्येतस्य होममनु प्रतिप्रस्थाता वसाहोमोद्रेकेण दिशो
जुहोति दिशः प्रदिश आदिशो विदिश उद्दिशः स्वाहा दिग्भ्यो नमो दिग्भ्य
इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ याज्याया अर्धर्चे प्रतिप्रस्थाता वसाहोमं जुहोति घृतं
घृतपावानः पिबतेत्युद्रेकेण दिशः प्रदिश इति प्रतिदिशं जुहोति मध्ये पञ्चमेन
प्राञ्चमुत्तमं संस्थाप्य नमो दिग्भ्य इत्युपतिष्ठते ” इति ।

उद्रेकः शेषः । हे घृतपावानो देवा अत्रत्यं घृतं पिबत । एवमुत्तरत्र । हे
पशो त्वमन्तरिक्षवासिनो देवगणस्य हविरस्यतोऽन्तरिक्षवासिने त्वां स्वाहा
जुहोमि । दिशः प्राच्यै दिशे स्वाहेति शेषः । प्रदिशः, दक्षिणायै । एवमन्य-
त्रापि । षष्ठे तु मन्त्रे सर्वाभ्यो दिग्भ्यः स्वाहेति योज्यम् । मन्त्रा उपेक्षिताः ॥

विधत्ते—

“ अर्धर्चे वसाहोमं जुहोत्यसौ वा अर्धर्चे इयमर्धर्चे इमे एव रसेनानक्ति
दिशो जुहोति दिश एव रसेनानक्यथो दिग्भ्य एवोर्जं रसमव रुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

याज्यायाः पूर्वोत्तरयोरर्धर्चयोरभिमानिनौ देवौ द्यावापृथिव्याविति मध्ये
होमेनोभे अपि रसेनाक्ते भवतः । उद्रेकहोमेन दिग्देवतास्तृप्यन्ति । यजमान-
स्यापि दिशां सकाशादन्नरसप्राप्तिर्भवति ॥

अवदानपूर्वकं द्वौ प्रैपमन्त्रौ मैत्रावरुणं प्रत्युत्पादयति—

प्रपा० ३ अनु० १०]

कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

४८५

(वत्साहोमः)

“ प्राणापानौ वा एतौ पशूनां यत्पृषदाज्यं वानस्पत्याः खलु वै देव-
तया पशवो यत्पृषदाज्यस्योपहत्याऽऽह वनस्पतयेऽनु ब्रूहि वनस्पतये प्रेष्येति
प्राणापानावेव पशुषु दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

पृषदाज्यस्योपहृत्य पात्रगतं पृषदाज्यं स्रुवेण जुह्वामवदायेत्यर्थः । प्रैषयो-
र्यमर्थः—हे मैत्रावरुण वनस्पतिदेवतायै त्वमनुब्रूहि पुरोनुवाक्यां पठ, ततो
याज्यां पठितुं होतारं प्रेरयेति । एवं सति वनस्पतिदेवताकेषु पशुषु पृषदाज्य-
रूपौ प्राणापानौ दधाति ॥

अथेदार्थं तस्य तस्य हृदयाद्यङ्गस्यांशमेकत्र समवद्यतीति विधत्ते—

“ अन्यस्यान्यस्य समवत्त्वं समवद्यति तस्मान्नानारूपाः पशवः ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

समवत्तमवत्तशेषम् । अवदेयानामङ्गानां बहुविधत्वाद्गोमलभ्याः पशवोऽपि
बहुविधाः ॥

सर्वेष्ववदानेषु मांसानिःस्रुतजलेनोपसेचनं विधत्ते—

“ यूष्णोप सिञ्चति रसो वा एष पशूनां यद्य रसमेव पशुषु दधाति ”
[सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

हविःशेषस्येडाभागस्य भक्षणायेडोपाह्वानं होतुर्विधत्ते—

“ इडामुप ह्यते पशवो वा इडा पशूनेषोप ह्यते चतुरूप ह्यते चतुष्पादो
हे पशवः ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ॥

इडादेवताया गोरूपत्वात्पशव इडेत्युक्तम् । यद्यप्येतच्चोदकादेव प्राप्तं
थाऽप्याधारवदिष्टिविकृतित्वद्योतनाय पुनर्विधानम् ॥

अत्रेडावदाने मेदसोपस्तरणाभिघारणे विधातुं तद्व्यतिरेकं निन्दति—

“ यं कामयेतापशुः स्यादित्यमेदस्कं तस्मा आ दध्यान्मेदोरूपा वै पशवो
पेषैवैनं पशुभ्यो निर्भजत्यपशुरेव भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

स्निग्धद्रवरहितं मांसममेदस्कम् । एनं यजमानं पशूनां(शुभ्यो) निर्भजति
नेरस्यति । अतो यजमानः पशुरहितो भवति ॥

विधत्ते—

“ यं कामयेत पशुमान्तस्यादिति मेदस्वत्तस्मा आ दध्यान्मेदोरूपा वै पशवो
पेषैवास्मै पशूनव रुन्धे पशुमानेव भवति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ मेदसोपस्तीर्थं मेदसाऽभिघारयति ” इति ॥

पृषदाज्येनानुयाजहोमं विधत्ते—

“ प्रजापतिर्षज्ञमसृजत स आज्यं पुरस्तादसृजत पशुं मध्यतः पृषदाज्यं

पश्चात्तस्मादाज्येन प्रयाजा इज्यन्ते पशुना मध्यतः पृषदाज्येनानूयाजास्तस्मात्
देतन्मिश्रमिव पश्चात्सृष्टं हि ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ।

यथा प्रथमसृष्टेनाऽऽज्येन प्रथमभाविनः प्रयाजा इज्यन्ते, यथा वा मध्यतः
सृष्टेन पशुना मध्यतो यजते, तथा पश्चात्सृष्टेन पृषदाज्येन पश्चाद्भाविनोऽ-
याजा यष्टव्याः । यस्मादेकं द्रव्यं न पर्याप्तमिति बुद्ध्या पश्चाद्द्रव्यान्तरेण सं-
तद्विहितं तस्मादेतत्पृषदाज्यं दधिमिश्रमेव चोदकप्राप्तम् ॥

त्रित्वसंख्यामपोद्य संख्यान्तरं विधत्ते—

“ एकादशानूयाजान्यजति दश वै पशोः प्राणा आत्मैकादशो यावानं
पशुस्तमनु यजति ” [सं० का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ॥

पृषदाज्यं प्रशंसति—

“ व्रन्ति वा एतत्पशुं यत्संज्ञपयन्ति प्राणापानौ खलु वा एतौ पशूनां य-
षदाज्यं यत्पृषदाज्येनानूयाजान्यजति प्राणापानावेव पशुषु दधाति ” [सं०
का० ६ प्र० ३ अ० ११] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ सं तेऽभिघार्य हृदयमैन्द्रोऽवत्ताभिमर्शनम् ।

श्रीः पार्श्वेन वसां यौति वात पार्श्वार्धता वसा ॥ १ ॥

घृतं वसाहुतिः षड्भिर्दिग्द्योमा नम इत्यतः ।

दिश्युपस्थानमत्रैते मन्त्रा द्वादश वर्णिताः ॥ २ ॥ ” इति ।

अथ मीमांसा ।

द्वादशाध्यायस्य प्रथमपादे चिन्तितम्—

“ पश्वर्थानुष्ठितैर्नास्ति पुरोडाश उपक्रिया ।

अस्ति वा विध्यभावाच्चो *ह्यस्त्यवार्यत्वतोऽध्ववत् ” इति

अग्नीषोमीयस्य पशोर्यानि चोदकप्राप्तानि प्रयाजादीन्यङ्गान्यनुष्ठितानि
पशुपुरोडाश उपकारो नास्ति । कुतः । तदुपकारबोधकस्य विधेरभावात् । च-
कस्तु दर्शपूर्णमासवत्पशुरनुष्ठेय इत्येवंरूपत्वात्पशावेव तदुपकारं बोधय-
न्नु पशुपुरोडाशस्यापीष्टिविकृतित्वात्तत्रापि चोदकोऽस्तीति चेद्वाढम् ।
एव भिन्नचोदकबलात्पुरोडाशोपकाराय प्रयाजाद्यङ्गानि पृथगनुष्ठेयानि
प्राप्ते ब्रूमः—यद्यपि पश्वर्थैः पुरोडाशस्योपकार इत्येतादृशं शास्त्रं नास्ति त-
प्ययमुपकारोऽर्थतः प्राप्तो न वारयितुं शक्यते । यथा प्रदीपस्य वेदिप्रका-

* जैमिनीयन्यायमालाविस्तरे तु “ ह्यर्थतस्त्वस्तु लोकवत् ” इति पाठः ।

निर्मितस्यार्थसिद्धं मार्गप्रकाशकत्वमनिवार्यं तथा पशुतन्मध्येऽनुष्ठीयमानस्य पुरोडाशस्य पश्वर्थैरङ्गैरूपकारः केन वार्येत । तस्मादन्यार्थैरस्तूपकारः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ आज्यभागौ पुरोडाशे न स्तः स्तो वाऽस्य चोदकः ।

लुप्तस्ततो न तौ मैवं प्रयोगांशस्य लोपनात् ” इति ॥

तौ न पशौ करोतीति निषेधादाज्यभागयोः पशावभावेन पुरोडाशे प्रसङ्ग-
सिद्धिर्नास्ति । ततस्तौ विचार्येते । तत्र पुरोडाश आज्यभागौ न स्त इति
तावत्प्राप्तम् । कुतः । पुरोडाशविषयस्य चोदकस्य लुप्तत्वात् । अन्यथा प्रयाजा-
दीनामपि पुनरनुष्ठानापत्तेरिति प्राप्ते ब्रूमः—न तावत्पुरोडाशे चोदको लुप्यते
चोद(बाध)काभावात् । पूर्वोक्तप्रसङ्गसिद्धिस्तु प्रयोगवचनमेव बाधते न चोदकम् ।
अन्यथा प्रयाजादीनां पुरोडाशाङ्गत्वाभावेन प्रसङ्गसिद्धेरप्यवक्तव्यत्वात् । ननु
प्रयोगबाधेऽप्याज्यभागौ न स्त इति चेन्न । आज्यभागौ प्रति बाधिता(का)याः
प्रसङ्गसिद्धेरभावात् । ततः प्रसङ्गसिद्धाङ्गविषयप्रयोगांशस्यैव बाधादबाधितेन
प्रयोगवचनान्शेनाऽऽज्यभागानुष्ठाप्येते । यथा देवदत्ते यज्ञदत्तयानमारूढे देव-
दत्तयानं निवर्त्येते न तु वस्त्रालंकारादि तद्वत् ।

दशमाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ प्रयाजैकादशत्वादिविशेषविधिभिर्युते ।

पश्वादी सामिधेन्यादिविध्यन्तो नास्त्युतास्त्यसौ ॥

विशिष्टाङ्गविधौ नासौ चोदकस्याप्रवृत्तितः ।

लाघवाद्गुणमात्रस्य विधेः साऽ(सोऽ)स्त्यतिदेशतः ” इति ॥

अग्नीषोमीयपशावेकादश प्रयाजाः श्रुताः, चातुर्मास्येषु नव प्रयाजाः, वाय-
व्यपशौ हिरण्यगर्भे इत्याधारमन्त्रः, इत्यादिभिर्युतेषु पश्वादिषु प्राकृतेतिकर्त-
व्यता सामिधेन्यादिर्नास्ति । कुतः । संख्यामन्त्रादिगुणविशिष्टस्य प्रयाजाघा-
राद्यङ्गस्य प्रत्यक्षविधौ सत्युपदिष्टेनैवाङ्गेन निराकाङ्क्षे पश्वादी चोदकस्याप्रवृ-
त्तेरिति पूर्वः पक्षः । पश्वादिविधिस्तावदतिकर्तव्यतामाकाङ्क्षति । तत्र प्राकृ-
ताङ्गान्यतिदिश्य वा तदाकाङ्क्षा पूर्वतां विधास्यमानान्यङ्गान्तराण्युपदिश्य
वेति विवक्षायां ऋषोपकारतया प्राकृताङ्गातिदेश एव न्याय्यः । ततश्चातिदेशतः
प्राप्तप्रयाजाद्यङ्गमनूय गुणमात्रविधौ लाघवं भवति । गुणविशिष्टाङ्गविधौ तु
गौरवं स्यात् । तस्मात्संख्यान्तरमन्त्रान्तराभ्यां पूर्वयोः संख्यामन्त्रोर्बाधेऽपि
प्राजाघारसामिधेन्यादीतिकर्तव्यता प्राप्नोत्येवातिदेशादिति राद्धान्तः ।

दशमाध्यायस्य सप्तमे पादे चिन्तितम्—

“ पशुः कृत्स्नो हविः किं वा प्रत्यङ्गं हविरन्यता ।
आद्यश्रोदनया भैवमवदानपृथक्त्वतः ” इति ॥

अग्नीषोमीयं पशुमालभेतेत्यत्र कृत्स्नस्य पशोरेकहविष्ट्रं युक्तम् । कुतः
अग्नीषोमीयदेवतां प्रति द्रव्यत्वेन पशोश्चोदितत्वात् । न हि हृदयाद्यङ्गं साक्षा-
त्पशुर्भवतीति प्राप्ते ब्रूमः—“ हृदयस्याग्रेऽवद्यत्यथ जिह्वाया अथ वक्षसः ”
“ दोष्णोरवद्यति पार्श्वयोरवद्यति ” इत्यादिना हृदयाद्यङ्गानामवदानानि
पृथगाम्नायन्ते । अवदानं च हविष्ट्रप्रयोजकः संस्कारः । पुरोडाशशब्दौ होतुप-
वदीयमानत्वदर्शनात् । हविःशब्दश्च कर्मव्युत्पत्त्या होमयोग्यं द्रव्यं ब्रूते ।
पश्चात्कृतिचोदना तु हृदयाद्यङ्गद्वारेण देवतासंबन्धादुपपद्यते । तस्मात्प्रत्यङ्गं
हविर्भेदः ।

तत्रैवान्यचिन्तितम्—

“ एकेनाङ्गेन सर्वैर्वा यद्वैकादशभिर्यजिः ।
एकेन यागसंसिद्धेर्हविषां भेदतोऽखिलैः ॥
एकादशभिरन्येषां परिसंख्या भवेद्यतः ।
न त्रिदोषी गत्यभावादशृतोक्तेश्च सोचिता ” इति ॥

प्रत्यङ्गं हविर्भेदे स्थिते सति त्रेधा यागे संशयः । तत्रानिर्दिष्टविशेषेण
येन केनाप्यङ्गेन यागः कर्तव्यस्तावतैव यागस्य सिद्धेरित्येकः पक्षः । चोदि-
तपश्वङ्गत्वं परिगणितेषु हृदयादिष्वङ्गेषु चांसशिरःप्रभृतिषु समानम् ।
ततो हृदयादिवदंसादीनां हविर्भेदत्वाद्यागमन्तरेण ह्ययमानत्वलक्षणहविष्ट्र-
स्यापर्यवसानात्सर्वैरङ्गैर्याग इति द्वितीयः पक्षः । हृदयादिभिरेकादशभिरेवाङ्गै-
र्यागः कर्तव्यः । कुतः । अन्येषामंसादीनां परिसंख्यातत्वात् । कुतः, चोद-
केन सर्वेषामङ्गानामवदाने प्राप्ते हृदयादिवाक्येनांसादयः परिसंख्यायन्ते ।
ननु परिसंख्यायां विधिः स्वार्थं जह्यात्परार्थः कल्पेत प्राप्तं च वाधेतेति दोष-
त्रयं प्रसज्येत । प्रसज्यतां नाम । सति हि गत्यन्तरे तेषां दोषत्वम् । परिसं-
ख्यायास्तु ते त्रयः स्वरूपमिति कृत्वा न दोषतां भजन्ते । किं च द्वयाति
मांसान्यभिमृशन्ति शृताशृतानीति केषांचिन्मांसानामपक्त्वमुच्यते । पाकस्य
हविषो मांसस्य प्रतिनियतः । तस्मादशृतत्वोक्तिरंसादिपरिसंख्यां गमयति
एतदेवाभिप्रेत्यांसादिप्रतिषेधः श्रुत्या वर्ण्यते—“ नांसयोरवद्यति न शिरसः ।
इत्यादिना । तस्मादेकादशभिरेव यागः कर्तव्यः ।

(मुद्रकाण्डकरणकोपयद्संज्ञका होमाः)

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ इज्याशेषैरशेषैर्वा ज्यङ्गैः स्विष्टकृतो हुतिः ।

आद्यः प्रकृतिवन्मैवं पूर्वार्धेत्युक्तिशेषतः ” इति ॥

पशौ श्रूयते—“ ज्यङ्गैः स्विष्टकृतं यजति ” इति । तत्रेज्यार्थानां हृदया-
योकादशाङ्गानां मध्ये यैः कैश्चिज्यङ्गैरिज्याशेषभूतैः स्विष्टकृद्दोतव्यः । कुतः ।
प्रकृताविज्याशेषेण पुरोडाशेन स्विष्टकृतो हुतत्वाद्त्रापि चोदकेन तथात्वा-
दिति प्राप्ते भ्रूमः—“ दोष्णः पूर्वार्धादग्नये समवद्यति गुदस्य मध्यतः श्रोण्या
जघनतः ” इति वाक्यशेषेण हृदयादिभ्य एकादशभ्योऽन्यानि त्रीण्यङ्गानि
स्विष्टकृते समान्नायन्ते । न च हृदयादिष्वपि गुदादीन्यामनातानीति शङ्कनीयं,
तद्विशेषस्य कल्पसूत्रकारेण दर्शितत्वात् । “ हृदयं जिह्वा वक्षो यकृष्टक्यौ
सव्यं दोरुभे पार्श्वे दक्षिणा श्रोणिर्गुदतृतीयमिति दैवतानि, दक्षिणं दोः
सव्या श्रोणिर्गुदतृतीयमिति सौविष्टकृतानि ” इति ।

तस्मादनिज्याशेषैज्यङ्गैः स्विष्टकृद्दोमः ।

अष्टमाध्यायस्य द्वितीयपादे चिन्तितम्—

“ पुरोडाशस्य सांनाय्यस्य वा धर्मः पशौ यतः ।

देवैक्यमाद्यस्तस्मान्नो हविर्जन्मादिसाम्यतः ” इति ॥

अग्नीषोमीये पशावग्नीषोमीयपुरोडाशस्य धर्मः कार्यः । कुतः । देवतैक्या-
दिति चेन्मैवम् । सांनाय्यं पशोरुत्पन्नं, पशुरपि पशोरुत्पन्नः, श्रवणार्धमुखा
सांनाय्यपश्वोः समा । हविःसाम्यं च बलीय इत्युक्तम् । तस्मात्सांनाय्यस्य
धर्मः ॥

अत्र च्छन्दो नास्ति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माध्वीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदी-
यतैत्तिरीयसंहितामाध्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके
दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

समुद्रं गच्छ स्वाहाऽन्तरिक्षं गच्छ स्वाहा
देवैः संवितारं गच्छ स्वाहाऽहोरात्रे गच्छ

स्वाहा॑ मि॒त्रावरु॑णौ गच्छ॒ स्वाहा॒ सोमं॑ गच्छ॒
स्वाहा॑ य॒ज्ञं गच्छ॒ स्वाहा॒ छन्दा॑ंसि गच्छ॒
स्वाहा॑ द्यावा॑पृथि॒वी गच्छ॒ स्वाहा॒ नभो॑ दि॒व्यं
गच्छ॒ स्वाहा॑ऽग्निं वै॒श्वानरं॑ गच्छ॒ स्वाहा॑ऽभ्य-
स्त्वौष॑धी॒भ्यो मनो॑ मे हा॒र्दिं यच्छ॒ तनू॑ त्वचं॑ ।
पु॒त्रं न॒प्तार॑मशी॒य शु॒र्गसि॑ तम॒भि शो॑च॒ योऽ-
स्मान्द्वेष्टि॑ यं च॒ वयं॑ द्वि॒ष्मो धाम्नो॑धाम्नो॒ राज-
न्नि॒तो वरु॑ण नो मुञ्च॒ यदापो॑ अ॒ग्नि॒या वरु॑णेति
शपा॑महे॒ ततो॑ वरुण नो मुञ्च (१) ॥

(असि पङ्क्तिं शतिश्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

समु॒द्रम् । गच्छ॒ । स्वाहा॑ । अ॒न्तरि॑क्षम् ।
गच्छ॒ । स्वाहा॑ । दे॒वम् । स॒वि॒तारं॑म् । गच्छ॒ ।
स्वाहा॑ । अ॒हो॒रा॒त्रे इत्य॑हः—रा॒त्रे । गच्छ॒ । स्वाहा॑ ।
मि॒त्रावरु॑णा॒विति॑ मि॒त्रा—वरु॑णौ । गच्छ॒ । स्वाहा॑ ।
सोम॑म् । गच्छ॒ । स्वाहा॑ । य॒ज्ञम् । गच्छ॒ । स्वाहा॑ ।
छन्दा॑ंसि । गच्छ॒ । स्वाहा॑ । द्यावा॑पृथि॒वी इति॑

(गुदकाण्डकरणकोपयदसंज्ञका होमाः)

द्यावा—पृथिवी । गच्छ । स्वाहा । नभः । दिव्यम् ।
 गच्छ । स्वाहा । अग्निम् । वैश्वानरम् । गच्छ ।
 स्वाहा । अभ्य इत्यत्र—भ्यः । त्वा । ओषधीभ्य
 इत्योषधि—भ्यः । मनः । मे । हार्दिं । यच्छ ।
 तनूम् । त्वचम् । पुत्रम् । नप्तारम् । अशीय । शुक् ।
 असि । तम् । अभीतिं । शोच । यः । अस्मान् ।
 द्वेष्टि । यम् । च । वयम् । द्विष्मः । धाम्नोधाम्न
 इति धाम्नः—धाम्नः । राजन् । इतः । वरुण । नः ।
 मुञ्च । यत् । आपः । अग्नि्याः । वरुण । इति ।
 शर्षामहे । ततः । वरुण । नः । मुञ्च । (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

दशमेऽनुवाके वसाहोमो वर्णितः । एकादशे गुदकाण्डेनोपयदसंज्ञका होमा
 उच्यन्ते ।

कल्पः—“ आग्नीध्रादौपयजानङ्गारानाहरति होत्रीय उपयज उपयजति
 शामित्रान्निरूढपशुबन्ध उत्तरस्यां वेदिश्रोण्यां गुदकाण्डमेकादशधा तिर्यक्छि-
 त्त्वाऽसंभिन्दन्नपर्यावर्तयन्ननूयाजानां वषट्कृते वषट्कृत एकैकं गुदकाण्डं प्रति-
 प्रस्थाता हस्तेन जुहोति समुद्रं गच्छ स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रं सर्वाणि हुत्वाऽद्भ्य-
 स्वौषधीभ्य इति वहिषि लेपं निमृज्य मनो मे हार्दिं यच्छेति जप-
 ति ” इति ।

मन्त्रास्त्वेवमाम्नाताः—

समुद्रं गच्छ स्वाहाऽन्तरिक्षं गच्छ स्वाहा देवः
सवितारं गच्छ स्वाहाऽहोरात्रे गच्छ स्वाहा
मित्रावरुणौ गच्छ स्वाहा सोमं गच्छ स्वाहा
यज्ञं गच्छ स्वाहा छन्दांसि गच्छ स्वाहा
द्यावापृथिवी गच्छ स्वाहा नभो दिव्यं
गच्छ स्वाहाऽग्निं वैश्वानरं गच्छ स्वाहाऽ-
भ्यस्त्वौषधीभ्यो मनो मे हार्दि यच्छ
तनूं त्वचं पुत्रं नप्सारमशीय, इति ।

हे हविस्त्वं समुद्रादिनामकान्देवान्गच्छ । हे लेप त्वाम्पकार्यौषधिसिद्ध्यर्थं
वर्हिषि निर्माश्रिम् । हृदये भवो हार्दो हर्षः सोऽस्यातीति हार्दि । हे समुद्रादि-
देवतासमूह मे हार्दि मनः प्रयच्छ । त्वत्प्रसादात्तनूमुत्तमजातियुक्तं शरीरं
त्वचं कान्तिमद्रूपं तथा गुणवन्तं पुत्रं तत्पौत्रं चाशीय प्राप्तुयाम् ॥

उपयजो विधत्ते—

“ यज्ञेन वै प्रजापतिः प्रजा असृजत ता उपयद्भिरेवासृजत यदुपयज उप-
यजति प्रजा एव तद्यजमानः सृजते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ।

ज्योतिष्टोमयज्ञस्य सृष्टिसाधनत्वेऽपि साक्षात्साधनत्वमुपयजामेव । अनूयाज-
समीप इज्यन्त इत्युपयजः ॥

पशोः पाश्चात्यभागं द्रव्यत्वेन विधत्ते—

“ जघनार्धादव द्यति जघनार्धाद्दि प्रजाः प्रजायन्ते ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० १] इति ॥

त्रेषा विभक्ते गुदकाण्डे स्थूलभागं विधत्ते—

“ स्थविमतोऽव द्यति स्थविमतो हि प्रजाः प्रजायन्ते ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० १] इति ।

निर्गन्तुं सुकरात्स्थूलाच्छिद्रात्प्रजा उत्पद्यन्ते ॥

क्रमेण च्छिन्नानां भागानां सांकर्यं वारयति—

“ असंभिन्दन्नव द्यति प्राणानामसंभेदाय ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० १] इति ।

(गुह्यकाण्डकरणकोपयट्संज्ञका होमाः)

अन्नभागं प्रथमतोऽवदाय पश्चान्मूलभागमित्येतादृशं विपर्यासं निषेधति—

“ न पर्यावर्तयति यत्पर्यावर्तयेदुदावर्तः प्रजा ग्राहकः स्यात् ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ।

उदावर्तो रोगविशेषः ॥

समुद्रादिमन्त्राणां सर्वेषां प्रजोत्पत्तावुपयोगं विवक्षुः समुद्रजलस्य रेतःसाम्यमभिप्रेत्याऽऽह—

“ समुद्रं गच्छ स्वाहेत्याह रेत एव तदधिति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

अन्तरिक्षंशब्दस्यावकाशप्रदानोपयोगं दर्शयति—

“ अन्तरिक्षं गच्छ स्वाहेत्याहान्तरिक्षेणैवासौ प्रजाः प्र जनयत्यन्तरिक्षं ह्यनु प्रजाः प्रजायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

प्रेरकत्वेन सवितुरुपयोग इत्याह—

“ देवः सवितारं गच्छ स्वाहेत्याह सवितृप्रसूत एवासौ प्रजाः प्र जनयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

उत्पत्तिकालत्वेनाहोरात्रोपयोगमाह—

“ अहोरात्रे गच्छ स्वाहेत्याहाहोरात्राभ्यामेवासौ प्रजाः प्र जनयत्यहोरात्रे ह्यनु प्रजाः प्रजायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

प्राणापानप्रदत्वेन मित्रावरुणयोरुपयोगमाह—

“ मित्रावरुणौ गच्छ स्वाहेत्याह प्रजास्वेव प्रजातासु प्राणापानौ दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

देवतात्वेन सोमोपयोगमाह—

“ सोमं गच्छ स्वाहेत्याह सौम्या हि देवतया प्रजाः ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

प्रजाप्रदत्वेन यज्ञस्योपयोगमाह—

“ यज्ञं गच्छ स्वाहेत्याह प्रजा एव यज्ञियाः करोति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

पशुप्रदत्वेन छन्दसामुपयोगमाह—

“ छन्दाः सि गच्छ स्वाहेत्याह पशवो वै छन्दाः सि पशूनेवाव रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

धारणाय द्यावापृथिव्योरुपयोगमाह—

“ द्यावापृथिवी गच्छ स्वाहेत्याह प्रजा एव प्रजाता द्यावापृथिवीभ्यामुभयतः परि गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

वृष्टिप्रदानेन नभस उपयोगमाह—

“ नभो दिव्यं गच्छ स्वाहेत्याह प्रजाभ्य एव प्रजाताभ्यो वृष्टिं नि यच्छति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

प्रतिष्ठाप्रदानेन वैश्वानरस्योपयोगमाह—

“ अग्निं वैश्वानरं गच्छ स्वाहेत्याह प्रजा एव प्रजाता अस्यां प्रतिष्ठापयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ।

अद्भ्यस्त्वौषधीभ्य इति मन्त्र उपोक्षितः ॥

मनो मे हार्दिं यच्छेति प्रार्थनायाः प्रसङ्गमाह—

“ प्राणानां वा एषोऽव द्यति योऽवद्यति गुदस्य मनो मे हार्दिं यच्छेत्याह प्राणानेव यथास्थानमुप ह्यते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ।

गुदस्य प्राणाधारत्वेन तदवदाने सति स्थानभ्रष्टाः प्राणाः पुनर्मन्त्रेण यथास्थानं स्थापिता भवन्ति ॥

शुगसि तमभि शोच योऽस्मान्द्वेष्टि यं
च वयं द्विष्मो धाम्नो धाम्नो राजन्नितो
वरुण नो मुञ्च यदापो अघ्निया वरु-
णेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्च ॥

कल्पः—“अग्नेण यूपं स्फयेनोद्धत्यावोक्ष्य शुष्कस्य चाऽऽर्द्रस्य च संधौ हृदयशूलमुद्गासयति शुगसि तमभि शोच योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्यथाद्भिर्मार्जयन्ते धाम्नो धाम्नो राजन्नितो वरुण नो मुञ्च यदापो अघ्निया वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुञ्चेति ” इति ।

हे हृदयशूल त्वं शुगसि शोकरूपमसि । अतो द्वेष्टारं द्वेष्ट्यं चाभि शोचाभिप्राप्य शोचय । हे वरुण त्वमितो धाम्नो धाम्नस्तत्तद्द्वेष्टेष्ट्यस्थानाच्छोकप्रापकादस्मान्मोचय । किं च हे आपो हेऽघ्निया हे वरुणेत्येवं वयं तदाऽस्माकमिष्टप्राप्त्यनिष्ठनिवारणार्थं देवं त्वां शपामहे बाधामहे । महतां प्रत्यक्षं नामग्रहणमेव तावन्महान्द्रोहः । तथा च श्रूयते—“ यो वै वसीया सं यथानाममुपचरति पुण्यातिं वै स तस्मै कामयते ” इति । न केवलमत्र नामग्रहणं किं त्वस्म-

(सोमाभिषवोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

दपेक्षिततत्तत्कार्यसाधनप्रयासश्च । तेनोभयेन जन्यं यत्पापमस्ति हे वरुण ततः
पापादस्मान्मोचय । मन्त्रावेतावुपेक्षितौ ॥

शूलोद्वासनं विधत्ते—

“ पशोर्वा आलब्धस्य हृदयं शुगृच्छति सा हृदयशूलमभि समेति
यत्पृथिव्यां हृदयशूलमुद्रासयेत्पृथिवीं शुचाऽर्पयेद्यदस्वपः शुचाऽर्पयेच्छु-
क्लस्य चाऽऽर्द्रस्य च संधावुद्रासयत्युभयस्य शान्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० १] इति ॥

उद्वासनकाले ध्यानं विधत्ते—

“ यं द्विष्यात्तं ध्यायेच्छुचैवैनमर्पयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १] इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ समुद्रं गुदकाण्डस्य होमा अद्भ्यस्तु वर्हिषि ।
लेपं मार्ष्टु मनो जप्यः शुक्संधावाद्द्रुशुक्लयोः ॥
त्यक्त्वा शूलं धाम्नो मृज्यं भवेत्पञ्चदशोदिताः ॥१॥ ” इति ॥

अत्र मीमांसाछन्दसी न स्तः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठक
एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

ह॒विष्म॑तीरि॒मा आपो॑ ह॒विष्मा॑न्दे॒वो अ॑ध्वरो
ह॒विष्मा॑ आ वि॒वास॑ति ह॒विष्मा॑ अस्तु
सूर्यः । अ॒ग्नेर्वो॑ऽपन्न॒ग्रह॑स्य स॒र्दसि॑ सा॒दयामि॑
सु॒म्नाय॑ सु॒मिनीः सु॒म्ने मा॑ धत्तेन्द्रा॒ग्नि॒योर्भा॑-
ग॒धेयीः॑ स्थ मि॒त्रावरु॑णयोर्भा॒गधेयीः॑ स्थ

विश्वेषां देवानां भागधेयाः स्थ यज्ञे
जागृत (१) ॥

(हविष्मतीश्चतुस्त्रिंशत् ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

हविष्मतीः । इमाः । आपः । हविष्मान् ।
देवः । अध्वरः । हविष्मान् । एति । विवासति ।
हविष्मान् । अस्तु । सूर्यः । अग्नेः । वः । अपन्न-
गृहस्येयपन्न—गृहस्य । सदांसि । सादयामि ।
सुम्रायं । सुमिनीः । सुम्रे । मा । धत्त । इन्द्रा-
मिथोरितिन्द्र—अग्नियोः । भागधेयोरिति भाग-
धेयाः । स्थ । मित्रावरुणयोरिति मित्रा—वरुणयोः ।
भागधेयोरिति भाग—धेयाः । स्थ । विश्वेषाम् ।
देवानाम् । भागधेयोरिति भाग—धेयाः । स्थ ।
यज्ञे । जागृत (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

एकादशेऽनुवाके गुदकाण्डहोमो वर्णितः । एतावताऽग्नीषोमीयः पशुः

(सोमाभिषवोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

समाप्तः । अथ सोमाभिषवोपयुक्तानां वसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानं द्वाद-
शेऽनुवाकेऽभिधीयते ।

हविष्मतीरिमा आपो हविष्मान्देवो अध्वरो हविष्माꣳ आ विवासति हविष्माꣳ अस्तु सूर्यः ।

कल्पः—“ अथ यो वीडितः कुम्भस्तं याचति तमादायान्तरेण चात्वा-
लोत्करावुदङ्गुपनिष्क्रम्य यत्राऽऽपस्तदेति नान्तमा वहन्तीरत्येति न स्थाव-
राणां गृह्णाति प्रतीपं तिष्ठन्गृह्णाति च्छायाथै चाऽऽतपतश्च संघौ गृह्णाति
हविष्मतीरिमा आपो हविष्मान्देवो अध्वरो हविष्माꣳ आ विवासति हविष्माꣳ
अस्तु सूर्य इति ” इति ।

वीडितो दृढः । इमा गृह्यमाणा वसतीवरीसंज्ञका आपः स्वसंस्कारेण
सोमेन हविष्मत्यो भवन्तु । देव इन्द्रोऽपि हविष्मानस्तु । अध्वरो यागोऽपि
हविष्मानाविवासति समन्ताद्विशेषेण प्रवर्तताम् । वसतीवरीणां प्रकाशकत्वेन
सूर्योऽपि हविष्मानस्तु ॥

विधत्ते—

“ देवा वै यज्ञमाधीध्रे व्यभजन्त ततो यदत्यशिष्यत तदद्भुवन्वसतु नु न
इदमिति तद्दसतीवरीणां वसतीवरित्यं तस्मिन्नातर्न समशक्नुवन्तदप्सु प्रावेश-
यन्ता वसतीवरीरभदन्वसतीवरीर्गृह्णाति यज्ञो वै वसतीवरीर्यज्ञमेवाऽऽरभ्य
गृहीत्वोप वसति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।

पुरा कदाचिद्देवा आशीध्रमण्डपे स्थित्वा यज्ञशालामशेनेदं ममेदं ममेत्येवं
व्यभजन्त । ततः सर्वैः स्वस्वभागेषु यदवशिष्टं तदुद्दिश्य परस्परमवुवन्निदमव-
शिष्टमिदानीं साधारण्येनास्माकमेव तिष्ठतु प्रातर्विभागं करिष्याम इति । यस्मा-
द्दसत्विति देवैरुक्तं तस्मात्तस्मात्सर्वं देवोक्तयोर्गाद्दसतीवरीरिति नाम संपन्नम् ।
वसत्वित्युक्त्या यच्छेषभूतं तद्वत्य आपो वसतीवर्यः । ततः प्रातःकाले पुनः
समागत्य तस्मिन्नावशिष्टे विभागं कर्तुं नाशक्नुवन् । तस्याल्पत्वेन वहूनामपर्या-
प्तत्वात् । तस्य साधारणस्थैकेन ग्रहीतुमशक्यत्वाद्दप्सु परित्यक्तवन्तः ।
ताश्चाऽऽपो वसतीवर्योऽभवन् । ततो यज्ञांशत्वाद्दसतीवरीर्गृह्णीयात् । तद्दह-
णेन यज्ञधेवोपक्रम्य दृढं धारयित्वा तत्समीपे वसति ॥

(सोमाभिषवोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

तस्य ग्रहणस्य सूर्यास्तमयात्पूर्वकालं व्यतिरेकमुखेण विधत्ते—

“ यस्यागृहीता अभि निम्नोचेदनारब्धोऽस्य यज्ञः स्याद्यज्ञं वि च्छिन्यात् ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।अगृहीता एता अभिलक्ष्य यन्निम्नोचेदस्तमियात्तदा पूर्वदिने यज्ञोऽनुप-
क्रान्तो भवेत् । तदाऽपरेद्युरनुष्ठितोऽपि विच्छिन्न एव स्यात् ॥

कथंचिदस्तमये सति त्रेधा प्रतीकारं विधत्ते—

“ ज्योतिष्या वा गृह्णीयाद्विरण्यं वाऽवधाय सशुक्राणामेव गृह्णाति यो वा
ब्राह्मणो बहुयाजी तस्य कुम्भ्यानां गृह्णीयात्स हि गृहीतवसतीवरीकः ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।उल्कया द्योतिता इत्याद्यः पक्षः । कुम्भे हिरण्यमवधाय तत्सहिता इति
द्वितीयः पक्षः । सोमयाजिमृहे कुम्भगता इति तृतीयः पक्षः ॥

उक्तमेव विधिमनुद्य प्रशंसति—

“ वसतीवरीगृह्णाति पशवो वै वसतीवरीः पशूनेवाऽऽरभ्य गृहीत्वोप
वसति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।

पशुप्राप्तिहेतुतया पशुत्वम् ॥

ग्रहणकाले प्रवाहाभिमुख्यं विधत्ते—

“ यदन्वीपं तिष्ठन्गृह्णीयान्निर्मागुका अस्मात्पशवः स्युः प्रतीपं तिष्ठन्गृह्णाति
प्रतिरुध्यैवास्मै पशून्गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।प्रवाहो यन्मुखस्तन्मुखत्वेनावस्थानमन्वीपत्वं, तद्वैपरीत्यं प्रतीपत्वं, निर्मा-
गुका चिचश्वराः, प्रतिरुध्य विनाशं निवार्य ॥

प्रवाहगतोदकं विधत्ते—

“ इन्द्रो वृत्रमहन्तसोऽपोऽभ्यञ्जियत तासां यन्मेध्यं यज्ञियं सदेवमासी-
त्तदत्यमुच्यत ता वहन्तीरभवन्वहन्तीनां गृह्णाति या एव मेध्या यज्ञियाः
सदेवा आपस्तासामेव गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

प्रवाहेष्वत्यन्तसमीपस्थं जलं व्यतिरेकमुखेण विधत्ते—

“ नान्तमा वहन्तीरतीयाद्यदन्तमा वहन्तीरतीयाद्यज्ञमति मन्येत ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।

अन्तमा अन्तिक्रतमाः । अतिमन्येतावजानीयात् ॥

(तोमाभिषवोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

वहन्तीष्वपि नदीषु या हृदवर्तिन्यः स्थावरा आपो याश्च तटाकादिस्था-
स्तासां ग्रहणं निषेधति—

“ न स्थावराणां गृह्णीयाद्वरुणगृहीता वै स्थावरा यत्स्थावराणां गृह्णीया-
द्वरुणेनास्य यज्ञं ग्राहयेत् ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

अपां ग्रहणाय च्छायातपयोः संधिदेशं विधत्ते—

“ यद्वै दिवा भवत्यपो रात्रिः प्र विशति तस्मात्ताम्रा आपो दिवा दृश्ये
यन्नक्तं भवत्यपोऽहः प्र विशति तस्माच्चन्द्रा आपो नक्तं दृश्ये छायायै चाऽऽ-
तपतश्च संधौ गृह्णात्यहोरात्रयोरेवास्यै वर्णं गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० २] इति ।

अहर्षदा वर्तते तदानीमप्सु रात्रिः प्रविशति । तत्र जलवर्णस्य शुक्लस्य
रात्रिवर्णस्य कृष्णस्य च मेलनादीषत्ताम्रा इवाऽऽपो दिने दृश्यन्ते । यथा
राहुग्रस्ते चन्द्रे ताभ्रत्वं तद्वत् । यदा तु रात्रिः प्रवर्तते तदानीमहोऽप्सु प्रवि-
शति । तत्र शुक्लवर्णयोर्मेलनादापो रात्रौ चन्द्रवदतिश्वेता दृश्यन्ते । तस्माद्दर्श-
द्वयोपेते संधिदेशे गृह्णीयात् ॥

जलविशेषणेन मन्त्रगतहविष्मच्छब्देन हविःसंपादकत्वं विवक्षितमित्याह—

“ हविष्मतीरिमा आप इत्याह हविष्कृतानामेव गृह्णाति ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० २] इति ॥

सूर्यशब्देनापां प्रकाशोपेतत्वं विवक्षितमित्याह—

“ हविष्मा अस्तु सूर्य इत्याह सशुक्राणामेव गृह्णाति ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० २] इति ॥

मन्त्रगतस्य च्छन्दस उपयोगमाह—

“ अनुष्टुभा गृह्णाति वाग्ना अनुष्टुग्वाचैवैनाः सर्वया गृह्णाति ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्य सदसि सादयामि सुम्नाय
सुम्निनीः सुम्ने मा धत्तेन्द्राग्निभ्योर्भागधेयीः
स्थ मित्रावरुणयोर्भागधेयीः स्थ विश्वेषां
देवानां भागधेयीः स्थ यज्ञे जागृत् ॥

कल्पः—“ अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्य सदसि सादयामीत्यपरेण शालामुखीयमुप-
सादयति, सुम्नाय सुम्निनीः सुम्ने मा धत्तेति सर्वेषु वसतीवरीणां सादनेषु

(सोमाभिषेचोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

यजमानो जपति, निशायां वसतीवरीः परिहरत्यन्तर्वेद्यासीने यजमाने पत्न्यां च नादीक्षितमभिपरिहरेत्सर्व्येऽसेऽत्याध्यायपरेण प्राजिहितं परिक्रम्य पूर्व्या द्वारोपनिर्हृत्य दक्षिणेन वेदिं गत्वा दक्षिणेन मार्जालीयं धिष्णियं परीत्य दक्षिणस्यामुत्तरवेदिश्रोण्यां सादयति—इन्द्राग््नियोर्भागधेयीः स्थेति, दक्षिणेऽसेऽत्याध्याय यथेतं गत्वा पूर्व्या द्वारोपनिर्हृत्योत्तरेण वेदिं गत्वोत्तरेणाऽऽग्नीध्रीयं धिष्णियं परीत्योत्तरस्यामुत्तरवेदिश्रोण्यां सादयति मित्रावरुणयोर्भागधेयीः स्थेति, सर्व्येऽसेऽत्याध्याय यथेतं गत्वाऽपरेणाऽऽग्नीध्रीयं धिष्णियमुपसादयति विश्वेषां देवानां भागधेयीः स्थेति, यज्ञे जागृतेति सन्ना अनुमन्त्रयते” इति ।

हे वसतीवर्यो युष्मानविनश्वरगृहस्य शालामुखीयस्याग्नेः सदसि सादयासि समीपस्थाने स्थापयासि । हे आपः सुम्नाय सर्वत्राग्निसुखाय भृष्टताः सुत्रिनीः स्वयमपि सुखवत्यो यूयं मां यजमानं सुप्ने सुस्वे धत्त स्थापयत । यूयं यक्ष्यमाणानामिन्द्रादिदेवानां भागरूपाः स्थ । तस्माद्यज्ञे जागृत रक्षोनिवारणाय सावधाना भवत । अग्नेर्वः सुम्नायेति द्वौ मन्त्रावुपेक्षितौ ॥

हविष्मतीरित्यारभ्य ऋचः पादेषु या चतुःसंख्या या च शालामुखीयोत्तरवेद्याग्नीध्रीयस्थानत्रयविशिष्टा सादनसंख्या तदुभयं प्रशंसति—

“चतुष्पदयर्चा गृह्णाति त्रिः सादयति सप्त सं पद्यन्ते सप्तपदा शकरी पशवः शकरी पशूनेवाव रुन्धे” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

शालामुखीयोत्तरवेद्योः सादनं विधत्ते—

“अस्मै वै लोकाय गार्हपत्य आ धीयतेऽमुष्पा आहवनीयो यद्गार्हपत्य उपसादयेदस्मिँल्लोके पशुमान्तस्याद्यदाहवनीयेऽमुष्मिँल्लोके पशुमान्तस्यादुभयोरुप सादयत्युभयोरेवैनं लोकयोः पशुमन्तं करोति” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

स्थानत्रये यत्सूत्रोक्तं परिभ्रामणं तद्विधत्ते—

“सर्वतः परि हरति रक्षसामपहत्यै” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

मन्त्रचतुष्टये स्पष्टार्थतां दर्शयति—

“इन्द्राग््नियोर्भागधेयीः स्थेत्याह यथायजुरेवैतत्” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ॥

१ क. घ. ड. धिष्ण्यं । २ क. घ. ड. धिष्ण्यं । ३ क. घ. ड. धिष्ण्यम् । ४ ख. अभिमं । ५ ख. 'यं सह प्र' ।

(सोमाभिषेकोपयुक्तवसतीवरीसंज्ञकानामपामुपादानम्)

विधत्ते—

“ आग्नीध्र उप वासयत्येतद्वै यज्ञस्यापराजितं यदाग्नीध्रं यदेव यज्ञस्या-
पराजितं तदेवैना उप वासयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० २ इति ।
तदेव तस्मिन्नेव ॥

यद्विहितं वहन्तीनां गृह्णातीति तदेव प्रशंसति—

“ यतः खलु वै यज्ञस्य विततस्य न क्रियते तदनु यज्ञरक्षास्यैव
चरन्ति यद्वहन्तीनां गृह्णाति क्रियमाणमेव तद्यज्ञस्य शये रक्षसामनन्ववचाराय”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० २] इति ।

विततस्य विस्तीर्णस्य यज्ञस्य यतो यज्ञं विशुष्य न क्रियते तदेव
च्छिद्रमनुप्रविश्य रक्षास्यवचरन्ति अपकुर्वन्ति । वहन्तीग्रहणेन तदङ्गं क्रिय-
माणमेव शये शेते भवति ॥

आग्नीध्रे सादितानां तृतीयसवनभक्ताभिषेकार्थन्तं पारगं विधत्ते—

“ न होता ईलयन्त्या तृतीयसवनात्परि शेरे यज्ञस्य संतत्यै ” [सं०का०
६ प्र० ४ अ० २] इति ।

एता आपो न ह्यपगमयन्ति,* किं तु परिशेरेऽवतिष्ठन्ते, स्थापयेदित्यर्थः ॥
अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ हविर्गृह्णाति वसतीवरीरक्षेस्तु सादयेत् ।
शालामुखीयतः पश्चात्सुम्ना स्वाधी जपेत्पुनः ॥ १ ॥
इन्द्रमित्रद्वयाद्देदिश्रोण्योरासादयेत्कपात् ।
विश्वे ह्याग्नीध्रधिष्ण्यस्य पश्चादासादयेत्पुनः ॥
यज्ञेति मन्त्रयेत्सजाः सप्त मन्त्रा इहोदिताः ॥ २ ॥ ” इति ॥

अत्र न भीमांसा ॥

अथ च्छन्दः—

हविष्मतीरित्यनुष्टुप् ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरी-
यसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

* अपगमयन्तीत्यस्यापगच्छन्तीत्यर्थो ज्ञेयः । अथ वाऽऽत्मानमिति शेषो बोध्यः ।

हृदे त्वा मनसे त्वा दिवे त्वा सूर्याय
 त्वोर्ध्वमिममध्वरं कृधि दिवि देवेषु होत्रा
 यच्छ सोमं राजन्नेद्यव रोह मा भेर्मा सं
 विकथा मा त्वां हिंसिषं प्रजास्वमुपावरोह-
 प्रजास्वामुपावरोहन्तु शृणोत्वग्निः समिधा
 हवं मे शृण्वन्त्वापो धिषणांश्च देवीः । शृणोत
 ग्रावाणो विदुषो नु (१) यज्ञं शृणोतुं देवः
 संविता हवं मे । देवीरापो अपां नपाद्य ऊर्मि-
 हीविष्यं इन्द्रियावांन्मदिन्तमस्तं देवैभ्यो देवत्रा
 धत्त शुक्रं शुक्रपेभ्यो येषां भागः स्थ
 स्वाहा कार्ष्णिंरस्यपापां मृध्नं समुद्रस्य वोऽ-
 क्षित्या उन्नये । यमग्ने पृत्सु मर्त्यमावो वाजेषु
 यं जुनाः । स यन्ता शश्वतीरिषः (२) ॥

(नु सप्तचत्वारिंशच्च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 तृतीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ।)

हृदे । त्वा । मनसे । त्वा । दिवे । त्वा ।

(अग्निषोतव्यस्य सोमस्य शकटादुपावरोहः)

सूर्याय । त्वा । ऊर्ध्वम् । इमम् । अध्वरम् । कृधि ।
दिवि । देवेषु । होत्राः । यच्छ । सोम । राजन् ।
एति । इहि । अवेति । रोह । मा । भेः । मा ।
समिति । विक्थाः । मा । त्वा । हिंसिषम् ।
प्रजा इति प्र—जाः । त्वम् । उपावरोहेत्युप—अव-
रोह । प्रजा इति प्र—जाः । त्वाम् । उपावरोहन्त्वित्युप—
अवरोहन्तु । शृणोतु । अग्निः । समिधेति
सम्—इधा । हवम् । मे । शृण्वन्तु । आपः ।
धिषणाः । च । देवीः । शृणोत । ग्रावाणः । विदुषः ।
नु । (१) यज्ञम् । शृणोतु । देवः । सविता ।
हवम् । मे । देवीः । आपः । अपाम् । नपात् ।
यः । ऊर्मिः । हविष्यः । इन्द्रियावानितीन्द्रिय—
वान् । मदिन्तमः । तम् । देवेभ्यः । देवत्रेति
देव—त्रा । धत्त । शुक्रम् । शुक्रपेभ्य इति शुक्र—
पेभ्यः । येषाम् । भागः । स्थ । स्वाहा । कार्षिः ।
असि । अपेति । अपाम् । मृध्रम् । समुद्रस्य । वः ।
आक्षित्यै । उदिति । नये । यम् । अग्ने । पृत्स्विति
पृत्—सु । मर्यम् । आवः । वाजेषु । यम् । जुनाः ।
सः । यन्ता । शश्वतीः । इषः (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

द्वादशेऽनुवाके सोमाभिपवार्यानां वसतीवरीणां ग्रहणमुक्तम् । अभिषोत-
व्यस्य सोमस्य शकटादुपावरोहस्योद्देशेऽनुवाकेऽभिधीयते । अथ महारात्रे
प्रबुध्य सोमपात्राण्यासाद्य सोममवरोहयेत् ।

कल्पः—“ अथैतच्चर्मफलकयोः प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणाति यज्ञ प्रति-
तिष्ठेति वा तूष्णीं वा तस्मिन्संमुखान्प्राव्णः कृत्वा दक्षिणस्य हविर्धानस्यान्त-
रेपे सोमं राजानमुपावहरति हृदे त्वा मनसे त्वा सोम राजन्नेह्यवरोहेति द्वाभ्या-
म् ” इति ।

मन्त्रौ त्वेवमाभ्यातौ—

हृदे त्वा मनसे त्वा दिवे त्वा सूर्याय त्वोर्ध्वमिमम-
ध्वरं कृधि दिपि देवेषु होत्रा यच्छ सोम राजन्ने-
ह्यव रोह मा भेर्मा सं विदथा मा त्वा हिंसिपं
प्रजास्त्वमुपावरोह प्रजास्त्वामुपावरोहन्तु, इति ॥

हे सोम त्वां हृदे हृदयवज्रो मनुष्येभ्यो मनसे मनस्विभ्यः पितृभ्यो दिवे
द्युलोकवासिभ्यो देवेभ्यो विशेषतः सूर्याय चोपावहरामि । त्वमिमं प्रवृत्तमध्वरं
विनाशरहितयूध्वेषुपात्रं समाप्तं कृधि कुरु । दिपिष्ठेषु देवेषु होत्रा अस्मदीयान्या-
ह्वानानि स्तोत्ररूपाणि यच्छावस्थापथ । हे सोम राजन्नेह्यभिषवस्थाने समागच्छ ।
शकटादवरोह । मा धैपीः । मा च संधिपथाः कम्पिष्ठाः । अहं तु त्वां मा हिंसि-
षम् । अतस्त्वं देवलोके गत्वा देवीः प्रजा उपावरोह मामुहि । प्रजाश्च त्वामु-
पावरोहन्तु माम्नुवन्तु ॥

अत्रोपावहरोदिति विधिं सूचयन्हृदयादिशब्दानां यथोक्तार्थं दर्शयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति स त्वा अध्वर्युः स्याद्यः सोममुपावहरन्त्सर्वाभ्यो
देवताभ्य उपावहरोदिति हृदे त्वेत्याह मनुष्येभ्य एवैतेन करोति मनसे त्वेत्या-
ह पितृभ्य एवैतेन करोति दिवे त्वा सूर्याय त्वेत्याह देवेभ्य एवैतेन करोत्ये-
तावतीर्षे देवतास्ताभ्य एवैनं सर्वाभ्य उपावहरति ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ३] इति ।

यो हृदे त्वेति मन्त्रेण सर्वदेवतार्थमुपावहर्तुं जानाति स एव मुख्योऽध्वर्यु-
रिति ब्रह्मवादिनामुक्तिः । सोम राजन्निति मन्त्र उपेक्षितः ॥

(अभिषोतव्यस्य सोमस्य शक्रदादुपावरोहः)

विधत्ते—

“ पुरा वाचः प्रवदितोः प्रातरनुवाकमुपाकरोति यावत्येव वाक्तामव रुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

रात्रौ निद्रां कुर्वन्तो मनुष्या उषःकाले प्रबुध्य परस्परं वाक्प्रसं कुर्वन्ति ।
क्षिणः शब्दं कुर्वन्ति । तद्धि वाचः प्रवदनम् । प्रातःकालात्पूर्वं होत्राऽनुव-
क्तव्य ऋक्समूहः प्रातरनुवाकः । उपाकरणं नाम होतारं प्रति प्रैषोक्तिः । अत्र
मूत्रम्—“ पुरा वाचः पुरा वा वयोभ्यः प्रातर्यावभ्यो देवेभ्योऽनुब्रूहि ”
इति । प्रवदितोः प्रवदनात् ॥

प्रातरनुवाकस्य प्रथमामृचं विधत्ते—

“ अपोऽग्नेऽभिव्याहरति यज्ञो वा आपो यज्ञमेवाभि वाचं वि सृजति ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

अपोऽभिलक्ष्य तत्प्रतिपादिकामृचमग्ने प्रथमं व्याहरेत् । आपो रेवतीः
प्रथया हि वस्व इत्येतामृचमित्यर्थः ॥

तत ऊर्ध्वं वक्तव्या ऋचो विधत्ते—

“ सर्वाणि छन्दाःस्यन्वाह पशवो वै छन्दाःसि पशून्वेवाव रुन्धे ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

तत्तच्छन्दोयुक्ता ऋग्विशेषा ग्रन्थषाहुल्यभयाद्ब्रह्मचब्राह्मणे स्पष्टत्वाच्च नात्र
पदश्यन्ते ॥

प्रातरनुवाकसमाप्तौ पठनीयामृचं कामनाभेदेन विकल्पितां विधत्ते—

“ गायत्रिया तेजस्कामस्य परि दध्यात्रिष्टुभेन्द्रियकामस्य जगत्या पशुका-
मस्यानुष्टुभा प्रतिष्ठाकामस्य पङ्क्त्या यज्ञकामस्य विराजाऽन्नकामस्य ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

परिदध्यात्समापयेत् ॥

कल्पः—“ यत्राभिजानात्यभूदुषा रुशत्पशुरिति तत्प्रचरण्या जुहोति शृणो-
त्वग्निः समिधा हवं म इति ” इति ।

अभूदुषा इत्येषा प्रातरनुवाकस्य परिधानीया तां होत्रा पठ्यमानां यदाऽ-
ध्वर्युर्जानाति तदा जुहुयात् ।

मन्त्रस्त्वेवमाभ्यायते—

शृणोत्वग्निः समिधा हवं मे शृण्वन्त्वापो धिष-

णाश्च देवीः । शृणोत ग्रावाणो विदुषो
नु यज्ञं शृणोतु देवः सविता हवं मे ॥, इति ।

सम्यग्भिद्यतेऽनयाऽऽज्याहुत्येति समिदाहुतिस्तया समिद्धोऽग्निर्मे हवं मदी-
यमाहानं शृणोतु । हे आपो ग्रहीष्यमाणा यूयमपि शृणुत । कीदृश्यः ।
धिषणा विद्योपेताः । देव्यो देवतारूपाश्च । हे ग्रावाणोऽभिपत्रार्थमिहोपस्थिता
यूयं विदुषो नु विद्वास एव सन्तो यज्ञं शृणुत । सविता देवो मदीयमाहानं
शृणोतु ॥

अग्न्यादिश्रवणप्रयोजनमाह—

“ शृणोत्वग्निः समिधा हवं म इत्याह सवितृप्रसूत एव देवताभ्यो निवे-
द्यापोऽच्छैति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

एकधनसंज्ञकाः पञ्चेजनीसंज्ञकाश्चाऽऽप आनेतव्याः । अतो मन्त्रेण देव-
ताभ्यो विज्ञाप्य ता अपः प्राप्तुं गच्छति ॥

प्रैषमन्त्रमुत्पादयति—

“ अप इष्य होतरित्याहेपितं हि कर्म क्रियते ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ३] इति ।

हे होतरानेतव्या अप उदिश्य प्र देवत्रा ब्रह्मणे गातुरेतित्वत्यादिका ऋच
इष्य पठेत्यर्थः । लोकेऽपीपितमभीष्टं कर्म सम्यक्क्रियते ॥

प्रैषान्तरमुत्पादयति—

“ मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यवा द्रवेत्याह मित्रावरुणौ वा अपां नेतारौ
ताभ्यामेवैना अच्छैति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

चमसिनामृत्विजां परिचारकाश्चमसाध्वर्यवः । तत्र मैत्रावरुणानाम् ऋत्विजो
यश्चमसाध्वर्युस्तं संवोध्याऽऽगच्छेति ब्रूयात् । तदनेन प्रैषेणोदकप्रवतर्कमित्राव-
रुणदेवद्रव्येन सहैवैना अपः प्राप्तुं गच्छति ॥

देवीरापो अपां नपाद्य ऊर्मिर्हविष्य इन्द्रिया-
वान्मदिन्तमस्तं देवेभ्यो देवत्रा धत्त शुक्रं
शुक्रपेभ्यो येषां भागः स्थ स्वाहा—

कल्पः—“ अपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वा वार्हिरादाय संप्रैषमाह—अप इष्य
होतमैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यवाद्रवैकधनिन आद्रवत नेष्टः पत्नीमुदानयाशीद्धो-

(अभिषोतव्यस्य सोमस्य शकटादुपावरोहः)

तृचमसेन वसतीवरीभिश्च चात्वाले प्रत्युपलम्बस्वेति यथासंप्रैषं ते कुर्वन्ति यत्राऽऽपस्तश्रन्त्यथाप्सु वर्हिः प्रास्याभिजुहोति देवीरापो अपां नपाद्य ऊर्भिर्हविष्य इन्द्रियावान्मदिन्तमस्तं देवेभ्यो देवत्रा धत्त शुक्रं शुक्रपेभ्यो येषां भागः स्थ स्वाहेति ” इति ।

न पातयत्युदकमध्ये गूढतया स्थितोऽपि तदुदकं न विनाशयतीति नपात् । अपां नपादिति वह्निविशेषस्य संज्ञा । हे आपो देव्यो हे वह्ने यूयं य ऊर्भिर्गुष्मदीयस्तं देवत्रा देवेषु धत्त स्थापयत । किमर्थम् । देवेभ्यो देवार्थमस्माभिर्देवानुद्दिश्य होतुमित्यर्थः । कीदृश ऊर्भिः । हविष्यो हविषे सोमरूपाय हितः । इन्द्रियावान्प्रीतः सन्निन्द्रियवृद्धिकारी । मदिन्तमः पीयमानोऽत्यन्तहर्षकारी । कीदृशं तम् । शुक्रं दीप्तिमन्तम् । कीदृशेभ्यो देवेभ्यः । येषां यूयं भागभूताः स्थ तेभ्यः शुक्रपेभ्यः सोमपेभ्यः । इदमाज्यं युष्मभ्यं हुतमस्तु ॥

ग्रहीष्यमाणानामपं मूलयत्वेन हविष्रसंपादनेन चेषमाहुतिरुपयुज्यत इत्याह-

“ देवीरापो अपां नपादित्याहाऽऽहुत्यैवैना निष्क्रीय गृह्णात्यथो हविष्कृतानामेवाभिघृतानां गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ॥

कल्पः—“ कार्ष्णिरीसीति दूर्भैराहुतिमपष्टाव्य ” इति ।

कार्ष्णिरीस्यपापां मृधम्, इति मन्त्रपाठः ।

हे आज्य त्वमप्सु हुतं सत्कार्ष्णिः कर्षणीयमपनेतव्यमसि । अपां मृधं युद्धोपलक्षितानिष्टरूपं त्वामपनयामि ॥

एतमर्थं दर्शयति—

“ कार्ष्णिरीसीत्याह शमलमेवाऽऽसामप प्लावयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

शमलं मलिनांशम् ॥

समुद्रस्य वोऽक्षित्या उन्नये ।

कल्पः—“ समुद्रस्य वोऽक्षित्या उन्नय इत्यभिहुतानां मैत्रावरुणचमसेन गृह्णाति ” इति ।

हे आपः समुद्रव्युष्माकमक्षीणत्वाय पूर्वेषुर्वसतीवरीर्गृहीत्वाऽपि पुनरिदानीमुन्नयामि ॥

असितिं विशदयति—

“समुद्रस्य वोऽसित्या उन्नय इत्याह तस्मादद्यमानाः पीयमाना आपो न क्षीयन्ते” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

यथा चमसेन जलं गृहीतं तथा त्रिभिः कुम्भैरेकधना गृहीयात्पञ्चेजनीश्च गृहीयात् । तथा च सूत्रम्—“अथैकधना गृह्णातीन्द्राय वो जुष्टान्गृ(गृ)ह्णामीति वा तूर्णीं वाऽथ पञ्चेजनीर्गृह्णाति” इति ॥

विधत्ते—

“योनिर्वै यज्ञस्य चात्वालं यज्ञो वसतीवरीर्होतृचमसं च मैत्रावरुणचमसं च सःस्पर्श्य वसतीवरीर्व्यानयति यज्ञस्य सयोनित्वायाथो स्वादेवैना योनेः प्र जनयति” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

उत्तरवेदिनिष्पादकतया चात्वालो यज्ञयोनिः । देवविभक्तयज्ञावशेषत्वाद्द्वसतीवरीणां यज्ञत्वम् । व्यानयति व्याप्ता अधिकाः करोति । तत्प्रकारः सूत्रे दर्शितः—“होतृचमसे वसतीवरीभ्यो निषिच्योपरिचात्वालं होतृचमसं च मैत्रावरुणचमसं च सःस्पर्श्य वसतीवरीर्व्यानयति सप्तन्या यन्तीत्यभिज्ञाय होतृचमसान्मैत्रावरुणचमस आनयति मैत्रावरुणचमसाद्धोतृचमसे” इति ।

प्रश्नोत्तरमन्त्रानुत्पादयति—

“अध्वर्योऽवेरपा३ इत्याहोतेमनन्नमुरुतेमाः पश्येति वावैतदाह” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

पुतिः प्रश्नार्था । हेऽध्वर्यो, अपः किमवेर्लब्धवानसि । सोऽयं होतुः प्रश्नः । उतेमनन्नमुरित्यध्वर्योरुत्तरमन्त्रः । लब्धवानस्मीत्येतावदेव न भवति उतापि तु ईं ता अनन्नमुरुपसंप्राप्ताः । दूरवर्तित्वेऽपि सत्त्वमात्रेण लाभो भवति तदुपसंप्राप्तिर्लाभादतिरिच्यते । उतेमा इति वाक्यं मन्त्रस्य व्याख्यानम् । हे होतर्न केवलं मद्द्वचनमात्रेण विश्वसिहि किं त्विमाः पुरोवर्तिनीः पश्येत्येवमेव सर्वमन्त्रेणाध्वर्युर्ब्रूते ॥

कल्पः—“अध्वर्योऽवेरपा३ इति होताऽध्वर्युं पृच्छत्युतेमनन्नमुरिति प्रत्युक्त्वा प्रचरणीशेषात्क्रतुकरणं जुहोति यमग्ने पृत्सु मर्त्यमिति” इति ।

यमग्ने पृत्सु मर्त्यमावो वाजेषु यं
जुनाः । स यन्ता शश्वतीरिषः॥, इति मन्त्रपाठः ।

(अभिषोतव्यस्य सोमस्य शकटादुपावरोहः) .

हेऽग्ने यं मर्त्यं पृत्सु सङ्गामेषु आवो रक्षसि, किं च वाजेष्वन्ननि-
मित्तं यं मर्त्यं जुना गच्छसि हवींषि ग्रहीतुं यस्य सकाशं गच्छसीत्यर्थः । स
मर्त्यस्त्वदनुग्रहेण शश्वतीरिषो नित्यान्यन्नानि धनरूपाणि यन्ता नियंस्यति
प्राप्स्यतीत्यर्थः । मन्त्रोऽयमुपेक्षितः ॥

अस्य च क्रतुकरणाख्यस्य होमस्य विषयविशेषव्यवस्थितिं विधत्ते—

“ यद्यग्निष्टोमो जुहोति यद्युक्थ्यः परिधौ नि मार्ष्टि यद्यतिरात्रो यजुर्वदन्प्र
पद्यते यज्ञक्रतूनां व्यावृत्त्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ३] इति ।

अनुष्ठीयमानस्य कर्मणोऽग्निष्टोमत्वे मन्त्रेण क्रतुकरणं जुहुयात् । उक्थ्यत्वे
परिधावाज्यलेपं निमृज्यात् । अतिरात्रत्वे मन्त्रं पठन्हविर्धानं प्राप्नुयात् । एवं
सत्यग्निष्टोमादीनामनुष्ठास्यमानानां परस्परं व्यावृत्तिरिदानीमेवावगता । सक्रतुं
कुर्वीत मनोमयः प्राणशरीरो भारूप इत्युपनिषदि तत्कृत्विति वैयासिकसूत्रे
चोपास्तिष्वपि क्रतुशब्दस्य प्रयोगात्तद्व्यवच्छेदार्थं यज्ञशब्दः । द्रव्ययज्ञास्तपो-
यज्ञा योगयज्ञास्तथाऽपर इत्यादौ तपःप्रभृतिष्वपि यज्ञशब्दप्रयोगात्तद्व्यवच्छे-
दाय क्रतुशब्दप्रयोगः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ हृदे सोमद्वयात्सोमं शकटादवरोहयेत् ।

शृणोऽग्नौ जुहुयाद्देवीरप्सु हुत्वाऽथ दर्भकैः ॥ १ ॥

अप्सूपप्लावयेत्कार्षिः समुद्रो गृह्यते जलम् ।

यमग्ने क्रतुकृद्धोमो मन्त्राः सप्तेह वर्णिताः ॥ २ ॥” इति ॥

अथ मीमांसा ।

तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादे चिन्तितम्—

“ चमसाध्वर्यवो नान्य ऋत्विग्भ्योऽन्येऽथ वाऽग्निमः ।

यौगिक्या संज्ञया मैवं षष्ठ्या तेभ्यो विभेदनात् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“ चमसाध्वर्युन्वृणीते ” इति । ये पूर्वं त्वत्र कार्या-
नुसारेणाध्वर्युप्रमुखा ऋत्विज उक्तास्तेभ्यो न व्यतिरिक्ताश्चमसाध्वर्यवः ।
कुतः । यौगिकसंज्ञया तदभेदप्रतीतेः । यथा देवदत्त एव पचिक्रियायोगात्पा-
चको भवति तद्वदध्वर्युप्रमुखा एव चमसयोगाच्चमसाध्वर्यव इति चेन्मैवम् ।
मध्यतःकारिणां चमसाध्वर्यवो होत्रकाणां चमसाध्वर्यव इति षष्ठ्या भेदाव-

भासात् । मध्यतःकारिणो होत्रादयः । होत्रकाः प्रतिप्रस्थातृमैत्रावरुणादयः । तस्मादृत्विग्भ्योऽन्ये ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ तान्दृणीतेति बहुता नास्ति वाऽस्ति ग्रहैक्यवत् ।

नैवेति चेन्न वैपम्यादुत्पत्तौ बहुताश्रुतेः ” इति ॥

चमसाध्वर्युन्दृणीत इति यद्बहुत्वं श्रुतं तन्न विवक्षितं, ग्रहैकत्ववदुद्देश्यगत-
त्वादिति चेन्नैवम् । ग्रहवैपम्यात् । ग्रहं संमार्ष्टीत्येतन्न ग्रहाणामुत्पत्तिवाक्यं,
चमसाध्वर्युणां त्वेतदेवोत्पत्तिवाक्यं, ततस्तेषामुपादेयत्वात्तद्गतं बहुत्वं विव-
क्षितम् ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ नेयत्ताऽस्त्यस्ति वा तेषां न नियामकवर्जनात् ।

चमसानां दशत्वेन चमसाध्वर्यवो दश ” इति ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥

अथ च्छन्दः—

शृणोत्वग्निरिति त्रिष्टुप् । यमग्रे पृत्स्विति गायत्री ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके

त्रयोदशोऽनुवाकः ॥ १३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

त्वमग्ने रुद्रो असुरो महो दिवस्त्व० शर्धो
मारुतं पृक्ष ईशिषे । त्वं वातैररुणैर्यासि शंग-
यस्त्वं पूषा विधतः पांसि नु त्मना । आ
वो राजानमध्वरस्य रुद्र० होतार० सत्ययज०
रोदस्योः । अग्निं पुरातनयित्नोरचित्ताद्विर-

ण्यरूपमवसे कृणुध्वम् । अग्निर्होता नि
 षसादा यजीयानुपस्थे मातुः सुरभावं लोके ।
 युवा कविः पुरुनिष्ठः (१) ऋतावा धर्ता
 कृष्टीनामुत मध्यं इद्धः । साध्वीमकर्देववीतिं
 नो अद्य यज्ञस्य जिह्वामविदाम गुह्याम् । स
 आयुराऽगात्सुरभिर्वसानो भद्रामकर्देवहूतिं नो
 अद्य । अक्रन्ददग्निः स्तनयन्निव द्यौः क्षामा
 रेरिहद्वीरुधः समञ्जन् । सद्यो जज्ञानो वि
 हीमिद्धो अख्यदा रोदसी भानुना भात्यन्तः ।
 त्वे वसूनि पुर्वणीक (२) होतर्दीषा वस्तो-
 रेरिरे यज्ञियासः । क्षामेव विश्वा भुवनानि
 यस्मिन्त्सः सौभंगानि दधिरे पावके । तुभ्यं
 ता अङ्गिरस्तम विश्वाः सुक्षितयः पृथक् ।
 अग्ने कामाय येमिरे । अश्याम तं काममग्ने
 तवोत्यश्याम रयिः रयिवः सुवीरम् । अश्याम
 वाजमभि वाजयन्तोऽश्याम द्युम्रमंजराजंरं ते ।
 श्रेष्ठं यविष्ठ भारताग्ने द्युमन्तमा भर । (३)
 वसो पुरुस्पृहः रयिम् । स श्वितानस्तन्यतू
 रोचनस्था अजरोभिर्नानदद्विर्यविष्ठः । यः
 पावकः पुरुतमः पुरुणि पृथून्यग्निरनुयाति

भवन् । आयुष्टे विश्वतो दधद्यमग्निर्वरेण्यः ।
 पुनस्ते प्राण आऽर्यति परा यक्ष्मं सुवामि
 ते । आयुर्दा अग्ने हविषो जुषाणो घृतप्रतीको
 घृतयोनिरेधि । घृतं पीत्वा मधु चारु गव्यं
 पितेव पुत्रमभि (४) रक्षतादिमम् । तस्मै
 ते प्रतिहर्यते जातवेदो विचर्षणे । अग्ने
 जनामि सुष्टुतिम् । दिवस्परि प्रथमं जज्ञे
 अग्निरस्मद्द्वितीयं परि जातवेदाः । तृतीय-
 मप्सु नृमणा अजस्रमिन्धान एनं जरते
 स्वाधीः । शुचिः पावक वन्द्योऽग्ने बृहद्वि
 रोचसे । त्वं घृतेभिराहुतः । दृशानो रुक्म
 उर्व्या व्यद्यौद्दुर्मर्षमायुः श्रिये रुचानः । अग्नि-
 र्मृतो अभवद्वयोभिः (५) यदेनं द्यौरजन-
 यत्सुरेताः । आ यदिषे नृपतिं तेज आनद्-
 शुचि रेतो निषिक्तं द्यौरभीके । अग्निः शर्धम-
 नवद्यं युवानं स्वाधियं जनयत्सूदयञ्च । स ते-
 जीयसा मनसा त्वोत उत शिक्ष स्वपत्यस्यं
 शिक्षोः । अग्ने रायो नृतमस्य प्रभूतौ भूयामं
 ते सुष्टुतयंश्च वस्वः । अग्ने सहन्तमा भर
 युम्नस्यं प्रासहा रयिम् । विश्वा यः (६)

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

च॒र्षणी॒रभ्या॑सा वाजे॑षु सा॒सह॑त् । तम॑ग्ने पृ॒त-
ना॒सह॑ꣳ र॒यिꣳ सह॑स्व आ भ॑र । त्वꣳ हि
स॒त्यो अ॒द्भुतो॑ दा॒ता वाज॑स्य गो॒मंतः॑ । उ॒क्षा-
न्ना॒य व॒शान्ना॒य सोम॑पृ॒ष्ठाय॑ वे॒धसे॑ । स्तोमै॑-
र्वि॒धेमा॒ग्नये॑ । व॒द्मो हि सू॒नो अस्य॑न्नसद्वा च॒क्रे
अ॒ग्निर्ज॑नुषाऽज्म॒न्नम् । स त्वं न॑ ऊ॒र्जसन॑ उ॒र्जे
धा॒ राजे॑व जे॒रवृ॒के क्षे॑ष्यन्तः । अ॒ग्न आ॒यू-
ꣳषि (७) प॒वस॑ आ सु॒वोर्ज॑मिषं च नः ।
आ॒रे बा॑धस्व दु॒च्छुना॑म् । अ॒ग्ने प॑वस्व स्व॒पां
अ॒स्मे व॑र्चः सु॒वीर्य॑म् । द॒धत्पो॑षꣳ र॒यिं म॑यिं ।
अ॒ग्ने पा॑वक रो॒चिषा॑ म॒न्द्रया॑ दे॒व जि॒ह्वया॑ ।
आ दे॒वान्वा॑क्षि य॒क्षि च॑ । स नः॑ पा॒वक॑ दी॒दि-
वोऽग्ने॑ दे॒वाꣳ इ॒हाऽऽ व॑ह । उ॒प य॒ज्ञꣳ ह॒विश्च॑
नः । अ॒ग्निः शु॒चि॒त्रत॑तमः शु॒चि॒र्वि॒प्रः शु॒चिः
क॒विः । शु॒चीं रो॑चत आहु॑तः । उ॒दग्ने॑ शु॒चय॑-
स्तव॑ शु॒क्रा भ्रा॑जन्त ई॒रते॑ । तव॑ ज्योती॑ꣳ-
प्य॒र्चयः॑ (८) ॥

(पुरु॒निष्ठः पु॒र्वणी॑क भ॒राभि॑ वयो॒मिथ॑ आ॒यूꣳषि॑ वि॒प्रः शु॒चिश्च॑तुर्दश च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

(देवस्य रक्षोहणो विभूस्त्वः सोमात्यन्यानर्गा पृथिव्या इषे त्वाऽऽ दे
वाक्ते सं ते समुद्रं हविष्मतीर्हृदे त्वमध्ये रुद्रश्चतुर्दश ॥ १४ ॥)

(देवस्य गमध्ये हविष्मतीः पवस एकत्रिंशत् ॥ ३१ ॥)

हरिः ॐ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथ-
माष्टके तृतीयः प्रपाठकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

त्वम् । अग्ने । रुद्रः । असुरः । महः । दिवः ।
त्वम् । शर्धः । मारुतम् । पृक्षः । ईशिषे । त्वम् ।
वातैः । अरुणैः । यासि । शंगय इति शं—गयः ।
त्वम् । पूषा । विधत इति वि—धतः । पासि । नु ।
त्मना । एति । वः । राजानम् । अध्वरस्य । रुद्रम् ।
होतारम् । सत्ययजमिति सत्य—यजम् । रोदस्योः ।
अग्निम् । पुरा । तनयित्नोः । अचित्तात् । हिरण्य-
रूपमिति हिरण्य—रूपम् । अवसे । कृणुध्वम् ।
अग्निः । होता । नीति । ससाद् । यजीयान् ।
उपस्थ इत्युप—स्थे । मातुः । सुरभौ । उ । लोके ।
युवा । कविः । पुरनिष्ठ इति पुरु—निष्ठः । (१)
ऋतावेत्यृत—वा । धर्ता । कृष्टीनाम् । उत । मध्ये ।
इद्धः । साध्वीम् । अकः । देववीतिमिति देव-
वीतिम् । नः । अद्य । यज्ञस्य । जिह्वाम् । अवि-

दा॒म । गु॒ह्या॒म् । सः । आ॒युः । ए॒ति । अ॒गा॒त् ।
 सु॒र॒भिः । व॒सा॒नः । भ॒द्रा॒म् । अ॒कः । दे॒व॒हू॒ति॒मि॒ति
 दे॒व—हू॒ति॒म् । नः । अ॒द्य । अ॒क्र॒न्द॒त् । आ॒ग्निः ।
 स्त॒न॒यन् । इ॒व । द्यौः । क्षा॒मं । रे॒रि॒ह॒त् । वी॒रु॒यः ।
 स॒म॒ञ्ज॒निति॑ स॒म्—अ॒ञ्ज॒न् । स॒द्यः । ज॒ज्ञा॒नः । वी॒ति ।
 हि । ई॒म् । इ॒द्धः । अ॒रु॒य॒त् । ए॒ति । रो॒द॒सी इति॑ ।
 भा॒नु॒ना । भा॒ति । अ॒न्तः । त्वे इति॑ । व॒सू॒नि ।
 पु॒र्व॒णी॒के॒ति॑ पु॒रु—अ॒नी॒क । (२) हो॒तः । दो॒षा ।
 व॒स्तोः । ए॒ति । ई॒रि॒रे । य॒ज्ञि॒या॒सः । क्षा॒मं । इ॒व ।
 वि॒श्वा । भु॒व॒ना॒नि । य॒स्मि॒न् । स॒मि॒ति । सौ॒भ॒गानि॑ ।
 द॒धि॒रे । पा॒व॒के । तु॒भ्य॑म् । ताः । अ॒ङ्गि॒र॒स्त॒मे॒त्य॒ङ्गि॒रः—
 त॒म । वि॒श्वाः । सु॒क्षि॒त॒य इति॑ सु—क्षि॒त॒यः ।
 पृ॒थ॒क् । अ॒ग्ने । का॒मा॒य । ये॒मि॒रे । अ॒श्या॑मं । त॒म् ।
 का॒म॑म् । अ॒ग्ने । त॒वं । ऊ॒ती । अ॒श्या॑मं । र॒यि॒म् ।
 र॒यि॒व इति॑ र॒यि—वः । सु॒वी॒र॒मि॒ति॑ सु—वी॒र॑म् ।
 अ॒श्या॑मं । वा॒ज॑म् । अ॒भी॒ति । वा॒ज॒य॑न्तः । अ॒श्या॑मं ।
 द्यु॒म॒म् । अ॒ज॒र । अ॒ज॒र॑म् । ते । श्रे॒ष्ठ॑म् । य॒वि॒ष्ठ ।
 भा॒र॒त् । अ॒ग्ने । द्यु॒म॒न्त॒मि॒ति॑ द्यु—म॒न्त॑म् । ए॒ति ।
 भ॒र । (३) व॒सो इति॑ । पु॒रु॒स्पृ॒ह॒मि॒ति॑ पु॒रु—स्पृ॒ह॒-
 ह॑म् । र॒यि॒म् । सः । श्वि॒ता॒नः । त॒न्य॒तुः । रो॒च॒न॒स्था

इति रोचन—स्थाः । अजरेभिः । नानंदद्भिरिति
 नानंदत्—भिः । यविष्ठः । यः । पावकः । पुरुतम
 इति पुरु—तमः । पुरुणि । पृथूनि । अग्निः । अनु-
 यातीयनु—याति । भर्वन् । आयुः । ते । विश्वतः ।
 दधत् । अयम् । अग्निः । वरेण्यः । पुनः । ते । प्राण
 इति प्र—अनः । एति । अयति । परेति । यक्षमम् ।
 सुवामि । ते । आयुर्दा इत्यायुः—दाः । अग्ने ।
 हविषः । जुषाणः । घृतप्रतीक इति घृत—प्रतीकः ।
 घृतयोनिरिति घृत—योनिः । एधि । घृतम् । पीत्वा ।
 मधु । चारु । गव्यम् । पिता । इव । पुत्रम् ।
 अभीति । (४) रक्षतात् । इमम् । तस्मै । ते ।
 प्रतिहर्यत इति प्रति—हर्यते । जातवेद् इति जात—
 वेदः । विचर्षण इति वि—चर्षणे । अग्ने । जनामि ।
 सुष्टुतिमितं सु—स्तुतिम् । दिवः । परीति । प्रथ-
 मम् । जज्ञे । अग्निः । अस्मत् । द्वितीयम् । परीति ।
 जातवेदा इति जात—वेदाः । तृतीयम् । अप्स्वि-
 यम्—सु । नृमणा इति नृ—मनाः । अजस्रम् ।
 इन्धानः । एनम् । जरते । स्वाधीरिति स्व—धीः ।
 शुचिः । पावक । वन्द्यः । अग्ने । बृहत् । वीति ।
 रोचसे । त्वम् । घृतेभिः । आहुत इत्या—हुतः ।

(काम्ययाज्यापुरोमुवाक्याः)

दृशानः । रुक्मः । उर्व्या । वीतिं । अद्यौत् । दुर्म-
 र्षमिति दुः—मर्षम् । आयुः । श्रिये । रुचानः । अग्निः ।
 अमृतः । अभवत् । वयोभिरिति वयः—भिः । (५)
 यत् । एनम् । द्यौः । अजनयत् । सुरेता इति सु-
 रेताः । एति । यत् । इषे । नृपतिमिति नृ—पतिम् ।
 तेजः । आनट् । शुचिं । रेतः । निषिक्तमिति नि-
 सिक्तम् । द्यौः । अभीके । अग्निः । शर्धम् । अन-
 वद्यम् । युवानम् । स्वाधियमिति स्व—धियम् ।
 जनयत् । सुदयत् । च । सः । तेजीयसा । मनसा ।
 त्वोतः । उत । शिक्ष । स्वपत्यस्येति सु—अपत्यस्य ।
 शिक्षोः । अग्ने । रायः । नृतमस्येति नृ—तमस्य ।
 प्रभूताविति प्र—भूतौ । भूयाम् । ते । सुष्टुतय इति
 सु—स्तुतयः । च । वस्वः । अग्ने । सहन्तम् । एति ।
 भर । द्युमस्य । प्रासहेति प्र—सहा । रयिम् । विश्वाः ।
 यः । (६) चर्षणीः । अभीति । आसा । वाजेषु ।
 सासहत् । तम् । अग्ने । पृतनासहमिति पृतना—स-
 हम् । रयिम् । सहस्वः । एति । भर । त्वम् । हि ।
 सत्यः । अद्रभुतः । दाता । वाजस्य । गोमत इति
 गो—मतः । उक्षान्नायेत्युक्ष—अन्नाय । वशान्नायेति
 वशा—अन्नाय । सोमपृष्ठायेति सोम—पृष्ठाय ।

वे॒धसे॑ । स्तो॒मैः । वि॒धेम॑ । अ॒ग्नये॑ । व॒द्मः । हि ।
 सु॒नो॒ इति॑ । अ॒सिं । अ॒द्मस॒द्वेय॑द्म—स॒दा । च॒क्रे ।
 अ॒ग्निः । ज॒नुषा॑ । अ॒ज्मं । अ॒न्नम् । सः । त्वम् ।
 नः । ऊ॒र्ज॒सन॑ इत्यूर्ज—स॒ने । उ॒र्जम् । धाः । राजा॑ ।
 इ॒व । जेः । अ॒वृ॒के । क्षे॒षि । अ॒न्तः । अ॒ग्ने । आ॒यू॒-
 षि । (७) प॒वसे॑ । ए॒ति । सु॒व । ऊ॒र्जम् । इ॒षम् ।
 च । नः । आ॒रे । बा॒धस्व॑ । दु॒च्छु॒नाम् । अ॒ग्ने ।
 प॒व॒स्व । स्व॒पा इति॑ सु—अ॒पाः । अ॒स्मे इति॑ ।
 व॒र्चः । सु॒वी॒र्य॒मिति॑ सु—वी॒र्यम् । द॒धत् । पो॒षम् ।
 र॒यिम् । म॒यि । अ॒ग्ने । पा॒व॒क । रो॒चिषा॑ । म॒न्द्रया॑ ।
 दे॒व । जि॒ह्वया॑ । ए॒ति । दे॒वान् । व॒क्षि । य॒क्षि । च ।
 सः । नः । पा॒व॒क । दी॒दिवः॑ । अ॒ग्ने । दे॒वान् ।
 इ॒ह । ए॒ति । व॒ह । उ॒पेति॑ । य॒ज्ञम् । ह॒विः । च ।
 नः । अ॒ग्निः । शु॒चि॒व्र॒त॒त॒म इति॑ शु॒चि॒व्र॒त—त॒मः ।
 शु॒चिः । वि॒प्रः । शु॒चिः । क॒विः । शु॒चिः । रो॒च॒ते । आ॒हु॒त
 इ॒त्या—हु॒तः । उ॒दिति॑ । अ॒ग्ने । शु॒च॒यः । त॒वं । शु॒क्राः ।
 भ्रा॒ज॒न्तः । ई॒र॒ते । त॒वं । ज्योतीं॑ षि । अ॒र्च॒यः (८) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके

तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथ-
माष्टके तृतीयः प्रपाठकः ॥ ३ ॥

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

(अथ प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके चतुर्दशोऽनुवाकः ।)

त्रयोदशेऽनुवाके हविर्धानशकटादधिषवणफलकयोरुपरि सोमोऽवरोहितः । अथाभिषवो वक्तव्यः । तथाऽप्यध्यापकसंपदायेन प्रपाठकसमाप्तिरूपत्वाच्चतुर्दशेऽनुवाके काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः क्रमप्राप्ता अभिधीयन्ते ।

तत्र काम्येष्टिकाण्डे राक्षोम्रेष्टेरूर्ध्वमिच्छन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये रुद्रवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदभिचरन्नेषा वा अस्य घोरा तनूर्यद्भुद्रस्तस्मा एवैनमा वृश्चति ताजगार्तिमाच्छति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

रुद्रवते घोरतनूयुक्ताय । अभिचरञ्शत्रुं मारयन् । तस्मै रुद्रवतेऽग्नये । एनं शत्रुमावृश्चति समन्ताच्छित्त्वा प्रयच्छति । ताजक् तदानीमेव ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

त्वमग्ने रुद्रो असुरो महो दिवस्त्वꣳ शर्धो
मारुतं पृक्ष ईशिषे । त्वं वातैररुणैर्यासि
शंगयस्त्वं पृषा विधतः पासि नु त्मना ॥, इति ॥

हेऽग्ने त्वं रुद्रो घोरतनूयुक्तोऽसुरः शत्रूणां निरसिता । दिवो द्युलोकस्य मह उत्सवरूपो हविर्वहनेनोत्सवकारित्वात् । त्वं मारुतं शर्धो मरुतां संबन्धि बलं बलवच्चेन प्रसिद्धानां मरुद्गणानामपि त्वदनुग्रहेणैव बलं भवति । अतः पृक्ष ईशिषे मरुद्भिः संपृक्तस्तदीयं सैन्यं नियमय । किं च त्वं शंगयः मुखं प्राप्तो वायुवेगैररुणवर्णैरश्वैर्यासि । किं च पोपकस्त्वं नु त्मना स्वयमेव पासि । कान् , विधतो हविषा परिचर्या विदधतो यजमानान् ॥

अथ याज्या—

आ वो राजानमध्वरस्य रुद्रꣳ होतारꣳ सत्य-
यजꣳ रोदस्योः । अग्निं पुरा तनयित्वा-
चित्ताद्विरण्यरूपमवसे कृणुध्वम् ॥, इति ॥

हे ऋत्विग्यजमाना वो युष्माकमवसे रक्षणायाग्निमाकृणुध्वं वशी कुरुत । कदा, तनयित्वाचित्तात्, न विद्यते चित्तं यस्मिन्मरणे तदचित्तं शत्रुणा विस्तारिताद्भवदीयमरणात्पूर्वमेव । कीदृशमग्निम् । अध्वरस्य राजानं यज्ञस्वा-

मिनं, रुद्रं शन्नन्प्रति क्रूरं, होतारं फलदानाय भक्तानामाह्वतारं, रोदस्योः सत्ययज्ञं द्युलोके भूलोके च सत्यमवश्यं कर्मफलं यजति ददातीति सत्ययज्ञस्तं, हिरण्यरूपं तत्सदृशम् ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये सुरभिमते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यस्य गावो वा पुरुषा वा प्रमीयेरन्यो वा विभीयादेपा वा अस्य भेषज्या तनुर्यत्सुरभिमती तथैवास्मै भेषजं करोति सुरभिमते भवति पूतीगन्धस्यापहृत्यै ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

सुरभिमते भेषज्यतनूयुक्ताय । यस्य यजमानस्य गावो वा भृत्या वा दैविकरोगवाहुल्येन बहवो म्रियेरन्स्वयं वा कदाचिदपमृत्योर्भीतो भवेत्तादृशो निर्वपेत्पूतीगन्धस्य शवगन्धस्य निवृत्तये सुगन्धयुक्ताय कुर्यात् ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

अग्निर्होता नि षसादा यजीयानुपस्थे मातुः
सुरभावु लोके । युवा कविः पुरुनिष्ठ
ऋतावा धर्ता कृष्टीनामुत मध्य इद्धः ॥, इति ॥

अयमग्निर्मातुरुपस्थे वेदेः समीपवर्तिनि सुरभावु लोके सुरभिगन्धयुक्त एवाऽऽहवनीयस्थाने निषसादोपविष्टः । कीदृशोऽग्निः । होता देवानामाह्वता । यजीयान्मानुषाद्धोतुरतिशयेन यष्टा । युवा नित्यं तरुणः । कविर्मेधावी । पुरुनिष्ठः पुरुषु गार्हपत्यादिस्थानेषु स्थितः । ऋतावा सत्यवान् । कृष्टीनां धर्ता मनुष्याणां पोषकः । अपि च मध्ये मनुष्याणामुदर इद्धो जाठराग्निरूपेण दीप्तः ॥

अथ याज्या—

साध्वीमकर्देववीतिं नो अद्य यज्ञस्य जिह्वा-
मविदाम गुह्याम् । स आयुराऽगात्सुरभि-
र्वसानो भद्रामकर्देवहूर्तिं नो अद्य ॥, इति ॥

अयमग्निरद्य नो देववीतिमस्माभिर्देवेभ्यो दत्तां भक्ष्यां पुरोडाशाहुतिं साध्वीमकः स्वाहुमकरोत् । अतो यज्ञस्य जिह्वास्थानीयां गोप्यामग्निदेवतामविदाम वयं लब्धवन्तः । सुरभिः पुरोडाशाज्यादिसुगन्धोपेतः सोऽग्निरायुर्वसा-

प्रपा० ३ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

५२१

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

नोऽस्मदीयमायुराच्छादयन्गोपायन्नागादागच्छतु । अद्य नोऽस्मदीयां देवहूर्तिं भद्रामकः, देवार्थं होमं यथाशास्त्रं करोतु ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्सङ्ग्रामे संयत्ते भागधेयेनैवैनं शमयित्वा परानभि निर्दिशति यमवरेषां विध्यन्ति जीवति स यं परेषां प्र स मीयते जयति तं सङ्ग्रामम् ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

क्षामवते क्षुधायुक्ताय । युद्धे प्रत्यासन्ने सति जयार्थं निर्वपेत् । स्वदत्तेनाग्निभागेन स्वविषयमग्निं शान्तं कृत्वा पराञ्चान्वहोराभिमुख्येन निर्दिशति हन्तुं प्रदर्शयति । तथा सत्यवरेषां स्वसैन्यगतानां मध्ये यं पुरुषं शत्रवो विध्यन्ति स जीवति । परेषां शत्रुसैन्यगतानां मध्ये यं पुरुषमितरे विध्यन्ति स प्रम्रियते । ततो यजमानो जयति ॥

यथा जयार्थिन एषेष्टिस्तथा बहुबन्धुमरणनिवारणार्थिनोऽप्येतामिष्टिं विधत्ते—

“ अभि वा एष एतानुच्यति येषां पूर्वापरा अन्वञ्चः प्रमीयन्ते पुरुषाहु-तिर्हस्य प्रियतमाऽग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्भागधेयेनैवैनं शमयति नैषां पुराऽऽयुषोऽपरः प्र मीयते ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

पूर्वापरा ज्येष्ठाः कनिष्ठाश्च । अन्वञ्चो विच्छेदवर्जिताः । येषां बन्धूनां मध्ये बहवो विच्छेदमन्तरेण म्रियन्त एतानभिलक्ष्यैष क्षामवानग्निरुच्यति समवैति । कुतः, पुरुषाहुतेरेतत्प्रियत्वात्पुरोडाशेनाग्निः शाम्यति । तत एषां बन्धूनां मध्ये ज्येष्ठे जीवति सत्यपरः कनिष्ठ आयुःसंपूर्तः पूर्वमपमृत्युना न म्रियते ॥

गृहदाहादि निमित्तीकृत्यापि तामेवेष्टिं विधत्ते—

“ अभि वा एष एतस्य गृहानुच्यति यस्य गृहान्दहत्यग्नये क्षामवते पुरो-डाशमष्टाकपालं निर्वपेद्भागधेयेनैवैनं शमयति नास्यापरं गृहान्दहति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० २] इति ।

अपरं यथा भवति तथा न दहति न पुनर्दहतीत्यर्थः ॥

अस्यां त्रिविधायां क्षामवतेष्टौ पुरोनुवाक्यामाह—

अक्रन्ददग्निस्तनयन्निय द्यौः क्षामा रेरिहद्वी-

रुधः समञ्जन् । सद्यो जज्ञानो वि हीमिद्धो
अख्यदा रोदसी भानुना भात्यन्तः॥, इति ॥

अयमग्निरक्रन्ददस्मदनिष्टनिवारणार्थं गर्जतु । किमिव । स्तनयन्निव द्यौर्यथा
घुलोकस्थो मेघो गर्जन्सस्यशोषभीतिं निवारयति तद्वत् । किं कुर्वन् । क्षाम
दाहकमस्मद्विरुद्धं रेरिहल्लेखिलिहानो वीरुधः समञ्जन्पुष्पलतावदस्मदनुकूलानि
सम्यगभिव्यञ्जयन् । हि यस्माज्जज्ञान उत्पद्यमानः सद्य ईमिदानीमेवेद्धो
दीप्तो व्यख्यद्विविधं जगत्प्रख्यापयति । रोदसी द्यावापृथिव्योरन्तर्भानुना
रश्मिना स्वयमाभाति समन्तात्प्रकाशते ॥

अथ याज्या—

त्वे वसूनि पुर्वणीक होतर्दोषा वस्तोरेरिरे
यज्ञियासः । क्षामेव विश्वा भुवनानि यस्मि-
न्त्सꣳ सौभगानि दधिरे पावके ॥, इति ॥

हे पुर्वणीकात्यन्तबहुल होतर्देवानामाहातर्दोषा रात्रौ वस्तोर्दिवा च
यज्ञियासो यज्ञार्हाणि वसूनि हवींषि एरिर आगच्छन्ति । त्वदनुग्रहात्पूर्वं
क्षामेव दग्धं पटादिकमिव विश्वा भुवनानि निःसाराणि भूत्वा पावके त्वद्य-
नुगृह्णाति सति पश्चात्सौभगानि संदधिरे सौभाग्यं प्राप्नुवन् । तादृशस्त्वमस्मा-
ननुगृहाणेत्यर्थः ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये कामाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यं कामो नोपनमेदग्निमेव
कामꣳ स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनं कामेन समर्धयत्युपैनं कामो नम-
ति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ३] इति ।

कामाय कामप्रदाय, कामितार्थो यं यजमानं न प्राप्नुयात्स निर्वपेत् ॥
तत्र पुरोनुवाक्या—

तुभ्यं ता अङ्गिरस्तम विश्वाः सुक्षितयः
पृथक् । अग्ने कामाय येमिरे ॥, इति ॥

हेऽङ्गिरस्तमातिशयेनाङ्गसारोपेताग्ने सुक्षितयो वेदिरूपशोभनभूमियुक्ता
विश्वाः सर्वास्ताः प्रजाः पृथक्कामयमाना विविधकामितार्थसिद्धिप्रदाय तुभ्यं
येमिरे नियमं स्वीकृतवन्तः ॥

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

अथ याज्या—

अश्याम तं काममग्ने तवोत्थश्याम रयिꣳ
रयिवः सुवीरम् । अश्याम वाजमभि वाज-
यन्तोऽश्याम द्युम्नमजराजरं ते ॥ , इति ॥

हेऽग्ने तवोती त्वदीयरक्षया तं काममभीष्टफलमश्याम व्याप्नुयाम । किं च, हे रयिवो हे धनवन्सुवीरं शोभनपुत्रपौत्राद्युपेतं रयिं धनमश्याम । किं च, वाजयन्तोऽन्नमिच्छन्तो वयं वाजमन्नमभितोऽश्याम । किं च, हेऽजर तव प्रसादादजरमक्षयं द्युम्नं यशोऽश्याम ॥

इष्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्रये यविष्टाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्स्पर्धमानः क्षेत्रे वा सजातेषु वाऽग्निमेव यविष्टꣳ स्वेन भागधेयेनोप धावति तेनैवेन्द्रियं वीर्यं भ्रातृव्यस्य युवते वि पाप्मना भ्रातृव्येण जयते ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ३] इति ।

यविष्टायातिशयेन वियोगकारिणे, युवते वियोजयति । यजमानः पापिना वैरिणा वियुक्तो जयति ॥

एतामेवेष्टिं परप्रयुक्ताभिचारनिवारणाय विधत्ते—

“ अग्रये यविष्टाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्भिचर्यमाणोऽग्निमेव यविष्टꣳ स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवास्माद्रक्षाꣳ सि यवयति नैनमभिचरन्स्तृ-
णुते ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ३ इति ।

यवयति वियोजयति । अभिचरन्वैर्येनमिष्टिकारिणं न स्तृणुते हन्तुं न शक्नोति ॥

एतस्यां द्विविधायामिष्टौ पुरोनुवाक्यामाह—

श्रेष्ठं यविष्ट भारताग्ने द्युमन्तमा
भर । वसो पुरुस्पृहꣳ रयिम् ॥, इति ॥

हेऽग्ने रयिमाभर धनमाहर । यविष्टातिशयेन वियोगकारिन् । भारत ऋत्विग्भिर्भरणीय । वसो, आहुतिनिवासभूत । कीदृशं रयिं, श्रेष्ठं प्रशस्ततमं द्युमन्तं दीप्तिमन्तं पुरुस्पृहं पुरुभिर्बहुभिः स्पृहणीयं मणिमुक्तादिरूपम् ॥

अथ याज्या—

स श्वितानस्तन्यतू रोचनस्था अजरेभि-

नानदद्भिर्विष्टः । यः पावकः पुरुतमः
पुरुणि पृथून्यग्निरनुयाति भवन् ॥, इति ॥

योऽग्निः पावकः शोधयिता पुरुतम आहवनीयगार्हपत्यादिनामभिर्यविष्ठा-
दिविशेषणैश्चात्यन्तं बहुविधः पुरुणि बहूनि पृथूनि विस्तृतानि पुरोडाशादि-
हवींषि भर्वन्भक्षयन्ननुयाति यजमानगृहमनुदिनं गच्छति सोऽग्निर्वक्ष्यमाणगुणो-
पेतः । श्वितानो दीप्यमानः । तन्यतुः फलानां विस्तारयिता । रोचनस्था
दीप्तिमत्सु देवयजनेष्ववस्थितः । अजरेभिर्जरारहितैर्नानदद्भिः स्तुतिं कुर्वा-
णैर्देवैः संयुतः । यविष्ठोऽतिशयेन वैरिवियोगकर्ता ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“अग्नय आयुष्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यः कामयेत सर्वमायुरिया-
मित्यग्निमेवाऽऽयुष्मन्तस्त्वेन भागधेयेनोप धावति स एवास्मिन्नायुर्द्धधाति
सर्वमायुरेति” [सं० का० २ प्र० २ अ० ३] इति ।

आयुष्मत आयुष्प्रदाय ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

आयुष्टे विश्वतो दधदयमग्निर्वरेण्यः । पुनस्ते
प्राण आऽयति परा यक्ष्मस्त्सुवामि ते ॥, इति ॥

हे यजमान ते तुभ्यं वरेण्यः श्रेष्ठोऽयमग्निर्विश्वत आयुर्द्धत्संपूर्णमायुर्द्-
धातु । अपमृत्युना गृहीतोऽपि ते प्राणः पुनरस्यानुग्रहेणाऽऽयति त्वद्देहे समा-
गच्छतु । ते तव यक्ष्मं व्याधिं परासुवामि विनाशयामि ॥

अथ याज्या—

आयुर्दा अग्ने हविषो जुषाणो घृतप्रतीको
घृतयोनिरेधि । घृतं पीत्वा मधु चारु
गव्यं पितेव पुत्रमभि रक्षतादिमम् ॥, इति ॥

हेऽग्ने त्वमायुर्दा एधि यजमानस्याऽऽयुष्प्रदो भव । कीदृशस्त्वम् । हविषो
जुषाणः पुरोडाशं सेवमानः । घृतप्रतीको घृतोपक्रम आघारप्रयाजादीनां
घृतेन दूयमानत्वात् । घृतयोनिरवसानेऽप्यनूयाजादौ घृतमेव योनिर्जन्मोत्प-
त्तिकारणं यस्यासौ घृतयोनिः । तादृशस्त्वं मधु स्वादुतमं चारु शोधितत्वेन
निर्मलं गव्यं घृतं पीत्वा पिता पुत्रमिवेयं यजमानमभितो रक्ष ॥

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

६२६

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“अग्नये जातवेदसे पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्भूतिकामोऽग्निमेव जातवे-
दसः स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनं भूर्ति गमयति भवत्येव” [सं०
का० २ प्र० २ अ० ३] इति ।

जातवेदस उत्पन्नधनाय । भवत्येव भूर्ति प्राप्नोत्येव ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

तस्मै ते प्रतिहर्यते जातवेदो विच-
र्षणे । अग्ने जनामि सुष्टुतिम् ॥, इति ॥

विविधाश्चर्षणयो मनुष्या यजमाना यस्यासौ विचर्षणिः । हे विचर्षणे
जातवेदोऽग्ने प्रतिहर्यते प्रतिदिनं यजमानगृहं गच्छते तस्मै ते शोभनां स्तुतिं
जनामि जनयामि ॥

अथ याज्या—

दिवस्परि प्रथमं जज्ञे अग्निरस्मद्द्वितीयं
परि जातवेदाः । तृतीयमप्सु नृमणा
अजस्रमिन्धान एनं जरते स्वाधीः ॥, इति ॥

अग्निः प्रथमं दिवस्परि द्युलोकस्योपरि जज्ञे सूर्यरूपेणोत्पन्नः । अस्मत्परि
अस्मदीयस्य मनुष्यलोकस्योपरि जातवेदा द्वितीयं जज्ञे प्रसिद्धमग्निरूपेण
द्वितीयं जन्म प्राप्तवान् । अप्सु समुद्रे तृतीयं जज्ञे वडवानलरूपेणोत्पन्नः ।
अजस्रं त्रिष्वपि जन्मसु नृमणा नृषु यजमानेषु मनोऽनुग्रहबुद्धिर्व्यस्यासौ
नृमणाः । एनमीदृशमग्निमिन्धानः पुरोडाशादिभिर्दीपयन्स्वाधीः स्वायत्तचित्तो
जरते जीर्यते जरापर्यन्तं परिचरतीत्यर्थः ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“अग्नये रुक्मते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्भुक्कामोऽग्निमेव रुक्मन्तः स्वेन
भागधेयेनोप धावति स एवास्मिन् रुचं दधाति रोचत एव” [सं० का० २
प्र० २ अ० ३] इति ।

रुक्मते कान्तिमते । रोचते कान्तिमान्भवति ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

शुचिः पावक वन्द्योऽग्ने बृहद्भि
रोचसे । त्वं घृतेभिराहुतः ॥, इति ॥

हे पावक शोधयितरग्ने शुचिर्वन्द्यश्च त्वं घृतप्रभृतिभिर्हव्यैः समन्ताद्भुतः
सन्बृहद्भिरोचसे ॥

अथ याज्या—

दृशानो रुक्म उर्व्या व्यद्यौद्दुर्मर्ष-
मायुः श्रिये रुचानः । अग्निरमृतो अभ-
वद्दयोभिर्यदेनं द्यौरजनयत्सुरेताः॥, इति ॥

दृशानो दर्शनीयरूपो रुक्मः सुवर्णसदृशोऽग्निरुर्व्या महत्या दीप्त्या व्यद्यौ-
द्विद्योतते । किं कुर्वन् । दुर्मर्षमितरैरतिरस्कार्यमायुर्जीवनं श्रिये श्रियितुं रुचानो
वाञ्छन् । तथाविधोऽग्निर्ययोभिरन्नैर्हविर्भिरमृतोऽभवत् । यद्यस्मादेनमग्निं
द्यौरुलोकवासी देवगणः सुरेताः सन्नजनयत्स्मादस्यामृतत्वं युक्तम् ॥

इच्छन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये तेजस्वते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्तेजस्कामोऽग्निमेव तेजस्वन्तः
स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवास्मिन्तेजो दधाति तेजस्व्येव भवति ”
[सं० का० २ प्र० २ अ० ३] इति ।

तेजस्वते प्रभावते नियमनसामर्थ्यवते वा ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

आ यदिषे नृपतिं तेज आनद्दृशुचि रेतो
निषिक्तं द्यौरभीके । अग्निः शर्धमनवद्यं
युवान् स्वाधियं जनयत्सूदयञ्च॥, इति ॥

यत्तेज इषेऽभीष्टसिद्धये नृपतिं यजमानपालकमग्निमा समन्तादानद्व्ययाभोत्,
यदपि शुचि रेतः शुद्धं बीजं मातापितृभ्यां निषिक्तं तेन तेजसा तेन च
बीजेन द्यौरुलोकस्थोऽग्निरभीके प्रत्यासन्नकाले शर्धादिविशेषणोपेतं पुरुषं जन-
यदुत्पादयति, सूदयञ्च विरोधिपापं नाशयत्यपि । शर्धं बलवन्तम् । अनवद्यं
दोषरहितम् । युवानं तरुणम् । स्वाधियं स्वायत्तचित्तम् । अतो यजमानाय
तेजो दानुमग्निः शक्नोति ॥

अथ याज्या—

स तेजीयसा मनसा त्वोत उत शिश्न

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

**स्वपत्यस्य शिक्षोः । अग्ने रायो नृतमस्य
प्रभूतौ भूयाम ते सुष्टुतयश्च वस्वः ॥, इति ॥**

स यजमानस्त्वोतस्त्वया रक्षितः । केन साधनेन । तेजीयसाऽत्यन्ततेजो-
युक्तेन मनसा । किं च हेऽग्ने स्वपत्यस्य शोभनपुत्रपौत्रादियुक्तस्य शिक्षोः शक्तु-
मिच्छतो नृतमस्य मनुष्यतमस्य मनुष्येषु श्रेष्ठस्य यजमानस्य रायः शिक्ष
धनानि देहि । ते प्रभूतौ त्वदनुग्रहेण प्रभुत्वे सति वयं वस्वो वसुमत्तमाः सुष्टु-
तयश्च शोभनस्तुतियुक्ता बहुयागानुष्ठानेन स्तोत्रशस्त्रैः प्रभूता भूयास्म ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नये साहन्त्याय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्सीक्षमाणोऽग्निमेव साह-
न्त्यं स्वेन भागधेयेनोप धावति तेनैव सहते यं सीक्षते ” [सं० का० २
प्र० २ अ० ३] इति ।

साहन्त्याय सहिष्णवे वैरिणामभिवित्रे । सीक्षमाणः सोढुमभिवितु-
मिच्छुः । यं वैरिणं सीक्षते तं तेनानुगृहीतोऽभिभवति ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

**अग्ने सहन्तमा भर युम्नस्य प्रासहा रयिम् ।
विश्वा यश्चर्षणीरभ्यासा वाजेषु सासहन् ॥, इति ॥**

हेऽग्ने युम्नस्यास्मदीयस्य यशसः सहन्तमभिवितारं वैरिणं प्रासहा प्रस-
भमाभरास्मद्भ्यो समानय । रयिं तदीयं धनं चाऽऽनय । यो भवांश्चर्षणीर्मनु-
ष्यसेना विश्वा अस्मत्प्रतिपक्षभूताः सर्वा अभिसासहद्भिभवेत् । किंनि-
मित्तं, वाजेषु अस्मदीयेष्वन्नेषु निमित्तभूतेषु । केन साधनेन । आसा त्वत्सं-
निधानेन । पराभिभवाय त्वत्संनिध्यतिरिक्तप्रयत्नो नापेक्षित इत्यर्थः ॥

अथ याज्या—

**तमग्ने पृतनासहं रयिं सहस्व आ भर । त्वं
हि सत्यो अद्भुतो दाता वाजस्य गोमतः ॥, इति ॥**

हेऽग्ने [सहस्वो बलवन्] तं पृतनासहं परकीयसेनाभिभवक्षमं रयिं धनमाभ-
राऽऽहर । हि यस्मात्त्वं सत्यः परमार्थभूतो वाधरहितोऽद्भुत आश्चर्यचरित्र-
स्तस्माद्गोमतो बहुगोयुक्तस्य वाजस्यान्नस्य दाता त्वमेव ॥

इष्ट्यन्तरं विधत्ते—

“ अग्नयेऽन्नवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नवान्स्यामित्यभि-

मेवाञ्जवन्तस्त्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनमञ्जवन्तं करोत्यञ्जवानेव भवति”
[सं० का० २ प्र० २ अ० ४] इति ।

अञ्जवते बह्वञ्जुक्ताय ॥

तत्र पुरोनुवाक्या—

उक्षान्नाय वशान्नाय सोमपृष्ठाय
वेधसे । स्तोमैर्विधेमाम्नेये ॥, इति ॥

अग्रये स्तोमैः स्तोत्रैर्विधेम परिचर्या कुर्याम । कीदृशाय । उक्षान्नाय वशा-
न्नाय । उक्षा वृषभः । वशा बन्ध्या । तत्पशुद्वयं क्वचिद्यगे हविष्टेन श्रूयते—
“ यो भ्रातृव्यवान्त्स्यात्स स्पर्धमानो वैष्णावरुणी वशामालभेतैन्द्रमुक्षणम् ”
इति । यद्यप्यत्र देवताऽन्या तथाऽपि हविरग्नावेव हूयत इत्यग्निरुक्षान्नो वशा-
न्नाय । एतदन्नान्तरस्याप्युपलक्षणार्थम् । सोमयुक्तानि पृष्ठस्तोत्राणि यस्यासौ
सोमपृष्ठः । अनेकस्तोत्रसत्कृतदेवतासंयुक्तः सोमोऽप्यस्यान्नमित्यर्थः । वेधसेऽ-
न्नस्य विधात्रे ॥

अथ याज्या—

वद्मा हि सूनो अस्यद्वसद्वा चक्रे
अग्निर्जनुषाऽज्मानम् । स त्वं न ऊर्जसन
ऊर्जं धा राजेव जेरवृके क्षेप्यन्तः ॥, इति ॥

हे सूनो पुत्रवदभिमतकारिन्नाम्ने त्वं वद्माऽसि वदत्यनयेति वद्मा वाक्तदधि-
मानिदेवत्वेन तद्गुणोऽसि । आस्मिन्नर्थे श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिद्योतनाय हिशब्दः ।
“ अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत् ” इति श्रुत्यन्तरम् । सोऽग्निरस्मदर्धमन्नमज्मं
च चक्रे । [अज्म गृहम् ।] तन्नामसु पाठात् । विवाहाभिर्जायमान एव गृहाश्रमं
कारयति । कीदृशोऽग्निः । अन्नसद्वा, अद्यत इत्यन्नान्नं तस्मिन्सीदतीत्यन्नसद्वा,
भुक्तमन्नं जरयितुं जठराग्निरूपेणात्र सीदति । केन व्यापारेणोन्नमज्म [च] चक्रे ।
जनुषा जन्ममात्रेण न तु व्यापारान्तरेण । न हि संकल्पसिद्धस्य व्यापारोपे-
क्षाऽस्ति । हे ऊर्जसने रसमद् त्वं नोऽस्मभ्यमूर्जं रसं धा देहि । राजेव जेः,
राजा यथा जयति तद्वज्जय । वृकवाद्धिस्रको वृकः । अवृके हिंसादिदोषरहिते
यजमाने त्वमनुग्रहीतुमन्तः क्षेपि निवससि ॥

१ क. घ. ड. 'मन्नं चक्रे । की' । २ ख. 'ज्म गृहं चक्रे । ३ क. ग. घ. ड. 'णामं चक्रे ।
४ ख. 'देहि । ५ क. ग. घ. ड. 'ने तम' ।

प्रपा० १ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

६२९

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

इष्ट्यन्तरं(रे) विधत्ते—

“ अग्नयेऽन्नादाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नादः स्यामित्यग्निमेवान्नादः स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनमन्नादं करोत्यन्नाद एव भवत्यग्नयेऽन्नपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यः कामयेतान्नपतिः स्यामित्यग्निमेवान्नपतिः स्वेन भागधेयेनोप धावति स एवैनमन्नपतिं करोत्यन्नपतिरेव भवति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ४] इति ।

अन्नमचीत्यन्नादस्तीव्रदीपनयुक्तः । अन्नपतिर्वहन्नस्वामी । अनयोरपीश्वोर-
न्नमन्त्रलिङ्गसाधारण्यादेव याज्यापुरोनुवाक्यायुगलं द्रष्टव्यम् । यद्वा शाखान्त-
रेऽन्नादलिङ्गकमन्नपतिलिङ्गकं चान्वेषणीयम् ॥

इष्ट्यन्तरं हविस्त्रयोपेतं विधत्ते—

“ अग्नये पवमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदग्नये पावकायाग्नये शुचये ज्योगामयावी यदग्नये पवमानाय निर्वपति प्राणमेवास्मिन्तेन दधाति यदग्नये पावकाय वाचमेवास्मिन्तेन दधाति यदग्नये शुचय आयुरेवास्मिन्तेन दधात्युत यदीतासुर्भवति जीवत्येव ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ४] इति ।

पवमानाय पापानां शोधयित्रे । पावकाय पापानां शुद्धिहेतवे । शुचये, औज्ज्वल्यहेतवे । द्वितीयतृतीयवाक्ययोरपि पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदित्यनुव-
र्तते । ज्योगामयावी दीर्घरोगयुक्तः । उतापि च यद्यपीतासुर्गतमाणो भवेत्त-
थाऽपि जीवत्येव, तत्र नीरोगो भवतीति किमु वक्तव्यम् ॥

पुनरपि तामेवेष्टिं फलान्तराय विधत्ते—

“ एतामेव निर्वपेच्चक्षुष्कामो यदग्नये पवमानाय निर्वपति प्राणमेवास्मिन्तेन दधाति यदग्नये पावकाय वाचमेवास्मिन्तेन दधाति यदग्नये शुचये चक्षुरेवा-
स्मिन्तेन दधात्युत यद्यन्धो भवति प्रैव पश्यति ” [सं० का० २ प्र० २ अ० ४] इति ॥

तत्र फलभेदेन द्विविधायामस्यामिष्टौ प्रथमहविषः पुरोनुवाक्या—

अग्न आयूषि पवस आ सुवोर्जमिषं

च नः । आरे बाधस्व दुच्छुनाम् ॥, इति ॥

हेऽग्न आयूंष्यस्मदीयजीवनानि पवसे यथा वर्धन्ते तथा शोधयसे । ऊर्ज
क्षीरादिरसमिषमन्नं च नोऽस्माकमासुवाऽऽभिमुख्येन प्रेरय । दुच्छुनामुपद्रव-
मारे दूरे नीत्वा बाधस्व विनाशय ॥

अथ याज्या—

अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चः सुवी-
र्यम् । दधत्पोषः रयिं मयि ॥ , इति ॥

हेऽग्ने शोभनमपः कर्म यस्यासौ स्वपाः । तादृशस्त्वमस्मे अस्मदीयं वर्चो
ब्रह्मवर्चसं सुवीर्यं शोभनं सामर्थ्यं च पवस्व शोधयस्व वर्धयेत्यर्थः । पुष्टिं रयिं
धनं च मयि दधत्स्थापय ॥

द्वितीयस्य हविषः पुरोनुवाक्या—

अग्ने पावक रोचिषा मन्द्रया देव
जिह्वया । आ देवान्वाक्षि यक्षि च ॥, इति ॥

हेऽग्ने पावक शोधक देव द्योतनात्मक रोचिषा दीप्तिमत्या मन्द्रया श्लुष्ण-
या जिह्वया वाचा देवानावक्षि यक्षि आवह यज च ॥

अथ याज्या—

स नः पावक दीदिवोऽग्ने देवाः इहाऽऽ
वह । उप यज्ञः हविश्च नः ॥, इति ॥

हे पावक शोधक दीदिवो दीप्यमानाग्ने नोऽस्मदर्थं देवानिह कर्मण्यावह,
अस्माकमिमं यज्ञं हविश्चोप देवसमीपे प्रापय ॥

तृतीयस्य हविषः पुरोनुवाक्या—

अग्निः शुचिव्रततमः शुचिर्विप्रः शुचिः
कविः । शुची रोचत आहुतः ॥, इति ॥

अयमग्निः प्रथमं तावच्छुचिव्रततमः स्वत एव शुचिव्रततमोऽतिशयेन शुद्धं
व्रतमाचरणं दाहपाकप्रकाशरूपं यस्यासौ तादृशः । तत ऊर्ध्वं विप्राभिमानि-
त्वादपि शुचिः । तत ऊर्ध्वं विद्वद्भिमानित्वेन शुचिः । ततोऽप्यूर्ध्वमाभिमु-
ख्येन हुतः शुचिर्दीप्तिमान्रोचते शोभते ॥

अथ याज्या—

उदग्ने शुचयस्तव शुक्रा भ्राजन्त
ईरते । तव ज्योतीःष्यर्चयः ॥, इति ॥

हेऽग्ने शुचयः शुद्धास्तव शुक्रा रश्मयो भ्राजन्तः प्रकाशमाना उदीरत

प्रपा० ३ अनु० १४] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

६३१

(काम्ययाज्यापुरोनुवाक्याः)

उद्गच्छन्ति । तथाऽर्चयः पूजका ज्योतीषि भासकानि देवतारूपाणि प्राप्नुवन्ति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ त्वं याज्या रुद्रवद्यागे ह्यग्निः सुरभिसंयुते ।
अक्रन्क्षार्मयुजे तुभ्यं कामिनि श्रेष्ठमित्यसौ ॥ १ ॥
यविष्ठयुत आयुष्टे आयुष्मति तथोपरि ।
जातवेदयुते तस्मै शुची रुक्मयुते तथा ॥ २ ॥
आ यत्तेजोयुते ह्यग्ने साहन्त्यगुणसंयुते ।
उक्षान्नसंयुते ह्यग्ने पवमानयुते तथा ॥
अग्ने पावकवत्यग्निः शुचावष्टौ च विंशतिः ॥ ३ ॥ ” इति ॥

अत्र मीमांसा नास्ति ॥

अथ च्छन्दः—

त्वमग्ने रुद्र इत्यादयः षट् । अश्याम तं स श्वितान आयुर्दा अग्ने दिवस्परि
दृशानो रुक्म आ यदिषे स तेजीयसा वद्मा हि सूनो, इति च त्रिष्टुभः ।
तुभ्यं ताः श्रेष्ठं यविष्ठ तस्मै ते शुचिः पावकोक्षान्नायेत्येता अग्र आयूंषीत्याद-
यश्च षड्गायत्र्यः । आयुष्टेऽग्ने सहन्तं तमग्ने पृतनासहमित्येता अनुष्टुभः ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके
चतुर्दशोऽनुवाकः ॥ १४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।

पुमर्थाश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्विद्यातीर्थमहेश्वरापरावतारस्य श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरस्य
श्रीवीरबुक्कमहाराजस्याऽऽज्ञापरिपालकेन माधवाचार्येण विर-
चिते वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये
प्रथमकाण्डे तृतीयः प्रपाठकः ॥ ३ ॥

हरिः ॐ ।

आ ददे ग्रावाऽस्यध्वरकृद्देवेभ्यो गम्भीर-
मिममध्वरं कृद्ध्युत्तमेन पविनेन्द्राय सोमं सु-
षुतं मधुमन्तं पर्यस्वन्तं वृष्टिवनिमिन्द्राय त्वा
वृत्रघ्न इन्द्राय त्वा वृत्रतुर इन्द्राय त्वाऽभिमा-
तिघ्न इन्द्राय त्वाऽऽदित्यवत इन्द्राय त्वा
विश्वदेव्यावते श्वात्राः स्थं वृत्रतुरो राधोगूर्ता
अमृतस्य पत्नीस्ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञं धत्तो-
पहूताः सोमस्य पिबतोपहूतो युष्माकम् (१)
सोमः पिबतु यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत्ष्ट-
थिव्यां यदुरावन्तरिक्षे तेनास्मै यजमानायोरु
राया कृद्ध्यधि दात्रे वोचो धिषणे वीडू सती
वीडयेथामूर्जे दधाथामूर्जे मे धत्तं मा वाऽ
हिःसिषं मा मां हिःसिष्टं प्रागपागुदंगधरा-
क्तास्त्वा दिश आ धावन्त्वम्ब नि ष्वर। यत्ते
सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै ते सोम
सोमाय स्वाहा (२) ॥

(युष्माकं स्वर यत्ते नव च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

एति । ददे । ग्रावा । असि । अध्वरकृदित्यध्वर—
 कृत् । देवेभ्यः । गम्भीरम् । इमम् । अध्वरम् ।
 कृधि । उत्तमेनेत्युत्—तमेन । पविना । इन्द्राय ।
 सोमम् । सुषुतमिति सु—सुतम् । मधुमन्तमिति
 मधु—मन्तम् । पर्यस्वन्तम् । वृष्टिवनिमिति वृष्टि—
 वनिम् । इन्द्राय । त्वा । वृत्रघ्न इति वृत्र—घ्ने ।
 इन्द्राय । त्वा । वृत्रतुर इति वृत्र—तुरे । इन्द्राय ।
 त्वा । अभिमातिघ्न इत्यभिमाति—घ्ने । इन्द्राय ।
 त्वा । आदित्यवन्त इत्यादित्य—वन्ते । इन्द्राय । त्वा ।
 विश्वदेव्यावन्त इति विश्वदेव्य—वन्ते । श्वात्राः । स्थ ।
 वृत्रतुर इति वृत्र—तुरः । राधोगूर्ता इति राधः—
 गूर्ताः । अमृतस्य । पत्नीः । ताः । देवीः । देवत्रेति
 देव—त्रा । इमम् । यज्ञम् । धत्त । उपहूता इत्यु-
 प—हूताः । सोमस्य । पिबत । उपहूत इत्युप—
 हूतः । युष्मार्कम् । (१) सोमः । पिबतु । यत् । ते ।
 सोम । दिवि । ज्योतिः । यत् । पृथिव्याम् । यत् ।
 उरौ । अन्तरिक्षे । तेन । अस्मै । यजमानाय । उरु ।
 राया । कृधि । अधीति । दात्रे । वोचः । धिषणे

(पात्रेषु रसप्रहणाय पूर्वमुपावहृतस्य सोमस्याभिषवः)

इति । वीडू इति । सती इति । वीडयेथाम् । ऊर्जम् ।
 दधाथाम् । ऊर्जम् । मे । धत्तम् । मा । वाम् । हिंसि-
 षम् । मा । मा । हिंसिष्टम् । प्राक् । अपाक् ।
 उदक् । अधराक् । ताः । त्वा । दिशः । एति ।
 धावन्तु । अम्बं । नीति । स्वर । यत् । ते । सोम ।
 अदाभ्यम् । नामं । जागृवि । तस्मै । ते । सोम ।
 सोमाय । स्वाहा (२) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थः प्रपाठकः ।)

(तत्र प्रथमोऽनुवाकः ।)

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

तृतीयप्रपाठके प्राधान्येनाग्नीषोमीयपशुः प्रतिपादितः । तत ऊर्ध्वं वसतीवरी-
 ग्रहणं चोक्तम् । तावता सुत्यादिवसात्पूर्वदिवसेषु यत्कर्तव्यं तत्समाप्तम् । तत
 उपरितनेनानुवाकेन सुत्यादिवसकर्तव्यप्रारम्भाय सोमोपावहरणमुक्तम् । अथ
 चतुर्थप्रपाठके सुत्यादिने कर्तव्या ग्रहाः प्राधान्येन प्रतिपाद्यन्ते । तत्रानुवा-
 कार्था विनियोगसंग्रहे दर्शिताः—

“ ग्रहप्रश्नेऽनुवाकास्तु *चत्वारिंशदिहोदिताः ।

सोमाभिषव एकस्मिन्पञ्चत्रिंशत्सु (ति) तद्ग्रहाः ॥

दाक्षिणानि समिष्टारुण्यजुष्यवभृथस्तथा ।

काम्ययाज्या इति प्रोक्ता अर्थानुवाकगाः ” इति ॥

* चत्वारिंशदित्युक्त्या तरणिरित्यादिषडनुवाकानामस्मिन्प्रपाठके भाष्याकरणेनैतत्प्रपाठका-
 न्तर्गतैकोर्नात्रशानुवाके त्रीनीभिष्टोमेऽतिप्राष्टान्गुह्यातीत्यादिकल्पसूत्रगतसौर्यप्रहोपयुक्ततरणिरिति म-
 न्नस्य व्याख्यानानुसारे तृतीयमन्त्रपाठस्तु तरणिरित्यादिरारण्यके समान्नातत्वात्तत्र व्याख्येय इति
 भाष्यकारोक्त्या च तरणिरित्यादिषडनुवाकानामस्मिन्प्रपाठके पाठो भाष्यकारासमत इत्यनुमीयते ।

प्रपा० ४ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

६३६

(पात्रेषु रसग्रहणाय पूर्वमुपावहृतस्य सोमस्याभिषवः)

प्रथमानुवाके पात्रेषु रसग्रहणाय पूर्वमुपावहृतस्य सोमस्याभिषवोऽभिधीयते ।

आ ददे ग्रावाऽस्य ध्वरकृद्देवेभ्यो गम्भी-
रमिममध्वरं कृद्ध्युत्तमेन पविनेन्द्राय सोमं
सुषुतं मधुमन्तं पयस्वन्तं वृष्टिवनिम्—

कल्पः—“ अथैषां ग्रावणां यैः सजन्तुरिव तमादत्ते देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामा दद इत्यादायाभिमन्त्रयते ग्रावाऽस्य-ध्वरकृद्देवेभ्यो गम्भीरमिममध्वरं कृद्ध्युत्तमेन पविनेन्द्राय सोमं सुषुतं मधुमन्तं पयस्वन्तं वृष्टिवनिमिति ” इति ।

आदद इत्यान्नातो मन्त्रो देवस्य त्वेत्यनेन पूरितः । हे ग्रावन्नभिषवसाधन त्वं यज्ञनिष्पादको दृढः पाषाणोऽसि । तत इमं यज्ञं देवार्थं गहनं कुरु । उत्कृष्टेन वज्रसदृशेन त्वयाऽहं सोममीदृशं करोमि । कीदृशं, सुषुतं सम्यगभिषुतं मधुमन्तं स्वादुत्वोपेतं पयस्वन्तं क्षीरवद्रसोपेतं वृष्टिवनिमाहुतिसूर्यद्वारा वृष्टिप्रदम् ।

तथा च स्मर्यते—

“ अग्नौ प्रास्ताऽऽहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ।

आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ” इति ॥

इन्द्रार्थमेव सोमं करोमि ॥

विधत्ते—

“ देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति ग्रावाणमा दत्ते प्रसूत्या अश्विनोर्बाहु-भ्यामित्याहाश्विनौ हि देवानामध्वर्यु आस्तां पूष्णो हस्ताभ्यामित्याह यत्स्य ” [सं०का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

ग्रावाऽसीति मन्त्र उपेक्षितः ॥

इन्द्राय त्वा वृत्रघ्न इन्द्राय त्वा वृत्रतुर

इन्द्राय त्वाऽभिमातिघ्न इन्द्राय त्वाऽऽदि-

त्यवत इन्द्राय त्वा विश्वदेव्यावते—

कल्पः—“ अथैनं प्राञ्चं प्रश्रित्य विस्रस्य राजानं ग्रावाणमुपांशुसवनमभि-मिमीत इन्द्राय त्वा वृत्रघ्न इन्द्राय त्वा वृत्रतुर इन्द्राय त्वाऽभिमातिघ्न इन्द्राय त्वाऽऽदित्यवत इन्द्राय त्वा विश्वदेव्यावत इति ” इति ।

(पात्रेषु रसग्रहणाय पूर्वमुपावहतस्य सोमस्याभिषवः)

हे सोम त्वामिन्द्रार्थं मिमे । कीदृशायेन्द्राय । वृत्रघ्ने मेघविदारयिञ्चे, वृत्र-
तुरे वृत्रासुरघातिने, अभिमातिघ्ने पापघातिने, आदित्यार्थं तृतीयसवने गृह्यमा-
णत्वादादित्यवते, प्रातःसवने विश्वान्देवानुद्दिश्य गृह्यमाणत्वाद्विश्वदेव्यावते ॥

विधत्ते—

“ पशवो वै सोमो व्यान उपा५ शुसवनो यदुपा५ शुसवनमाभि मिमीते
व्यानमेव पशुषु दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

पशुमाप्तिहेतुत्वात्सोमस्य पशुत्वम् । “ प्राणापानौ वा एतौ यदुपा५ श्वन्त-
र्यामौ व्यान उपा५ शुसवनः ” इति रूपकं वक्ष्यति । अतोऽस्य व्यानत्वम् ।
उपांशुनामकग्रहार्थं सोमः सूयते येन पाषाणेन स उपांशुसवनः । तमभिलक्ष्य
सोमो मातव्यः ॥

सर्वमन्त्रेष्विन्द्रशब्दप्रयोगस्य तात्पर्यमाह—

“ इन्द्राय त्वेन्द्राय त्वेति मिमीत इन्द्राय हि सोम आहियते ” [सं० का०
६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

सौमिकदेवेष्विन्द्रस्य प्राधान्यमिन्द्रपीतस्येत्यादिमन्त्रस्य च प्रसिद्धिं हिशब्दो
द्योतयति ॥

विधत्ते—

“ पञ्च कृत्वो यजुषा मिमीते पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः पाङ्क्तो यज्ञो यज्ञमेवाव रुन्धे
पञ्च कृत्वस्तूर्ण्णां दश सं पद्यन्ते दशाक्षरा विराडङ्गं विराड्विराजैवान्नाद्यमव
रुन्धे ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

सोमो यथा क्रीतस्तद्वदयमपि मातव्यः ॥

श्वान्नाः स्थ वृत्रतुरो राधोगूर्ता अमृतस्य
पत्नीस्ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञं धत्तोपहूताः
सोमस्य पिबतोपहूतो युष्माकं सोमः पिबतु—

कल्पः—“ अथ मितं राजानं होतृचमसीयाभिरुपसृजति श्वान्नाः स्थ वृत्र-
तुरो राधोगूर्ता अमृतस्य पत्नीस्ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञं धत्तोपहूताः सोमस्य
पिबतोपहूतो युष्माकं सोमः पिबत्विति ” इति ।

हे आपो यूयमेवंविधाः स्थ । कीदृश्यः । श्वान्नाः शीघ्रकारिण्यः । वृत्रतुरो
वृत्रघातिन्यः । राधोऽङ्गं गूर्ताः संपादयितुमुद्यताः । अमृतस्य सोमस्य पत्नीः पाल-
यिन्त्यः । तास्तथाविधा यूयं देवीर्देवतारूपा देवत्रा देवेषु इममस्मदीयं यज्ञं

प्रपा० ४ अनु० १] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

६३७

(पात्रेषु रसप्रहणाय पूर्वमुपावहृतस्य सोमस्याभिषवः)

स्थापयत । किं च, उपहूता अनुज्ञाताः सत्यः सोमस्यांशं पिबत । सोमश्चानु-
ज्ञातो युष्माकमंशं पिबतु ॥

उपहूताः सोमस्य पिबतेत्यस्याभिप्रायमाह—

“ श्वात्राः स्थ वृत्रतुर इत्याहैष वा अपा० सोमपीयः ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० ४] इति ।

अस्मिन्मन्त्रे पिबतेति यदुच्यत एतदेवाब्देवतानां सोमपानम् ॥

वेदनं प्रशंसति—

“ य एवं वेद नाप्स्वार्तिमाच्छति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।
जले मरणं न प्राप्नोति ॥

यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत्पृथिव्यां
यदुरावन्तरिक्षे तेनास्मै यजमाना-
योरु राया कृध्यधि दात्रे वोचः—

बौधायनः—“ अथैनं संप्रयौति यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत्पृथिव्यां यदु-
रावन्तरिक्षे तेनास्मै यजमानायोरु राया कृध्यधि दात्रे वोच इति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ यत्ते सोम दिवि ज्योतिरिति राजानमभिमन्त्र-
यते ” इति ।

हे सोम त्रिषु लोकेषु त्वदीयं यज्ज्योतिरस्ति तेन ज्योतिषाऽस्मै यजमानाय
राया धनेनोरु समृद्धं विस्तीर्णं स्थानं कृधि कुरु । किं च—अधिकोऽयं यज-
मानो भक्त्येति दात्रे फलप्रदायेन्द्राय ब्रूहि ॥

दिवीत्यादेस्तात्पर्यमाह—

“ यत्ते सोम दिवि ज्योतिरित्याहैभ्य एवैनं लोकेभ्यः सं भरति ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

लोकत्रयेणैनं सोमं सम्यक्पोषयति ॥

धिषणे वीडू सती वीडयेथामूर्जे दधाथामूर्जे मे
धत्तं मा वा० हि०सिषं मा मा हि०सिष्टम्—

कल्पः—“ तिरश्चर्मन्फलके अभिमृशति धिषणे वीडू सती वीडयेथामूर्जे
दधाथामूर्जे मे धत्तं मा वा० हि०सिषं मा मा हि०सिष्टमिति ” इति ।

हे धिषणे सोमस्य चर्मणो वा धारयिष्यौ वीडू सती विष्टब्धे सत्यौ वीड-
येथां पुनरप्यभिषवादिघातेन विश्लेषो मा भूदिति दृढं स्तम्भयतम् । ऊर्जं
सोमरसं दधायां युवां धारयतम् । ऊर्जं मे मह्यं धत्तं प्रयच्छतम् । अहं युवां
मा हिंसिषम् । युवामपि मा मा हिंसिष्टम् । मन्त्रोऽयमुपेक्षितः ॥

कल्पः—“ एकग्रहायाऽऽप्तं राजानमुपरे न्युप्य होतृचमसेऽशूनवधाय
तस्मिन्प्रावाणमुपाशुसवनमुर्पनिधाय त्रिः प्रदक्षिणमुपरि परिष्ठावयन्निग्राभ-
मुपैति प्रागपागुदगधरागिति, यां भार्या कामयेत तां मनसा ध्यायेदम्ब नि
ष्वरोति ” इति ।

प्रागपागुदगधराक्तास्त्वा दिश

आ धावन्त्वम्ब नि ष्वरा॥, इति मन्त्रपाठः ।

प्रागादयो या दिशस्ताः सर्वा हे सोम त्वां प्रत्याभिमुख्येन धावन्तु ।
हेऽम्ब मातृस्थानीय सोम निष्वरांशुभ्यो रसात्मना निर्गच्छ । प्रागादिमन्त्रः
सोमनिग्रहणहेतुत्वाग्निग्राभ इत्युच्यते । उपरोऽभिषवाधारः पाषाणस्तस्मिन्सो-
मवस्थाप्य निग्राभमन्त्रं पठेत् ॥

दिशामाधावनोक्तेस्तात्पर्यमाह—

“ सोमो वै राजा दिशोऽभ्यध्यायत्स दिशोऽनु प्राविशत्प्रागपागुदगधरागि-
त्याह दिग्भ्य एवैनं सं भरत्यथो दिश एवास्मा अव रुन्धे ” [सं० का०
६ प्र० ४ अ० ४] इति ॥

अम्ब मातरित्यादयः शब्दाः स्त्रीणामुपलालनाय प्रयुज्यन्तेऽतोऽम्बशब्द-
प्रयोगेणात्र ध्यानविधिः सूच्यत इत्यभिप्रेत्य व्याचष्टे—

“ अम्ब नि ष्वरेत्याह ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

यस्मादम्बेत्युपलालनमाह तस्माद्ध्यायेदित्यभिप्रायः ॥

वेदनं प्रशंसति—

“ कामुका एनं स्त्रियो भवन्ति य एवं वेद ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ४] इति ॥

यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै

ते सोम सोमाय स्वाहा ॥

(पात्रेषु रसग्रहणाय पूर्वमुपावहृतस्य सोमस्याभिषवः)

कल्पः—“ प्रतिप्रस्थाता राजन्येवांशू द्वौ द्वावपि सृजति यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै ते सोम सोमाय स्वाहेति ” इति ।

यः सोम उर्पांशुग्रहाय पर्याप्त उपरे न्युप्तः श्वात्राः स्थिति मन्त्रेण वसतीवरी-
भिरुपसृष्टस्तस्मात्सोमादपादाय षडंशवः स्थापिताः । तथा चोक्तम्—“ उप-
सृष्टस्य रात्रः षडंशूनार्दानसंश्लिष्टानादाय चर्मणि निधाय ” इति । त्रिष्वपि
सवनेषु महाभिषवे^१ तेषां षण्णामंशूनां मध्ये द्वौ द्वावंशू संसृजेत् । हे सोम ते
त्वदीयं यन्नाम शशुभिरदाभ्यमतिरस्कार्यं जागृवि जागरूकं हे सोम तस्मै
सोमाय ते तादृक्सोमनामधारिणे तुभ्यमिदं सोमांशुद्रयं स्वाहा हुतमस्तु ॥

सोमायेत्युक्तेरभिप्रायमाह—

“ यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवीत्याहैष वै सोमस्य सोमपीथः ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

यथाऽग्नौ होममन्तरेणैवापां सोमपानमुक्तं तथा सोमस्याप्येष एव मन्त्रेणां-
शुद्रयप्रक्षेपः ॥

सोमपानवेदनं प्रश्नसति—

“ य एवं वेद न सौम्यामार्तिमाच्छति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

सोमयागविनाशं न प्राप्नोति ॥

षण्णामंशूनां संघातात्पृथक्करणं विधत्ते—

“ घ्नन्ति वा एतत्सोमं यदभिपुण्वन्त्यंशूनप गृह्णाति त्रायत एवैनम् ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।

अंशूनामपनयनेनाभिषवरूपाद्दधादेनं सोमं पालयति ॥

महाभिषवे तत्संसर्गं विधत्ते—

“ प्राणा वा अश्ववः पशवः सोमोऽशून्युनरपि सृजति प्राणानेव पशुषु
दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ॥

त्रिषु सवनेषु पृथगंशुसंसर्गं विधत्ते—

“ द्वौद्वावपि सृजति तस्माद्द्वौद्वा प्राणाः ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ४] इति ।
चक्षुःश्रोत्रघ्राणेन्द्रियरूपाः प्राणाः प्रत्येकं द्वौ द्वौ भूत्वा तत्तच्छिद्रेषु वर्तन्ते ॥
अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ आददेऽश्मानमादाय ग्रावाऽसीत्यभिमन्त्रयेत् ।

इन्द्रा सोममिति पञ्च श्वात्रा निग्राभ्यसेचनम् ॥ १ ॥

श्रीमत्सायणाचार्यविरचितभाष्यसमेता— [१ प्रथमकाण्डे—
(उपांशुप्रहाभिधानम्)

यत्ते सोमं मन्नायित्वा धिषेति फलके स्पृशेत् ।

प्राक्त्रिः प्रदक्षिणाप्लावो ह्यम्ब पत्नीं विचिन्तयेत् ॥

यत्ते महत्यभिषवे ह्यंशुयोगो नवेरिताः ॥ २ ॥ ” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माघवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके
प्रथमोऽनुवाकः ॥ १ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

वाचस्पतये पवस्व वाजिन्वृषा वृष्णो अ-
शुभ्यां गर्भस्तिपूतो देवो देवानां पवित्रमसि
येषां भागोऽसि तेभ्यस्त्वा स्वांकृतोऽसि मधु-
मतीर्न इषस्कृधि विश्वेभ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो दिव्ये-
भ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाऽपूर्वन्तरिक्षमन्विहि
स्वाहा त्वा सुभवः सूर्याय देवेभ्यस्त्वा मरी-
चिपेभ्य एष ते योनिः प्राणाय त्वा (१) ॥

(वाचः सप्तचत्वारिंशत्) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

वाचः । पतये । पवस्व । वाजिन् । वृषा । वृष्णः ।
अशुभ्यामित्यंशु—भ्याम् । गर्भस्तिपूत इति गर्भ-
स्ति—पूतः । देवः । देवानाम् । पवित्रम् । असि ।

(उपांशुग्रहाभिधानम्)

येषाम् । भागः । असि । तेभ्यः । त्वा । स्वांकृतः ।
 असि । मधुमतीरिति मधु—मतीः । नः । इषः ।
 कृधि । विश्वेभ्यः । त्वा । इन्द्रियेभ्यः । दिव्येभ्यः ।
 पार्थिवेभ्यः । मनः । त्वा । अष्टु । उरु । अन्तरि-
 क्षम् । अन्विति । इहि । स्वाहा । त्वा । सुभव
 इति सु—भवः । सूर्याय । देवेभ्यः । त्वा । मरीचि-
 पेभ्य इति मरीचि—पेभ्यः । एषः । ते । योनिः ।
 प्राणायिति प्र—अनाय । त्वा । (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके द्वितीयोऽनुवाकः ।)

प्रथमेऽनुवाक उपांशुग्रहाय सोमाभिषवसंनाहोऽभिहितः । अथ द्वितीये
 त्र्यांशुग्रहोऽभिधीयते ।

वाचस्पतये पवस्व वाजिन्वृषा वृष्णो
 अशुभ्यां गभस्तिपूतो देवो देवानां
 पवित्रमसि येषां भागोऽसि तेभ्यस्त्वा—

बोधायनः—“ अन्तर्दधाति प्रतिप्रस्थाता प्रथमाभ्यामंशुभ्यामानयत्यध्व-
 र्युर्वाचस्पतये पवस्व वाजिन्नित्यन्तर्दधाति प्रतिप्रस्थाता मध्यमाभ्यामंशुभ्या-
 मानयत्यध्वर्युर्वृषा वृष्णो अशुभ्यां गभस्तिपूत इत्यन्तर्दधाति प्रतिप्रस्थातो-
 त्तमाभ्यामंशुभ्यामानयत्यध्वर्युर्देवो देवानां पवित्रमसि येषां भागोऽसि
 तेभ्यस्त्विति ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वैकमन्नतामाह—“ अष्टौ (ष्ट)कृत्वोऽग्नेऽभिषुणोत्यथ प्रति-
प्रस्थातोपांशुपात्रं धारयन्नुपात्तानामुपरि द्वावंशू अन्तर्दधाति तस्मिन्नभिषुतमध्व-
र्युरञ्जलिनां गृह्णाति वाचस्पतये पवस्व वाजिन्नित्येवं विहितो द्वितीयस्तृतीय-
श्चापि वैकादशकृत्वो द्वितीयमभिषुणोति द्वादशकृत्वस्तृतीयम् ” इति ।

हे वाजिन्नप्रद सोम पतये पालकदेवार्थं वाचः संबन्धिना मन्त्रेण पवस्व
शुद्धो भव । वृषा रसरूपत्वेन वर्षणसमर्थस्त्वं गभस्तिपूतः पूर्वमरण्ये सूर्यर-
श्मिभिः पूत इदानीं तु वृष्णो वर्षणसमर्थस्य सोमस्यांशुभ्यामन्तर्धापिताभ्यां
पवस्व । किं च त्वमपि देव एव सन्देवानां सोमपां पवित्रं शुद्धिहेतुरसि ।
येषां देवानां भागोऽसि तेभ्यस्त्वा गृह्णामि ॥

विधत्ते—

“ प्राणो वा एष यदुपांशुर्यदुपांश्वग्रा ग्रहा गृह्णन्ते प्राणमेवानु प्र
यन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

यज्ञस्य प्राणस्थानीय उपांशुः । अपानवागादिस्थानीयास्त्वन्तर्यामैन्द्रवाय-
वादयः । अतः प्राणत्वेन मुख्यत्वात्प्रथमतस्तद्ग्रहणं युक्तम् ॥

त्रिषु पर्यायेषु विलक्षणसंख्याविशिष्टमभिषवं विधत्ते—

“ अरुणो ह स्माऽऽहौपवेशिः प्रातःसवन एवाहं यज्ञं स० स्थापयामि
तेन ततः स० स्थितेन चरामीत्यष्टौ कृत्वोऽग्नेऽभिषुणोत्यष्टाक्षरा गायत्री
गायत्रं प्रातःसवनं प्रातःसवनमेव तेनाऽऽमोत्येकादश कृत्वो द्वितीयमेकादश-
क्षरा त्रिष्टुप्त्रैष्टुभं माध्यंदिनं सवनं माध्यंदिनमेव सवनं तेनाऽऽमोति द्वादश
कृत्वस्तृतीयं द्वादशाक्षरा जगती जागतं तृतीयसवनं तृतीयसवनमेव तेनाऽऽ-
मोत्येतां ह वाव स यज्ञस्य स० स्थितिमुवाचास्कन्दायास्कन्नं हि तद्यद्यज्ञस्य
स० स्थितस्य स्कन्दति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

उपवेशस्य पुत्रः कश्चिदरुणनामा यथोक्तत्रिविधाभिषवरूपामेव यज्ञस्य
समाप्तिमुवाच । तदेतदविनाशाय संपद्यते । समाप्तस्य यज्ञस्य संबन्धि यद्वस्तु
नश्यति तदविनष्टमेव ॥

त्रिष्वपि पर्यायेष्वष्टसंख्यैवेति पक्षान्तरं विधत्ते—

“ अथो खल्वाहुर्गायत्री वाव प्रातःसवने नातिवाद इत्यनतिवाडुक एनं
भ्रातृव्यो भवति य एवं वेद तस्मादष्टावष्टौ कृत्वोऽभिषुत्वम् ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० ५] इति ।

(उपांशुग्रहभिधानम्)

अतिवादे गायत्र्येव न वर्तते । त्रिष्टुब्जगत्यौ तु वर्तते । अधिकाक्षरयुक्त-
तया पठ्यमानत्वमतिवादः । न चासावल्पाक्षरायां गायत्र्यां संभवति । यद्यपि
प्रातःसवने छन्दोन्तराण्यपि संभवन्ति तथाऽपि गायत्र्येवाभिमानिदेवता ।
गायत्र्या अतिवादाभावं यो वेद तं प्रति शत्रुरप्यनतिवादुको भवति, अनि-
न्दको भवतीत्यर्थः । यस्माद्गायत्र्येव सवनमभिमन्यते तस्मात्तदीययैव संख्यया
प्रातःसवने त्रिष्वपि पर्यायेष्वभिषोतव्यम् ॥

मन्त्रस्य प्रथमभागे वाक्शब्दतात्पर्यमाह—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति पवित्रवन्तोऽन्ये ग्रहा गृह्यन्ते किंपवित्र उपांशु-
रिति वाक्पवित्र इति ब्रूयाद्वाचस्पते पवस्व वाजिभित्याह वाचैवैनं पवयति ”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

उपांशुव्यतिरिक्ता ग्रहा दशापवित्रनामकेन वस्त्रेण शोधिता गृह्यन्ते न तू-
पांशुः । तस्य किं शोधकमिति प्रश्नः । मन्त्र एव शोधकमित्युत्तरम् ॥

भागान्तराणामर्थः प्रसिद्ध इत्याह—

“ वृष्णो अंशुभ्यामित्याह वृष्णो ह्येतावन्शु यौ सोमस्य गभस्तिपूत
इत्याह गभस्तिना ह्येनं पवयति देवो देवानां पवित्रमसीत्याह देवो ह्येष
सन्देवानां पवित्रं येषां भागोऽसि तेभ्यस्त्वेत्याह येषां ह्येष भागस्तेभ्य एनं
गृह्णाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ॥

स्वांकृतोऽसि मधुमतीर्न इषस्कृधि विश्वे-
भ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यः—

बौधायनः—“ अथ प्रतिप्रस्थानुर्ग्रहमादत्ते स्वांकृतोऽसीत्यथैनमवेक्षते मधु-
मतीर्न इषस्कृधीत्यथैनमूर्ध्वमुन्माष्टि विश्वेभ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थि-
वेभ्य इति ” इति ।

आपस्तम्बस्त्वेकमन्त्रतामाह—“ स्वांकृतोऽसीत्यध्वर्युर्ग्रहमादाय ” इति ।

हे उपांशुग्रह त्वं स्वांकृतोऽसि मया स्वीकृतोऽसि । मधुमतीरिषो मधुरा-
ण्यन्नानि नोऽस्मदर्थं कृधि कुरु । देवजन्मनि मनुष्यजन्मनि च स्थितेभ्यः
सर्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो हिताय त्वां स्वी करोमि । स्वांकृतशब्देन प्राणरूपस्य
ग्रहस्य स्वाधीनत्वं विवक्षितम् । मधुमतीशब्देन स्वादुत्वम् ॥

दिव्यपार्थिवशब्देन जन्मद्वयमिति दर्शयति—

“स्वांकृतोऽसीत्याह प्राणमेव स्वमकृत मधुमतीर्न इषस्कृधीत्याह सर्वमेवास्मा

इदं स्वदयति विश्वेभ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्य इत्याहोभयेष्वेव देवमनुष्येषु प्राणान्दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ॥

मनस्त्वाऽध्वन्तरिक्षमन्विहि स्वाहा त्वा
सुभवः सूर्याय देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः—

बौधायनः—“ उपोत्तिष्ठति मनस्त्वाऽध्वित्युर्वन्तरिक्षमन्विहीत्येत्याऽऽह-
वनीये जुहोत्यन्वारब्धे यजमाने स्वाहा त्वा सुभवः सूर्यायेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ उर्वन्तरिक्षमन्विहीति दक्षिणेन होतारमतिक्रामति येन
वा होता प्रतिपादयेन्मनस्त्वाऽध्विति दक्षिणतोऽवस्थाय दक्षिणपरिधिसंधिम-
न्ववहृत्य स्वाहा त्वा सुभवः सूर्यायेति दक्षिणतः प्राञ्चमृजुं संततं दीर्घं हुत्वा
देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य इति मध्यमे परिधौ लेपं निमाष्टि ” इति ।

हे प्राणरूपोपांशुनामक ग्रह त्वां मनोऽष्टु व्याप्नोतु । विस्तीर्णमन्तरिक्षमनु-
सृत्य त्वमाहवनीयदेशे गच्छ । हे सुभवः शोभनं भवः सद्भावो मध्यावस्थि-
तिलक्षणा यस्य प्राणस्य सोऽयं सुभवाः । हे प्राण त्वा त्वद्रूपं ग्रहं सूर्याय
बाहिष्प्राणरूपाय स्वाहा जुहोमि । सूर्यस्य प्राणरूपत्वमाथर्वणैराम्नातम्—
“ आदित्यो ह वै बाह्वः प्राण उदयत्येष ह्येनं चाक्षुषं प्राणमनुगृह्णाति नः ”
इति । हे लेप त्वां मरीचिपालकदेवार्थं परिधौ माञ्जि ॥

क्रमेण मन्त्रान्वयाचष्टे—

“ मनस्त्वाऽध्वित्याह मन एवाश्रुत उर्वन्तरिक्षमन्विहीत्याहान्तरिक्षदेव-
त्यो हि प्राणः स्वाहा त्वा सुभवः सूर्यायेत्याह प्राणा वै स्वभवसो देवास्ते-
ष्वेव परोक्षं जुहोति देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य इत्याहाऽऽदित्यस्य वै रश्मयो
देवा मरीचिपास्तेषां तद्भागधेयं तानेव तेन प्रीणाति ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ५] इति ।

स्वभवसः स्वशरीरेऽवस्थिता देवाः प्राणवायवः । तत्र प्राणेभ्यः स्वाहे-
त्युक्ते तेषां प्रत्यक्षहोमो भवतीति तत्परित्यज्य सूर्यायेत्युक्तत्वादयं परोक्ष-
होमः । यद्वा स्वभवस इति वक्तव्ये सति सुभवस इत्युक्त्या परोक्षत्वम् ।
रश्मिनामकाश्चेतना देवा अचेतनानां मरीचीनां पालकाः ॥

लेपमार्जने हस्तस्याधोमुखत्वमूर्ध्वमुखत्वं च फलभेदेन विधत्ते—

“ यदि कामयेत वर्षुकः पर्जन्यः स्यादिति नीचा हस्तेन नि मृज्याद्दृ-
ष्टिमेव नि यच्छति यदि कामयेतावर्षुकः स्यादित्युक्तानेन नि मृज्याद्दृष्टिमे-
वोद्यच्छति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ॥

प्रपा० ४ अनु० २] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

५४६

(उपांशुग्रहाभिधानम्)

वैरिणं प्रत्यभिचरता पुरुषेण होमात्पूर्वं पाठ्यं मन्त्रविशेषमुत्पादयति—

“ यद्यभिचरेदमुं जह्यथ त्वा होष्यामीति ब्रूयादाहुतिमेवैनं प्रेषसन्हन्ति ”

[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

हे प्राणरूप सूर्यामुं देवदत्तनामकं वैरिणं प्रथमतो मारय पश्चात्त्वां प्रति होष्यामीति ब्रूयात् । एतन्मन्त्रं श्रुत्वा देव आहुतिमपेक्षमाण एनं वैरिणं मारयत्येव ॥

वैरिणो दूरदेशवर्तित्वे सत्यभिचरतोऽनुष्ठानविशेषं विधत्ते—

“ यदि दूरे स्यादा तमितोस्तिष्ठेत्प्राणमेवास्यानुगत्य हन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

आ तमितोरा ग्लानेर्यावन्तं कालं निरुच्छ्वासः स्थातुं शक्नोति तावत्तिष्ठेत् । ततोऽयं निरोधोऽस्य वैरिणः प्राणमनुगत्य मारयत्येव ॥

एष ते योनिः प्राणाय त्वा ॥

बौधायनः—“ अथ प्रदक्षिणर्मावर्त्याऽऽग्रयणस्थाल्यां ग्रहस्य संस्नावमव-
नयति एष ते योनिरित्यथैतस्मिन्नुपांशुपात्रेऽंशुं प्रोस्याथैनं दक्षिणत उपांशुस-
वनेन संस्पृष्टं सादयति प्राणाय त्वेति ” इति ।

आपस्तम्बः—“ सर्वमाग्रयणस्थाल्यां संपातमवनीय, एष ते योनिः प्रा-
णाय त्वेति रिक्तं पात्रमायतने सादयित्वा तस्मिन्नेशुमवास्य तं तृतीयसवनेऽ-
पिसृज्याभिपुणुयात् ” इति ।

हे संस्नाव संपात, एष आग्रयणस्थाल्यस्ते तव योनिः स्थानम् । अथ वा हे उपांशुपात्रैष खरस्य दक्षिणांसप्रदेशस्ते स्थानम् । अतः प्राणदेवतासंतोषार्थं त्वामत्र सादयामि । खरो नाम दक्षिणस्य हविर्धानस्य पुरस्तान्मृदं प्रक्षिप्य निष्पादितो देशः पात्रप्रयोगार्थः । तथा च सूत्रम्—“ खरे पात्राणि प्रयुन-
क्त्यग्निर्देवतेति दक्षिणेंऽस उपांशुपात्रं सोमो देवतेत्युत्तरेऽसेऽन्तर्यामस्य बृहन्न-
सीति ते अन्तरेण ग्रावाणमुपांशुसवनं दक्षिणामुखं संस्पृष्टं पात्राभ्यां तमपरेण प्रत्यञ्चि द्विदेवत्यपात्राणि ” इत्यादि । एष ते योनिः प्राणाय त्वेत्येष मन्त्र उपेक्षितः ॥

अभिचरतः पात्रासादनाय मन्त्रान्तरमुत्पादयति—

“ यद्यभिचरेदमुष्य त्वा प्राणे सादयामीति सादयेदसन्नो वै प्राणः प्राण-
मेवास्य सादयति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

हे उपांशुपात्र प्राणरूपं त्वाममुष्य वैरिणः प्राणे स्थापयामीत्युक्ते सत्य-
सन्नो विनाशरहितो यजमानप्राणो वैरिणः प्राणं सादयति विनाशयति ॥

अभिषुतः सोमरसः प्रतिप्रस्थातृहस्तगत उपांशुपात्रे यदा गृह्यते तदा
ग्रहान्तरवद्वस्त्रेण शोधनं न भवति किं त्वंशुभिरिति विधत्ते—

“ षड्भिरंशुभिः पवयति षड्वा ऋतव ऋतुभिरेवैनं पवयति ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

नात्र षण्णामंशूनां युगपत्प्रयोगः किं तु त्रिषु पर्यायेष्विति विधत्ते—

“ त्रिः पवयति त्रय इमे लोका एभिरेवैनं लोकैः पवयति ” [सं० का०
६ प्र० ४ अ० ५] इति ॥

नात्र वक्ष्यमाणग्रहेष्विव दशापवित्रनाभिस्तुतया धारया ग्रहणं किं तु
त्रिष्वपि पर्यायेष्वध्वर्योरञ्जलिनेति विधत्ते—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्यान्नयः पशूनां हस्तादाना इति यात्रि-
रुपांशुं हस्तेन विगृह्णाति तस्मान्नयः पशूनां हस्तादानाः पुरुषो हस्ती
मर्कटः ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ५] इति ।

गोमहिषादयः सर्वे पशवो मुखादानाः । एते तु त्रयो हस्तादानाः । पुरु-
षोऽपि “ ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभते ” इत्यादावालभ्यत्वात्पशुः ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ वाचो ह्युपांशुग्रहणं स्वामादत्तेऽन्यहस्ततः ।

उरु गत्वा मनस्त्रेति वेदेर्दक्षिणतः स्थितिः ॥ १ ॥

स्वाहा जुहोति देवेभ्यो मध्यमे परिधौ तथा ।

लेपं निमार्च्छेष पात्रं सादयेत्सप्त वर्णिताः ” ॥ २ ॥ इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके

द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

उपयामगृहीतोऽस्यन्तर्यच्छ मघवन्पाहि

(अन्तर्यामप्रहामिधानम्)

सोमंमुरुष्य रायः समिषों यजस्वान्तस्ते
 दधामि द्यावापृथिवी अन्तरुर्वन्तरिक्षः सजोषा
 देवैरवैरैः परैश्चान्तर्यामे मघवन्मादयस्व स्वां-
 कृतोऽसि मधुमतीर्न इषस्कृधि विश्वेभ्यस्स्वे-
 न्द्रियेभ्यों दिव्येभ्यः पाथिवेभ्यो मनस्त्वाऽष्टू-
 र्वन्तरिक्षमन्विहि स्वाहा त्वा सुभवः सूर्याय
 देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य एष ते योनिरपानाय
 त्वा (१) ॥

(देवेभ्यः सप्त च ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

उपयामगृहीत इत्युपयाम—गृहीतः । असि ।
 अन्तः । यच्छ । मघवन्निति मघ—वन् । पाहि ।
 सोमम् । उरुष्य । रायः । समिति । इषः । यजस्व ।
 अन्तः । ते । दधामि । द्यावापृथिवी इति द्यावा—
 पृथिवी । अन्तः । उरु । अन्तरिक्षम् । सजोषा इति
 स—जोषाः । देवैः । अवरैः । परैः । च । अन्तर्या-
 म इत्यन्तः—यामे । मघवन्निति मघ—वन् । माद-
 यस्व । स्वांकृतः । असि । मधुमतीरिति मधु—मतीः ।

नः । इषः । कृधि । विश्वेभ्यः । त्वा । इन्द्रियेभ्यः ।
 दिव्येभ्यः । पार्थिवेभ्यः । मनः । त्वा । अष्टु । उरु ।
 अन्तरिक्षम् । अन्विति । इहि । स्वाहा । त्वा ।
 सुभव इति सु—भवः । सूर्याय । देवेभ्यः । त्वा ।
 मरीचिपेभ्य इति मरीचि—पेभ्यः । एषः । ते ।
 योनिः । अपानायेत्यप—अनाय । त्वा (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके तृतीयोऽनुवाकः ।)

द्वितीयेऽनुवाक उपांशुग्रहोऽभिहितः । अथ तृतीयमारभ्य पदत्रिंशान्तेऽनु-
 वाकेष्वन्तर्यामादिकाः षोडश्यन्ता ग्रहा अभिधीयन्ते । तत्र पौर्वापर्ये पाठ एव
 नियामकः ।

उपयामगृहीतोऽस्यन्तर्यच्छ मघवन्पाहि सोम-
 मुरुष्य रायः समिषो यजस्वान्तस्ते दधामि
 द्यावापृथिवी अन्तरुर्वन्तरिक्षं सजोषा देवै-
 रवरैः परैश्चान्तर्यामि मघवन्मादयस्व—

कल्पः—“ उदित आदित्येऽन्तर्यामं गृह्णात्यतिपवमानस्य राज्ञ उपयामगृ-
 हीतोऽस्यन्तर्यच्छ मघवन्पाहि सोममुरुष्य रायः समिषो यजस्वान्तस्ते दधामि
 द्यावापृथिवी अन्तरुर्वन्तरिक्षं सजोषा देवैरवरैः परैश्चान्तर्यामि मघवन्मादय-
 स्वेति ” इति ।

अतिपवमानस्य दशापवित्रेणात्यन्तशुद्धस्य । हे सोमरस त्वमुपयामगृही-
 तोऽसि । उपयामः पृथिवी । “इयं वा उपयामः” इति श्रुतेः । पृथिव्यामुत्पन्नं
 दारुमयमन्तर्यामसंज्ञकं पार्त्रमन्तर्यामशब्देनोच्यते । हे मघवन्नन्तर्यच्छ, इदं

(अन्तर्यामप्रहाभिधानम्)

पात्रमस्माकं भ्रातृव्येभ्योऽन्तर्धानं यथा भवति तथा नियमय । ततः सोमं पालय । रायो धनानि उरुष्य रक्ष । समिपः समीचीनान्यन्नानि यजस्व देहि । द्यावापृथिव्यौ तवानुग्रहादन्तर्दधामि व्यवधायिके करोमि । विस्तीर्णमन्तरिक्ष-
मप्यन्तर्दधामि । हे मघवन्नवरैः परैश्च सैवैदेवैः सजोषाः सह [प्रीयमाणः सेवमानो वा] अस्मिन्नन्तर्यामग्रहे मादयस्व । त्वं हृष्टः सन्नन्यानपि हर्षय ॥

अन्तर्यामपात्रे सोमरसग्रहणं विधत्ते—

“ देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत ते देवा उपांशौ यज्ञं स-
स्थाप्यमपश्यन्तमुपांशौ समस्थापयन्तेऽसुरा वज्रमुद्यत्य देवानभ्यायन्त ते
देवा विभ्यत इन्द्रमुपाधावन्तानिन्द्रोऽन्तर्यामिणान्तरधत्त तदन्तर्यामस्यान्तर्या-
मत्वं यदन्तर्यामो गृह्यते भ्रातृव्यानेव तद्यजमानोऽन्तर्धत्ते ” [सं० का० ६
प्र० ४ अ० ६] इति ।

देववद्यज्ञमनुतिष्ठतामसुराणां व्यामोहार्थमुपांशुग्रहे यज्ञं समापनीयं मत्वा
रहसि देवास्तं तथा चक्रुः । तं प्रकारमज्ञात्वा क्रुद्धानसुरानिन्द्रोऽन्तर्यामग्रहे-
णान्तर्हितानकरोत् । ततो भ्रातृव्यान्तर्धानायान्तर्यामो ग्रहीतव्यः ॥

मन्त्रभागे द्यावापृथिव्युक्तेः प्रयोजनमाह—

“ अन्तस्ते दधामि द्यावापृथिवी अन्तर्ध्वन्तरिक्षमित्याहैभिरेव लोकैर्यज-
मानो भ्रातृव्यान्तर्धत्ते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ६] इति ॥

सजोषा इत्यादेः प्रयोजनमाह—

“ ते देवा अमन्यन्तेन्द्रो वा इदमभूद्यद्यस्मिन् इति तेऽब्रुवन्मघवन्ननु न
आ भजेति सजोषा देवैस्वरैः परैश्चैत्यन्नवीद्ये चैव देवाः परे ये चावरे तानुभ-
यानन्वाभजत्सजोषा देवैस्वरैः परैश्चैत्याह ये चैव देवाः परे ये चावरे
तानुभयानन्वाभजति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ६] इति ।

यदैश्वर्यं प्राप्तुं वयमिच्छामः स्म इदं सर्वमिन्द्र एवाभूत्प्राप्तवानिति मत्वा
ते देवा अब्रुवन् । हे मघवंस्त्वामन्वस्मानपि भागिनः कुर्वति । तत इन्द्रः
सजोषा इत्यादि वाक्येनानुजज्ञौ । तयाऽनुज्ञया ये चोत्कृष्टा देवा ये च
निकृष्टास्तान्सर्वान्भागिनोऽकरोत् । अतोऽत्रापि सजोषा इत्याद्युक्त्या सर्वा-
न्भागिनः करोति ॥

मादयस्वेत्यत्र यथा भागलाभेन देवानां हर्षस्तथा यज्ञविघ्नाभावेन यजमा-
नस्यापि हर्षं द्योतयति—

“ अन्तर्यामि मघवन्मादयस्वेत्याह यज्ञादेव यजमानं नान्तरेति ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० ६] इति ॥

मन्त्रोपक्रमगतस्य गृहीतशब्दस्य प्रयोजनमाह—

“ उपयामगृहीतोऽसीत्याहापानस्य धृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ६] इति ।

अपानदेवताया अन्तर्यामाभिमानितया तस्मिन्गृहीते प्राणिनामपानो धृतो
भवति ॥

नात्रोपांशोरिवाञ्जलिना ग्रहणं किं तु दशापवित्रैर्नाभिस्तुतया धारयेत्यभि-
प्रेत्याऽऽह—

“ यदुभावपवित्रौ गृह्येयातां प्राणमपानोऽनु न्यूच्छेत्प्रमायुकः स्यात्पवित्र-
वानन्तर्यामो गृह्यते प्राणापानयोर्विधृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४अ०६] इति ।

प्राणवृत्तिः स्वभावतो बहिर्गच्छत्यतः प्राणरूपस्योपांशोः पवित्रेण नियमनं
नापेक्षितम् । यद्यन्तर्यामोऽपि तद्ददपवित्रः स्यात्तर्ह्यनियमितत्वात्तद्रूपोऽपा-
नोऽपि निर्गच्छन्तं प्राणमनु निर्गच्छेत् । ततः प्राणापानयोरभावान्निघ्नयेत् ।
पवित्रेण नियमिते त्वपानेऽग्रे तदविनाभूतः प्राणो निर्गच्छन्नपि नात्यन्तं देहं
परित्यजेत् । तस्माद्दुभयोर्धारणाय दशापवित्रेणान्तर्यामं गृह्णीयात् । तत्प्रकारः
सूत्रेऽभिहितः—“ अदाभ्यांशुमु(भ्यो)पांशुपा(स)वनौ चापिसृज्य सर्वेऽध्वर्यवो
दिग्भ्यो महाभिषवमभिषुष्वन्ति अभिषुतमध्वर्युरञ्जलिना संसिञ्चति तमुन्ने-
ताऽन्तरेषेणो(चो)द्धृत्योत्तरत आधवनीयेऽवनयति उद्गातारो द्रोणकलशं प्रति-
ष्ठाप्य तस्मिन्नुदीचीनं दशापवित्रं वितन्वन्ति पवित्रस्य यजमानो नाभिं कृत्वा
तस्मिन्होतृचमसेन धारां स्नावयत्युदञ्चनेनोन्नेताऽऽधवनीयाद्धोतृचमस आन-
यति संतता धारा स्नावयितव्या धाराया अन्तर्यामं गृह्णाति सर्वांश्चातो
ग्रहानाधुवात् ” इति । ग्रहणाद्ध्वमन्तर्यामस्योपांशुवत्स्वांकृतादिमन्त्रप्रयोगः
कर्तव्यः ॥

स्वांकृतोऽसि मधुमतीर्न इषस्कृधि विश्वे-
भ्यस्त्वेन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो
मनस्त्वाऽपूर्वन्तरिक्षमन्विहि स्वाहा त्वा
सुभवः सूर्याय देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य
एष ते योनिरपानाय त्वा ॥ , इति ॥

एते मन्त्रा उपेक्षिताः ॥

(ऐन्द्रवायवप्रहाभिधानम्)

उपांश्वन्तर्यामपात्रयोरासादने मध्यगतेनोपांशुसवनेन सह स्पर्शं विधत्ते—
 “ प्राणापानौ वा एतौ यदुपांश्वन्तर्यामौ व्यान उपांशुसवनो यं
 कामयेत प्रमायुकः स्यादित्यसंस्पृष्टौ तस्य सादयेद्धानेनैवास्य प्राणापानौ
 विच्छिनत्ति ताजक्प्र मीयते यं कामयेत सर्वमायुरियादिति संस्पृष्टौ तस्य
 सादयेद्धानेनैवास्य प्राणापानौ सं तनोति सर्वमायुरेति ” [सं० का० ६ प्र०
 ४ अ० ६] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ सर्वमाग्रयणस्थाल्यां संपातमानीयैष ते योनिरपानाय
 त्वेति रिक्तं पात्रमायतने सादयति व्यानाय त्वेति ते अन्तरेण ग्रावाणमुपांशु-
 सवनं दक्षिणामुखं संस्पृष्टं पात्राभ्याम् ” इति ॥

अत्र विनियोगसंग्रहः—

“ उपान्तर्यामकस्तत्र स्वांकृतादि तु पूर्ववत् ॥ १ ॥ ” इति ॥
 इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
 दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके
 तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

आ वा॒यो भूष शुचि॒पा उप॑ नः सहस्रं॑ ते
 नि॒युतो॑ विश्ववार । उपो॑ ते अ॒न्धो म॒र्द्यम॒यामि॑
 यस्य॑ देव दधिषे॑ पृ॒र्वपे॑यम् । उ॒प॒या॒म॒गृ॒हीतो॑ऽसि
 वा॒यवे॑ त्वेन्द्र॑वायू इ॒मे सु॒ताः । उप॑ प्रयो॑भिरा
 ग॒तमि॒न्द॒वो वा॒मुश॑न्ति हि । उ॒प॒या॒म॒गृ॒हीतो॑ऽ-
 सिन्द्र॑वा॒युभ्यां॑ त्वैष॒ ते योनिः॑ स॒जोषा॑भ्यां
 त्वा (१) ॥

(आ वा॒यो त्रि॒च॒त्वारि॑ शत् ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

एति । वायो इति । भूष । शुचिपा इति शु-
चि—पाः । उपेति । नः । सहस्रम् । ते । नियुत इति
नि—युतः । विश्ववारेति विश्व—वार । उपो इति । ते ।
अन्धः । मद्यम् । अयामि । यस्य । देव । दधिषे ।
पूर्वपेयमिति पूर्व—पेयम् । उपयामगृहीत इत्युपया-
म—गृहीतः । असि । वायवे । त्वा । इन्द्रवायू
इतीन्द्र—वायू । इमे । सुताः । उपेति । प्रयोभिरिति
प्रयः—भिः । एति । गतम् । इन्द्रवः । वाम् । उशन्ति ।
हि । उपयामगृहीत इत्युपयाम—गृहीतः । असि ।
इन्द्रवायुभ्यामितीन्द्रवायु—भ्याम् । त्वा । एषः ।
ते । योनिः । सजोषाभ्यामिति स—जोषाभ्याम् ।
त्वा (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके चतुर्थोऽनुवाकः ।)

कल्पः—“ ऐन्द्रवायवं गृह्णात्या वायो भूष शुचिपा इत्यनुद्रुत्योपयामगृ-
हीतोऽसि वायवे त्वेति गृहीत्वोपयाम्येन्द्रवायू इमे सुता इत्यनुद्रुत्यापयामगृही-
तोऽसीन्द्रवायुभ्यां त्वेति गृहीत्वा पवित्रदशाभिः परिमृज्यैष ते योनिः सजो-
षाभ्यां त्वेति सादयति ” इति ।

(ऐन्द्रवायवमहाभिधानम्)

मन्त्रास्त्वेवं पठ्यन्ते—

आ वायो भूष शुचिपा उप नः सहस्रं ते
नियुतो विश्ववार । उपो ते अन्धो मद्यमयामि
यस्य देव दधिषे पूर्वपेयम् । उपयामगृही-
तोऽसि वायवे त्वेन्द्रवायू इमे सुताः । उप
प्रयोभिरा गतमिन्द्रवो वामुशन्ति हि ।
उपयामगृहीतोऽसीन्द्रवायुभ्यां त्वेष ते
योनिः सजोषाभ्यां त्वा ॥ , इति ॥

हे वायो त्वमागत्य ग्रहान्भूषालंकुरु । हे शुचिपाः शुद्धसोमपास्त्वं नोऽस्मान्नुपागच्छ । हे विश्ववार विश्वव्यापक ते सहस्रं नियुतः सन्ति । नियुच्छब्देन वायुवाहनभूता अश्वा उच्यन्ते । तवान्धः सोमरसरूपमन्नं मद्यं हर्षकरं तस्मादुपो समीपे त्वामयामि प्राप्नोमि । हे देव यस्य सोमस्य संबन्धि रसद्रव्यं पूर्वपेयं प्रथममेव पातव्यमिति मनो दधिषे धृतवानसि तादृशेन सोमेन त्वामुप (पा)यामीत्यन्वयः । हे सोमरस त्वमुपयामेन पृथिवीरूपदारुपात्रेण गृहीतोऽसि । त्वां वायवे गृह्णामि । हे इन्द्रवायू इमे सोमाः सुता अभिषुता अतो युवां प्रयोभिरेतैः सोमरसरूपैरन्नैर्निमित्तभूतैरुप समीप आगतमागच्छतम् । हि यस्मादिन्द्रवः सोमरसा वामुशन्ति युवां कामयन्ते । हे सोम दारुपात्रेण गृहीतोऽसि । इन्द्रवायुभ्यां त्वा गृह्णामि । हे पात्रेष खरस्यैकदेशस्ते योनिस्तव स्थानम् । अतोऽत्र सजोषाभ्यां समानप्रीतिभ्यामिन्द्रवायुभ्यामिन्द्रवायवर्थं त्वां सादयामि । एते मन्त्रा उपेक्षिताः ॥

द्विदेवत्यग्रहेष्वस्य प्राथम्यं विधत्ते—

“ वाग्वा एषा यदैन्द्रवायवो यदैन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्यन्ते वाचमेवानु प्रयन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनग्रहाणामभिमानिदेवता वाक्चक्षुःश्रोत्राभिधाः । तस्मादैन्द्रवायवो वागित्युच्यते । तस्य प्राथम्ये सति वाचं पुरतः प्रयतीं चक्षुरादयोऽनु प्रयन्ति ॥

तत्प्राथम्यं प्रकारान्तरेण प्रशंसति—

“ वायुं देवा अद्भुवन्त्सोमं राजानं हनामेति सोऽब्रवीद्वरं वृणै मदग्रा

एव वो ग्रहा गृह्णान्ता इति तस्मादैन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्णन्ते तमघ्नन् ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

अभिषवः सोमदेवताया हननम् ॥

तदेव प्राथम्यं द्रढयितुं पुनरपि वायुं प्रशंसति, अथ वा वायुस्तुत्या वायवे गृह्णीयादिति विधिरुह्येयः—

“ सोऽपूयत्तं देवा नोपाघृष्णुवन्ते वायुमञ्जुवन्निमं नः स्वदयेति सोऽब्रवीद्वरं वृणै महेवत्यान्येव वः पात्राण्युच्यान्ता इति तस्मान्नानादेवत्यानि सन्ति वायव्यान्युच्यन्ते तमेभ्यो वायुरेवास्वदयत्तस्माद्यत्पूयति तत्प्रवाते वि षजन्ति वायुर्हि तस्य पवयिता स्वदयिता ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

अयं सोमो हतः सन्नपूयहुर्गन्धोऽभवत् । नोपाघृष्णुवन्स्वादुं कर्तुं नाशक्नुवन् । मैत्रावरुणाश्विनादीन्यपि ग्रहपात्राणि वायव्यानीत्युच्यन्ते । अत एवाऽऽन्नातम्—“ आग्राव्ण आवायव्यानि ” इति । लोके यद्द्रवस्तु द्रवाधिक्यात्पूतिगन्धोपेतं भवति तच्छोषयितुं प्रकृष्टे वायौ विषजन्ति प्रसार्य स्थापयन्ति । अतस्तादृशस्य वस्तुनो वायुः शोधयिता स्वादुकर्ता च ॥

सर्वग्रहसाधारणमुपयामगृहीतोऽसीत्यमुं मन्त्रं व्याचष्टे—

“ तस्य विग्रहणं नाविन्दन्त्साऽदितिरब्रवीद्वरं वृणा अथ मया वि गृह्णीध्वं महेवत्या एव वः सोमाः सन्ना असन्नित्युपयामगृहीतोऽसीत्याहादिति-देवत्यास्तेन यानि हि दारुमयाणि पात्राण्यस्यैतानि योनेः संभूतानि यानि मृन्मयानि साक्षात्तान्यस्यै तस्मादेवमाह ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

विविधदेवतार्थत्वेन गृह्यते येन मन्त्रेण तादृशं मन्त्रं नालभन्त । अदितिः पृथिवी । मया भूमिप्रतिपादकमन्त्रेण । ये युष्माकं सोमास्ते सर्वेऽपि होमकाले युष्मद्देवत्यत्वेऽप्यासादनकाले महेवत्याः सन्त्विति भूमेर्वचः । उपयामगृहीतोऽसीत्येतादृशं मन्त्रं भूमिराह । उपयामेन भूमिसंबन्धिपात्रेण गृहीत इति मन्त्रार्थः । तेनैतन्मन्त्रप्रयोगेण पूर्वाक्तवरेण च सोमा अदितिदेवत्याः । द्विविधानि सोमपात्राणि दारुमयाणि ग्रहरूपाणि मृन्मयानि चाऽऽग्रयणस्थाल्यादीनि । तत्रास्या भूमेः संबन्धिनी या वृक्षरूपा योनिस्तस्याः संभूतानि ग्रहादीनि, स्थाल्यादीनि तु साक्षादेव भूमेः कार्याणि । तस्मादुपयामगृहीत इत्येवं मन्त्रो ब्रूते ॥

(ऐन्द्रवायवग्रहामिधानम्)

ऐ(इ)न्द्रवायवोरेकस्मिन्पात्रे सह ग्रहणं विधत्ते—

“ वाग्वै पराच्यव्याकृताऽवदत्ते देवा इन्द्रमश्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुर्विति सोऽब्रवीद्वरं वृणै मखं चैवैष वायवे च सह शृणाता इति तस्मादैन्द्रवायवः सह शृणते तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं व्याकृता वागुद्यते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

येयं वैदिकमन्त्ररूपा वाक्सा पूर्वं पराची समुद्रघोषवदैक्यरूपेण दण्डायमाना तस्यां वाच्येतावदेकं वाक्यं तस्मिन्वाक्येऽप्येतावदेकं पदं तस्मिन्पदेऽपीयं प्रकृतिरयं प्रत्यय इत्येवं विभज्य सर्वतः करणं व्याकरणं तद्रहितत्वाद्-व्याकृतैवावदत्प्रवृत्ता । तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य वाक्यपदादिरूपेण तत्र तत्र विच्छिद्य विभिन्नां कृतवान् ॥

ऐन्द्रवायवग्रहणमुपसंहरति—

“ तस्मात्सकृदिन्द्राय मध्यतो शृणते द्विर्वायवे द्वौ हि स वराववृणीत ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ७] इति ।

यस्मादिन्द्र एकमेव सहग्रहणरूपं वरमवृणोत्तस्मात्सकृदेवेन्द्रस्य सोमग्रहणम् । यस्माच्च वाचं मध्यतो विभक्तवांस्तस्मादुभयोर्वायवर्थग्रहणयोर्मध्य इन्द्रार्थं ग्रहणम् । आ बायो भूषेति केवलस्य वायोरादौ ग्रहणम्, इन्द्रवायू इमे सुता इत्यत्र वायुः पश्चात्पठ्यते । तस्मादिन्द्रस्य मध्ये स्थानम् । तस्माद्वायो-र्ग्रहाग्रत्वमेको वरः । सर्वपात्राणां वायव्यत्वं द्वितीयो वरः । तस्मात्तस्य द्विः सोमग्रहणम् ॥

इत आरभ्य विनियोगसंग्रहः षट्त्रिंशानुवाकस्यान्त उदाहरिष्यते ॥

अथ मीमांसा ।

दशमाध्यायस्य पञ्चमपादे चिन्तितम्—

“ पुरोपांशोरुत स्वस्य स्थाने स्यादैन्द्रवायवः ।

आद्योऽग्रत्वविधेर्भेवं धारार्युक्ताग्रतोक्तितः ” इति ॥

उ्योतिष्ठोमे श्रूयते—“ ऐन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्यन्ते ” इति । मन्त्रकाण्डविधिकाण्डयोर्ग्रहाणामयं पाठक्रमः—उपांशुग्रहः प्रथमः । अन्तर्यामिग्रहो द्वितीयः । ऐन्द्रवायवग्रहस्तृतीयः । मैत्रावरुणग्रहश्चतुर्थ इत्यादि । तत्रैन्द्रवायवस्याग्रत्वविधानादुपांशुग्रहात्पूर्वमेव ग्रहणमिति पूर्वः पक्षः । नैतद्युक्तम् । अग्रत्वस्य धाराग्रहापेक्षत्वात् । ऐन्द्रवायवादयो धाराग्रहाः, तद्वाक्ये धारया गृह्णातीति

श्रुतत्वात् । एवं सति पाठक्रमो न बाध्यते । तस्मादैन्द्रवायवः स्वस्यैव स्थाने
ग्रहीतव्यः ॥

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ सर्वादौ स्वस्य वा स्थाने काम्यः स्यादैन्द्रवायवः ।
पुनर्विधेरादिमोऽन्त्यः कामायैतद्विधानतः ” इति ॥

ज्योतिष्टोम एव श्रूयते—“ ऐन्द्रवायवाग्रान्ग्रहान्गृह्णीयाद्यः कामयेत यथा-
पूर्वं प्रजाः कल्पेरन् ” इति । सोऽयं काम्य ऐन्द्रवायवः सर्वेषामुपांशुप्रभृतीनां
ग्रहाणामादौ स्यात् । कुतः । धाराग्रहादित्वस्य पूर्वमेव सिद्धौ सत्यां पुनरप्य-
ग्रताविधानादिति प्राप्ते ब्रूमः—नात्र सर्वाग्रत्वं विधातुं शक्यम् । धाराग्रहाणां
प्रकृतत्वात् । अतो यथाप्राप्ताग्रत्वोपेतानां धाराग्रहाणां कामसंयोगोऽत्र विधी-
यत इति स्वस्थान एवायमैन्द्रवायवग्रहः ।

द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

“ रथंतरं साम सोमे भवेत्तद्बृहज्जगत् ।
ऐन्द्रवायवशुक्राग्रयणाग्राश्च ग्रहाः श्रुताः ॥
रथंतरादिसंयुक्तमन्यत्कर्माथ वा गुणः ।
गार्थत्रादियुतात्पूर्वाद्वान्यद्वावृत्तितो गुणैः ॥
सोमशब्दप्रकरणे ज्योतिष्टोमसमर्पके ।
ग्रहाग्रत्वं गुणस्तत्र व्यावृत्तिस्तु परस्परम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमप्रकरणे श्रूयते—“ यदि रथंतरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवाग्रान्
[ग्रहान्] गृह्णीयाद्यदि बृहत्सामा शुक्राग्रान्यदि जगत्सामाऽऽग्रयणाग्रान् ”
इति । तत्र सोमशब्देन सोमलतासाधनको यागोऽभिधीयते । तस्मिंश्च यागे
माध्यंदिनसवने पृष्ठस्तोत्रे रथंतरबृहज्जगन्नामकानि सामानि विकल्पेन विहि-
तानि । अभि त्वा शूरेत्यस्यां योनातुत्पन्नं रथंतरम् । त्वामिद्धि हवामह इत्य-
स्यामुत्पन्नं बृहत् । जगतीछन्दस्कायामुत्पन्नं जगत् । ऐन्द्रवायवः, मैत्रारुणः,
आश्विनः, शुक्रः, मन्थी, आग्रयणः, उक्थ्यः, ध्रुव इत्यादयो ग्रहाः प्रातःस-
वने गृह्यन्ते । दारुपात्रेषु सोमरसस्य ग्रहणाद्ग्रहा भवन्ति । सोमयागस्य रथ-
तरसामोपेतत्वपक्षे तेषु ग्रहेष्वैन्द्रवायवः प्रथमं ग्रहीतव्यः । बृहत्सामोपेतत्वपक्षे
शुक्रः प्राथमिकः । जगत्सामोपेतत्वपक्षे आग्रयणः प्राथमिक इति विषयवा-
क्यार्थः । तत्र प्रकृतो ज्योतिष्टोमो गायत्रादिसामोपेतः । तद्वावृत्त्यर्थमिह

(मित्रावरुणग्रहाभिधानम्)

रथंतरादयो गुणाः कीर्त्यन्ते । तस्मादैन्द्रवायवाग्रत्वादिगुणोपेतानि कर्मान्तराणि विधीयन्त इति प्राप्ते ब्रूमः—यदि रथंतरसामा सोमः स्यादित्युक्तौ यः सोमशब्दस्तेन प्रकरणेन चात्र ज्योतिष्टोमः समर्प्यते । तस्मिन्समर्पिते ग्रहाग्रत्वं गुणो विधीयते । न च रथंतरादिगुणानुवादेन ज्योतिष्टोमस्य व्यावृत्तिः संभवति । तस्य प्रातःसवनादौ गायत्रादिसामोपेतत्वेऽपि पृष्ठस्तोत्रे रथंतरादियोगस्यापि संभवात् । किं तर्हि व्यावर्त्यते इति चेत्, रथंतरबृहज्जगतां परमार्थतो व्यावृत्तिरिति वक्ष्यामः । रथंतरादयः पृष्ठस्तोत्रे विकल्पिताः । तत्र रथंतरानुवादेनेतरौ पक्षौ व्यावर्त्येते । एवमितरत्रापि । तस्मादयं गुणविधिः । ननु यः प्रकृतो ज्योतिष्टोमः सोऽन्येषां सोमयागानां प्रकृतिः । न हि प्रकृतौ जगत्यामुत्पन्नं साम विहितमस्ति । अत एव दशमाध्याये पञ्चमपादस्य पञ्चदशाधिकरणे प्रथमवर्णके ‘ यदि जगत्सामा ’ इतिवाक्योक्तमाग्रयणाग्रत्वं विकृतौ विषुवनामके मुख्येऽहनि व्यवस्थापितम् । बाढं, तथाऽपि नात्र कश्चिद्विरोधः । आग्रयणाग्रत्ववाक्यं न कर्मान्तरविधायकं, किं त्वन्येन विहिते सोमयागे यत्र जगत्साम संभवति तत्र गुणविधायकमित्येतावत् एवात्र प्रतिपाद्यत्वात् ।

तृतीयाध्यायस्य पञ्चमपादे चिन्तितम्—

“ ऐन्द्रवायवशेषस्य सकृद्भक्ष उतासकृत् ।

पूर्वन्यायात्सकृद्भक्षो द्विर्भक्षो वचनाद्भवेत् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे योऽयमैन्द्रवायवग्रहस्तत्र संस्कार्यस्य सोमस्यैकत्वात्सकृदेव शेषकार्यमिति चेन्मैवम् । द्विरैन्द्रवायवस्य भक्षयति द्विर्होतस्य वपट्करोतीति वचनाद्विर्भक्षणम् ॥

अथ च्छन्दः—

आ वायो भूषेति त्रिष्टुप् । इन्द्रवायू इति गायत्री ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेद-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके

चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

अयं वां मित्रावरुणा सुतः सोमं ऋता-

वृधा । ममेदिह श्रुतं हवम् । उपयामगृही-
तोऽसि मित्रावरुणाभ्यां त्वेष ते योनिर्ऋतायु-
भ्यां त्वा (१) ॥

(अयं वां वि० शक्तिः ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

अयम् । वाम् । मित्रावरुणेति मित्रा—वरुणा ।
सुतः । सोमः । ऋतावृधेत्यृत—वृधा । मम । इत् ।
इह । श्रुतम् । हवम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम—
गृहीतः । असि । मित्रावरुणाभ्यामिति मित्रा—
वरुणाभ्याम् । त्वा । एषः । ते । योनिः । ऋता-
युभ्यामित्यृतायु—भ्याम् । त्वा । (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके पञ्चमोऽनुवाकः ।)

कल्पः—“ अयं वां मित्रावरुणेति मैत्रावरुणं गृहीत्वा श्रुतशीतेन पयसा
श्रीत्वा, एष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वेति सादयति ” इति ।

मन्त्रपाठस्तु—

अयं वां मित्रावरुणा सुतः सोम ऋतावृधा ।

ममेदिह श्रुतं हवम् । उपयामगृहीतोऽसि मित्रा-
वरुणाभ्यां त्वेष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वा ॥, इति ॥

हे ऋतावृधा सत्यस्य वर्धकौ मित्रावरुणौ युवयोः सोमः सुतोऽभिषुतः ।
इदिति हेतौ । यस्मादभिषुतस्तस्मादिह कर्मणि मम हवं मदीयमाहानं श्रुतं
युवां शृणुतम् । ऋतायुभ्यां सत्यमिच्छद्वां मित्रावरुणाभ्याम् । स्पष्टमन्यत् ॥

मन्त्रानुपेक्ष्य गृहीतस्य सोमरसस्य क्षीरमेलनं विधित्सुः प्रस्तौति —

“ मित्रं देवा अब्रुवन्सोमं राजानं हनामेति सोऽब्रवीन्नाहं सर्वस्य वा
अहं मित्रमस्मीति तमब्रुवन्हनामैवेति सोऽब्रवीद्वरं वृणै पयसैव मे सोमं श्रीण-
न्निति तस्मान्मैत्रावरुणं पयसा श्रीणन्ति तस्मात्पशवोऽपाक्रामन्मित्रः सन्कू-
रमकरिति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

हनाम त्वया सहिता वयमित्यर्थः । नाहं सोमं हन्मीति शेषः । सर्वमित्र-
त्वमहनने हेतुः । अत एवास्माकमपि मित्रत्वाद्धनामैवास्मदीयं कार्यं हननरूपं
त्वया सहैव कुर्मः । श्रीणन्मिश्रयेयुः । कूरं सोमवधं कृतवतस्तस्मान्मित्राद्गीताः
पशवोऽपक्रान्ताः ॥

विधत्ते—

“ कूरमिव खलु वा एष करोति यः सोमेन यजते तस्मात्पशवोऽप
क्रामन्ति यन्मैत्रावरुणं पयसा श्रीणाति पशुभिरेव तन्मित्रं समर्थयति पशुभिर्य-
जमानम् ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

तत्तेन श्रयणेन मित्रदेवयजमानयोः पशुसमृद्धिर्भवति ॥

अस्तु यजमानस्य पशुसमृद्धिमित्रस्य तु कुतस्त्येत्याशङ्क्य तदर्थमेव च
तस्य वृत्त्वादित्याह—

“ पुरा खलु वावैवं मित्रोऽवेदप मत्कूरं चक्रुषः पशवः क्रमिष्यन्तीति
तस्मादेवमवृणीत ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

कूरं सोमवधं कृतवतो मत्तोऽपक्रमिष्यन्तीत्यमुमर्थं मित्रः सोमवधात्पुरैव
खल्ववेद्विदितवान् । तस्मादेव कारणात्पशुसमृद्धिहेतुं क्षीरमिश्रणमवृणीत ॥

अथ मित्रावरुणयोरेकेनैव पात्रेण ग्रहणं विधत्ते—

“ वरुणं देवा अब्रुवन्त्वयाऽशभुवा सोमं राजानं हनामेति सोऽब्र-
वीद्वरं वृणै महीं चैवैष मित्राय च सह गृह्याता इति तस्मान्मैत्रावरुणः सह
गृह्यते तस्माद्राज्ञा राजानमशभुवा घ्नन्ति वैश्येन वैश्यं शूद्रेण शूद्रम् ” [सं०
का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

अंशं द्रव्यभागं भवते प्राप्नोतीत्यंशभूर्दायादः । सोमो वरुणश्च परस्परं दायादौ । इन्द्रो वरुणः सोमो रुद्र इत्यादिना बृहदारण्यके क्षत्रियत्वेनैककुलवर्तित्वस्य समान्नातत्वात् । यस्मादंशभुवा वरुणेन सह सोमं हनामेति देवैरुक्तं तस्माल्लोकेऽपि तथा कुर्वन्ति । तद्यथा रामो विभीषणेनांशभुवा सहितो रावणं जघान । वैश्यशूद्रयोरप्युदाहार्यम् ॥

मैत्रावरुणस्यैन्द्रवायवानन्तर्यं विधत्ते—

“ न वा इदं दिवा न नक्तमासीदव्यावृत्तं ते देवा मित्रावरुणावब्रुवन्निदं नो वि वासयतमिति तावन्नृतां वरं वृणावहा एक एवाऽऽवत्पूर्वो ग्रहो गृह्णाता इति तस्मादैन्द्रवायवः पूर्वो मैत्रावरुणादृह्यते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

इदं कालस्वरूपमव्यावृत्तमविभक्तं पूर्वमासीत् । एतावदहरिति दिवा नाऽऽसीत् । एतावती रात्रिरिति नक्तं नाऽऽसीत् । इदमविभक्तं कालस्वरूपं नोऽस्मदर्थं विवासयतं विभज्य स्थापयतम् । आवदावाभ्यामस्मदीयग्रहादित्यर्थः ॥

ननूपांश्वन्तर्यामावपि मैत्रावरुणात्पूर्वमेव गृहीतावित्याशङ्क्याऽऽह—

“ प्राणापानौ ह्येतौ यदुपांश्वन्तर्यामौ ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ॥

प्राणापानयोः सतोः पश्चादितरेन्द्रियस्थितिरिति तयोः पूर्वभावित्वमविवादम् । इतरेषु तु ग्रहेष्वैन्द्रवायव एक एव मैत्रावरुणात्पूर्वः । वरं लब्ध्वाऽहोरात्रयोर्विभागमजनयतामित्याह—

“ मित्रोऽहरजनयद्वरुणो रात्रिं ततो वा इदं व्यौच्छद्यन्मैत्रावरुणो गृह्यते व्युष्ट्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ८] इति ।

सूर्योदयमारभ्य तदस्तमयपर्यन्तं कालोऽहरित्येवं मित्रः कल्पयामास । तदूर्ध्वं पुनः सूर्योदयपर्यन्ता रात्रिरित्येतद्वरुणस्य कल्पनम् । तत आरभ्योभयकालस्वरूपं व्यौच्छद्विभक्तमासीत् । व्युष्ट्या अहोरात्रविभागाय ॥

अथ च्छन्दः—

अयं वामित्येषा गायत्री ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके

पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

प्रपा० ४ अनु० ६-७] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

(आश्विनप्रहाभिधानम्)

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

६६१

या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनुतावती ।
तया यज्ञं मिमिक्षतम् । उपयामगृहीतोऽस्य-
श्विभ्यां त्वेष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वा (१) ॥

(या वांमष्टादंश ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताया प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ।)

या । वाम् । कशा । मधु—मतीति मधु—मती ।
अश्विना । सूनुतावतीति सूनुता—वती । तया ।
यज्ञम् । मिमिक्षतम् । उपयामगृहीत इत्युपयाम—
गृहीतः । असि । अश्विभ्यामित्यश्वि—भ्याम् । त्वा ।
एषः । ते । योनिः । माध्वीभ्याम् । त्वा (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

प्रातर्युजौ वि मुच्येथामश्विनावेह गच्छ-
तम् । अस्य सोमस्य पीतये । उपयामगृ-

हीतोऽस्यश्विभ्यां त्वैष ते योनिरश्विभ्यां
त्वा (१) ॥

(प्रातर्युजावेकान्नविंशतिः ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ।)

प्रातर्युजाविति प्रातः—युजौ । वीतिं । मुच्ये-
थाम् । अश्विनौ । एति । इह । गच्छतम् । अस्य ।
सोमस्य । पीतये । उपयामगृहीत इत्युपयाम—गृ-
हीतः । असि । अश्विभ्यामित्यश्वि—भ्याम् । त्वा ।
एषः । ते । योनिः । अश्विभ्यामित्यश्वि—भ्याम् ।
त्वा (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके षष्ठसप्तमानुवाकौ ।)

कल्पः—“ आश्विनं गृह्णाति या वां कशेति ग्रहणसादनौ द्रोणकलशाद-
धाराग्रहाः परिष्ठुवया गृह्णन्ते वचनादन्यतः ” इति ।

पाठस्तु—

या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृतावती । तथा
यज्ञं मिमिक्षतम् । उपयामगृहीतोऽस्यश्वि-
भ्यां त्वैष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वा॥, इति ॥

(आश्विनग्रहाभिधानम्)

हेऽश्विनाऽश्विनौ देवौ वां युवयोर्या कशा या वाक्तया यज्ञं मिमिक्षतं सेकु-
मिच्छतं निष्पादयतमित्यर्थः । कशासमानया जिह्वयोत्पन्नत्वाद्वागेवात्र कशा ।
कीदृशी । मधुमती परुषशब्दरहिता । सृनृतावती प्रियवचनोपेता । मधुना पूर्णा
(र्णो) दृतिर्माध्वी । तादृशीभ्यामर्ध्विभूर्तिभ्यां त्वां सादयामि ॥

आश्विनग्रहायान्यो विकल्पितो मन्त्र एवमाप्नायते—

प्रातर्युजौ वि मुच्येथामश्विनविह गच्छतम् ।

अस्य सोमस्य पीतये । उपयामगृहीतोऽ-
स्यश्विभ्यां त्वैष ते योनिरश्विभ्यां त्वा॥, इति ॥

हेऽश्विनौ युवां प्रातर्युजौ प्रातःकाल एवानेन यजमानेन युक्तौ सन्तावित-
रैर्यजमानैर्विमुच्येथाम् । इह कर्मण्यागच्छतम् । किमर्थम् । अस्य सोमस्य पीतये
पानाय । स्पष्टमन्यत् ॥

एतान्मन्त्रानुपेक्ष्याऽऽश्विनग्रहणं विधत्ते—

“ यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत ते देवा अश्विनावब्रुवन्भिषजौ वै स्थ इदं यज्ञस्य
शिरः प्रति धत्तमिति तावब्रूतां वरं दृणावहैग्रह एव नावत्रापि गृह्यतामिति
ताभ्यामेतमाश्विनमगृह्णन्ततो वै तौ यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्तां यदाश्विनो गृह्यते
यज्ञस्य निष्कृत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

यज्ञपुरुषः पुरा कदाचिद्देवानां वस्तु गृहीत्वा देवैः सह योद्धुं सज्यं धनु-
र्वामहस्ते धृत्वा धनुष एकां कोटिं भूमौ द्वितीयां कोटिं गले प्रतिष्कभ्याति-
ष्ठत् । तदानीमुपदीकानामभिर्जन्तुभिर्भूमिष्ठे ज्याभागे भक्षिते सति त्रुटितज्या-
कस्य धनुष ऊर्ध्वकोटिः स्वयमुद्गच्छन्ती यज्ञस्य शिरोऽपि च्छिरवा स्वात्मना
सहोर्ध्वमुदगमयत् । सोऽयं वृत्तान्तः प्रवर्ग्यब्राह्मणे समाम्नातः—“ तस्य
धनुर्विप्रवमाणः शिर उदवर्तयत् ” इति । तदिदमत्र संगृह्यते—यज्ञस्य शिरोऽ-
च्छिद्यतेति । अत्राप्यग्निष्टोमेऽप्यावयोर्ग्रह एव गृहीतव्यः । यद्यप्याश्विनं द्विक-
पालमाश्विनं धूम्रललाममालभेतेतीष्टिपश्वोरस्त्यावयोर्हविस्तयाऽप्यग्निष्टोमे पूर्वं
नास्ति । तत्रापि लेपमार्जनादिना नाऽऽवयोः परितोषः किं तु ग्रहेणैवेत्यभि-
प्रायः । तस्मादाश्विनग्रहणं यज्ञस्य निष्कृत्यै भवति ॥

आश्विनग्रहणस्य स्तोत्रावूर्ध्वकालं विधत्ते—

“ तौ देवा अब्रुवन्नपूर्तौ वा इमौ मनुष्यचरौ भिषजाविति तस्माद्ब्राह्मणेन

भेषजं न कार्यमपूतो ह्येषोऽमेध्यो यो भिषक्तौ बहिष्पवमानेन पवयित्वा ताभ्यामेतमाश्विनमगृह्णन्तस्माद्बहिष्पवमाने स्तुत आश्विनो गृह्यते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

छन्दोगानामुत्तराग्रन्योपक्रमे सूक्तत्रयमुपास्मै गायता नर इत्यादिकमान्नातं तच्च गायत्रसाम्ना गातव्यम् । तदिदं बहिष्पवमानस्तोत्रम् । यावदश्विनो चिकित्सारूपेण मनुष्यचारित्वेन युक्तत्वादपूतौ तयोः स्तोत्रेण शुद्धत्वात्तस्तोत्रा-
दूर्ध्वं तदीयग्रहस्य कालः ॥

विधत्ते—

“ तस्मादेवं विदुषा बहिष्पवमान उपसद्यः पवित्रं वै बहिष्पवमान आत्मानमेव पवयते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

एवं विदुषा स्तोत्रस्य शुद्धिहेतुत्वं जानतोपसद्योऽनुष्ठेयः ।

तत्प्रकारः सूत्रे दर्शितः—“ उदञ्चः प्रहा बहिष्पवमानाय पञ्चर्त्विजः समन्वारब्धाः सर्पन्त्यध्वर्युं प्रस्तोताऽन्वारभते प्रस्तोतारं प्रतिहर्ता प्रतिहर्तारमु-
द्रातोद्रातारं ब्रह्मा ब्रह्माणं यजमानः ” इत्यादिः ॥

अत्र प्रसङ्गाद्धौकिकचिकित्सायामदृष्टोपकारजनकं किञ्चिदङ्गं विधत्ते—

“तयोस्त्रेधा भैषज्यं वि न्यदधुरग्नौ तृतीयमप्सु तृतीयं ब्राह्मणे तृतीयं तस्मा-
दुदपात्रमुपनिधाय ब्राह्मणं दक्षिणतो निषाद्य भेषजं कुर्याद्यावदेव भेषजं
तेन करोति समर्थुकमस्य कृतं भवति ” [सं०का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

अग्न्युदकब्राह्मणेष्वदृष्टद्वारेणोपकारकं यद्भैषज्यं त्रेधा स्थितं तद्देवास्तयोर-
श्विनोः स्थापितवन्तः । तस्मादश्विनोरनुग्रहाय लौकिको भिषगुदकुम्भं समीपे
निधाय ब्राह्मणमुपवेश्याग्निं चोपसमिध्य भैषज्यं कुर्यात् । तथा सति यावद-
ङ्गजातमावश्यकं तेन सर्वेण सह कृतत्वात्समृद्धं भैषज्यं भवति ॥

अत्र द्विदेवत्यानामैन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनग्रहाणां तत्तत्प्रतिनिग्राह्यपात्रैः सह
होमविधिभिर्धवादेनोन्नेतुकामः प्रश्नमुत्थापयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्यादेकपात्रा द्विदेवत्या गृह्यन्ते द्विपात्रा
द्व्यन्त इति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

ग्रहणकाले सोमानामेकैकपात्रत्वमुत्तरीत्या द्रष्टव्यम् । होमकाले द्विपात्रत्वं
सूत्रे दर्शितम्—“हविर्धानं गच्छन्सप्रेष्यति वायव इन्द्रवायुभ्यामनुब्रूहीति, उप-
यामगृहीतोऽसि बौक्षसदसीत्यादित्यपात्रेण प्रतिप्रस्थाता द्रोणकलशादैन्द्रवा-

प्रपा० ४ अनु० १-७] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

५६५

(आश्विनग्रहाभिधानम्)

यवस्य प्रतिनिग्राहं गृहीत्वा सादयत्यैन्द्रवायवमादायाध्वर्युद्रोणकलशाच्च परिप्लु-
वया राजानमुभौ निष्क्रम्य दक्षिणतोऽवस्थाय दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववह्न्या-
ध्वरो यज्ञोऽयमस्तु देवा इति परिप्लुवयाऽऽघारमाघारयत्याश्राव्य प्रत्याश्रा-
विते संप्रेष्यति वायव इन्द्रवायुभ्यां प्रेष्येति वपद्कृते जुहुत एवमुत्तराभ्यां
ग्रहाभ्यां प्रचरतः ” इति ॥

प्रश्रस्योत्तरं दर्शयति—

“ यदेकपात्रा गृह्यन्ते तस्मादेकोऽन्तरतः प्राणो द्विपात्रा ह्यन्ते तस्माद्द्वौद्वौ
बहिष्ठात्प्राणाः ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

चक्षुरादिप्राणानामन्तरेकात्मकत्वाद्बहिर्द्वारभेदेन द्वित्वात्तत्साम्यायैकपा-
त्रत्वं द्विपात्रत्वं च कुर्यादित्यर्थः ॥

अत्र सवनीयपुरोडाशानां स्विष्टकृति हुते सति द्विदेवत्यग्रहप्रचारो विहि-
तः । पुरोडाशसंबन्धिन इडोपाह्वानस्यापि स्विष्टकृदनन्तरभावी चोदकपासः
कालस्तं बाधित्वा द्विदेवत्यशेषभक्षणान्ध्वमुपाह्वानस्योत्कर्षं विधत्ते—

“ प्राणा वा एते यद्विदेवत्याः पशव इडा यदिडां पूर्वा द्विदेवत्येभ्य उप-
ह्रयेत पशुभिः प्राणानन्तर्दधीत प्रमायुकुः स्याद्विदेवत्यान्भक्षयित्वेडामुप ह्रयते
प्राणानेवाऽऽत्मन्धित्वा पशूनुप ह्रयते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

द्विदेवत्यशेषभक्षणेभ्यः प्रागिडायाः पशुरूपाया उपाह्वाने प्राणानां व्यव-
हितत्वाद्यजमानो म्रियेत, पश्चादाह्वाने तु नायं दोषोऽस्ति ॥

भक्षणे विशेषं विधत्ते—

“ वाग्वा ऐन्द्रवायवश्चक्षुर्मैत्रावरुणः श्रोत्रमाश्विनः पुरस्तादैन्द्रवायवं भक्ष-
यति तस्मात्पुरस्ताद्वाचा वदति पुरस्तान्मैत्रावरुणं तस्मात्पुरस्ताच्चक्षुषा पश्यति
सर्वतः परिहारमाश्विनं तस्मात्सर्वतः श्रोत्रेण शृणोति ” [सं० का० ६ प्र०
४ अ० ९] इति ।

पुरस्तादग्रतो यथागृहीतमेवेत्यर्थः । सर्वतः परिहारं शिरः प्रदक्षिणी-
कृत्येत्यर्थः ॥

पात्राणां सादने पुरोडाशशकलादिसहितत्वं विधत्ते—

“ प्राणा वा एते यद्विदेवत्या अरिक्तानि पात्राणि सादयति तस्माद्-
रिक्ता अन्तरतः प्राणा यतः खलु वै यज्ञस्य विततस्य न क्रियते तदनु यज्ञः

रक्षाःस्य चरन्ति यदरिक्तानि पात्राणि सादयति क्रियमाणमेव तद्यज्ञस्य शयेऽक्षसामनन्ववचाराय ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

शकलादियोगः सूत्रे दर्शितः—“ पुरोडाशशकलमैन्द्रवायवस्य पात्रेऽवधाति पयस्यां मैत्रावरुणस्य धाना आश्विनस्य ” इति । अन्तरतः प्राणानामरिक्तत्वं नामाऽऽर्द्रस्थानोपेतत्वम् । पात्राणामरिक्तत्वेन यज्ञे विस्मृतमप्यङ्गं क्रियमाणमेव संतिष्ठत इति रक्षसां संचारद्वारं नास्ति ॥

सादनस्थानं विधत्ते—

“ दक्षिणस्य हविर्धानस्योत्तरस्यां वर्तन्याः सादयति वाच्येव वाचं दधाति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

उत्तरस्य चक्रस्य मार्गे सादयेत् । वर्त्मरूपायां वाच्येव ग्रहरूपां वाचं स्थापयति ॥

सादितानां ग्रहाणामवस्थानावधिं विधत्ते—

“ आ तृतीयसवनत्परि शेरे यज्ञस्य संतत्यै ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ९] इति ।

शेरे वसन्तीत्यर्थः ॥

अथ मीमांसा ।

पञ्चमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्—

“ आश्विनो दशमः पाको यवाग्वा ऐच्छिकः क्रमः ।

नियतो वाऽग्निमः पाठश्रुत्यर्थानां समत्वतः ॥

पाठाक्रमः कल्पनीयः प्रत्यक्षस्तु श्रुतेः क्रमः ।

कृत्स्निर्न शक्तिमुल्लङ्घ्य श्रुत्यर्थो प्रबलौ ततः ” इति ॥

ज्योतिष्टोम ऐन्द्रवायवादिग्रहेष्वाश्विनग्रहस्तृतीयस्थाने पठितः । तस्य च दशमस्थानत्वं वाचकैवैव शब्देनाऽऽन्नायते—“आश्विनो दशमो गृह्यते” इति ।

तत्र क्रमबोधकौ श्रुतिपाठौ समबलौ । तथाऽग्निहोत्रहोमादूर्ध्वं यवागूपाकः पठितः । स चार्थवशात्पूर्वं प्राप्तः । तत्रार्थपाठौ समबलौ । तस्मादुभयत्रैच्छिकः क्रम इति प्राप्ते ब्रूमः— पाठो हि न क्रमस्याभिधायकः, किं त्वन्यथाऽनुपपत्त्या क्रमं कल्पयति । दशम इत्येषा श्रुतिस्तु साक्षादेव क्रममभिधत्ते । ततः पाठादपि श्रुतिः प्रबला । अतः पाठः क्रमं कल्पयन्वस्तुसामर्थ्यमनुसृत्यैव कल्पयति । असामर्थ्यं च यवाग्वाः पूर्वमग्निहोत्रं निष्पत्तुं, द्रव्यमन्तरेण होमासंभवात् ।

प्रपा०४अनु०८-९] कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिता ।

५६७

(शुक्रामन्थिप्रहयोरभिधानम्)

तस्मात्पाठेन वस्तुसामर्थ्यलक्षणोऽर्थ उपजीव्य इत्यर्थस्य पाठात्प्रावलयम् ।
श्रुत्यर्थो पाठं बाधित्वा ऋषं नियच्छतः ॥

या वां कशा प्रातर्युजावित्येते गायत्र्यौ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे-
दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके
षष्ठसप्तमानुवाकौ ॥ ६ ॥ ७ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

अयं वेनश्चेदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायु
रजंसो विमाने । इममपां संगमे सूर्यस्य
शिशुं न विप्रां मतिभिं रिहन्ति । उपयामगृ-
हीतोऽसि शण्डाय त्वैष ते योनिर्वीरतां
पाहि (१) ॥

(अयं वेनः पञ्चविंशतिः ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ।)

अयम् । वेनः । चोदयत् । पृश्निगर्भा इति पृश्नि-
गर्भाः । ज्योतिर्जरायुरिति ज्योतिः—जरायुः ।
रजंसः । विमान इति वि—माने । इमम् । अपाम् ।
संगम इति सं—गमे । सूर्यस्य । शिशुम् । न । विप्राः ।
मतिभिरिति मति—भिः । रिहन्ति । उपयामगृहीत

इत्युपयाम—गृहीतः । असि । शण्डाय । त्वा । एषः ।
ते । योनिः । वीरताम् । पाहि (८) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

तं प्रत्नथां पूर्वथां विश्वथेमथां ज्येष्ठतांति
बर्हिषदं सुवर्विदं प्रतीचीनं वृजनं दोहसे
गिराऽऽशुं जयन्तमनु यासु वर्धसे । उपयाम-
मगृहीतोऽसि मर्काय त्वेष ते योनिः प्रजाः
पाहि (९) ॥

(तं षड्विंशतिः ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ।)

तम् । प्रत्नथां । पूर्वथां । विश्वथां । इमथां ।
ज्येष्ठतांतिमिति ज्येष्ठ—तांतिम् । बर्हिषदमिति
बर्हि—सदम् । सुवर्विदमिति सुवः—विदम् । प्रती-
चीनम् । वृजनम् । दोहसे । गिरा । आशुम् । जय-
न्तम् । अन्विति । यासु । वर्धसे । उपयामगृहीत
इत्युपयाम—गृहीतः । असि । मर्काय । त्वा ।

(शुक्रामन्थिप्रहयोरभिधानम्)

एषः । ते । योनिः । प्रजा इति प्र—जाः ।
पाहि (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमनवमानुवाकौ ।)

कल्पः—“ अयं वेनश्चोदयदिति शुक्रं गृहीत्वा हिरण्येन श्रीत्वैष ते योनि-
वीरतां पाहीति सादयति ” इति ।

पाठस्तु—

अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो
विमाने । इममपाꣳ संगमे सूर्यस्य शिशुं न
विप्रा मतिभी रिहन्ति । उपयामगृहीतोऽसि
शण्डाय त्वैष ते योनिवीरतां पाहि ॥ , इति ॥

अयमितीन्द्रो निर्दिश्यते । वेनः कान्तोऽभीष्टः । विन कान्तावित्यस्मान्दातो-
त्पन्नत्वात् । पृश्निरादित्यस्तस्य गर्भभूता आपः । तथा चान्यत्र प्रश्नोत्तराभ्यामय-
मर्थः श्रूयते—“ केमा आपो निविशन्ते । यदितो यान्ति संप्रति । ” इति प्रश्नः ।
“ आपः सूर्ये समाहिताः । अभ्राण्यपः प्रपद्यन्ते । ” इत्युत्तरम् । अयं वेनः
पृश्निगर्भाश्चोदयत् । अपो वर्षतीत्यर्थः । कीदृशोऽयम् । ज्योतिर्जरायुः । विद्यु-
लक्षणं तेजो जरायुवद्वेष्टनं यस्यासौ ज्योतिर्जरायुः । कुत्रायं वर्षति । रजसो
विमाने । ध्रुवोर्विशेषेण निर्माणं यस्मिञ्शुष्के भूपदेशे तत्र वर्षति । अपां सूर्य-
गर्भीभावः कथं संपन्न इति चेत् । अत्रोच्यते—विप्रा ऋत्विजः सूर्यस्यापां च
संगमे निमित्तभूते सतीममिन्द्रं शिशुं स्तनंधयं शिशुमिव लालयन्ते (न्तो) मति-
भिर्मन्नसंहिताभिराहुतिभी रिहन्ति यजन्तीत्यर्थः । आहुतिदेवताभिरिमा
आपो नीयन्ते । एतदेवाभिप्रेत्य श्रूयते—“ भूमिं पर्जन्या जिन्वन्ति दिवं
जिन्वन्त्यग्रयः ” इति । हे शुक्रग्रह दारुपात्रेण गृहीतोऽसि । शुक्रपुत्राय
शण्डाय त्वां गृह्णामि । एष खरैकदेशस्ते योनिः स्थानम् । तादृशस्त्वं यज-
मानस्य वीरतां कर्मशूरत्वं पालय ॥

कल्पः—तं प्रत्नयेति मन्थिनं गृहीत्वा सक्तुभिः श्रीणाति एष ते योनिः
प्रजाः पाहीति सादयति ” इति ।

पाठस्तु—

तं प्रत्नथा पूर्वथा विश्वथेमथा ज्येष्ठतार्ति बर्हि-
षदः सुवर्षिदं प्रतीचीनं वृजनं दोहसे गिराऽऽ-
शुं जयन्तमनु यासु वर्धसे । उपयामगृहीतोऽसि
मर्काय त्वेष ते योनिः प्रजाः पाहि ॥ , इति ॥

इन्द्रायानुहवुरिति ब्राह्मणादयं मन्त्र ऐन्द्रः । तमिन्द्रं स्तुम इति शेषः ।
प्रत्नथेत्यादौ थाप्रत्यय उपमार्थः । प्रत्नाः पुरातना भृग्वादयो यथा त्वाम-
स्तुवंस्तथा वयमपि त्वां स्तुमः । पूर्वथा पित्रादय इव । विश्वथाऽतीताः सर्वे
यजमाना इव । इमथा वर्तमाना इमे यजमाना इव । कीदृशमिन्द्रम् । ज्येष्ठता-
तिम् । स्वार्थे तातिप्रत्ययः । बर्हिषदं यागे संनिहितत्वेन तिष्ठन्तम् । सुवर्षिदं
यजमानाय दातव्यत्वेन स्वर्गं वेत्तीति सुवर्षित्तम् । हे इन्द्र यस्त्वं प्रतीचीनं
प्रतिगमनमस्मत्प्रतिकूलं वृजनं वर्जनीयमालस्याश्रद्धादि दोहसे रिक्ती करोषि
विनाशयसि तादृशं त्वां स्तुमः । क पुनः स्तुमः । यासु क्रियासु त्वमाशुं
क्षिप्रकारिणं जयन्तं सम्यगनुष्ठानेन यजमानान्तरादतिशयेनोपेतं यजमानमनु
सोमपानेन स्तुत्या च वर्धसे तासु क्रियासु तमिन्द्रं स्तुमः । हे मन्थिग्रह त्वमु-
पयामगृहीतोऽसि शुक्रपुत्राय मर्कनामकाय त्वां गृह्णामि । एष स्वरप्रदेशस्तव
स्थानम् । त्वं यजमानस्य प्रजाः पालय ॥

मन्त्रानुपेक्ष्य ग्रहौ विधत्ते—

“ बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीच्छण्डामर्कावसुराणां ब्रह्मण्वन्तो देवा
आसन्नब्रह्मण्वन्तोऽसुरास्तेऽन्योऽन्यं नाशक्नुवन्नभिभवितुं ते देवाः शण्डामर्का-
वुपामन्नयन्त तावब्रूतां वरं वृणावहै ग्रहावेव नावत्रापि गृह्येतामिति ताभ्या-
मेतौ शुक्रामन्थिनावगृह्णन्ततो देवा अभवन्पराऽसुरा यस्यैवं विदुषः शुक्राम-
न्थिनौ गृह्येते भवत्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवति ” [सं० का० ६ प्र०
४ अ० १०] इति ।

ब्रह्मण्वन्तः पुरोहितानुष्ठितमन्त्रसामर्थ्योपेताः । उपामन्नयन्त रहस्युपच्छ-
न्दितवन्तः । यद्यप्यन्यत्र शण्डामर्कयोरावयोर्यज्ञभागो नास्ति तथाऽप्य-
त्राप्यग्निष्टोमे सोऽस्तु । तत्रापि ग्रहावेव न तु लेपादिः । अत्र गृह्येतामित्येताव-

(शुक्रामन्थिग्रहयोरभिधानम्)

देव शण्डामर्काभ्यां वृतं न तु ह्येतामिति । ततो देवा ग्रहणमात्रेण स्वकार्यं साधितवन्तः ॥

अथार्थवादेन ग्रहयोरधस्ताल्लगानां पांसूनामपध्वंसनं विधातुं विधिमुन्नयति—

“ तौ देवा अपनुद्याऽऽत्मन इन्द्रायानुहवुरपनुत्तौ शण्डामर्कौ सहामुनेति ब्रूयाद्यं द्विष्याद्यमेव द्वेष्टि तेनैनौ सहाप नुदते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

देवाः स्वकार्यसिद्धेरुर्ध्वं तौ शण्डामर्कावपसार्य स्वकीयायेन्द्राय तौ शुक्रामन्थिग्रहावजुहवुः । तस्माद्ग्रहयोरधोलग्रां धूलिमपध्वंसयन्नयत्र समान्नातमपनुत्ताविति मन्त्रं ब्रूयात् । अमुनेत्यत्र द्वेष्यस्य द्वेषुश्च नाम ध्यायेत् । अत्र सूत्रम्— “ तौ प्रोक्षिताभ्यां शकलाभ्यामपिधायाप्रोक्षिताभ्यामधस्तात्पांसूनपध्वंसयतोऽपनुत्तौ शण्डामर्कौ सहामुनेत्यपनुत्तः शण्ड इति वाऽध्वर्युर्द्वेष्यं मनसा ध्यायन्नपनुत्तो मर्क इति तं प्रतिप्रस्थाता ” इति ॥

अन्यत्राऽऽन्नातेन मन्त्रेण ग्रहहोमस्य विधिमर्थवादेनोन्नयति—

“ स प्रथमः संकृतिर्विश्वकर्मेत्येवैनावात्मन इन्द्रायानुहवुरिन्द्रो ह्येतानि रूपाणि करिक्रदचरत् ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

मन्त्रपाठस्तु— “ स प्रथमः संकृतिर्विश्वकर्मा । स प्रथमो मित्रो वरुणो अग्निः । स प्रथमो बृहस्पतिश्चिकित्वान् । तस्मा इन्द्राय सुतमा जुहोमि ” इति ।

स इन्द्रः प्रथमो देवानां मुख्यः सर्वाधिपतित्वात् । समीचीना कृतिर्निर्माणं यस्यासौ संकृतिः । तादृशो विश्वकर्मेनामको देवोऽपि स इन्द्र एव । मित्रो वरुणोऽग्निः स एव । चिकित्वानभिज्ञो बृहस्पतिरपि स एव । तादृशान् येन्द्रायभिषुतं सोमं सर्वतो जुहोमि । यस्मादिन्द्र एतानि विश्वकर्मेत्वादीनि रूपाणि करिक्रदत्यर्थं कुर्वन्नगदचरत्तस्मात्तत्प्रतिपादकेनानेनैव मन्त्रेण होमो युज्यते ॥

होमात्पुरा ग्रहावादायाऽऽच्छाद्याध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ प्राञ्जुखौ निर्गच्छेतामिति विधत्ते—

“ असौ वा आदित्यः शुक्रश्चन्द्रमा मन्ध्यपिगृह्य प्राञ्जौ निष्क्रामतस्तस्मात्प्राञ्जौ यन्तौ न पश्यन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

पश्चिमदिश्यस्तं गत्वा पुनरुदयाय प्राञ्जुखतया गच्छन्तौ सूर्याचन्द्रमसौ द्रष्टुं केऽपि न शक्नुवन्ति । तस्माद्ग्रहयोराच्छादनं युक्तम् ॥

होमाय प्रत्यङ्मुखत्वं विधत्ते—

“ प्रत्यञ्चावावृत्य जुहुतस्तस्मात्प्रत्यञ्चौ यन्तौ पश्यन्ति ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

उदयाद्पूर्वं प्रत्यङ्मुखतया गच्छन्तौ सूर्याचन्द्रमसौ सर्वे पश्यन्ति । अतो ग्रहयोराच्छादनमपनीय प्रत्यङ्मुखत्वेनाऽऽवृत्तिर्होमार्या युक्ता ॥

उत्तरवेदेरभितः परिक्रमणं विधत्ते—

“ चक्षुषी वा एते यज्ञस्य यच्छुक्रामन्थिनौ नासिकोत्तरवेदिरभितः परिक्रम्य जुहुतस्तस्मादभितो नासिकां चक्षुषी तस्मान्नासिकया चक्षुषी विधृते सर्वतः परि क्रामतो रक्षसामपहृत्यै ” [सं०का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ उत्तरवेदिं परिक्रामतः सुवीराः प्रजाः प्रजनयन्परीहि । शुक्रः शुक्रशोचिषेति दक्षिणेनाध्वर्युः प्रतिपद्यते सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहि । मन्थी मन्थिशोचिषेत्युत्तरेण प्रतिप्रस्थाता ” इति । तदेतत्सर्वतः परिक्रमणं रक्षोवधाय संपद्यते ॥

अत्र चमसहोमे प्राङ्मुखत्वं ग्रहहोमे प्रत्यङ्मुखत्वं च विधत्ते—

“ देवा वै याः प्राचीराहुतीरजुहवुर्ये पुरस्तादसुरा आसन्तास्ताभिः प्राणुदन्त याः प्रतीचीर्ये पश्चादसुरा आसन्तास्ताभिरपानुदन्त प्राचीरन्या आहुतयो ह्यन्ते प्रत्यञ्चौ शुक्रामन्थिनौ पश्चाच्चैव पुरस्ताच्च यजमानो भ्रातृव्यान्प्राणुदते तस्मात्पराचीः प्रजाः प्रवीयन्ते प्रतीचीर्जायन्ते ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

अत्र सूत्रम्—“ पुरस्तात्प्रत्यञ्चाध्वर्यु जुहुतः पश्चात्प्राञ्चमसैश्वमसाध्वर्यवो जुहति ” इति । वाक्यं तु धिष्यप्रस्तावेऽपि गतम् ॥

सूत्रकारेणोदाहृतौ परिक्रमणमन्त्रौ प्रदेशान्तर आम्नाताविह व्याचष्टे—

“ शुक्रामन्थिनौ वा अनु प्रजाः प्र जायन्तेऽत्रीश्चाऽऽद्याश्च सुवीराः प्रजाः प्रजनयन्परीहि शुक्रः शुक्रशोचिषा सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहि मन्थी मन्थिशोचिषेत्याहैता वै सुवीरा या अत्रीरेताः सुप्रजा या आद्याः ” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

अत्रीर्भोक्त्र्य उत्तमजातयो ब्राह्मणादय आद्या भोग्या नीचजातयो भृत्यकर्मकरादयः । मन्त्रार्थस्तु—शोभना वीरा उत्तमा यासां ताः सुवीराः । शोभनाः सेवाकुशलाः प्रजाः पुत्रादयो यासां ताः सुप्रजाः । हे शुक्रग्रह त्वं

(शुक्रामन्थिग्रहयोरभिधानम्)

यजमानस्य शोभनभोकृत्युक्ताः प्रजा उत्पादयन्नुत्तरवेदेर्दक्षिणतः परीहि ।
शुक्रग्रहस्त्वं शुक्रदेवतासंबन्धिना तेजसा रक्षसामपघातं कुर्विति शेषः । हे मन्थि-
ग्रह त्वं यजमानस्य शोभनसेवकरूपाः प्रजा उत्पादयन्नुत्तरवेदेरुत्तरतः परीहि ।
मन्थिग्रहस्त्वं मन्थिदेवतासंबन्धिना तेजसा रक्षांस्यपजहि । एता वै सुवीरा
इत्यादिकं मन्त्रव्याख्यानम् ॥

वेदनं प्रशंसति—

“ य एवं वेदान्यस्य प्रजा जायते नाऽऽद्या ” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० १०] इति ।

मन्थिपात्रस्य विकङ्कतवृक्षत्वं सक्तुमेलनं च विधत्ते—

“ प्रजापतेरक्ष्यश्वयत्तपराऽपतत्तद्विकङ्कतं प्राविशत्तद्विकङ्कते नारमत तद्यत्वं
प्राविशत्तद्यवेऽरमत तद्यवस्य यवत्वं यद्वैकङ्कतं प्रन्थिपात्रं भवति सक्तुभिः
श्रीणाति प्रजापतेरेव तच्चक्षुः सं भरति ” [सं०का० ६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

सक्तवो यवपिष्टानि ॥

आहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षयन्तीति वचनादितरपात्र-
वन्मन्थिपात्रस्यापि सदःप्रवेशः प्राप्नोति तन्निषेधं प्रश्नोत्तराभ्यामुन्नयति—

“ ब्रह्मवादिनो वदन्ति कस्मात्सत्यान्मन्थिपात्रं सदो नाश्नुते इत्यार्तपात्रं
हीति ब्रूयाद्यदश्नुवीतान्धोऽध्वर्युः स्यादार्तिमाच्छेत्तस्मान्नाश्नुते ” [सं० का०
६ प्र० ४ अ० १०] इति ।

आर्तपात्रं रोगयुक्तचक्षुःस्वरूपमिदं पात्रम् ॥

अथ मीमांसा ।

दशमाध्यायस्य पञ्चमे पादे चिन्तितम्—

“ स्वस्थाने प्रतिकर्षो वा शुक्रादेः पूर्ववद्भवेत् ।

स्थाने मैवं तदग्रत्वाप्राप्तेः स ततिकृष्यताम् ” इति ॥

ज्योतिष्टोमे श्रूयते—“शुक्राग्रान्गृहीयादभिचरतो मन्ध्यग्रान्गृहीयादभिच-
र्यमाणस्य ” इत्यादि । ऐन्द्रवायवन्यायेन शुक्रादीनां स्वस्थाने ग्रहणमिति
प्राप्ते ब्रूमः—ऐन्द्रवायवस्य धाराग्रहाग्रत्वं स्वस्थाने पाठादेव प्राप्तम् । शुक्रा-
दीनां तु नेति वैषम्यम् । तथा सति विधीयमानमग्रत्वं पाठक्रमबाधमन्तरेणानु-
पपन्नत्वात्प्रतिकृष्यते ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ स सर्वादावैन्द्रवायवादौ वाऽत्राविशेषतः ।

सर्वादावाश्रयादैन्द्रवायवादौ धृतेरपि ” इति ॥

स पूर्वोक्तः प्रतिकर्षः सर्वेषामुपांश्वदीनां ग्रहाणामादौ युक्तः । कुतः । विशेषाश्रवणात् । सामान्यतः श्रुतमग्रत्वमनपेक्षितत्वात्सर्वादौ मुख्यम् । नैतदेवम् । प्राकृतान्धाराग्रहानाश्रित्य फलाय शुक्राग्रत्वविधानात् । किं च “ धारयेयुस्तं यं कामाय गृहीयुरैन्द्रवायवं गृहीत्वा सादयेत् ” इति श्रूयते । तत्र काम्यस्य शुक्रादेर्धारणाद्वाऽनन्तरमैन्द्रवायवग्रहणं विवक्षितार्थे लिङ्गम् । तस्मादैन्द्रवायवादौ प्रतिकर्षः ।

तत्रैवान्यच्चिन्तितम्—

“ नापकर्षोऽपकर्षो वा सादनस्याश्रुतत्वतः ।

न मैवं ग्रहशेषत्वात्तत्राशक्तैर्ग्रहान्तरे ” इति ॥

सर्वत्र ग्रहो गृहीत्वा साद्यते । तथा सति यत्र काम्यस्य ग्रहस्यापकर्षस्तत्र सादनस्यापकर्षो न शङ्कनीयः । अश्रुतत्वात् । शुक्राग्रानित्यत्र (ग्र)शब्देन यथा ग्रहस्यापकर्षः श्रूयते न तथा सादनापकर्षप्रतिपादकः कश्चिच्छब्दोऽस्ति । तस्मान्नापकर्षः । नैतद्युक्तम् । सादनस्य ग्रहशेषत्वात् । तच्च शेषत्वमशक्तेरवगम्यते । न हि पूर्वं ग्रहमसादयित्वा ग्रहान्तरं ग्रहीतुं शक्यम् । अतोऽत्र ग्रहाणामपकर्षे तच्छेषभूतं सादनमप्यपकृत्यते ॥

अथ च्छन्दः—

अयं वेन इति त्रिष्टुप् । तं प्रत्नथेति जगती ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वेदीय-

तैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठकेऽ-

ष्टमनवमानुवाकौ ॥ ८ ॥ ९ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

ये देवा दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येका-
दश स्थाप्सुषदो महिनैकादशस्थ ते देवा

१ ख. 'म् । प्रकृ' । २ क. ख. 'काद्यप्र' । ३ घ. ङ. 'क्तै प्रहा' । ४ ख. 'यः । कुतः । अ' । ५ क. 'षत्वम्' ।

(भाप्रयणप्रहाभिधानम्)

य॒ज्ञमि॒मं जु॒षध्व॒मुप॒याम॑गृ॒हीतोऽस्या॒ग्रय॒णोऽसि॒
स्वा॒ग्रय॒णो जि॒न्वं य॒ज्ञं जि॒न्वं य॒ज्ञप॑ति॒मभि॒
स॒र्वना॒ पाहि॒ विष्णु॒स्त्वां पा॑तु॒ विशं॒ त्वं पा॑ही॒
न्द्रि॒येणै॒ष ते॒ योनि॒र्विश्वे॑भ्य॒स्त्वा दे॒वेभ्यः॑ (१) ॥

(ये दे॒वास्त्रि॑च॒त्वारि॒शत् ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ।)

ये । दे॒वाः । दि॒वि । एका॑दश । स्थ । पृ॒थि॒
व्याम् । अधी॑ति । एका॑दश । स्थ । अ॒प्सुष॑द् इत्य॒
प्सु—स॒र्दः । म॒हिना॑ । एका॑दश । स्थ । ते । दे॒वाः ।
य॒ज्ञम् । इ॒मम् । जु॒षध्व॑म् । उ॒प॒या॒मगृ॑ही॒त इत्यु॑प॒
या॒म—गृ॑ही॒तः । अ॒सि । आ॒ग्र॒य॒णः । अ॒सि । स्वा॒ग्र॒
य॒ण इति॑ सु—आ॒ग्र॒य॒णः । जि॒न्वं । य॒ज्ञम् । जि॒न्वं ।
य॒ज्ञप॑ति॒मिति॑ य॒ज्ञ—प॒तिम् । अ॒भीति॑ । स॒र्वना॑ ।
पा॒हि । विष्णुः॑ । त्वा॒म् । पा॒तु । विश॑म् । त्वम् ।
पा॒हि । इन्द्रि॑येण । ए॒षः । ते॒ । योनिः॑ । विश्वे॑भ्यः ।
त्वा । दे॒वेभ्यः॑ (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
चतुर्थप्रपाठके दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

त्रिंशन्नयंश्च गणिनो रुजन्तो दिवं रुद्राः
 पृथिवीं च सचन्ते एकादशासो अप्सुषदः
 सुतं सोमं जुषन्तां सर्वनाय विश्वे । उपया-
 मगृहीतोऽस्याग्रयणोऽसि स्वाग्रयणो जिन्वं
 यज्ञं जिन्वं यज्ञपतिभिः सर्वना पाहि विष्णु-
 स्त्वां पातु विश्वं पाहीन्द्रियेष ते योनि-
 विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः (१) ॥

(त्रिंशद् शक्तिं त्वारिंशत् ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयैस्तेरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठक एकादशोऽनुवाकः ।)

त्रिंशत् । नयः । च । गणिनः । रुजन्तः ।
 दिवंम् । रुद्राः । पृथिवीम् । च । सचन्ते । एकाद-
 शासः । अप्सुषद इत्यप्सु—सदः । सुतम् । सोमम् ।
 जुषन्ताम् । सर्वनाय । विश्वे । उपयामगृहीत इत्यु-
 पयाम—गृहीतः । असि । आग्रयणः । असि । स्वा-
 ग्रयण इति सु—आग्रयणः । जिन्वं । यज्ञम् । जिन्वं ।
 यज्ञपतिमिति यज्ञ—पतिम् । अभीति । सर्वना ।

त्वाम् । पातु । विशम् । त्वम् ।
 पाहि । इन्द्रियेण । एषः । ते । योनिः । विश्वेभ्यः ।
 त्वा । देवेभ्यः (१) ॥

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके दशमैकादशानुवाकौ ।)

कल्पः—“ ये देवा दिव्येत्युपरिष्ठादुपयामया पुरस्तादुपयामेन वा यजुषा
 द्वाभ्यां धाराभ्यां स्थाल्यामाग्रयणं शृणाति एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य
 इति सादयित्वा ” इति ।

पाठस्तु—

ये देवा दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश
 स्थाप्सुषदो महिनैकादश स्थ ते देवा यज्ञ-
 मिमं जुषध्वमुपयामगृहीतोऽस्याग्रयणोऽसि
 स्वाग्रयणो जिव्वं जिव्वं यज्ञपतिमभि
 सवना पाति गुस्त्वां पातु विशं त्वं पाही-
 न्द्रियेण ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः॥, इति ॥

आप्सुषदोऽबुपलक्षितेऽन्तरिक्षे सीदन्तीत्यप्सुषदः । महिना स्वमहिम्ना
 तत्र सीदन्ति । हे देवा ये यूयं त्रिषु लोकेषु प्रत्येकमेकादशावस्थि-
 तास्ते सर्वे यज्ञमिमं सेवध्वम् । हे सांम त्वमुपयामेन स्थालीरूपेण पाथिवपात्रेण
 शृहीतोऽसि । आग्रयणनापाऽसि । सुष्ठु अग्रं श्रौष्ठयं तस्य प्रापकः स्वाग्रयणः ।
 तादृशस्त्वं यज्ञं प्रीणय यजमानं च प्रीणय । सवनान्याभिमुख्येन पालय ।
 विष्णुना रक्षितस्त्वं यजमानस्य प्रजामिन्द्रियेण सामर्ध्यप्रदानेन पालय । एष
 खरस्ते तव स्थानं, विश्वेभ्यो देवेभ्यस्त्वां सादयामि । ये देवा आग्रयणोऽ-

(आग्रयणग्रहण)

सीत्येतो मन्त्रावापस्तम्बमते विद्विषन्ति । यो यानमते य ६
युणोऽसीत्यधिवदेत् ॥

ये देवा इत्येतस्य भ्रातृव्यवतो भ्रान्त्वन्वमा ॥ इति—

विश्वप्रयश्च गणिना रुजन्तो रुद्रा रुद्रा
पृथिवी च सचन्ने ॥ यथाशास्त्रे अधुपद
दुतः सोमं जुमन्ताः सुवनाय विभे । उपया-
मगृहीतोऽस्थाग्रयणोऽग्निं स्तग्रयणो जिन्व
यज्ञं जिन्व यज्ञमतिमग्निं सवना वाहि
विष्णुस्त्वां पातु विशं च पादोद्दियेणैष
ते यानिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः ॥ इति ॥

एकादशात्मकाश्चो गणा एषां सन्तीति गणितः । ते च पर्यायान्तर-
ख्याका रुजन्तः भ्रान्त्वन्विनाशयन्तो रुद्राः शत्रुनारीणां सेवयितारः । यन्मध्ये
केचन दिवं सचन्ते सचन्ते । केचन पृथिवीं सेवन्ते । अग्निष्ठास्तस्यैव पर्याय-
ख्याका अधुपलभितेऽन्तरिक्षे सीदन्ति । ते विश्वे सर्वे सुवमभिषुतमिषं सोमं
सुवनाय तृतीयसवने सेवन्ताम् ॥

मन्त्रान्वयाधिक्यासुराग्रयणस्य ग्रहणं विधत्ते—

५६ देवा वै यद्यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत ते देवा आग्रयणाग्रान्यदप-
श्यन्तानगृह्णत ततो वै तेऽग्रं पर्यायन्यस्यैवं विदुः आग्रयणाग्रग्रहणं गृह्णन्तेऽ-
ग्रमेव समानाणां पर्येति ॥ सं० का० ६ प्र० ४ अ० १ ॥ इति ।

आग्रयणमग्रं (णोऽग्रः) प्रथमं (मो) येषां त आग्रयणग्रहाः
सम्—“ यदि रथंतरसामां सोमः स्यादेन्द्रवायवाग्रान्यदहीपाद्यदि
काग्रान्यादि जगत्सामाऽऽग्रयणाग्रान्यद्युभयसामा यथाकामी ” इति
एवं सवने पृष्ठस्तोत्राणामुक्तेः अत्रे रथंतरारुखं अप यस्मिन्तौ
यागो रथंतरसामा । एवमन्वयापि यज्यम् । एकस्मिन्तौ रथंतर
गृह्णन्त्येवमभयसमत्वम् । अग्रं पर्यायन् , श्रेष्ठं पृष्ठं ॥

विश्वप्रयश्चेति मन्त्रस्य विषयं दर्शयति—

रुणत्रत्यर्चा भ्रातृव्यवतो गृहीयात्
ते ॥ सं० का० ६ प्र० ४ अ० १ ॥

तयोर्मन्त्रयोर्देवस्यैः । त्वा । गृहीतुमित्याह—

“देवा दिव्येकादश स्वर । तत्रैतानि देवतास्ताभ्यं प्रवेन शर्वाभ्यं
गृह्णाति” [सं० का० ६ प्र० ४ अ० ११] इति ॥

सादनमन्त्रे विश्वेभ्य इत्यभिधानं युक्तमित्याह—

“एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य इत्याह वैश्वदेवो षोष देवतया”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ११] इति ॥

वाग्विसर्गं विधत्ते—

“वाग्वै देवेभ्योऽपाक्रामद्यज्ञायातिष्ठमाना ते देवा वाच्यपक्रान्तायां तूष्णीं
ग्रहानगृह्णात् साऽमन्यत वागन्तर्यन्ति वै मेति साऽऽग्रयणं प्रत् ऽगच्छत्तदाग्रय-
णस्याऽऽग्रयणत्वम् । तस्मादाग्रयणे वाग्विसृज्यते यत्तूष्णीं पू- प्रहा गृह्यन्ते”
[सं० का० ६ प्र० ४ अ० ११] इति ।

केनापि निमित्तेन वाग्देवता यज्ञार्थं स्वकीयं रूपमप्रकाशयत् । देवेभ्योऽ-
पक्रम्य देवैर्विशृहीतैस्तूष्णीमिव गृहीतेषु सा वागित्थममन्यत— एत देवा वर-
दानादिना मां न समादधते किं तु मयि निरपेक्षा एव स्वकार्यं कुर्वन्तो माम-
न्तर्यन्ति परित्यजन्त्येवेति । ततो देवैरनाहूता सा वागाग्रयणं प्रति स्वयमाग-
च्छत् । तस्मादाग्रमभिमुखमिति गच्छति वागित्यग्रायणं (ग्यस्य सोऽग्रायणः ।)
तत्र दीर्घव्यत्ययादाग्रयणं (ण) नाम संपन्नम् । यद्यस्मात्पूर्वं तूष्णीं गृहीता
वाक्चेदानीमागता तस्माद्वाचोऽस्मिन्काले समागमादाग्रयणे गृहीते वाचं विसृ-
जेन्न तु पूर्वग्रहवदुत्तरग्रहांस्तूष्णीं गृह्णीयात् । ननु पूर्वग्रहेष्वपि प्रतिग्रहं मन्त्राणामा-
म्नातत्वात्कथं तूष्णीं ग्रहणम् । एवं तर्हि तूष्णींशब्दवाग्विसर्गशब्दाभ्यामुपां-
शुचौ ध्वनी विवक्षयेयाताम् । अत एवोपाशुवाक्यकाण्डे समांमनायते—
“यान्प्राचीनमाग्रयणाद्ग्रहान्गृह्णीयात्तानुपांशु गृह्णीयाद्यानूर्ध्वाऽस्तानुपब्दि-
मतः” इति ॥

ध्वनिद्वयं लौकिकदृष्टान्तेन विशदयति—

“यथा त्सारीयति म आख इयति नाप रात्स्यामीत्युपावसृजत्येवमेव तद-
ध्वर्युराग्रयणं गृहीत्वा यज्ञमारभ्य वाचं वि सृजते” [सं० का० ६ प्र० ४
अ० ११] इति ।

ते । उक्थायुव इत्युक्थ—युक्थ । ते । इन्द्र
 वयः । तस्मै । त्वा । विष्णवे । त्वा । एषः ।
 त्वा । इन्द्राय । त्वा । उक्थायुव इत्यु-
 कथ—(१) ॥

इति ऋग्यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितापदपाठे प्रथमाष्टके .
 चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

((अथ प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः))

कल्पः—“ धाल्योक्थं गृह्णाति उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा बृहद्वते
 वयस्वत इति प्रथमासादनौ ” इति ।
 पाठस्तु—

उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा बृहद्वते
 वयस्वत उक्थायुवे यत्त इन्द्र बृहद्व-
 यस्तस्मै त्वा विष्णवे त्वेष ते योनि-
 रिन्द्राय त्वोक्थायुवे ॥ इति ॥

ये सोमोपशामेन स्थाल्या गृहीतोऽसि, इन्द्राय त्वां गृह्णामि । कीदृशाय ।
 तद्वते बृहत्सामपियाय । तत्सामयोन्यामृचि त्वा वृत्रेण्विन्द्र सत्पतिमिति हे
 वयस्वत । वयस्वते वयोऽन्नं सोमरूपं तद्वते तत्पियाय । उक्थं शस्त्रं तदात्मने
 उक्थतीत्युक्थं त्वस्तस्मै ते । इन्द्र यत्ते तव बृहद्वयो महदन्नं सोमरूपं तस्मै
 पानार्थं त्वां प्रार्थय इति शेषः । हे सोम विष्णवे त्वां गृह्णामि । एष खर-
 प्रदन्तस्य वयस्वतम् । उक्थशस्त्रपियायेन्द्राय त्वां खरे सादयामि ॥

सामरूपानामायाऽऽदावुक्थग्रहणं विधत्ते—

“ इन्द्रो वज्राय वज्रमुदयच्छत्स वृत्रो वज्रादुद्यतादविभेत्सोऽब्रवीन्मा मे प्र
 दास्यामीति तस्मा उक्थं प्रायच्छत्सस्मै
 उक्थच्छत्सोऽब्रवीन्मा मे प्र हारस्ति वा इदं मयि वीर्यं तत्ते प्र दास्या-
 मिति उक्थयमेव प्रायच्छत्सस्मै तृतीयमुदयच्छत्तं विष्णुरन्वतिष्ठत जहीति

(अथ प्रथमाहनिघ्नम्)
 वसिष्ठोऽपि निघ्नतीत्येव । गायत्री ब्रह्मो यदाग्रयणस्वयं तदा
 वत्समाग्नं सवनाभिः कृष्णस्माद्भस्मपाकृतं गौरभि निघ्नते ।
 का० ६ प्र० ४ अ० १ इति ।

अल्पाक्षरत्वाकनिघ्ना । प्रातःसवनं चाहण्यवमानसूक्तान् कृष्णं गाय
 त्यादीनां कृष्णं गायत्री माध्यन्दिनसवने गौरभिर्दिनपवमानसूक्तान् कृष्णं
 ज्ञातमन्वस इत्यस्य गायत्री । तृतीयसवनस्याऽऽर्भवपवमानसूक्तस्य स्वादि
 येल्यस्य गायत्री । एवगुंदाहर्तव्यं तथा गौरपाकृतं स्वीयं वत्समभिलक्ष
 तृणादिनापि परित्यज्य निवर्तते । अथ गायत्री स्ववत्समाग्रयणमभिलक्ष्य पु
 पुनर्निवर्त्य (ब्रह्म) सवनानि निर्वहाते । ये देशास्त्रिंशच्चेल्येते निघ्नन्ते ।

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्वे
 दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके
 द्वादशोऽनुवाकौ ॥ १० ॥ ११ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

उपयामगृहीतोऽग्निन्द्राय त्वा बृहद्वते वय-
 स्वत उक्थायुवे यत्त इन्द्र बृहद्वयस्तस्मै त्वा
 विष्णवे त्वेष ते योनिरिन्द्राय त्वाक्था-
 युवे (१) ॥

(उपयामगृहीतो द्वाविंशतिः ।)

इति कृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहितायां प्रथमाष्टके
 चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

(अथ प्रथमाष्टके चतुर्थप्रपाठके द्वादशोऽनुवाकः ।)

उपयामगृहीत इत्युपयाम—गृहीतः । अग्नि ।
 इन्द्राय । त्वा । बृहद्वत इति बृहद्व—वते । वय-

उक्त्या

शुद्धत इन्द्रियमेव
अ० १] इति

वा इदं माये द्वीय तत्ते प्र दास्यामीति तस्मात्
यं भूतपहन्यज्ञो हि तस्य भायाऽऽसौद्यवत्
जपानो भ्रातृव्यस्य प्रहे " [सं० का० ६ प्र०

महाधीः । वीर्यमुक्थरूपं श्रेष्ठं वस्तु, अन्वयस्थाः प्रा
मन्त्रेण गृहीत । इत्यर्थः । तस्य सनन्त्रयापेक्षया त्रिः प्रतानम् । अग्निष्टोमे
तृतीयसवन कथ्याभावेऽपि संस्थान्तरेषु विद्यते । अथ वा पातःसवन एवो-
क्त्यस्थाल्याः कथ्यापात्रे त्रिर्गृहीतव्यं, तदपेक्षया त्रिः प्रदानम् । तृतीयसवने
विष्णुर्गृहीत्येवं वदान्द्रमन्त्रतिष्ठत सहकारी सन्नवस्थितः । उक्त्यस्थाल्याः यज्ञो-
वृत्रस्य कथ्या । यस्मान्कथ्यलाभेन मोहित इन्द्रो वृत्रं न ज्ञान, त्रिष्वायु-
कथ्येषु दत्तेषु निर्धार्य मोहयितुमसमर्थं वृत्रं हतवास्तस्मादिन्द्रो विनापिन्द्रिय-
सामर्थ्यं विनाशयितुमुक्तं यं गृह्णीयात् ॥

वृत्रेणन्द्राय दत्तत्वान्मन्त्रेऽपीन्द्रायेत्युक्तिरुक्तेत्याह—

“ इन्द्राय त्वा बृहद्वते वयस्वत इत्याहेन्द्राय हि म तं प्राय उव
का० ६ प्र० ६ अ० १] इति ॥

विष्णोरपि सहकारित्वेन भागित्वात्तन्मन्त्रोऽपि युक्त इत्याह—

“ तस्मै त्वा विष्णवे त्वेत्याह यदेव विष्णुमन्त्रतिष्ठत जर्हाति तस्मात्त्रिष्णु-
मन्वाभजति ” [सं० का० ६ प्र० ६ अ० १] इति ॥

स्थाल्यां गृहीत्वा सादितस्य सोमस्य होमकाले पुनदास्वाभे विवाश्रयणं
विधत्ते—

“ त्रिर्निर्गृह्णाति त्रिर्हि स तं तस्मै प्रायच त् ” [सं० का० ६
अ० १] इति ।

स वृत्रस्तमुक्थं तस्मा इन्द्राय त्रिः प्रायच्छत । तस्मात्स्थालीगतः सा
प्रेषा निष्कृष्य पर्यायन्नयेण गृहीयात् ॥

दारुपात्रे गृहीतस्याऽऽसौ तमन्त्रं स्थाल्याभिमर्शनमन्त्रं चोत्पाद्यः

“ एष तै योनिः पुनर्हासीत्वाह पुनःपुनर्हस्मानिर्गृह्णाति ” [सं० का०
प्र० ६ अ० १] इति ।

हे दारुपात्रे गृहीत सोम त्रैष खरप्रदेशः स्थानम् । अनेन प्रेषणं स्थाली-
गतः । हे स्थालीगत सोम त्रिः गृहीतशेषोऽपि पुनर्गृह्णामाप्सु प्रेषणं
तस्मात्स्थालीगतात्सोमाद् प्रेषणं पर्यायद्वयमपेक्ष्य पुनर्गृह्णामाप्सु प्रेषणं

सूत्रम्—“ उपयामगृहीतोऽसि मित्रावरूणा
 देवायुवमुक्थ्येभ्य उक्थ्यायुवमित्युक्थ्यात्तृतीयो
 णाभ्यां त्वेति सादयित्वा पुनर्हविरसीति स्थालीम
 एव विहितं
 बुत्तरौ पर्यायौ ताभ्यां प्रतिप्रस्थाता चरति ” इति ॥

उक्थ्यहोमचमसहोमान्विधत्ते—

“ चक्षुर्वा एतद्यज्ञस्य यदुक्थ्यस्तस्मानुक्थ्यं हुतं स अन्वायन्ति
 तस्मादात्मा चक्षुरन्वेति तस्मादेकं यन्तं बहवोऽनुयन्ति तस्मादेको बहूनां भद्रो
 भवति तस्मादेको बह्वीर्जाया विन्दते यदि कामयेताध्वर्युरात्मानं यज्ञयशसेना-
 र्पयेयमित्यन्तराऽऽहवनीयं च हविर्धानं च तिष्ठन्नव नयेदात्मानमेव यज्ञयश-
 सेनार्पयति यदि कामयेत यजमानं यज्ञयशसेनार्पयेयमित्यन्तरा सदोत्विषामि
 तिष्ठन्नव नयेद्यजमानमेव यज्ञयशसेनार्पयति ” [सं० का० ६ प्र० अ०
 १] इति ।

चक्षुःस्थानीय उक्थ्ये हुते सत्यनन्तरमेवेतरस्थानीयाश्चमसा होम्याः ।
 आत्मा सर्वावयवसंघातरूपः पुरुषः । अवयवेषु मुख्यस्य चक्षुषो दृष्टिं पुरतो
 मार्गे प्रसरति । ततः संघातरूप आत्माऽनुगच्छति । एकं मुख्यं परिगच्छन्तं
 बहवो भृत्या अनुगच्छन्ति । एको मुख्यश्चक्षुरिव ज्ञापक आचार्यो वान्तं
 शिष्याणां मध्ये भद्रः पूज्यो भवति । एको मुख्यः स्वतन्त्रः पुरुषः रतन्त्रा
 बह्वीर्जाया लभते । एभिर्दृष्टान्तैश्चमसानामुक्थ्यानन्तरं होमो युक्तः ।

अत्र सूत्रम्—“ ग्रहमध्वर्युरादत्ते चमसांश्चमसाध्वर्यव आश्राव्य भला
 विते संप्रेष्यति उक्थया यज सोमानामिति वपदकृतानुवपदकृते जुह्वेत्
 न्हरन्ति ” इति ॥

मुख्यचमसे संपातस्यावनयनं विधत्ते—

“ यदि कामयेत सदस्यान्यज्ञयशसेनार्पयेयमिति सद आलभ्यैव
 त्सदस्यानेव यज्ञयशसेनार्पयति ” [सं० का० ६ प्र० अ० १] इति ।

यज्ञयशसं यज्ञफलम् । आलभ्य प्रविश्य । अत्र सूत्रम्—“ देवो यस्त
 देवायुवं पूणज्मि यज्ञस्याऽऽयुष इति मुख्ये संपात मनयति यदि कामयेत
 र्युरात्मानं यज्ञयशसेनार्पयेयमित्युक्तम् ” इति ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदधिप्रकाशे कृष्णयजुर्वेद-

दीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये प्रथमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके

द्वादशोऽनुवाकः ॥ १२ ॥

B. G. R. 57

